สัจจะชีวิต

ของ

สมณะโพธิรักษ์

ภาค ๓ ชาวอโศก
เพื่อมวลมนุษยชาติ

สัจจะชีวิต ของ สมณะโพธิรักษ์

ครั้งที่ ๑-๓ มิ.ย. ๒๕๒๕, ๒๖, ๓๑ ครั้งละ ๑๐,๐๐๐ เล่ม รวม ๓๐,๐๐๐ เล่ม
ครั้งที่ ๔ (ปรับปรุงใหม่) **ภาค ๑** มิ.ย. ๔๘ = ๒,๕๔๙ เล่ม, พ.ย. ๔๙ = ๒,๐๐๐ เล่ม
ภาค ๒ พ.ย. ๕๐ = ๒,๐๐๐ เล่ม

ภาค ๓ “ชาวอโศก” เพื่อมวลมนุษยชาติ

ISBN	๙๗๘๖๑๖๗๖๑๐๔๕
พิมพ์ครั้งที่ ๑	๑๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๕ ฉบับปรับปรุงใหม่ฉลองวัน “โพชฌังคาริยสัจจายุ” วันที่สมณะโพธิรักษ์อายุครบ ๗๗ ปี ๗ เดือน ๗ วัน
จำนวนพิมพ์	๒,๐๐๐ เล่ม
บรรณาธิการ	ลูกดินฟ้า *(คนหาเรื่อง)*
แบบปก	ดินหิน รักพงษ์อโศก
ผู้พิมพ์	**ธรรมทัศน์สมาคม**
ผู้เผยแพร่	๖๗/๗-๘ ถ.นวมินทร์ แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กรุงเทพฯ ๑๐๒๔๐ โทร. ๐๒ ๓๗๕-๔๕๐๖ โทรสาร ๐๒ ๗๓๓-๔๐๒๗
พิมพ์ที่	**อุษาการพิมพ์** ๑๗๘/๒๕-๒๖ ซ.วุฒิพันธ์ ถ.ราชปรารภ แขวงพญาไท เขตราชเทวี กรุงเทพฯ ๑๐๔๐๐ โทร. ๐๒ ๒๕๑-๕๘๑๕, ๐๒ ๒๕๒-๐๔๔๘
ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา	ธีระ อุษณกรกุล

สัจจะชีวิต ของ สมณะโพธิรักษ์

ฉบับปรับปรุงใหม่

แบ่งออกเป็น ๔ ภาค

ภาค ๑ ชีวิตโลกียะ

บทที่ ๑ - ๓ และ ภาคผนวก

ภาค ๒ “โลกียะ” สู่ “โลกุตระ”

บทที่ ๔ - ๖ และ ภาคผนวก

ภาค ๓ “ชาวอโศก” เพื่อมวลมนุษยชาติ

บทที่ ๗ - ๘ และ ภาคผนวก

ภาค ๔ “โพธิรักษ์” กับ “โพธิกิจ”

บทที่ ๙ - ๑๐ และ ภาคผนวก

คำนำ
(ฉบับปรับปรุงใหม่)

หนังสือ "สัจจะแห่งชีวิตของพระโพธิรักษ์" จัดพิมพ์ **ครั้งที่ ๑** เมื่อ พ.ศ. ๒๕๒๕ **ครั้งที่ ๒** พ.ศ. ๒๕๒๖ และ **ครั้งที่ ๓** พ.ศ. ๒๕๓๑ รวม ๓๐,๐๐๐ เล่ม บัดนี้ได้จำหน่ายจ่ายแจกหมดแล้ว

จึงได้ขออนุญาตจาก **"พ่อท่าน" เพื่อจะจัดการพิมพ์ขึ้นใหม่อีกเป็น ครั้งที่ ๔ เนื่องในโอกาส "พ่อท่าน" ขึ้นอายุ ๗๒ ปี** *(๖ รอบ)* วันที่ ๕ มิ.ย. ๒๕๔๘ และเต็ม ๗๒ ปี วันที่ ๔ มิ.ย. ๒๕๔๙

แต่การพิมพ์ทั้ง ๓ ครั้ง หัวข้อเนื้อหาคำความยังคงเดิมทุกประการ *(ครั้งที่ ๓ ปรับรูปเล่มให้เล็กลงเท่าขนาด pocketbook)* คณะทำงานต่างเห็นว่า *ระยะเวลาในการพิมพ์ครั้งที่ ๑ (พ่อท่าน ๔ รอบ) และที่จะพิมพ์ใหม่อีกครั้งนี้ (พ่อท่าน ๖ รอบ) นานถึง ๒๔ ปี (๒๕๒๕-๒๕๔๙) เนื้อหา* ***"สัจจะชีวิตของพ่อท่าน"*** *มีมากขึ้น บวกกับเนื้อหาในอดีตที่ตกหล่นไป ล้วนมีคุณค่าควรแก่การเก็บรวบรวมไว้ทั้งสิ้น*

ฉะนั้น **การจัดพิมพ์ครั้งใหม่นี้** *(ครั้งที่ ๔)* จึงได้ปรับปรุงเพิ่มเติมเนื้อหา-รูปภาพ...รวมตลอดถึงปรับหัวข้อคำความสำนวนใหม่ ให้อ่านง่าย และได้อรรถรสในทางธรรมมากยิ่งขึ้น

การรวบรวมเรียบเรียง "สัจจะชีวิตของพ่อท่าน" จากเท็ปคำบรรยาย และสื่อสิ่งพิมพ์ต่างๆ นั้น **"พ่อท่าน"** ได้กรุณาตรวจสอบแก้ไขให้ถูกต้องแล้ว เมื่อรวบรวมเสร็จ ปรากฏว่า ***"หนังสือเล่มนี้แน่นด้วยเนื้อหา ขนาดของรูปเล่มก็หนาขึ้นมาก ต้องแบ่งออกเป็น ๔ ภาค ทยอยออกรวม ๔ เล่ม"***

อนึ่ง ในปี พ.ศ. ๒๕๓๒ เมื่อเกิดเหตุการณ์ **"คดีกรณีสันติอโศก"** ขึ้น ได้มีการเจรจาตกลงกันกับคณะบริหารของรัฐ และมหาเถรสมาคม ให้เรียก **"นักบวชชาวอโศก"** ว่า **"สมณะ"**

จึงขอปรับเปลี่ยนชื่อหนังสือใหม่เป็น **"สัจจะชีวิตของสมณะโพธิรักษ์"**

ส่วนคำความในหนังสือที่ใด *ที่ยังคงใช้คำว่า* ***"พระ"*** *อยู่*

ขอให้ท่านผู้อ่านเข้าใจด้วยว่า *"เป็นช่วงเหตุการณ์ก่อนที่จะเกิดคดีกรณีสันติอโศก"*

การพิมพ์ "สัจจะชีวิตของสมณะโพธิรักษ์" ครั้งนี้ รูปเล่มใหญ่ และหนามาก *(แบ่งเป็น ๔ เล่ม)* เห็นแล้วท่านอาจท้อใจที่จะอ่าน จึงขอให้กำลังใจทุกๆ ท่าน ได้โปรดพยายามอ่านกันเถิด !

ท่านจะพบว่า ***"ได้มีความพยายามเรียบเรียงให้อ่านง่าย ได้บรรยากาศเหมือนพ่อท่านกำลังพูดคุยเล่าเรื่องราวต่างๆ ของท่านให้เราฟังอย่างสนุกสนาน และน่าติดตามอย่างต่อเนื่องจริงๆ"***

ประการสำคัญ ก็คือ ท่านจะได้รับรู้เรื่องราว "สัจจะของชีวิตจริงๆ" ที่เป็นแบบอย่างที่ดี ต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิต เพราะได้สอดแทรกหลักปรัชญาพุทธธรรม และเป้าหมายของชีวิตไว้ ทั้งแนวกว้างและลึกทุกบททุกตอน ซึ่งเป็นประโยชน์อย่างสำคัญยิ่งแก่ชีวิตทุกชีวิต ที่เกิดมาได้ร่างเป็นมนุษย์ ท่านจะได้รับทั้งความรู้ *(วิชชา)* ความเพลิดเพลินในธรรม และสาระสัจจะของชีวิต

เราเชื่อมั่นว่า ***"หากท่านอ่านด้วยใจที่ปราศจากอคติแล้ว ท่านจะเข้าถึงธรรมตามสมควรแก่ธรรม จากการอ่าน (ศึกษา) 'สัจจะชีวิตของสมณะโพธิรักษ์' เล่มนี้"***

สัจจะชีวิตฯ นี้ จัดทำขึ้นโดยการดำริของคณะทำงาน ซึ่งเห็นคุณค่าและความจำเป็นที่จะต้องรวบรวมเรียบเรียงไว้เพื่อประโยชน์แก่อนุชนรุ่นหลัง จึงเป็นอีกหนึ่งในความพากเพียรพยายามของ **"ชาวอโศก" ทุกๆ ฐานะ** ที่ช่วยกันกระทำให้สำเร็จออกมาเป็นรูปเล่ม **เพื่อประโยชน์แด่มวลมนุษยชาติ.**

จริงใจ ไมตรี จาก "ชาวอโศก"

ขออนุโมทนาและขอบคุณยิ่งกับคณะทำงานรวบรวม
เรียบเรียงประวัติอาตมา ด้วยความอุตสาหะ
ครานก่อนนี้ เมื่อปี ๒๕๒๔ ก็ได้พยายามรวบรวมเรียบเรียง
กันออกมาได้เป็นเล่ม "สัจจะแห่งชีวิตของพระโพธิรักษ์"
ก็เห็นว่าได้ขวนขวายและตั้งใจกันยิ่งแล้ว ยิ่งมาเป็น
"สัจจะชีวิตของสมณะโพธิรักษ์" เล่มนี้ ก็ยิ่งได้เห็น
ความขวนขวายอุตสาหะพยายามกันอีกหลายเท่าพันทวี
ถึงกระนั้น มันก็ไม่สามารถจะเก็บเอาความครบถ้วนใน
ความเป็นความมีของคนคนหนึ่งได้หมดสิ้นดอก
แต่คณะทำงานคณะนี้ ก็อุตสาหะพยายามเหลือเกิน
และทำออกมาจนปรากฏว่า นี่มันอะไรกันนักกันหนา!
อาตมายังไม่เคยพบเห็นหนังสือประวัติของใครมากมาย
ยืดยาวเยอะแยะปานนี้ ผู้คนเห็นเข้า มันจะมีเป็น
ที่น่าหมั่นไส้กันไปดอกหรือ?!
ก็ขออภัยต่อผู้ที่รู้สึกดังกล่าวเป็นอย่างมากยิ่ง
ความเห็นที่ต่างกันเป็นสัจจะหนึ่งที่อาตมาให้ความเคารพ

สมณะโพธิรักษ์
๒๕ มี.ค. ๒๕๒๙

ภาค ๑ ชีวิตโลกียะ

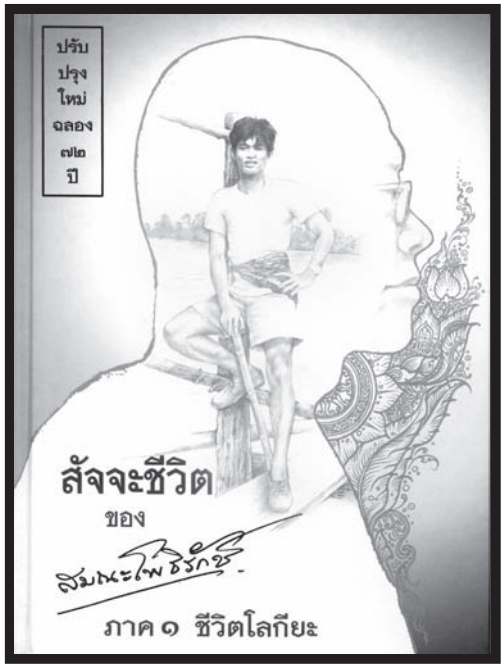

บทที่ ๑ (พ.ศ. ๒๔๗๗-๒๔๙๒) ๐๐๙-๐๙๖
วัยเด็ก วัยเรียน วัยวุ่น

บทที่ ๒ (พ.ศ. ๒๔๙๒-๒๕๐๐) ๐๙๗-๑๗๒
โรงเรียนชีวิตและชะตากรรมในกรุงฯ

บทที่ ๓ (พ.ศ. ๒๕๐๐-๒๕๑๓) ๑๗๓-๒๘๔
ชีวิตการงานในเพศคฤหัสถ์

ภาคผนวก ๒๘๕-๓๖๐

ภาค ๒ “โลกียะ” สู่ “โลกุตระ”

บทที่ ๔ (พ.ศ. ๒๕๐๓-๒๕๑๐) ๐๐๙-๑๑๔
“อำนาจจิต” กับ วิถีชีวิตใหม่

บทที่ ๕ (พ.ศ. ๒๕๑๐-๒๕๑๓) ๑๑๕-๒๕๔
“พุทธศาสตร์” กับ การแสวงหา

บทที่ ๖ (๗ พ.ย. ๒๕๑๓) ๒๕๕-๔๕๖
“ออกบวช” สู่ทางสว่างสงบ

ภาคผนวก ๔๕๗-๔๘๔

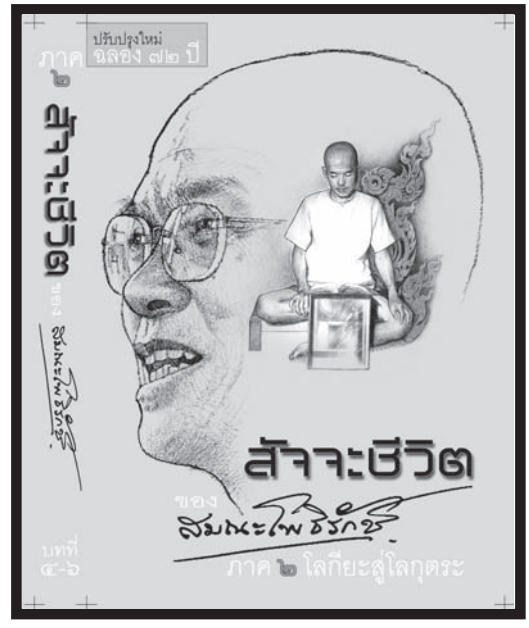

ภาค ๓ “ชาวอโศก” เพื่อมวลมนุษยชาติ

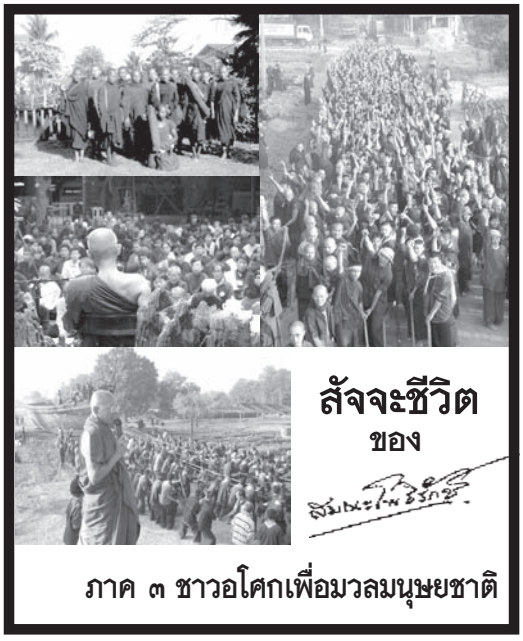

บทที่ ๗ (๔ ก.ค. ๒๕๑๔-ปัจจุบัน) ๐๐๙-๓๓๐
“ชาวอโศก” เพื่อมวลมนุษยชาติ

บทที่ ๘ (พ.ศ. ๒๕๑๓-ปัจจุบัน) ๓๓๑-๕๔๐
ชีวิตอุทิศเพื่อศาสนาแด่มวลมนุษยชาติ

ภาคผนวก ๕๔๑-๕๙๒

ภาค ๔ “โพธิรักษ์” กับ “โพธิกิจ”

บทที่ ๙ (พ.ศ. ๒๕๑๓-ปัจจุบัน)
โพธิรักษ์ กับ โพธิกิจ

บทที่ ๑๐ (พ.ศ. ๒๕๓๒-๒๕๓๘)
จำเลยศาสนา (ฝ่าฟันวิกฤติ)

ภาคผนวก

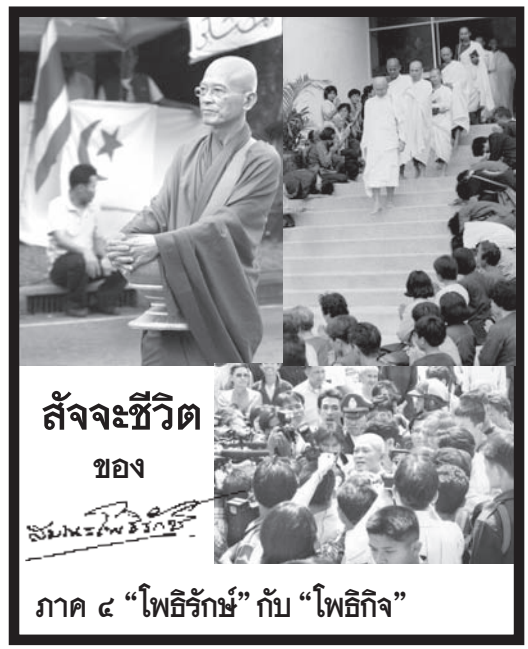

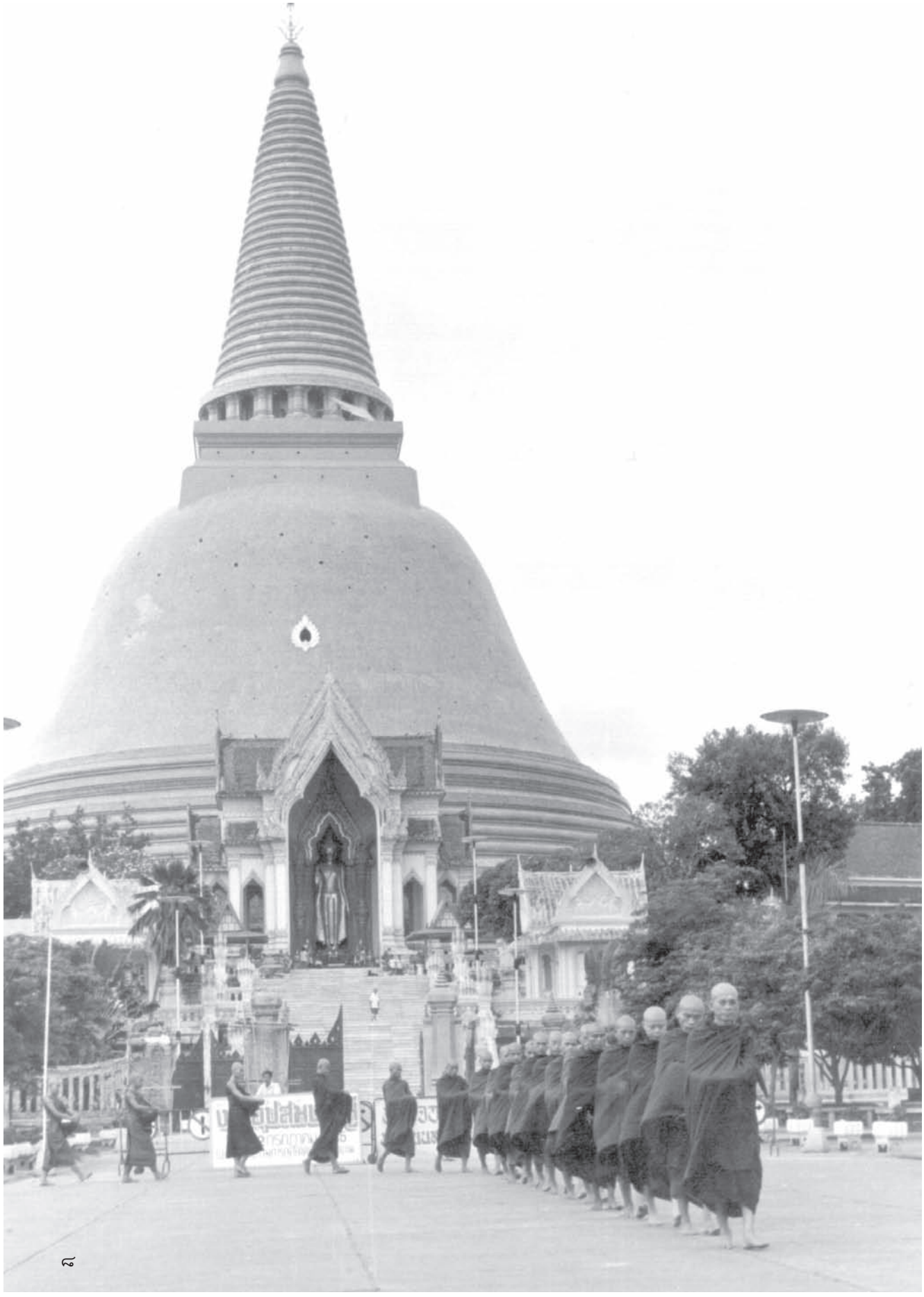

๗

“ชาวอโศก” เพื่อมวลมนุษยชาติ

...ไท หมายเลข ๙...

ไม่ใช่เรื่องไม่จริงหรอก
ที่โลกกำลังเดินทางไปสู่ “ความเจ็บแสบ”
ไม่ใช่เรื่องลึกลับที่รู้ไม่ได้ว่า
“ความทุกข์ยากต้นจนในโลกนับวันจะมีมากขึ้นๆ”
คนเป็นจำนวนไม่น้อย จึงพยายามที่จะชูชีพช่วยชีพให้แก่โลก
คือ “ช่วยให้มนุษย์ในโลกเจ็บแสบทรมานน้อยลงๆ”
แต่มันจะชนะไม่ได้เด็ดขาด !
เพราะคนอีกจำนวนมากกว่าตั้งหลายหมื่นหลายแสนเท่า
ไม่ได้คิดจะช่วยโลก หรือผู้อื่นเลยจริงๆ
เขาเห็นแก่ตัวท่าเดียวแท้ !
และมีคนอีกเป็นจำนวนมากที่คิดว่า “ตนกำลังช่วยโลก-ช่วยผู้อื่น”
แต่แท้ๆ เขากำลังฉุดโลกลงสู่ความเจ็บแสบซ้ำ
เพราะ “อวิชชา” ของเขา !

ฯลฯ

๑๑ ธันวาคม ๒๕๑๖

๗

“ชาวอโศก” เพื่อมวลมนุษยชาติ

๑. พูดเอาเองไม่เหมือนใคร ๑๕

๒. อุปัชฌาย์ปราม ๑๙

๓. ผู้ดำเนินรอยตาม ๒๑

๔. ผู้เรียกขาน...**“พ่อท่าน”** ๒๑

๕. บันทึกไว้ในอโศกรำลึก ๒๕๒๘ ๒๒

๖. **“นักบวชหญิง”ในประเทศไทย** ๓๐

๗. **“ผู้หญิง”** (อิตถีลิงค์) ๓๕

๘. นาม **“อโศก”** นั้น...? ๓๗

๙. งานศาสนา ๓๙

๑๐. เดรัจฉานวิชากับงานศาสนา ๔๔

๑๑. **“แดนอโศก”** *(พ.ศ. ๒๕๑๖)* ๔๗

๑๒. กราบลาอุปัชฌาย์ ๔๙

๑๓. จาริกสู่หนองกระทุ่ม ๕๑

๑๔. งู ๗ ตัว เหตุประหลาด ฯ ๕๔

๑๕. **คืนใบสุทธิ** *(๒๕ เม.ย. ๑๖)* ๕๘

๑๖. ข้อกล่าวหา ๕๙

๑๗. เข็นกงล้อธรรมจักรฯ ๕๙

๑๘. เจรจาออมชอม *(พ.ศ. ๒๕๑๘)* ๖๑

๑๙. **อำลาจากเถรสมาคม** ๖๔

๒๐. แถลงการณ์ชาวอโศก ๖๖

๒๑. สำเนา ลิขิตเจ้าคณะอำเภอ ฯ ๗๓

๒๒. หนังสือ อำเภอกำแพงแสน ๗๔

๒๓. หนังสือ ผู้ว่าราชการ จ.นครปฐม (ถึงอธิบดีกรมการศาสนา) ๗๖

๒๔. หนังสือ อธิบดีกรมการศาสนา (ตอบผอ.ฝ่ายการเดินรถไฟ) ๗๘

๒๕. **"นานาสังวาส"** ยืนยันรับรู้ทั้ง ๒ ฝ่าย ๘๐

๒๖. "นานาสังวาส" ทางเลือกสุดท้ายแล้ว ๘๗

๒๗. ประนีประนอมกันด้วย "นานาสังวาส" ๘๙

๒๘. "นานาสังวาส" ต่างฝ่ายต่างปฏิบัติ ๙๙

๒๙. **"สังฆกรรม"** และ **"อธิกรณ์"** ๑๐๐

๓๐. **"ปฏิกโกสนา"** และ **"ทิฏฐาวิกัมม์"** ๑๐๑

๓๑. "นานาสังวาส" เรื่องลึกซึ้ง ๑๐๔

๓๒. "นานาสังวาส" ธรรมชาติของคนจริง ๑๐๙

๓๓. **คณะปูรกะ คณะวิบัติ** ๑๑๑

๓๔. **ปัพพาชนียกรรม ปกาสนียกรรม** ๑๑๑

๓๕. จากใจ **"สมณะโพธิรักษ์"** ๑๑๓

๓๖. **พระโพธิรักษ์** บวชถูกต้อง ๑๑๘

๓๗. **พระโพธิรักษ์** เป็น **"พระ"** หรือไม่ ? ๑๑๙

๓๘. **พระอโศก** เป็น **"พระ"** หรือไม่ ? ๑๒๑

๓๙. **พระอโศก** รูปแรก ๑๒๖

๔๐. การปกครองสงฆ์ ๑๒๙

๔๑. **ความเร็ว** พาสู่ **ความเลว** ๑๓๑

๔๒. ผู้ใกล้ชิด ๑๓๔

๔๓. วันสำคัญ **"มาฆฤกษ์"** ๑๓๖

๔๔. พรั่งพร้อมกันประชุม ๑๓๗

๔๕. การบิณฑบาต ๑๓๘

๔๖. ตั้งตนอยู่ในความลำบาก ๑๔๐

๔๗. นักบวชควรพิจารณาเนืองๆ ๑๔๑

๔๘. **"อุตริมนุสธรรม"...?** ๑๔๖

๔๙. คน ๕ ประเภท ที่อวด... ๑๔๘

๕๐. กลบเกลื่อน อำพราง ๑๔๙

๕๑. **ปาราชิก ๔** ๑๕๑

๕๒. ประสบการณ์ **"จาริกธุดงค์"** ๑๕๔

๕๓. **เมื่อ "จาริกธุดงค์" ผ่านโคราช** (พ.ศ. ๒๕๑๘) ๑๕๙

๕๔. แรงวิบาก จิตอาฆาต ๑๖๙

๕๕. คู่อาฆาต-คู่พยาบาท ๑๗๒

๕๖. ตรวจตน มั่นคง ไม่เวียนวน ๑๗๓

๕๗. อภินิหารของพุทธ ๑๗๔

๕๘. ยอดวิชาความรู้ของมนุษย์ ๑๗๖

๕๙. **พุทธบริษัท ๔** ๑๗๗

๖๐. วรรณะ ๔ ๑๗๙

๖๑. นักบวชชาวอโศก ๑๘๑

๖๒. จงแน่ใจในธรรม ๑๘๓

๖๓. **การเมืองกับศาสนา** ๑๘๕

๖๔. สุดยอดนักประชาธิปไตย ๑๘๘

๖๕. อัตตา-โลกา-ธรรมาธิปไตย ๑๙๐

๖๖. อำนาจเผด็จการ ๑๙๖

๖๗. เกมการเมือง ๑๙๗

๖๘. ค่ายกลการเมือง ๑๙๘

๖๙. ฝ่าค่ายกลการเมือง ๒๐๑

๗๐. รำพึงถึงวันเศร้า ๒๐๓

๗๑. คืนระเบิดที่ **"สันติอโศก"** ๒๐๕

๗๒. ธรรมยาตรา **"กู้ชาติ"** ๒๑๓

๗๓. **"พระ" ที่ชาติต้องการ** ๒๑๙

๗๔. สงคราม ! ความขัดแย้ง ! ๒๒๐

๗๕. สงครามอหิงสา สังคมอาริยะ ๒๒๒

๗๖. ประชาธิปไตยที่ก้าวหน้า ๒๒๔

๗๗. คนเป็นกลาง ต้อง...ฯ ๒๒๖

๗๘. สงคราม สังคม ธรรมะ การเมือง ๒๒๘

๗๙. การเมืองเก่า การเมืองใหม่ ๒๓๑

๘๐. การเมืองใหม่...ประชาธิปไตย ๒๓๓

๘๑. **NEO PROTEST** การประท้วงแนวใหม่ ๒๓๕

๘๒. โพธิรักษ์ นำทัพธรรม ๒๓๖

๘๓. กองทัพธรรม...ประชาธิปไตย ๒๔๒

๘๔. ทางออกการเมืองไทย...**VOTE NO** ๒๕๒

๘๕. ศิลปะ **VOTE NO** ๒๕๕

๘๖. การเมืองอาริยะ ๒๕๙

๘๗. พรรคเพื่อฟ้าดิน ๒๖๑

๘๘. ประชาธิปไตยในอุดมคติ ๒๖๓

๘๙. ๓ อาชีพกู้ชาติ ๒๖๕

๙๐. กสิกรรมธรรมชาติ ๒๖๗

๙๑. เกษตรกร คือ ผู้มีคุณ ๒๖๙

๙๒. “ชาวอโศก” อย่าหลง “อุตสาหกรรม” ๒๗๐
๙๓. ขยะเอ๋ย ! ๒๗๑
๙๔. ขยะชีวิต ! ๒๗๕
๙๕. ชุมชนชาวอโศก ๒๗๖
๙๖. ปฐมอโศก ชุมชนแรกเริ่ม ๒๗๙
๙๗. “สังคมอโศก” เปิดเผยฯ ๒๘๐
๙๘. เกิดมาพึ่งกัน ๒๘๑
๙๙. ชุมชนคนพอเพียง ๒๘๓
๑๐๐. ชีวิตที่เพียงพอ ๒๘๕
๑๐๑. ชุมชนคนสามัคคี ๒๘๖
๑๐๒. ระลึกถึง นึกนบ ๒๘๗
๑๐๓. สังคมขาดคุณธรรมฯ ๒๘๘
๑๐๔. หายนะใหญ่ของมนุษยชาติ ๒๘๙
๑๐๕. การศึกษา สัมมาสิกขา ๒๙๑
๑๐๖. สัมมาสิกขาลัยวังชีวิต (ม.วช.) ๒๙๔
๑๐๗. ระบบการศึกษา ๒๙๘
๑๐๘. **“ทุนนิยม”** (capitalism) ๒๙๙
๑๐๙. ทุนนิยม เศรษฐกิจอัตวินิบาต ๓๐๒
๑๑๐. ทุนนิยม เป็นภัยของโลก ๓๐๔
๑๑๑. **“บุญนิยม”** (boonism) ๓๐๖
๑๑๒. บุญนิยม คือทางรอด ๓๐๘
๑๑๓. บุญนิยม มุ่งมาจน ๓๐๙
๑๑๔. **ทฤษฎีกำไร-ขาดทุน** ๓๑๑
๑๑๕. **สาธารณโภคี เศรษฐกิจชนิดใหม่** ๓๑๒
๑๑๖. สาธารณโภคี สัจจะที่ยิ่งใหญ่ ๓๑๕
๑๑๗. สังคม “สาธารณโภคี” ๓๑๗
๑๑๘. สาธารณโภคี คือ คุณภาพของคน ๓๒๐
๑๑๙. **“ทุกข์”** เกิดขึ้นใน **“จิต”** ๓๒๑
๑๒๐. ชีวิตซ้ำซากวนเวียน ๓๒๓
๑๒๑. **“อวิชชา”** พาเกิด ๓๒๔
๑๒๒. โชคดีที่ได้พบพุทธศาสนา ๓๒๕
๑๒๓. ชาวอโศกเพื่อมวลมนุษยชาติ ๓๒๗
๑๒๔. ความจริงจากใจ ๓๒๘

✧

ข่าวใหญ่ในหนังสือพิมพ์บางกอกไทม์

(อ่านรายละเอียดได้ในภาค ๒ บทที่ ๖)

ปีที่ ๑๖ วันที่ ๒๑ กันยายน พ.ศ. ๒๕๑๓ **ดาราทีวีหนีโลกเป็นฤาษี !**

ปีที่ ๑๗ วันที่ ๑๖ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๑๔ **ดาราทีวีตัดโลกมุ่งไปนิพพาน**

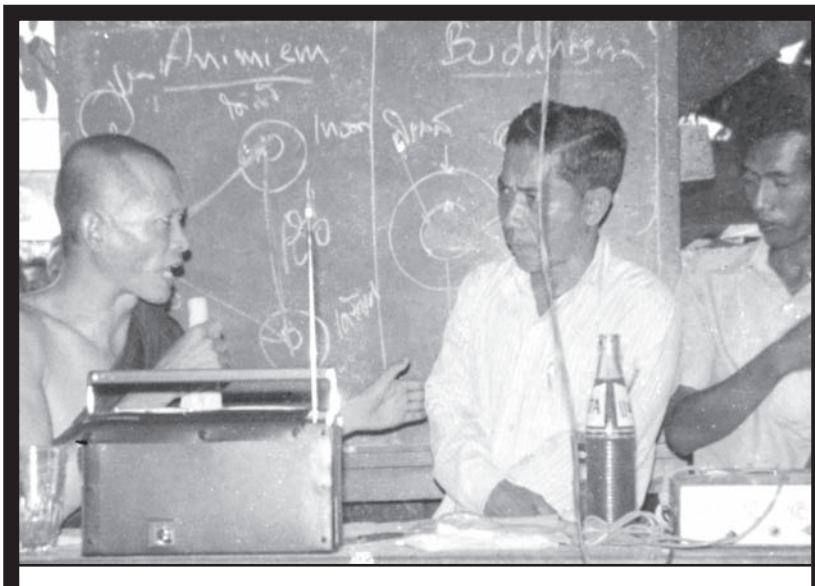

ในปี พ.ศ. ๒๕๑๔

พ่อท่านได้รับนิมนต์ออกมาเทศน์ตามวัดต่างๆ

จึงได้ออกมาวาดลวดลายบรรยายธรรม

ธรรมะตอนนั้นแรงนะ ผิด-ถูก...ผ่ากันเปรี้ยงๆ !!!

แล้วก็ครึกครื้นมาก

อาตมาบวชปลายปี พ.ศ. ๒๕๑๓

ยังไม่มีใครรู้จักเท่าไหร่

ยังไม่มีหมู่ ยังไม่มีกลุ่มจริงๆ

ตอนนั้นอาตมาสมถะมาก

ไม่ค่อยอยากออกมา

ยุ่งวุ่นวายอะไรกับใคร

อยู่ในกฎิน้อยกลางป่าแสม

๗
"ชาวอโศก" เพื่อมวลมนุษยชาติ

✧ พูดเอาเอง ไม่เหมือนใคร

อาตมาบวชปลายปี พ.ศ. ๒๕๑๓ *(๗ พ.ย. ๒๕๑๓)* **ยังไม่มีเรื่องราวอะไรมาก** ไม่มีใครรู้จักอาตมาเท่าไหร่ ยังไม่มีหมู่ ไม่มีกลุ่มจริงๆ

ตอนนั้นอาตมาสมถะมาก ไม่ค่อยอยากออกมายุ่งวุ่นวายอะไรกับใคร อยู่ในกุฏิน้อยกลางป่าแสม ทำสะพานยาวทะลุเข้าไปในป่าดงแสมประมาณ ๕๐ เมตร มีคนที่รู้ข่าวคราวก็ไปตามหา พอมีคนไปคุยด้วย คุยไปคุยมา พูดนั่นพูดนี่ คนก็ชอบใจ ก็พยายามดึงอาตมาออกมาบรรยายธรรมะ ที่จริงอาตมาอยู่ **วัดอโศการาม** ก็ได้เทศน์อยู่ที่นั่นเท่านั้นแหละ !

ญาติโยมที่ใน**วัดอโศการาม**ไปขอร้องท่านเจ้าคุณ *(เจ้าอาวาส)*ให้อาตมาขึ้นเทศน์ ท่านก็อนุญาตให้เทศน์ ทั้งๆที่อาตมาเป็นพระบวชใหม่ ที่**วัดอโศการาม**นั้น ผู้ที่จะขึ้นธรรมาสน์เทศน์จะต้อง ๑๐ พรรษาขึ้นไป สำหรับอาตมาก็เป็นไปตามธรรม

อาตมาบรรยายธรรมะอะไร...ท่านก็รู้-ก็เข้าใจ ไม่มีเรื่องอะไรมากมาย...เป็นที่นิยมชมชื่นกันทั้งนั้น ยังไม่ถือสา **อาตมาก็ยังไม่ได้พูดมากอะไร** คือ **ปากยังไม่มาก**

ปี พ.ศ. ๒๕๑๔ ถูกดึงออกมาเทศน์ข้างนอก ค่อยออกมาวาดลวดลาย อาตมาบรรยายธรรมที่ **วัดนรนารถ**ไม่กี่ครั้ง คนก็ลากจูงออกไปแสดงธรรมกันใหญ่ ไปบรรยายที่ **วัดธาตุทอง วัดนรนารถ วัดอาวุธ วัดมหาธาตุ ฯลฯ**

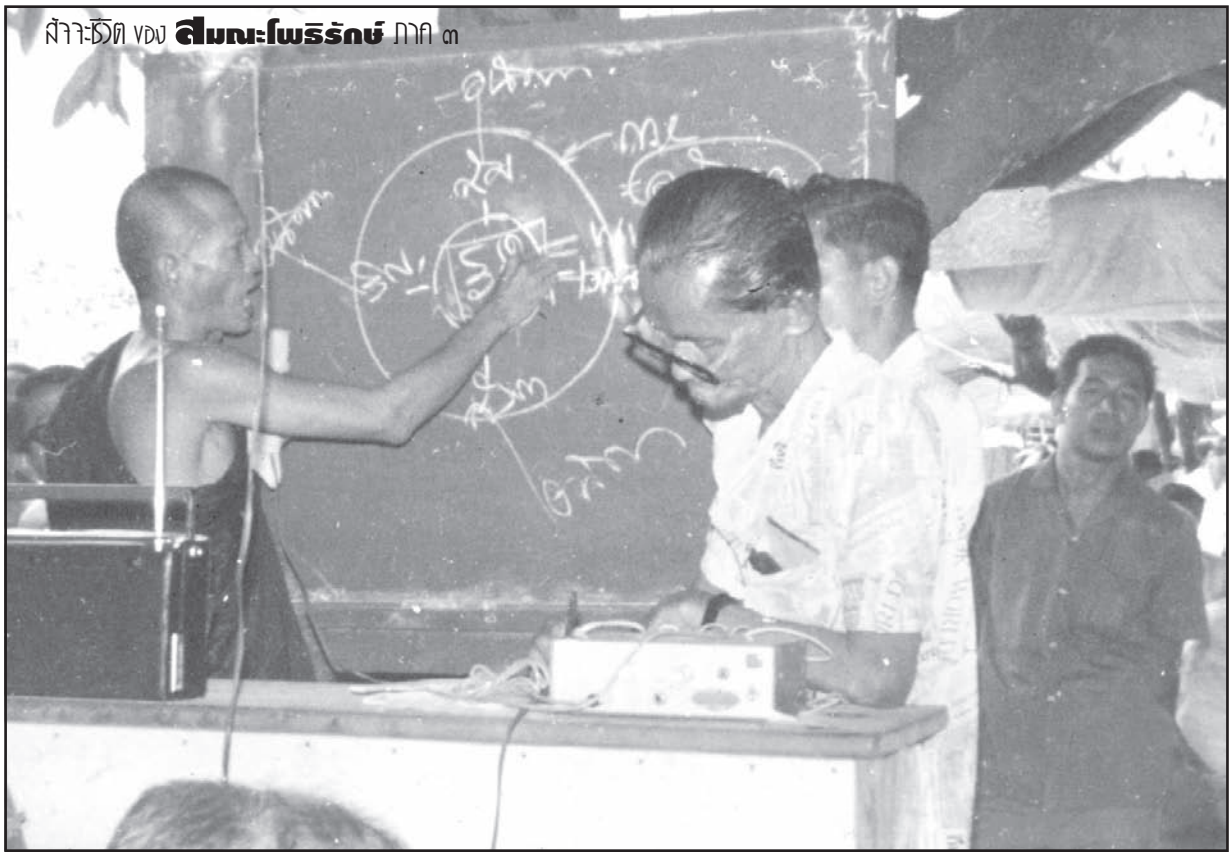

ณ สำนักตักศิลา ลานอโศก วัดมหาธาตุฯ ประกาศธรรมราวมหกรรม

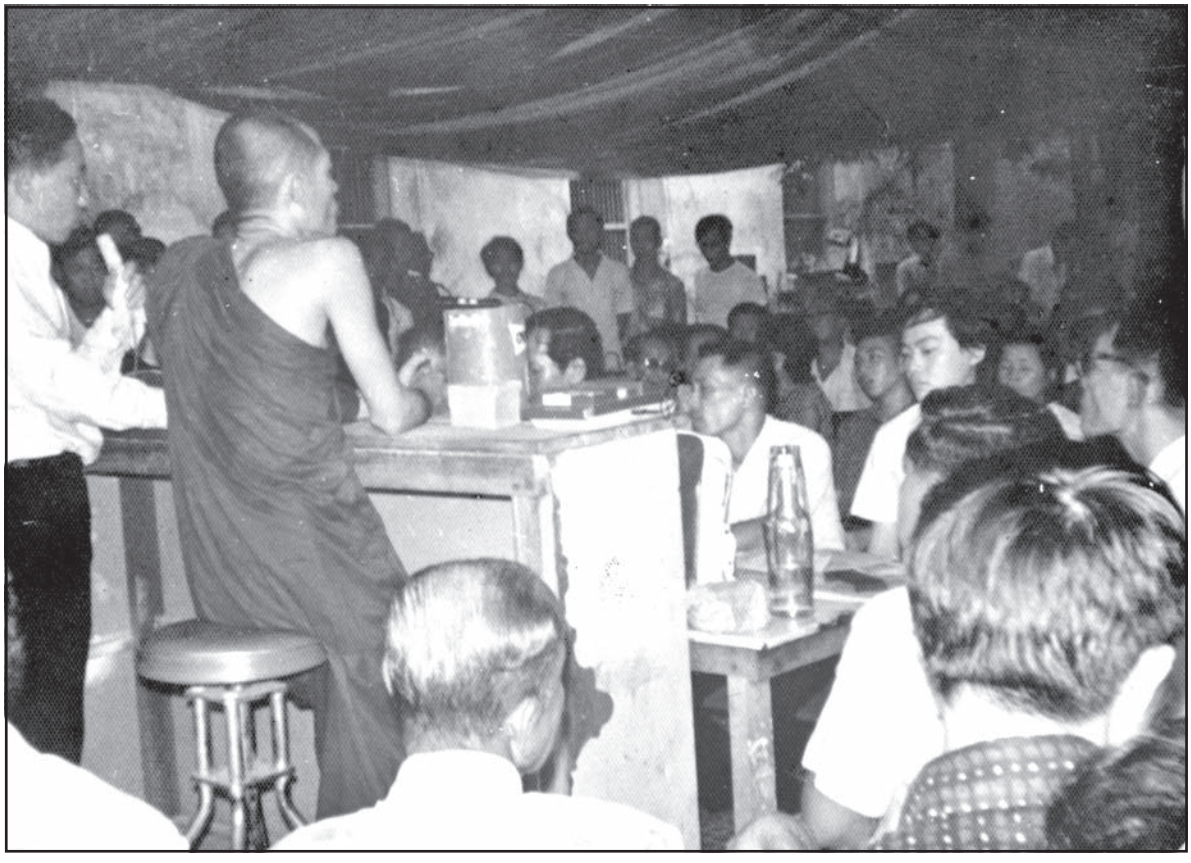

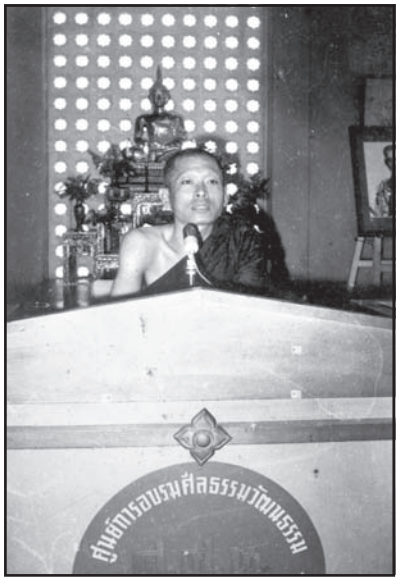

นิมนต์อาตมาไปเทศน์ ก็ไปสิ ! ไม่เกี่ยง ! อาตมาก็ไปบรรยายอะไรต่อมิอะไรมากขึ้น พอไปบรรยายมากขึ้นๆ ก็ชักมีคนรู้จัก **"พระโพธิรักษ์"**

ตอนนั้นยังหนุ่มแน่นอายุแค่ ๓๖ วิ่งรอกน่าดู บางทีวันหนึ่ง ๓-๔ แห่ง

ก็วนเวียนเทศน์มากมายอยู่ตามวัดต่างๆจนมีหมู่-มีกลุ่ม-มีคนติดตามมา *(ฟังธรรม)* ไปไหนมาไหนทีเป็นขบวน เป็นหมู่ติดตามกันมาก

ที่ "วัดมหาธาตุฯ" ใครๆ ก็เรียกว่า "สำนักตักศิลา"

ตอนนั้น **อาตมาเอาหนังสือ "ลำธารชีวิต" ไปแจก**

"คุณไสว แก้วสม" เขาเห็น เขาก็จำได้ เพราะเคยไปอภิปรายธรรมะด้วยกันที่ **วัดนรนารถ** เขาก็เรียกอาตมา *"เอ้า ! หลวงพี่ มาๆ นิมนต์ๆ"*

อาตมาก็เลยขึ้นเวที **"ลานอโศก"** ที่ **วัดมหาธาตุฯ** มาแต่บัดนั้น

"คุณชำนาญ พ่อค้า" กับใครต่อใครอีกหลายคน ก็นิมนต์อาตมาให้มาแสดงธรรมทุกวันอาทิตย์ ที่วัดมหาธาตุฯ ลานอโศก

แต่ละคนเขาก็นับถือกันว่า *"เป็นอาจารย์กันทั้งนั้น"* อาตมาไปแสดงธรรมที่นั่น ก็เหมือนขี่ม้าควงทวนบุกแหลก **ผิด**...ก็ว่า...**ผิด ! ถูก**...ก็ว่า...**ถูก !** ไม่อ้อมค้อม

ธรรมะตอนนั้นแรงนะ ผ่ากันเปรี้ยงๆ !!! แล้วก็ครึกครื้นมาก

มีคนฟังไม่รู้ใคร แกมาชมอาตมาว่า *"โอ้โฮ ! หลวงพี่ มันฉิบหายเลย แต่หลวงพี่...พูดช้าๆ หน่อยได้ไหมครับ ผมฟังไม่ทัน !!"*

คือ ตอนนั้นโต้ธรรมะกับ **คุณไสว** หนัก เรียกว่า **"ธรรมะปาหี่"** ก็ยังได้

คุณไสว แกก็วาทะเก่ง ไม่ค่อยจะยอมจนมุมง่ายๆ

อาตมาก็ได้ **"ปฏิภาณ"** จากการที่ต้องโต้กับ **"คุณไสว"** นี่มากอยู่

การบรรยายธรรม
ก็แตกต่างไปจากคนอื่น
ไม่เหมือนใคร

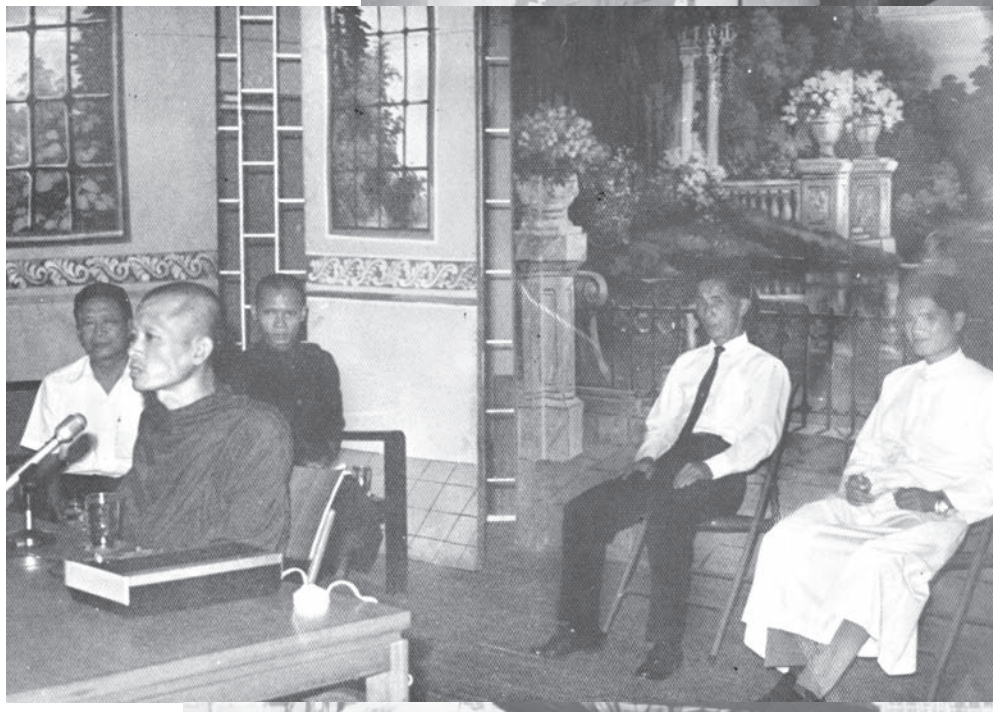

เขาก็ว่า
“เขาพูดเอาเอง”
ก็เขารู้อย่างนี้
เป็นอย่างนี้
จะให้พูดอย่างไรล่ะ
เขาก็พูดเอาเอง
นั่นแหละ !

การบรรยายธรรม ก็แตกต่างไปจากคนอื่น ไม่เหมือนใคร เขาก็ว่า *"เราพูดเอาเอง"* ก็เรารู้อย่างนี้-เป็นอย่างนี้ จะให้พูดอย่างไรล่ะ เราก็พูดเอาเองนั่นแหละ

พอตอนหลังก็รู้สึกว่า *"เอ...คนพวกนี้เขาติดยึด"* ยิ่งไป**วัดมหาธาตุฯ**ด้วยแล้ว พวกพระอภิธรรมบ้าง นักธรรมตรี-โท-เอกบ้าง โอ้โฮ ! ภาษาปริยัติเต็มเลย

เรา **"พูดเอาเอง"** อย่างนี้ คนพวกนี้ยึด ถ้าไม่เอาภาษามาข่มบ้างคงไม่ได้

อาตมาก็เลยต้องค้นคว้าหาพระไตรปิฎกมาอ่าน *คุณชววิชชุ์ หรือ **คุณวิชชา** กับเพื่อนๆ นี่แหละ ตอนนั้นเข้าไปพบอาตมาที่ **วัดมหาธาตุฯ** แล้วก็วิ่งเต้นจัดหา**พระไตรปิฎก**ให้ ก็ได้มา ๒ ชุด ได้ฉบับภาษาบาลี ๑ ชุด ภาษาไทย ๑ ชุด

แต่ก่อนนี้ก็มีแต่ **"พุทธประวัติจากพระโอษฐ์ ของ ท่านพุทธทาส"** ทีนี้พอได้อ่าน**พระไตรปิฎก** ยิ่งดู-ยิ่งเห็น-ยิ่งชัด-ยิ่งตรง-ยิ่งถูก...ก็ยิ่งมีหลักฐานอ้างอิง

ทีนี้ได้การล่ะ ได้ภาษาอะไรๆ แล้ว พอไปพูด ไปแสดง ก็ยิ่งไปตอกเขา ยิ่งตอกก็ยิ่งเจ็บ จนคนขนานนามให้ว่า **"ขวานจักตอก"** ทีนี้ผู้คนก็ฮือฮาว่ากันใหญ่เลย

พระผู้ใหญ่ท่านมีปัญญา ก็รู้ว่า ***"อาตมาพูดอะไรเป็นอะไร คือ ที่พูดไปพูดจริงทั้งนั้น แต่หวือหวามากไปหน่อย"*** ส่วนท่านเจ้าคุณ หรือเจ้าอาวาส ที่วัดอโศการาม *"ท่านไม่เคยว่า ไม่เคยดุอะไรต่อหน้ากับอาตมาเลย"*

("**คุณชววิชชุ์ วรรณธนะพินทุ**" ซึ่งต่อมาพ่อท่านพระโพธิรักษ์ เปลี่ยนชื่อใหม่ให้เป็น "**วิชชา**")*

✧ อุปัชฌาย์ปราม

มีอยู่ครั้งหนึ่ง สมเด็จมหาวีรวงศ์ *(ท่านมหาพิมพ์)* **วัดพระศรีมหาธาตุ** ไม่ใช่องค์ปัจจุบันนี้นะ ท่านดูเราอยู่ ก็ได้ข่าวว่า *"พระโพธิรักษ์ไปพูดอะไรหวือหวาต่างๆ นานา"* แต่ท่านก็รู้ว่า *"อาตมาพูดอะไร"* ก็เลยฝากท่านเจ้าคุณอุปัชฌาย์มาบอกอาตมา

ก็มีเท่านั้นแหละ ที่ท่านปรามอาตมาว่า ***"ท่านสมเด็จฯ สั่งมาบอกว่าอย่าไปว่าอะไรเขามากนักสิ ! อย่าไปว่าพาดพิงเขามากนัก !"***

นอกนั้นอุปัชฌาย์ไม่เคยติ-ไม่เคยติง...อะไรเป็นผิด-เป็นถูก-เป็นอะไรๆ เลย

และท่านก็ไม่เคยว่า *"อะไรผิดสักอย่าง ไม่เคยอบรมอาตมาโดยส่วนตัวเลยสักนิดหนึ่ง อาตมาจะไปบรรยายที่ไหน ท่านก็ไม่เคยห้าม-ไม่เคยว่าแม้แต่คำน้อย มีแต่เคยบอกคำปรามจากสมเด็จ...ท่านฝากมา เท่านั้นนั่นแหละ"*

อาตมาไม่เคยได้รับการติเตียน...ในการทำเลว-ทำชั่ว-ทำไม่ดี-ทำอะไรไม่ถูกต้อง ไม่เคยเลย ไม่ว่าจะเป็น**อุปัชฌาย์ทางธรรมยุต** หรือจะเป็น**อุปัชฌาย์ทางมหานิกาย**

พ่อท่านไปบรรยายธรรม
ตามสถานที่ต่างๆ

มีคนที่ได้ฟังธรรมแล้ว
ก็เกิดความเลื่อมใสศรัทธา
หันมาปฏิบัติธรรม
ตามปฏิปทาของพ่อท่าน

ก่อให้เกิด “พุทธบริษัท ๔”
...ผู้ดำเนินตามรอย...

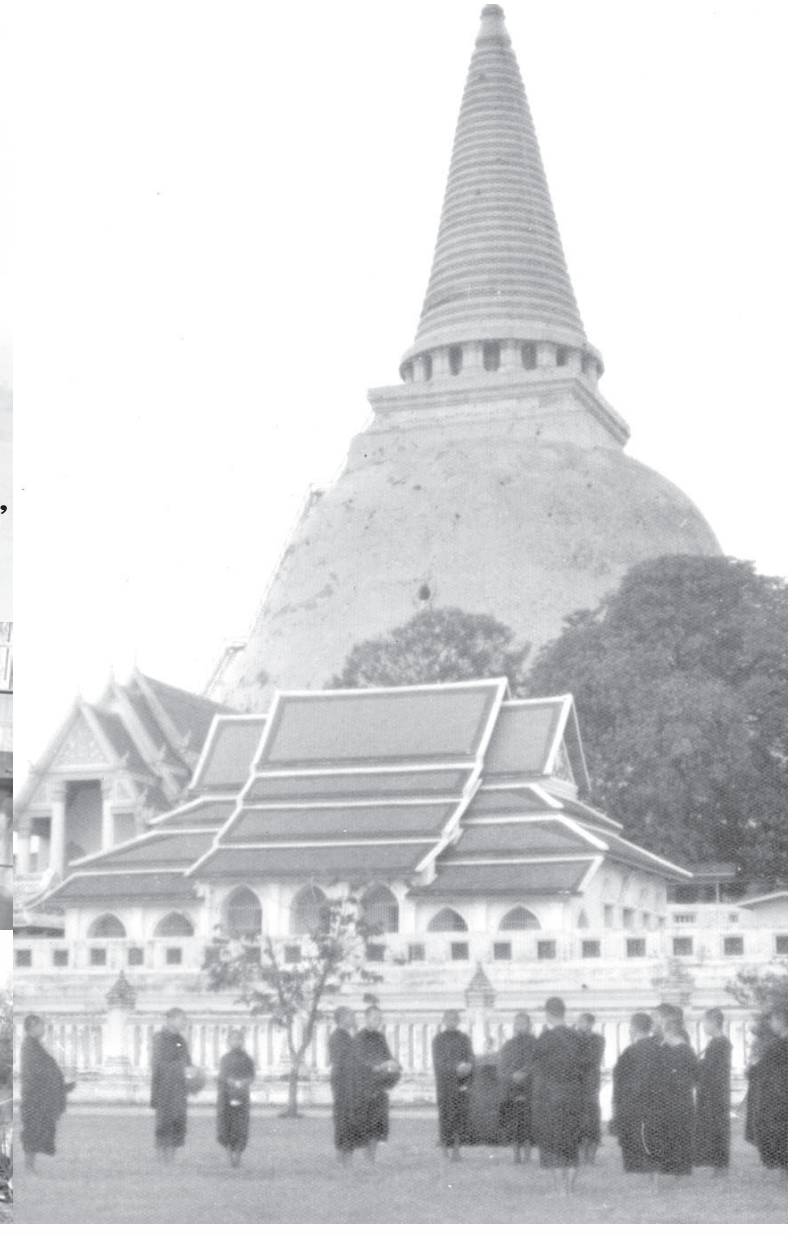

✧ ผู้ดำเนินตามรอย

อาตมาไปบรรยายธรรมตามที่ต่างๆ ก็มีคนที่ฟังธรรมแล้วเกิด...ซาโตริ-รู้แจ้ง ก็มาบอกว่า *"ไม่เอาแล้วชีวิตทางโลกจะออกมาจริงๆ มั่นใจทางธรรมต่างๆ นานา"*

คนแรกกลายเป็นผู้หญิงไป คือ **"คุณนัยนา เถระวงศ์"** *(พ่อท่านเปลี่ยนชื่อให้ใหม่ คือ **มาบรรจบ** ปัจจุบันลาออกจากสิกขมาตุชาวอโศกแล้ว เมื่อ พ.ศ. ๒๕๕๑)* ฟังธรรมอาตมาแล้วเลื่อมใสศรัทธา ทำงานธนาคารอยู่ก็ไม่เอาแล้วเลิกทำงาน คือ ลาออกจากงานมาเลย เป็นผู้หญิงคนแรกที่ทิ้งงานมา เพื่อปฏิบัติธรรมตามปฏิปทาของอาตมา

วันนั้นเทศน์ที่ วัดมหาธาตุฯ พอเทศน์เสร็จ เดินกลับออกมา เขาก็มาบอกว่า *"ดิฉันจะไปอยู่วัดอโศการามด้วย จะไปปฏิบัติธรรมด้วย"*

อาตมาก็ว่า *"เอ้า ! ยังไงกัน ! จะไปอยู่วัดอโศการาม ! ทำไมยังงั้นล่ะ ?"*

เขาก็บอกว่า *"ดิฉันได้ยื่นใบลาออกแล้ว อีก ๑๕ วัน ก็จะพ้นจากงาน"*

"เอ้า ! ลาออกเมื่อไหร่ ?" อาตมาก็ไม่รู้เรื่องด้วย จะลาออก ก็ไม่บอก-ไม่กล่าว -ไม่ปรึกษาอะไรกันก่อนเลย อาตมาก็ไม่รู้จะทำยังไง !?!

เป็นเรื่องต้องยอมจำนน *"เอ้า ! จะมาก็มา จะอยู่ก็อยู่ ก็ไปปลูกกุฏิสิ !"*

เขาก็บอกว่า *"มีสตางค์ปลูกกุฏิแล้ว"* อาตมาก็ต้องให้คนแถวนั้นปลูกให้

ที่วัดอโศการาม มีแม่ชีไปปลูกกุฏิอาศัยอยู่มากมาย เพราะที่เยอะหลายร้อยไร่ ใครมีสตางค์ก็ปลูกกุฏิได้เลย ปลูกแล้วต้องเป็นสมบัติของวัด แต่อยู่ได้จนกว่าจะตาย

✧ ผู้เรียกขานท่านว่า "พ่อท่าน"

ตอนนั้นอาตมาเพิ่งบวชใหม่ๆ อายุแค่ ๓๐ กว่า แหม ! ยังหนุ่มฟ้อ แล้วก็ มีลูกศิษย์สาวอายุ ๒๐ กว่า อาตมาจะไปเทศน์-ไปบรรยายธรรมที่ไหน เขาก็ต้องตามไปฟังธรรมด้วย พอเดินตาม...ก็ไม่ค่อยน่าดู พระหนุ่ม-ลูกศิษย์สาว...ดูไม่เข้าท่า !

อาตมาก็รู้สึกว่า *"เอ ! ไม่ค่อยเข้าทีนะ ไม่รู้จะทำยังไง ?"*

อาตมาก็ให้ออกไปคนละเวลากัน แล้วไม่ยอมให้เรียกว่า **"อาจารย์"** เพราะไม่อยากให้เกิดคำนี้ ไม่ให้ใครเรียก **"อาจารย์"** เขาก็เลยเรียกแต่ **"ท่านๆๆ"**

หนักเข้าเขาก็คิดว่า *"น่าจะเรียกให้ห่างๆ กัน เรียกเป็น 'พ่อ' ไปเสียเลย"*

ทีนี้เขาเป็นคนปักษ์ใต้ คนทางใต้เรียก **"พระ"** ที่น่านับถือว่า **"พ่อท่าน"** เป็น

คำยกย่อง เหมือนกับคำว่า **"หลวงพ่อ"** ในภาคกลาง หรือ **"ญาท่าน"** ในภาคอีสาน หรือ **"ครูบา"** ในภาคเหนือ ต่างล้วนมีนัยเดียวกัน

ดังนั้น คนที่จะได้ตำแหน่ง **"พ่อท่าน"** ก็หมายความว่า ***"เป็นพระที่น่าเคารพนับถือยกย่อง"*** เขาจึงเอาคำนี้มาเรียกอาตมา เพื่อกันให้เป็น **"พ่อ"** ไปเลย

ถ้าเรียก **"หลวงพี่"** ก็ใกล้กันใช่มั้ย เรียก **"พ่อ"** ไปเลย ก็ไกลกันหน่อย

ทีนี้มีคนอื่นๆ ตามมาอยู่อีก ก็เลยเรียก **"พ่อท่าน"** ตามกันหมด

เรียกตามๆ กันมา จนกระทั่งเดี๋ยวนี้ อาตมาก็เห็นว่า **เรียกกันอย่างนี้ก็ "ดี"**

คำว่า **"พ่อท่าน"** คนที่ตั้งเรียกขานอาตมาตั้งแต่แรก จึงคือ **"คุณนัยนา"**

หลายคนกล่าวหาว่า *"อาตมา...ทำแอ๊ค ! รู้สึกใหญ่อยากจะเป็น 'พ่อ' ชื่นชมหลงใหล ไม่ว่าคนหนุ่ม-สาว-แก่-เฒ่า ก็มาเรียก...พ่อท่าน"*

โถ ! อาตมาไม่ได้เป็นอย่างนั้น แต่อาตมาจำเป็นต้องใช้คำนี้ ทั้งๆ ที่อาตมามีคุณลักษณะ **"แม่"** มากกว่า อาตมายังไม่ได้เป็น **"พ่อ"** ที่สามารถมากนัก

อาตมาเป็น **"พระโพธิสัตว์"** ที่ยังไม่ใหญ่ถึงระดับ **"พ่อท่าน"** เต็มๆ

จริงๆ แล้วควรเป็น "แม่ท่าน" มากกว่า "พ่อท่าน" แต่ถ้าเรียก "แม่ท่าน" ก็ ยิ่งดูตลก ก็จำเป็นต้องรับตำแหน่ง **"พ่อท่าน"** ไปโดยปริยาย

และแทนที่จะให้เรียกว่า **"อาจารย์"** อาตมาก็ไม่เอา ต้านคำนี้มาแต่ต้น

จึงใช้คำว่า **"พ่อท่าน"** มาตลอด เพราะมีความหมายดี เป็นลักษณะที่ดี เป็น **"สัจธรรม"** สามารถอธิบายขยายความได้ลึกซึ้งกว้างขวางมากมาย ก็จะได้ไขความสาธยายกันต่อไป ให้ได้ประโยชน์อยู่ในหลักธรรมของ **"พระพุทธเจ้า"**

✧ บันทึกไว้ในอโศกรำลึก ๒๕๒๘

*เก็บความจากบันทึกธรรม พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๒๘ ของ **สิกขมาตุนัยนา (มาบรรจบ) เถระวงศ์***
เนื่องในโอกาสวันอโศกรำลึก ๕ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๒๘

... ล่วงเข้าวันที่ ๑๑ สิงหาคม ๒๕๑๓ หลังจาก **"พ่อท่าน"** ได้เก็บตัวอยู่ในวัดอโศการาม พร้อมกับเขียนหนังสือธรรมะออกเผยแพร่เป็นธรรมทานด้วยเงินก้อนสุดท้าย กิตติศัพท์ของท่านก็เลื่องลือไปทั่ว จากหนังสือพิมพ์ที่นำเรื่องราวออกตีแผ่ให้เป็นที่สนใจของประชาชนทั่วไป

ขณะนั้นดิฉันยังทำงานอยู่ "ธนาคารศรีนคร" สำนักงานใหญ่ราชวงศ์

ดิฉันเป็นผู้สนใจธรรมะมาโดยตลอด ศึกษาธรรมะด้วยการทานอาหารมังสวิรัติ จากอิทธิพลหนังสือของ **เป้าเก็งเต็ง** ไม่สนใจการแต่งตัวเหมือนผู้หญิงทั้งหลาย ทำวัตรสวดมนต์เช้า-เย็น-ก่อนนอน และก่อนไปทำงานอย่างสม่ำเสมอ สนทนาธรรมกับพระภิกษุทั้งหลายที่มีชื่อเสียง และรู้จักกับผู้ใหญ่ในวงการศาสนา

คุณสำเนียง เอี่ยมสุวรรณ นักจัดรายการปาฐกถาธรรมผู้สนใจศาสนา และเป็นคนแรกที่นำพ่อท่านออกเผยแพร่ธรรม ซึ่งรู้จักกับดิฉัน

ได้นำเรื่องของ **"พระโพธิรักษ์"** หรือ **"รัก รักพงษ์"** ในขณะนั้นมาเล่าให้ฟัง แล้วถามดิฉันว่า ***"คุณนัยนา ไม่สนใจ 'คุณรัก' บ้างหรือ ?"*** *...ฯลฯ...*

จนกระทั่งพ่อท่านได้สละเพศ ออกอุปสมบทเมื่อ ๗ พฤศจิกายน ๒๕๑๓ คุณสำเนียง ก็มาบอกข่าวอีกว่า *"นี่ คุณนัยนา **คุณรักบวชแล้วนะ** ผมเพิ่งกลับจากงานบวชท่านที่วัด ที่จริงผมว่า คุณนัยนา...น่าจะมีโอกาสพบปะพูดคุยกับท่านนะ เพราะผมคิดว่า ท่านมีอะไรที่จะให้คุณได้ และคุณก็มีสติปัญญาที่จะรับได้ทีเดียว"*

คุณสำเนียง พูดคุยถึงพ่อท่านให้ดิฉันฟังอย่างละเอียด

คราวนี้ดิฉันคิดตั้งปัญหาที่จะถามพ่อท่านอยู่ในใจ และได้นัดคุณสำเนียง ที่ จะไปกราบพ่อท่านที่วัดอโศการามด้วยกัน จำได้ว่า *"วันนั้นไปถึงวัดตอนเที่ยง เข้าไปในกุฏิกับคุณสำเนียง พ่อท่านนั่งอยู่บนเตียง มี พระ-เณร สนทนาอยู่ด้วย ๓ รูป"*

ดิฉันกับคุณสำเนียง ก็นั่งฟังเฉยๆ พ่อท่านก็สนทนาไป บางทีคุณสำเนียงก็ถามด้วย **ดิฉันตั้งใจฟังด้วยจิตสงบ ก็เกิดประสบการณ์ทางจิตอย่างบอกไม่ถูก !**

สุดท้ายก็ *โล่ง-โปร่ง-เยือกเย็น จนเกือบ ๔ โมงเย็น ก็กราบลากลับ*

คุณสำเนียง ถามดิฉันว่า *"ทำไมไม่เห็นคุณนัยนาพูดคุยถามท่านเลย ?"*

ดิฉันก็บอกว่า *"ดิฉันไม่มีอะไรจะถามอีก เพราะสิ้นความสงสัยหมดแล้ว"*

หลังจากพบพ่อท่านครั้งนั้นแล้ว ก็มีการเปลี่ยนแปลงขึ้นในพฤติกรรมของตนเอง กลับมาบำเพ็ญเพียรโดยลำพัง อดอาหารบ้าง นอนน้อยบ้าง ตั้งใจมัธยัสถ์และประหยัด รอบคอบมีสติในการประคองตน *(เกิดประสบการณ์ทางจิตอีกหลายอย่าง)*

จนจิตใจทนไม่ได้ต่อความวุ่นวายของเมืองหลวง จึงขอย้ายไปทำงานที่ จ. ลำปาง อาศัยสัปปายะที่สงัดมาก ทำให้มีเวลาทำวัตร อ่านหนังสือ ค้นคว้าและปฏิบัติได้เพิ่มขึ้น **จึงเกิดสภาวะจิตหลุดพ้นอะไรอย่างหนึ่งที่นั่น** ได้ขอลาออกจากงานครั้งที่ ๑ แต่ถูกยับยั้งไว้ และถูกย้ายเข้ากรุงเทพฯ ทันที

แต่จิตใจที่เข้าถึงแล้ว ก็เป็นอันได้แล้วไม่เปลี่ยนแปลง จึงไม่สามารถที่จะทำงานได้จริงๆช่วงนั้นดิฉันหยิบหนังสือของพ่อท่านมาอ่านทบทวนและไป**วัดมหาธาตุ**อีกครั้ง หลังจากที่ย้ายไปต่างจังหวัดเกือบปี *(ปกติอยู่กรุงเทพฯ จะไปวัดทุกวันสุดสัปดาห์)*

วันนั้นพบ **"พ่อท่าน"** อีกครั้ง ที่ใต้ต้นอโศก **"พ่อท่าน"** กำลังแสดงธรรมอย่างพิสดารลึกซึ้ง ทำให้ดิฉันเข้าถึงสภาวะอีกครั้ง **ความแน่ใจก็บังเกิดขึ้น หลักธรรมนั้นถูกต้องเด่นชัดขึ้นในใจ และแน่ใจใน "ศีล" ข้อ ๑ ข้อ ๓ และข้อ ๑๐**

"พ่อท่าน" ยืนยันว่า ***"คนเราไม่จำเป็นต้องมีชีวิตอยู่ด้วยเนื้อสัตว์ คนเราไม่จำเป็นต้องมีชีวิตอยู่ด้วยเมถุน คนเราไม่จำเป็นต้องมีชีวิตอยู่ด้วยทรัพย์สมบัติ"***

เด่นชัดและหมดสงสัย จึงไปขอร้องให้คุณสำเนียง พาดิฉันไปฝากตัวมอบตนกับพ่อท่าน แต่คุณสำเนียงไม่เห็นด้วย และหาทางบ่ายเบี่ยง ดิฉันจึงตัดสินใจไปพบพ่อท่านด้วยตนเอง ภายหลังที่ได้ลาออกจากงานเป็นครั้งที่ ๒ แล้ว ...ฯลฯ...

ระหว่างที่กำลังสะสางงาน ให้ถูกต้องตามระเบียบของธนาคารนั้น

ดิฉันใช้เวลาว่างส่วนนั้น มาพบพ่อท่านเมื่อมีปัญหาจำเป็น และติดตามฟังธรรมที่วัดต่างๆ ที่พ่อท่านได้รับนิมนต์ไป *เช่น วัดนรนารถ วัดธาตุทอง วัดมหาธาตุ*

พ่อท่านได้พาดิฉันไปรู้จักกับ พระ ชี วัดอโศการาม ที่เป็นเจ้าหน้าที่รับคนเข้า *(พักอาศัย)* จนใครๆ ก็รู้ว่า *"พระโพธิรักษ์ ได้ลูกศิษย์สาวมาช่วยงาน"*

๔ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๑๔ เมื่อสะสางงานทุกอย่างเสร็จแล้ว ดิฉันก็เข้ามาอยู่วัดอโศการาม อย่างเรียบร้อย

จำได้ว่า ดิฉันเข้าไปกราบ **"พ่อท่าน"** ที่กุฏิ และเรียนท่านว่า ***"ดิฉันขอฝากตัวเป็นลูกศิษย์รับใช้ท่าน ขอให้ท่านช่วยกรุณานำดิฉันให้ไปสู่ที่สูงขึ้นๆ ด้วย"***

ตอนแรกที่อยู่วัดอโศการาม ก็ตั้งใจว่า *"จะหุงข้าวด้วยถั่วผักปนๆ กัน ก็คงพอทานได้แล้ว"* แต่ **"พ่อท่าน"** บอกว่า *"คุณไม่ต้องหุงก็ได้ เพราะว่า...อาตมาบิณฑบาตมาเยอะแยะ ต้องเหลือเป็นภาระเอาไปให้คนอื่นเขาแจกอีก เป็นลูกศิษย์ก้นบาตรอาตมาก็แล้วกัน"* ดิฉันก็ยิ่งรู้สึกเกรงใจ **"พ่อท่าน"** มาก...ฯลฯ

เมื่อมาอยู่วัดแล้ว ดิฉันต้องทำหน้าที่ช่วยแม่บ้าน *(คุณพวง)* **ที่อายุมากแล้ว** และไม่ค่อยถนัดเรื่องการทำหน้าที่ธุรการ เช่น *ต้องไปไปรษณีย์ เรื่องธนาณัติ ที่ศาสนิกส่งมาเป็นค่าแสตมป์-ค่าหนังสือ ที่พ่อท่านแจกฟรีไปตามที่ต่างๆ รวมทั้งต้องห่อพัสดุ ต้องตอบจดหมาย* **"พ่อท่าน"** จึงมอบพิมพ์ดีด-โต๊ะทำงาน-เก้าอี้ และ

หน้าที่เหล่านั้น ให้ดิฉันเป็นคนทำ ให้คุณพวงทำหน้าที่เดียว คือ เรื่องการขบฉัน...ฯลฯ

ดิฉันไม่ได้สนใจกิจกรรมของ "วัดอโศการาม" เท่าไหร่นัก มัวแต่เอาภาระและรับคำสอนจาก "พ่อท่าน" เสียมากกว่า จนเกิดการเพ่งเล็งมากขึ้นๆ

แม่บ้านก็เกิดความคลางแคลงใจในเรื่องนี้ เพราะเคยมีผู้มาขออยู่กับพ่อท่าน แต่ ***"พ่อท่าน"*** *ไม่รับ และเคยพูดกับแม่บ้านว่า "จะไม่รับใคร"*

เมื่อเกิดมารับดิฉัน และเป็นภาระจัดการเรื่องต่างๆ มอบงานทุกอย่างในเรื่องธุรการให้ แม่บ้านเลยสงสัยในแง่ชู้สาวไป

...ฯลฯ...

อาหารส่วนใหญ่ ตอนนั้นเป็นผักสดถาดใหญ่ๆ น้ำคั้นน้ำดื่มนานาชนิด เกลือ ถั่ว น้ำตาล **"พ่อท่าน"** จะตักข้าวใส่จานและฉันข้าวเปล่าๆ แล้วฉันถั่วเปล่าๆ เกือบ ๑ ถ้วย ผักสดเคี้ยวไปเรื่อยๆ อาหารปรุงแต่งไม่ฉันนัก แล้วก็ดื่มน้ำคั้นสุดท้าย

ระหว่างนั้น ดิฉันก็จะนั่งอยู่ด้วย แม่บ้านจะไปทำวัตรที่ศาลาใหญ่

ขณะนั้น **"พ่อท่าน"** จะพูดอะไรๆ ให้ฟัง ส่วนใหญ่เป็นเรื่องการอบรมสั่งสอนและพูดเรื่องลึกๆ อจินไตยหลายเรื่อง ตอนหนึ่ง **"พ่อท่าน"** บอกดิฉันว่า...

"ดีแล้วที่คุณมาเป็นคนแรก คุณจะได้เห็นอะไรๆ ที่เกิดขึ้น ได้เห็นบทบาทและการเปลี่ยนแปลงอีกมากมาย ตอนนี้ยังไม่มีใคร คุณรีบเก็บๆ เอาสิ่งที่ดีๆ และรีบรับๆ ไว้ ต่อไปคุณจะไม่มีโอกาสได้ใกล้ชิดอาตมาอีก"

นี่เป็นคำพูดเสมือนหนึ่งพยากรณ์ที่แม่นยำ ที่ดิฉันจำได้ติดใจตลอดมา ...ฯลฯ

แม้จะเป็นระยะเวลาสั้นๆ (ที่รู้จัก) **ดิฉันก็แน่ใจ เพราะในใจของดิฉัน** ตอนนั้น รู้แน่ชัดว่า *"ถ้าหากไม่แน่ใจ ไม่รู้จริง ไม่เข้าถึงจริง ดิฉันก็คงไม่กล้าสละชีวิตออกมาอยู่รับใช้ โดยที่พ่อท่านยังไม่มีอะไรเลย"*

ทั้งๆ ที่ได้รับคำท้วงติงจากพวกพี่ๆ เพื่อนๆ สมัยที่เป็นฆราวาสว่า *"ถ้าเธอจะไปอยู่กับ* ***ท่านปัญญานันทะ*** *หรือ* ***ท่านพุทธทาส*** *ฉันจะไม่ว่าอะไรเลย และไว้ใจได้ แต่นี่เธอเลือก* ***พระโพธิรักษ์*** *ซึ่งยังหนุ่ม และไม่เคยมีชื่อเสียงประวัติในวงการศาสนาเลย สงสัยว่า เธอจะถูกมนต์สะกดกระมัง ?"*

แต่ดิฉันก็แน่ใจว่า *"พ่อท่านเป็นผู้ทรงคุณธรรมดังกล่าวนั้นจริงๆ ไม่มีใครเสมอเหมือน ยิ่งนับวันก็ยิ่งเด่นชัด และเปิดเผยเป็นหลักฐานยืนยันยิ่งขึ้น"...*

ที่วัดอโศการาม นอกจากกิจส่วนตนแล้ว "พ่อท่าน" ไม่ได้อยู่เฉยเลย !

"พ่อท่าน" มีแขก-มีงานตลอดเวลา ในตอนเช้าเมื่อพบกันที่ศาลาน้อย ท่านก็มักจะไต่ถามดิฉันก่อนเสมอ เช่น *"วันนี้อาตมาเป็นยังไงบ้าง ?"*

ก็ได้รับคำตอบว่า *"ก็ไม่เห็นว่า จะผิดปกติอะไร"*

พ่อท่านก็บอกว่า *"เมื่อคืนนี้ไม่ได้จำวัด และไม่ได้จำวัดมาหลายวันแล้ว เป็นสัปดาห์ๆ ก็ไม่มีแววร่วงโรย" (เนสัชชิ)*

คือ ตอนกลางวัน **"พ่อท่าน"** จะรับแขกที่มาพบ

ตอนบ่าย **"พ่อท่าน"** จะสอนพวกเรา หรือไม่ก็ออกไปทำธุระข้างนอก

ตอนกลางคืน **"พ่อท่าน"** จะเดินจงกรมที่สะพาน และเนสัชชิ

ในระหว่างที่ยังไม่มีใครมา "พ่อท่าน" จะสอนทุกขณะ ที่มีเวลา-มีโอกาส-มีช่องทางที่จะกล่าวสอน "พ่อท่าน" เป็นผู้มีเลือดแห่งนักสู้ เลือดแห่งความเป็นครู อย่างหาใครเทียบมิได้เลย แม้แต่เวลาเดิน "พ่อท่าน" ก็สอนว่า...

"เวลาเดินก็จะต้องระวังไม่ให้เดินเท้ากระทบกัน"...(จริยวัตรของพระพุทธเจ้า)

วาระที่ "พ่อท่าน" ต้องแสดงธรรมข้างนอก หรือไปติดต่องานบางแห่ง ก็จะ ไปด้วยกัน ท่านเดินหน้า ดิฉันตามหลัง ในขณะที่เดินจากที่พักมาถึงปากทาง ระยะประมาณ ๒ กิโลเมตร ท่านก็จะสั่งสอนแสดงธรรมไปด้วย

มีอยู่ครั้งหนึ่ง ท่านบอกกับดิฉันว่า *"ต่อไปนี้จะต้องระวังเรื่องการไปมา และการคบคุ้นกันให้มากขึ้นนะ* ***คุณจะต้องระมัดระวังไม่ให้เขาตำหนิได้*** *ถ้าออกไปได้คนเดียวก่อนก็ให้ไป หรือให้อาตมาไปก่อน คุณตามไปทีหลังก็ได้"*

ซึ่งดิฉันก็รับคำสั่งสอนนั้นมาแก้ไข ที่ต้องทำเช่นนี้เพื่อ **"พ่อท่าน"** จะได้ไม่ถูกครหา และให้ดูงาม การเพ่งเล็งเรื่องลูกศิษย์สาว-อาจารย์หนุ่ม...จะได้หายไปด้วย

แต่ถึงกระนั้น ก็ยังหนีไม่พ้นเสียทีเดียว !

ตอนนั้น *(เริ่มมีผู้ศรัทธาอยู่ศึกษาปฏิบัติมากขึ้น)* **พ่อท่าน ๓๐ กว่า ดิฉัน ๒๐ กว่า** แม้ภันเตผุสดี ๔๐ กว่า คุณจิตรา ๓๐ กว่า ก็ยังไม่วายอยู่ดี *(ถูกครหา)*

จนกระทั่ง **คุณเผชิญ วงษ์ราช** (พระมหัปพโล) ได้เข้ามารับหน้าที่เป็นอุปัฏฐาก **"พ่อท่าน"** แทน ได้ผู้ชายมาก็ค่อยเบาใจ คุณเผชิญ ก็มาฝากท้องกับพวกเรา

แต่พอตอนบวชกลับไปบวชที่บ้านเอง...

ทาง "วัดอโศการาม" จะนิมนต์ "พ่อท่าน" ขึ้นแสดงธรรมในวันพระ หรือวันพิเศษเสมอๆ ตลอดระยะเวลาที่อยู่ปฏิบัติธรรมด้วยกันมา ดิฉันก็ใช้สรรพนาม

เรียกท่านว่า "ท่าน" บ้าง หรือ "ท่านโพธิ์" บ้าง

จน **"ครูรัมภา"** ซึ่งเป็นเจ้าของโรงเรียนแถวศรีย่าน ศรัทธา **"พ่อท่าน"** เพราะแกเลิกบุหรี่ และเนื้อสัตว์ได้...ฯลฯ ได้บอกพวกเราว่า *"เอ...พวกเธอนี่ จะเรียกว่าท่านโพธิ์ๆ หรือ ? พวกเธอเป็นลูกศิษย์ยังสาวๆ อยู่เลย แล้วท่านโพธิ์...ก็ยังหนุ่ม !"*

ดิฉันจึงนำเรื่องนี้มาคุยกัน **คุณจิตรา** บอกว่า *"นั่นสิ ! พวกเรายกย่องท่านก็น่าจะเรียกให้ยกย่อง และให้ดูแก่หน่อยก็จะดี"*

ดิฉันก็เลยบอกว่า *"เรียก 'พ่อท่าน' ดีกว่า" เพราะ...*

๑. ท่านรับภาระเราเหมือนลูกจริงๆ ทั้งด้านการอบรมและการกินอยู่อาศัย

๒. ท่านเป็นพระผู้ใหญ่ที่มีคุณธรรม

*๓. เรียก **"พ่อท่าน"** ดูแก่ และน่าเคารพมากขึ้น ดูงามเหมาะสมมากขึ้น*

๔. ท่านบวชไม่สึกแน่

๕. ไม่ซ้ำกับพระอื่นๆ ทั่วๆ ไป (ที่เรียกกันว่า...หลวงพ่อ)

*๖. ไม่เป็นศักดินาเหมือนกับคำว่า **"ท่านพ่อ"***

*๗. ไม่หวงแหนจำเพาะเรา แต่เป็น **"พ่อ"** ของคนทั้งหลาย*

*๘. เป็นคำที่รู้จัก โดยเฉพาะทางปักษ์ใต้ ที่ยกย่องพระผู้ใหญ่ว่า **"พ่อท่าน"** เฉพาะพระที่บวชตลอดชีวิต มีทั้งคุณวุฒิ และวัยวุฒิ*

เมื่อตกลงกันเช่นนี้ ก็เลยใช้คำว่า "พ่อท่าน" นี้ เรียกกัน จำได้ว่า *"แรกๆ ที่เปลี่ยนเป็นคำนี้ 'พ่อท่าน' ฉงน"* และถามดิฉันว่า *"ทำไมเรียกอย่างนี้ ?"*

ดิฉันก็เรียนให้ทราบถึงเหตุผลข้อที่ ๘

ท่านก็เลยเย้าว่า *"อ้อ นี่แสดงว่า เพิ่งจะนับถือ-เชื่อถือนะ ถึงเพิ่งจะมาเรียกก่อนนี้ไม่เชื่อว่าอาตมาจะเป็นเช่นนั้นน่ะสิ !"* ดิฉันก็ไม่ได้ตอบอะไร...

เมื่อการเผยแพร่ธรรมมากขึ้น... มีผู้สนใจฟังธรรมมากขึ้น ยิ่งวันไหนปะทะกับ "คุณไสว แก้วสม" บางทีแสดงธรรมตั้งแต่บ่ายโมง ถึง ๒ ทุ่ม ก็มี

คนฟังหนาแน่นมาก แม้ฝนตกน้ำท่วมต้องย้ายจากใต้ต้นอโศก เข้าอาคารฟังต่อ...ก็ยิ่งสนุก ตอนนั้น **"คุณสมศักดิ์ พันธุ์สน"** นำรถมาช่วยบริการ **"พ่อท่าน"** บางทีญาติโยมก็เช่ารถแท็กซี่ให้มาส่ง ส่วนพวกเรา ภันเตผุสดี คุณจิตรา และดิฉันขึ้นรถเมล์กลับเอง กว่าจะถึงวัดอโศการาม ก็ ๓-๔ ทุ่ม จึงได้พัก

สุขภาพของ "พ่อท่าน" แม้แต่ ครูรัมภา ก็สงสาร โรคหวัด และไอจนน้ำตา

ไหล เทศน์แสดงธรรมไปเช็ดไป จนตาโป่ง หน้าตาแดง จนครูก็เอ่ยอย่างสงสาร

แต่ **"พ่อท่าน"** มีขันติสูงมาก ไม่เคยปฏิเสธเลย !

นับว่า "เป็นยอดของนักเผยแพร่แสดงธรรม"

แม้เจ็บป่วย **"พ่อท่าน"** ก็ไม่เคยบ่น ไม่เคยขาดกิจนิมนต์ บางทีเดินทางด้วยเท้าเอง เพราะไม่อยากให้เจ้าของรถเสียรายได้ **"พ่อท่าน"** ก็จะเดินด้วยเท้าเปล่า ฝ่าเปลวแดดออกไปที่ถนนใหญ่ หรือบางทีเคยเดินถึงตลาดปากน้ำ

ลีลาและท่วงทีของ "พ่อท่าน" ในตอนนั้น สง่างาม-เยือกเย็น-สงบ-อ่อนโยน-สุภาพ-แข็งแกร่ง และมั่นคงมาก "พ่อท่าน" ผอม-บาง-โปร่ง แต่แข็งแรง

แววตาเมตตากรุณา แต่เด็ดเดี่ยว การปฏิสันถาร-การแสดงธรรม-การทำงาน-การแสดงความเอื้ออาทรต่อลูกศิษย์ **"พ่อท่าน"** ไม่บกพร่อง และไม่ดูน่าเกลียด

สิ่งใดไม่สมควร **"พ่อท่าน"** ก็จะบอกอย่างดีๆ มีเหตุผล และให้กำลังใจ

ส่วนใดที่ไม่เสียหาย **"พ่อท่าน"** ก็ปล่อย แต่จะคุมไว้เสมอๆ เช่น *เรื่องการติดตามระหว่าง...ศิษย์สาว-อาจารย์หนุ่ม* ***"พ่อท่าน"*** *ก็สอนอย่างละมุนละม่อม ไม่ให้กระทบกระเทือนใจ แต่ก็หนักแน่นเด็ดเดี่ยว ให้เราได้นำมาเป็นบทตัดใจด้วย*

"พ่อท่าน" มี *กลปรานี ในการสร้าง "มนุษยสัมพันธ์" ที่งดงาม-ถูกต้อง และพอเหมาะพอสม มีประโยชน์สูงหาใครทัดเทียมไม่ได้เลย

*(*กลปรานี คือ การขัดเกลาโดยใช้อุบายโกศลเป็นระบบอย่างประมาณด้วยเมตตาธรรม)*

เช่น ***"พ่อท่าน"*** *เปลี่ยนผ้าจีวรใหม่ เพราะมีคนแย่งกันถวาย และโวยวายที่* ***"พ่อท่าน"*** *จำกัดรับ* ***"พ่อท่าน"*** *ก็จะนำจีวรเก่ามามอบให้ดิฉันนำไปใช้ประโยชน์อย่างอื่นต่อไป จนไม่ทราบว่าตกไปอยู่ที่ไหน ภายหลังที่กลุ่มคนเข้ามารวมตัวกันมากขึ้น*

"พ่อท่าน" มีความอดทนมาก ทนต่อคนที่มาแสดงอาการต่างๆ นานา เหมือนเจ้าหัวใจ เจ้ากี้เจ้าการ แม้การกิน การใช้ของ การไป การมา การตัดสินใจ

แต่ **"พ่อท่าน" ก็สุภาพ และไม่เคยแสดงอาการไม่ชอบใจเลย**

ใครพูดได้-แนะได้ ก็จะพูดแนะ ใครที่พ่อท่านเห็นว่า *"มีจริตนิสัยสันดานอย่างนั้น ก็ยอมเสียสละให้ จนคนอื่นเขาดูไม่งามตำหนิพ่อท่าน"*

นับว่า เป็น **"ความกรุณา"** อย่างสูงหาที่สุดมิได้เลย

มีคนเอาแต่ใจตัว... ที่ไม่เข้าใจในคุณธรรมของ "พ่อท่าน" แล้วโกรธถือสา มาถวายอาหารล่าช้าไป *(ที่วัดธาตุทอง)* เพราะ**พ่อท่าน**ถือเอกา คือ ลงมือขบฉันแล้ว จะ

ไม่รับอีก ไม่อนุโลมเลย บ่อยๆ เข้า ก็โมโห เพราะมาสายทุกที เลยไม่ได้ใส่บาตร

เธอแสดงอาการที่เป็นบาปมากขึ้น คือ *โกรธแล้วเทอาหารนั้น กล่าวทุจริตวาจากระทบกระเทียบด้วยความน้อยใจ ที่* ***"พ่อท่าน"*** *ไม่รับว่า "ให้สุนัขดีกว่า"*

"พ่อท่าน" เห็นอกุศลบาปเกิดแก่เขาเช่นนั้น ก็สงสาร ต้องยกเลิกธุดงค์ข้อนี้

แม้เวลาที่ **"พ่อท่าน"** เดินผ่านสุนัขแม่ลูกอ่อนที่ผอมโซ เกิดเมตตาสงสาร หยิบก้อนข้าวจากบาตรออกให้ ก็มีคนว่า **"พ่อท่าน"** เพราะเขาหวงทานของเขา

"พ่อท่าน" ก็เลยต้องหักใจในการให้ลาภแก่สุนัขแม่ลูกอ่อนนั้น

เวลา "พ่อท่าน" กลับจากบิณฑบาต หลังจากที่ถ่ายบาตร แล้วนั่งฉันที่ศาลาน้อย *จะมีกระแตน้อยอยู่ตัวหนึ่งในป่าแสม ใกล้ชิดคลุกคลีกับพ่อท่านเสมอ จะมาตรงเวลาทุกครั้ง แล้วมาเกาะที่กิ่งไม้ข้างหลัง* ***"พ่อท่าน"*** *ก็จะเอากล้วยยื่นให้ที่ปาก มันจะเอาขาหน้าทั้ง ๒ รับ แล้วปอกเปลือกกินที่นั่น จากนั้นก็จะกระโดดโลดเต้นอยู่แถวนั้น จนกระทั่ง* ***"พ่อท่าน"*** *เข้ากุฏิ จึงไป อย่างนี้ทุกวันเป็นประจำ*

แสดงว่า ***"เมตตาของ 'พ่อท่าน' เปี่ยมล้นอย่างสงบ ไม่มีอาการละโมบโลภมากเป็นเจ้าของให้ตื่นตกใจ มันจึงกล้าเข้าใกล้ และกล้ารับอาหารจากมือของ 'พ่อท่าน' โดยไม่คิดระวังภัย"***

บางครั้งมีงูเขียวเลื้อยเข้ามาซุกอยู่ที่จีวรของ **พ่อท่าน** ในขณะที่นั่งฉัน **พ่อท่าน** ก็ไม่กระดุกกระดิก แล้วบอกให้พวกเรานั่งเฉยๆ ไม่ต้องตกใจ แล้วมันก็เลื้อยไป...

[ตรวจสอบและแก้ไข โดย สม.มาบรรจบ (สม.นัยนา) เถระวงศ์ เมื่อวันมาฆบูชา ๕ มี.ค. ๔๗]

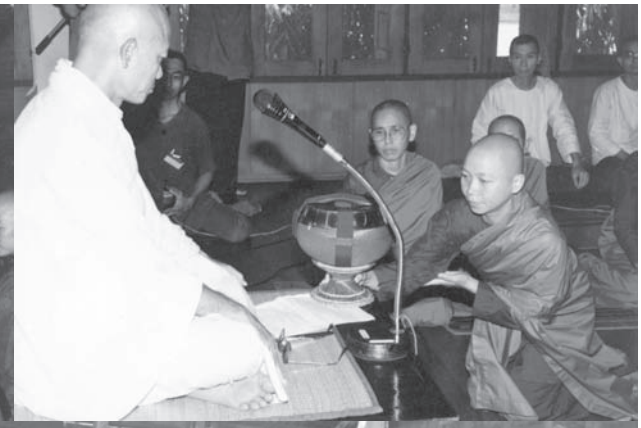

อาตมาเห็นว่า
"การบวช เป็นความจริง
ไม่ใช่เรื่องเล่นๆ"

"การบวช"
เป็นความประเสริฐ

อาตมา จึงให้ "ผู้หญิง"
ได้บวชกัน

✧ "นักบวชหญิง" ในประเทศไทย

[เก็บความจากบันทึกธรรม โดย สม.มาบรรจบ (สม.นัยนา) เถระวงศ์ เมื่อพฤษภาคม ๒๕๒๘]

เมื่อ "พ่อท่าน" เห็นว่า *"เป็นเวลานานพอสมควรแล้ว ที่ดิฉันได้ช่วยงานของท่าน และมีสิ่งอื่นมารองรับแล้ว"*... **"พ่อท่าน" จึงบอกให้ดิฉันแปลงเพศ** (บวชชี)

เพราะเดิมทีดิฉันปลงผม นุ่งผ้าสีน้ำตาลบ้าง สีดำบ้าง สีเทาบ้าง ไม่ใส่รองเท้าไปไหนๆ จนคนวัดอโศการาม เขาว่า ***"ลูกศิษย์ 'บ้า' เหมือนอาจารย์"***

ดิฉันบอก **"พ่อท่าน"** ว่า ***"ดิฉันไม่บวชเป็นชีหรอก จะถือศีล ๑๐"***

"พ่อท่าน" ก็ให้ดิฉันไปบอกกับหัวหน้าชี หัวหน้าชียื่นเรื่องนี้ต่อเจ้าอาวาส แต่ได้รับคำปฏิเสธ ดิฉันจึงมีปากเสียงกับเขา *(หัวหน้าชี)* ว่า *"พวกท่านเผยแพร่ศาสนาทำไม ชวนให้เขามาทำดีกันทำไม พอเวลาเขาจะทำดีมากขึ้น ถือศีลเพิ่มขึ้น พวกท่านกลับขัดขวาง บอกว่า **'พระพุทธเจ้า'** ไม่ให้ผู้หญิงบวช พวกท่านกำลังทำบาป-กำลังโกหกประชาชน เรียกพระมาพูดกันดีกว่า หรือให้ดิฉันไปพูดกับเถรสมาคมก็ได้ อย่างนี้จำกัดสิทธิของคนกันนี่นา อยุติธรรม และไร้เมตตา"*

ถ้าการมา **"บวชชี" คือ** *"การมาใส่บาตร มาทำอาหารให้พระ ฆราวาส*

อยู่ครองเรือนก็ทำได้ มาบวชแล้วทำอย่างนี้แค่นี้ ก็อยู่บ้านดีกว่า !"

ดิฉันไปเล่าให้ "พ่อท่าน" ฟัง "พ่อท่าน" จึงบอกว่า *"บวชวันพฤหัส นี่แหละ (สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๑๕) ถ้าท่านไม่ยอม ก็รับ "ศีล ๘" จากท่าน แล้วมารับ "ศีล ๑๐" จากอาตมาก็แล้วกัน"*

เพราะคนอื่นๆ *(ที่ปฏิบัติธรรมอยู่ด้วย)* เขามีรูปแบบ **"นักบวช"** เต็มตัวอยู่แล้ว ตกลงคืนนั้น ดิฉันก็ไปตกลงยอมตามนั้น *(รับศีล ๘ บวชชี)*

แล้วมารับ **"ศีล ๑๐"** จากพ่อท่าน ที่ศาลาน้อยในวันรุ่งขึ้นตอน ๑๐ โมงกว่า โดยมี *ภันเตผุสดี, คุณทิพย์เทวี, คุณสุภาพ, คุณรัตตนี เป็นพยานอยู่ด้วย* เมื่อได้รูปแบบ **"นักบวช"** เต็มรูป ก็สะดวกขึ้น คล่องตัวขึ้น ก็คิดจะฝึกธุดงค์กัน ...ฯลฯ...

...[เก็บความจากจาริกเพื่อชีวิต ๑ (มีนาคม ๒๕๔๕) โดย สหัสนัยน์ หน้า ๗๙]...

...มีเหตุการณ์ที่ประทับใจ ทำให้ดิฉันถึงกับน้ำตาคลอ ด้วยความตื้นตันใจ ในความเมตตาของ **"พ่อท่าน"** อย่างยิ่ง เมื่อพวกเราไปกราบคารวะท่านเจ้าคุณที่กุฏิ *(เมื่อคราวจาริกจากแดนอโศก ไปยังวัดอโศการาม เพื่อคืนใบสุทธิของพ่อท่าน ในวันที่ ๒๕ เมษายน พ.ศ. ๒๕๑๖)* ซึ่งมีพระเถระรูปอื่นๆ นั่งอยู่ด้วย ๒-๓ รูป ที่นั่นก็มีอุบาสิกาชรารูปหนึ่งที่สนิทสนมกับวัดนี้มากนั่งอยู่ด้วย ได้ทักท้วง **"พ่อท่าน"** ว่า *"ทำไม **'พ่อท่าน'** จึงให้ผู้หญิงแต่งตัวใช้สีเหมือนกับพระ น่าที่จะใช้สีให้ผิดแผกออกไป ?"*

พ่อท่าน ตอบกลับไปด้วยสำนวนที่เราคาดไม่ถึงว่า *"ก็เขาต้องการเป็นพระ ทำไมจะให้โอกาสเขาไม่ได้ **การเป็นพระเป็นเรื่องดี** ถ้าใครตั้งใจปฏิบัติดีก็ควรสนับสนุน"*

เพราะ **พ่อท่าน** อ่านใจของโยมผู้เฒ่านั้นออกว่า *เขาติงเตือนออกมาด้วย **"จิตอคติ"** ที่ออกจะ **"หมั่นไส้"** พวกเรา มากกว่า **"กุศลเจตนา"***

พ่อท่าน จึงไม่ไว้หน้า **'กิเลส'** ของเขา ทำให้เขาอึ้งไปเหมือนกัน ส่วนท่านเจ้าคุณและพระเถระองค์อื่นๆ ที่นั่งอยู่ ณ ที่นั้น ไม่ได้ปริปากพูดอะไรแต่อย่างใด ฯลฯ

คำกล่าวของพ่อท่าน ที่กล่าวแก้อุบาสิกาผู้นั้น ยังตราตรึงอยู่ในความทรงจำ ของดิฉันว่า *"ใครต้องการจะเป็นพระ และพยายามทำความเป็นพระให้เกิดขึ้นมีขึ้น คุณจะไปหวงห้ามกีดกันเขาทำไม ?!!"*

ช่างเป็นการ **"บันลือสีหนาท"** ที่ไพเราะที่สุดเท่าที่เคยฟังมา แล้วเราก็กราบลาเจ้าของสถานที่อย่างพร้อมเพรียง ก้าวเท้าออกจากวัดอโศการาม ด้วยความรู้สึกที่ต่างๆ กัน เป็นอันว่า *"กิจที่ตั้งใจจะทำในการออกจาริกครั้งนี้ ก็ได้ลุล่วงไปด้วยดี"*

[เก็บความจาก **สารอโศก** อันดับ ๒๗๑ พฤษภาคม ๒๕๔๗ คอลัมน์บันทึกจากปัจฉาสมณะ ตอบข้อสัมภาษณ์ คุณวราภรณ์ แช่มสนิท นักศึกษาปริญญาเอก ภาควิชามานุษยวิทยา สถาบันวิจัยแปซิฟิกและเอเชียศึกษา มหาวิทยาลัยแห่งชาติออสเตรเลีย เรื่องเกี่ยวกับ **"การบวชของผู้หญิงชาวพุทธในประเทศไทย"**]

อาตมาเห็นว่า "การบวช เป็นความจริง ไม่ใช่เรื่องเล่นๆ"

เป็นเรื่องการแสวงหาความเจริญของชีวิต **"ผู้ปฏิบัติธรรม"** ที่ **"บรรลุธรรม"** ของ **"พระพุทธเจ้า"** แล้ว จะรู้ว่า **"การบวช เป็นความประเสริฐจริงๆ"**

อาตมารู้ว่า *"พระพุทธเจ้า ก็คือ คนเหมือนเราๆ ท่านๆ ทั้งหลายแหล่ แล้วพระองค์ก็แสวงหาความประเสริฐที่สุด แล้วสั่งสมคุณธรรมมาไม่รู้กี่ชาติต่อกี่ชาติ จนกระทั่งบรรลุสุดยอดประเสริฐของความเป็นคนได้ แล้วพระองค์ก็นำมาประกาศเผยแพร่ให้คนประพฤติตาม ดังนั้นจะเป็นผู้หญิงหรือผู้ชายก็ตาม เมื่อเป็นคนก็ต้องศึกษาแสวงหาสิ่งประเสริฐที่สุดในชีวิต"*

ทีนี้ในเมืองไทย ไม่เคยมี "ภิกษุณี" ไม่เคยมีฐานะ "นักบวชฝ่ายหญิง" ที่จะ ปฏิบัติธรรมให้ได้มรรคผลอะไรขึ้นมาเลย เป็น **"แม่ชี"** อาตมาก็เห็นว่า *"อย่างนั้นๆ เหมือนหาที่หลบไปเฉยๆ ดูแล้วไม่ใช่นักศึกษา-ไม่ใช่นักปฏิบัติธรรมที่แท้จริง"*

เมื่อไม่มีทางออกให้ฝ่ายหญิง อาตมาก็เห็นว่า *"ผู้หญิงก็สามารถปฏิบัติธรรมตาม **'พระพุทธเจ้า'** ได้ แค่เป็น **'เถรถือศีล ๑๐'** ก็สบายแล้ว เป็นทางออกที่จะทำให้ **'ผู้หญิง'** ได้พิสูจน์ตัวเอง ได้ปฏิบัติธรรมอย่างมีสิ่งแวดล้อมที่ดี มีกฎระเบียบ มีศีล มีวินัย มีมิตรดี-สหายดี อาตมาเห็นว่า **"ศีล ๑๐ สามารถเป็นไปได้สำหรับผู้หญิง"***

อาตมา จึงให้ "ผู้หญิง" ได้บวชกัน !

อยู่ที่วัดอโศการามนั้น มีแต่ "ชีขาว" เต็มไปหมด พอเริ่มต้นทำ *(บวชให้ผู้หญิง)* ก็เป็นช่วงที่พวกเราเริ่มแยกหมู่กลุ่มออกจาก วัดอโศการาม

เลยให้ **"นักบวชหญิง" นุ่งห่มสีกรัก** ตั้งแต่วันนั้น เตรียมไว้ตั้งแต่กลางคืน พอรุ่งเช้า ตี ๓ ตี ๔ ก็จาริกออกจากวัดอโศการามกันมาแต่เช้า

ตั้งแต่วันนั้นจนถึงวันนี้ ก็ได้พัฒนากฎระเบียบหลักเกณฑ์ขึ้นมาอีก ซึ่งผู้มาศึกษาปฏิบัติฝึกฝนจนถึงสภาพนี้แล้ว ก็พอใจกันสำหรับ **"ผู้หญิง"**

เจตนารมณ์โดยสรุป ก็คือ อาตมาเห็นว่า *"เป็นทางออกสำหรับผู้หญิง"*

และที่สำคัญก็คือ จะได้ครบ **"พุทธบริษัท ๔"** ถ้าไม่ทำอย่างนั้น **พุทธศาสนา** ก็มีแค่ **"พุทธบริษัท ๓"** แม้จะมีชีก็ไม่ได้รับรองกันว่า **"เป็นนักบวช"** *(แค่อุบาสิกา)*

*(*อนุตรจิต = จิตเหนือกิเลสอกุศล อย่างมีปัญญาชัดแจ้ง)*

แต่ **"สิกขมาตุ"** *(นักบวชหญิงของชาวอโศก)* แม้ทางการจะไม่รับรอง ก็ไม่เป็นไร **การปฏิบัติธรรมของเราทำให้จริงก็แล้วกัน** *(เป็นนักบวชจริงๆ)* กฎหมายก็ทำอะไรไม่ได้

"สิกขมาตุ" ชาวอโศก ก็ถูกฟ้องเหมือนกัน แต่ศาลพิจารณาแล้วไม่เข้าข่าย เพราะกฎหมายหลักรัฐธรรมนูญให้สิทธิเสรีภาพอยู่แล้ว สามารถที่จะฝึกฝนศึกษาตามความเชื่ออย่างไรก็ได้ โดยไม่ขัดต่อความสงบเรียบร้อย และศีลธรรมอันดีของประชาชน ฉะนั้น **จะหาว่า "สิกขมาตุ" แต่งกายลอกเลียนแบบ "นักบวช" ก็ไม่ใช่ เพราะเป็นชุดปฏิบัติธรรม ที่ใช้ผ้าถุงเสื้อแขนกระบอก เช่นเดียวกับ "ชีขาว" เพียงแต่ของเราเอามาย้อม "สีกรัก" เท่านั้นเอง** จนกระทั่งทางการหาเรื่องเล่นงานอะไรๆ เรามากขึ้น เดี๋ยวนี้ **"สิกขมาตุ"** ก็เลยใช้ **ผ้าครองสีเทา**

สำหรับคำโต้แย้งที่ว่า *"ถ้าผู้หญิงอยากปฏิบัติธรรม ก็ปฏิบัติได้โดยไม่จำเป็นที่จะต้องบวชนั้น"* คำพูดที่ว่า **"ไม่จำเป็นต้องบวช"** ก็เป็นคำพูดของความรู้ หรือความรู้สึกของคนที่มีความรู้ความรู้สึกแค่นั้น เป็นคำพูดของคนที่ **"ไม่มีจิตถึงบวช"** เขาก็ว่า **"ไม่จำเป็น"** แต่คนที่ **"มีจิตถึงบวช"** เขาจะรู้ว่า **"เป็นความจำเป็น"**

ในความจริงที่สุดแห่งที่สุดแล้ว แม้แต่เป็นผู้ชายก็ตาม เมื่อ "มีจิตถึงบวช" ก็จะต้อง **"บวช"** เพื่อที่จะปฏิบัติอยู่ในกรอบ-อยู่ในทฤษฎี-อยู่ในธรรมวินัย เป็นการ **"พิสูจน์ธรรมวินัย"** ต่างๆ นานา แม้แต่ **ศีล** หรือ **วินัย** ที่ **"พระพุทธเจ้า"** ตรัสว่า *"สิ่งนี้ควรละเว้น สิ่งนี้ไม่ควรละเมิด ก็จะได้พิสูจน์ทุกอย่าง" ถ้าละเว้นแล้ว...จิตของเราสงบพอ-จบกิจ-จิตของเรานิ่งสนิทอย่างแข็งแรง เป็น ***อนุตรจิต** ที่สมบูรณ์หรือไม่* เท่ากับเป็นข้อสอบที่เราจะต้องพิสูจน์ต่อบทเรียน หรือต่อหลักเกณฑ์

“ผู้หญิง”
ก็สามารถปฏิบัติธรรม
ตาม “พระพุทธเจ้า” ได้
แค่เป็น “เณรถือศีล ๑๐” ก็สบายแล้ว
เป็นทางออกที่จะทำให้ “ผู้หญิง” ได้พิสูจน์ตัวเอง
ได้ปฏิบัติธรรมอย่างมีสิ่งแวดล้อมที่ดี
มีกฎระเบียบ มีศีล มีวินัย มีมิตรดี-สหายดี

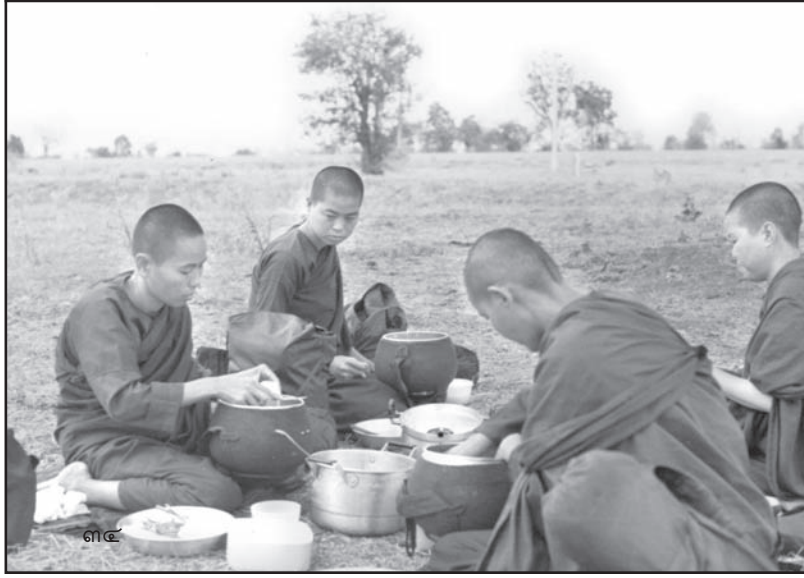

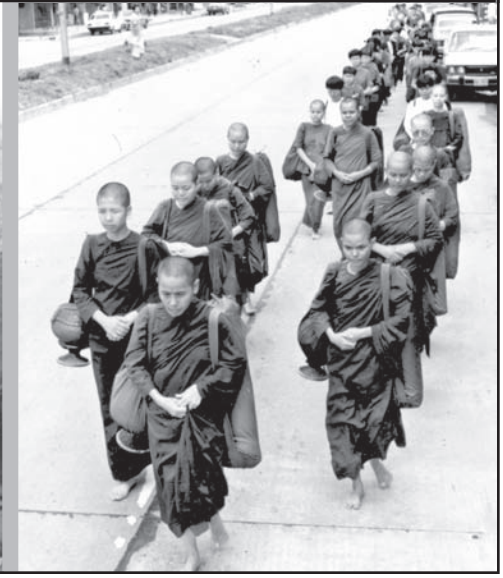

ผู้ปฏิบัติธรรม **อย่างไม่มีรูปแบบ** ถึงขั้น **โสดาบัน-สกิทาคามี-อนาคามี** ก็ได้ แต่ถ้าจะ **"ปฏิบัติธรรม"** ให้ถึงขั้น **"อรหันต์"** จริงๆ แล้ว ก็จำเป็น **ต้องมีรูปแบบ "นักบวช"** เพื่อจะได้ตรวจสอบตนเองให้ถึงที่สุด แล้วความเป็น **"ผู้หญิง"** ก็ไม่เป็นอุปสรรคต่อการ **"ปฏิบัติธรรม"** ให้ถึงที่สุด เป็นแต่เพียงว่า ***"ผู้หญิงต้องรู้ฐานะของผู้หญิง อย่าให้ความเป็นหญิงไปเป็นปฏิปักษ์หรือเป็นเหตุปัจจัยให้เสื่อมเสีย ผู้หญิงก็ต้องประพฤติอยู่ในฐานะอันควร"***

✧ "ผู้หญิง" *(อิตถีลิงค์)*

"ผู้หญิง" มีจิตอ่อนไหว มีความไหวรู้ แวบรู้อะไรๆ ได้เร็วไวกว่า "ผู้ชาย" แต่ก็ไม่ตายตัวเสมอไป สำหรับผู้ที่เป็น **"พระอาริยะ"** ก็จะมี **"ปฏิสัมภิทาญาณ"** มี **"ปฏิภาณ"** ไหวรอบในตัวตนมากกว่า **"ผู้ชาย"** ก็ไหวรู้ได้มากกว่า **"ผู้หญิง"**

แต่โดยเนื้อแท้ เอาฐานต่อฐานที่เท่ากันแล้ว ในความเป็นคน...

"ผู้หญิง" เป็นตัวเกิดก่อน มีตัวไหวรู้ก่อน มี **"วิญญาณ"** ใหญ่กว่า มีพลังงานรอบตัวมากกว่า ตัวโตกว่า แกนนิ่งเล็กกว่า แกนไหวรับรู้เยอะกว่า **"ผู้ชาย"**

ถ้า **มี "ผู้หญิง" มาก "วิญญาณ" ไหวก็จะไหวมาก** กวนมาก ลำบากมาก

ฉะนั้น **กองทัพใดๆ ก็ตาม มีเชื้อ "ผู้หญิง" อย่างนี้อยู่มาก** โดยหลงฉุดคร่า หรือกวาดต้อนเอามาไว้ในกองทัพ **ก็จะเป็นภาระมาก !**

แม้ใน **"กองทัพธรรม"** ถ้ามี **"ผู้หญิง"** มาก ก็จะแย่ !

ผม *(กล่าวกับนักบวช)* ก็เคยพูดไว้นานแล้วว่า ***"ถ้าผมมี 'ผู้หญิง' มากขึ้น ผมก็จะแย่มากเท่านั้น ถ้ามี 'ผู้ชาย' มากกว่าอยู่เมื่อใด ก็หวังได้ว่า จะเจริญ"***

โดย "รูปธรรม" ผมมี "ผู้หญิง" อยู่ ก็ไม่ได้คัดเอา "ผู้หญิง" *(อิตถีลิงค์)*

ผมพยายามเจียดเอา **"ผู้หญิง"** ออกเสมอ ไม่ได้คัดเอาตัว **"ผู้หญิง"** ไว้

เพราะใน **"ผู้หญิง"** ก็มีความเป็น **"ผู้ชาย"** *(ปุนลิงค์)* คือ *"มีลักษณะของความเป็น **'ผู้ชาย'** มีความเป็นหนึ่ง-มั่นคง-นิ่ง-หยุด-จบ ไม่ใช่ความปรุง"*

"ความปรุง" เป็นสภาพรู้-ตัวรู้-ตัวเกิด เป็น **"ผู้หญิง"**
สภาพนิ่ง-หยุด-จบ-ตาย เป็น **"ผู้ชาย"**
ฉะนั้น **มีตัวเกิดมากๆ ก็ไม่เจริญแน่ !**

ถ้ามี "ผู้หญิง" เข้ามาในหมู่ แล้วมีความเป็น "ผู้หญิง" อยู่มาก จะไปก่อนก็ไป

จึงต้องคัดเลือก **"ผู้หญิง"** ให้หนัก ด้วยกฎเกณฑ์ที่สูงกว่า **"ผู้ชาย"**

เพราะ **"ผู้หญิง"** มีความเป็น **"ผู้หญิง"** อยู่โดยธรรมโดยสมมุติ โดยปรมัตถ์ กฎหลักเกณฑ์ต่างๆ จึงเป็นกฎที่ต้องคัด-ต้องกด **"ผู้หญิง"** ให้มากกว่า-หนักกว่า

ก็ต้องเข้าใจ **"สภาพธรรม"** ที่แท้จริง อย่างนี้

ไม่เช่นนั้นแล้ว พัง ! พังจริงๆ **"กองทัพธรรม" พังจริงๆ**

แม้เข้ามาแล้ว ก็ต้องมาเลือกเอา **"สภาวะธรรม"** ที่เป็น **"ผู้ชาย"** *(ปุริสภาวะ)* จากทั้งในคนที่เป็น **"หญิง"** และในคนที่เป็น **"ชาย"**

ใครอยากเป็น "ผู้ชาย" แต่มี "สภาพธรรม" ที่เป็น *"ผู้หญิง" ก็ไม่ได้เป็น "ผู้ชาย" จะได้เป็น **"ผู้ชาย"** ต้องรู้จักหยุดให้ได้จริงๆ รู้จักหยุดตอแย หยุดได้ จบได้ มีความเบิกบาน-แจ่มใส จึงจะเป็น **"สภาพธรรม"** ของความเป็น **"ผู้ชาย"** สัมบูรณ์ **"ธรรม"** นั้น ลงตัวจริงๆ ตาม **"สภาพธรรม"** ที่เป็นจริงๆ

จึงไม่ต้องอยากเกิดเป็น **"ผู้ชาย...ผู้หญิง"**

---

* **"ทวาร ๖ ศาสตร์แห่งการรู้ทันตนเอง"** โดย **ทันตแพทย์สม สุจิรา** หน้า ๑๖, ๑๘, ๑๙

...การทำงานของสมอง **ผู้หญิง** ก็ต่างจาก **ผู้ชาย** อย่างเห็นได้ชัด

ผู้ชาย จะใช้สมองซีกซ้ายเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งเป็นสมองส่วนเหตุผล ตรรกศาสตร์

แต่ **ผู้หญิง** จะใช้สมองซีกขวา ซึ่งเป็นส่วนของอารมณ์ ความรู้สึก

ดังนั้น **ผู้หญิง** จะสะเทือนใจ มีอารมณ์ความรู้สึกมากกว่า **ผู้ชาย**

เมื่อเกิด **รูป-รส-กลิ่น-เสียง-สัมผัส** คลื่นประสาทจะส่งไปตีความในสมองซีกขวาของ **ผู้หญิง** อารมณ์ที่เกิดขึ้นจึงลึกซึ้งกว่า **ผู้ชาย** เช่น *เสียงมีดดาบฟันกัน จะสร้างอารมณ์กลัว หวาดเสียว ให้กับ **ผู้หญิง** มากกว่า หรือการสัมผัสแตะต้องกาย **ผู้หญิง** จะไม่ให้คนไม่รู้จักมาสัมผัสง่ายๆ เพราะการสัมผัสจะวิ่งไปสมองส่วนความรู้สึก เข้าสู่ใจ*

เมื่อเราได้รับรู้แล้วว่า **"ทวารทั้งหก"** อันเป็นทางที่ **"วิบากกรรม"** ส่งผลผ่านเข้าสู่ร่างกายใน **เพศหญิง** ทรงประสิทธิภาพมากกว่า **เพศชาย** ขนาดนี้ จึงต้องเข้าใจว่า **เพศหญิง** ต้องใช้กำลังของ **"สมาธิจิต"** กำลังของ **"สติ"** สูงกว่า **เพศชาย** ไม่น้อยกว่าสองเท่าตัวในการเอาชนะเจ้ากรรมนายเวร และถ้า **เพศหญิง** มี **"สมาธิจิต"** ถึงขั้นมี **สติ ๑๐๐ %** จนบรรลุ **"อรหันต์"** ได้ แสดงว่า *"กำลังสติของเธอ ก็จะต้องมากกว่า **เพศชาย** ที่บรรลุ **อรหันต์** หลายเท่าเช่นกัน"*

ดังนั้น จึงเป็นเรื่องยากที่ **เพศหญิง** จะสามารถบรรลุได้ในชาติภพเดียว แม้ว่าจะปฏิบัติธรรมอย่างเคร่งครัดตามหลัก **"วิปัสสนากรรมฐาน"** ก็ตาม เพราะ **รูปธรรมไม่เอื้ออำนวย** เธอจะต้องเก็บกำลัง **"สติ-สมาธิจิต"** ที่มี เป็นต้นทุนสำหรับการเกิดใหม่ในชาติภพต่อไป

...ฯลฯ...

นิตยสารที่ช่วยกันทำ *(พ.ศ. ๒๕๑๔-๒๕๑๕)*

เรวดี ยุครุ่งอรุณ ฉบับ “อโศก”

✧ นาม “อโศก” นั้น ได้แต่ใดมา ?

ตอนนั้นอาตมาบวชเป็นพระอยู่ใน “วัดอโศการาม” ก็มีคำว่า “อโศก” เป็น คำแรกแล้วนะ คือ “ชื่อวัดที่เราเกิด-เราอยู่-เราบวช...**‘อโศก...อาราม’**...นี่ไง !”

พอถูกลากจูงไปเผยแพร่ธรรมะ **วัดมหาธาตุฯ นั่นแหละที่เป็นสมรภูมิ ก็ไปควง “ธรรมจักร” เคว้งๆ ! อยู่ที่ใต้ต้น “อโศก” ณ “ลานอโศก” !**

ทีนี้ที่จะเป็นชื่อ-เป็นนาม-เป็นคำ...เรียกชาวเรา ที่มาปฏิบัติธรรมกับอาตมา ว่า **“ชาวอโศก”** ก็เพราะว่า *“พออยู่ๆ มา มีหมู่กลุ่มมากขึ้นๆ ก็ได้พากันดำริจะช่วยกันทำหนังสือรายคาบ เพื่อเผยแพร่ธรรมะให้กว้างขวางยิ่งขึ้น”*

ก็คิดหาชื่อหนังสือกัน ก็ได้คำว่า **“อโศก”** อีกนี่แหละ เหมาะสมลงตัวที่สุด ทุกคนก็เห็นดีด้วย เพราะมีจุดสัมพันธ์กับคำว่า **“อโศก”** หลายจุด หลายเชื้อ แล้วอาตมาก็บอกว่า *“เมื่อมาร่วมกันทำหนังสือนิตยสาร (เรวดี ยุครุ่งอรุณ ฉบับ “อโศก”) ทุกคนจะต้องถอดตัวถอดตนกันทุกคนนะ ไม่มีตัวตน ไม่มีใครเด่น ใครจะเขียนมากเขียนน้อยก็ตาม ไม่ต้องมีแม้แต่นามปากกาส่วนตัว ใครๆ ก็เป็นอโศก”*

ใครจะเขียนเรื่องใดมาลง ทุกคนก็คือ **“อโศก”** กันทั้งนั้น ไม่มีของคนนั้น-ของคนนี้-ของเรา-ของเขา ให้มีนามปากกาเดียว คือ **“อโศก”** ทั้งผู้ทำอื่นๆ ทั้งผู้เขียน ไม่ต้องมีนามปากกาอื่นใด ให้ทุกคนช่วยกันทำหนังสือ **“อโศก”**

ตกลงหนังสือ “อโศก” ก็ทำโดยคน “อโศก” ทั้งนั้น ทุกคนเป็น “อโศก” แม้

นักบวชรุ่นแรกที่ฝึกกับ "พ่อท่าน" ปัจจุบันบ้างตาย-ลาสึก-แยกไป-ปาราชิก มีทุกแบบอยู่ในพรหมจรรย์นี้ไม่ง่ายหนอ !

แต่คนอ่าน จากนั้นหนังสือ **“อโศก”** ก็พิมพ์ออกมาแจกจ่าย แพร่หลายขึ้น

คำว่า **“อโศก”** จึงเกิดขึ้นเป็นรูป-เป็นร่างมาอย่างนี้

กิจกรรม ที่เราทำ **ธรรมะ** ที่เราแพร่ **แบบอย่าง** ที่เรามี **พฤติภาพ-พฤติกรรม** ที่เราเกิด **ปฏิปทา** ที่เราเป็นกันอยู่ จึงเป็นรูปแบบที่เรียกกันว่า **แบบ “ชาวอโศก”**

แล้วพวกเราก็ยิ่งเปล่ง-ยิ่งขาน คำว่า **“อโศก”** กันมากขึ้น

และ **“นัยนา”** นี่แหละ เขาเป็น **“ชาวอโศก”** ที่เกิดคนแรก เพราะเขาได้อาศัยใต้ร่ม **“อโศก”** ที่ **“ลานอโศก”** นั่นแหละเกิด *(เพราะได้ฟังธรรม)*

✧ งานศาสนา

เมื่ออาตมาทำงานศาสนาไป ธรรมะก็แพร่หลายออกไป ก็มีคนสนใจพากันมาติดตามศึกษาปฏิบัติธรรมตาม “ปฏิปทา” ที่อาตมาพาทำมากขึ้นๆ

ผู้ที่เขาปฏิบัติตาม เขาก็เห็นผลจริงว่า ***“สัจธรรมที่พระพุทธองค์ตรัสรู้นั้นช่วยให้พ้นทุกข์ได้”*** จึงพากันออก **“บวช”** ตาม เพื่อมาปฏิบัติธรรมในขั้นที่สูงขึ้นไป

แล้วก็มาร่วมกันทำงานเผยแพร่สัจธรรมนี้ต่อไป ในนามของ **“ชาวอโศก”**

กระทั่งได้ตั้งหมู่-ตั้งกลุ่มกันขึ้น “งานศาสนา” ก็ก่อหวอดเป็นรูปเป็นร่างขึ้นมา แล้วพวกเราก็ร่วมสมบุกสมบันบากบั่นทำงานกันมา

อาตมาก็มานั่งงงว่า *“ทำไมหนอ...? อาตมาจะต้องมาทำงานอย่างนี้ !”*

เพราะ **งานนี้ทำไปแล้ว ก็โดนโจมตี-โดนต่อต้าน** มีโน่น-มีนี่-มีเรื่อง-มีราวอะไรต่อมิอะไรเกิดขึ้นมามาก เป็นเหตุทำให้อาตมาจะต้องมานั่งตรวจสอบเรื่องราวและความเป็นไป ผลที่เกิด-เหตุปัจจัย ตรวจสอบญาณของตน...ทำให้เกิด-ทำให้รู้ ...ของเก่า-ของใหม่ จากความจำ-จากความเก่า-ความใหม่-ความรำลึกย้อนอดีต... ให้มาก-ให้ลึกลงไปๆๆๆ พินิจ-พิจารณา-ตรวจตรา-ไตร่ตรอง ระลึกรำลึกย้อนทบทวนดูให้ลึก เท่าที่ความสามารถของเราจะหยั่งรู้ได้ จึงได้รู้ ได้เข้าใจ

พอได้ดู-ได้เห็น-ได้รู้-ได้เข้าใจ ด้วยญาณของอาตมาเองแล้วว่า *“อ้อ ! สิ่งนี้-เรื่องนี้เป็นอย่างนี้ ทุกอย่างมีเหตุ-มีปัจจัย เมื่อรู้ชัดเจนในความจริงที่ตนสามารถหยั่งรู้ได้แล้ว* ***จึงรู้ตัว-รู้ตนว่า อะไรคืออะไร*** *ก็ไม่มีปัญหาอะไร งานก็ดำเนินไปเรื่อย”*

ฉะนั้น มีอุปสรรคใดๆ ก็ว่ากันไป แก้กันไปเรื่อยๆ ซึ่งอาตมาเองก็ดูแลอยู่ด้วยความมั่นคง ดูด้วยความละเอียดลออ และได้พยายามไม่ประมาท ไม่สงสัย

เมื่อธรรมะ
แพร่หลาย
ออกไป

ก็มีคนสนใจ
พากันติดตาม
ศึกษาปฏิบัติธรรม
ตาม “ปฏิปทา”
ที่ “พ่อท่าน”
พาทำ มากขึ้นๆๆๆ

“งานศาสนา”
ก็ก่อหวอด
เป็นรูปเป็นร่าง

กระทั่งได้ตั้งหมู่
ตั้งกลุ่มกันขึ้นมา

อาตมาทำงานศาสนา เจริญก้าวหน้ามาได้ขนาดเท่าทุกวันนี้ นับว่าเก่งแล้ว

ตอนเป็น **"นายรัก รักพงษ์"** ก็มีทิฏฐิไปอย่างคนโลกๆ คิดว่า *"เราก็คนมีฝีมืออยู่นะ เราจะต้องเป็นศิลปินให้เก่ง ก็ออกลวดลายไปทางนั้น...แข่งดี-แข่งเด่นไปกับเขา เอาทุนรอน-แรงงาน-เวลาไปโถมทำ หลงลาภ-ยศ-สรรเสริญ-โลกียสุขสะสมโลกียสมบัติ หลงเมา (ลิงลมอมข้าวพอง) ไปตามปกติที่โลกเขาครอบงำมนุษย์"*

ตอนที่ยัง **"หลงเมา"** กระแสโลกีย์อยู่ ก็เชื่อก็เห็นจริงว่า *"มนุษย์ต้องมุ่งหมายเอาอย่างนั้น แสวงหาอย่างนั้น ต้องใช้ชีวิตต่อสู้ทุ่มโถมสะสมเอาอย่างคนโลกๆ เขาที่ต่างก็หลงอย่างนั้นกันทั้งนั้น สะสมลาภ-ยศ-สรรเสริญ-กาม-อัตตา เมื่อได้มาก็สุข ยิ่งได้มากก็ยิ่งยึดถือว่า เป็นความสำเร็จ-ความก้าวหน้า-ความยิ่งใหญ่"*

ไม่นึกว่า *ตนเองจะมีตัวจริงๆ เป็น **"พระโพธิรักษ์"** ที่มีชีวิตบนเส้นทางศาสนา*

เมื่อเอาความรู้สึกนึกคิดอย่างสมัยโน้น มาเทียบกับเดี๋ยวนี้แล้ว **รัก รักพงษ์** ก็เก่งไม่ใช่ย่อยเหมือนกันนะ เราเป็น **"นายรัก รักพงษ์"** แค่นั้น ไม่เคยบวชเคยเรียน ไม่เคยมีความรู้ทางศาสนา ไม่เคยสนใจธรรมะธัมโมอะไร ไม่เคยเล่าเรียนฝึกฝนพุทธศาสตร์มาเลย ไม่เคยมีครูบาอาจารย์ทางธรรม เป็นแค่คนโลกๆ อยู่ในดงมายาจ๋าๆ จัดๆ เอาด้วย คือ *"มีอาชีพเลี้ยงตนทางบันเทิงธุรกิจแท้ๆ ซ้ำมิหนำไปหลงผิดฝึกฝนเล่าเรียนไสยศาสตร์เอาจริงเอาจังกับเดรัจฉานวิชาใส่ตนเสียอีก"* แต่พอเป็น **"พระ"** กลับสามารถสอนคนให้ลดละ-ปลดปล่อย-ปลงวางโลกีย์มาได้ถึงขนาดนี้

อาตมาทำได้เท่าทุกวันนี้ อาตมาก็ชื่นใจพอใจแล้ว ไม่เสียดายชีวิตแล้ว

ถ้าอาตมา หลงผิด ไปใช้ชีวิตเป็น "นายรัก รักพงษ์" เสาะแสวงหาโลกธรรมใส่ตน ต่อให้รวยเหยียบไล่ๆ เศรษฐีใหญ่ๆ ของโลก อาตมาขอบอกตรงๆ นะ ว่า *"จะไม่รู้สึกดีใจ-ไม่รู้สึกยิ่งใหญ่อะไรเลย เมื่อเทียบกับการเป็น **'พระโพธิรักษ์'** ที่ไม่มีเงินเลยสักบาท ไม่มียศฐาบรรดาศักดิ์ ไม่มีสรรเสริญเยินยอยกย่อง แถมมีแต่ถูกคนเขาเข้าใจผิด นินทาด่าว่า...เป็นคนมาทำให้ศาสนาเขาวิปริตไปด้วยซ้ำ"*

อาตมาพอใจแล้วกับการเป็น **"พระโพธิรักษ์"** และจะทำงานด้วยอุตสาหวิริยะ

อาตมาจะทำงานศาสนาไปเท่าที่...มีฤทธิ์-มีแรง ไม่ย่อหย่อน-ไม่ท้อแท้ แม้จะโดนอุปสรรคมากมาย และเป็นงานหนักหนาสาหัสกว่าการหาเงินหาชื่อเสียงใส่ตนแบบโลกย์ๆ หลายเท่า อาตมาก็ดูใจตนเองตลอดว่า ***"ตลอดชีวิตนี้จะท้อแท้ไหม ? ที่ทำงานไม่ได้เงิน-ไม่ได้ยศ-ไม่ได้สรรเสริญ"*** ซ้ำมิหนำได้แต่คนว่าร้ายนินทาอย่างที่เป็นอยู่ในทุกวันนี้ ซึ่งต่างจากเมื่อครั้งเป็น **"นายรัก รักพงษ์"** คนละขั้วเลยนะ เป็น **นายรัก** มีคนนิยม-เป็นดารา-หาเงินได้มาก เป็นนักแต่งเพลง-มีคนชมชื่น เป็นนักประพันธ์-นามปากกามากมาย เป็นนักแสดงหรูหราฟู่ฟ่าในวงการธุรกิจบันเทิง เสนอหน้าตาในสื่อออกจอโทรทัศน์ ประชาชนทั้งเด็ก-ทั้งหนุ่มสาว-ทั้งคนแก่คนเฒ่า...รู้จักกันทั่วบ้านทั่วเมือง คนไม่ชัง-ไม่ต้าน คนชมชอบมีมากมายตามประสาโลกีย์

ได้มีชีวิตอยู่ทั้ง ๒ โลก อาตมาก็อ่านใจตัวเองตลอดมาว่า *"มันต่างกันจริงๆ ทั้งการทำงาน ทั้งทิศทางของการดำเนินชีวิต ทั้งการอดทนต่อสู้"* แม้การแข่งขันทาง **"โลกีย์"** จะต้องต่อสู้หนักหนากว่าจะลืมตาอ้าปากอยู่อย่างมีหน้ามีตาทางโลกย์ ที่ต้องแย่งชิงล่า *ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-สุข* แต่ทาง **"โลกุตระ"** นี้ ต้องพาคนมาสละ *ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-โลกียสุข* มันยากยิ่งกว่าหลายเท่านัก ทั้งการทำงาน ทั้งทิศทางของการดำเนินชีวิต ทั้งการอดทนต่อสู้ **แต่ใจที่สูงส่งนั้น สุขสงบอย่างเทียบกันไม่ได้**

แม้ต้องสู้หนักหนาสาหัสมาตลอด ตั้งแต่อาตมาออกมาทำงานด้านศาสนา แต่อาตมาก็แน่ใจว่า ***"อาตมาไม่ท้อแท้!"*** เมื่อย-เหนื่อย-ลำบาก มีแน่ แต่ไม่ได้หนักใจ

อาตมามั่นใจว่า ***"อาตมายังมีปัญญา-มีความสามารถพอ ที่จะฝ่าฟันอุปสรรคปัญหานานา แม้จะหนักหนาถึงขั้นแพ้! แต่ก็ยังไม่เคยมี...ที่สู้ไม่ได้นะ!"***

อาตมายังพัฒนาเจริญก้าวหน้าอยู่เสมอๆ **ยังสู้ได้อยู่ !**

แม้คนเห็นว่า *"อาตมาสู้ไม่ได้! อาตมาก็ไม่มีมานะอะไร แพ้ก็คือแพ้ ก็ยอมแพ้ตามเกม แม้จะแพ้ทั้งๆที่เราไม่ผิดก็ตาม เพราะนั่นเป็นการชนะลักษณะหนึ่ง"*

แล้วก็จะพยายามใช้สติปัญญาพิจารณาว่า *"เมื่อเราแพ้แล้วเราจะอยู่อย่างไร ?*

ในลักษณะใด ? ที่จะนำพาศาสนาไปให้ได้อย่างดี" อาตมาก็จะรู้เหมือนกันในอนาคต

แต่คิดว่า ***"ถึงอย่างไรอาตมาก็ไม่ท้อแท้ เพราะว่า...อาตมาเคยแพ้มามากแล้ว แพ้ก็แพ้ชะตาทราม ดวงใจทรงความมั่นคง"***

ก็ **แพ้**ไปตาม **ชะตา** หรือ **ชาตะ** คือ **"ตัวเกิด" ที่ยังไม่สมบูรณ์**

แล้วอาตมาก็จะพัฒนาตัวเองไป ด้วยเหตุปัจจัยรูปบ้าง-นามบ้าง ไม่มีท้อแท้ ไม่ใช่เกิดอุปสรรคอะไรนิดหน่อย ก็กลัว ! ไม่สู้ผัสสะโลกียะ กลายเป็นคนหลบ-เลี่ยง-หลีก-หนี-ท้อแท้-ไม่สู้ **"จิตใจ"** อย่างนี้ ไม่มีทาง **"บรรลุธรรม"**ได้ง่าย

"ความขี้กลัว" ไม่ใช่ลักษณะของ "พุทธ" !

"พุทธ" สุภาพ-องอาจ-แกล้วกล้า-แข็งแรง แต่ไม่หวือหวา-ห่าม-ก้าวร้าว

อาตมาแน่ใจว่า **"อาตมาสุภาพ"** **"สุภาพ"**ไม่ได้หมายความว่า **"อ่อนแอ"**

บอกใจอาตมาได้เลยว่า ***"อาตมาไม่ถอยหลังแม้แต่ก้าวเดียว ไม่ลงใต้ดินแม้ครึ่งเมล็ดงา อาตมาทำงานทุกอย่างเปิดเผย และเราก็ยังเป็นไปได้ดีอยู่"***

✧ เดรัจฉานวิชา กับ งานศาสนา

อาตมาไม่ปฏิเสธ "ฤทธิ์ของจิต" เพราะเคยเล่นไสยศาสตร์-เดรัจฉานวิชามาแล้ว แต่ **"ฤทธิ์ของจิต"** เป็นอย่างหนึ่ง **"อุปาทานของจิต"** ก็เป็นอีกอย่างหนึ่ง

และ **"พลังของจิต" ก็มีจริง** แต่ยากต่อการรักษา มีรายละเอียดซับซ้อนมาก เป็นเรื่องที่ทำได้ไม่ง่าย-ไม่เที่ยง ความรู้ถูกจึงน้อย ความผิดพลาดจึงมากกว่า

วิชาการอย่างนี้ มีมานานกว่า "ศาสนาพุทธ" อีก ถ้าเก่งจริงๆ ก็คงตั้งสถาบัน ได้แล้ว เดี๋ยวนี้ก็ยังพยายามพัฒนากัน แต่ไม่เที่ยงถาวรพัฒนาเป็นสถาบันก็ไม่ได้ และไม่ได้คุณประโยชน์อะไรมากมาย **ผิด** มากกว่า **ถูก** **เสีย** มากกว่า **ได้**

เพราะวิชาการพวกนี้ มีฤทธิ์ได้บ้าง แต่ยากมาก! **แม้อาจารย์จะเก่งแสนเก่ง ก็เป็นได้แค่วิชาเดา** บอกต่อทอดไปยังลูกศิษย์ ก็ยังไม่แม่น ทำได้บ้าง ไม่ได้บ้าง เพราะมันคลุมเครืองมงายและลึกลับ มันไม่ใช่วิทยาศาสตร์

เขาก็อยากจะพัฒนากัน...ให้ได้ดี-ให้ได้เก่ง !

พยายามอุตสาหวิริยะกันเป็นชาติๆ ก็ยังเป็นไปไม่ได้เลย น่าสงสารไหม ?

ยิ่งน้อยคนทำได้ ก็ยิ่งวิเศษ ก็ยิ่งยึดมั่น-ถือมั่น หลงดีในตัวที่ได้ผลมาบ้าง เป็นความวิเศษที่เลิศยอด ก็ยิ่งหลงใหญ่ ยิ่งซวยมาก เพราะจะไม่รู้ว่า ***"ที่แท้ๆ นั้นล้วนเป็นเรื่องของ 'อุปาทาน' ของตนเองทั้งสิ้นที่แสดงผล"***

อาตมาเคยเล่นมา แล้วก็มีสถิติของตัวเองเหมือนกัน แต่ไม่อยากเอามาพูด คุยในเรื่องเหล่านี้ เรื่องน่าฉงนก็มีเยอะ เพราะไสยศาสตร์เป็นเรื่องมืด-ไม่รู้ละเอียด เป็นผลได้โดยที่ *ไม่รู้ว่า "มาจากเหตุอะไร" จึงนำมาพัฒนาให้เป็นทฤษฎีวิชาการไม่ได้*

เดรัจฉานวิชานี้ เป็นพื้นของ **"โลกีย์"** ผู้ยังด้อยปัญญาต้องเคยหลงกันทั้งนั้น

อาตมาเล่นมาจนเบื่อ ไม่ใช่ชาติเดียว จึงเลิก! **พระพุทธเจ้า** ก็เหมือนกัน **ฤๅษี** อีกเยอะ หรือแม้แต่ **พระอาริยเจ้า** ทั้งหลาย ต่างก็เคยผ่านเคยหลงกันมาทั้งนั้น

มองอีกแง่มุมหนึ่ง...เก่ง ! เพราะทำไม่ได้ง่ายๆ !

ใครทำได้...ก็หลงเก่งภาคภูมิ จึงหลงติดง่าย ใครที่หลงติดเข้าแล้ว...ซวย!

ใครที่ใจไม่ไปหลงติดยึด ถือเป็นบุญ! และมีภูมิปัญญาระดับหนึ่ง

ก็อย่าไปหลงติดใจเลย จงเอาความสามารถที่มี "พลังจิตสูง" มาละล้างกิเลส

ผู้ที่จะเข้ามาเป็นพุทธ อย่าไปมัวงมงายอยู่กับเรื่องเล่นฤทธิ์แรงทางจิตเหล่านี้ จะทำให้เนิ่นช้าเสียเวลาชีวิต **เป็นเรื่องของใบไม้กาฝาก ไม่ใช่ใบไม้แท้ของต้น**

ผู้ที่ติด **"โลกธรรม-กามจิต-กามภพ"** ติดแล้วก็ล้างยากแสนยาก ! แต่ **"โลกแห่งกาม"** ก็ยังไม่น่าทึ่งเท่า-ไม่เนียนเท่า..."**ภวภพ-ภวจิต-เล่นจิตในจิต"**

คนที่มีแนวโน้ม **"ติดกาม"** จะเรียนรู้ศึกษา**ศาสนาพุทธ** เพื่อ**"ละล้างกิเลสออกให้พ้นกาม"** ก็ยังยากเลย ป่วยการกล่าวไปไยกับไป**"หลงภวจิต"** ที่เป็น**ภวภพ**-เป็น**จิตในจิต** ที่เนียนกว่า-สุขุมกว่า-ยิ่งใหญ่กว่า-ผูกมัดรัดรึงยิ่งกว่า-ผูกใจแน่นกว่า

อาตมาพบมานักแล้ว คนตกฐาน **"กาม"** ยังไม่ซวยลึกเท่าไหร่ พอพูดกันรู้เรื่อง เพราะเป็นเรื่องหยาบเข้าใจง่ายกว่า คน **"ติดกาม"** พยายามดึงขึ้นมา...ก็ยังพอได้

แต่ **"ผู้ที่ไปหลงติดภพ...เก่งทางจิต" ช่วยยากมาก !**

แต่ อาตมาก็สู้ ! **พยายามช่วยคนที่ติดภพนี้อยู่** เท่าที่จะช่วยได้

แต่ คนที่หลงก็มีอยู่ เขาภาคภูมิมาก ใครชมเขาเก่งอย่างนั้น ลอยเลยนะ แม้จะไม่ค่อยจริงเท่าไหร่ ก็เห็นมานักแล้ว *(ฤทธิ์เดชทางจิตเหล่านี้มีจริง แต่เป็นพลังอุปาทาน)*

อาตมาก็ขอบอกอีกว่า *"อาตมาเคยเล่น-เคยติด-เคยมีมาก่อน"*

เมื่ออาตมาหันมาทำงานทาง "พุทธศาสนา" แล้วไม่นำเอา "เดรัจฉานวิชา" มาใช้เลย อย่างนี้ต้องถือว่า "อาตมาเก่ง" เพราะทำงานศาสนาอย่างสะอาดบริสุทธิ์

ตั้งแต่อาตมาทำงานศาสนาใหม่ๆ **คุณสมศักดิ์** *(ตอนนี้อยู่อเมริกา)* ก็พยายามยุอาตมาจังเลย ให้ใช้**"ฤทธิ์เดชเดรัจฉานวิชา"** ในการเผยแพร่ศาสนาตั้งแต่รุ่นแรกๆ

คนที่มีแนวโน้มนิยมไปในทาง *"เดียรถีย์-ไสยศาสตร์-เดรัจฉานวิชา"* ก็มักจะนึกอยากให้อาตมา *"ใช้เดรัจฉานวิชา ใช้ความสามารถฤทธิ์เดชทางจิต ไปหยั่งรู้เรื่องนั้น-เรื่องนี้ แสดงอภินิหารเพื่อเรียกคนเข้าวัด เขามาแล้วค่อยมาสอนเขา...ว่างั้น"*

เมื่ออาตมาไม่ทำ ก็เท่ากับกำลัง **"ตำหนิ"** อาตมาว่า **"ไม่เก่ง !"** ก็ไม่เป็นไร

แม้อาตมาไม่ทำ แต่ว่าบางที*"ของเก่าในตัวอาตมามันล้นเกินออกมาเอง เกิดรู้ขึ้นมาเอง-เกิดอภินิหารขึ้นมาเองบางเรื่อง โดยไม่เจตนาไม่รู้ตัว ก็เคยมี"*

อาตมาก็ยังพยายามตัดด้วยซ้ำ ! เพราะอาตมาหยิ่งพอ ที่จะใช้แต่...**พุทธวิชา**

อาตมาไม่อยากแปดเปื้อนไปเอาวิชาโจรมาใช้ อาตมายังไม่สิ้นไร้ไม้ตอก จนต้องไปพึ่งวิชา**"เดรัจฉาน"** และไม่คิดอยากพึ่งด้วย อาตมาตัดจริงๆ เลิกจริงๆ จะทำงานสืบสาน**"ศาสนาพุทธ"** ให้บริสุทธิ์-สะอาด-แข็งแรง-แน่นหนา-เป็นปึกแผ่น

นี้เป็นหลักฐานยืนยันว่า *"อาตมาทำอะไร ? ทำอย่างไร ?"*

ขอให้พิสูจน์... ! อาตมาพูดด้วยความจริงใจ

“แดนอโศก” สถานฝึกอบรมปฏิบัติธรรม
ก่อตั้งเมื่อ ๒๒ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๑๖

อาตมามี "พุทธภูมิ" มากพอ ยังแน่ใจอยู่ว่า *"ใช้วิธีการของพุทธอย่างเดียว ทำงานศาสนาไปได้"* ไม่ได้เป็นผู้มาอนุโลม จะเห็นได้ว่า *"อาตมาแข็งขันอยู่เสมอ"*

ใครชมอาตมาว่า *"เก่ง! มีฤทธิ์เดชอภินิหารอย่างนั้น-อย่างนี้"*

เท่ากับ **"ตำหนิ"** อาตมาอย่างรุนแรงนะว่า *"อาตมาไม่ใช่พุทธ อาตมามีน้ำยา **'พุทธวิชา'** ไม่เพียงพอ ไม่ใช่ลูกพระพุทธเจ้า"* เพราะพระองค์ทรงบริภาษฤทธิ์เดชอิทธิและอาเทสนาปาฏิหาริย์ ไม่เชื่อก็ไปอ่านดูใน **พระไตรปิฎก เล่ม ๙ "เกวัฏฏสูตร"** อย่านึกว่า *"อาตมาจะภาคภูมินะ"* จงเข้าใจเสียให้ถูก !

อาตมาไม่ใช้ฤทธิ์เดชอภินิหารแบบนั้น ไม่ไปทายใจ-รู้ใจใคร ใช้แต่ฤทธิ์ตามอนุสาสนีของพระพุทธเจ้าเท่านั้น ใช้ปัญญา ไม่ครอบงำด้วยฤทธิ์เดชอภินิหาร จึงมีลูกศิษย์ที่ไม่ค่อยเชื่ออย่างหลงใหล มีแต่ชนิดที่ค่อนไปทางไม่ค่อยเชื่ออาตมาง่ายๆ

อาตมาทำงานศาสนา ด้วยใจที่มี "กลปรานี" มาโดยตลอด
"กลปรานี" คือ *"วิธีการแห่งเมตตาธรรม เป็นเชิงกลของอาตมา"*
สรุป ทุกวิธีการที่ "พระโพธิรักษ์" ทำอยู่ เรียกได้ว่า *เป็นวิธีการ "กลปรานี"*

✧ แดนอโศก (สถานฝึกอบรมปฏิบัติธรรม พ.ศ. ๒๕๑๖)

(ก่อตั้งเมื่อ ๒๒ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๑๖ ยกเลิกเมื่อ ๒๑ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๒๒)

อาตมาทำงานศาสนามาจนถึงปี พ.ศ. ๒๕๑๖ สอนไป อบรมไป จนเกิดเป็น กลุ่มเป็นหมู่ขึ้นมา ทั้งพระ ทั้งฆราวาส ต่างก็สนใจเรียนรู้ศึกษา **"ปฏิบัติธรรม"** ตามแนวทางที่อาตมาเชื่อมั่น ก็รู้สึกว่า *"จำเป็นต้องมีการฝึกฝนอบรม กระทำกันอย่างเป็นจริงเป็นจัง ต้องไปทำงานศาสนาอย่างที่เราทำ ต้องพาไปฝึกหัดอะไรๆ กันบ้าง"* และถ้าขืนอาตมาทำต่อไปที่ **วัดอโศการาม** จะกลายเป็น ๒ วัด

เพราะคนที่ศรัทธาอาตมา มีทั้งพระ-ทั้งฆราวาส...ที่มา **วัดอโศการาม** เขาก็ไม่ไปหาเจ้าอาวาส ไม่ไปหาพระที่นั่นเลย พุ่งตรงไปหาอาตมา จนกระทั่งต้องต่อกุฏิออกมาเป็นชาน ต่อชานต่อเพิงแล้วเอากระดานดำมาตั้งให้บรรยายธรรม ทำอยู่ที่นี่อย่างนี้ ดูไม่ค่อยเข้าที ดูแล้วก็ชักจะไปกันใหญ่ ทั้งที่อาตมาไม่อยากให้ใหญ่ !

ตอนแรกอาตมาก็ไม่ได้คิดถึงเรื่องนิกาย **วัดอโศการาม เป็นธรรมยุต** พอมีพวกเราฆราวาสมา มี **พระมหานิกาย** มา รวมกันหลายผู้หลายคนเข้า ก็มีผู้ที่เห็นว่า *"เราน่าจะไปบำเพ็ญธรรมกันตามประสาเรา เพราะมีหลายอย่างที่เรารู้สึกว่า ท่านทำก็ทำกันอย่างที่ท่านทำ เราก็เป็นอีกอย่างหนึ่ง ก็จะกลายเป็นสภาพวัดสองวัด"*

เมื่อมีหมู่กลุ่มมากขึ้น มีรูปแบบที่เราเห็นว่า *"ขัดแย้งกันอยู่หลายอย่าง เช่น วัดไหนก็วัดนั้น จะต้องมีดอกไม้ ธูปเทียน น้ำมนต์ รับเงิน"* พอพวกเราไม่ทำตามก็ดูขัดแย้ง นอกจากไม่ทำแล้ว บางทียังอธิบายญาติโยม พูดมากๆ เข้าก็จะขัดใจกัน

ก็เลยคิดกันว่า *"เราควรไปบำเพ็ญธรรมที่ใดที่หนึ่ง พอดีมีที่ดินของพระรูปหนึ่งเป็นของพ่อเขา ไปดูกันแล้วก็ชอบใจ เป็นที่สวน ไม่ใช่ป่า มีต้นมะม่วงใหญ่ๆ เยอะ ร่มรื่นพอสมควร ก็ตัดสินใจไปกัน (ไปอยู่ปฏิบัติธรรมกันที่แดนอโศก)"*

ที่จริงกลุ่มพวกเราเริ่มก่อตัวมาตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๑๖

พวกญาติโยมก็พยายามจะก่อสร้าง **"สถานที่ฝึกอบรมปฏิบัติธรรม"** ขึ้น

"สวนอโศก" อ.บางใหญ่ จ.นนทบุรี แหล่งปฏิบัติธรรมแห่งแรก ที่มีญาติโยมตั้งใจจะบริจาคให้สร้างสำนักปฏิบัติธรรม อาตมาไปดูแล้ว ก็ไม่ค่อยลงตัว ยังไม่เข้ารูปเข้ารอยหลายอย่าง ไปมาก็ไม่สะดวก ต้องไปทางน้ำ ลงเรือก็ต้องเสียค่าโดยสาร พวกเราก็ไม่ใช้สตางค์กันแล้ว พระเราไม่ใช้เงิน ก็ไปไม่ได้

ถึงขนาดมีคนเอาสตางค์ไปให้พวกชาวเรือ เวลาพระลงเรือต้องให้ท่านโดยสารไปนะ เรือก็มีหลายลำหลายเจ้าของ ก็ยุ่งยากขลุกขลักไม่เหมาะสมหลายอย่าง

ถ้าไปมาทางบกได้ พวกเราก็ยังพากันเดินไปได้

อาตมาเห็นว่า *"จะเป็นวัด เป็นพุทธสถาน หรือเป็นสถานที่ที่จะดำเนินงานทางศาสนา ก็ออกจะไม่ถูกเรื่อง ตั้งขึ้นมาได้ไม่นาน ก็เลยต้องยุบเลิกไป"*

อาตมาไม่เอา เพราะยังไม่ลงตัว ซึ่งเห็นว่าเป็นไปได้ยาก ก็ยังไม่เกิดสำนัก

ก็ได้กันแค่นั้น นี่คือ **"สถานที่แห่งแรก" ที่พยายามก่อหวอดขึ้นเป็นพุทธสถาน** ก็เลยไม่ได้เป็นพุทธสถานแห่งแรก เพราะยังไม่ลงตัว

มาลงตัวและตกลงกันตรงที่ "แดนอโศก" *(ต.ทุ่งลูกนก อ.กำแพงแสน จ.นครปฐม)*

ตอนนั้นเราตั้งเป็น **"ธรรมสถานแดนอโศก"**

ก็ว่ากันไป แล้วก็ลงมือวางแผนร่วมกัน ร่วมกันคิด-ร่วมกันสร้าง-ร่วมกันทำ

กุฏิที่จะสร้างขึ้น ต้องสร้างกันอย่างนี้ๆนะ ให้ถูกต้องตามขนาดที่**พระพุทธเจ้า** บัญญัติอนุญาต หรือทรงแนะนำสั่งสอนไว้ดีแล้ว

คือ *๗ X ๑๒ คืบพระสุคต (ประมาณ ๑.๕ X ๒.๕ เมตร)*

ท่านโกวิโท *(ขณะนั้นเป็นนาค)* นี่แหละ วางแผนก่อสร้าง-ขุดดิน-ทำอะไรต่อมิอะไร แล้วก็หน้าหนาวด้วย ต้องอุตสาหะมานะบากบั่นกัน ทำกุฏิฝ่ายชายขึ้นมา ๗ หลัง

และทำให้ฝ่ายหญิงอีก ๗ หลัง ซึ่งอยู่แยกกันอย่างมีขอบเขต เป็นสัดส่วน

✧ กราบลาอุปัชฌาย์

พอได้ฤกษ์ได้ยาม *(คือ เมื่อทุกอย่างพร้อมเพรียงพร้อมพรั่ง)* **พวกเราก็ตกลงกันจะไปอยู่ฝึกหัดปฏิบัติธรรมที่ "แดนอโศก"** *(ต.ทุ่งลูกนก อ.กำแพงแสน จ.นครปฐม)*

อาตมาก็เลยไปขออนุญาตจากท่านเจ้าคุณ ซึ่งเป็นอุปัชฌาย์ ไปพูดคุยกับท่านอย่างดี พูดกันสองต่อสอง ไม่มีคนอื่นได้ยิน ความจริงคนอื่นน่าจะได้ยินกันหลายๆ คนด้วย

ก็บอกว่า *"จะขอลาไปฝึกหัดอบรมบำเพ็ญธรรมกันที่* ***แดนอโศก*** *ต.ทุ่งลูกนก อ.กำแพงแสน จ.นครปฐม มีพระ มีฆราวาส จะไปบำเพ็ญเข้าพรรษากันที่โน่น"*

ท่านถามว่า *"มี* ***'พระมหานิกาย'*** *ด้วยหรือเปล่า ?"*

อาตมาบอกว่า *"มีครับ"*

ท่านบอกว่า *"ไม่ได้"* คือ ที่ **"วัดอโศการาม"** เป็น **"วัดธรรมยุต"**

ในใจอาตมาก็รับรู้รับเห็นขึ้นมาว่า *"เอ...****ธรรมยุต*** *กับ* ***มหานิกาย*** *ตีกันแล้ว"*

อาตมาไม่ได้เป็นคนตีนะ !

อาตมาไม่มีปัญหา-ไม่เคยถือสา...ในเรื่อง "นิกาย" หรือคิดจะแยก "นิกาย"

อาตมาพยายามที่จะเข้าหาธรรมะ แล้วไม่อยากให้มีการแตกแยก **"นิกาย"** แม้แต่การแตกแยก...เป็น **"มหายาน"** เป็น **"เถรวาท"** ธรรมะโดยปรมัตถ์แล้ว ไม่มีการแยก ที่แยกกันอยู่นั้น ไม่เข้าเรื่องนะ !

จะอธิบายความหมาย จะอธิบายธรรม ก็แยกดีๆ แตกให้ชัดๆ ให้ละเอียดๆ ให้เป็นเรื่องขาว-เรื่องดำ ให้ชัดเจนตรงกัน-ลงกัน อย่าให้ทะเลาะกัน

อาตมาพยายามรวมกันนะ อาตมาไม่ได้แยก "ธรรมยุต" หรือ "มหานิกาย"

อาตมาถามว่า *"ทำไมล่ะครับ เขามาบวช เขาก็จะมาบำเพ็ญประพฤติ ?"*

ท่านก็ยังยืนยันว่า *"ไม่ได้หรอก อยู่รวมกันไม่ได้ !"*

อาตมาก็ว่า *"ถ้าไม่ได้ ก็ให้ผมไปก็แล้วกัน แล้วท่านก็เอาหูไปนา-เอาตาไปไร่ เพราะผมตั้งใจไปทำงานจริงๆ..."* อาตมาก็พูดต่อไปอีกหลายนัย...

ซึ่งท่านก็รู้ว่า *"อาตมาทำงานศาสนา ฝึกหัด-อบรม-ฝึกฝน-สั่งสอนอยู่จริงๆ"*

ท่านว่า *"ไม่ได้หรอก ผู้ใหญ่ท่านไม่ยอม !"* อาตมาก็พูดต่อรองกับท่านดีๆ

ท่านก็ว่า *"ทำงานทำการอะไร...ก็ดี แต่ทำอย่างนี้ไม่ได้ ผู้ใหญ่ท่านไม่ยอม"*

ท่านพยายามสงวนท่าที เพราะท่านรู้เหมือนกันว่า *"พูดอะไรๆ ในเรื่องเหล่านี้*

ด้วย “อนุสาสนี”
ที่ “พ่อท่าน”
แสดงติดต่อกันมา
อย่างสม่ำเสมอ

กลุ่มคน
ผู้ร่วมศึกษาหัต
ปฏิบัติธรรม
ตามคำสอน
ของ “พ่อท่าน”
ภายใต้นี้อว่า
“อโศก”
ก็ได้อุบัติขึ้น

มาก ไม่ค่อยดี และอาตมาก็ไม่ได้ทำผิดอะไร"

แต่อาตมาจะขืนนำพาหมู่ พากลุ่ม ทำอยู่ที่ "วัดอโศการาม" นี้ เด่นชัดนัก ก็ ไม่ได้ จะกลายเป็น **"วัดซ้อนวัด"** ขึ้นมาอีก และอาตมาไม่ได้พานั่งหลับตาเป็นหลัก แล้วยังมีเรื่องอื่นๆ อีกมาก ที่มีความเห็นต่างกัน

อาตมาบอกว่า *"ผมต้องทำงานแล้วล่ะ ! ยังไงๆ ผมก็ต้องทำ ! เพราะฉะนั้น จะให้ผมทำอย่างไรดีล่ะ ?"*

ท่านคิดอยู่ครู่หนึ่ง แล้วจึงว่า *"ถ้าจะทำ...ก็ต้องคืนใบสุทธิ !"*

อาตมาฟังคำนี้แล้วก็คิดว่า *"การคืนใบสุทธินี่ ไม่น่าจะมีปัญหาอะไรมากมาย เพราะไม่ได้หมายถึงการลาสิกขา หรือการหมดสภาพความเป็นพระแต่อย่างใด"*

อาตมาก็บอกว่า *"งั้นตกลงผมจะคืนใบสุทธิ วันหลังผมจะเอามาคืนให้ครับ"*

✧ จาริกสู่หนองกระทุ่ม (พ.ศ. ๒๕๑๖) เพื่อร่วมบำเพ็ญธรรม ณ แดนอโศก

*[เก็บความจาก **"จาริกเพื่อชีวิต ๑"** โดย สหัสนัยน์]*

ความจริงที่เกิดขึ้นจริง โดยที่น้อยคนจะคาดคิดว่า *"จะเป็นไปได้จริง"* ด้วย **"อนุสาสนี" ที่ "พ่อท่าน" แสดงติดต่อกันมาอย่างสม่ำเสมอ** กลุ่มคน *(ผู้ร่วมฝึกหัดปฏิบัติธรรมตามคำสอนของพ่อท่าน)* ภายใต้ชื่อว่า **"อโศก"** ก็ได้อุบัติขึ้นใน **"วัดอโศการาม"** ซึ่งมีทั้งรูปแบบบรรพชิต และคฤหัสถ์

ทำให้มีผลสะท้อนตามมานานาประการ การออกจาก **"วัดอโศการาม"** ด้วยวิธีผนึกกำลัง เพื่อการบ่มนิสัยฝึกตนของกลุ่มคน **"อโศก"** จึงได้เริ่มต้นขึ้น

เป็นครั้งแรกของชีวิต ที่ได้พบกับ **"การจาริกธุดงค์"** อันแสบร้อนคลุกเคล้าระคนด้วยรสชาติของความลำบากตรากตรำกาย ที่ไม่เคยสัมผัสมาก่อน

แต่ตื่นเต้นท้าทาย **"ความมานะบากบั่น"** ชั้นยอด สุดจะหาอะไรเหมือน

เมื่อ "พ่อท่าน" ได้ประชุมพวกเรา เพื่อสอบถามย้ำทวนเจตจำนงให้แน่ใจอีกครั้งว่า *"พวกเราพร้อมที่จะไป 'ตาย' กันแล้ว !"*

พวกเรารวมกำลังคนได้ทั้งหมด ๑๘ ชีวิตด้วยกัน

ฝ่ายหญิงที่เคยเป็นชี ก็รับศีล ๑๐ และผู้เตรียมบวชชาย-หญิง จัดแจง

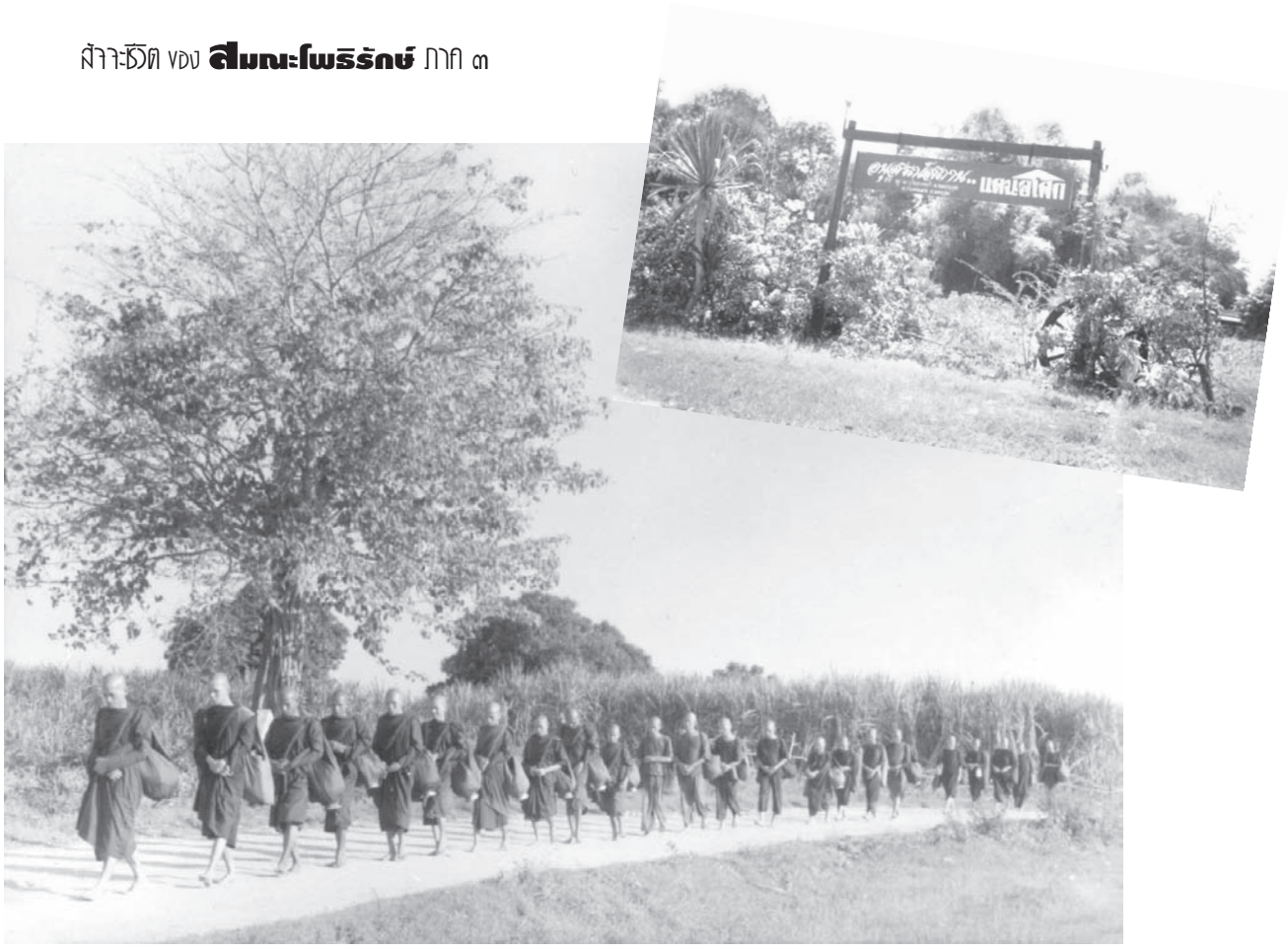

▲ **"การจาริกธุดงค์"** อันแสบร้อนคลุกเคล้าระคนด้วยรสชาติของความลำบากตรากตรำกาย

เปลี่ยนเสื้อผ้าเป็น **ชุดสีน้ำตาล** *(สีกรัก)* เปลี่ยนจากสีขาวในชุดชีแต่เดิม เพื่อสะดวกแก่การซัก และการดูแลความสะอาด ทั้งหมดพร้อมที่จะสมบุกสมบัน

โดย **"ผู้หญิง" ที่ได้รับศีล ๑๐** จาก **"พ่อท่าน"** แล้ว ตั้งแต่บวชชีขาวตามระเบียบของวัด แล้วปฏิบัติโดยลำพังอยู่ ก็ย้อมชุดขาวมาเป็น **ชุดสีน้ำตาล** ทั้งชุด

"ผู้ชาย" ที่ยังไม่ได้บวชเป็นพระ ก็จัดให้นุ่งกางเกงไทยเดิม-เสื้อแขนสั้น... สีน้ำตาล บางคนโกนหัว บางคนก็ไม่โกน เพราะเคยเห็น **"นักปฏิบัติธรรม"** ที่ **"สวนโมกข์"** แต่งกัน เห็นว่า *"เหมาะสมดี ก็เอามาใช้บ้าง"*

วันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๑๖ ตอนตี ๓ พวกเราเคลื่อนขบวนแถวออกจาก "วัดอโศการาม" ประดุจดังวิหคโผบินสู่ฟ้ากว้าง ฝ่าความมืดไปยังตลาดปากน้ำ ทางถนนสายลวด ผ่านโรงงานผลิตยางรถยนต์ เพื่อข้ามฝั่งไปทางพระประแดง เข้าสู่เส้นทาง จ.ธนบุรี *(สมัยนั้น)* ไป จ.นครปฐม

...ฯลฯ...

เมื่อตกลงกันจะไปอยู่ฝึกหัดปฏิบัติธรรม ที่ "แดนอโศก" อาตมาก็ได้นำพาพวกเรา เดินทางออกจาก "วัดอโศการาม" ไปทางฝั่งพระประแดง ข้ามฝั่งไปทางราษฎร์บูรณะ บางปะกอก ทางทีวี.ช่อง ๓ ด้วยกระบวนธุดงค์ ๑๘ คน ทั้งฐานะนักบวชชาย นักบวชหญิง นาค และผู้ปฏิบัติ

จากนั้นอาตมาก็ไป "วัดหนองกระทุ่ม" เป็น "วัดมหานิกาย" ซึ่งรู้จักกันดีกับ อาตมามาก่อนแล้ว พระอุปัชฌาย์วัดนี้ *(ปัจจุบันท่านมรณภาพแล้ว)* ท่านรู้เรื่องราวของพวกเราดีทุกอย่าง เมื่ออาตมาได้เล่ากรณีที่ท่านเจ้าคุณวัดอโศการามบอกว่า ***"จะต้องให้อาตมาคืนใบสุทธิ"*** ท่านอุปัชฌาย์วัดหนองกระทุ่มก็เลยจัดการนำอาตมาเข้าหมู่สงฆ์วัดหนองกระทุ่มสวดญัตติให้อาตมา แล้วออก **"ใบสุทธิ"** ของ **"มหานิกาย"** ให้อาตมาด้วยอีกใบหนึ่ง โดยอาตมาก็ไม่ได้ทำพิธีสึกแต่อย่างใด

ท่านนำเข้าหมู่ แล้วก็สวดญัตติในชุดพระที่อาตมามาจาก **"ธรรมยุต"** นั่นเอง

อาตมาจึงเป็น **"พระมหานิกาย"** เพิ่มเข้ามาในตนอีก ตกลงตอนนั้นอาตมาก็ถือใบสุทธิ ๒ ใบ เป็นทั้ง **"พระธรรมยุติกนิกาย"** และ **"พระมหานิกาย"**

✧ งู ๗ ตัว เหตุประหลาด ณ แดนอโศก

ดังที่เราได้ตกลงกันมาก่อนแล้วว่า *เราจะไปรวมกันบำเพ็ญปฏิบัติธรรมกันที่ "**ธรรมสถานแดนอโศก**"* เราเรียกสถานปฏิบัติธรรมกันตอนนั้นว่า **"ธรรมสถาน"**

ช่วงแรกที่พวกเราอพยพกันไปถึง "แดนอโศก" นี่ *(ก.พ.๑๖)*

ใครเห็นบ้าง อาตมาไม่ได้เห็นเอง แต่พวกเราเห็น แล้วก็เรียกกันไปดู

มีงู ๗ ตัว พันกันทั้ง ๗ ตัว ! แล้วก็ชูหัวไปข้างหนึ่ง ๓ หัว อีกข้างหนึ่ง ๔ หัว

พวกเราก็รู้สึกแปลก ที่งูมาพันกัน ๗ ตัว !

ท่านติกขวีโรเห็นไหม ไม่ได้ไปดูใช่ไหม ท่านดินดีล่ะ ท่านอนุตตโรยังไม่ทันเหตุการณ์ ท่านเข้าหมู่ทีหลังตอนจะประกาศแยกเป็น **"นานาสังวาส"** ปี พ.ศ. ๒๕๑๘

คนที่ได้เห็น...บ้างก็สึกไปแล้ว-ตายไปแล้ว แต่พวกเราที่ได้เห็น ก็บอกข่าวถ่ายทอดกัน สมัยนั้นเราไม่มีกล้อง เราเคร่งมากพระจับกล้อง-เล่นกล้องไม่ได้หรอก และเราก็ไม่ได้รวยที่จะต้องมีกล้องพกพาติดตัว ถ้ามีก็ต้องถ่ายภาพเก็บไว้แน่นอน

จึงมีเรื่องที่น่าจะเล่าไว้เป็นเกร็ดประวัติเล็กๆ น้อยๆ

เพราะคนถือกันว่า "แปลกดี-แปลกมาก" คือ...

เมื่อคณะ ๑๘ ชีวิตของพวกเรา ได้ย่างเท้าเข้าไปสู่ "ธรรมสถานแดนอโศก"

หะแรกเลย พอไปถึงถิ่นสถาน**แดนอโศก**ปุ๊บ ต่างคนแยกกันไปหามุมของตน บ้างก็เดินสำรวจ บ้างก็หาที่พัก บ้างก็นั่งลงใต้ต้นไม้ บ้างก็นอนเหยียดยาวสูดหายใจกันที่โคนกอกล้วยนั่นเลย ด้วยความรู้สึกว่า *"ที่นี่แหละหนอ ! คือ ถิ่นแดนของเราที่เราจะมาฝังตนปักหลักบำเพ็ญกันจริงจังอย่างเต็มที่ อิสระเสรีดีแท้ๆ"*

...ยังไม่ทันไร !! **คุณเผชิญ** *(พระมหัปพโล)* ก็ส่งเสียงดังขึ้นมาว่า ***"มาดูนี่เร้ว ! มาดูนี่เร้ว !"*** **คุณเผชิญ** ยืนชี้มือให้ดูสิ่งแปลกตาที่กำลังปรากฏอยู่ต่อหน้า...

ผู้ที่ได้ยินเสียงคุณเผชิญต่างก็วิ่งกรูเข้าไปดูกัน ***งู ๗ ตัว พันกันเหมือนท่อนเชือกใหญ่ๆ ยกตัวตั้งสูงจากพื้นดิน ชูคอโผล่หัวไปคนละทิศ*** เมื่อพบสิ่งแปลกตาต่างก็ส่งเสียงจี๊ดจ๊าดประหลาดใจ แต่อาตมาไม่ได้รู้สึกตื่นเต้นอะไร ก็เลยไม่ได้เข้าไปดูด้วย

สิ่งที่เกิดปรากฏนี้ เป็นนิมิตหนึ่งที่คนชอบคิดไปในทางลึกๆ ลับๆ แล้ว ก็แปลนิมิตนั้น ไปต่างๆ นานา บ้างก็ตีความไปทางดี บ้างก็ตีความไปในทางร้าย

ซึ่งที่จริงนั้นปรากฏการณ์แปลกประหลาดต่างๆ นั้น มีได้-เกิดได้...พิลึกพิลั่นยิ่งกว่านี้ ก็มีได้เป็นได้ แต่ก็ต้องมีเหตุเป็นที่มาทั้งสิ้น ไม่มีอะไรเกิดโดยไม่มีเหตุ

เช่น *ความแปลกพิเศษของ **"พระพุทธเจ้า" วันประสูติ** ก็ต้องวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ วิสาขมาส **ตรัสรู้** ก็ต้องวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ วิสาขมาส **ปรินิพพาน** ก็ต้องวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ วิสาขมาส ซึ่งไม่ใช่เรื่องบังเอิญ ไม่ใช่เรื่องประหลาด แต่เป็นปรากฏการณ์พิเศษที่ต้องเป็นต้องมีเช่นนั้นๆ ตามสัจธรรม*

หรือ ในวันที่พระมหาโพธิสัตว์ผู้จะอุบัติเป็น **"พระพุทธเจ้า"** เมื่อตอนประสูตินั้น จะต้องเกิดแผ่นดินไหวขึ้นมา ซึ่งเป็นปรากฏการณ์พิเศษ ก็ไม่ใช่เรื่องบังเอิญ ไม่ใช่เรื่องประหลาดเช่นกัน แต่เป็นปรากฏการณ์ที่จะต้องเกิดต้องเป็นอย่างลงตัวทั้งโลกและธรรม อันเป็น **อจินไตย** ชนิดหนึ่ง ที่ไม่สามารถจะคำนวณจะคิดเอาได้ด้วยการคิดสามัญธรรมดาทั่วไป แต่เป็นความจริงที่ต้องเกิดเช่นนั้น ไม่ใช่มีอะไรบันดลบันดาลให้เกิด แต่เพราะมีเหตุมีปัจจัยที่ลงตัวพร้อมแล้ว เป็นอื่นไม่ได้ด้วย

ปรากฏการณ์ งู ๗ ตัว พันกันชูหัวไปคนละทิศนี้ ในธรรมชาติของงู มันเป็นธรรมชาติอะไรอย่างหนึ่งของมัน ที่มันจะต้องทำอย่างนั้น ก็เป็นความจริง เพียงแต่ว่า ***"มันไม่ใช่เรื่องปรากฏง่ายๆ หรือเหตุที่จะเกิดเช่นนี้ไม่ได้เป็นกันบ่อยๆ"***

ปรากฏการณ์แปลกพิเศษ จึงไม่ใช่เรื่องลึกลับ เพียงแต่ไม่ใช่เรื่องดื่นๆ สามัญที่จะเกิดได้ง่ายๆ บ่อยๆ เท่านั้น เมื่อไม่ใช่ของดื่นมีกันไม่ง่าย มันก็ต้องแปลก!

งู ๗ ตัว พันกันเหมือนท่อนเชือกใหญ่ๆ ยกตัวตั้งสูงจากพื้นดิน ชูคอโผล่หัวไปคนละทิศ นี้ จึงเป็นเหตุการณ์อย่างหนึ่งที่ไม่ธรรมดา หรือพิเศษกว่าธรรมดาแน่ๆ

*และมันก็เกิดในโอกาส หรือในฤกษ์ ที่เราจะเริ่มก่อตัวของ **"ชาวอโศก"** แท้ๆ ถ้าจะมองว่าแปลก ก็ต้องแปลก เพราะไม่ได้เกิดง่ายๆบ่อยๆ หรือดื่นๆนั่นเอง แถมงูก็ ๗ ตัวเสียอีก พอเป็นเลข ๗ พวกเราก็เลยตีความไปต่างๆ นานา แต่จริงๆ มันก็เกิด-ก็เป็น ใน **"แดนอโศก"** ของเรานี่ไง!*

มันก็เป็นปรากฏการณ์หนึ่งจริงๆ ไหมล่ะ?

*หรือ แม้แต่ **ความบังเอิญ** ก็ยังเกิดมาจากเหตุที่พอเหมาะพอดีกับปรากฏการณ์นั้นๆ ทั้งสิ้น ถ้าได้ศึกษาความจริงของสิ่งที่เกิด-ที่เป็น ในวัฏสงสารมหาจักรวาลนี้*

อาตมาก็อยากจะบอกว่า *"อย่าไปคิดมากอะไรเลย ในสัจธรรมนั้น มีความจริงที่เกิดอย่างเหมาะสมตามเหตุตามปัจจัย หรือจะพูดว่า...ตามบารมีก็มีได้เป็นได้จริง"*

จริง...ที่มันแปลก แต่ไม่ประหลาดอะไรหรอก!
ทุกอย่างมาแต่เหตุ ไม่มีอะไรบันดลบันดาล!

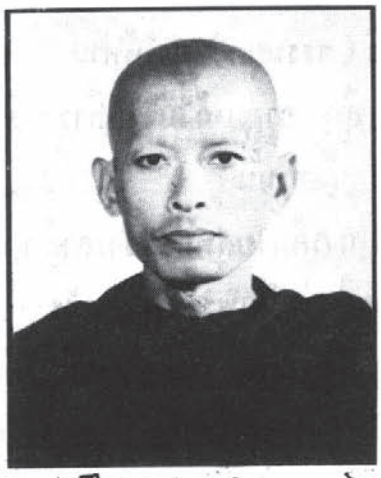

ที่ ๕๒/๒๕๑๓

[illegible] โพธิรักษ์

[illegible]

สถานะเดิม

ชื่อ นายรัก นามสกุล รักพงษ์

วิทยฐานะ อาชีวะชั้นสุอาชีพ

บิดา นายเนี่ย มารดา นางบุตโฮม

สัญชาติ สันทัด สีเนื้อ [illegible]

ตำหนิ หน้าแขนขวา

เกิดวัน ๓ ๆ ๗ ค่ำ ปี จอ

วันที่ ๕ เดือน ๖ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๗๒

ตำบล อำเภอ

จังหวัด ศรีมะเดม

อุปสมบท

ชื่อ พระรัก ฉายา โพธิรกฺขิโต

พระอุปัชฌาย์ พระราชวรคณ

พระกรรมวาจาจารย์ พระอาจารย์ทอง

พระอนุสาวนาจารย์ พระอาจารย์ ปิน

อุปสมบทเมื่ออายุ ๓๗ ปี ณ วันที่ ๗

เดือน พฤศจิกา พ.ศ. ๒๕๑๓ เวลา ๑๐.๑๕ น.

วัด อโศการาม

ตำบล ท้ายบ้าน อำเภอ เมือง

จังหวัด สมุทรปราการ

ให้ ณ วันที่ ๑๒ เดือน พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๑๓

(ลงลายมือชื่อ) [illegible]

[illegible]

บันทึก

การพ้นจากสังกัดวัด

พระรัก โพธิรกฺขิโต ได้
ลาธิกขาไปจากวัดอโศการาม
แต่วันที่ ๒๒ เมษายน ๒๕๑๖
โดยไปรับการอุปสมบทเป็น
มหานิกาย

[illegible]

25 [illegible]

ที่ ๗ /๒๕๑๖

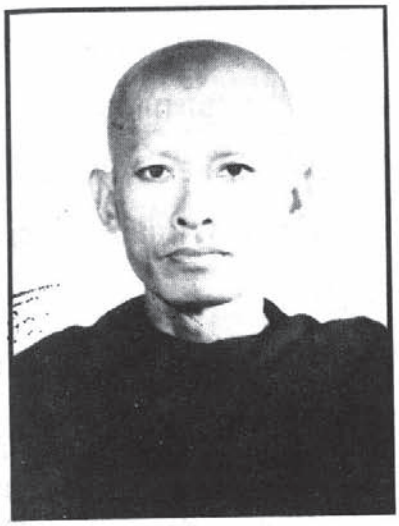

(ลงลายมือชื่อ-นายา) [illegible]

สังกัดนิกาย พระโพธิรักษ์

สถานะเดิม

ชื่อ นาย รัก นามสกุล รักพงษ์

วิทยฐานะ อาชีวะชั้นสูง อาชีพ รับจ้าง

บิดา นายเฉย มารดา นางบุญโฮม

สัณฐาน สันทัด สีเนื้อ ขาว

ตำหนิ หน้าแขนขวา

เกิดวัน ๓ ๑๘ ๗ ค่ำ ปี จอ

วันที่ ๕ เดือน มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๗๓

ตำบล _____ อำเภอ _____

จังหวัด ศรีษะเกส

๕

อุปสมบท

ชื่อ พระรัก ฉายา โพธิรกฺขิโต

พระอุปัชฌาย์ พระครูสถิตวุฒิคุณ

พระกรรมวาจาจารย์ พระจุ่น

พระอนุสาวนาจารย์ พระปั่น

อุปสมบทเมื่ออายุ ๔๐ ปี ณ วันที่ ๒

เดือน เมษายน พ.ศ. ๒๕๑๖ เวลา ๑๐.๒๕ น.

วัด หนองกระทุ่ม

ตำบล ทุ่งลูกนก อำเภอ กำแพงแสน

จังหวัด นครปฐม

ให้ ณ วันที่ ๒ เดือน เมษายน พ.ศ. ๒๕๑๖

(ลงลายมือชื่อ) พระครูสถิตวุฒิคุณ

พระอุปัชฌาย์

๖

สังกัดวัด

วัด หนองกระทุ่ม

ตำบล ทุ่งลูกนก

อำเภอ กำแพงแสน

จังหวัด นครปฐม

ณ วันที่ ๒ เดือน เมษายน พ.ศ. ๒๕๑๖

(ลงลายมือชื่อ) พระครูสถิตวุฒิคุณ

เจ้าอาวาส

รับรองหนังสือสุทธิ์

(ลงลายมือชื่อ) [illegible]

ตำแหน่ง เจ้าคณะ [illegible] กำแพงแสน

ประทับตราประจำตำแหน่ง

วันที่ ๒ เดือน เมษายน พ.ศ. ๒๕๑๖

✧ คืนใบสุทธิ

พวกเราทั้ง ๑๘ ชีวิต ก็อยู่ปฏิบัติธรรมร่วมกัน ที่ "แดนอโศก"

จนกระทั่ง...**มีคนส่งข่าวให้นำ "ใบสุทธิ"** *(พระธรรมยุต)* **ไปคืน !**

พวกเราจึงออก **"เดินจาริก"** กันอีก ใน **วันที่ ๖ เมษายน พ.ศ. ๒๕๑๖** เพื่อไปให้ทัน **"งานท่านพ่อลี" ในวันที่ ๒๕ เมษายน** เหมือนทุกๆ ปี ที่ผ่านมาด้วย

วันที่ ๒๕ เมษายน ๒๕๑๖ อาตมาก็เอา "ใบสุทธิ" *(ธรรมยุต)* **ไปคืนให้ท่าน**

ส่วนท่านจะบันทึกอย่างไร อาตมาไม่รู้ ! จะบอกว่า *"อาตมาลาสิกขา สึก !"*

อาตมาก็ ***"ไม่ได้กล่าวลาสิกขา ไม่ได้บอกคำบอกคืนสมณเพศอะไรทั้งสิ้น ไม่ว่าต่อหน้าและลับหลังแต่อย่างใด ตามที่วินัยกำหนดไว้"***

อาตมา...**เป็นแต่เพียงให้ "ใบสุทธิ" คืนไป** ตามที่ท่านขอคืน ...ก็เท่านั้นเอง

ดังนั้น **ก็ไม่น่าจะเป็นการ "สึก" ตามธรรมวินัย**

และต่อมาในภายหลัง พระราชวรคุณ ซึ่งเป็นพระอุปัชฌาย์ ท่านได้มาให้การที่ศาลแขวงสมุทรปราการ ได้อธิบายนัยที่บันทึกไว้ว่า *"อาตมาได้ลาสิกขาไปจากวัดอโศการาม" นั้น* ท่านหมายความว่า *"อาตมาได้ขาดจากการปกครองของทางฝ่ายธรรมยุตแล้ว ไม่ได้หมายถึงการลาสิกขาแต่อย่างใด"*

ยิ่งในฝ่าย **"มหานิกาย"** นั้น อาตมาก็ได้สวดญัตติฯ ย้ำ เป็นการบวชซ้ำเข้าไปในตัวอาตมาอีกด้วย โดยเป็นพระในฝ่าย **ธรรมยุต** ก็ยังไม่ได้สึกหาลาเพศดังที่เล่ามา

ถ้าจะถามว่า ***"อาตมาเป็นพระนิกายอะไร ?*** *ก็ต้องถือว่า* ***เป็นทั้ง 'ธรรมยุติกนิกาย' และทั้ง 'มหานิกาย' อยู่ในตัวอาตมาทั้งสองนิกายของไทยเลยแหละ"***

อาตมาไม่เคยบวชๆ สึกๆ ไม่เคยสึกเลยสักครั้ง ดั่งคำเล่าลือ !

ตามสัจจะแห่งธรรมวินัยแล้ว อาตมาไม่เคยขาดตอนจากความเป็นพระเลย

จะเห็นได้ว่า *"อาตมาเป็นพระมาตลอดทั้ง* ***'พระธรรมยุต'*** *และ* ***'พระมหานิกาย'*** *ซ้อนกันอยู่แท้ๆ"* โดยธรรมวินัยแล้ว **อาตมาไม่มีการสึก มีแต่การบวชๆๆๆ**

และ **ไม่เคยบอกลาสิกขา** ด้วยคำ ด้วยความ ตามที่ในพระวินัยถือว่า *"เป็นอันบอกลาสิกขาเลย สักคำ สักความ"* **เจตนาสึก ความท้อแท้ทุรพล ก็ไม่มีทั้งนั้น**

ฉะนั้น อาตมาถือว่า ***"อาตมาเป็น 'พระธรรมยุต' แล้วเป็น 'พระมหานิกาย' ด้วย เพราะสวดญัตติทั้ง ๒ นิกาย*** *(ในช่วงขณะนั้น)"*

✧ ข้อกล่าวหา

เขาก็ว่ากันไป ร่ำลือกันไป กล่าวหากันไป ว่า *"อาตมาถูกขับไล่ออกมาจากวัดอโศการาม"* *เพราะไปทะเลาะกับพระอุปัชฌาย์ ทะเลาะกับพระ-กับเณรในวัด เสร็จแล้วก็อยู่ไม่ได้ ใครๆ เขาไม่ชอบใจกัน ก็เลยขับไสไล่ส่งออกมา...ฯลฯ*

โถ ! ไม่รู้ไปเอาคำ-เอาความของใครมาพูด มีใครที่ขับไล่ไสส่งอาตมา ?!

อาตมาจะอยู่...ก็อยู่ได้ ท่านก็ยินดี มีแขกเหรื่อมา มีการเทศน์ดีๆ ด้วยซ้ำไป

อาตมาไม่เคยไปทะเลาะกับใครสักที ไม่เคยทำ "ความผิด" ร้ายๆ เลวๆ อะไร อย่างที่เล่าที่ลือกัน **อยู่วัดไหนก็ไม่เคยทำ "ความผิด" ติดสลักหลัง** สักวัด สักแห่ง ไม่เคยมีอธิกรณ์ อาตมาอยู่อย่างสงบเสงี่ยม ไม่มีเรื่องอะไรเลย

มีแต่...*เขาตู่ผิดๆ เขาว่า เขาให้ข้อหาผิดๆ เพี้ยนๆ ไปเองทั้งนั้น !*

แต่ถ้าจะหมายความว่า "อาตมามีอะไรๆ ผิดกับพระอื่นๆ" ละก็...นั่นพูดถูกผิด ก็คือ *มีความแตกต่างจากพระอื่น เพราะอาตมาไม่ได้ทำอย่างที่พระอื่นๆ ท่านทำกัน อันเป็นเรื่องสำคัญๆ ตั้งหลายอย่างหลายเรื่อง หรือประพฤติมีจรณะไม่เหมือนพระอื่นๆ ทั้งหลายส่วนใหญ่ นั่นจริง !* อย่างนี้เรียกว่า **"ผิด"** กับพระอื่นไง

แต่ **ทำ "ผิดธรรม-ผิดวินัย"** นั้น **ไม่ได้ทำ-ไม่เคยทำ** อาตมาไม่ผิดอย่างนั้น !

เขาหาว่า **"เคร่ง"** เกินไป ! **"สุดโต่ง"** เกินไป ! ด้วยซ้ำ ทั้งๆ ที่ธรรมะที่เคร่งที่สูงกว่านี้ยังมีอีก ที่เรายังไม่บรรลุกัน ยังจะต้องพากเพียรให้ได้กัน ยังสูงโต่งอยู่อีกมาก

✧ เข็นกงล้อธรรมจักรด้วยอุปสรรค

อาตมาทำงานเผยแพร่ศาสนาอย่างที่อาตมาทำ ซึ่งสวนทางทวนกระแสกัน ก็เกิดขัดกันทั้งพระผู้ใหญ่-ผู้น้อย จึงเกิดการกลั่นแกล้งต่างๆ นานา

เช่น *"อาตมาสั่งสอนภิกษุ อบรมกันมาแล้ว ผู้นี้จะต้องสอบนักธรรมตรี-โท-เอก ถ้าเป็นพระมาจาก **"อโศก"** เขาก็ไม่ให้สอบ หรือจะบวช ก็ไปสั่งอุปัชฌาย์ไม่ให้บวชให้เรา อย่างนี้เป็นต้น"* ยังมีเรื่องอื่นๆ อีกมากมาย ที่เป็นการกลั่นแกล้ง

อาตมาถือว่า ***"เป็นเรื่องใหญ่ เรื่องสำคัญ ที่พระไม่ควรทำเลย"***

เมื่อท่านเห็นว่า "เราไม่ถูก ท่านก็มีสิทธิ์ว่าเรา" แม้จะเห็นว่า *"การสอนให้* *คนไม่กินเนื้อสัตว์...อย่างนี้ผิด เอ้า ! ก็ว่าไป ท่านเห็นว่าเรื่องนี้ผิด เราก็ไม่ว่าอะไร ?"*

“พ่อท่าน” มีเจตจำนงที่จะทำงานศาสนา
ด้วยความบริสุทธิ์ใจ

เมื่อ **"ความเห็น"** ต่างกันแล้ว เราจะไปห้าม **"ความเห็น"** กันนั้น...ไม่ได้ !

เพราะความจริงของ **"ทิฏฐิ"** ต่างกัน และ **กรรม** ต่างกัน **อุเทศ** ต่างกัน **ศีล** ไม่เสมอสมานกันแล้ว มันก็ต่างเห็นว่า *ท่านผิดในเรื่องนั้นเรื่องนี้ได้บ้างเหมือนกัน*

เราว่าท่านผิดบ้าง ท่านก็อย่าร้อง อย่าเดือดร้อน จนต้องมากลั่นแกล้งกันสิ !

ใคร"เห็นดี-เห็นถูก"อย่างไร ก็น่าจะทำตามความคิด-ความเห็นของตนกันไป

เพราะต่างคน-ก็ต่างเชื่อของตน...ว่าถูก-ว่าดี !

มันต่างวิสัยกันแล้ว ก็ต่างคนต่างอยู่กันตามแบบ **"นานาสังวาส"** ก็แล้วกัน จะได้ไม่ต้องกลั่นแกล้งกัน ไม่ต้องทุกข์ร้อน ไม่ต้องบาป

อาตมาไม่ได้บาปหรอก **แต่ผู้แกล้งอาตมานั้น...ท่านบาปนะ !**

ท่านทำเอง *(ด้วยอคติตามกำลังกิเลส)* ท่านเกิด **"บาป"** เองตามสัจจะแท้ๆ !

ถ้าอาตมายังขืนอยู่ร่วมกับหมู่ใหญ่เป็น **"สมานสังวาส"** อีกต่อไป ท่านก็ยัง **"ทำบาป"** อยู่ต่อไป ท่านก็จะยิ่ง **"บาป"** มากขึ้นๆ ก็ไม่ดี !

อาตมาไม่ประสงค์จะเป็นเหตุให้ท่านมี **"บาป"** มากขึ้นๆ

นี่เป็นความรู้สึกจริงของอาตมา !

เพราะฉะนั้น อย่างนี้ก็ต้องอยู่กันคนละสภา อยู่กันคนละสมาคม ก็แล้วกัน

ในที่สุดอาตมาจำเป็นจริงๆ ต้องขอลาออกจาก "มหาเถรสมาคม" เพราะมีเหตุ มีปัจจัย มีเรื่อง มีเหตุการณ์ต่างๆ มากมาย ที่ขัดๆ แย้งๆ กันอยู่เรื่อย

✧ เจรจา ออมชอม

อาตมาเคยเข้าไปพบ "พระผู้ปกครอง" นำเท็ปเข้าไปด้วย ไปนั่งรอท่าน พอท่านตื่นจากนอนกลางวัน ลงมาเห็นเข้า ตื่นเต้นใหญ่เลย รีบโทรศัพท์เชิญตำรวจมา

อาตมาก็ว่า *"ทำไมต้องเชิญตำรวจมา ?"*

ท่านก็ว่า *"ไม่ได้ ต้องเรียกตำรวจมา"* กลัวลนลานเลย

เอ...อาตมาก็ไม่ได้มาร้ายอะไร แต่ที่ต้องอัดเท็ป ก็เพื่อจะได้เป็นหลักฐาน ใครพูดอะไร อย่างไร จะได้ไม่ต้องไปมดเท็จ ที่ทำอย่างนี้ก็เพราะเคยมีเรื่องมาแล้ว

คือ *"ท่านพูด"* แล้วท่านว่า *"ไม่ได้พูด"* เพราะฉะนั้นต้องมีหลักฐาน

สุดท้าย...โทรหาตำรวจโรงพักไหนๆ ก็ไม่มีตำรวจมาสักคน เลยต้องใจดีสู้เสือ ! หันเข้ามาพูดกับอาตมา

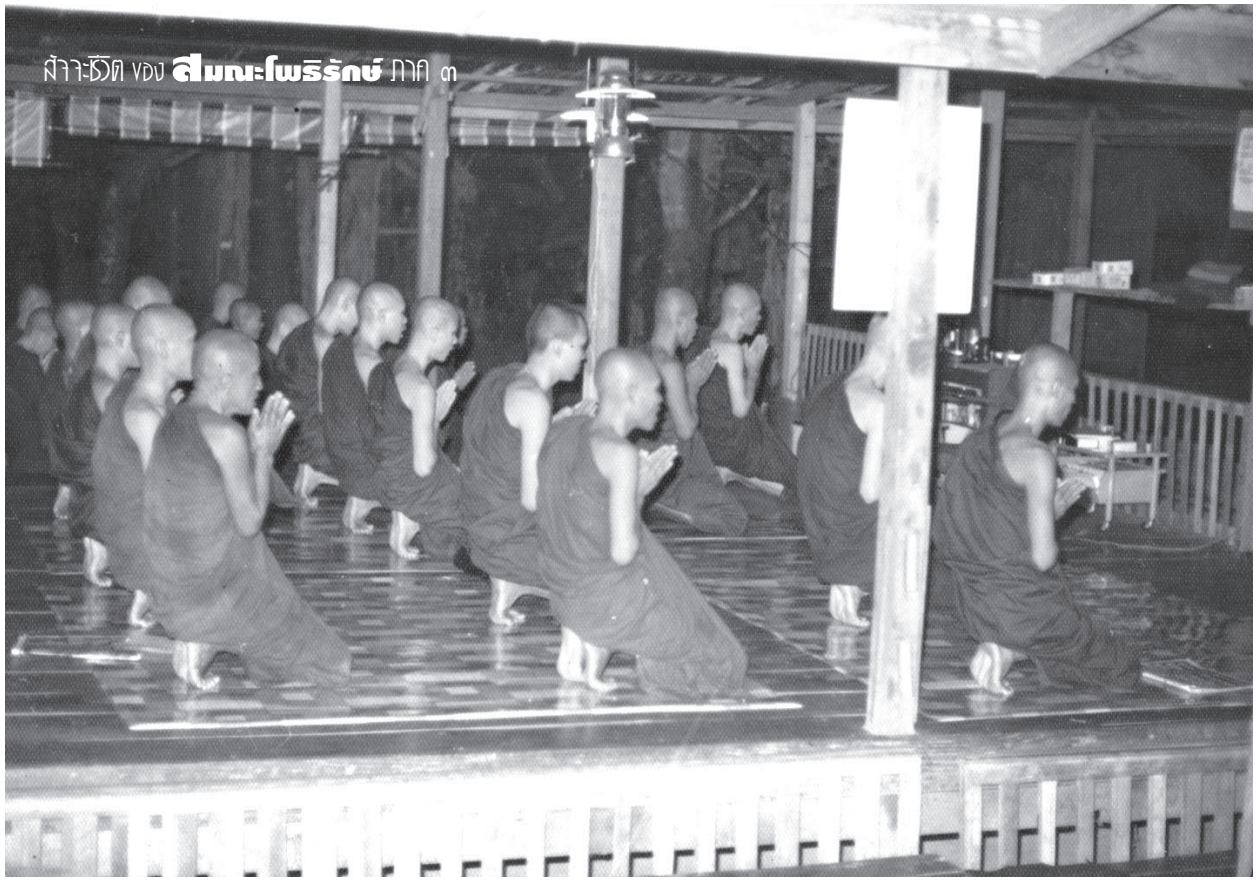

“แดนอโศก” สถานฝึกอบรมบ่มเพาะจิตวิญญาณพุทธ

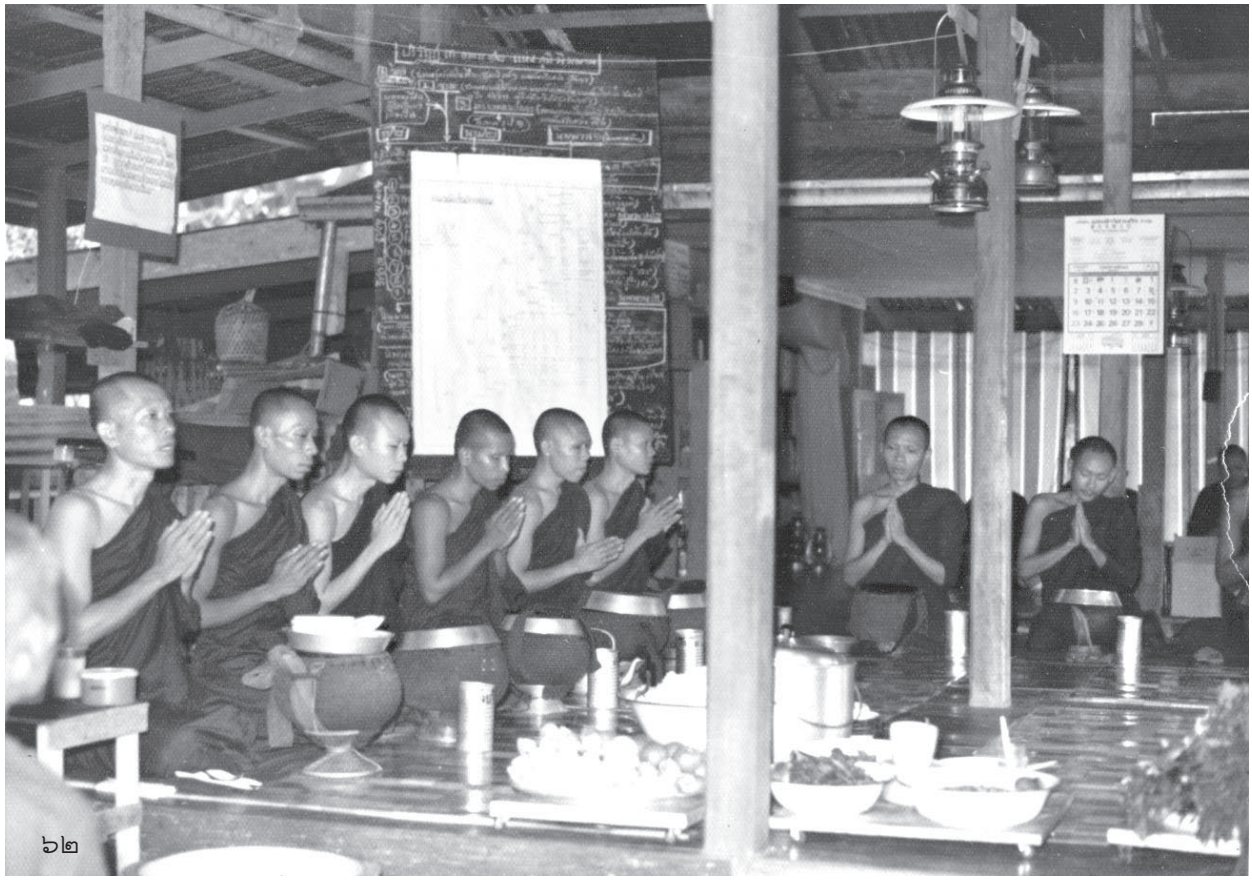

อาตมาถามว่า ***"ผมทำผิดอะไร โปรดบอกผมด้วย ?***

...ท่านเป็นพระผู้ใหญ่ ผมผิดอะไร...บอกผม...ผมจะได้ปรับปรุงแก้ไข ?"

ท่านพูดว่า ***"ท่านไม่ผิด ท่านทำดีแล้ว !***

...อนุโมทนาสาธุ ท่านไม่ผิดอะไรหรอก อนุโมทนาสาธุ..."

อาตมาก็ว่า *"ท่านว่า...ผมทำดีแล้ว แล้วทำไมล่ะ...ท่านถึงไม่ยอมให้พระอุปัชฌาย์ของผม บวชให้กับผู้ที่ผมฝึกอบรมมา ?"*

ท่านก็ว่า *"ไม่เคยพูด ไม่เคยพูด !"* แล้วท่านก็เลี่ยงอย่างนั้น-อย่างนี้

วันนั้นได้พูดคุยกันซักซ้อมซักไซ้ต่างๆ ทุกอย่างบันทึกอยู่ในเท็ปหมด !

แล้วอาตมาก็เอาเท็ปที่อัดไว้ ไปเปิดให้อุปัชฌาย์ฟัง

อุปัชฌาย์ฟังแล้ว ก็ด่าแม่เข้าให้... !!!

ก็อุปัชฌาย์ท่านเป็นพระแก่ ท่านจะไว้คารมอะไร...

อยู่มาวันหนึ่ง พระผู้ใหญ่เกิดฟิตจัดขึ้นมา ออกคำสั่งว่า *"พระอโศกทุกรูปอยู่แดนอโศกไม่ได้ ทุกรูปต้องเข้ามาจำพรรษาอยู่ใน วัดหนองกระทุ่ม ให้หมด"*

อาตมากับพระชาวอโศกอยู่ **"แดนอโศก"** มาตั้งหลายปี ก็อยู่ได้เรื่อยมา

แล้วปีนั้น *(พ.ศ. ๒๕๑๘)* อาตมา **"อธิษฐานพรรษา" ที่ "แดนอโศก"** กันแล้วด้วย ก็ยังอุตส่าห์ส่งหนังสือสั่งการมาว่า *"อยู่แดนอโศกไม่ได้ ! พระอโศกทุกรูปต้องเข้าไปอยู่ใน **วัดหนองกระทุ่ม** ให้หมด"* ให้พวกเรา **"อธิษฐานพรรษา"** กันใหม่

ต้องหอบหิ้วกันออกจาก **"แดนอโศก"** ตั้งแต่คืนนั้น ซึ่งบ้างก็พากันหลับนอนแล้ว ก็ต้องหอบหิ้วกันเข้าไปอยู่ใน **วัดหนองกระทุ่ม**

ที่จะพักก็ไม่มี ! กุฏิก็ไม่มี ! ต้องอัดเข้าไปอยู่ในโบสถ์ที่ยังสร้างไม่เสร็จ มีเหตุการณ์ต่างๆ อยู่อีกหลายวันนะ แล้วก็มีคำสั่งอย่างโน้นอย่างนี้อีกนานาประการ

อาตมาเห็นว่า *"เอ ! ทำไมมันถึงเรื่องมากกันนักนะ ?"*

ที่สุดเราก็ประชุมปรึกษาหารือตกลงกันว่า ***"อย่าอยู่เลยวัดหนองกระทุ่ม กลับแดนอโศกเถอะ"*** กลับไปจำพรรษาที่ **"แดนอโศก"** ตามที่เราได้ **"อธิษฐานพรรษา"** กันไว้ตั้งแต่แรกแล้วนั่นแหละ !

พอกลับไปอยู่ "แดนอโศก" ได้พักหนึ่ง เรื่องก็แรงขึ้นๆ !

เขาประกาศว่า *"จะเอาอุปัชฌาย์ออกจากตำแหน่ง ถ้าไม่ตัดพระอโศกออก"*

ขณะนั้น อุปัชฌาย์ซึ่งป่วยอยู่แล้ว ก็ป่วยหนักเลย !

ที่นี้ชาวบ้านก็ไม่ยอมสิ ! ไปทำอุปัชฌาย์ของเขาป่วย

อาตมาก็เห็นว่า *"เอ...อย่างนี้ไม่เข้าท่า เดี๋ยวอุปัชฌาย์จะพาลลำบากถึงชีวิต ถ้าพระผู้ใหญ่เขาจะเล่นบีบเรา โดยไปบีบอุปัชฌาย์เป็นเครื่องต่อรองอย่างนี้"*

ก็เลยปรึกษาหารือกันอย่างหนัก เพราะเรื่องมันบานปลายกระทบกระเทือนมากมายไปกันใหญ่ สุดท้ายก็ตกลงกันได้ว่า *"พวกเราทั้งหมดลาออกจาก 'มหาเถรสมาคม' เป็น 'นานาสังวาส' ดีที่สุด จะได้ไม่กระทบกระเทือนถึงอุปัชฌาย์ด้วย"*

ก่อนลาออก เราก็ได้บอกท่านว่า *"ถ้ามีเรื่องอะไร ก็ให้ตรงมาหาเราเลย อย่าไปยุ่งกับอุปัชฌาย์ เพราะท่านกำลังป่วยหนัก อย่าให้กระทบกระเทือนถึงท่าน"*

✧ อำลาจากเถรสมาคม (๖ สิงหาคม ๒๕๑๘)

ที่จริงมีเรื่องอีกเยอะแยะมากมาย ที่ทำให้พวกเราสุดทน ไม่ใช่มีแต่แค่เรื่องที่เล่ามานี้เท่านั้นนะ มีอยู่เรื่อยๆ มีมาเรื่อยๆ เป็นการกดขี่-บีบรัด-ตัดแรง มิให้อาตมาเผยแพร่ธรรมะแก่สาธุชนได้สะดวก

กดขี่กันถึงขนาดมีคำสั่ง... **ให้ "รื้อกุฏิ" ที่ "แดนอโศก" ให้หมด !**

ทั้งๆ ที่ท่านไม่มีสิทธิ์จะสั่งการอย่างนั้นได้เลย เพราะ **"แดนอโศก"** ไม่ใช่ของ **"กรมการศาสนา"** หรือของ **"มหาเถรสมาคม"**

หรือ สั่งให้เราเปลี่ยนสีจีวรเป็นสีเหลือง ทั้งๆ ที่จีวรสีเหลืองนั้น ผิดวินัยกันแท้ๆ ยังงี้ก็กดขี่เรา นานาสารพัดที่จงใจทำกับเรามาตลอด ฯลฯ

ที่สำคัญมาก และเป็นปัญหาหนักเฉพาะหน้าอันหนักที่สุดในตอนนั้น ก็เรื่องเกี่ยวกับพระผู้ใหญ่เล่นบีบคั้นอุปัชฌาย์ ทั้งๆ ที่ท่านป่วยหนักอยู่

ทางโน้นก็เล่นสั่งการมาทางอุปัชฌาย์นั่นแหละ เช่น *"ให้เรารื้อกุฏิ ถ้าเราไม่รื้อจะสั่งปลดจากการเป็นอุปัชฌาย์...อย่างโน้น...อย่างนี้..."*

ถ้าเราไม่ทำตาม ก็จะบีบคั้นเอาที่อุปัชฌาย์ เป็นการต่อรอง

เราเห็นว่า *"ไม่ได้เรื่องแน่ อุปัชฌาย์ก็กำลังป่วยหนัก"*

เพื่อเป็นการตัดปัญหา ตัดความเกี่ยวเกาะออกจากอุปัชฌาย์ เป็นเรื่องสำคัญ

เราจึงต้องใช้วิธี **"ประกาศแยกตน ขอลาออกจากการปกครองของเถรสมาคม"** ต่างคนต่างปกครองเป็น **"นานาสังวาส"** กัน จะได้ไม่ต้องมาบีบ-มาคั้นเรา ให้เป็น **บาป** ต่อไป และอุปัชฌาย์ก็จะได้รอดพ้นจากภัยที่กระทบกระเทือนอีกด้วย

...มีคำสั่ง...
ให้ "ซื้อกุฏิ"
ที่ "แดนอโศก"
ให้หมด !

พอตัดสินตกลงกันอย่างนั้น พวกเราก็ทำหนังสือขึ้น เพื่อยื่นลาออกเป็น "นานาสังวาส" ตามธรรมวินัย โดยอาศัยวาระที่มีการประชุมพระสังฆาธิการ และพระใหม่ ๑๘๐ รูป *(ที่วัดหนองกระทุ่ม)*

เมื่อท่านมาประชุมกัน พวกเราก็ไปนั่งรวมด้วย เพราะเราก็เป็นพระอยู่ในอาณัติของท่านเหมือนกันในตอนนั้น พอได้โอกาสตอนจะจบการประชุม อาตมาก็ลุกขึ้นยืนขออนุญาตท่านประธานที่ประชุม ขอออกไปพูดหน้าที่ประชุมหน่อย

ท่านไม่ทันรู้ตัว ไม่รู้เรื่องอะไร ท่านก็ว่า *"เชิญ...มีอะไร..."*

อาตมาก็ออกไปหน้าหมู่สงฆ์ แล้วเกริ่นให้พระทั้งหลายที่อยู่ในที่นั้นได้รู้รายละเอียด ถึงเรื่องราวที่สุดจะทนทาน ที่เป็นเหตุต่างๆ จนเราไม่สามารถจะร่วมอยู่ในการปกครองของ **เถรสมาคม** ได้ ก่อนจะประกาศเรื่องสำคัญ

และได้เปรียบเทียบว่า *กลุ่มชาวอโศกเหมือนเป็น **ร้านข้างถนน** ทอดปาท่องโก๋ตามสูตรของ **พระพุทธเจ้า** เป็นร้านเล็กๆ ที่มั่นใจในสูตรที่ทำให้คนได้กินปาท่องโก๋*

*ส่วน **เถรสมาคม เป็นบริษัทใหญ่** ที่ทอดปาท่องโก๋เหมือนกันตามสูตรของท่าน ซึ่งเราเห็นว่า **เป็นสูตรที่ผิดไปจากของพระพุทธเจ้า** คนได้กินก็ไม่บรรลุผล ไม่ได้สาระเต็ม เราก็ได้เตือนท่านแล้ว แต่ท่านไม่ฟังเราเลย ซ้ำบีบคั้นกลั่นแกล้งเราจนสุดจะทนทาน ที่สำคัญคือ เราทำงานไม่ได้ เราพาประชาชนปฏิบัติให้ก้าวหน้าไม่ได้*

*จึงจำต้องขอแยกกันเรียนรู้ปฏิบัติ **ต่างฝ่ายต่างทำ** เราก็จะทำตามที่เรามั่นใจ*

*ถ้าประชาชนเห็นดีอุดหนุนเรา...**ร้านข้างถนน** เราก็อยู่ได้ แต่ถ้าประชาชนทั้งหลายเห็นว่า "เรามอมเมาหรือทำผิดสูตรพระพุทธเจ้า" เราก็ไม่ได้รับการอุดหนุนจากประชาชนแน่ ร้านปาท่องโก๋ของเราก็คงพังทลายเอง และดับสูญไปในที่สุด ส่วน **บริษัทเถรสมาคม** นั้น เป็นบริษัทใหญ่โตของประเทศ ไม่ล่มสลายไปง่ายๆ ดอก*

แล้วก็อ่านแถลงการณ์ **"ประกาศลาออกจากเถรสมาคม"** ตั้งแต่บัดนั้น จนกระทั่งเดี๋ยวนี้ *...โดยแจ้งไปชัดเจนว่า "ถ้ามีเรื่องอะไร-มีปัญหาอะไร ก็ขอให้ติดต่อกับพวกเราโดยตรงเท่านั้น ไม่ต้องไปผ่านอุปัชฌาย์อีกแล้ว"*

✧ แถลงการณ์ จาก คณะสงฆ์ชาวอโศก ถึง ฝ่ายปกครองสงฆ์ (๖ สิงหาคม ๒๕๑๘)

ก่อนอื่นก็จะขอท้าวความถึง จำเดิมแต่อาตมาได้เข้ามาสู่เพศบรรพชิต โดย มีเจตจำนงที่จะทำงานเพื่อศาสนาด้วยความบริสุทธิ์ใจ ซึ่งก็ได้ประสบว่า ***"มีอุปสรรคมากมาย"*** โดยเฉพาะ **"พระทางฝ่ายปกครอง"** ส่วนใหญ่ **ไม่เอื้อเฟื้อธรรม** แต่กลับจะกดขี่-บีบรัด-ตัดแรง...มิให้อาตมาเผยแพร่ธรรมะแก่สาธุชนได้สะดวก

เช่น *เมื่อมีคนเลื่อมใสจะเข้ามาบวช ก็พยายามกีดกัน ไม่ให้ได้บวช หรือผู้ที่บวชเป็นพระแล้ว เล่าเรียนศึกษาจะสอบนักธรรมตรี-โท-เอก ตามธรรมเนียมบ้างก็ออกคำสั่งห้ามไม่ให้สอบ ฯลฯ*

ครั้นอาตมาได้เข้าสอบถามเอาความว่า *"อาตมากับหมู่คณะมีความผิด หรือชั่วเลวอะไร...ขอให้บอก"* แต่ก็กลับได้รับคำตอบว่า ***"ไม่ได้เลว-ไม่ได้ชั่วอะไร"*** *มิหนำซ้ำยังกลับ* ***"อนุโมทนาสาธุ"*** *อีกด้วย*

แต่แล้วก็ใช้เพทุบาย ไปบีบบังคับขู่จะปลดอุปัชฌาย์ ผู้บวชให้อาตมา ถ้าหากยินยอมให้อาตมาเผยแพร่ธรรมะ นั่นก็คือ **มาตรการที่จะกีดกันการเผยแพร่ธรรมะของอาตมากับหมู่คณะ** และมีผลพลอยให้ประชาชนผู้ไม่รู้ความจริง หลงผิดคิดว่า *"อาตมากับคณะเป็นต้นเหตุให้...อุปัชฌาย์เดือดร้อนจะต้องถูกปลดออกจากตำแหน่ง ทำให้ประชาชนเสื่อมความศรัทธาอาตมากับหมู่คณะ"*

ที่สำคัญที่สุด ก็คือ ชอบอ้างกฎสมาคม หรือระเบียบปลีกย่อยที่ตั้งขึ้นมา ใหม่ๆ มาเป็นเครื่องกีดกันอาตมากับหมู่คณะ **ทั้งๆ ที่กฎใหม่ๆ บางข้อนั้น ขัดกับธรรมวินัยเอาด้วย** และแท้จริงแล้วถึงแม้ธรรมหรือวินัยนั้น ก็ย่อมมีข้อยกเว้น และยกไว้ เมื่อพ้นสมมติ หรืออยู่ในฐานะอันควร แต่พฤติกรรมดังกล่าวนี้ หาได้เอื้อเฟื้อธรรมะตามธรรมตามวินัยอันควรอย่างยิ่งไม่

จึงเป็นไปได้ยากเหลือเกิน ที่อาตมากับหมู่คณะจะร่วมอยู่ภายใต้กฎข้อบังคับต่างๆ นั้นได้ เพราะได้อนุโลมโน้มน้อมให้จนถึงที่สุดแล้ว

เสียทรัพย์เพื่อรักษาอวัยวะนั้น ผู้มีทรัพย์ก็จะกระทำ เสียอวัยวะเพื่อรักษาชีวิต ทุกคนก็จะทำ เพราะเป็นทางถูกต้อง **เสียชีวิตเพื่อรักษาธรรม เราก็จะต้องทำ** เพราะไม่มีอะไรจะเหนือไปกว่า **"ธรรม"** แม้ชีวิตเลือดเนื้อก็เป็นเพียงความประชุม

ของธาตุ ที่ควรจะก่อประโยชน์อันสูงสุด และดีงามเท่านั้น เมื่อจะรักษาธรรม ป้องกันธรรม ให้คงอยู่และเจริญไป ก็คุ้มค่าและควรแลกที่สุด

ดังนั้น เมื่ออาตมากับหมู่คณะ ได้พยายามอนุโลมโน้มน้อมมาหลายปี เพื่อจะได้ร่วมกันเข็นกงล้อแห่ง "พุทธจักร-ธรรมจักร-สังฆจักร" ให้ดำเนินไป

แต่ก็เป็นไปได้ยาก และยากยิ่งทุกๆ วัน ยิ่งนานวันก็ยิ่งยากหนักขึ้นๆ

จึงจำเป็นที่จะต้อง "ปฏิเสธ" เงื่อนไขต่างๆ ตามที่ฝ่ายปกครองสงฆ์เสนอมา **เพราะไม่สามารถจะปฏิบัติตามได้อีกต่อไป !**

เช่น *ตามที่ฝ่ายปกครองสงฆ์มีคำสั่ง...ให้รื้อกุฏิที่* ***"แดนอโศก"*** *นั้น*

อาตมาไม่อยู่ในฐานะที่จะรื้อ เพราะเสนาสนะเหล่านี้ อาตมาไม่ได้ยึดถือว่า *"เป็นกรรมสิทธิ์ของตนเอง" แต่เป็นกรรมสิทธิ์ของญาติโยม ที่ได้ร่วมกันสร้างขึ้นเป็นที่พำนักสำหรับสงฆ์ ซึ่งเป็น* ***สุปฏิปันโน*** *ที่เขาศรัทธาเลื่อมใส*

และผู้เป็น **"สุปฏิปันโน"** ก็ย่อมจะไม่ยึดครอบครองเป็นกรรมสิทธิ์ของตนเองด้วย เพราะแม้แต่ **"ตัวตน"** *(อัตตา)* ก็ยังจะต้องละทิ้งในที่สุด

ฉะนั้น ถ้าผู้ใดต้องการจะให้รื้อถอน ก็จะต้องไปตกลงกับญาติโยม ผู้ที่เขาสร้างกันเอาเอง ซึ่งโดย **"นิตินัย"** แล้ว ที่ดินนี้...ก็ไม่ใช่ **"ธรณีสงฆ์"** สิ่งก่อสร้างต่างๆ ก็ย่อมไม่ใช่สมบัติของทางคณะสงฆ์ด้วย เป็นกรรมสิทธิ์โดยชอบธรรมของเจ้าของที่ดิน ซึ่งเขาก็ยินยอมให้พักอาศัยอยู่ได้เท่านั้น

ถ้าหากว่า *"ใครไปรื้อถอนโดยพลการ"* ก็จะถือได้ว่า *"เป็นการบุกรุกทำลายทรัพย์สิน ซึ่งเป็นความผิดทางกฎหมายบ้านเมือง"*

สำหรับเรื่องการขออนุญาต ในการออกเดินทาง "จาริก" นั้น ก็ไม่อาจที่จะปฏิบัติตามได้ เพราะว่า *การออก* ***"จาริก"*** *เพื่อประกาศสัจธรรมเผยแพร่พระพุทธศาสนา บำเพ็ญประโยชน์ตน-ประโยชน์ท่านนั้น ไม่อาจกำหนดระยะเวลาที่แน่นอนได้ เพราะขึ้นอยู่กับประโยชน์ และเหตุปัจจัยอื่นๆ อีกมาก และจะต้องมีอยู่เสมอๆ บ่อยๆ ครั้ง เพราะเป็น* ***"งาน"*** *ของ* ***"นักบวชชาวพุทธ"*** *ที่แท้จริง ที่จะต้องพากเพียรกระทำ เพื่อบรรลุถึงเป้าหมายที่สมบูรณ์ในการบวช ซึ่งอาตมาและคณะถือเป็น* ***"กิจวัตร"*** *ที่จะต้องกระทำกันเป็นประจำตลอดชีวิต*

จึงเป็นไปได้ยากและเนิ่นช้า ถ้าหากว่า *"จะต้องรอรับการอนุญาตตามลำดับขั้นเสียก่อน"* **ธรรมเหล่าใด ที่เป็นไปเพื่อความเนิ่นช้า ย่อมไม่ใช่ธรรมวินัยของพระตถาคต เป็นแน่แท้** พระพุทธเจ้าทรงสอนเราไว้อย่างนี้ เราก็เชื่อและทำตาม

และถ้าจะว่ากันไปแล้วละก็ ผู้ที่อ้างตนเป็น "นักบวชชาวพุทธ" ที่พำนักประจำ อยู่ในอาวาสต่างหากเล่า ที่ควรจะต้องได้รับการอนุญาตเสียก่อน เพราะการบวชเข้ามาอยู่ใน **"บวรพุทธศาสนา"** นั้น คือ ***"การเข้ามาทำงานจรรโลงศาสนา โดยการบำเพ็ญประโยชน์ตน-ประโยชน์ท่านให้ถึงพร้อม เพื่อจะร่วมรังสรรค์สันติภาพและภราดรภาพ ให้เกิดมีขึ้นแก่ปวงสรรพสัตว์สืบไป"*** *ไม่ใช่บวชเพื่อที่จะเข้ามาพักผ่อน-นั่งกิน-นอนกิน เสพสุขสำราญอยู่กับชีวิตอันแสนสะดวกดาย อันเป็นการบ่อนทำลายเศรษฐกิจของชาติ และทำให้ค่านิยมของศาสนาเสื่อมลง ด้วยการแสวงหาผลหาประโยชน์ (ลาภ-ยศ-สักการะ) บนความงมงายของผู้คน โดยอาศัยรูปแบบพิธีกรรมต่างๆ มาอำพรางเพื่อเอารัดเอาเปรียบประชาชนอยู่เช่นนั้น*

ชีวิตของ "นักบวชชาวพุทธ" ผู้อุทิศตนให้แก่งานทางศาสนานั้น จะต้องมีความเป็นอยู่อย่างเรียบง่าย ไม่ติดยึดในที่อยู่ พร้อมที่จะเดินทางไป เพื่อบำเพ็ญประโยชน์ทางธรรมแก่ตนเองและผู้อื่นเสมอ **มีอิสรภาพอันไพบูลย์ ที่จะโบยบินไปเหมือนนกน้อยปีกแข็ง เพื่อประโยชน์เกื้อกูลแก่ปวงชนตามรอยพระยุคลบาท**

ดังใน ***พระสุตตันตปิฎก ทีฆนิกาย สีลขันธวรรค สามัญญผลสูตร ข้อ ๑๒๔*** มีข้อความตอนหนึ่งว่า...

"...ฯ ดูกร มหาบพิตร นกมีปีกจะบินไปทางทิสาภาคใดๆ ก็มีแต่ปีกของตัวเป็นภาระบินไปฉันใด ภิกษุก็ฉันนั้นแล เป็นผู้สันโดษ ด้วยจีวรบริหารกาย ด้วยบิณฑบาตเป็นเครื่องบริหารท้อง เธอจะไปทางทิศาภาคใดๆ ก็ถือไปได้เอง

ดูกร มหาบพิตร ด้วยประการดังกล่าวมานี้แล ภิกษุชื่อว่า เป็นผู้สันโดษ"

และข้อความนัยดังกล่าวนี้ ก็มีอยู่ในพระสูตรอื่นๆ อีกหลายๆ สูตร ใน ***"สีลขันธวรรค"*** ที่พระพุทธองค์ได้ตรัสไว้

อีกทั้งการออกจาริกรุกขมูลนั้น ยังเป็นการ "สร้างนิสสัย" อันเป็นอนุศาสน์ ที่ สำคัญยิ่ง ซึ่งนักบวชชาวพุทธทุกรูป จะต้องสังวรประพฤติปฏิบัติให้ได้ก่อนอื่น

การไม่ส่งเสริมแต่ขัดขวางนั้น เป็นการขัดต่อพุทธประสงค์ ขัดต่อพุทธบัญญัติ ไม่เคารพและศรัทธาในพระบรมศาสดาจริง ศาสนาจึงกลายเป็นเพียงสีลัพพตปรามาส

ฉะนั้น อาตมาและคณะ จึงถือ "ความบริสุทธิ์ใจ" ในการที่จะมุ่งจรรโลง "พระพุทธศาสนา" ให้ดำรงอยู่ มิได้มีเจตนาเคลือบแฝง ที่จะกระทำการทุจริตใดๆ อันเป็นการบ่อนทำลาย หรือทำความเสื่อมเสียให้กับ **"บวรพุทธศาสนา"** จึงอาศัย

พุทธานุญาตโดยธรรมตามพระสูตร จาก *"พระไตรปิฎก เล่ม ๓๕ อังคุตตรนิกาย ปัจกนิบาต ข้อ ๑๒๗ อัปปกาสสูตร"* ทรงมีพุทธานุญาตแก่...ภิกษุผู้สันโดษด้วยปัจจัย ๔ ตามมี ตามได้ และเป็นผู้มากด้วยดำริในการออกจากกาม ให้หลีกออกจากหมู่ได้ ...ผู้พ้นสมมติ ก็ย่อมจะยกเว้น หรือยกไว้

ส่วนเรื่องจะให้เปลี่ยน "สีจีวร" เป็นสีเหลืองนั้น ก็ไม่ได้อีก เพราะผิดวินัย *"มหาวรรค จีวรขันธกะ ข้อ ๑๖๙"* มีใจความโดยย่อว่า *"มีภิกษุทรงจีวรสีคราม สีเหลือง สีแดง สีบานเย็น สีดำ สีแสด สีชมพู...ฯ ประชาชนพากันเพ่งโทษ ติเตียนโพนทะนาว่า เหมือนพวกคฤหัสถ์ผู้บริโภคกาม"* **พระพุทธองค์** จึงทรงบัญญัติไม่ให้ใช้จีวรสีต่างๆ ดังกล่าวนั้น *"ผู้ใดใช้...ต้องอาบัติทุกกฏ"* เราจึงไม่ใช้สีที่ผิดวินัย

ดังนั้น จึงสรุปได้ว่า *"เงื่อนไขต่างๆ ที่ทางฝ่ายปกครองสงฆ์เสนอมาดังกล่าว* *ข้างต้น และเงื่อนไขปลีกย่อยอื่นๆ ที่มิได้กล่าวในที่นี้ รวมทั้งเงื่อนไขหนักเบาอื่นๆ ที่มีมาก่อนหน้านี้* ***อาตมากับหมู่คณะไม่สามารถปฏิบัติตามได้"***

ทั้งนี้ มิใช่ว่า *"จะต้องการให้เกิดความแตกแยกในหมู่สงฆ์"* ตรงกันข้าม **อาตมาได้พยายามอนุโลมตามข้อเสนอ ที่ไม่ขัดต่อธรรมวินัยเสมอมา** แต่เมื่อข้อเสนอนั้น ขัดต่อพระธรรมวินัย ก็เป็นการยากที่จะปฏิบัติตามได้ เพราะอาตมาไม่บังอาจ ที่จะหมิ่น **"พระบรมคุณานุภาพ"** ของ **"องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า"** โดยการล่วงละเมิดธรรมวินัยที่พระองค์ทรงบัญญัติขึ้นได้

เพราะแม้แต่หมู่สงฆ์ที่เป็นพระอริยสาวก ซึ่งร่วมทำสังคายนาพระธรรมวินัยหลังพุทธปรินิพพาน *ก็ยังมิบังอาจเพิกถอนสิกขาบทแม้เพียงเล็กน้อย* ถึงแม้ว่า *"จะทรงมีพุทธานุญาตไว้ก่อนแล้วก็ตาม"* ทั้งนี้เป็นเพราะว่า *"ท่านเหล่านั้น เป็นผู้บรรลุธรรม"* จึงย่อมแจ้งใจและซาบซึ้ง ในพระบรมคุณขององค์สมเด็จพระศาสดา จนเกินกว่าที่จะอาจเอื้อมลบหลู่ *โดยการเพิกถอน หรือแก้ไขธรรมวินัย อันเป็นการบัญญัติในสิ่งที่พระพุทธองค์มิได้ทรงบัญญัติ*

อาตมาขอยืนยันว่า *"อาตมาเป็นพระ เป็นสาวกสังโฆ เช่นกัน เพราะได้ปฏิบัติตามพระธรรมวินัยจนเกิดผล และแจ้งใจในพระธรรมคุณ จึงไม่อาจกระทำการใดๆ ที่ฝ่าฝืน หรือขัดต่อธรรมวินัยได้"*

ทั้งได้ตั้งปณิธานแล้วว่า *"จะขออยู่โดยธรรม และขอตายกับธรรม ชีวิตนี้จะขอทำงานทางธรรม พลังใจและพลังปัญญาเท่าที่มีอยู่ จะขออุทิศเป็น*

พลีแก่งาน ที่จะรับภารกิจในการอภิวัฒน์พระพุทธศาสนา เพื่อธำรงไว้ซึ่งสัจธรรมอันเป็นอมตะ ซึ่งจะยังสันติสุขให้เกิดมีขึ้นแก่โลกสืบไป"

ฉะนั้น **เมื่อการที่จะหมุนกงล้อแห่ง "พุทธจักร-ธรรมจักร-สังฆจักร" ไม่อาจจะดำเนินไปโดยสะดวก เพราะขัดข้องด้วยกฎ และข้อบังคับต่างๆ ตามที่ฝ่าย "ปกครองสงฆ์" บัญญัติขึ้น อันไม่เอื้อเฟื้อ "พระธรรมวินัย"**

จึงทำให้ ***ไม่อาจที่จะร่วม "สังฆกรรม" กันต่อไปได้ ทั้งที่โดยจริงแล้ว...ไม่มีเจตจำนงที่จะให้เกิดความร้าวฉานขึ้นในวงการ "พุทธศาสนา" เลย***

แต่เมื่อถูกสถานการณ์บีบบังคับให้ต้องตกอยู่ในภาวะจำยอม ก็จำเป็นต้อง **"ขอประกาศตนเป็นเอกเทศ" ไม่อยู่ภายใต้อาณัติของทางฝ่าย "คณะปกครองสงฆ์"** อีกต่อไป จะปกครองตนเองโดยอาศัย **"พระธรรมวินัย"** เป็นหลัก ตาม **"พุทธประสงค์"** ของ **"องค์สมเด็จพระศาสดา"**

อนึ่ง **เพื่อไม่ให้เกิดความเดือดร้อนแก่ "เจ้าคณะตำบล" ซึ่งเป็นอุปัชฌาย์** อาตมา...รวมทั้งสัทธิวิหาริกที่บวชโดย **"พระครูสถิตวุฒิคุณ"** จึงขอ **"คืนนิสสัย"** *(โดยสมมติ)* แก่ **"พระครูสถิตวุฒิคุณ"** เพื่อที่จะไม่ต้องเป็นภาระซึ่งกันและกันอีกต่อไป

ฉะนั้น ***ความผิดใดๆ ก็ตาม ที่จะพึงเกิดขึ้น เนื่องจากอาตมาและหมู่คณะ "พระครูสถิตวุฒิคุณ" จึงไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับความผิดนั้น ด้วยประการทั้งปวง เพราะหมดพันธกรณีกันแล้ว***

จึงเป็นอันว่า ***ถ้าหากทางฝ่าย "ปกครองสงฆ์" หรือเจ้าหน้าที่ฝ่ายใด มีความประสงค์จะสอบสวน หรือดำเนินการใดๆ ก็ขอให้ติดต่อมา โดยตรงที่อาตมาและหมู่คณะ ซึ่งจะพำนักอยู่ ณ ธรรมสถาน "แดนอโศก"***

จากเรา **คณะสงฆ์ "ชาวอโศก"**

ธรรมสถาน **"แดนอโศก"** หมู่ที่ ๑๐ บ้านรางหว้า
ตำบลทุ่งลูกนก อำเภอกำแพงแสน จังหวัดนครปฐม

วันที่ ๖ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๑๘

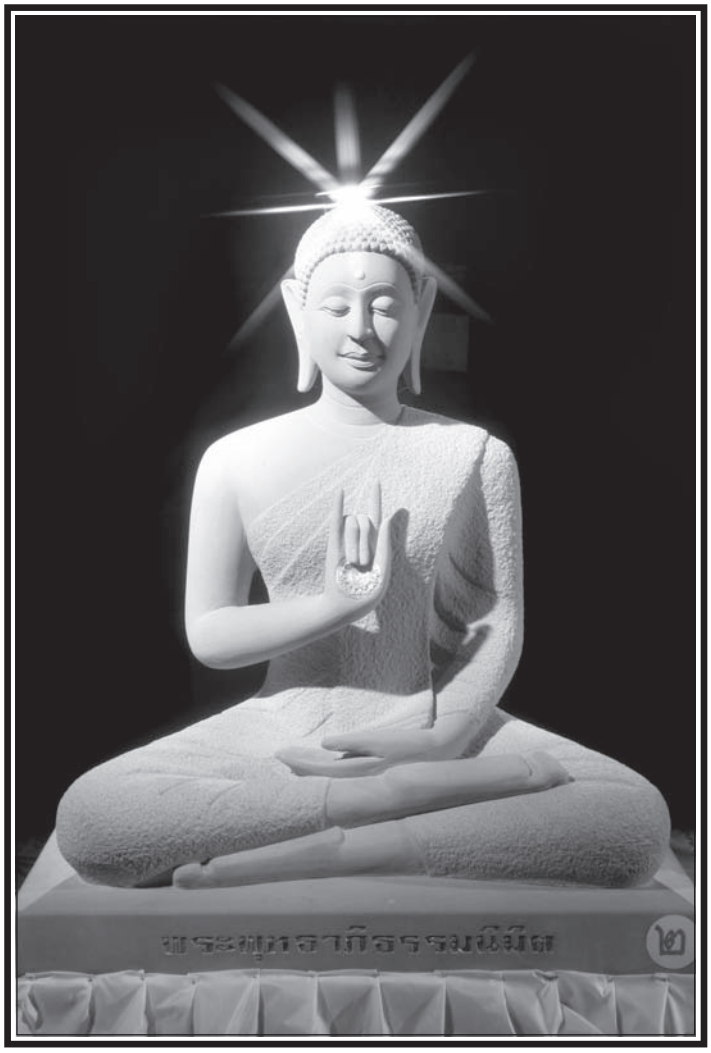

❁ **“ลัทธิใด” ส่งเสริมและเปิดโอกาสให้ประกาศคุณวิเศษ**
ที่เป็น **“เดรัจฉานวิชา”** เป็น **“ไสยศาสตร์”** กันโครมๆ
แต่ช่วยกันห้ามประกาศ **“อุตริมนุสสธรรม”** ที่มีในตน
“ลัทธินั้น” ไม่ใช่ **“พุทธศาสนาแท้”**

❁ **“ลัทธิใด” ส่งเสริมและเปิดโอกาสให้ประกาศคุณวิเศษ**
ที่เป็น **“อุตริมนุสสธรรม”** ที่มีในตน
แต่ช่วยกันห้ามประกาศเดรัจฉานวิชา **“ไสยศาสตร์”**
“ลัทธินั้น” คือ **“พุทธศาสนาแท้”**

(เอกสารหมายเลข ๗)

สัจจะชีวิต ของ **สีมณะโพธิรักษ์** ภาค ๓

แถลงการณ์จากคณะสงฆ์ชาวอโศก ถึงฝ่ายปกครองสงฆ์

ก่อนอื่นก็จะท้าวความถึงจำเดิมแต่อาตมาได้เข้ามาสู่เพศบรรพชิต โดยมีเจตจำนงที่จะทำงานเพื่อศาสนาด้วยความบริสุทธิ์ใจ ซึ่งก็ได้ประสบว่ามีอุปสรรคมากมาย โดยเฉพาะพระทางฝ่ายปกครองส่วนใหญ่ไม่เอื้อเฟื้อธรรม แต่กลับจะกดขี่ บีบรัด ตัดแรง มิให้อาตมาเผยแพร่ธรรมแก่ ... ที่มีคนเลื่อมใสจะเข้ามาบวชก็พยายามกีดกันไม่ให้ได้บวช หรือผู้ที่บวช ... ตามธรรมเนียมบ้าง ก็ออกคำสั่งห้ามไม่

เขียนที่บ้านหมู่ที่ ๑๐ ...

วันที่ ๑๑ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๑๘

เรื่อง พระแดนอโศกประกาศเป็นอิสระ
เรียน กำนันตำบลทุ่งลูกนก

เนื่องจากวันที่ ๖ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๑๘ ทางคณะอำเภอกำแพงแสนได้กำหนดประชุมพระนวกะประจำปี ๒๕๑๘ กำหนดเอาที่วัดหนองกระทุ่มเป็นสถานที่ประชุม เปิดประชุมเวลา ๑๓.๐๐ น. ในที่ประชุมมีพระเถรานุเถระมาร่วมประชุมหลายรูป มีพระนวกะมาประชุมประมาณร้อยกว่ารูป มีเจ้าคณะจังหวัดนครปฐมเป็นประธาน และพระครูปราการลักษณาภิบาล เจ้าคณะอำเภอสงฆ์กำแพงแสน และพระครูประทุมธาดา เจ้าคณะตำบลกระตีบ พร้อมด้วยพระเถรานุเถระอีกหลายรูปมาร่วมประชุมด้วย เมื่อเปิดการอบรมพระนวกะไปประมาณพอสมควร แล้วมีพระแดนอโศก คือ พระรัก โพธิรกฺขิโต เป็นหัวหน้า ได้นำแถลงการณ์ของคณะแดนอโศกออกมาประกาศขึ้นในที่ประชุมสงฆ์ว่า นับตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป พระคณะแดนอโศกไม่ขอขึ้นอยู่ในสังกัดคณะสงฆ์ไทย นับตั้งแต่เจ้าคณะตำบล เจ้าคณะอำเภอ เจ้าคณะจังหวัด เจ้าคณะภาค ตลอดจนถึงเถรสมาคม และพระสังฆราช เขาไม่ยอมขึ้นอยู่ในความปกครองของใครทั้งสิ้น

ฉะนั้น ข้าพเจ้าเป็นผู้ปกครองราษฎรหมู่ที่ ๑๐ เห็นเหตุการณ์อันสงสัยไปในทางไม่สงบ เป็นจุดที่เพ่งเล็งของประชาชนทั่วไป จึงได้รายงานมาให้ผู้ปกครองตามลำดับทราบ และให้รายงานตามลำดับต่อไป

เรียนมาด้วยความเคารพ

(ลงชื่อ) นายอินทร์ หนูนันท์
(นายอินทร์ หนูนันท์)
ผู้ใหญ่บ้านหมู่ ๑๐

เรื่อง คณะสงฆ์แดนอโศก
เจริญพร ท่านนายอำเภอกำแพงแสน

คณะสงฆ์แดนอโศก ซึ่งตั้งอยู่ในเขตปกครองคณะสงฆ์ตำบลทุ่งลูกนก อำเภอกำแพงแสน โดยได้ขอสังกัดอยู่กับวัดหนองกระทุ่ม ตำบลทุ่งลูกนก อันมีท่านพระครูสถิตวุฒิคุณเป็นเจ้าอาวาส และเจ้าคณะตำบล คณะสงฆ์แดนอโศกนี้ส่วนหนึ่งได้รับการอุปสมบทจากพระครูสถิตวุฒิคุณ อีกส่วนหนึ่งได้อุปสมบทจากถิ่นอื่น ส่วนที่เป็นสัทธิวิหาริกของพระครูสถิตวุฒิคุณพร้อมด้วยผู้อุปสมบทมาจากถิ่นอื่น เดิมทีขอสังกัดอยู่กับวัดหนองกระทุ่มนั้น ได้รับปากว่าจะยินดีที่จะปฏิบัติตามคำสั่งสอนของเจ้าอาวาส อุปัชฌาย์และระเบียบการปกครองของคณะสงฆ์ทุกประการ จึงได้รับไว้ในปกครอง แต่บัดนี้คณะสงฆ์แดนอโศกได้ประกาศแยกตัวออกจากการปกครองคณะสงฆ์ทุกระดับชั้นของการปกครอง โดยกล่าวว่าจะปกครองตัวเองตามธรรมวินัย ไม่ยินดีที่จะปฏิบัติตามระเบียบการปกครองคณะสงฆ์ทุกประการ ดังนั้น คณะสงฆ์อำเภอกำแพงแสน จึงให้ออกไปเสียจากสังกัดโดยมิได้สังกัดวัดใดวัดหนึ่งตามประสงค์ ตั้งแต่วันที่ ๗ สิงหาคม ๒๕๑๘ ต่อแต่นี้ไปคณะสงฆ์แดนอโศกก็เป็นอยู่โดยเอกสิทธิ์ ผิดจากระเบียบการปกครองคณะสงฆ์ในปัจจุบัน และไม่อยู่ในความรับผิดชอบของคณะสงฆ์อำเภอกำแพงแสนอีกต่อไป เพื่อให้ทางฝ่ายบ้านเมืองได้รับทราบและเพื่อการสอดส่องดูการเป็นอยู่ของคณะสงฆ์แดนอโศกต่อไป พร้อมกันนี้ได้มอบสำเนาคำแถลงการณ์การประกาศตัวแยกออกจากการปกครองมาด้วย ๑ ชุดแล้ว

ฉะนั้น จึงขอเจริญพรมาเพื่อทราบและเพื่อดำเนินการต่อไป

ขอเจริญพร
(ลงชื่อ) พระครูปราการลักษณาภิบาล
(พระครูปราการลักษณาภิบาล)
เจ้าคณะอำเภอกำแพงแสน

ที่ นฐ. ๒๓/๑๓๔๓๐ ศาลากลางจังหวัดนครปฐม

๑๐ กันยายน ๒๕๑๘

เรื่อง คณะสงฆ์แดนอโศกได้ประกาศตนเป็นเอกเทศ
เรียน อธิบดีกรมการศาสนา
สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. แถลงการณ์ของคณะสงฆ์ "ชาวอโศก" จำนวน ๑ ฉบับ
๒. สำเนาลิขิตของเจ้าคณะอำเภอกำแพงแสน จำนวน ๑ ฉบับ
๓. สำเนา... จำนวน ๑ ฉบับ

เสนอท่าน...
ที่ ศธ. ๐๔๐๗/๔๓๕๐ กรมการศาสนา

๒๑ พฤษภาคม ๒๕๑๘

เรื่อง พระธุดงค์
นมัสการ เจ้าคณะจังหวัดนครปฐม
สิ่งที่ส่งมาด้วย สำเนาบันทึกการสอบสวน

ด้วยกรมการศาสนาได้รับหนังสือจากจังหวัดนครปฐม พ.ศ. ๒๕๑๘ พระรัก โพธิรกฺขิโต วัดหนองกระทุ่ม ตำบลทุ่งลูกนก พร้อมด้วยพระภิกษุวัดหนองกระทุ่มและวัดชลประทาน จังหวัดนนทบุรี ๙ รูป สามเณร ๑ รูป ชีกรัก ๘ คน และฆราวาส หอประชุมสร้างใหม่ของที่ว่าการอำเภอเมืองนครราชสีมา สงสัยจังหวัดนครราชสีมาไปดำเนินการสอบสวน จากผลการสอบสวนซึ่งเป็นหัวหน้าคณะ เคยบวชในคณะสงฆ์ธรรมยุตมาก่อน แล้วและนับตั้งแต่บวชแปลงเป็นมหานิกายแล้ว พระรัก โพธิรกฺขิโต กระทุ่ม ในการไปปักกลดครั้งนี้ปรากฏว่า พระสงฆ์คณะนี้ไม่มีเจ้าคณะตามระเบียบ ทั้งมีมาตุคามร่วมเดินทางและพักอยู่ในที่มุงพระวินัย ดังสำเนาบันทึกการสอบสวนซึ่งแนบถวายมาพร้อมกับ

จึงนมัสการมาเพื่อขอได้โปรดสืบสวนข้อเท็จจริงปกครองแก่ พระรัก โพธิรกฺขิโต และพระภิกษุสามเณรวัดหนองกระทุ่ม เห็นสมควรต่อไปด้วย จะขอบพระคุณเป็นอันมาก.

ขอนมัสการด้วยความเคารพ

(นายประสาร ทองภักดี)
รองอธิบดี รักษาราชการแทน
อธิบดีกรมการศาสนา

สำนักงานเลขาธิการมหาเถรสมาคม

ศส. ๖๖๕๗/๒๕
เรียน สตร.ชพ.

เพื่อทราบ เป็นการต่อเนื่องบันทึก ชพ./ศส.๒๓๐/๒๕๒๕ ลง ๑๐ มิ.ย.๒๕ หารือเกี่ยวกับการลดค่าโดยสารให้แก่ภิกษุสามเณรจากสำนักสันติอโศกตามคำสั่งที่ พ.๕/ศส.๙๑/๑๐ ลง ๒๙ มิ.ย.๑๕ ว่าจะกระทำได้หรือไม่เพียงใดนั้น

เรื่องนี้กองโดยสารได้หารือไปยังกรมการศาสนา และกรมการศาสนาได้นำเรื่องเสนอมหาเถรสมาคมแล้ว มีมติว่าภิกษุสามเณรจากสำนักสันติอโศกไม่ได้ขึ้นอยู่ในความปกครองของคณะสงฆ์ไทยตามพระราชบัญญัติคณะสงฆ์ พ.ศ.๒๕๐๕ และไม่อยู่ในความอุปการะของทางราชการ จึงไม่มีสิทธิซื้อตั๋วลดราคาตามคำสั่งที่อ้างถึงได้

ฉะนั้น เมื่อภิกษุสามเณรจากสำนักนี้มาซื้อตั๋วลดราคาจะใช้สิทธิ์ลดค่าโดยสารย่อมไม่ได้ ทั้งนี้ให้ผู้จำหน่ายตั๋วใช้ความสังเกตจากการไม่โกนคิ้ว หรือถ้าเกิดปัญหาโต้แย้ง ก็ขอให้ตรวจสอบหนังสือสุทธิ ซึ่งจะไม่มีให้ตรวจสอบ แต่ก็ขอให้ระมัดระวังเกี่ยวกับพระจีนด้วยเพราะไม่ได้โกนคิ้วเหมือนกัน

(ลงนาม) สำเนา วัชรสินธุ์
กตส.ปฏิบัติการแทน อตร.
๒๘ ก.ค. ๒๕

สำเนา ๑. จดข.ทุกเขต สตร.ทุกแขวง
เพื่อทราบ
๒. ผตส. ผบส.
เพื่อทราบ
(ลงนาม) สำเนา วัชรสินธุ์
กตส.ปฏิบัติการแทน อตร.
๒๘ ก.ค.๒๕

ที่ ศส. ๑/๘๘๔/๒๕๒๕
สำเนาส่ง ๑. นสน.พรร.ในแขวง กท.
เพื่อทราบบันทึกข้างต้น เกี่ยวกับภิกษุสามเณรสำนักสันติอโศกไม่ได้รับการลดค่าโดยสาร ให้แจ้งผู้ได้บังคับบัญชาเกี่ยวข้องระมัดระวังการจำหน่ายตั๋วและถือปฏิบัติการตรวจสอบต่อไปด้วย
๒. เรียน อตร. (กตส.) จดข.๑
เพื่อโปรดทราบ

แพงแสน ด่วนมาก ที่ นฐ. ๕๒/๔๕๑๙ ลง ...รมสถานแดนอโศก ปัจจุบันมีภิกษุจำนวน ๒๑ ...น และมีผู้ปฏิบัติธรรมอีกจำนวน ๕ คน ได้ ...ฝ่ายคณะปกครองสงฆ์โดยจะปกครองตนเอง ...หาคม ๒๕๑๘ เป็นต้นไป

...พธิรกฺขิโต ซึ่งเดิมได้สำนักอยู่ที่วัดอโศกา– ...อยู่ในที่ดินประมาณ ๔ ไร่ ของนายโจน ...แสน ตั้งแต่วันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๖ ...กัดอยู่ในวัดหนองกระทุ่ม มีพระครูสถิต– ...แดนอโศกส่วนหนึ่งได้รับการอุปสมบท ...อื่น ส่วนที่เป็นสัทธิวิหาริกของพระครู ...ดอยู่กับวัดหนองกระทุ่ม ได้รับปากว่า ...ระเบียบการปกครอง และอยู่ใน ...สิงหาคม ๒๕๑๘ เวลา ๑๓.๐๐ น. ...วกะประจำปี ๒๕๑๘ ขึ้นที่ ณ วัด ... พระเถรานุเถระที่มาร่วมประชุมมี ...ำบลกระตีบ พร้อมด้วยพระเถรานุ– ...ควร ได้มีภิกษุแดนอโศกภายใต้ ...แดนอโศกมาประกาศในที่ประชุม ...ขึ้นอยู่ในสังกัดคณะสงฆ์ไทย ได้

✧ สำเนาลิขิตของเจ้าคณะอำเภอกำแพงแสน

(สำเนา)

ที่ ๖๖/๒๕๑๘ วัดใหม่ปิ่นเกลียว นครปฐม

๑๑ สิงหาคม ๒๕๑๘

เรื่อง คณะสงฆ์แดนอโศก

เจริญพร ท่านนายอำเภอกำแพงแสน

คณะสงฆ์แดนอโศก ซึ่งตั้งอยู่ในเขตปกครองสงฆ์ตำบลทุ่งลูกนก อำเภอกำแพง-แสน โดยได้สังกัดอยู่กับวัดหนองกระทุ่ม ตำบลทุ่งลูกนก อันมีท่านพระครูสถิตวุฒิคุณ เป็นเจ้าอาวาส และเจ้าคณะตำบล คณะสงฆ์แดนอโศกนี้ส่วนหนึ่งได้รับการอุปสมบท จากพระครูสถิตวุฒิคุณ อีกส่วนหนึ่งได้อุปสมบทจากถิ่นอื่น เดิมทีขอสังกัดอยู่วัด หนองกระทุ่มนั้น ได้รับปากว่าจะยินดีที่จะปฏิบัติตามคำสั่งสอนของเจ้าอาวาส อุปัชฌาย์ และระเบียบการปกครองของคณะสงฆ์ทุกประการ จึงได้รับไว้ในปกครอง **แต่บัดนี้ คณะสงฆ์แดนอโศก ได้ประกาศแยกตัวออกจากการปกครองคณะสงฆ์ทุกระดับชั้นของการปกครอง โดยกล่าวว่าจะปกครองตัวเองตามธรรมวินัย ไม่ยินดีที่จะปฏิบัติตามระเบียบการปกครองคณะสงฆ์ทุกประการ** ดังนั้น คณะสงฆ์อำเภอกำแพงแสน จึงให้ออกไปเสียจากสังกัด โดยมิได้สังกัดวัดใดวัดหนึ่งตามประสงค์ ตั้งแต่วันที่ ๗ สิงหาคม ๒๕๑๘ ต่อแต่นี้ไปคณะสงฆ์แดนอโศกก็เป็นอยู่โดยเอกสิทธิ์ ผิดจากระเบียบการปกครองคณะสงฆ์ในปัจจุบัน และไม่อยู่ในความรับผิดชอบของคณะสงฆ์อำเภอกำแพงแสนอีกต่อไป เพื่อให้ทางฝ่ายบ้านเมืองได้รับทราบ และเพื่อการสอดส่องดูการเป็นอยู่ของคณะสงฆ์แดนอโศกต่อไป พร้อมกันนี้ได้มอบสำเนาคำแถลงการณ์การประกาศตัวแยกออกจากการปกครองมาด้วย ๑ ชุดแล้ว

ฉะนั้น จึงขอเจริญพรมาเพื่อทราบ และเพื่อดำเนินการต่อไป

ขอเจริญพร

(ลงชื่อ) *พระครูปราการลักษณาภิบาล*

(พระครูปราการลักษณาภิบาล)

เจ้าคณะอำเภอกำแพงแสน

✧ หนังสือของนายอำเภอกำแพงแสน

(สำเนา)

ด่วนมาก

ที่ นฐ. ๕๒/๔๕๑๙ ที่ว่าการอำเภอกำแพงแสน

๑๘ สิงหาคม ๒๕๑๘

เรื่อง คณะสงฆ์แดนอโศกได้ประกาศตนเป็นเอกเทศ

เรียน ผู้ว่าราชการจังหวัดนครปฐม

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. แถลงการณ์คณะสงฆ์ชาวอโศก ๑ ฉบับ

๒. สำเนาลิขิตเจ้าคณะอำเภอกำแพงแสน ๑ ฉบับ

๓. สำเนาหนังสือผู้ใหญ่บ้าน ๑ ฉบับ

ด้วยคณะสงฆ์ธรรมสถานแดนอโศก ปัจจุบันมีจำนวนภิกษุ ๒๑ รูป สามเณร ๒ รูป ชีกรัก ๑๓ คน และผู้ปฏิบัติธรรมอีก ๕ คน ได้ประกาศตนเป็นเอกเทศ ไม่อยู่ภายใต้อาณัติทางฝ่ายคณะปกครองสงฆ์โดยจะปกครองตนเองอาศัยพระธรรมวินัยเป็นหลัก ตั้งแต่วันที่ ๖ สิงหาคม ๒๕๑๘ เป็นต้นไป

คณะสงฆ์แดนอโศกมี พระรัก โพธิรกฺขิโต ซึ่งเดิมสำนักอยู่ที่วัดอโศการาม สมุทรปราการ เป็นหัวหน้า ได้มาตั้งธรรมสถานอยู่ในที่ดินประมาณ ๔ ไร่ ของนายโจน หนูนันท์ ราษฎรหมู่ที่ ๑๐ ตำบลทุ่งลูกนก โดยได้สังกัดอยู่ในวัดหนองกระทุ่ม อันมีท่านพระครูสถิตวุฒิคุณ เป็นเจ้าอาวาสและเจ้าคณะตำบล คณะสงฆ์แดนอโศกนี้ ส่วนหนึ่งได้รับการอุปสมบทจากพระครูสถิตวุฒิคุณ อีกส่วนหนึ่งได้รับการอุปสมบทมาจากที่อื่น ส่วนที่เป็นสัทธิวิหาริกของท่านพระครูสถิตวุฒิคุณ พร้อมด้วยผู้อุปสมบทมาจากที่อื่น เดิมทีที่ขอสังกัดอยู่กับวัดหนองกระทุ่มนั้น ได้รับปากว่ายินดีจะปฏิบัติตามคำสั่งสอนของ เจ้าอาวาส อุปัชฌาย์ และระเบียบการปกครองคณะสงฆ์ทุกประการ

เมื่อวันที่ ๖ สิงหาคม ๒๕๑๘ เวลา ๑๓.๐๐ น. คณะสงฆ์อำเภอกำแพงแสนได้กำหนดให้มีการประชุมพระนวกะประจำปี ๒๕๑๘ ณ วัดหนองกระทุ่ม มีพระนวกะมาประชุมประมาณร้อยกว่ารูป พระเถรานุเถระมาร่วมประชุม มีท่านเจ้าคณะจังหวัดนครปฐม เจ้าคณะอำเภอกำแพงแสน เจ้าคณะตำบลกระตีบ พร้อมด้วย

พระเถรานุเถระอีกหลายรูป การประชุมอบรมได้ดำเนินไปนานพอสมควร ได้มีพระภิกษุแดนอโศก ภายใต้การนำของ พระรัก โพธิรกฺขิโต ได้นำแถลงการณ์ของคณะสงฆ์แดนอโศก ออกมาประกาศในที่ประชุมสงฆ์ว่า นับแต่นี้เป็นต้นไป พระคณะแดนอโศก ไม่ขอขึ้นอยู่ในสังกัดคณะสงฆ์ไทย นับตั้งแต่เจ้าคณะตำบล เจ้าคณะอำเภอ เจ้าคณะจังหวัด ตลอดเถรสมาคม และสมเด็จพระสังฆราช เพราะขัดข้องด้วยกฎและข้อบังคับต่างๆ ที่ฝ่ายปกครองสงฆ์บัญญัติขึ้น ไม่เอื้ออำนวยพระธรรมวินัย จึงทำให้ไม่อาจร่วมสังฆกรรมกันต่อไปได้ คณะสงฆ์อำเภอกำแพงแสนจึงให้ออกเสียจากสังกัด ตั้งแต่วันที่ ๗ สิงหาคม ๒๕๑๘

อำเภอได้รับลิขิตจากท่านเจ้าคณะอำเภอกำแพงแสน และรายงานของกำนันผู้ใหญ่บ้าน นายอำเภอ พร้อมด้วยศึกษาธิการอำเภอ จึงได้ออกไปทำการสืบสวนก็ได้ทราบข้อเท็จจริงดังกล่าว ซึ่งอาจจะเกิดปัญหาล้อเลียนพระพุทธศาสนา ยุ่งยากต่อการปฏิบัติในด้านการปกครอง

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ และพิจารณาดำเนินการต่อไป

ขอแสดงความนับถืออย่างสูง
ยุทธนินทร์ วีรบุตร
(นายยุทธนินทร์ วีรบุตร)
นายอำเภอกำแพงแสน

สำนักงานศึกษาธิการอำเภอ

✧ หนังสือของผู้ว่าราชการจังหวัดนครปฐม

(สำเนา)

ที่ นฐ. ๒๓/๑๓๔๓๐ ศาลากลางจังหวัดนครปฐม

๑๐ กันยายน ๒๕๑๘

เรื่อง คณะสงฆ์แดนอโศกได้ประกาศตนเป็นเอกเทศ

เรียน อธิบดีกรมการศาสนา

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. แถลงการณ์ของคณะสงฆ์ **"ชาวอโศก"** จำนวน ๑ ฉบับ
๒. สำเนาลิขิตของ เจ้าคณะอำเภอกำแพงแสน จำนวน ๑ ฉบับ
๓. สำเนาหนังสือของผู้ใหญ่บ้าน จำนวน ๑ ฉบับ

ด้วยจังหวัดได้รับหนังสืออำเภอกำแพงแสน ด่วนมาก ที่ นฐ. ๕๒/๔๕๑๙ ลงวันที่ ๑๘ สิงหาคม ๒๕๑๘ รายงานว่า มีคณะสงฆ์ธรรมสถานแดนอโศก ปัจจุบันมีภิกษุจำนวน ๒๑ รูป มีสามเณรจำนวน ๒ รูป มีชีกรักจำนวน ๑๓ คน และมีผู้ปฏิบัติธรรมอีกจำนวน ๕ คน ได้ประกาศตนเป็นเอกเทศ ไม่ยอมอยู่ภายใต้อาณัติของฝ่ายคณะปกครองสงฆ์ โดยจะปกครองตนเอง โดยจะอาศัยพระธรรมวินัยเป็นหลัก ตั้งแต่วันที่ ๖ สิงหาคม ๒๕๑๘ เป็นต้นไป

อนึ่ง **"คณะสงฆ์แดนอโศก"** มี **"ภิกษุรัก โพธิรกฺขิโต"** ซึ่งเดิมได้พำนักอยู่ที่ **"วัดอโศการาม"** จังหวัดสมุทรปราการ

ต่อมาได้มาตั้ง **ธรรมสถาน** อยู่ในที่ดินประมาณ ๔ ไร่ ของ **นายโจน หนูนันท์** ราษฎรหมู่ที่ ๑๐ ตำบลทุ่งลูกนก อำเภอกำแพงแสน ตั้งแต่วันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๖ อยู่ในความปกครองของคณะสงฆ์ตำบลทุ่งลูกนก โดยสังกัดอยู่ในวัดหนองกระทุ่ม ที่ **"พระครูสถิตวุฒิคุณ"** เป็นเจ้าอาวาส และเป็นเจ้าคณะตำบล

คณะสงฆ์แดนอโศก ส่วนหนึ่งได้รับการอุปสมบทจากพระครูสถิตวุฒิคุณ อีกส่วนหนึ่งได้อุปสมบทมาจากที่อื่น ส่วนที่เป็นสัทธิวิหาริกของพระครูสถิตวุฒิคุณพร้อมด้วยผู้อุปสมบทมาจากที่อื่น ได้ขอสังกัดอยู่กับวัดหนองกระทุ่ม ได้รับปากว่า *"ยินดีจะปฏิบัติตามคำสั่งสอนของ เจ้าอาวาส อุปัชฌาย์ และระเบียบการปกครองและอยู่ในระเบียบวินัยของสงฆ์ทุกประการ"*

ปรากฏว่า **เมื่อวันที่ ๖ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๑๘** เวลา ๑๓.๐๐ น. คณะสงฆ์อำเภอกำแพงแสน ได้กำหนดให้มีการประชุมพระนวกะประจำปี ๒๕๑๘ ขึ้น ที่ ณ วัดหนองกระทุ่ม ซึ่งมีพระนวกะมาประชุมประมาณ ๒๐๐ กว่ารูป พระเถรานุเถระที่มาร่วมประชุม มีเจ้าคณะจังหวัดนครปฐม เจ้าคณะอำเภอกำแพงแสน เจ้าคณะตำบลกระตีบ พร้อมด้วยพระเถรานุเถระอีกหลายรูป การประชุมอบรมได้ดำเนินไปนานพอสมควร ได้มีภิกษุแดนอโศกภายใต้การนำของ **"ภิกษุรัก โพธิรกฺขิโต"** ได้นำ **"แถลงการณ์"** ของ **"คณะสงฆ์แดนอโศก"** มาประกาศในที่ประชุมสงฆ์ว่า...

"นับแต่บัดนี้เป็นต้นไป 'คณะสงฆ์แดนอโศก' จะไม่ขอขึ้นอยู่ในสังกัด 'คณะสงฆ์ไทย' *ได้แก่ เจ้าคณะจังหวัด เจ้าคณะอำเภอ เจ้าคณะตำบล ตลอดจนถึงเถรสมาคม และสมเด็จพระสังฆราช* ***เพราะขัดข้องด้วยกฎและข้อบังคับต่างๆ ที่ฝ่ายปกครองสงฆ์บัญญัติขึ้นโดยไม่เอื้ออำนวยพระธรรมวินัย จึงไม่อาจจะร่วม "สังฆกรรม" กันต่อไปได้"*** คณะสงฆ์อำเภอกำแพงแสน จึงได้ให้ออกเสียจากสังกัด ตั้งแต่วันที่ **๗ สิงหาคม ๒๕๑๘** เป็นต้นไป

จังหวัดได้พิจารณาแล้วเห็นว่า *"เพื่อความเป็นธรรมของภิกษุสงฆ์ทั้ง ๒ ฝ่าย จึงเห็นควรได้พิจารณาจัดส่งเจ้าหน้าที่ของ 'กรมการศาสนา' ไปร่วมกับจังหวัด เพื่อออกไปสืบสวนข้อเท็จจริงในเรื่องนี้"* จึงขอส่ง **"แถลงการณ์คณะสงฆ์แดนอโศก"** สำเนาลิขิตเจ้าคณะอำเภอกำแพงแสนและสำเนาหนังสือผู้ใหญ่บ้านมาพร้อมหนังสือนี้ เพื่อประกอบการพิจารณาต่อไป

ขอแสดงความนับถืออย่างสูง
(ลายเซ็น) คล้าย จิตพิทักษ์
(นายคล้าย จิตพิทักษ์)
ผู้ว่าราชการจังหวัดนครปฐม

สำนักงานศึกษาธิการจังหวัด
นครปฐม โทร. ๒๔๒๘๔๕

✧ หนังสือของอธิบดีกรมการศาสนา

(ตอบผู้อำนวยการฝ่ายการเดินรถไฟ)

(สำเนา)

ที่ ศธ. ๐๔๐๗/๘๕๓๗ กรมการศาสนา

๒๓ กรกฎาคม ๒๕๒๕

เรื่อง การซื้อตั๋วรถไฟลดราคาของภิกษุสามเณรจากสำนักสันติอโศก

เรียน ผู้อำนวยการฝ่ายการเดินรถ

อ้างถึง หนังสือที่ ชพ./ดส.๒๓๐/๒๕๒๕ ลว. ๑๐ มิย. ๒๕

ตามหนังสือที่อ้างถึงแจ้งว่า ในปัจจุบันการรถไฟฯ ให้สิทธิการลดค่าโดยสารแก่พระภิกษุสามเณรในพุทธศาสนาทุกนิกายรวมทั้งพระภิกษุสามเณรจากสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวและกัมพูชา โดยมีหลักฐานคือ หนังสือสุทธิหรือหนังสือสุทธิบรรณ ในการนี้มีพระภิกษุสามเณรจากสำนักสันติอโศก มาขอซื้อตั๋วก็จำหน่ายให้โดยไม่แน่ใจว่า จะอยู่ในข่ายได้รับสิทธิลดค่าโดยสารเช่นเดียวกับพระภิกษุสามเณรในพุทธศาสนาหรือไม่ จึงหารือไปยังกรมการศาสนา เพื่อจะได้นำไปประกอบการพิจารณาต่อไป ความละเอียดแจ้งอยู่แล้วนั้น

กรมการศาสนา ได้นำเรื่องเสนอ **มหาเถรสมาคม** พิจารณาแล้ว ที่ประชุมลงมติเห็นชอบด้วยตามเหตุผลที่กรมการศาสนาเสนอว่า เนื่องจากในปัจจุบันนี้พระภิกษุสามเณรในสำนักสันติอโศก มิได้ขึ้นอยู่ในปกครองของคณะสงฆ์ไทย ตามพระราชบัญญัติคณะสงฆ์ พ.ศ. ๒๕๐๕ และไม่อยู่ในความอุปการะของทางราชการ จึงไม่ควรมีสิทธิลดค่าโดยสารเช่นเดียวกันกับพระภิกษุสามเณรที่อยู่ในปกครองของคณะสงฆ์ไทย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถืออย่างสูง

(ลงนาม) ธนู แสวงศักดิ์

(นายธนู แสวงศักดิ์)

อธิบดีกรมการศาสนา

สำนักงานเลขาธิการมหาเถรสมาคม

โทร ๒๘๑๒๖๔๐

ดส. ๖๖๕๗/๒๕

เรียน สดร.ชพ.

เพื่อทราบ เป็นการต่อเนื่องบันทึก ชพ./ดส.๒๓๐/๒๕๒๕ ลง ๑๐ มิ.ย. ๒๕ หารือเกี่ยวกับการลดค่าโดยสาร ให้แก่ภิกษุสามเณรจากสำนักสันติอโศก ตามคำสั่งที่ พ.๕/ดส.๙๑/๑๐ ลง ๒๙ มิ.ย. ๑๕ ว่าจะกระทำได้หรือไม่เพียงใดนั้น

เรื่องนี้กองโดยสารได้หารือไปยังกรมการศาสนา และกรมการศาสนาได้นำเรื่องเสนอ **มหาเถรสมาคม** แล้ว มีมติว่าภิกษุสามเณรจากสำนักสันติอโศกไม่ได้ขึ้นอยู่ในความปกครองของคณะสงฆ์ไทย ตามพระราชบัญญัติคณะสงฆ์ พ.ศ. ๒๕๐๕ และไม่อยู่ในความอุปการะของทางราชการ จึงไม่มีสิทธิ์ซื้อตั๋วลดราคา ตามคำสั่งที่อ้างถึงได้

ฉะนั้นเมื่อภิกษุสามเณรจากสำนักนี้มาซื้อตั๋วลดราคาจะใช้สิทธิ์ลดค่าโดยสารย่อมไม่ได้ทั้งนี้ให้ผู้จำหน่ายตั๋วใช้ความสังเกตจากการไม่โกนคิ้วหรือถ้าเกิดปัญหาโต้แย้งก็ขอให้ตรวจสอบหนังสือสุทธิ ซึ่งจะไม่มีให้ตรวจสอบ แต่ก็ขอให้ระมัดระวังเกี่ยวกับพระจีนด้วยเพราะไม่ได้โกนคิ้วเหมือนกัน

(ลงนาม) *สำเนา วัชรสินธุ์*
กดส.ปฏิบัติการแทน อดร.
๒๘ ก.ค. ๒๕

สำเนา ๑. จดข.ทุกเขต สดร.ทุกแขวง
เพื่อทราบ
๒. ผตส. ผบส.
เพื่อทราบ
(ลงนาม) *สำเนา วัชรสินธุ์*
กดส.ปฏิบัติการแทน อดร.
๒๘ ก.ค. ๒๕

ที่ ดส. ๑/๘๘๔/๒๕๒๕

สำเนาส่ง ๑. นสน. พรร ในแขวง กท.

เพื่อทราบบันทึกข้างต้น เกี่ยวกับภิกษุสามเณรจากสำนักสันติอโศกไม่ได้รับการลดค่าโดยสาร ให้แจ้งผู้ใต้บังคับบัญชาเกี่ยวข้องระมัดระวังการจำหน่ายตั๋ว และถือปฏิบัติการตรวจสอบต่อไปด้วย

๒. เรียน อดร. (กดส.) จดข.๑
เพื่อโปรดทราบ

✧ “นานาสังวาส” ยืนยันรับรู้ทั้ง ๒ ฝ่าย

[นานา=แตกต่าง, สังวาส=ธรรมะอันอยู่ร่วมกัน]

จากเอกสารดังกล่าว ก็เป็นความชัดเจนในหลักฐาน ที่ยืนยัน ทั้งรับรู้ และมีมติตรงกัน จากหน่วยงานศาสนา-ราชการ-รัฐวิสาหกิจ ว่า *“สงฆ์ชาวอโศกไม่อาจร่วม ‘สังฆกรรม’ กันได้กับ ‘สงฆ์มหาเถรสมาคม’* และยอมรับเรื่องนี้แล้ว”

เมื่ออาตมากับคณะสงฆ์สันติอโศก ปฏิบัติถูกต้องตรงตาม “ธรรมวินัย” ของ **“พระพุทธเจ้า”** แล้วจริง **โดยอาตมากับคณะได้ประกาศแยกออกมาเป็น “นานาสังวาส” สำเร็จตามธรรมวินัยสมบูรณ์** ซึ่งไม่เพียงแค่กล่าวประกาศด้วยวาจาเท่านั้น แถมเรายังมีลายลักษณ์อักษรยืนยันความจริง ซึ่งเป็นหลักฐานปรากฏให้เห็น และรู้กันชัดเจน เป็นที่ยอมรับกันเป็นอันดีดังหลักฐานที่เห็นๆ นั้น

จึงเป็นความชัดเจน และเป็นจริงแล้วว่า ***“คณะสงฆ์ชาวอโศก ได้ปฏิบัติหรือได้กระทำตนเป็น ‘นานาสังวาส’ ด้วยตนแล้ว อย่างครบถ้วนกระบวนความ สำเร็จสมบูรณ์จริง และถูกต้องตาม ‘ธรรมวินัย’ ทุกประการ”***

นั่นคือ ด้วยการแจ้งแก่หมู่สงฆ์มหาเถรสมาคมว่า ***“คณะสงฆ์ชาวอโศกขอแยกออกมาจากคณะใหญ่ ไม่อาจทำ ‘สังฆกรรม’ ร่วมกันได้อีก”***

อาตมาได้แสดงทั้งคำพูด และทั้งเขียนเป็นลายลักษณ์อักษร ครบเนื้อความในจุดประเด็นสำคัญที่เป็นเนื้อหาของเรื่องแท้ๆ ที่ยืนยันอย่างเด่นชัดเป็นหลักฐาน ว่า *“ได้กระทำการประกาศ **‘นานาสังวาส’** แล้วจริง สำเร็จสมบูรณ์ตามธรรมวินัย”* ก็คือ *“การได้แจ้งความประสงค์ และการประกาศความเป็น **‘นานาสังวาส’** อย่างถูกตรงเนื้อแท้ของเรื่อง เป็นที่เข้าใจกันและรับรู้ตรงกันแล้วอย่างสมบูรณ์ ทั้ง ๒ ฝ่าย”*

มหาเถรสมาคม ก็ยอมรับแล้วด้วยซ้ำ ตามลายลักษณ์อักษรของคณะสงฆ์ชาวอโศก และของทางราชการ ก็ส่อแสดงให้รู้ให้เห็นอย่างสมบูรณ์ ไม่ว่าจะเป็นหลักฐาน ตั้งแต่แถลงการณ์ของคณะสงฆ์ชาวอโศก ที่ยืนยันตนเองว่า ***ได้ประกาศ “นานาสังวาส”*** *ตรงตามหลักธรรมของพระพุทธเจ้า ด้วยวิธีการเป็น **“นานาสังวาส”** ข้อที่ ๑ คือ **“ภิกษุทำตนเป็นนานาสังวาสด้วยตนเอง”*** ในลายลักษณ์อักษรที่อ่านแถลงต่อหน้าที่ประชุมสงฆ์ในวันที่ ๖ สิงหาคม ๒๕๑๘ นั้น ก็ยืนยันไว้ชัดเจนว่า *คณะสงฆ์ชาวอโศกเราได้ประกาศเหตุต่างๆ ที่ทำให้ร่วม **สังฆกรรม** กันไม่ได้ และได้สรุปเป็นภาษาชัดแจ้งว่า... **“จึงทำให้ไม่อาจที่จะร่วมสังฆกรรมต่อไปได้”*** ดังนี้เป็นต้น

แม้แต่ในคำพูดประกาศต่อหน้าที่ประชุมสงฆ์ครั้งนั้น อาตมาได้พูดเปรียบเทียบถึงขั้นว่า *"คณะสงฆ์มหาเถรสมาคมนั้น เปรียบเหมือนบริษัททอดปาท่องโก๋ร้านใหญ่ สูตรที่ท่านใช้ปรุงปาท่องโก๋ทำให้คนกินนั้นรู้สึกว่าจะไม่ถูกต้อง ไม่ช่วยคนกินเจริญตามที่ควร คือ* ***ไม่เป็นอาริยะ ไม่ไปถึงนิพพานแน่ๆ*** *นั่นเอง คณะสงฆ์ชาวอโศก จึงได้เสนอว่า* ***สูตรอย่างนี้ๆ ถึงจะเป็นสูตรที่ถูกต้อง เป็นสูตรที่ดี*** *ท่านก็กลับหาว่า...เราเสนอสูตรผิด หาว่า...เราออกนอกรีต ซ้ำร้ายหาว่า...เราจะมาล้มล้าง ทำลายบริษัทใหญ่อีกด้วย แล้วท่านก็ใช้ความเป็นผู้ปกครองกดดันเราต่างๆ นานา บังคับอย่างนั้นอย่างนี้ ขออภัยเถิดที่จะต้องพูดว่า* ***ท่านแกล้งเรานานาสารพัด*** *เช่น ไม่ให้นักบวชชาวอโศกสอบนักธรรมบ้าง สั่งอุปัชฌาย์ไม่ให้บวชให้ชาวอโศกบ้าง ไม่ให้เราออกจาริกบ้าง จุกจิกเยอะแยะ เมื่อความขัดแย้งทั้งความเชื่อ-ทั้งความเห็นแตกต่างได้เกิดขึ้นจริง จนไปด้วยกันได้ยากยิ่งแล้วปานฉะนี้ เมื่อมันร่วม****สังฆกรรม****กันไม่ได้อย่างนี้แล้ว* ***คณะสงฆ์ชาวอโศก จึงต้องขอแยกออกมารับผิดชอบตนเองตั้งร้านเล็กๆ*** *ทอดปาท่องโก๋อยู่ข้างถนน ตามสูตรที่เราเชื่อว่าดี-ถูกต้อง-เป็นสัจธรรม ถ้าสูตรของเราดีจริง ก็คงมีคนอุดหนุน ร้านก็คงอยู่ได้ แต่ถ้าสูตรของเราผิด...ทำให้คนกินเป็นพิษชีวิตเสียหาย เป็นสูตรที่ไม่ดีไม่ถูกต้องจริง...คนก็เลิกอุดหนุน ร้านเราก็ต้องล้มละลายตายไปเอง ส่วน* ***มหาเถรสมาคม*** *นั้น ท่านเป็นร้านใหญ่ บริษัทใหญ่ ยังไงๆ ท่านก็ตั้งของท่านได้อยู่แล้ว ไม่มีใครไปทำอะไรท่านได้หรอก"*

อาตมาพูดอย่างนี้จริงๆ **เราเชื่อว่า นี่คือ** ***"การขอแยกกันปฏิบัติ แยกกันศึกษาฝึกฝน อย่างประนีประนอมตามหลักเกณฑ์ของพระพุทธเจ้า เมื่อเกิดกรณีถึงที่สุดแห่งศรัทธาและปัญญา ที่เป็นเรื่องสุดวิสัยมนุษย์แล้ว"***

ไม่ว่าหลักฐานลายลักษณ์อักษรของพระครูปราการลักษณาภิบาล ที่เขียนไปถึงนายอำเภอกำแพงแสน *(หนังสือวัดใหม่ปิ่นเกลียว ที่ ๖๖/๒๕๑๘ ลงวันที่ ๑๑ ส.ค. ๒๕๑๘)* ซึ่งเป็นเจ้าคณะอำเภอ และเป็นผู้อยู่ในเหตุการณ์ขณะที่อาตมากับคณะสงฆ์ชาวอโศกประกาศ**"นานาสังวาส"** คราครั้งนั้นด้วย ก็ยืนยันในลายลักษณ์อักษรว่า...*"บัดนี้ คณะสงฆ์แดนอโศก ได้ประกาศแยกตัวออกจากการปกครองคณะสงฆ์ทุกระดับชั้นการปกครอง โดยกล่าวว่า* ***จะปกครองตัวเองตามธรรมวินัย*** *ไม่ยินดีที่จะปฏิบัติตามระเบียบการปกครองคณะสงฆ์ทุกประการ ดังนั้น คณะสงฆ์อำเภอกำแพงแสนจึงให้* ***ออกไปเสีย*** *จากสังกัด โดยมิได้สังกัดวัดใดวัดหนึ่ง ตามประสงค์ ตั้งแต่วันที่ ๗ สิงหาคม ๒๕๑๘ ต่อแต่นี้ไป* ***คณะสงฆ์แดนอโศก*** *ก็เป็นอยู่โดยเอกสิทธิ์ ผิดจาก*

*ระเบียบการปกครองคณะสงฆ์ในปัจจุบัน และ**ไม่อยู่ในความรับผิดชอบของคณะสงฆ์ของอำเภอกำแพงแสนอีกต่อไป**"*

สังเกตดีๆ จะเห็นว่า ***เจ้าหน้าที่ปกครอง*** *คือ* ***เจ้าคณะอำเภอ*** *ได้กล่าวเองว่า* ***ได้อนุญาตให้เรา ออกไปเสียจากสังกัด*** *และยืนยันด้วยว่า "โดยมิได้สังกัดวัดใดวัดหนึ่งตามประสงค์ และต่อแต่นี้ไป* ***คณะสงฆ์แดนอโศก*** *ก็เป็นอยู่โดยเอกสิทธิ์ ผิดจากระเบียบการปกครองคณะสงฆ์ในปัจจุบัน" (นั่นคือ การประกาศ* ***นานาสังวาส*** *กับ* ***คณะสงฆ์ชาวอโศก****)*

และหนังสือของ*นายยุทธนินทร์ วีรบุตร* นายอำเภอกำแพงแสนจังหวัดนครปฐม ถึงผู้ว่าราชการจังหวัด *(ด่วนมาก ที่ นฐ. ๕๒/๔๕๑๙ อำเภอกำแพงแสน ลงวันที่ ๑๘ สิงหาคม ๒๕๑๘)* หรือหลักฐานลายลักษณ์อักษรของ *นายคล้าย จิตพิทักษ์* ผู้ว่าราชการจังหวัดนครปฐม ซึ่งมีเอกสารถึงอธิบดีกรมการศาสนา *(ที่ นฐ. ๒๓/๑๓๔๓๐ ลงวันที่ ๑๐ กันยายน ๒๕๑๘)* ก็ยืนยันว่า...*"นับตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป* ***คณะสงฆ์แดนอโศก*** *จะไม่ขอขึ้นอยู่ในสังกัดคณะสงฆ์ไทย...เพราะขัดข้องด้วยกฎ และข้อบังคับต่างๆ ที่ฝ่ายปกครองสงฆ์บัญญัติขึ้นโดยไม่เอื้ออำนวยพระธรรมวินัย จึง**ไม่อาจจะร่วมสังฆกรรมกันต่อไปได้** คณะสงฆ์อำเภอกำแพงแสน จึงได้**ให้ออกเสียจากสังกัด** ตั้งแต่วันที่ ๗ สิงหาคม ๒๕๑๘ เป็นต้นไป"*

แต่แล้วเราก็ถูกฟ้องร้องด้วยข้อหาว่า *"ผิดจากระเบียบการปกครองของคณะสงฆ์ไทย ไม่มีสังกัด-ไม่อยู่วัดใดวัดหนึ่งเป็นหลักแหล่ง...จนได้"*

แม้แต่เอกสารจากอธิบดีกรมการศาสนา ที่ยืนยันในเรื่องนี้ได้อีก ก็คือ หนังสือตอบผู้อำนวยการฝ่ายการเดินรถไฟ *(หนังสือกรมการศาสนา ที่ ศธ. ๐๔๐๗/๘๕๓๗ ลงวันที่ ๒๓ กรกฎาคม ๒๕๒๕)* ซึ่งไถ่ถามถึงฐานะของนักบวชชาวอโศกว่า *เป็นนักบวชที่ขึ้นอยู่ในการปกครองของมหาเถรสมาคมหรือไม่ ? และสมควรจะได้รับความอุปการะของทางราชการไหม ? (คือ ถ้าการรถไฟจะลดราคาให้กับนักบวชชาวอโศก ทางมหาเถรสมาคมจะว่าอย่างไร)* อธิบดีกรมการศาสนา จึงนำเรื่องเสนอมหาเถรสมาคม ก็ได้คำตอบเป็นลายลักษณ์อักษรว่า *กรมการศาสนาได้นำเรื่องเสนอ* ***มหาเถรสมาคม*** *พิจารณาแล้ว ที่ประชุม**ลงมติเห็นชอบด้วย** ตามเหตุผลที่กรมการศาสนาเสนอว่า เนื่องจากในปัจจุบันนี้* ***พระภิกษุสามเณรในสำนักสันติอโศก มิได้ขึ้นอยู่ในปกครองของคณะสงฆ์ไทย ตามพระราชบัญญัติคณะสงฆ์ ๒๕๐๕ และไม่ได้อยู่ในความอุปการะของทางราชการ***

ก็ชัดเจนในหลักฐานที่ยืนยัน จากหน่วยงานศาสนา หน่วยงานราชการ หน่วยงานรัฐวิสาหกิจ ทั้งรับรู้ และทั้งมีมติตรงกันว่า "คณะสงฆ์ชาวอโศก

มิได้ขึ้นอยู่กับการปกครองของคณะสงฆ์ไทย และไม่อาจจะร่วมสังฆกรรมกันได้ กับคณะสงฆ์มหาเถรสมาคม"

เห็นความชัดเจนและเป็นจริงแล้วได้ไหม ว่า *สงฆ์ชาวอโศกได้ปฏิบัติ หรือ "ได้กระทำตนเป็น 'นานาสังวาส' ด้วยตนแล้ว"* *อย่างครบถ้วนกระบวนความสำเร็จสมบูรณ์จริง ถูกต้องตามธรรมวินัย* ความจริงนั้น ก็คือ ***อาตมาและคณะสงฆ์ชาวอโศก ได้กระทำพิธี "นานาสังวาส" กับคณะสงฆ์ของมหาเถรสมาคมแล้ว อย่างถูกต้องธรรมวินัยสมบูรณ์ นั่นคือ การแจ้งแก่หมู่สงฆ์มหาเถรสมาคมว่า "ขอแยกตัวออกมาจากคณะใหญ่ ไม่อาจทำสังฆกรรมร่วมกันได้อีก"***

ได้แสดงทั้งพูด ทั้งเขียน ครบเนื้อความแล้ว ในส่วนของพลความ หรือคำพูดข้อเขียนอื่นใดที่อาตมาและคณะมีประกอบเพื่อเสริมความให้รู้ชัดรู้เจนขึ้นก็มีไปเถอะจะมากมายหรือแม้จะเลอะเทอะอย่างไรก็เป็นพลความ **แต่จุดสำคัญที่เป็นเนื้อหาของเรื่องแท้ๆ ยืนยันอย่างเด่นชัด เป็นหลักฐานว่า ได้กระทำการประกาศ "นานาสังวาส" แล้วจริงเป็นที่สำเร็จตามธรรมวินัย** ก็คือ **การได้แจ้งความประสงค์และการประกาศความเป็น "นานาสังวาส" อย่างถูกตรงเนื้อแท้ของเรื่อง เป็นที่เข้าใจกัน และรับรู้ตรงกันแล้วสมบูรณ์ ทั้ง ๒ ฝ่าย**

เนื้อหาแท้ๆ นั้นก็คือ **"ทั้ง ๒ ฝ่ายตกลงกันเป็นที่รู้ร่วมกันแล้วว่า ไม่ร่วมสังฆกรรมกัน โดยแยกกันเป็นคนละหมู่สงฆ์"**

และเนื้อแท้แห่งความหมายการเป็น **"นานาสังวาส"** นี้ ทั้ง ๒ ฝ่ายต่างก็ได้สื่อแจ้งสาระให้เข้าใจชัดเจนซึ่งกันและกันสมบูรณ์แล้วจริง อันมีทั้งคำพูด และลายลักษณ์อักษร แจ้งชัดครบถ้วนสมบูรณ์แล้ว

ความจริงที่สำคัญอีกอย่าง คือ อาตมากับสงฆ์ชาวอโศก...*"จิตไม่ได้ท้อแท้ถดถอยที่จะเลิกจากความเป็นนักบวช-ไม่ได้ทุรพล-ไม่กระสันจะสึก-ไม่คิดจะสึก-ไม่ได้ทำการสึก"* และเป็นที่รู้ร่วมกันอีกด้วยว่า *"สงฆ์ชาวอโศก หรือสงฆ์สันติอโศก ยังเป็นสงฆ์-เป็นภิกษุอยู่ดังเดิม"*

ตามหลักฐานที่ได้นำเสนอมาแล้ว ยืนยันความจริงนี้ได้ว่า ***มหาเถรสมาคม ก็รับรู้*** *และ****รับแล้ว*** *ในขณะนั้นว่า* ***เราเป็นสงฆ์ "นานาสังวาส" ไม่ใช่เป็นฆราวาส ไม่ใช่ผู้ที่จะต้องสละสมณเพศ***

เมื่อความจริงยืนยันปรากฏกันปานฉะนี้ **มหาเถรสมาคมไม่น่าจะ "กลับคำ"** ดังนั้น **เมื่อไม่ยอมรับการกระทำที่ถูกต้องตามธรรมวินัยนี้** นั่นก็หมายความ

ว่า ***มหาเถรสมาคม ไม่ยอมรับ "ธรรมวินัย" ของ "พระพุทธเจ้า" หรือเลี่ยงไม่ปฏิบัติตามวินัยบัญญัติของ "พระพุทธเจ้า" นั่นเอง***

แถมมีท่าน "ผู้รู้" นักปราชญ์ในพุทธศาสนา ได้กล่าวให้เพี้ยนจากธรรมวินัย ซ้ำเสียอีกว่า ***"นานาสังวาส" นี้ ทำไม่ได้ ถ้าจะขอแยกออกไปก็ต้อง สึกออกไปประตูเดียวเท่านั้น*** ท่านผู้รู้ได้เปรียบเทียบให้ฟัง ด้วยหลักตรรกะที่ทำให้คนเคลิ้มคล้อยตามเสียด้วยว่า *"เหมือนกับรัฐบาลปกครองประเทศ คณะสงฆ์ก็ปกครองคณะสงฆ์ เป็นรัฐบาลฝ่ายบ้านเมืองและฝ่ายพุทธจักร ในเรื่องของรัฐบาลหากมีชาวบ้านคนหนึ่งพูดว่า ฉันลาออกจากรัฐบาลไทยแล้ว คุณจะมาปกครองฉันไม่ได้นะ อย่างปัจจุบันฉันไม่ชอบท่านนายกรัฐมนตรี ฉันลาออกจากรัฐบาลไทยแล้ว เพราะฉะนั้นท่านนายกรัฐมนตรีจะมาสั่งอะไรฉันไม่ได้ มันได้ไหมนี่ มันก็ไม่ได้* ***ก็เหมือนกัน*** *ในเมื่อเป็นพระอยู่ในประเทศไทย ก็อยู่ภายใต้กฎหมายไทย กฎหมายคณะสงฆ์ก็ปกครองทั่วประเทศ"* การเปรียบเทียบโดยยกสมมุติเอาความต่าง **สถานภาพ** กันแบบนี้ มาเป็นตัวอย่างเทียบเคียง ผู้ไม่รู้เท่ารู้ทันก็หลงเชื่อผิดๆ เห็นคล้อยตามไปได้แน่ๆ เพราะยกเอา **สถานภาพ** ในความเป็น **รัฐบาล** ซึ่งมีบริบทลึกไปถึงขั้นต้องนับเอา **สัญชาติ** มาเกี่ยวข้อง ซึ่งถ้าใครลาออกจาก **รัฐบาล** ไม่ขออยู่ในความปกครองของรัฐบาล *คนผู้นั้นก็ต้องออกไปนอกรัฐ นอกประเทศ ต้องเปลี่ยน* ***"สัญชาติ"*** *ใหม่* ก็เป็นเรื่องของกฎหมาย ถูกแล้ว

แต่ **"สถานภาพ"** ในความเป็น **ศาสนา** นั้น ไม่มีบริบทกินลึกไปถึงขั้นต้องนับเอา **"สัญชาติ"** มาเกี่ยวข้องนี่ เล่นพูดเปรียบเทียบเอาแค่สั้นๆ ตื้นๆ ไม่พูดให้ครบข้อความแวดล้อม เพื่อช่วยให้เข้าใจความหมายของแต่ละ **"สถานภาพ"** ทั้งสถานภาพรัฐบาล ทั้งสถานภาพศาสนา มันก็ทำให้เข้าใจเพี้ยนไปจากความจริงได้

เพราะคน **สัญชาติ** ไทย อยู่ในรัฐบาลไทย ทุกคนสามารถนับถือ **ศาสนา** ใดก็ได้ ไม่เกี่ยวลึกไปถึง **สัญชาติ** *และจะลาออกจาก* ***ศาสนา*** *หนึ่ง ไปเข้าอีก* ***ศาสนา*** *หนึ่งก็ได้ โดยไม่ต้องลาออกจาก* ***"รัฐบาล"*** *หรือไม่ต้องลาออกจากความเป็น* ***"สัญชาติ"*** *ไทยเลย ...ใช่ไหม ?*

การลาออกจากศาสนา ก็เป็นเรื่องของธรรมวินัย ซึ่งตามธรรมวินัย *ไม่ต้องเปลี่ยน "สัญชาติ" ไม่ต้องออกไปนอกรัฐนอกประเทศ และในธรรมวินัย ก็มีการลาออกหลายแบบ เช่น ลาสึก ลาแบบ* ***"นานาสังวาส"*** *เป็นต้น*

ดังนั้น การลาออกจาก**รัฐบาล** กับการลาออกจาก**ศาสนา** มันต่างกัน-ไม่เท่ากัน

-ไม่เหมือนกัน เอามาเปรียบเทียบกันได้ไง แต่คนฉลาดๆ มักใช้การเปรียบเทียบแบบนี้เสมอๆ แล้วก็เกิดการผิดพลาดเชื่อว่า **"ลาออก"** ไม่ได้จริงๆ *(เท่ากับไม่ยอมรับธรรมวินัยของพระพุทธเจ้า)*

ศาสนาพุทธ มีธรรมวินัยให้ลาออกได้ ทั้งลาสึก ทั้งลาแบบ "นานาสังวาส" เป็นพระบัญญัติของ **"พระพุทธเจ้า"** และต้องทำความเข้าใจให้ดีว่า ***ลาออกแบบ "นานาสังวาส" นั้น ไม่ใช่ลาสึก และไม่ใช่แยกกันในแบบ "สังฆเภท"*** แต่เป็นพระบัญญัติของ **"พระพุทธเจ้า"** ที่มีหลักเกณฑ์ของ **"นานาสังวาส"** อย่างสุดวิเศษ เราต้องปฏิบัติตามธรรมวินัยที่พระองค์บัญญัติไว้

หากเป็นพุทธ แล้วปฏิเสธหลักธรรมของ **"พระพุทธเจ้า"** ก็คงพูดกันไม่รู้เรื่อง

ถ้าใครกล่าวว่า ***การขอแยกเป็น "นานาสังวาส" นั้นคือ "ต้องลาสึก" !***

หรือกล่าวว่า ***ภิกษุที่บวชอยู่ในคณะสงฆ์หมู่ใหญ่ แล้วประกาศแยกตัวเป็น "นานาสังวาส" ไม่ได้ !*** **เป็นการกล่าวผิดจากหลักพระธรรมวินัย**

การกล่าวเยี่ยงนี้เป็นต้น ที่เกิดขึ้นในวงการศาสนาพุทธ ท่านผู้กล่าวนั้น เป็นผู้รู้ผู้มีชื่อเสียงอยู่ในวงการ และมียศตำแหน่งด้วย มีทั้งภิกษุและฆราวาส **ได้กล่าวผิดธรรมวินัยของ "พระพุทธเจ้า"** กล่าวต่อสื่อมวลชนเผยแพร่ออกไปทางวิทยุ ทางหนังสือพิมพ์ มันก็แพร่หลาย ผู้ที่ไม่ใช่ผู้รู้เขาได้ฟัง...ก็เชื่อถือตามผู้รู้

เมื่อ "ผู้รู้" กล่าวผิดเพี้ยน ธรรมวินัยก็ถูกปฏิรูปไปเรื่อยๆ !

พุทธศาสนิกชน **ก็พากันหลงเชื่อถือตามมากขึ้นๆ** ***นานวันเข้า จึงหลงยึดสิ่งที่ "ผิด"...ว่า..."ถูก" กงจักรกลายเป็นดอกบัว ด้วยประการฉะนี้เอง !***

และที่สำคัญก็คือ มหาเถรสมาคม หน่วยงานต่างๆ ของรัฐ–ของเอกชน ก็ล้วนได้รับรู้ เป็นที่รู้ชัดเจนร่วมกันทั้งหมดแล้วว่า *"ศาสนาพุทธกลุ่มอโศกได้แยกไปบริหารกันเองต่างหากแล้ว ไม่ได้อยู่ในการปกครองของเถรสมาคมแล้ว อย่างถูกต้องตามธรรมวินัย และตามกฎหมาย"*

โดยสรุป เนื้อหาแท้ๆ แห่งความหมายการเป็น "นานาสังวาส" นั้น ก็คือ *"สงฆ์ทั้ง ๒ ฝ่าย ตกลงกันเป็นที่รู้ร่วมกันแล้วว่า* ***ไม่ร่วมสังฆกรรมกัน*** *โดยแยกกันเป็นคนละหมู่สงฆ์"* และต่างก็ได้ปฏิบัติตามกฎหลักธรรมวินัยหลักกฎหมายแล้ว อันมีทั้งคำพูดและลายลักษณ์อักษร แจ้งชัดครบถ้วนสมบูรณ์แล้วจริงตามหลักฐานที่ได้นำเสนอนี้ ก็ย้ำยืนยันความจริงได้ว่า ***"มหาเถรสมาคม" ทั้งรับรู้ และรับแล้วในขณะนั้นว่า เราต่างเป็นสงฆ์ "นานาสังวาส" แล้วสัมบูรณ์***

เมื่อมี "ความจริง" ยืนยันปรากฏกันปานฉะนี้ *"มหาเถรสมาคม" ก็* ***ไม่ควร "กลับคำ"*** *และ* ***ไม่ควรกล่าวหา-ฟ้องร้อง-ประท้วง-คัดค้าน-ขับไล่-กล่าวโทษ-อธิกรณ์ หรือทำสังฆกรรมอะไรข้ามฝ่าย*** *ระหว่าง* ***"สงฆ์มหาเถรสมาคม"*** *กับ* ***"สงฆ์ชาวอโศก" ให้ผิดธรรม-ผิดวินัยเลย***

(ตามที่ ***"มหาเถรสมาคม"*** *ได้กระทำจนเกิดเป็น* ***"คดีกรณีสันติอโศก" พ.ศ. ๒๕๓๒)***

แถมมีท่าน "ผู้รู้" ที่นับถือกันเป็นนักปราชญ์ในพุทธศาสนา ได้กล่าวให้เพี้ยนผิดไปจาก "ธรรมวินัย" ว่า ***"สงฆ์ชาวอโศก ทำตามธรรมวินัยในหลักที่ชื่อว่า "นานาสังวาส" นี้...ทำไม่ได้"*** **ไม่ยอมรับหลักธรรมวินัย ที่ชื่อว่า "นานาสังวาส"**

ถ้า **จะขอแยกออกไป ก็ต้อง "สึก" ออกไป ประตูเดียวเท่านั้น !?!**

เมื่อไม่ยอมรับ "**การกระทำ**" ที่ถูกต้องตาม **"ธรรมวินัย"** นั่นก็หมายความว่า ***"มหาเถรสมาคม" ไม่ปฏิบัติตามวินัยบัญญัติของ "พระพุทธเจ้า" นั่นเอง !***

การกระทำของมหาเถรสมาคม ที่ตั้งข้อกล่าวหาข้ามฝ่าย ให้เป็นคดี การประชุมกันตัดสินข้ามฝ่าย การฟ้องร้อง โดยหลักแห่ง "นานาสังวาส" ล้วนทำไม่ได้ตามธรรมวินัย แม้ทำแล้ว ก็เป็นโมฆะ ! ใช้ไม่ได้ ! หรือไม่เป็นอันทำ ! และผู้ทำมีโทษ "ต้องอาบัติ" อีกด้วย !

เราชาวอโศกเป็น "ผู้น้อย" ในสังคม ไร้อำนาจ-ไร้พวกพ้อง-ไร้อิทธิพลต่างๆ ทุกด้าน สุดจะจำนนที่ไม่สามารถทำความเข้าใจแก่สังคมส่วนใหญ่ ให้เข้าใจตามสัจธรรม ตามความยุติธรรมทั้งหลายได้ ก็จำต้องยอมทุกอย่าง ต้องถูกขึ้นศาล ต้องแพ้คดี ต้องถูกลงโทษ !

ภิกษุชาวอโศกจำต้องเปลี่ยนรูปแบบเครื่องนุ่งห่ม และเปลี่ยนรูปแบบอื่นๆ ในความเป็นภิกษุ เท่าที่จำยอมอนุโลมได้ **อันใดที่ไม่ผิดธรรมวินัย เราก็จำต้องปรับเปลี่ยนกันไป ด้วยความอ่อนน้อมถ่อมตน**

กระนั้นเราฝ่ายเล็ก-ฝ่ายน้อย **ซึ่งแน่นอน...กระแสแห่งความนับถือของสังคม** *ที่ยึดถือด้วยความเคยชินก็ดี ยึดถือด้วยความนับถือตามๆ กันมาก็ดี ยึดถือด้วยความเป็นจารีตประเพณีก็ดี ยึดถือด้วยความรู้ที่มีอยู่อย่างเดิมๆ ไม่ได้เปลี่ยนแปลงพัฒนาขึ้นก็ดี ด้วยอำนาจแห่งความยึดถือในทิฏฐิของตนก็ดี ฯลฯ หรือตามนัยแห่ง "กาลามสูตร" ทั้ง ๑๐ ก็ดี* **เราก็ย่อมได้รับความนับถือเชื่อถือน้อยอยู่นั่นเอง !**

✧ “นานาสังวาส” ทางเลือกสุดท้ายแล้ว

อาตมาบวชอยู่ทางโน้น ๕ ปี ก็พยายามทำอย่างที่อาตมาเข้าใจ ประกาศ อธิบาย **“สัจธรรม”** ไปมากขึ้นๆ เขาก็ว่า **“อาตมาพานอกรีต”** แล้วก็ขวางกั้นอาตมาทุกอย่าง เพราะสงฆ์ส่วนรวมส่วนใหญ่เข้าใจอย่างนั้น ก็ต้องทำกันอย่างนั้น

แล้วสงฆ์คณะใหญ่ก็หาว่า *“อาตมาทำให้ธรรมวินัยวิปริต ไม่ถูกอย่างโน้นอย่างนี้ ผิดออกนอกครูอะไรต่างๆ ว่าไปใหญ่เลย”* แล้วกลั่นแกล้งต่างๆ นานาตลอดเวลา

ฉะนั้น ถ้าอาตมายังขืนรวมอยู่ **“ภายใต้การปกครองบริหาร”** ในสมาคมนั้นในหมู่นั้นอีก **ก็ต้องขัดแย้งทะเลาะกัน** การอยู่ร่วมกันจึงเป็นไปไม่ได้แน่ๆ

ทั้งๆ ที่อาตมาก็ไม่เคยไปละเมิด หรือไปแข็งขืนอะไร **ได้พยายามประนีประนอมอยู่ ๕ ปี** พยายามพูด-บอก-อธิบาย...ก็ไม่ไหว ! เป็นเรื่องที่ **ได้เกิดความแตกต่างกันขึ้นแล้วจริงๆ** เพราะ **“ศรัทธา”** และ “**ปัญญา”** ที่ต่างกัน ทำให้ **มี “กรรม”** ต่างกัน **มี “อุเทศ”** ต่างกัน **มี “ศีล”** ไม่เสมอสมานกันจริงๆ จนสุดวิสัยที่จะแก้แล้วจริงๆ

ยิ่งพูด “สัจธรรม” นี่แหละ เขาก็ยิ่งว่า...ผิดๆๆ แล้วก็มาห้าม-มาต้าน-มากั้น ห้ามอาตมาพูด “สัจธรรม” *(ความจริง)* **<u>ห้ามไม่ได้</u> !** ห้ามอย่างนี้ อาตมาทำงานไม่ได้ แล้วก็ทุกข์ทั้งคู่ ทางโน้นก็ทุกข์ *(สงฆ์หมู่ใหญ่)* ทางเราก็ทำงานไม่สะดวก

แล้วก็มีเรื่องอย่างนี้ด้วย คือ **“อุปัชฌาย์” จะพาลถึงแก่ชีวิต** และชาวบ้านก็มาต่อว่าเราต่างๆ นานา ซึ่งเป็นเหตุการณ์บีบคั้นที่แรง เป็นภาวะที่เป็นจริงอย่างนั้น

อาตมาก็ว่า *“โอ้โฮ ! ไม่ไหวแล้วล่ะ ! เขามีอิทธิพล-มีคณะใหญ่”*

แล้วอาตมาก็ทำงานเผยแผ่ศาสนาไม่ได้ ! ทำอะไรๆ ก็ไม่ได้ !

ทุกอย่างจึงเป็นเหตุปัจจัย เพราะข้อมูลต่างๆ บีบคั้นบังคับ ให้จำเป็นที่เราจะ ต้องขอลาออกมาจาก **“มหาเถรสมาคม”** *(คณะสงฆ์หมู่ใหญ่)* อย่าง **“นานาสังวาส”**

และเราก็เห็นสมควร ที่จะต้องกระทำไปอย่างนั้น *(ประกาศนานาสังวาส)*

อาตมายกตัวอย่างพูดอย่างนี้จริงๆ ว่า *“ขอแยกร้านขายปาท่องโก๋ร้านน้อยๆ ถ้าสูตรนี้ถูกต้อง ประชาชนยอมรับ ร้านเล็กๆ นี้ ก็อยู่ได้ ของท่านร้านใหญ่ บริษัทใหญ่แล้ว ไม่ล้มง่ายๆ หรอก ยังไงๆ ก็ต้องอยู่รอด”*

ไม่ใช่ว่าอยู่ดีๆ ไม่มีเรื่องมีราวอะไร ก็หาเรื่องอย่างนั้นอย่างนี้ เปล่าเลย !

ไม่ได้อยากทำอย่างนี้ด้วย แต่ภาวะเหตุการณ์บีบคั้นเอง เราก็จำต้องลาออก แล้วก็แยกออกมาประกาศ-มาอธิบาย-มาสอนอย่างนี้ อย่างของเรา

ถ้าจะเป็น **"ความผิด"** ก็ต้องนับว่า *"พระผู้ใหญ่ทำเกินเหตุ เป็นเหตุใหญ่"*

อาตมาจำเป็นต้องตัดสินใจสุดท้าย เมื่อเห็นว่า *"เป็นไปไม่ได้แล้ว" ก็ต้องขอแยกออกไป ตามที่ "พระพุทธเจ้า" ทรงอนุญาตให้แยกได้ตามหลัก "นานาสังวาส"*

ซึ่งทำได้ ๒ ประการ คือ **๑. ประกาศแยกตัวเองออกไปเป็น "นานาสังวาส"**

หรือ **๒. สงฆ์หมู่ใหญ่ประกาศให้ผู้นั้นเป็น "นานาสังวาส"**

นั่นคือ เมื่อภิกษุผู้ใดผู้หนึ่ง หรือภิกษุหมู่น้อยใด ที่ **มีความแตกต่างกันแล้วจริง** *(นานา)* ประกาศขอแยกเป็น **"นานาสังวาส"** หรือสงฆ์หมู่ใหญ่เห็นควรให้แยกตัวไปเป็น **"นานาสังวาส"** ก็เป็นเรื่องที่จะต้องจัดการกันด้วย **"ภูมินานาสังวาส"** ข้อที่ ๒ คือ *หมู่สงฆ์พร้อมเพรียงกันยกภิกษุนั้น หรือภิกษุหมู่น้อยนั้น เป็น **"นานาสังวาส"***

แต่ไม่ใช่ **"บังคับให้สึก"** หรือไม่ใช่ลง **"ปัพพาชนียกรรม"** (ขับไล่ออกจากหมู่) หรอกนะ กระทำได้เพียงยกเป็น **"นานาสังวาส"** เท่านั้น

อาตมาเป็นพระผู้น้อย ก็ประกาศขอแยกออกไปเอง ท่านก็ทำของท่านเถอะ ! ทางโน้นก็มีปฏิกิริยาแล้วก็หาเรื่องใหญ่เลย อย่างที่มีเรื่องราวเป็นไปต่างๆ นานา

การลาออกจาก "มหาเถรสมาคม" ที่กระทำไป ก็ทำไปด้วยภาวะจำยอมจริงๆ

เป็น **"ทางเลือกสุดท้าย"** ของทางรอดที่เหลืออยู่ สำหรับผู้ใฝ่ธรรม จำต้องเลือกตาม **"ภูมิปัญญา"** เท่าที่มี เพื่อรักษายืนหยัด **"สัจธรรม"**

ถ้าอาตมาดึงดัน **"อยากแยก"** ออกไป ด้วยอำนาจแห่ง **"กิเลสตัณหา"** ก็เป็น **"อกุศลวิบาก"** ของอาตมาเอง หากไม่ดีจริง ไม่ใช่ของแท้ ขอแยกออกไปก็ต้องล่มสลายแน่นอน ไม่ใช่จะอยู่ได้ง่ายๆ เพราะคนที่ศรัทธาเชื่อถือสงฆ์หมู่ใหญ่มีมากมายเยอะแยะกว่ามาก และวิจารณญาณของพุทธศาสนิกชน ที่คอยตรวจสอบอยู่ก็มี

อาตมาขอยืนยันว่า ***"อาตมามีชีวิตอยู่เพื่อทำงานศาสนาเท่านั้น ไม่มีอื่นอีก"***

หลายคนกล่าวหาว่า *"อาตมาแบ่งกลุ่ม-แบ่งหมู่-ทำความแตกแยกในสังคม"*

อาตมาว่า *"อาตมาไม่มีเจตนา ไม่ต้องการ และไม่เคยที่จะคิดแยกแตก แบบไม่รวมกัน ไม่ประสานกัน ไม่คบกัน จิตใจอาตมาไม่เคยคิดทะเลาะวิวาทด้วยเลย ไม่ประสงค์ และไม่คิดจะเป็นเช่นนั้น"* นี่ขอยืนยันด้วยใจจริง

อาตมามีความเข้าใจ และรู้สึกอย่างจริงใจว่า *"คนเราควรจะเป็นมิตรสหายพี่น้องกัน มีความสามัคคีอบอุ่นร่วมกัน ทำกิจด้วยกัน ปฏิบัติตามกฎหลักเดียวกันก็ดีที่สุด แต่นี่มันต่างมีความเห็นแตกต่างกันอย่างลงกันไม่ได้จริงๆ"*

อาตมาขอยืนยันว่า *"ศาสนาพุทธ สอนเรื่องนี้ (ความสามัคคี) มากมาย"*
อาตมากำลังพยายามจะทำ **"ความจริง"** ให้ชัด ไม่ใช่ทำ **"ความแตกแยก"**
อาตมามีสิทธิ์พูด **"ความจริง"** อาตมาไม่มีสิทธิ์บังคับให้ใครเชื่อ!

✧ ประนีประนอมกันด้วย "นานาสังวาส"

*(เก็บความจาก **"ประนีประนอมกันด้วยนานาสังวาส"** หน้า ๒๐-๖๘)*

คำแถลงจาก "สมณะโพธิรักษ์"

แม้จะนานมาจนกาลป่านนี้แล้ว *(พ.ศ. ๒๕๑๘-๒๕๔๘)*
อาตมาและสันติอโศก ***ก็ยังถูกทั้งพระ-ทั้งฆราวาส...องค์เล็กองค์ใหญ่ทั้งหลาย กล่าวหามาตลอด ตั้งแต่ต้นจนถึงทุกวันนี้ว่า "เป็น 'ผู้ผิด' อยู่ไม่สร่างซา"***
ทั้งๆ ที่ท่านทั้งหลาย ***ต่างก็ล้วนได้เรียนได้รู้ธรรมวินัยมาอย่างดีกันทั้งนั้นๆ***
อาตมายอมรับว่า ***"อาตมาและสันติอโศก <u>เป็นผู้แพ้</u>"***
แต่ขออภัยเถิดที่เราต้องขอยืนยันว่า ***เราไม่ใช่ "ผู้ผิด"***

อาตมาขออนุญาตพูดบ้างเถิด อย่าหาว่าแก้ตัวเลย
เนื่องจากเกิดกรณีย่ำยี "สันติอโศก" ซ้ำซากขึ้นอีกแล้ว
ซัดเราหนักไม่ยั้งมือ จากผู้ยังยึดมั่นถือมั่นว่า ***"อโศกเป็นผู้ผิด อโศกไม่มีความรู้ในธรรมวินัย อโศกไม่ปฏิบัติธรรมวินัยที่มีในพระไตรปิฎก"***
โดยได้รื้อฟื้นเรื่องเก่าขึ้นมากล่าวหาซ้ำซากว่า ***"สมณะโพธิรักษ์และสันติอโศกเป็นผู้ผิด"*** เฉพาะอย่างยิ่งคำกล่าวหาที่นำมาอ้างกับสังคมอยู่ในขณะที่กำลังมีเรื่องขัดแย้งกันช่วงเวลานี้ ก็คือ ประเด็นที่ว่า **"ปัพพาชนียกรรม" เราแล้ว** *(ขับออกจากหมู่)*
ซึ่ง **มหาเถรสมาคม** ยืนยันว่า *"ได้กระทำ หรือได้ทำการขับไล่ **'สันติอโศก'** ออกจาก **'มหาเถรสมาคม'** แล้ว เป็นที่ถูกต้อง ตามธรรมวินัย ตามมารยาทที่ดี"*

อาตมาขอยืนยันอีกว่า... ***"มหาเถรสมาคม ได้กระทำ 'ปัพพาชนียกรรม' เราคราครั้งนั้น*** *(พ.ศ. ๒๕๓๒)* ***<u>ผิดธรรมวินัย</u> !"***
"สังฆกรรม" นั้น จึงไม่มีผลบังคับ ! ใช้ไม่ได้ ! เป็น "โมฆะ" !
แม้จะมีคณะสงฆ์ของ **มหาเถรสมาคม** กระทำ **สังฆกรรม** ลง **ปัพพาชนียกรรม** อย่างมีพฤติกรรมจริงก็ตาม ***แต่ทำผิดธรรมวินัยหลายแง่*** *การกระทำของ*

สำนักงานเลขาธิการเถรสมาคม
รับที่ 1035
วันที่ [illegible]
เวลา.....

มติมหาเถรสมาคม
ครั้งที่ ๑๓/๒๕๓๒
สำนักเลขาธิการมหาเถรสมาคม

ด่วนที่สุด

มติที่ ๑๖๕/๑๖ พ.ค. ๗๖
เรื่อง การประชุมคณะการกสงฆ์

เรียน ผู้อำนวยการสำนักงานเลขาธิการมหาเถรสมาคม

ในการประชุมมหาเถรสมาคม ครั้งที่ ๑๓/๒๕๓๒ วันที่ ๑๐ พฤษภาคม ๒๕๓๒ เลขาธิการมหาเถรสมาคมเสนอว่า ตามที่มหาเถรสมาคมในการประชุมครั้งพิเศษ ที่ ๑/๒๕๓๑ ประชุมเมื่อวันที่ ๒ พฤศจิกายน ๒๕๓๑ มีมติให้ตั้งคณะการกสงฆ์ประกอบด้วย เจ้าคณะภาคและเจ้าคณะจังหวัด ทั้งฝ่ายมหานิกายและฝ่ายธรรมยุตทั่วประเทศ เพื่อดำเนินการศึกษาหาข้อมูล รวบรวมพยานหลักฐานพิจารณาวินิจฉัยเกี่ยวกับภิกษุสามเณรประพฤติไม่ชอบด้วยพระธรรมวินัย กฎหมาย จารีต หรือประเพณีเสนอมหาเถรสมาคมพิจารณา และให้มีคณะเตรียมการประกอบด้วย

๑. พระธรรมวโรดม	วัดชนะสงคราม	ที่ปรึกษา
๒. พระธรรมดิลก	วัดบวรนิเวศวิหาร	ที่ปรึกษา
๓. พระธรรมบัณฑิต	วัดสัมพันธวงศ์	ที่ปรึกษา
๔. พระธรรมมหาวีรานุวัตร	วัดมหาธาตุยุวราชรังสฤษฎิ์	คณะเตรียมการ
๕. พระธรรมปิฎก	วัดสุทัศนเทพวราราม	คณะเตรียมการ
๖. พระเทพมุนี	วัดยานนาวา	คณะเตรียมการ
๗. พระราชเวที	วัดเบญจมบพิตร	คณะเตรียมการ
๘. พระราชวีราภรณ์	วัดไตรมิตรวิทยาราม	คณะเตรียมการ
๙. พระราชปริยัติโมลี	วัดชนะสงคราม	คณะเตรียมการ
๑๐. พระโสภณคณาภรณ์	วัดบวรนิเวศวิหาร	คณะเตรียมการ

ให้คณะเตรียมการคณะนี้เป็นการกสงฆ์ด้วย มีหน้าที่ศึกษาหาข้อมูล เตรียมเอกสาร รวบรวมพยานหลักฐาน เสนอประกอบการพิจารณาวินิจฉัยของคณะการกสงฆ์ นั้น

บัดนี้ พระธรรมมหาวีรานุวัตร ประธานคณะเตรียมการ มีลิขิตที่ ๒๑/๒๕๓๒ ลงวันที่ ๔ พฤษภาคม ๒๕๓๒ แจ้งว่า สำหรับกรณีสันติอโศก คณะเตรียมการได้ศึกษาข้อมูล รวบรวมพยานหลักฐาน เพื่อเสนอประกอบการพิจารณาวินิจฉัยของคณะการกสงฆ์เสร็จเรียบร้อยแล้ว โดยเตรียมเอกสาร จัดทำเป็นรูปเล่มตามเอกสาร "ข้อวินิจฉัยกรณีสันติอโศก" ประกอบด้วย เนื้อหาสาระเกี่ยวกับข้อวินิจฉัยกรณีสันติอโศก ของคณะเตรียมการ จำนวน ๖ หน้า เอกสารผนวก ๑ ถึงเอกสารผนวก ๕ จำนวน ๑๓๓ หน้า รวมเอกสารทั้งหมดจำนวน ๑๓๙ หน้า ตามที่ได้มอบฉายที่ประชุมแล้ว ซึ่งในการนี้ คณะเตรียมการได้ประชุมหารือกันแล้ว เห็นสมควรกำหนดประชุมคณะการกสงฆ์ ในวันที่ ๒๓ พฤษภาคม ๒๕๓๒ ณ หอประชุมชุมชนมณฑล จังหวัดนครปฐม เพื่อพิจารณาวินิจฉัยเรื่องนี้ โดยมอบกรมการศาสนาในฐานะเลขาธิการมหาเถรสมาคมเป็นผู้อาราธนาคณะการกสงฆ์เข้าประชุม และขอให้กรมการศาสนาเสนอมหาเถรสมาคมเพื่อทราบ

ที่ประชุมรับทราบ และมีมติให้แต่งตั้ง พระเทพปริยัติโมลี วัดราชโอรสาราม เป็นคณะเตรียมการในคณะการกสงฆ์เพิ่มเติม ตามข้อเสนอของพระธรรมศิลก และให้ดำเนินการได้ทันที โดยไม่ต้องรอรับรองรายงานการประชุม

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ และเห็นสมควรส่งเรื่องให้ ฝ.สม. ดำเนินการตามมติมหาเถรสมาคมต่อไป.

(นายสุรัตน์ โสดาดี)
เจ้าหน้าที่บริหารงานการศาสนา ๖
หัวหน้าฝ่ายบริหารงานของมหาเถรสมาคม
๑๖ พ.ค. ๓๒

ฝ่ายบริหารของ
มหาเถรสมาคม
รับที่ ๑๒๕
วันที่ ๑๖ พ.ค. ๒๕๓๒
เวลา.....

ส่งฝ่ายสังฆการดำเนินการ

(นายสุทธิพงศ์ ตันตยาพิศาลสุทธิ์)
ผู้อำนวยการสำนักงานเลขาธิการมหาเถรสมาคม
๑๒ พ. ค. ๓๒

*"**มหาเถรสมาคม**" จึง "**โมฆะ**" ไม่เป็นอันทำ หรือไม่มีผลบังคับ หรือใช้ไม่ได้*

ชัดๆ ก็คือ ***"ทำไปเสียเปล่า...ไม่มีผลบังคับ...นั่นเอง"***

แต่ **ท่านก็ใช้บังคับเรา "ผู้แพ้" ที่ไร้อำนาจ-ไร้ปากเสียงจนได้ ดังที่เห็นๆ กัน**

อธิบายความกันให้ชัดและละเอียดขึ้นอีกหน่อย ก็คือ *"มหาเถรสมาคม นั้น เป็นหมู่ใหญ่ ท่านได้ทำพิธีกระทำการ**...ขับอาตมาและคณะสันติอโศก...ออกจากหมู่ใหญ่ หรือออกจากหมู่สงฆ์** ที่ชื่อว่า **มหาเถรสมาคม**"* เรียกการกระทำนี้ว่า **"ปัพพาชนียกรรม"** *(แปลว่า "การขับออกจากหมู่" อันเป็นวิธีการหนึ่งของธรรมวินัย)*

ท่านได้ทำจริงๆ แต่ทำหลังจากที่**...อาตมากับคณะได้กระทำการประกาศตนต่อคณะสงฆ์มหาเถรสมาคมสำเร็จ เป็น "นานาสังวาส" ก่อนที่มหาเถรสมาคมจะทำ "ปัพพาชนียกรรม" กับเราเสียอีก ตั้งแต่วันที่ ๖ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๑๘**

*(มหาเถรสมาคม **"บัพพาชนียกรรม"** อาตมากับสันติอโศก ในพ.ศ. ๒๕๓๒)*

เมื่ออาตมากับคณะสงฆ์ชาวอโศก เป็น "นานาสังวาส" กับ "มหาเถรสมาคม" สำเร็จโดย "สังฆกรรม" ไปเรียบร้อยแล้ว ถูกต้องตาม "ธรรมวินัย"

"มหาเถรสมาคม" ก็ไม่สามารถจะมาทำ "ปัพพาชนียกรรม" เราได้ *แม้จะขืนทำกันจนได้ ก็ **"โมฆะ"** ทำไปเสียเปล่า ไม่มีผลบังคับ หรือใช้ไม่ได้แน่นอน*

เพราะตาม **"ธรรมวินัย"** เมื่อภิกษุเป็น **"นานาสังวาส"** กันแล้ว **สงฆ์ต่างคณะย่อมไม่สามารถเป็นผู้คัดค้าน-เป็นผู้ประท้วง** *(ปฏิกโกสนา)* **ในท่ามกลางสงฆ์ได้**

พระไตรปิฎก เล่ม ๕ ข้อ ๑๙๓ บ่งชี้ไว้ชัดเจน

แต่ **"มหาเถรสมาคม" ก็ยังขืนทำ "ปัพพาชนียกรรม"** อาตมากับคณะอยู่นั่นแหละ **และยืนยันว่า *อาตมากับคณะเป็น "นานาสังวาส" ไม่ได้***

"มหาเถรสมาคม" *ไม่พยายามพูดภาษาที่เป็น "ธรรมวินัย" กับเรา*

ทั้งๆที่การกระทำของเรา คือ ***"การทำตนเป็น 'นานาสังวาส' ด้วยตนเอง ตาม 'ธรรมวินัย' ที่ว่าด้วยภูมิของ 'นานาสังวาส' ๒ ประการ"*** *(พระไตรปิฎก เล่ม ๕ ข้อ ๒๔๐)*

เราก็ **ประกาศต่อสงฆ์แล้วจริง** *พร้อมทั้งมีลายลักษณ์อักษรยืนยันมอบให้แก่เจ้าคณะอำเภอ แล้วท่านก็นำส่งขึ้นไปถึงระดับสูง จนเป็นที่รับทราบกันถ้วนทั่วอีกด้วยซ้ำ ซึ่งตามธรรมวินัยนั้น เพียงแต่ประกาศขอแยกเป็น **"นานาสังวาส"** ด้วยวาจาแค่นั้น ไม่ต้องถึงกับแถลงการณ์เป็นลายลักษณ์อักษร ก็แยกตนเป็น **"นานาสังวาส"** สำเร็จแล้ว*

ทั้งๆที่**มหาเถรสมาคม**ท่านก็ยอมรับเป็นอันดีในช่วงที่ท่านได้รับหนังสือประกาศขอแยกตนเป็น **"นานาสังวาส"** นั้น ว่า *"อาตมากับคณะได้ประกาศแยกตัวไม่ขึ้นต่อ*

การปกครองคณะสงฆ์ไทย (หรือมหาเถรสมาคม) อย่างเปิดเผยท่ามกลางสงฆ์เกือบ ๒๐๐ รูป กลางศาลาวัดหนองกระทุ่ม เมื่อวันที่ ๖ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๑๘ ต่อหน้าพระสังฆาธิการหลายรูป" ในหนังสือปกาสนียกรรมก็พิมพ์รายละเอียดเอกสารพวกนี้ไว้ครบทั้งหมด **เพียงแต่ท่านทำทีเบี่ยงเบนไปเป็นว่า *นั่น "ไม่ใช่การประกาศตนเป็นนานาสังวาส" ซึ่งเป็นการ "เล่นแง่" หรือพยายาม "ตะแบง" กันไปเท่านั้น***

"คณะสงฆ์ชาวอโศก" ได้ปฏิบัติตามธรรมวินัยแล้วอย่างถูกต้อง นั่นคือ ***"ได้ประกาศตนเองเป็น 'นานาสังวาส' กับคณะสงฆ์มหาเถรสมาคมอย่างเป็นกิจจะลักษณะต่อหน้าที่ประชุมสงฆ์ถึง ๑๘๐ รูป อันมีเจ้าคณะอำเภอเป็นประธานสงฆ์อยู่พร้อม ในวันที่ ๖ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๑๘"***

ซึ่งเจ้าคณะอำเภอ ก็ได้รายงาน **การประกาศตนเองเป็น "นานาสังวาส" ของ "คณะสงฆ์ชาวอโศก"** นี้ ต่อ **"คณะสงฆ์มหาเถรสมาคม"** รับทราบตามระเบียบ ซึ่งมีหลักฐานเป็นลายลักษณ์อักษรของผู้ว่าราชการจังหวัด *(นายคล้าย จิตพิทักษ์)* ถึงอธิบดีกรมการศาสนา ยืนยันความจริงนี้ *(หนังสือที่ นฐ.๒๓/๑๓๔๓๐ วันที่ ๑๐ กันยายน ๒๕๑๘)*

และ **"คณะสงฆ์มหาเถรสมาคม"** ก็ได้รับทราบ ยอมรับความจริง และประกาศการเป็น **"นานาสังวาส"** นี้ด้วย ตามที่ได้แสดงออกในหนังสือจากกรมการศาสนาที่มีไปถึงผู้อำนวยการฝ่ายการเดินรถ การรถไฟ เมื่อ ๒๓ กรกฎาคม ๒๕๒๕ ซึ่งมีลายลักษณ์อักษรยืนยันว่า *"...กรมการศาสนา ได้นำเรื่องเสนอ **มหาเถรสมาคม** พิจารณาแล้ว ที่ประชุมลงมติ เห็นชอบด้วย ตามเหตุผลที่กรมการศาสนาเสนอว่า เนื่องจากในปัจจุบันนี้ **พระภิกษุสามเณรในสำนักสันติอโศก มิได้ขึ้นอยู่ในปกครองของคณะสงฆ์ไทย ตามพระราชบัญญัติคณะสงฆ์ ๒๕๐๕** และไม่ได้อยู่ในความอุปการะของทางราชการ..." (หนังสือจาก กรมการศาสนา ที่ ศธ. ๐๔๐๗/๘๕๓๗)*

แต่แล้ว **"มหาเถรสมาคม" ก็ "กลับคำ" หน้าตาเฉย !**

ตาม "ธรรมวินัย" เมื่อสงฆ์เป็น "นานาสังวาส" กันแล้ว ทั้งสองฝ่าย **ต่างก็ปฏิบัติกันไป** ตามความเห็นและยึดถือที่แตกต่างกัน

และที่สำคัญ ก็คือ **"สงฆ์ฝ่ายหนึ่งไปฟ้องร้องชำระความผิด หรืออธิกรณ์อีกฝ่ายหนึ่งไม่ได้"** *ถ้าฝ่ายใดไปอธิกรณ์อีกฝ่ายหนึ่ง ฝ่ายนั้น **ต้องอาบัติ** และอธิกรณ์นั้นเป็น **โมฆะ** การตัดสินความนั้น **ไม่เป็นอันทำ ใช้ไม่ได้ ไม่มีผลบังคับ***

แต่ **คณะสงฆ์มหาเถรสมาคม** ก็ได้ **"กระทำ"** กับ **คณะสงฆ์ชาวอโศก** ถึงขั้น

"อนุวาทาธิกรณ์" หมายความว่า *"คณะสงฆ์มหาเถรสมาคม ได้โจทหรือฟ้องร้องกล่าวหาสันติอโศก แล้วก็ตั้งคณะพิจารณาตัดสินความกัน นี่ก็เป็นการ**'กระทำ'** ของคณะสงฆ์มหาเถรสมาคม"* ซึ่งที่จริงตามธรรมวินัย **"กระทำไม่ได้"**

และอีกอย่าง ***"การทำสังฆกรรมตัดสินความคดีของสันติอโศก*** *มหาเถรสมาคมก็เอาสงฆ์ทั้งฝ่าย**ธรรมยุติกนิกาย** ทั้งสงฆ์ฝ่าย**มหานิกาย** ซึ่งเป็นสงฆ์ ๒ ฝ่าย หรือ**นานาสังวาส** กันแท้ๆ มาร่วมกันพิจารณาคดีของสันติอโศก* ***ซึ่งผิดธรรมวินัย ทำไม่ได้"*** แม้ทำก็ **"โมฆะ" ใช้ไม่ได้-ไม่เป็นอันทำ-ไม่มีผลบังคับ** *(วินัยวิบัติในประเด็น"คณปูรกะ")*

แถมที่ **คณะการกสงฆ์** ทำการวินิจฉัยตัดสินความอาตมา ก็ไม่เป็น **"สัมมุขาวินัย"** คือ **"พิจารณาความลับหลังจำเลย"** เพราะไม่ได้แจ้งจำเลย ไม่ได้เรียกจำเลย คือ อาตมากับสงฆ์ชาวอโศก เข้าไปนั่งอยู่ในที่พิจารณาความ...ร่วมรับรู้รับฟัง-ร่วมให้การแต่อย่างใดเลย **สงฆ์มหาเถรสมาคม "กระทำ" เอาตามอำเภอใจ** ดังกล่าวนี้จริงทั้งสิ้น

กระนั้นก็ตาม **คณะสงฆ์ชาวอโศก ก็อ่อนน้อมถ่อมตนไม่ได้ดื้อดึงดัน**
ซึ่งก็พยายามที่จะไม่ให้เสียธรรม **ยอมในสิ่งที่ยอมเสียสละได้**
แม้ที่สุด **ยอมขึ้นศาล ยอมเปลี่ยนสภาพหลายอย่าง**
แต่ที่ไม่ยอม ก็คือ **"ไม่ยอมสละสมณเพศ"**
ขอยืนยันความเป็น "สมณะตามธรรมวินัย" อยู่ตลอดเวลา

ทางกฎหมาย อาตมากับคณะก็ยอมทุกอย่าง ไม่ได้ขัดขืนใดๆ
เมื่อตัดสินในข้อกฎหมายว่า ***"ผิด" ต้องโทษ*** *ก็รับโทษไปตามข้อกฎหมายแล้ว ซึ่งศาลให้รอลงอาญา ๒ ปี ให้มีการคุมประพฤติ*

เราก็ทำตามศาลสั่ง จนครบทุกอย่าง ทุกวันนี้ก็ผ่านไปเรียบร้อยหมดแล้ว

และ**การต้องแพ้คดีความในศาลยุติธรรมทางโลกนั้น ก็ไม่ใช่เรื่องธรรมวินัย**เลย เป็นเรื่องของกฎหมาย **ข้อกฎหมายที่ไม่ใช่บัญญัติของพระพุทธเจ้า** *(บางข้อนั้นขัดแย้งกับของพระพุทธเจ้าด้วย)* **ศาลไม่มีสิทธิ์ตัดสินความผิดทางธรรมวินัยใดๆ** ตัดสินได้แต่เฉพาะในแง่กฎหมายที่บัญญัติขึ้นมาใหม่ **มิใช่ข้อบัญญัติของพระพุทธเจ้า**

ทั้งๆที่พระราชบัญญัติคณะสงฆ์ พ.ศ. ๒๕๐๕ มาตรา ๑๘ บัญญัติไว้ว่า ***"ถ้าบัญญัติใดขัดกับธรรมวินัย ก็เป็นอันใช้บังคับไม่ได้ ต้องให้ยึดธรรมวินัยเป็นหลัก"***

แต่เราก็เล็กจิ๋วเกินไป ที่จะบังอาจถึงขั้นไปแย้ง ไปชำระข้อกฎหมายเหล่านี้

เพราะเหตุฉะนี้ **ผู้ที่ไม่เข้าใจในความลึกซึ้งของธรรมวินัย** จึงหลงเข้าใจผิดไป

ได้อย่างผิวเผินว่า ***คณะสงฆ์ชาวอโศก แพ้คดีในศาลของฆราวาสทางโลก ซึ่งที่จริงไม่ใช่ทางธรรมนั้น คณะสงฆ์ชาวอโศกก็ต้องขาดจากความเป็น "สงฆ์" ไม่เป็น "สมณะ" ไปด้วย ทั้งๆ ที่ประเด็นของข้อกฎหมาย ที่สมณะโพธิรักษ์ถูกฟ้องร้องนั้น ประเด็นของข้อกฎหมายมีเชิงย้อนให้ชวนงงว่า "มหาเถรสมาคม มีมติสั่งให้สมณะโพธิรักษ์...สละสมณเพศ ถ้าไม่สละสมณเพศ-ก็ผิดกฎหมาย"***

ชัดๆ ในประเด็น ก็คือ **ถ้าไม่ "สึก" นั่นคือ "ผิดกฎหมาย"**

และแล้ว **"สมณะโพธิรักษ์" ไม่ยอมสละสมณเพศ ยืนยันครองความเป็นสมณเพศตลอดมา ไม่ยอม "สึก" นั่นเอง** นั่นก็หมายความว่า ***"สมณะโพธิรักษ์ ยังคงเป็นสงฆ์ ยังมีความเป็นสมณเพศอยู่"***

และก็เพราะยังคงครองความเป็นภิกษุเป็นสมณะอยู่นี่แหละ จึงได้ผิดกฎหมาย มาตรา ๒๗ ที่ว่า *"สั่งให้สึก ถ้าไม่สึก...ก็ผิดกฎหมายข้อนี้"*

แต่ในทางธรรมวินัย ยังคงไม่ได้สละสมณเพศอยู่นั่นเอง จึงยังคงเป็นภิกษุ

ซึ่งต้องทำความเข้าใจให้ชัดๆ ว่า ***"เมื่อ 'ไม่สึก' ก็ยังคงครองเพศสมณะเป็นพระ-เป็นสงฆ์อยู่อย่างเดิมตามธรรมวินัย ใช่ไหม ?"***

การตัดสินธรรมวินัยเป็น "สังฆกรรม" ผู้พิพากษาเป็นฆราวาส ไม่มีศีลเท่ากับภิกษุ ไม่มีฐานะเป็นภิกษุ *"จะมาตัดสินคดีอันเป็นธรรมวินัยของพระ-ของสงฆ์ ...ย่อมไม่ได้แน่นอน เป็นฆราวาสจะมีสิทธิ์เข้าไปทำ **'สังฆกรรม'** ตัดสินธรรมวินัยได้อย่างไร ? ย่อมตัดสินธรรมวินัยไม่ได้"*

แม้จะเป็นภิกษุแท้ๆ ผู้จะเข้าร่วมคณะตัดสินคดีธรรมวินัยนั้น ต้องบริสุทธิ์ศีล ถ้าเป็นภิกษุที่ไม่บริสุทธิ์ศีล ก็เข้าร่วมคณะตัดสินธรรมวินัยไม่ได้ ยิ่งไปกว่านั้น หากเป็นภิกษุต่างนิกาย หรือ **"นานาสังวาส"** ก็ยังร่วมตัดสินไม่ได้เลย

ดังนั้น **"ฆราวาส" จึงหมดสิทธิ์ที่จะตัดสินธรรมวินัยเด็ดขาด**

แม้ทำ ก็ **"โมฆะ"** ใช้ไม่ได้ ไม่มีผลบังคับ ตัดสินไปก็สูญเปล่า เพราะ มันไม่ถูกเรื่อง ผิดธรรม ผิดวินัย ผิดฝาผิดตัว

ทางธรรมวินัย นั้น อาตมากับสงฆ์ชาวอโศก ไม่ได้มีความผิดถึงขั้นปาราชิก ดังที่กล่าวลือหรือที่ตู่ว่า...*อาตมามีความผิดขั้นปาราชิก ก็ไม่เคยถูกเรียกไปสอบสวน **"อธิกรณ์"*** **อาตมากับคณะไม่ได้มีความผิดใดๆ ตามธรรมวินัยที่จะต้องถึงกับให้สึกแม้ข้อเดียว** แม้แต่ลักษณะ ๑๑ ประการ ที่มีบัญญัติไว้ในพระวินัย *(พระไตรปิฎก*

เล่ม ๔ ข้อ ๑๒๕-๑๓๒) ว่า *ไม่พึงให้บวช ที่บวชแล้วมารู้ภายหลัง ก็ต้องให้สึก (เช่น กะเทย คนลักเพศ คนฆ่ามารดา เป็นต้น) ในคณะสงฆ์สันติอโศกเราก็ไม่มี นอกจากถูกใส่ความ หรือ ถูกกล่าวหาไปต่างๆ* **อาตมากับสงฆ์ชาวอโศก จึงคงเป็นสงฆ์เป็นพระอยู่**

แต่ผู้กล่าวหาก็หาความ ตู่อาตมากับคณะไปได้นานาสารพัด

จึงทำให้ผู้ไม่เข้าใจถ่องแท้ เข้าใจผิดว่า ***"สงฆ์ชาวอโศก ไม่ได้เป็นพระเป็นสงฆ์แล้ว เพราะแพ้คดีทางกฎหมาย"*** นี่คือ **"ความสับสน"** ของผู้ที่ไม่ชัด-ไม่คม-ไม่ลึก ในส่วนที่เป็นทั้งกฎหมาย และทั้งธรรมวินัย

"คดีทางธรรมวินัย" นั้น สำเร็จผลได้ด้วยสงฆ์
ส่วน "คดีทางกฎหมาย" สำเร็จผลได้ด้วยฆราวาสที่เป็นเจ้าหน้าที่รัฐ
มันคนละคดี ! คนละผล ! คนละเหตุกัน !

"คดีทางธรรมวินัย" ที่สงฆ์มหาเถรสมาคมกระทำกับอาตมาไปนั้น อาตมาก็ชี้แจง และยืนยันหลักฐานไปแล้วว่า **โมฆะ ! ใช้การไม่ได้ !** จะ **"ปกาสนียกรรม"** อาตมากับคณะอย่างไร จะ **"ปัพพาชนียกรรม"** อาตมากับคณะกี่ครั้ง ก็ไม่เป็นผลบังคับใช้ไม่ได้ ***เพราะกระทำภายหลัง ที่อาตมากับคณะสงฆ์ชาวอโศก ประกาศเป็น "นานาสังวาส" สำเร็จแล้ว อย่างถูกต้องแล้วตามธรรมวินัย***

ส่วน **"คดีทางกฎหมาย"** ฝ่ายฆราวาสก็ได้กระทำไปแล้ว เป็นผลแล้ว ให้เรา **"แพ้คดี"** ได้รับโทษทุกประการจบไปแล้ว และเราก็ยอมทำตามกฎหมายทุกอย่าง

แม้ **"ทางธรรมวินัย"** เราก็ยอมมาตลอดสารพัด

ยิ่งกว่านั้นมีการกล่าวหาว่า "คณะสงฆ์ชาวอโศก เป็น 'นิกาย' ซ้ำเสียอีก"

ทั้งๆ ที่ **"คณะสงฆ์ชาวอโศก"** ยืนยันและปฏิบัติตนแค่ **"นานาสังวาส" ตามธรรมวินัย** ตลอดมาอยู่ตราบเท่าทุกวันนี้ *ผู้ที่* ***"กระทำ"*** *ให้เกิดแตกแยกกันจนเกินเรื่องเกินสัจธรรมไปนั้น จึงมิใช่* ***"การกระทำ"*** *ของ* ***"คณะสงฆ์ชาวอโศก"***

สงฆ์ชาวอโศก "กระทำตนเอง" ให้เป็นแค่ "นานาสังวาส" ตามธรรมวินัย
สงฆ์ชาวอโศก ไม่ได้เป็น "นิกาย" เป็นแค่ "นานาสังวาส" เท่านั้น จริงๆ

แต่ก็ **"ถูกเหตุการณ์ และถูกกระทำ" ให้เกิดแตกแยก** *(เภท)*

จนกระทั่งประชาชนที่ไม่รู้ลึกซึ้งในหลักธรรมวินัยเข้าใจผิดไปว่า ***สงฆ์ชาวอโศก เป็น "นิกาย"*** *คนก็หลงผิดไปว่า* ***สงฆ์ชาวอโศก เป็น "ผู้กระทำตน" เป็น "นิกาย"***

แต่จริงๆ แล้ว **คณะสงฆ์ชาวอโศก** เป็น **"ผู้ถูกกระทำ"** ให้เข้าใจผิดไปแท้ๆ

ทั้งๆที่ **คณะสงฆ์ชาวอโศก** *"กระทำตนเป็น **'นานาสังวาส'** ด้วยตน **ตามธรรมวินัย** เท่านั้น ไม่ได้ปฏิบัติผิดไปจาก **'นานาสังวาส'** เลย"*

ส่วนผู้ที่กลับคำพยายามกลบเกลื่อน ไม่ให้เป็น "นานาสังวาส" ตามธรรมวินัย ก็เป็นจริงของผู้ที่ **"กระทำ"** *(กรรม)* จริงนั้นๆ คือ *เลี่ยง หรือบิดเบือนธรรมวินัย*

เมื่อทำให้เกิดการเข้าใจผิด จนกลายเป็นแตกแยกถึงขั้น **"นิกาย"** มันก็ยิ่งผิดเข้าข่าย **"สังฆเภท"** ไปเลย ผู้ทำก็ **"บาป"** ถึงขั้น **"อนันตริยกรรม"** ตาม **"สัจจะแห่งกรรม"** อย่าพยายามกันนัก !

เพราะ **ด้วยความจริง "คณะสงฆ์ชาวอโศก" เพียง "ทำตนเอง" เป็น "นานาสังวาส" ตามวิธีของการเป็น "นานาสังวาส"** ในข้อที่ ๑ จากพระไตรปิฎก เล่ม ๕ ข้อ ๒๔๐ บอกไว้ชัดว่า ***"ภูมิของนานาสังวาส มีอยู่ ๒"*** คือ

๑. ภิกษุทำตนเป็นนานาสังวาสด้วยตน

๒. สงฆ์พร้อมเพรียงกันยกภิกษุนั้น *(เป็นนานาสังวาส)*

ดังนั้น **การทำตนเองเป็น "นานาสังวาส" นี้ ไม่ผิดธรรมวินัยใดๆ เลย "พระพุทธเจ้า" ทรงอนุญาตให้ทำได้ เมื่อเกิดกรณีขัดแย้งกันจนถึงขีดถึงขั้น ตามที่เป็นจริง วินัยข้อนี้เป็นทางออกประเด็นหนึ่งของสังคมมนุษย์ อันเป็นสุดยอดแห่ง "พระปัญญาธิคุณ" ของพระพุทธองค์โดยแท้**

"นานาสังวาส" ความหมายง่ายๆ ก็คือ เป็นพุทธร่วมกัน แต่มีสิ่งที่ "แตกต่างกัน *(นานา)"* **ยังไม่ถึงขั้น "แตกแยกกัน** *(เภท)* **เป็นนิกาย"** ซึ่งมี **"กรรม"** ต่างกัน มี **"อุเทศ"** ต่างกัน มี **"ศีล"** ไม่เสมอสมานกัน ถึงขั้นร่วมกันยากแล้ว

เพราะ **ต่างก็มีความเชื่อ** *(ศรัทธา)* **และความเห็น** *(ปัญญา)* **ไม่เหมือนกันจริงๆ** ซึ่งเป็นเรื่องธรรมชาติ และสิทธิมนุษยชน

มี **"กรรม" ต่างกัน** ก็คือ *"มีการกระทำแตกต่างกันไปแล้ว" เช่น พฤติกรรม **ต่างกัน,** พิธีกรรม **ต่างกัน,** กิจกรรม **ต่างกัน***

มี **"อุเทศ" ต่างกัน** คือ *คำสอนคำอธิบายธรรมะไม่ไปทางเดียวกัน ยกหัวข้อธรรมข้อเดียวกัน แต่อธิบายความหมาย...**แตกต่างกัน***

มี **"ศีลไม่เสมอสมานกัน"** คือ *ศีลข้อเดียวกัน แต่ปฏิบัติ **ไม่เหมือนกัน***

*เช่น ศีลข้อที่ว่า **ไม่รับเงินทอง ไม่มีเงินทอง ไม่สะสมเงินทอง เป็นของตน** ฝ่ายหนึ่งรับอยู่-สะสมอยู่-ใช้อยู่ โดยมีข้ออ้างไปต่างๆ แต่อีกฝ่ายหนึ่งไม่รับ-ไม่สะสม-ไม่ใช้ หรือศีลข้อที่ว่า **ให้เว้นขาดการรดน้ำมนต์** ฝ่ายหนึ่งถือว่ารดน้ำมนต์ไม่ผิด*

*...ก็รดน้ำมนต์อยู่ แต่อีกฝ่ายถือว่าผิด...ไม่รดน้ำมนต์ หรือศีลข้อที่ว่า **ให้เว้นขาดการบูชาด้วยไฟ** โดยใช้สิ่งที่จุดเป็นเปลว หรือเป็นควัน ทุกวันนี้ใช้ธูปและเทียน ฝ่ายหนึ่งถือว่าไม่ผิด...ก็บูชาด้วยไฟ-โดยใช้ธูปใช้เทียนจุดไฟอยู่ แต่อีกฝ่ายถือว่าผิด ...จึงไม่บูชาด้วยไฟเลย ไม่ว่าจะใช้อะไรเป็นเชื้อไฟ เป็นต้น หรือฝ่ายหนึ่งไม่นับว่า **จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล เป็นศีลที่ภิกษุจะต้องยึดถือปฏิบัติสำคัญกันแล้ว** แต่อีกฝ่ายหนึ่งยังนับว่า...จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล...เป็นศีลที่ภิกษุจะต้องถือปฏิบัติสำคัญยิ่งด้วยซ้ำ ก็ถือปฏิบัติกันเคร่งครัดอยู่*

ดังนั้น เมื่อขัดแย้งกันถึงขีดถึงขั้น เหตุการณ์ก็ย่อมเป็นไป

สุดท้าย **แห่งความสุดวิสัย** เพราะต่างฝ่ายต่างก็มีศรัทธา-เชื่อ และต่างก็มีปัญญา-เห็น ตามศรัทธาและปัญญาของแต่ละฝ่ายจริงๆ ซึ่งเกิดได้เป็นได้ อันเป็นวิสัยมนุษย์ **ก็ต้องจบด้วยหลักธรรมวินัยสุดวิเศษของ "พระสัมมาสัมพุทธเจ้า"**

นั่นคือ **"นานาสังวาส"** นี่เอง เป็นข้อยุติเหตุการณ์จริงนั้นๆ

ซึ่งเป็น **"หลักการที่ให้สิทธิและอิสรภาพสุดยอดแก่ความเป็นมนุษย์"**

แต่ **ผู้ไม่เข้าใจใน "ธรรมวินัย" ดีพอ** ก็จะนับจะถือเอาความต่างที่ **"ต่างกัน-ไม่เหมือนกัน"** (นานา) จริงๆ นี้ ว่า **เป็นการแตกแยก** (เภท) **ถึงขั้น "นิกาย"**

ยิ่ง **"ผู้รู้"** หลักธรรมวินัยดี ก็ไม่ช่วยกันทำความเข้าใจให้ **"ผู้ยังไม่รู้"** เข้าใจให้ถูกต้องด้วย แถมกลับกระทำและพูดบอกว่า...

*สันติอโศกเป็น **"นิกาย"** ให้ **"ผู้ไม่รู้"** เชื่อผิดซ้ำเข้าไปอีก ก็แน่นอน **"ผู้ไม่รู้"** ก็ต้องเชื่อตามคนที่เขานับถือว่า เป็น **"ผู้รู้"** บอก และชวนให้เข้าใจผิดนั้นๆ แน่นอน*

"กรรม" คือ "อาการที่เกิดในตัวคน ทั้งทางกาย-วาจา-ใจ ที่มีอาการจริง มีจริง-เป็นจริงที่ใคร...ก็ของคนนั้น"

ขอยืนยันว่า "สันติอโศก" ไม่ใช่ "นิกาย" ตามธรรมวินัยโดยแท้
"สันติอโศก" เป็นแค่ "นานาสังวาส" เท่านั้น

"สมานสังวาส" คือ "ธรรมเป็นเครื่องอยู่ร่วมกันของสงฆ์ อันมีการศึกษา *(ศีล-สมาธิ-ปัญญา)* เสมอสมานกัน มีการทำสังฆกรรม และการชี้แจงร่วมกัน"

"นานาสังวาส" จึงคือ **ความแตกต่าง**ในธรรมที่เป็นเครื่องอยู่ร่วมกันของสงฆ์ อันเป็นความหลากหลายในพุทธศาสนา ที่มีเอกภาพในระดับหนึ่ง *(unity of diversity)*

เกี่ยวกับเรื่อง **"นานาสังวาส"** นี้ ศึกษาได้จาก **พระไตรปิฎก** เล่ม ๔ เล่ม ๕

เล่ม ๖ เล่ม ๘ จาก **วินัยมุข** เล่ม ๓ กัณฑ์ที่ ๓๒ จาก **พระธัมมปทัฏฐกถาแปล** ภาค ๑ "เรื่องภิกษุชาวเมืองโกสัมพี" *จบคำแถลงเพียงแค่นั้น*

✧ "นานาสังวาส" ต่างฝ่ายต่างปฏิบัติ

"สงฆ์สันติอโศก" ได้ประกาศ "นานาสังวาส" กับ คณะสงฆ์มหาเถรสมาคม เป็นที่สำเร็จเรียบร้อยแล้วตามธรรมวินัย ตั้งแต่ ๖ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๑๘

เมื่อสงฆ์ได้ปฏิบัติจนสำเร็จตาม "ธรรมวินัย" ถูกต้องแล้วว่า... ต่างเป็น "นานาสังวาส" กันแล้ว ซึ่ง "ร่วมสังฆกรรม" กันไม่ได้ สงฆ์ต่างฝ่ายย่อม "อธิกรณ์" ข้ามฝ่ายกันไม่ได้

ดังนั้น เมื่อเป็น **"นานาสังวาส"** กันแล้วฉะนี้ หลังจาก ๖ สิงหาคม ๒๕๑๘ ฝ่ายมหาเถรสมาคม **จะมาฟ้องร้องกัน** หรือ **ประท้วงกัน** หรือ **คัดค้านกันจังๆ** *(ปฏิกโกสนา)* จนเป็น **"อธิกรณ์"** หรือจนเป็น **โทษ** เป็น **คดี** ที่ต้องตัดสินความกันนั้น **"ทำไม่ได้"**

ที่ว่า **"ทำไม่ได้"** เพราะผิดขั้นตอนของพระธรรมวินัย ถือว่า **ละเมิดวินัยข้อ "อุกโกฏนะ"** *ส่วนผู้เป็นโจทย์กล่าวหาคัดค้านจังๆ จนเข้าขั้น คัดค้าน, ดูหมิ่น, ด่าตอบ ซึ่งเป็น **"ปฏิกโกสติ"** อันเป็นธรรมชาติวิสัยที่มีได้ในคน เป็นวิสัยมนุษย์ที่สุดห้ามแล้ว ไม่มีทางจะต้านกั้นได้ จึงไม่เอาผิด ไม่มีความผิด ไม่อาบัติ*

"ธรรมวินัย" ที่ว่าด้วยเรื่อง "นานาสังวาส" บัญญัติไว้เช่นนั้น

ส่วน ***การรื้อฟื้น*** หรือเป็น ***การฟื้นคดี*** ซึ่งเป็น ***การทำให้ความยุติธรรมบิดเบือน*** เป็น ***การคดโกง*** เป็น ***ความลำเอียง*** เรียกว่า **"อุกโกฏนะ"** เพราะ **สงฆ์มหาเถรสมาคม** กับ **สงฆ์ชาวโอศก เป็น "นานาสังวาส" กันเสร็จสมบูรณ์ไปเรียบร้อยแล้ว**

ดังนั้น **ฝ่ายใดก็ไม่สามารถจะมารื้อฟื้นให้เกิดคดี** ขึนผู้ใดทำ...ก็ **ต้องอาบัติ** *(ล่วงละเมิดวินัยบัญญัติ)* และการกระทำนั้น **"โมฆะ"** *(ใช้ไม่ได้, ไร้ผล) และที่ขืนทำ หรือได้ทำไปแล้วนั้น ก็ใช้ไม่ได้ ไม่สำเร็จประโยชน์ **"โมฆะ"** ใช้บังคับไม่ได้ ทำไปเสียเปล่า* เพราะภิกษุที่เป็น **"นานาสังวาส"** กันแล้ว ถือว่า **"ทั้ง ๒ ฝ่ายตกลงกันแล้วว่า ไม่ร่วม 'สังฆกรรม' กัน"** ดังนั้น **ย่อม "อธิกรณ์" กันไม่ได้ !**

ผู้ใดรื้อฟื้น ผู้ใดฟื้นคดี ทำ "อธิกรณ์" หรือทำ "สังฆกรรม" ข้ามฝ่ายขึ้นมา ผู้นั้น ทำให้ความยุติธรรมบิดเบือน เป็นการคดโกง เป็นความลำเอียง ที่ชื่อว่า "อุกโกฏนะ" อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ !

สรุปแล้ว เมื่อสงฆ์ทั้ง ๒ ฝ่าย ร่วมสังฆกรรมกันไม่ได้แล้ว เพราะได้ประกาศการเป็น "นานาสังวาส" กัน อย่างถูกธรรมวินัยสำเร็จแล้วจริง ใครจะรื้อฟื้นย่อมทำไม่ได้ ถ้าทำก็ถือว่า "ผิดธรรมวินัย" เป็น "อุกโกฏนะ" ตรงๆ เปรี้ยงๆ คือ *"ทำให้ความยุติธรรมบิดเบือน เป็นการคดโกง เป็นความลำเอียง"* ดังนั้น การจะรื้อฟื้นคดีจนถึงขั้น "อธิกรณ์" กันนั้น เป็นอันทำไม่ได้แน่นอน ขืนทำก็โมฆะ ดังกล่าวแล้ว

✧ "สังฆกรรม" และ "อธิกรณ์"

ควรจะเข้าใจคำว่า "สังฆกรรม" และคำว่า "อธิกรณ์" กันสักนิด

"สังฆกรรม" เป็นคำที่บอกให้รู้รวมๆ ว่า *"เป็นกิจ เป็นงาน ที่จะต้องใช้หมู่สงฆ์ร่วมกันคิด ร่วมกันทำ ร่วมกันวินิจฉัย ร่วมกันตัดสิน"*

"สังฆกรรม" หมายความถึง *งานของสงฆ์ กรรมที่สงฆ์พึงทำ กิจที่พึงทำด้วยการประชุมสงฆ์ พิธีกรรมที่หมู่สงฆ์ทำกันในที่ประชุมสงฆ์ (เช่น อธิกรณ์ อธิกรณสมถะ)*

และ **"อธิกรณ์"** ก็เป็น **"สังฆกรรม"** ด้วย

ทว่า **"อธิกรณ์"** จะดูหนักไปข้างเป็นเรื่อง เป็นคดี อันมีโทษ

"สังฆกรรม" เป็นกรรมที่อาศัยใช้คณะสงฆ์ประชุมอย่างน้อยตั้งแต่ ๔ รูปขึ้นไปตามแต่กรณี และหมายถึง งานของสงฆ์กลางๆ เป็นงานที่สงฆ์พึงทำ กิจที่พึงทำ โดยที่ประชุมสงฆ์อย่างน้อยตั้งแต่ ๔ รูป ขึ้นไป ส่วนจะเกินกว่ากำหนดอย่างต่ำไปนั้น จะเกินเท่าไรก็ได้ หรือพิธีกรรมที่หมู่สงฆ์ทำกันในที่ประชุมสงฆ์ ซึ่งบางอย่างเป็นงานทั่วไปที่สงฆ์ทั้งหลายควรใช้ที่ประชุมสงฆ์เป็นกลุ่มเป็นหมู่ เพื่อความร่วมรับรู้ด้วยกัน เป็นหลักฐานห้อมล้อม เพียงพอแก่การณ์ที่เหมาะสม

"อธิกรณ์" หมายความถึง *สิ่งที่มีเหตุมีเรื่องเกิดขึ้น จนเป็นกรณี-เป็นปัญหา ซึ่งเป็นเรื่องที่ต้องพิจารณา แล้วสงฆ์จะต้องจัดการ เรื่องที่สงฆ์ต้องดำเนินการมี ๔ อย่าง*

๑. ***วิวาทาธิกรณ์*** ปัญหาเรื่องการทะเลาะกัน-การเถียงกัน เกี่ยวกับธรรมวินัย

๒. ***อนุวาทาธิกรณ์*** ปัญหาเรื่องการตำหนิติเตียนกัน การโจทกันหรือกล่าวหากัน ด้วยอาบัติ

๓. ***อาปัตตาธิกรณ์*** ปัญหาเรื่องการประพฤติผิด หรือล่วงละเมิดพระบัญญัติ การต้องอาบัติ การปรับอาบัติ การแก้ไขตัวให้พ้นจากอาบัติ

๔. ***กิจจาธิกรณ์*** เป็นเรื่องหน้าที่การงานที่สงฆ์ต้องพิจารณา กิจธุระต่างๆ ที่

สงฆ์จะต้องทำ เรื่องที่เกิดขึ้นแล้วสงฆ์จะต้องจัดทำ ต้องดำเนินการ คือ ***อปโลกนกรรม ญัตติกรรม ญัตติทุติยกรรม ญัตติจตุตถกรรม*** *(พระไตรปิฎก เล่ม ๖ ข้อ ๖๓๔)*

๑. อปโลกนกรรม กรรมที่ทำเพียงแจ้งให้ทราบ กรรมที่ทำเพียงด้วยบอกกันในที่ประชุมสงฆ์ ไม่ต้องตั้งญัตติ และไม่ต้องสวดประกาศ ไม่ต้องขอมติ *(ไม่ต้องสวดอนุสาวนา)* เช่น *แจ้งการลงพรหมทัณฑ์แก่ภิกษุ แจ้งการเป็น **"นานาสังวาส"** แก่กัน*

๒. ญัตติกรรม กรรมที่ทำเพียงตั้งญัตติ ไม่ต้องสวดอนุสาวนา เช่น *อุโบสถ (สงฆ์สวดปาฏิโมกข์) และปวารณา (อนุญาตให้ตำหนิ, อนุญาตให้ขอ)*

๓. ญัตติทุติยกรรม กรรมที่ทำด้วยตั้งญัตติ แล้วสวดอนุสาวนา หนหนึ่ง เช่น *สมมติสีมา ให้ผ้ากฐิน*

๔. ญัตติจตุตถกรรม กรรมที่ทำด้วยตั้งญัตติ แล้วสวดอนุสาวนา ๓ หน เช่น *อุปสมบท ให้ปริวาส ให้มานัต*

ถ้าเป็นแค่ **"อปโลกนกรรม"** เท่านั้น ไม่ได้เป็นเรื่องยาก หรือเรื่องมาก เพราะเป็นเรื่องที่รู้ดีกันทั่วไป เป็นเรื่องที่เกิดอยู่หรือเป็นกันอยู่แล้วจนชัดแจ้ง จึงเพียงแจ้งให้รับทราบกัน ไม่ต้องตั้งญัตติ ไม่ต้องถาม ไม่ต้องถก ไม่ต้องอภิปราย ไม่ต้องวินิจฉัย ดังนั้น **"สังฆกรรม"** จึงมีความหมายกว้างกว่าคำว่า **"อธิกรณ์"**

✧ "ปฏิกโกสนา" และ "ทิฏฐาวิกัมม์"

ศัพท์ที่ใช้เกี่ยวกับ "นานาสังวาส" อย่างสำคัญ ๒ คำ ที่ต้องอธิบายขยายความกัน คือ *"ปฏิกโกสนา" และ "ทิฏฐาวิกัมม์"*

พิจารณาตามดีๆ เถิด แล้วจะเข้าใจความลึกซึ้งสูงส่งแห่ง **"ศาสนาพุทธ"**

"ปฏิกโกสนา" แปลว่า *"การคัดค้าน การประท้วง การปฏิเสธ การห้าม"*

มาจากกิริยา **"ปฏิกโกสติ"** ซึ่งแปลว่า *ด่าตอบ ดูหมิ่น แย้งตอบอย่างรุนแรง*

"ปฏิกโกสนา" ที่ปราชญ์ทางศาสนาของชาวไทยแปลว่า ***การกล่าวคัดค้านจังๆ*** นั้น หมายความว่า *สงฆ์ที่เป็น **"นานาสังวาส"** กันแล้ว จะคัดค้านจังๆ หรือประท้วงกันอย่างเป็นจริงเป็นจัง จนเกิดเรื่องเกิดราว...**ไม่ได้** ยิ่งเอาเรื่องกันจนถึงขั้นฟ้องร้องเป็นคดีกันเลย...**ยิ่งไม่ได้ใหญ่** ถือว่า **"อาบัติ"** หรือมีความผิด*

ดังนั้น **"ปฏิกโกสนา"** จึงหมายถึง *"การกล่าวคัดค้านจังๆ การขัดแย้งโต้ตอบอย่างเอาเรื่องจนถึงขั้นเป็นเรื่อง"* ดังที่มหาเถรสมาคมได้ทำ ทั้งดูหมิ่น ทั้งติเตียน

ทั้งคัดค้าน ทั้งปฏิเสธการกระทำของสงฆ์ชาวอโศกที่ได้ประกาศ **"นานาสังวาส"** แล้วก็ยังไม่ยอมรับการกระทำนี้ อย่างเอาเป็นเอาตายกันจริงๆจังๆกับคณะสงฆ์ชาวอโศก

ฉะนี้แล คือ "อุกโกฏนะ" ซึ่งมหาเถรสมาคม ไม่ได้ทำเพียงแค่กล่าวแย้งแสดงความจริง แต่ทำผิดจนเป็นการ "คดโกง" *(อุกโกฏนะ)*

ซึ่ง **มหาเถรสมาคม** ลงมือ **"คัดค้านอย่างจังๆ"** ชนิดลงมือปฏิบัติกันให้เห็นดำเห็นแดงกันทีเดียวว่า *อาตมากับคณะสงฆ์ชาวอโศก...เป็น **"นานาสังวาส" ไม่ได้***

โดยยืนยันว่า *ถ้าอาตมากับสงฆ์ชาวอโศกจะแยกออกไปจากสงฆ์มหาเถรสมาคมทำได้ประตูเดียวเท่านั้น คือ **ต้องสึกออกไป** ประตูอื่นทำไม่ได้ !*

ยืดมั่นยืนยันว่า *สงฆ์ชาวอโศกยังคงเป็นสงฆ์อยู่ในการปกครองของมหาเถรสมาคม **จะแยกออกไปเป็น "นานาสังวาส" ไม่ได้** เพราะยังไม่ได้สึก*

ก็เท่ากับแปล **"นานาสังวาส"** ว่า ***ต้องสึก จึงจะถือว่าแยกออกไปได้สำเร็จ***

แม้เราจะได้กระทำการประกาศทั้งด้วยวาจา ทั้งมีลายลักษณ์อักษรยืนยันการขอแยกสำเร็จแล้วปานใด ก็ยังคงไม่ยอม *[ที่จริงนั้น ยอมรับแล้วด้วยซ้ำ มีหลักฐานยืนยัน]* แล้วอย่างนี้ถือว่า ***มหาเถรสมาคมไม่ยอมรับธรรมวินัยของพระพุทธเจ้า หรือไม่ปฏิบัติตามธรรมวินัยของพระพุทธเจ้าได้ไหม ?***

*[ขออภัยเถิดที่อาตมาต้องชี้แจง **ปากชัด** (มิใช่ปากจัด) ถึงขนาดนี้ ขอยืนยันว่า อาตมาไม่ได้ลบหลู่ดูหมิ่นมหาเถรสมาคมแต่อย่างใด แต่กำลังชี้แจงแถลงสัจจะเท่านั้น*

*ถ้าใครเกิดความรู้สึกว่า อาตมาลบหลู่ดูหมิ่นมหาเถรสมาคม ก็ต้องขออภัยกันจริงๆ เพราะอาตมาไม่มีเจตนาจะรื้อฟื้นอะไรให้เป็นเรื่องนั้น อาตมาไม่ได้ทำ **"อุกโกฏนะ"** แน่อยู่แล้ว และมั่นใจว่า ไม่เจตนาจะให้เป็น **"อุกโกฏนะ"** อีกด้วยจริงๆ ซึ่งทุกอย่างมันก็จบแล้ว เพียงแถลงชี้แจง **"สัจจะ"** ให้ชัดๆ กันในกาละที่ควรเท่านั้น]*

เมื่ออาตมากับสงฆ์ชาวอโศก ไม่ยอมสึก มหาเถรสมาคมก็อธิกรณ์ ฟ้องร้อง อาตมากับคณะสงฆ์ชาวอโศก **บังคับให้สึก** จนถึงขั้นเป็นคดี ทั้งคดีทางโลก และทั้งคดีทางธรรม อันเป็นเรื่องของ **"สังฆกรรม"** *(กรรมที่สงฆ์พึงทำ)* ที่ **มหาเถรสมาคม** กระทำ **ภายหลัง** วันที่ ๖ สิงหาคม ๒๕๑๘ ดังที่ได้กระทำไปแล้ว

นี่แหละคือ **"การคดโกง, การฟื้นคดี"** *(อุกโกฏนะ)* ก็กระทำกันปานฉะนี้

การกล่าวคัดค้านจังๆ คือ *การกล่าวแย้ง กล่าวประท้วง กล่าวคัดค้าน จนเลยขอบเขตของ **"ปฏิโกสนา"*** เพราะการกล่าวแย้ง หรือการกล่าวคัดค้านนั้น มันถึงขั้น ***"เอาเรื่อง"*** จนกระทั่ง ***"เป็นเรื่อง"*** ดังนี้แลเป็นต้น ที่ชื่อว่า **"อุกโกฏนะ"**

การที่ **สงฆ์มหาเถรสมาคม** ได้ **"กระทำ"** ตามที่ได้ทำกับอาตมาและสงฆ์ชาวอโศกนั้น จึงเท่ากับ**บิดเบือนธรรมวินัยข้อนี้** หรือไม่เช่นนั้นก็ไม่เข้าใจพระธรรมวินัยข้อนี้ ซึ่งไม่น่าจะใช่เลย ประเด็นหลังนี้อาตมาไม่อยากจะเชื่อว่าจะเป็นไปได้ เพราะใน **"มหาเถรสมาคม"** ก็มีผู้รู้ธรรมวินัยดีเยี่ยมออกมากมาย

ใน "มหาเถรสมาคม" เองนั้นแหละ *อดีตผ่านมาแล้ว...**ฝ่ายธรรมยุต** ก็เคยได้ทำตนเป็น **"นานาสังวาส"** กับ **ฝ่ายมหานิกาย** มาแล้วด้วยซ้ำ และทุกวันนี้ **ฝ่ายธรรมยุต** ก็ยังไม่ได้สึก ยังเป็นสงฆ์ **"นานาสังวาส"** กันกับ **ฝ่ายมหานิกาย** อยู่นั่นเอง*

ดังนั้น **หากขืนยืนยันว่า *อาตมากับคณะสงฆ์ชาวอโศก เป็น "นานาสังวาส" ไม่ได้ เท่าใดๆ ก็ยิ่งส่อให้เห็นว่า "มหาเถรสมาคม พยายามเลี่ยงหรือบิดเบือน 'พระธรรมวินัย' เท่านั้นๆ"***

เมื่อสงฆ์ ๒ ฝ่ายเป็น "นานาสังวาส" กันแล้ว

จะปฏิบัติต่อกันได้ก็เพียง **"ทิฏฐาวิกัมม์"** ซึ่งหมายความว่า *"การแสดงความเห็นให้แจ้ง การทำให้เห็นชัดๆ ขึ้นมา หรือเป็นการแถลงอย่างเปิดเผย โดยแสดงความเห็นแย้งบ้าง ชี้แจงความเห็นที่ตนไม่เห็นร่วมด้วยเป็นส่วนตัวบ้าง"*

ซึ่งเปิดช่องให้ทำได้ตาม **"สิทธิมนุษยชน"** ที่จะพูดจะแสดงความจริงของความเชื่อ-ความเห็นของตนบ้าง ย่อมทำได้พอสมควร

แต่ต้องไม่ถึงขั้น ***คัดค้าน-ประท้วงอย่างจังๆ ปฏิเสธรุนแรง ห้ามกันจนข้ามเขตข้ามฝ่าย*** *เอาเป็นเอาตายจนกระทั่งเป็นเรื่องทะเลาะวิวาทบาดหมางกัน* ***จนถึงกับ "เอาเรื่อง" หรือจน "เป็นเรื่อง"*** *หรือ* ***เจตนาจริงๆ ที่จะให้มีเรื่อง ไม่ใช่แค่ชี้แจงความจริง*** *แถลงให้เห็นความชัดเจนกันบ้างเท่านั้น*

ถ้าแรงไปมากไปจนถึงปานนั้น จน **"เป็นเรื่อง"** ก็เกินเขตของ **"ทิฏฐาวิกัมม์"** กลายเป็น **"ปฏิกโกสนา"** ผู้ทำก็ละเมิดวินัย **"ปฏิกโกสนา"**

"ทิฏฐาวิกัมม์" จึงเป็นการแสดงความจริงจากใจ ที่ต่างฝ่ายย่อมต้องเปิด-ต้องเผยบ้างเป็นธรรมดา หรือต้องแถลงโดยเปิดเผย หรือต้องสารภาพบางสิ่งบางอย่าง แม้จะเป็นเรื่องลับ-เป็นเรื่องที่จะกระทบกระเทือนผู้อื่นถ้าจำเป็นซึ่งต้องพูด-ต้องอธิบายสัจจะกันบ้าง เป็นการทำให้เห็นขึ้นมา หรือการทำให้ชัดในสิ่งที่ควรได้รู้ชัด-รู้แจ้งกัน เห็นแย้งกันก็พูดได้ แต่อย่าให้เลยขอบเขต จนกระทั่งเป็นการคัดค้าน-การประท้วงกัน หรือแย้งกันจนมุ่งมั่นให้...**เป็นเรื่อง !**

และถ้าใน *บริบทของสงฆ์ที่เป็น "สมานสังวาส"* เป็นคณะภิกษุหมู่สงฆ์ ฝ่ายเดียวกัน ที่อยู่ร่วมสังฆกรรมกันได้ ก็นัยเยี่ยงเดียวกัน คือ ***สามารถจะแสดงความเห็นแย้ง ในขอบเขตของ "ทิฏฐิวิกัมม์" ท่ามกลางหมู่สงฆ์ได้***

ถ้า ภิกษุผู้ใดไม่เห็นร่วมด้วยในคำวินิจฉัยอันสงฆ์รับรองแล้ว **ก็ให้แสดงความเห็นแย้งได้** เฉกเช่นเดียวกัน ตามฐานะของ **"สมานสังวาส"** อันไม่ใช่สงฆ์ **"นานาสังวาส"** หรือไม่ใช่สงฆ์คนละ **"นิกาย"** แต่จะไม่สามารถขัดแย้งหรือคัดค้านจังๆ จนถึงขั้น **"ปฏิโกสนา"** เช่นเดียวกันนั่นแล

ทั้ง "ปฏิโกสนา" และ "ทิฏฐิวิกัมม์" ตามที่อาตมาอธิบายมานี้ อธิบายใน บริบทของสงฆ์ **"นานาสังวาส"** ซึ่งยังไม่ใช่สงฆ์ **"สังฆเภท"** และไม่ใช่ **"อสังวาส"** **เพราะเป็นเพียงแค่ "นานาสังวาส" จึงยังมีหลักธรรมวินัย ที่ใช้ร่วมกันอยู่**

ถ้าฝ่ายใดไม่ยอมรับหลักธรรมวินัยดังกล่าวนี้ร่วมกัน ฝ่ายนั้นก็ชื่อว่า ทำ "สังฆเภท" เพราะขาดกันสนิท แต่ถ้ายังมี "หลักธรรมวินัย" เช่น *ปฏิโกสนา และทิฏฐิวิกัมม์ เป็นต้นนี้* ร่วมกันอยู่ ก็ชื่อว่า ยังเป็น "นานาสังวาส" กันอยู่

กล่าวคือ ***สงฆ์ ๒ ฝ่าย มี "ศรัทธา-ปัญญา" แตกต่างกัน*** *(นานา) แต่ยังมีธรรมวินัยหลักสำคัญใช้ร่วมกันอยู่มากมาย เป็นแต่ว่าอาจจะตีความธรรมวินัยบางข้อแตกต่างกันบ้าง เหมือนที่ "คณะสงฆ์ชาวอโศก" กับ "คณะสงฆ์มหาเถรสมาคม" ต่างก็ใช้ "ปาติโมกข์" หรือวินัยของสงฆ์ ๒๒๗ ข้อ อันเดียวกันร่วมกันอยู่*

เพียงแต่ว่า ***เมื่อเป็น "นานาสังวาส" กันแล้ว ต่างไม่ได้อยู่ในที่ประชุมสงฆ์เดียวกัน หรือไม่ได้อยู่ท่ามกลางสงฆ์ ที่ "สังฆกรรม" ร่วมกันเท่านั้นแหละ***

✧ "นานาสังวาส" เรื่องละเอียดลึกซึ้ง

ที่จริงเรื่อง "นานาสังวาส" นั้น เป็นเรื่องละเอียดลึกซึ้งมาก

เป็นสุดยอดหลักการที่สุดวิเศษของผู้ทรงภูมิระดับอัครอภิมหาอัจฉริยปราชญ์ คือ "พระสัมมาสัมพุทธเจ้า" แท้ๆ จึงยากที่จะเข้าใจได้ละเอียดครบถ้วน

"นานาสังวาส" เป็นเพียงการประกาศแยกกันต่างคนต่างปฏิบัติตาม "ศรัทธา และ**ปัญญา"** ของผู้เชื่อและเห็นต่างกันแล้วจริง เพราะต่างฝ่ายต่างมี **"กรรม" ต่างกัน** มี **"อุเทศ" ต่างกัน** มี **"ศีล" ไม่เสมอสมานกัน** ตามธรรมชาติแห่งความจริง ด้วย

"ศรัทธา" และ **"ปัญญา"** ของแต่ละฝ่าย **เชื่อและเห็น "ต่างกัน"** *(นานา)* เท่านั้น แต่ยังไม่ถึงขั้น **"แตกแยกกัน"** *(เภท)* ฉะนี้แลที่เรียกว่า **"นานาสังวาส"** ตามบัญญัติที่ **"พระพุทธเจ้า"** ทรงตราเป็นธรรมวินัยอันสุดวิเศษ

เพื่อ **เป็นทางออกสุดท้ายที่จะประนีประนอมกันแห่งวิสัยมนุษย์** ซึ่งแสดงถึง **การให้สิทธิ และอิสรภาพ...ที่ยิ่งใหญ่สุดยอดแก่ความเป็นมนุษย์ ของ "พระสัมมาสัมพุทธเจ้า"** เป็นการป้องกันเผด็จการไว้ด้วยหลักธรรมวินัยอย่างวิเศษยิ่ง ทั้งๆที่พระองค์จะทรงตัดสินเรื่องที่ขัดแย้งเสียเองในคราครั้งนั้นก็ย่อมได้ แต่พระองค์กลับใช้เป็นเหตุในการบัญญัติหลักธรรมวินัยไว้ให้มวลมนุษยชาติ **อันแสดงถึงความเปี่ยมไปด้วยพระปรีชาญาณหาที่เปรียบมิได้ของ "พระสัมมาสัมพุทธเจ้า"**

๒๕๐๐ กว่าปีมาแล้ว ย้อนทบทวนดูเถิด พุทธในสมัยโน้น คนยุคโน้นยังไม่มีความรู้เรื่อง **"สิทธิ"** ไม่มี **"อิสรภาพ"** กันอย่างคนยุคนี้สมัยนี้ เพราะยุคโน้นยังเป็นยุคแห่งสมบูรณาญาสิทธิราชย์ มนุษย์ยังอยู่ในยุคสังคมทาส คนยังไม่มีอิสรภาพอย่างคนในยุคนี้ คนทั้งหลายยังไม่มีความรู้เรื่อง **"สิทธิ"** หรืออำนาจอันชอบธรรมในอะไรต่างๆ ครบอย่างทุกวันนี้ เหมือนคนยุคนี้เลย ทาสมีสิทธิเท่ากับวัว-ควาย-ช้าง-ม้า แม้แต่ *"สิทธิในความเป็นคน หรือสิทธิมนุษยชน"* คนยุคโน้นก็ยังไม่รู้-ไม่เข้าใจว่า *ตัวเองมีกับเขาด้วยหรือ ?* **แต่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ก็ได้ทรงบัญญัติหลักการสุดเยี่ยมยอด ที่เป็นทางออกของปัญหาอันเกี่ยวกับ "สิทธิและอิสรภาพของความเป็นคน" ตั้งแต่ ๒๕๐๐ กว่าปีโน้น ไว้ให้แก่มนุษยชาติแล้ว**

หลักการอันวิเศษนั้น ก็คือ **"นานาสังวาส"** นี่เอง ที่สุดยอด

แต่หลักการสำคัญนี้ ชาวพุทธก็ไม่ค่อยจะรู้จักกันแพร่หลาย

เพราะหลักการนี้ ลึกล้ำมีความละเอียดประณีตในสิทธิ และอิสรเสรีภาพ ที่ยอดเยี่ยมสูงส่งยิ่ง คนยังเข้าใจยาก จึงปฏิบัติตามหลักธรรมไม่ค่อยจะถูก

"นานาสังวาส" ไม่ใช่เรื่องของ "การลาสิกขา" และแน่นอนที่สุดไม่ใช่ "การทำสังฆเภท" เด็ดขาด ไม่ใช่ **"การทำปัพพาชนียกรรม"** ด้วยซ้ำ และไม่ใช่แม้แต่ **"การลงพรหมทัณฑ์"** แต่เป็น **"นานาสังวาส" ที่ต้องศึกษากันให้ถ่องแท้**

ตามธรรมวินัย เมื่อภิกษุเป็น **"นานาสังวาส"** กันแล้ว สงฆ์ต่างคณะย่อม **สามารถเป็นผู้คัดค้านจังๆ-เป็นผู้ประท้วงจังๆ** *(ปฏิโกสนา)* **ได้ แต่ไม่ถึง "อุกโกฏนะ"**

นี่...เพียงหนึ่งในหลายๆ หลักเกณฑ์ของ **"นานาสังวาส"** *(พระไตรปิฎก เล่ม ๕ ข้อ ๑๙๓)* ถ้าแม้ผู้ใดได้ละเมิด ก็ต้องอาบัติ !

การ **ต้องอาบัติ** *(ละเมิดธรรมวินัย)* จะด้วยเจตนาก็มี ไม่เจตนาก็มี เพราะเข้าใจผิด เห็นว่า...*ควร-ในสิ่งที่ไม่ควรก็มี* หรือเพราะเห็นว่า...*ไม่ควร-ในสิ่งที่ควรก็เป็นได้*

ใน **พระปาติโมกข์** ที่สวดกันอยู่ทุกกึ่งเดือน **"พระพุทธเจ้า"** ตรัสถึงอาการที่ภิกษุจะ **"ต้องอาบัติ" มี ๖ อย่าง** ทั้งของสงฆ์มหาเถรสมาคม และของสงฆ์ชาวอโศก ก็ใช้ **"พระปาติโมกข์"** ฉบับเดียวกันแท้ๆ

๑. *ต้องด้วยไม่ละอาย*
๒. *ต้องด้วยไม่รู้ว่า สิ่งนั้นเป็นอาบัติ*
๓. *ต้องด้วยสงสัย แล้วขืนทำลง*
๔. *ต้องด้วยสำคัญว่า ควรในของที่ไม่ควร*
๕. *ต้องด้วยสำคัญว่า ไม่ควรในของที่ควร*
๖. *ต้องด้วยลืมสติ*

แต่กระนั้นก็ดี **"มหาเถรสมาคม"** ก็ยังขืน **"อธิกรณ์"** ขึ้นประชุมสงฆ์ลง **"ปัพพาชนียกรรม"** อาตมากับคณะอยู่นั่นแหละ

คงต้องการจะทำ **"ปัพพาชนียกรรม"** อาตมากับคณะให้ได้กระมัง ? ***ที่ทำให้ต้อง "กลับคำ" ว่า อาตมากับคณะเป็น "นานาสังวาส" ไม่ได้*** เพราะถ้าเป็น **"นานาสังวาส"** กันแล้ว ก็คงรู้ในใจอยู่ละสิว่า **ไม่สามารถเป็นผู้คัดค้านจังๆ** *(ปฏิกโกสนา)*

"ปฏิโกสนา" อาตมาก็อาศัยคำแปลของท่านผู้รู้ท่านแปลไว้ว่า ***"กล่าวคัดค้านจังๆ"*** *(ต่างจาก **"ทิฏฐาวิกัมม์"** ซึ่งเป็นการแสดงความเห็นแย้ง ชี้แจงความเห็นที่ไม่ร่วมด้วยเป็นส่วนตัว แต่ไม่เป็นเรื่อง)* นั่นก็หมายความถึง *การกล่าวคัดค้านหรือการประท้วงนั้น ทำกันอย่าง **"เอาเรื่อง"** จน **"เป็นเรื่อง"***

อย่างที่ **มหาเถรสมาคม** ได้ทำกับอาตมา และคณะมาแล้ว นั่นแหละ !

ซึ่งถ้ายอมรับว่า ***อาตมากับคณะสงฆ์ชาวอโศกเป็น "นานาสังวาส" กันแล้ว ก็จะ "อธิกรณ์" ข้ามฝ่ายไม่ได้ ทำ "สังฆกรรม" ข้ามฝ่ายก็ไม่ได้***

จึงต้องยืนยันว่า ***อาตมากับคณะสงฆ์สันติอโศก เป็น "นานาสังวาส" ไม่ได้*** *แม้อาตมาจะทำอย่างไรๆ ก็ตาม ก็แยกออกไปจากคณะสงฆ์หมู่ใหญ่ไม่ได้ หากจะแยกออกไปก็ต้อง **"ลาสึก"** ประตูเดียว [ทั้งๆ ที่เคยรับแล้วว่า...เราแยกกันแล้ว]*

ซึ่ง **"ปฏิกโกสนา"** ที่ **มหาเถรสมาคม** ทำกับอาตมาและคณะนั้น จนถึงขั้น ...*อธิกรณ์-ชำระอธิกรณ์-และฟ้องร้องต่อศาลที่เป็นคณะฆราวาส* ซึ่งทำกันขนาดนี้ **ตาม "ธรรมวินัย" ทำไม่ได้แน่นอน เป็นความผิดเข้าขั้น "อุกโกฏนะ"**

แต่ **มหาเถรสมาคม** ก็ทำจนได้ ถึงขั้นประชุมคณะการกสงฆ์ ร่วมทำการกันใหญ่โตปานนั้น แถมยืนยันเรียกชัดเจนอีกด้วยว่า *ทำ **"ปัพพาชนียกรรม"** อาตมากับคณะด้วย* แล้ว **"ปัพพาชนียกรรม"** นี้ ไม่ใช่ **"สังฆกรรม"** หรือ ?

ดังนั้น **"สังฆกรรม"** ที่คณะการกสงฆ์ร่วมกันทำทั้งหมดนี้ อาตมาว่า ***มันเป็น "โมฆะ" นะ !*** *เพราะภิกษุเป็น **"นานาสังวาส"** กันแล้วสมบูรณ์...ถูกต้องตามธรรมวินัย แล้วจะข้ามฝ่ายมาทำ **"ปัพพาชนียกรรม"** กันอีกได้อย่างไร ? ต่างฝ่ายต่างก็ทำ **"สังฆกรรม"** ของตนๆ มิใช่หรือ ?*

ต้องขออภัยอย่างมากๆๆ ที่กล่าวด้วยสัจจะกันตรงๆ อย่างนี้ ซึ่งเราก็ไม่มีปัญหาอะไรหรอก เรื่องมันก็ผ่านไปแล้ว จบเรื่องจบราวไปแล้ว จะแพ้จะชนะก็ไม่มีอีกแล้ว อาตมากับคณะเป็น **"ผู้แพ้"** แน่ๆ อยู่แล้ว เพียงแต่มีเหตุการณ์เกิดขึ้นให้ต้องพูด ก็พูดเพื่อศึกษาสัจจะกันเท่านั้น ซึ่งก็พูดอยู่ในขอบเขตของ **"ปฏิกโกสนา"** ตามธรรมวินัย คือ *ต้องแถลง ต้องเปิดเผย ต้องชี้แจงทำให้ชัดเจน-ทำให้เห็นแจ้งขึ้นมาบ้าง โดยเฉพาะในความเห็น (ปัญญา) และความเชื่อ (ศรัทธา) ที่เราเห็น-เราเชื่อ*

"นานาสังวาส" จึงเป็นหลักการแห่งความประนีประนอม ที่วิเศษสุดยอดของ "ศาสนาพุทธ" เรามาประนีประนอมกันด้วย "นานาสังวาส" เถิด !

นอกจากคำว่า "นานาสังวาส" แล้ว ยังมีคำอื่นที่ควรรู้ด้วย

คำว่า **"สังวาส"** หมายความว่า *"การอยู่ร่วมกัน ผู้มีฐานะและสิทธิเสมอกัน"*
ความหมายทางธรรมวินัย ก็คือ *"ธรรมเป็นเครื่องอยู่ร่วมกันของสงฆ์"*
เป็นความหมายกลางๆ ว่า *"การอยู่ร่วมกัน"*

คำที่บัญญัติขึ้นมา กำหนดการอยู่ร่วมกันให้แน่นแฟ้นยิ่งกว่าคำว่า "สังวาส" ก็คือ "สมานสังวาส" หมายความว่า *"การอยู่ร่วมที่เสมอสมานกัน"*
ภิกษุที่ชื่อว่า **"สมานสังวาส"** ก็หมายถึง *ภิกษุเหล่านั้น **ไม่ใช่ "นานาสังวาส" ไม่ใช่ "สังฆเภท" และไม่ใช่ "อสังวาส"***
ความหมายทางธรรมวินัย ก็คือ *"มีธรรมเป็นเครื่องอยู่ร่วมเสมอกัน"*
ภิกษุทั่วไปในนิกายเดียวกัน ปกติก็เป็น **"สมานสังวาส"** กันในแต่ละนิกาย

ต่อเมื่อภิกษุมีความต่างกันของ "กรรม" ของ "อุเทศ" และ "ศีล" ไม่เสมอ สมานกัน ถึงขั้นเข้ากันยากลำบากจริงๆ แล้ว จึงต้องแยกเป็น **"นานาสังวาส"** *(ในแต่ละนิกายของตนเองนั้นๆ)* เมื่อเป็น **"นานาสังวาส"** กัน ก็ไม่เป็น **"สมานสังวาส"** กัน

ซึ่งการจะเป็น **"สมานสังวาส"** ได้ ต้องทำ **"สังฆสามัคคี"** ก่อน โดยสงฆ์ทั้ง ๒ ฝ่าย ต้องร่วมกันวินิจฉัย ทั้งสาวเข้าไปถึงมูลเหตุ ในเรื่องความบาดหมาง ความทะเลาะ ความแก่งแย่ง ความวิวาทแห่งสงฆ์ ความแตกแห่งสงฆ์ ความร้าวรานแห่งสงฆ์ การถือต่างกันแห่งสงฆ์ ที่เป็นเหตุให้เป็น **"นานาสังวาส"** ก่อน แล้วจึงทำ **"สังฆสามัคคี"** *(พระไตรปิฎก เล่ม ๕ ข้อ ๒๕๙)* แล้วจึงทำ **"ปวารณา"** *(พระไตรปิฎก เล่ม ๔ ข้อ ๒๔๓)* แล้วจึงทำ **"อุโบสถ"** *(พระไตรปิฎก เล่ม ๔ ข้อ ๒๐๓)* แต่ **มหาเถรสมาคม** กับ **คณะสงฆ์ชาวอโศก** ไม่เคยทำ **"สังฆสามัคคี"** ร่วมกันเลย จึงยังคงเป็น **"นานาสังวาส"** กันตลอดมา

ส่วน "สังฆเภท" นั้น หมายถึง "สงฆ์แตกแยกกัน ชนิดที่ต่างอยู่กันคนละหมู่คนละคณะเด็ดขาดถาวร เป็นคนละ 'นิกาย' กันไปเลย"

หากภิกษุใดจะเปลี่ยน **"นิกาย"** จาก **"นิกาย"** เดิม ก็ต้องลาสิกขาออกจากหมู่เก่า มาขอบวชใหม่เข้ากับ **"นิกาย"** อีกหมู่หนึ่งใหม่ ถ้าหมู่ใหม่รับเข้าหมู่ก็สำเร็จ

เรื่องหนักที่สุดใน "ศาสนาพุทธ" ก็คือ "อสังวาส"

ซึ่งหมายถึง **"ไม่มีสังวาส"**

หรือหมายถึง **"ผู้ไม่มีธรรมเป็นเครื่องอยู่ร่วมกันเลยตลอดไป"**

ได้แก่ **"ผู้ปาราชิก"** คือ "ผู้หมดสิทธิ์ที่จะได้ธรรม อันเป็นเครื่องอยู่ร่วมกันแล้วอย่างเด็ดขาด"

ซึ่งไม่ใช่แค่ **"ไม่ให้บวชเป็นภิกษุตลอดไป"** เท่านั้น

แต่ **"ผู้ปาราชิก"** นี้ **ไม่มี "สังวาส"** *(อสังวาส)* หมายความว่า ***"ไม่มีธรรมเป็นเครื่องอยู่ร่วมกันตลอดไปเด็ดขาดทั้งไล่ออกจากหมู่ ทั้งไม่ให้การบวชอีก ทั้งไม่ให้การสอนพุทธธรรมใดๆ ไปตลอดชาตินี้ เท่ากับตายจากธรรมะของ 'ศาสนาพุทธ' ไปทั้งชาติหนึ่งชาติทีเดียว เป็นตาลยอดด้วนไปเลย ไม่มีทางฟื้นคืนชีพได้"*** *(คำตรัสแท้ๆ)* **ซึ่งเป็นโทษหนักยิ่งกว่า "พรหมทัณฑ์"**

เพราะ **"พรหมทัณฑ์"** นั้น *ถูกลงทัณฑ์ก็แค่* ***ไม่บอก-ไม่สอน****...ถ้าผู้ถูกลงทัณฑ์ยังไม่แก้ไขตนเองให้ดีจนเป็นที่พอใจของหมู่ ซึ่งก็ไม่ได้ตัดขาดตลอดทั้งชาติ ถ้าแก้ไขตนเองได้ ก็ได้รับการสอนใหม่อีก อันเป็นโทษทัณฑ์ที่เบากว่า* ***ปาราชิก*** *แน่นอน*

✧ “นานาสังวาส” ธรรมชาติของคนจริง

ขอย้ำนัยสำคัญว่า “นานาสังวาส” เกิดได้-เป็นได้ตามธรรมชาติ

เรื่อง “**นานาสังวาส**” นี้ **เป็นเรื่องที่เกิดจริงเป็นจริงของคนจริง และพิสูจน์ความจริงของคนจริงกัน** เกิดจากความเป็นจริงตามธรรมชาติ ซึ่งเป็นเรื่องสุดวิสัย

เมื่อ **ศรัทธา** กับ **ปัญญา** ของคน ทำให้มี **กรรม** ต่างกัน มี **อุเทศ** ต่างกัน มี **ศีล** ไม่เสมอสมานกันจริงๆ จนสุดวิสัยที่จะแก้แล้ว ก็จำต้องแยก

เป็น **ความยึดดี ยึดความเห็น ยึดความเชื่อของตนๆ อย่างบริสุทธิ์ใจ ถึงขั้นจริงใจ** ที่มันแตกต่างกันแท้จริง ซึ่งต่างคนต่างจริงใจในความเชื่อความเห็นของตนๆ จริงๆ จึงจะชื่อว่า **“นานาสังวาส”** *ไม่ใช่เรื่องเกิดจาก **“กิเลส”** อยากแตกแยก -อยากใหญ่ หรือแม้แต่เป็นความอวดดี ความเกลียดชัง ความไม่ชอบใจ ฯลฯ*

และ **มีพุทธานุญาต ตามหลักธรรมวินัย** ไม่ใช่เรื่องบาปร้ายเหมือน **สังฆเภท** ถ้าผู้นั้นไม่มีอกุศลในจิตจริง เพราะแม้แต่ผู้หลงตนว่า *“ตนบรรลุอรหัตตผล อย่างบริสุทธิ์ใจจริง ก็ยังเป็นไปได้เลย และพระพุทธเจ้าก็ไม่ได้ปรับอาบัติ สำหรับผู้หลงจริงเหล่านี้เลย”* ส่วนวิบากของความหลงนั้นๆ ก็ย่อมมีจริงตามสัจจะแน่นอน

แต่ถ้ารู้ทั้งรู้ว่า *ตนไม่ได้ **“หลง”** ทว่าทำทีว่า **“หลง”** นั่นยิ่งบาปร้ายซ้อนเลวร้ายทับทวีตามสัจจะของอกุศลทุจริตจริง **“กรรม”** ของผู้ทำก็เป็นของตน **“กรรม”** ที่ทำแล้วเจ้าตัวผู้ทำจะไม่เอาก็ไม่ได้ **“สัจจะ คือ สัจจะ”***

สำหรับ “นานาสังวาส” ที่ไม่ใช่เกิดตามธรรมชาติ

แต่เกิดจาก ***“ความกระสันตัณหา ของผู้อยากแยกตัว”*** นั้น มี **“บาป”** แน่ เกิดไม่ชอบใจ แล้วก็กระสันตัณหา **“อยากแยก”** ด้วยอำนาจแห่ง **“กิเลส”** ถ้าใครยังดึงดันด้วยอำนาจ **“กิเลสตัณหา”** ก็เป็น **“อกุศลวิบาก”** ของเขาเอง ต้องเป็นไปตาม **“อกุศลวิบากแห่งตัณหา”** นั้นๆ บิดพลิ้วสัจจะไม่ได้

ดังนั้น **“คนหรือพวก...ที่อยากขอแยก”** ที่ไม่มีความจริงดังกล่าวนี้ เป็นเรื่องของ **“กิเลสตัณหากระสันอวดดี”** ของบางคนบางพวก **ก็มีแน่ !**

แต่ถ้า **“หมู่ใหญ่...ดีจริง-แน่จริง-แข็งแรงจริง”** ก็จะไม่กลัว-ไม่เกรงว่า *“ใครจะแยกออกไปแต่อย่างใดเลย”* เพราะมีทั้งความถูกต้อง-ความดีจริง-ความเป็นหมู่มากหมู่ใหญ่-ความแน่นเป็นปึกแผ่นเพียงพอ-ความรอบรู้อันสมบูรณ์

คนที่รู้ดีดังว่านี้ ก็จะมั่นใจในสัจธรรมดังกล่าวนี้ อย่างไม่หวั่นไหวจริงๆ

มีคนกังวลและห้วงว่า ***"ถ้าปล่อยให้ลาออกมาได้แบบนี้ ต่อไปใคร ไม่ชอบใจอยากขอแยก ก็ขอลาออกมากันใหญ่เท่านั้นเอง มิวุ่นวายกันใหญ่หรือ ?"***

ซึ่งตามสัจจะก็จะพอรู้กันได้ว่า *ยังจะพอเป็น* ***"สมานสังวาส"*** *กันอยู่จริง หรือเป็น* ***"นานาสังวาส"*** *กันแล้วจริง* แม้ตัวภิกษุผู้ใดผู้หนึ่ง หรือหมู่น้อยใด ที่มี **"ความแตกต่าง"** *(นานา)* ตามบัญญัตินั้นแล้วจริง หมู่ใหญ่เห็นควรจะให้แยกตัวไปเป็น **"นานาสังวาส"** กันแล้ว ก็เป็นเรื่องที่จะต้องจัดการด้วย **"ภูมินานาสังวาส"** ข้อที่ ๒ คือ *หมู่สงฆ์พร้อมเพรียงกันยกภิกษุนั้น เป็น* ***"นานาสังวาส"*** *แต่ไม่ใช่ให้สึกหรือไม่ใช่ลง* ***"ปัพพาชนียกรรม"*** *เพียงยกเป็น* ***"นานาสังวาส"*** *เท่านั้น*

แต่ถ้า "หมู่น้อยที่มีความอวดดีอยากขอแยกออกไปจากหมู่ใหญ่ ด้วย 'กิเลสตัณหา' *ผู้แยกไปก็ไม่ใช่จะอยู่ได้ง่ายๆ วิจารณญาณของพุทธศาสนิกชนที่คอยตรวจสอบอยู่ก็มี"* และคนที่เชื่อถือหมู่ใหญ่นั้น ต้องมีมากมายเยอะแยะกว่าแน่ๆ อยู่แล้วเป็นสามัญ กฎหมายบ้านเมืองก็มี

หากหมู่น้อยไม่ดีจริง-ไม่ใช่ของแท้ ขอแยกออกไป !
ไม่นานก็ต้องล่มสลายไปแน่นอน จะไปกลัวทำไม ปล่อยให้เขาอวดดีไปเถิด !

ที่จริงนั้น ถ้าหมู่ใหญ่ดีจริง เป็นอยู่กันอย่างเป็นธรรม มีธรรมอันเจริญรุ่งเรืองสุขสันติ์ ก็มีแต่คนไม่ฉลาด–คนสติไม่ดีเท่านั้น...ที่คิดแยกตัวออกไป ก็ปล่อยคนพรรค์นั้นเขาไปเถอะ !

สำหรับ "สังฆเภท" นั้น ก็เกิดได้เป็นได้ตามธรรมชาติ ทั้งที่เจตนา หรือไม่เจตนา แต่เป็นการกระทำของ **"กิเลส"** แท้ๆ ที่ **"ผู้ทำผิดจริง"** ทำด้วย **"กิเลส"** จริงมากบ้างน้อยบ้าง ก็มี **"บาป"** ตามที่มากที่น้อยของผู้มี **"กิเลส"** จริงนั้นๆ

ผู้ทำที่เจตนา...ก็รู้ตัวเองแน่ ! แต่ผู้ที่ไม่รู้ตัวเอง...เพราะอวิชชา และที่ทำด้วย **"กิเลส"** แข่งดี-ริษยา-ชิงชัง แม้แต่ไม่ชอบใจ หรืออื่นๆ ก็อีกมาก !

จนกระทั่งทำให้เกิด **แตกแยกถึงขั้น "สังฆเภท"** คือ ***แตกแยกกันเป็นคนละ "นิกาย" ไปเลย ซึ่งมีนัยที่ต่างกันกับ "นานาสังวาส"*** ผู้ทำด้วย **"กิเลส"** นั้นๆ ก็ได้ส่วน **"บาป"** ตามที่ตนเป็นเหตุ มากหรือน้อยก็ตามสัจจะจริงแห่งกรรมผู้นั้นทำ

ผู้ทำด้วยเจตนาเต็มๆ ตรงๆ ก็ **"บาป"** หนักสุดๆ สำหรับ **"บาป"** ของผู้ทำให้เกิด **"สังฆเภท"** นั้น จัดเข้าอยู่ในหมวด **"ครุกรรม"** ทีเดียว เพราะเป็น **"บาป" ขั้นทำลายสงฆ์-ทำลายศาสนา "บาป"** นั้น จึงมีความหนักถึงขั้น **"อนันตริยกรรม"**

✧ คณะปูรกะ คณะวิบัติ

และอีกอย่าง...การทำ "สังฆกรรม" ตัดสินความคดีของ "สันติอโศก"

มหาเถรสมาคม ก็เอาสงฆ์ทั้งฝ่าย **ธรรมยุติกนิกาย** ทั้งสงฆ์ฝ่าย **มหานิกาย** ซึ่งเป็นสงฆ์ ๒ ฝ่าย หรือ **"นานาสังวาส"** มาร่วมกันพิจารณาคดีของ **"สันติอโศก"**

ซึ่ง **"ผิดธรรมวินัย" ทำไม่ได้ ! แม้ทำก็...ไม่เป็นอันทำ ! ไม่มีผลบังคับ ! โมฆะ ! ใช้ไม่ได้ ! เพราะวินัยวิบัติในประเด็น "คณะปูรกะ"**

"คณะปูรกะ" หมายถึง *"คณะสงฆ์ที่จะทำ **'สังฆกรรม'** บางกรณีต้องใช้ภิกษุ ๔ รูป จึงจะครบคณะที่บัญญัติให้ทำ **'สังฆกรรม'** นั้นๆ ถ้ามีไม่ครบคณะ ๔ รูป หรือน้อยกว่า...ก็ทำ **'สังฆกรรม'** นั้น ตามบัญญัติไม่ได้ แต่มีเกินกว่า ๔ ไปเท่าใดก็ได้ ถือว่า...ครบคณะที่กำหนดแล้ว"*

บางกรณีวินัยบัญญัติไว้ว่า ***"สังฆกรรม"** นั้น ต้องมีภิกษุ ๕ รูป บางกรณี ๑๐ รูป บางกรณีเกิน ๒๐ รูป จึงจะ **"ครบคณะ"** ทำ **"สังฆกรรม"** นั้นๆ ได้ตามแต่กรณี*

ดังนั้น จะทำ **"สังฆกรรม"** ใดๆ ก็ต้องทำให้ **"ครบคณะ"** ตามบัญญัติ

ถ้ามีภิกษุในฝ่ายตน **"ไม่ครบคณะ"** จะไปเอาภิกษุที่เป็น **"นานาสังวาส"** หรือต่าง **"นิกาย"** เข้ามาร่วมเติมให้ **ครบคณะ** แม้แต่คนเดียวก็ไม่ได้ **"คณะวิบัติ"** ทันที

✧ ปัพพาชนียกรรม ปกาสนียกรรม

"สังฆกรรม" ที่ทำ "ปัพพาชนียกรรม" อาตมากับสงฆ์สันติอโศก

ซึ่ง **มหาเถรสมาคม** นำเอาภิกษุ **ธรรมยุติกนิกาย** มาร่วมกับภิกษุ **มหานิกาย** เป็น **คณะการกสงฆ์** ทำ **สังฆกรรม** จึง **ผิดวินัยบัญญัติ**

แม้จะเลี่ยงภาษาไปเป็นอื่น ไม่ยอมเรียกว่า **"สังฆกรรม"** แต่พวกท่านก็ยังพากันพูดย้ำว่า *ได้ทำ **"ปัพพาชนียกรรม"** อาตมากับคณะสันติอโศกอยู่นั่นแหละ แล้วจะเบี้ยวบาลีว่า **"ปัพพาชนียกรรม" นี้ ไม่ใช่ "สังฆกรรม"** กระนั้นหรือ ?*

ดังนั้น สงฆ์ **"นานาสังวาส"** กันแท้ๆ คือ **"ธรรมยุต"** กับ **"มหานิกาย"** ร่วมกันเป็น **"คณะการกสงฆ์"** *(คณะผู้ทำการสงฆ์ เช่น ปัพพาชนียกรรม อธิกรณ์ เป็นต้น)* ซึ่งมีสงฆ์ต่างคณะต่างฝ่ายกันเกินกว่า ๑ รูป เป็น ๑๐ เป็น ๑๐๐ กว่า ๑๐๐ รูปไปอีก *(มีฆราวาสร่วมด้วย)*

"กรรม" ที่ทำ จึงไม่เป็นผล-โมฆะ-ใช้ไม่ได้-ไม่สามารถใช้บังคับ !

แต่...ก็ใช้บังคับเราไปแล้ว เราก็ยอมทุกอย่างแล้ว

วิธีที่ **มหาเถรสมาคม** กระทำ **"สังฆกรรม"** ในการ **"ปัพพาชณียกรรม"** หรือ **"อธิกรณ์"** อาตมากับคณะนั้น ก็คือ *ท่านได้ตั้ง **คณะการกสงฆ์** (คณะสงฆ์ที่ทำการ) ขึ้นมาคณะหนึ่ง ท่านได้นำเอาสงฆ์ ๒ คณะ ทั้ง **ธรรมยุต** และทั้ง **มหานิกาย** มาร่วมกันทำการพิจารณาความผิดของอาตมา ซึ่งไม่ใช่การสมานฉันท์ เพราะผิดธรรมวินัย แต่นั่นเป็นการร่วมกัน **"รุมตี"***

การกระทำเช่นนี้ของ **มหาเถรสมาคม** ก็ได้ **ทำผิดธรรมวินัย** แล้ว !

เพราะตามวินัย ในพระไตรปิฎก เล่ม ๕ ข้อ ๑๘๗-๑๙๑ โดยหลักว่าด้วยเรื่อง **"คณะปูรกะ"** ซึ่งต้องให้ครบคณะตามหลักธรรมวินัย เพื่อทำ **"สังฆกรรม"** นั้น จะเอาภิกษุต่าง **"นิกาย"** หรือภิกษุต่างเป็น **"นานาสังวาส"** กันแล้ว เข้าร่วมคณะแม้แต่คนเดียวก็ไม่ได้ นี่เล่นเอา ๒ คณะมาร่วมกันเป็นร้อยเป็นพันเลย แต่ท่านก็ขืนทำกันจนได้ พิธีกรรมนั้นจึงเป็น **"โมฆะ"** ไม่เป็นอันทำ หรือไม่มีผล หรือใช้ไม่ได้

เพราะ **ผิดธรรมวินัย** ชัดๆ ก็คือ *"ทำไปเสียเปล่า ไม่มีผลบังคับ นั่นเอง"*

แต่ ท่านก็ใช้บังคับเรา **"ผู้แพ้"** ที่ไม่มีประตูสู้ จนได้อีกน่ะแหละ อย่างไม่เคยปรานี-ไม่มีหยุดหย่อน เพราะเราผู้น้อยจริงๆ

และเราก็ไม่อยากจะเป็นผู้ดื้อด้านดึงดัน ก็ต้องจำยอมทุกประการ

เช่น *บังคับให้อาตมากับนักบวชชาวอโศก เปลี่ยนผ้ามานุ่งห่มผ้าขาว ให้แตกต่างจากพระของท่าน ในขณะที่บังคับอาตมานั้น ท่านเตรียมเสื้อผ้าขาวไปเองเลยนะ เอาไปให้อาตมาเปลี่ยนเป็นผ้าขาว เราก็ยอม เป็นแต่ว่า เราไม่เอาเสื้อผ้าของท่านเท่านั้น เราขอหาผ้าขาวของเราใส่เอง เราก็ยอมทำแล้ว บังคับไม่ให้เราเรียกตนเองว่า **"พระ"** ให้เรามาเรียกตนเองว่า **"สมณะ"** เราก็ยอม บังคับให้เราไปทำบัตรประชาชน เราก็ยอม กล่าวหาฟ้องร้องเราต่อศาล ต้องขึ้นศาล ต้องเดินทางไปให้การในศาลต่างจังหวัดทั่วทิศนานถึง ๗-๘ ปี ทั้งๆ ที่เราก็รู้ว่า "อย่างไรๆ เราก็ต้องแพ้แน่ๆ เราก็ยอมทน เรายอมแพ้สารพัด แต่ท่านไม่สมเพชเราเลย"*

การนำสงฆ์ ๒ คณะ คือ **ธรรมยุติกนิกาย** กับ **มหานิกาย มาร่วมกันทำพิธีกรรม** ก็ได้เลี่ยงภาษาไปเรียกว่า **"ปกาสนียกรรม"** เพื่อไม่ต้องใช้คำว่า **"สังฆกรรม"** ที่คนไทยพอรู้ แต่ **"ปกาสนียกรรม"** นี่...คนส่วนใหญ่แทบจะไม่มีใครรู้

ซึ่งโดยแท้-โดยจริง ก็ยังคงเป็น **"สังฆกรรม"** อยู่นั่นเอง !

ไม่ว่า **"สังฆกรรม"** นี้ จะเป็น **"อปโลกนกรรม"** หรือ **"ญัตติกรรม"** หรือ **"ญัตติทุติยกรรม"** หรือ **"ญัตติจตุตถกรรม"** แม้แต่เป็น **"อธิกรณ์"** ในข้อใดก็ตาม

ซึ่งกรรมอย่างที่ **มหาเถรสมาคม** กระทำกับอาตมาและ **สันติอโศก** นี้ ไม่เคยมีเลยในพุทธกาล มีก็ไม่ใช่แบบนี้ เช่น *พระพุทธเจ้าทรงให้สงฆ์ลง **"ปกาสนียกรรม"** แก่ **เทวทัต** ก็มีแค่ ให้ประกาศว่า "ปกติของพระเทวทัต...ก่อนเป็นอย่างหนึ่ง-เดี๋ยวนี้เป็นอีกอย่างหนึ่ง" พระเทวทัตทำอย่างใด...ด้วยกาย-วาจา...ไม่พึงเห็นว่า "พระพุทธ พระธรรม หรือพระสงฆ์ เป็นอย่างนั้น พึงเห็นเฉพาะตัวพระเทวทัตเอง" แล้วพระองค์ก็ไม่ได้ทำ **"อธิกรณ์"** พระเทวทัต แม้แต่จะทำ **"การกล่าวคัดค้านจังๆ"** จนถึงขั้น **"ปฏิโกสนา"** ก็ไม่มี ซึ่งหมู่ใหญ่ก็ไม่ได้รุกราน หรือรังควานพระเทวทัตแต่อย่างใด แม้พระสารีบุตรจะเคยชมพระเทวทัตว่าเก่งมีฤทธิ์มากมาก่อน เมื่อสงฆ์ลง **"ปกาสนียกรรม"** แล้ว พระสารีบุตรทูลถามพระพุทธเจ้าว่า "จะยังกล่าวชมต่อไปได้อีกหรือไม่" พระพุทธเจ้าก็ยังตรัสว่า "พูดชมได้ตามความเป็นจริง" ไม่ได้ห้ามเลย*

กระนั้นก็ดี ในการ **"ปกาสนียกรรม"** พระเทวทัตในคราครั้งนั้น ก็ไม่เคยปรากฏแบบอย่างว่า *"หมู่ใหญ่ หรือใครคนไหน ได้ไล่ต้อนจับพระเทวทัตสึก ทั้งๆ ที่พระเทวทัตร้ายกาจออกมากมายดังที่รู้ๆ กันอยู่ทั่วไป ยังปล่อยให้เป็นไปตามกรรม -ตามวิบากเลย" (พระไตรปิฎก เล่ม ๗ ข้อ ๓๖๑-๓๖๕)*

ซึ่งต่างจาก **"ปกาสนียกรรม"** ที่ **มหาเถรสมาคม** กระทำกับอาตมาในปี พ.ศ. ๒๕๓๒ นั้น เป็นการกระทำที่ **ผิดพระธรรมวินัย** ของ **ศาสนาพุทธ** หลายประการ

การทำ "ปกาสนียกรรม" ของ "มหาเถรสมาคม" ครั้งนั้น เราก็ว่า "โมฆะ" ด้วยประการฉะนี้ !

✧ จากใจ "สมณะโพธิรักษ์"

อะไรๆ ก็เกิดได้ภายใต้โลกเบี้ยวๆ ใบนี้ อาตมาขอสารภาพตรงๆ ว่า *"อาตมาไม่ได้โกรธเกลียดท่านทั้งหลาย ที่มีส่วนทั้งพูดทั้งลงมือทำกับอาตมาและคณะเลย"*

อาตมาเข้าใจได้ว่า *"อะไรเป็นอะไร ซึ่งมันก็ต้องเกิด ต้องเป็น ตามจริง"*

ถ้า **ดำ** กับ **ขาว** ไม่ใช่สภาพที่ต่างกัน ก็ต้องเป็น **ดำ** เหมือนกัน **ขาว** เหมือนกัน

แต่ถ้า **ดำ** ก็เป็น **ดำ** จริง, **ขาว** ก็เป็น **ขาว** จริง *มันก็ต้องไม่เหมือนกัน หรือ **"ต่างกัน"** คือ **"นานา"** นั้นแน่ๆ สิ่งหลายสิ่งย่อมมีความต่างกันก็เป็นธรรมดาไม่ใช่หรือ ?*

แม้จะ **"ต่างกัน" ก็อยู่กันอย่าง "สมานฉันท์" กันเถิด** ขอเราอย่าได้โกรธเคืองกันเลย อาจจะไม่ถูกใจบ้าง ก็ถือเสียว่า *"เป็นโจทย์ที่เราต้องทำแบบฝึกหัดก็แล้วกัน*

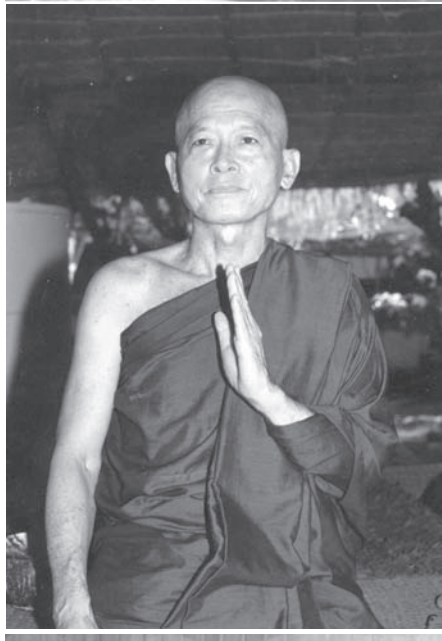

หากมีผู้ปฏิบัติดี
ปฏิบัติถูกต้องตามธรรม
โลกไม่ว่างจาก
“พระอรหันต์” จริงๆ

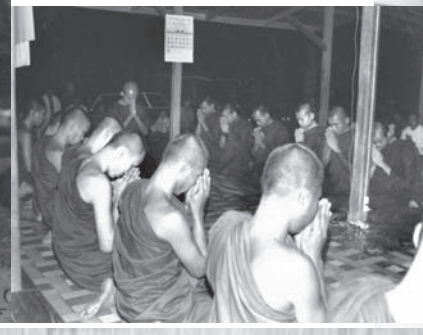

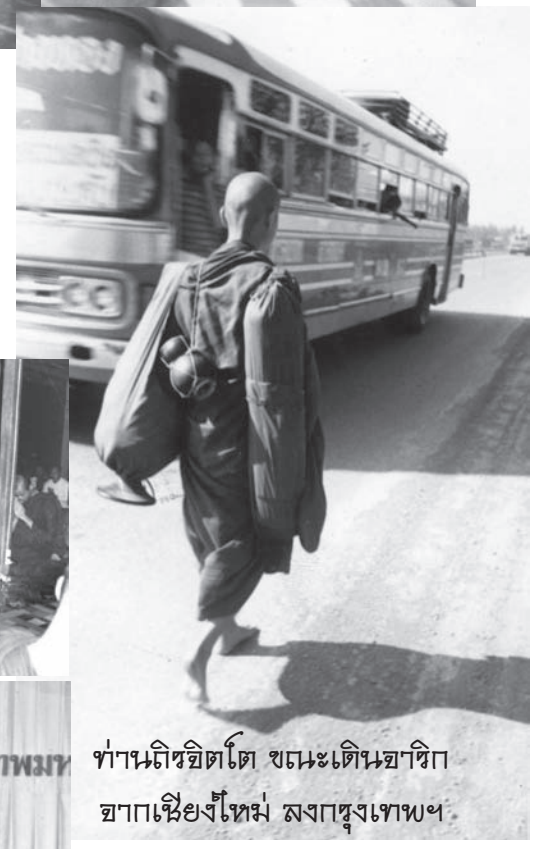

ท่านถิรจิตโต ขณะเดินจาริก
จากเชียงใหม่ ลงกรุงเทพฯ

◀ การประชุมพระสังฆาธิการ
และพระภิกษุสามเณร
ในเขตกรุงเทพมหานคร
เพื่อ **“ปกาสนียกรรม”**
ตามมติมหาเถรสมาคม
วันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๓๒
ณ พุทธมณฑล

การทำแบบฝึกหัดในการขัดเกลาจิตใจตนนั้น ***พระพุทธเจ้า*** *ทรงสรรเสริญยิ่ง"*

จะอย่างไรก็ตาม เรื่องราวก็ได้ผ่านพ้นไปเรียบร้อยแล้ว สำหรับเราชาวอโศก ก็ไม่ได้ติดใจอะไรมากมาย โดยเฉพาะอาตมาเข้าใจได้ในเรื่องของ **"วัฏสงสาร"** และ **"กรรมวิบาก"** ทั้งหลายของมนุษย์ ย่อมเป็นไปตามกรรม

อาตมาก็ **"มีกรรม-มีวิบาก"** คนทุกคนมีชีวิตอยู่กับ **กรรม** กับ **วิบาก** ของตนๆ เกิดมาเป็นพุทธศาสนิกชนแล้ว *อย่าเสียชาติเกิด โดยเป็น* ***"โมฆบุคคล"*** *ไปทั้งชาติ... น่าเสียดาย* ศาสนาของ **"พระพุทธเจ้า"** เป็น **"โลกุตระ"** เป็น **"อาริยะ"** สุดประเสริฐ มี **"วูปสมสุข"** อันเป็นบรมสุข *(ปรมัง สุขัง)* ที่เหนือชั้นกว่า **"โลกียสุข"** จริงๆ

เพื่อนมนุษย์ร่วมโลกทั้งหลายเอ๋ย ! ควรเอาตนเองเข้ามาปฏิบัติ จนเกิดผลในตนเองให้ได้เป็น **"สันทิฏฐิโก"** เถิด แม้เวลากาลจะผ่านมา ๒๕๐๐ กว่าปีแล้ว ก็สามารถจะบรรลุมรรคผลอันประเสริฐจริงนี้ได้ ไม่จำกัดกาละยุคสมัยเลย ตามที่ **"พระพุทธเจ้า"** ทรงยืนยันว่า เป็น **"อกาลิโก"** แน่แท้ หากมีผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติถูกต้องตามธรรม โลกไม่ว่างจากพระอรหันต์จริงๆ *(ไม่เชื่อพระพุทธเจ้าหรือ ?)* แล้วจะได้เชิญชวนให้ใครต่อใครมาดูมาชมคุณอันวิเศษยิ่งยอดที่เกิดจริงเป็นจริงนี้ เป็น **"เอหิปัสสิโก"** ประกาศความเป็นวิทยาศาสตร์ทางจิตให้โลกสมัยนี้ได้ตามพิสูจน์

อย่าได้แต่รู้สึกว่า ***"โลกุตระ-อาริยธรรม"*** *ของ* ***"พระพุทธเจ้า"*** *นี้เป็นของสูงเกินเอื้อมอยู่นักเลย แม้จะสูงสุดสูงอย่างไร...****ก็เป็นสิ่งที่ดีที่สุด****...ที่มนุษย์ควรเอื้อมมาให้แก่ตนให้ได้จริงๆ ในชีวิตกันทุกคน*

เพราะเป็นของควรเอื้อม **"โอปนยิโก"** ยิ่งกว่า...ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-โลกียสุข มาเถิด มาอุตสาหะพากเพียรศึกษาปฏิบัติเอาเถิด !

แล้วคุณก็จะได้รู้แจ้งสิ่งจริงนี้เอง ด้วยตนเองเฉพาะตน เป็น ***"ปัจจัตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหิ"*** ซึ่งจะให้ใครรู้แทน-รับรสวิเศษนี้แทน...ไม่ได้เลย

อาตมาก็ต้องขออภัยอย่างมากจริงๆ อีกครั้ง เท่าที่ได้เขียน-ได้พูดออกมากันปานฉะนี้ *"ซึ่งลึกๆ ในใจของอาตมานั้น เกรงใจ เกรงความรู้สึก ที่จะกระทบกระเทือนต่อท่านผู้ที่รับผลกระทบจริงๆ"*

แต่ในใจหนึ่งก็เห็นว่า *"ความจริงก็น่าจะได้ศึกษา หรือควรจะมีความเห็น และความเชื่อต่างๆ หลากหลาย ให้ได้ศึกษาตรวจสอบ หรือเป็นข้อมูลหลากหลาย ให้ได้ใช้วินิจฉัยกันบ้าง"*

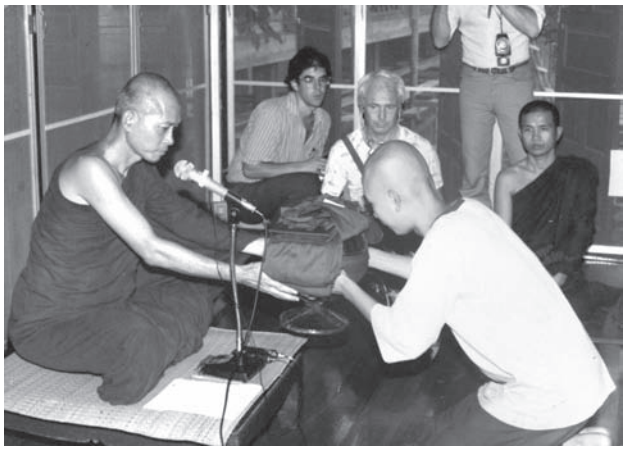

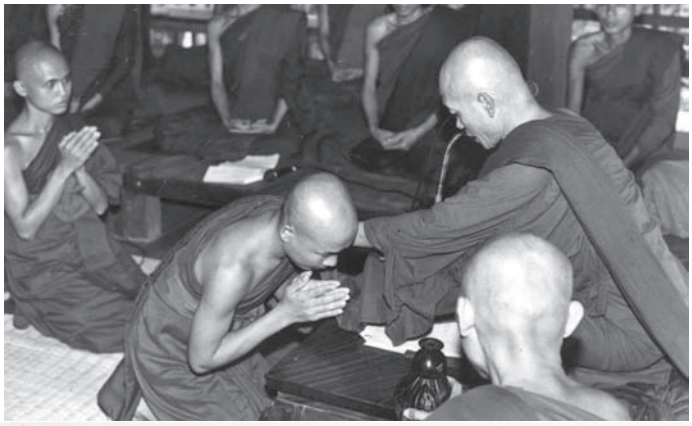

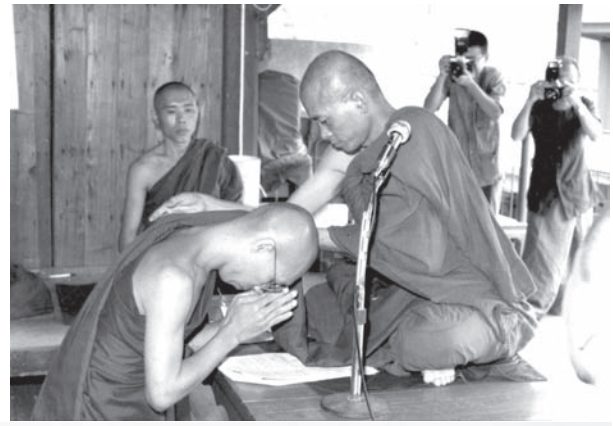

มาเถิด มาอุตสาหะพากเพียรศึกษาปฏิบัติเอาเถิด
ผู้จะก้าวออกจากกรอบแห่ง “โลก” ได้นั้น ต้องเอาจริง

ไม่ได้เขียนออกมา เพื่อเอาชนะคะคานใดๆ เลย ด้วยสัตย์จริง ที่ทำก็เผื่อว่า *"จะเกิดประโยชน์ดังได้กล่าวแล้วนั้น แท้ๆ หากฟังไม่ขึ้นก็ต้องยอมกันเป็นที่สุดแล้ว"*

เมื่อเราบริสุทธิ์จริงใจในสิ่งที่ "ทำดีที่สุด" ด้วย "วิจารณญาณ" ของเราว่า *"ดีที่สุดที่เราได้พากเพียรอุตสาหะแล้ว"*

ก็จงภูมิใจใน **"ศรัทธา"** และ **"ปัญญา" ที่ดีที่สุดแล้ว** ของเราแต่ละคนนั้นเถิด

ชาวมหาเถรสมาคม *ก็บริสุทธิ์ใจ-ภาคภูมิใจ ในคุณค่า และคุณงามความดี ที่สรรสร้างมาด้วยความบากบั่นพากเพียรอุตสาหะ*

ชาวนา *ก็บริสุทธิ์ใจ-ภาคภูมิใจ ในคุณค่า และคุณงามความดี ที่ได้สรรสร้าง*

กรรมกรเก็บขยะ *ก็ภาคภูมิใจ-บริสุทธิ์ใจ ในงานที่หนักเหนื่อยยากอดทนสุดๆ*

พนักงานล้างส้วมขัดส้วม *ก็ภาคภูมิใจ ในงานที่บริสุทธิ์ใจของตน ที่ได้มีส่วนทำงานเป็นประโยชน์แก่ผู้คน ด้วย **"ศรัทธา"** และ **"ปัญญา"** เอาใจใส่ให้ดีที่สุด*

หรือจะเป็นชาวฟ้า-ชาวดิน-คนใดใครก็ตามที่ตั้งใจทำงานสรรสร้างสิ่งดีงามอันมนุษย์ควรพึ่งควรอาศัย และมี **"ศรัทธา"** มี **"ปัญญา"** พยายามทำดีที่สุด ตามหน้าที่ของตนแล้ว ก็จงภาคภูมิใจที่ได้ทำ-ได้มีส่วนสร้างแต่ละสิ่งแต่ละอย่าง ให้มวลมนุษย์ในใต้หล้านี้

อย่าหลงว่า *"ตนเท่านั้น ที่มีคุณค่า มีประโยชน์ต่อมวลมนุษย์ในโลก"* คนอื่นเขาก็มีส่วนสร้างสิ่งดีงามให้แก่โลกนี้อยู่ด้วย มิใช่มีแต่คุณคนเดียวเท่านั้น

โลกนี้มีอยู่ด้วย มณี เดียวฉนา
ทรายและสิ่งอื่นมี ส่วนสร้าง
ปวงธาตุต่ำกลางดี ดุลยภาพ
ภาคจักรพาลมีร้าง เพราะน้ำแรงไหน
ภพนี้มีใช่หล้า หงส์ทอง เดียวเลย
กาก็เจ้าของครอง ชีพด้วย
เมาสมมุติจองหอง หินชาติ
น้ำมิตรแลังโลกม้วย หมดสิ้นสุขศานต์

• อังคาร กัลยาณพงศ์ •

✧ "พระโพธิรักษ์" บวชถูกต้อง !

อาตมาบวชที่ "วัดอโศการาม" ฝ่าย "ธรรมยุต" แล้วก็มีเหตุการณ์ให้ต้อง "บวชซ้ำ" เข้าไปอีกที่ "วัดหนองกระทุ่ม" ฝ่าย "มหานิกาย"

ที่อาตมาบอกว่า **"บวชซ้ำ"** เพราะบวชฝ่าย **"ธรรมยุต"** อาตมาก็ไม่เคย **"สึก"**

เมื่อไป **"บวชซ้ำ"** อีกในฝ่าย **"มหานิกาย"** ***อาตมาก็ไม่ได้ "สึก" ไม่ได้กล่าว "สึก" ไม่ได้ทุรพล ใจไม่ได้อยาก "สึก" จึงยังคงเป็นภิกษุ "ธรรมยุต" อยู่อย่างเดิม*** แต่ได้ทำพิธี **"บวชซ้ำ"** ฝ่าย **"มหานิกาย"** เข้าไปอีกที อาตมาก็เป็น**ภิกษุมหานิกาย** อีก ก็...**ยิ่งเป็น "ภิกษุ" ทั้ง ๒ ฝ่าย เป็นภิกษุเต็มยิ่งขึ้น มากยิ่งกว่าหนึ่งฝ่ายไง**

การบวชทั้ง ๒ ฝ่าย ถูกต้องตาม "ธรรมวินัย" ทั้ง ๕ อย่าง คือ "วัตถุสมบัติ ปริสสมบัติ สีมาสมบัติ บุพกิจสมบัติ กรรมวาจาสมบัติ" อาตมาไม่ได้วิบัติอะไร

บวชที่โบสถ์วัดอโศการาม และโบสถ์วัดหนองกระทุ่ม วัตถุต่างๆ ปริสต่างๆ อาตมาไม่มีปัญหาอะไร สีมาก็โบสถ์ถูกต้อง บุพกิจต่างๆ ก็ทำมาก่อนแล้วทุกอย่าง

กรรมวาจาจารย์ ก็สวด ๒ องค์ แต่อีกองค์เขาไม่ได้เรียก **กรรมวาจาจารย์** เขาเรียก **"อนุสาวนาจารย์"** นั่นก็เป็นเรื่องที่สืบทอดตามๆ กันมา

อาตมาบวชเป็นองค์ "พระ" ถูกต้อง ตามที่พระพุทธองค์ได้ทรงบัญญัติไว้ มีคุณสมบัติ-มีคุณธรรมครบทั้งหมด พร้อมที่จะ "อุปสมบท"

อาตมาไม่ได้เป็น **พระเถื่อน ! "อุปสมบท"** ก็ถูกต้องไม่ได้ผิดกฎข้อนั้น-ข้อนี้

แม้แต่ลาออกมาจาก **"วัดอโศการาม"** คนอื่นเขาก็กล่าวหาว่า *"อาตมาทะเลาะกับพระอุปัชฌาย์ เป็นพระดื้อด้าน !"*

จริงๆ แล้ว อาตมาไม่เคยดื้อด้านอะไรกับพระอุปัชฌาย์เลย

พระอุปัชฌาย์ไม่เคยดุ ไม่เคยว่าอะไรอาตมา ที่เป็นการดุว่าเลยสักครั้ง

คือ *"ต่อหน้าอาตมา พระอุปัชฌาย์ทั้ง ๒ ท่าน ไม่เคยดุ-ด่า-ว่า-ติอะไร อย่างที่ผู้กล่าวร้ายอาตมาหมายถึงนั่นเลย"*

จะมีติงบ้าง ก็ครั้งหรือสองครั้ง เท่าที่ได้นำมาเล่าสู่ฟังแล้ว เท่านั้นเอง

ส่วนลับหลังนั้น ท่านจะว่าอาตมาอย่างไร อาตมาไม่รู้จริงๆ !

ที่พูดที่กล่าวถึงนี่ ก็ไม่ได้หมิ่นอะไร **"พระอุปัชฌาย์"**

อาตมาจึงเป็น "พระ" เป็น "ภิกษุ" บริสุทธิ์สมบูรณ์ตามพุทธวินัยไม่ด่างพร้อย

ไม่ได้เป็นดั่งที่มีผู้คนเขาลือว่า *"อาตมากลายเป็นพระบวชๆ สึกๆ บวชที่*

*'**วัดอโศการาม**' แล้วก็สึก แล้วไปบวชใหม่ที่'**วัดหนองกระทุ่ม**' แล้วก็สึกอีก ลาออกจาก '**มหาเถรสมาคม**' ก็สึกอีก แล้วก็...**ไปบวชเอาเองเป็นพระเถื่อน** อะไรอย่างนี้"*

อาตมาไม่เคยทำอย่างนั้น! ไม่เคยเป็น! และก็ไม่เคยสึก!

✧ "พระโพธิรักษ์" เป็น "พระ" หรือไม่ ?

ตั้งแต่อาตมาได้บวชเป็น "องค์พระ" อาตมามิได้กระทำความผิดธรรมวินัย อะไร ทั้งฝ่าย **"ธรรมยุต"** และ **"มหานิกาย"** ใจก็ไม่เคยคิดสึก ไม่เคยทำพิธีสึก ปากก็ไม่เคยบอกสึก ไม่เคยกล่าวพาดพิงส่อว่า ***"จะสึกเลย"***

ในพระวินัยจากพระไตรปิฎก มีบอกไว้เยอะแยะที่ว่า *"อย่างนี้ไม่เป็นภิกษุ เพราะการกล่าวอย่างนี้...ถือว่า...เป็นการลาสิกขาบท"*

อ่านตรวจสอบดูหมดแล้ว ไม่มีข้อไหนที่แสดงว่า อาตมาสึก ไม่มีเลย!

ฉะนั้น **อาตมายังเป็น "พระ" ตลอดมาไม่เคยขาดช่วง** *(ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๑๓)*

การมี "ใบสุทธิ" เป็นกฎที่ตั้งขึ้นโดย "มหาเถรสมาคม" ไม่ใช่เรื่องของ "พระธรรมวินัย" *ถ้าแม้ **การคืน "ใบสุทธิ"** ตามกฎของ **"มหาเถรสมาคม"** จะถือเอาว่า **"เป็นการสึก"** อย่างนั้นก็ **"สึก"** แต่เพียง **"ธรรมยุต"***

และ **"เป็นการสึก"** เพราะ **การคืน "ใบสุทธิ"** ตามกฎของ **"มหาเถรสมาคม"** เท่านั้น ไม่ใช่ **"การสึก"** ตามหลัก **"พระธรรมวินัย"**

ถ้าถือหลักตาม **"พระธรรมวินัย"** อาตมาก็ยังคงเป็น **"พระ"** อยู่ทั้ง ๒ ฝ่าย

เมื่ออาตมาลาออกจาก "มหาเถรสมาคม" แล้ว จึงค่อยคืน "ใบสุทธิ" ของ "มหานิกาย" ภายหลัง เพราะ **"ธรรมวินัย"** ของ **"พระพุทธเจ้า"** ไม่เกี่ยวกับ **ใบสุทธิ**

ฉะนั้น **"การคืนใบสุทธิ"** ตอนนั้น มิได้ผิดธรรม-ผิดวินัย ทั้งไม่มีผลอะไรว่า **"เป็นการสึก"** เพียงหมดสภาพของกฎที่ **"มหาเถรสมาคม"** จะควบคุมกันแล้ว

อาตมาไม่ได้หมดสภาพความเป็น "พระ" แต่อย่างใด !

และเวลา **คืนใบสุทธิ** ก็ไม่เคยบอกอุปัชฌาย์ว่า **"ขอสึกนะ"** ไม่ได้พูดเลย และก็ **"ไม่มีเจตนาจะสึก ไม่คิดจะสึก ไม่ได้ทุรพล ไม่ได้ทำการสึก"** จิตใจอาตมาไม่ได้ท้อแท้ถดถอย ที่จะเลิกจากความเป็น **"นักบวช"** แล้ว **"พระอุปัชฌาย์"** ก็รู้ว่า **"อาตมาไม่ได้สึก"**

คณะสงฆ์ชาวอโศก
ให้การ “อุปสมบท”
แก่ “กุลบุตร” ผู้มีศรัทธา
ใน “บวรพระพุทธศาสนา”
โดยมุ่งเน้นที่ “คุณภาพ”

กว่าจะบวชขึ้นมาได้
ต้องฝึกฝนอบรมตน
ศึกษาพระธรรมวินัย
ปฏิบัติไตรสิกขา
(ศีล-สมาธิ-ปัญญา)
ต้องใช้เวลาฝึกฝน
ไม่ต่ำกว่าคนละ ๒ ปี
และต้องผ่านการคัดเฟ้น
หลายขั้นตอน
จาก **“คณะสงฆ์”**

✧ “พระอโศก” เป็น “พระ” หรือไม่ ?

*(เก็บความจากหนังสือ **“พระอโศก...เป็นพระหรือไม่ ?”** สิงหาคม ๒๕๓๒)*

สมัยพุทธกาล “กุลบุตร” พากันออก “บวช” ด้วยศรัทธาปสาทะ ใคร่ละ **“โลกียวิสัย”** ใฝ่พระธรรม เห็นโทษภัยของการว่ายวนในวงวัฏฏะ ใคร่ข้ามห้วงโอฆสงสาร ปรารถนา **“พระนิพพาน”** อย่างแท้จริง

แต่สภาวะ **“พระพุทธศาสนา” ในปัจจุบันนี้** เกิดความมัวหมองเสื่อมทรามลง อันเนื่องมาจากสาเหตุประการสำคัญที่ว่า ***“กุลบุตรจำนวนมากออกบวชโดยไม่ได้มุ่งเป้าเพื่อการดับเหตุแห่งทุกข์”*** เมื่อ **“บวช”** เข้ามาแล้ว ก็ไม่ได้ขัดเกลา **“กิเลส”** ให้จริงจังแต่อย่างใด ซึ่งเกี่ยวโยงไปถึง **“การบวช”** ในสมัยนี้ ที่เป็นไปโดยง่าย **ทำให้มี “นักบวช” ที่ “ด้อยคุณภาพ”** เกิดขึ้นมากมายกระจายแซมแทรกอยู่ทั่วไป

“พระชาวอโศก” แต่ละรูปกว่าจะบวชขึ้นมาได้ “คณะสงฆ์” *(ซึ่งบวชอย่างถูกต้องตามพระธรรมวินัย)* ได้พยายามคัดเฟ้น และตรวจสอบกัน อย่างละเอียดลออ เพื่อให้เป็น **“พระ”** ที่ครบพร้อมทั้ง **“คุณสมบัติ คุณธรรม และพิธีกรรม”**

ในช่วงหลังจากที่ได้ประกาศลาออก จากการปกครองของ **“มหาเถรสมาคม”** *(๖ ส.ค. ๑๘)* และขอปกครองตนเองโดยมี **“พระธรรมวินัย”** เป็นหลักควบคุมแล้ว

“คณะสงฆ์ชาวอโศก” ก็ได้ให้การ “อุปสมบท” แก่กุลบุตรผู้มีศรัทธาในบวร “พระพุทธศาสนา” โดยมุ่งเน้นที่ “คุณภาพ”

*(ถ้ามุ่งเอาแต่ **“ปริมาณ”** ในแบบที่ใครๆ ก็สามารถมาบวชกันได้ โดยไม่มีหลักเกณฑ์การคัดเลือกอย่างจริงจังแล้ว การบวชพระปีละ ๑๐๐-๑,๐๐๐ รูป ก็คงเป็นไปได้ไม่ยากนัก)*

“พระชาวอโศก” กว่าจะบวชขึ้นมาได้ ต้องฝึกฝนอบรมตน ศึกษา พระธรรมวินัย ปฏิบัติไตรสิกขา *(ศีล-สมาธิ-ปัญญา)* ต้องใช้เวลาฝึกฝนไม่ต่ำกว่าคนละ ๒ ปี และจะต้องผ่านการคัดเฟ้นหลายขั้นตอนจาก **“คณะสงฆ์”** นับตั้งแต่มาฝึกเป็น **คนวัด** *(อารามิก)* **๑ ปี** เป็น **“ผู้ปฏิบัติธรรม”** *(ปะ)* **๔ เดือน** เป็น **“นาค” ๔ เดือน** และเป็น **“สามเณร”** อีก **๔ เดือน** จึงจะขอเลื่อนขึ้นมาเป็น **“พระ”** ได้

การเลื่อนฐานะ ๓ ขั้นตอนหลัง จะต้องผ่านการตรวจสอบซักถามเอาความจริง และลงมติเห็นชอบจาก **“หมู่สงฆ์”** ทุกขั้นตามลำดับ โดย **“เอกฉันท์”** ต้องไม่มีผู้ใดคัดค้านทั้ง ๓ ขั้นฐานะ จึงจะเลื่อนฐานะแต่ละฐานะขึ้นมาได้

ซึ่ง **“กรรมวิธี”** ต่างๆ เหล่านี้ ก็เพื่อทำการคัดเฟ้นบุคคลที่มีศรัทธา และมุ่งมั่นจรรโลงพระศาสนาจริงๆ เข้ามา **“อุทิศชีวิต”** ให้กับ **“พระศาสนา”**

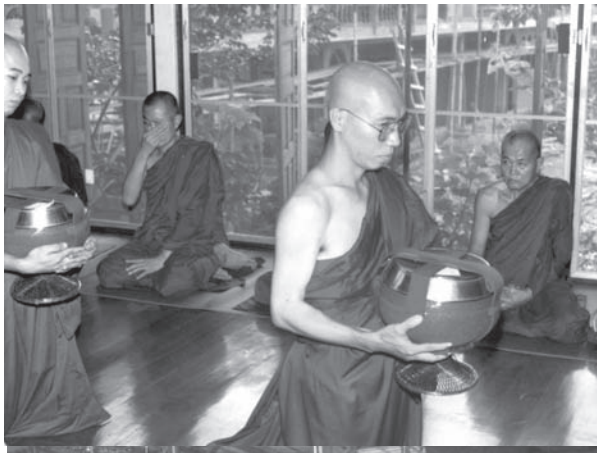

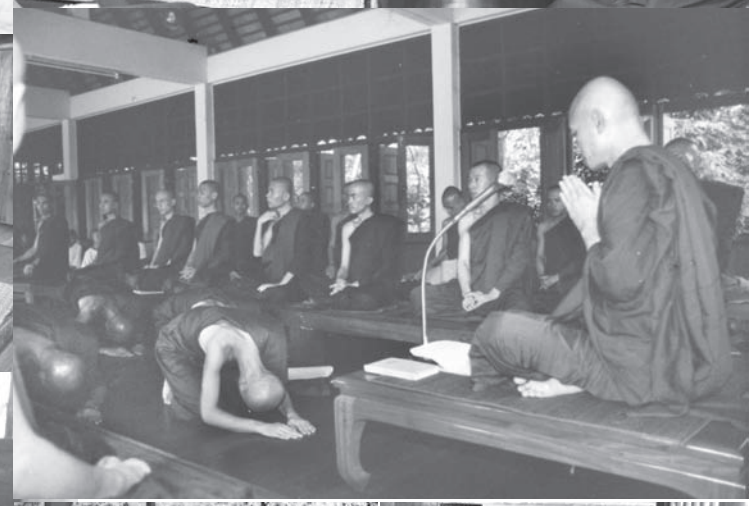

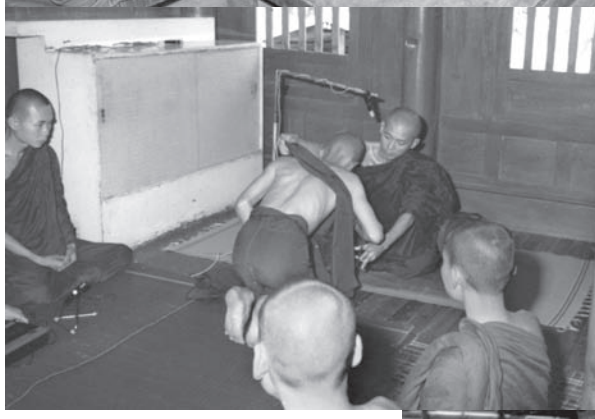

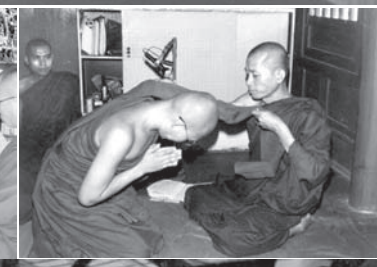

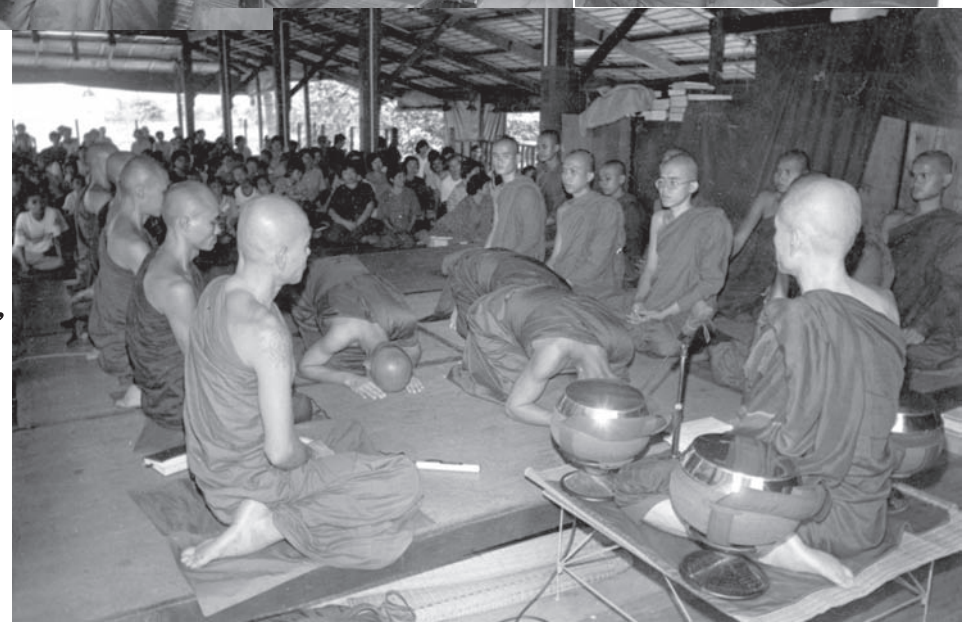

การบวช

คณะสงฆ์ชาวอโศก
พยายามคัดเฟ้นและตรวจสอบ
อย่างละเอียดลออ
เพื่อให้การบวชเป็น “พระ”
มีความครบพร้อมทั้ง
คุณสมบัติ คุณธรรม
และพิธีกรรม

เมื่อ **"กุลบุตร"** มี **"คุณสมบัติ"** แห่ง **"ศรัทธา"** พร้อมบริบูรณ์ และมี **"คุณธรรม"** ที่จะละบ้านเรือน-ทรัพย์ศฤงคาร-ญาติพี่น้อง ออกมาเป็น **"อนาคาริกะ"** ผู้ไร้บ้านเรือน ก็จะมีชีวิตที่ **"สันโดษ"** ดุจดังนกน้อยมีปีก ๒ ข้าง จะบินไปในทิศาภาคใดๆ ก็สามารถบินไปได้ฉะนั้น ตามคำตรัสของ **"พระพุทธองค์"**

ฉะนั้น "พระชาวอโศก" จะต้องเป็น "ผู้สละทรัพย์สมบัติ" ทั้งหมด ที่ตนมี *(โภคักขันธา ปหายะ)* ทั้งสังหาริมทรัพย์ อสังหาริมทรัพย์ รวมทั้งบำเหน็จ-บำนาญ-มรดก ก็จะต้องละความเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ทั้งนิตินัยและพฤตินัย เพื่อมาใช้ชีวิตอย่าง **"อนาคาริกะ"** เป็นผู้ไม่มีเรือน-ไม่มีทรัพย์ศฤงคาร-เป็นผู้เสียสละจริงๆ เมื่อมามีเพศ **"นักบวช"** ตั้งแต่ฐานะ **"สามเณร"** เป็นต้นไป

และต้องเป็น **"ผู้ละเครือญาติน้อยใหญ่"** *(ญาติปริวัฏฏัง ปหายะ)* ผู้ใดเคยแต่งงานจดทะเบียนสมรสแล้ว จะต้องได้รับการยินยอมจากคู่สมรสอนุญาตให้ **บวช** ได้ และต้อง **"จดทะเบียนหย่าขาดจากกัน"** ให้เรียบร้อยทั้งนิตินัยและพฤตินัย

"การบวช" ของ "พระชาวอโศก" จึงได้กระทำกันอย่างถูกต้อง ทั้งในส่วน "เนื้อหาสาระ" และ **"รูปแบบพิธีกรรม"** ตามสมมุติ กล่าวคือ ผู้ที่จะขอรับการ **"อุปสมบท"** เมื่อได้ผ่านการกลั่นกรองจาก **"อุปัชฌาย์"** แล้ว ก็จะถูกซักฟอกจาก **"คณะสงฆ์"** อันเป็น **"สังฆกรรม"** ที่ทำกันภายในชั้นหนึ่งก่อน เพื่อตรวจสอบ **"อันตรายิกธรรม"** *(ข้อห้ามไม่ให้รับเข้าบวช เช่น เป็นกระเทย มีโรคติดต่อ เป็นต้น)* และคุณสมบัติที่เหมาะสม การซักถามคุณสมบัตินั้น จะต้องทำ **"สังฆกรรม"** เฉพาะสงฆ์ไม่มีฆราวาส หรือผู้ที่ไม่มีสิทธิ์ตามธรรมวินัยเข้าไปร่วมตามหลักเกณฑ์ของธรรมวินัย

เมื่อได้ผ่านการพิจารณาตรวจสอบซักถามจาก **"คณะสงฆ์"** จนเป็นที่พอใจใน **"คุณสมบัติ"** และ **"คุณธรรม"** โดยไม่มีผู้ใดคัดค้านอย่างมีมติเป็น **"เอกฉันท์"** แล้ว **"พระอุปัชฌาย์"** ก็จะได้จัด **"พิธีกรรมบวช"** ตามสมมุติโดยใช้คำสวดประกาศเป็นภาษาบาลี และการทำ **"พิธีกรรมบวช"** ในครั้งนี้ ก็จะมีฆราวาสญาติโยมมาร่วมอนุโมทนาสาธุการ เป็นดั่งสัญญาประชาคม ที่ให้ร่วมรับรู้โดยทั่วกัน

ดังที่ **มี "พิธีบวช"** ในวัดต่างๆ

"พระพุทธองค์" ทรงมุ่งประโยชน์ของมหาชน มีพระประสงค์จะทรงประดิษฐาน พระศาสนาให้เป็นหลักมั่นคง จึงทรงงดการประทาน **"อุปสมบท"** ด้วยพระองค์เอง และทรงเลิกการให้ **"อุปสมบท"** ของสาวกด้วย แล้วทรงมอบให้ **"คณะสงฆ์"** เป็นใหญ่ในการบริหาร ทรงอนุญาตให้ **"คณะสงฆ์"** ทำการ **"อุปสมบท"** ด้วยวิธีที่เรียก

ว่า **"ญัตติจตุตถกัมมอุปสัมปทา"** คือ **"การอุปสมบทสำเร็จด้วยอำนาจสงฆ์"**

จะเห็นได้ว่า **"การบวชพระ"** นั้น จะสำเร็จได้เป็น **"พระ"** หรือไม่ จะถูกต้องหรือไม่ถูกต้อง (วิบัติ) ไม่ใช่ **"พระอุปัชฌาย์"** เป็นผู้มีสิทธิ์ให้สำเร็จเป็น **"พระ"**

แม้คุณสมบัติของ **"อุปัชฌาย์"** บกพร่อง ก็เป็นความผิดเฉพาะตัวของ **"อุปัชฌาย์"** เอง ไม่ใช่ความผิดนั้น พลอยติดมาถึง **"ผู้บวช"** ด้วย

ชาวพุทธทุกวันนี้ มีความเข้าใจผิดคิดว่า "พระอุปัชฌาย์" คือ ผู้สำเร็จอำนาจ ในการบวช ส่วน **"คณะสงฆ์"** หรือ **"พระอันดับ"** ไม่มีสิทธิ์มีอำนาจอะไร ได้แต่เพียงเข้าไปนั่งเงียบให้ครบเต็มจำนวนตามกำหนดพิธีบวช หรือคอยรับปัจจัยไทยทาน

ซึ่งผิดเป้าหมายที่พระพุทธองค์ทรงอนุญาต เพราะ **"การบวช"** มุ่งให้สำเร็จด้วย **"อำนาจสงฆ์"** ไม่ใช่อำนาจของ **"อุปัชฌาย์"**

ซึ่งสงฆ์ทุกรูปมีสิทธิ์ที่จะเห็นด้วย หรือไม่เห็นด้วย ที่จะรับเป็น **"พระภิกษุ"** และถ้ามีผู้คัดค้าน **"มติสงฆ์"** ไม่เป็น **"เอกฉันท์"** ก็ไม่ได้เป็น **"พระ"**

ความสำคัญของ "อุปัชฌาย์" อยู่ที่การอบรมสั่งสอน ให้กุลบุตรมีคุณธรรม ความดีงาม และเป็นผู้ชักนำให้กุลบุตรได้เข้ารับ "การอุปสมบท"

คุณสมบัติของความเป็น "อุปัชฌาย์" นั้น กำหนดกันที่การมี "คุณธรรม" เป็นสำคัญ คือ ศุกลปักษ์ ๕ ข้อ

๑. เป็นผู้มี **"ศีล"** อันอเสขะ
๒. เป็นผู้มี **"สมาธิ"** อันอเสขะ
๓. เป็นผู้มี **"ปัญญา"** อันอเสขะ
๔. เป็นผู้มี **"วิมุติ"** อันอเสขะ
๕. เป็นผู้มี **"วิมุตติญาณทัสสนะ"** อันอเสขะ

"ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๕ นี้แล พึงให้อุปสมบท" *(จากพระไตรปิฎกฉบับหลวง เล่ม ๔ ข้อ ๙๘)* ต่อมาภายหลัง พระพุทธองค์ก็ได้ทรงกำหนดอายุพรรษาของ **"อุปัชฌาย์"** เพิ่มขึ้นมาอีกข้อหนึ่งจากหลักเกณฑ์แรก เป็น **"ศุกลปักษ์ ๖ ข้อ"** โดยกำหนดว่า **"อุปัชฌาย์"** ต้องมีอายุพรรษาตั้งแต่ ๑๐ ปี ขึ้นไป

แต่ถ้าอายุพรรษาไม่ถึง ๑๐ ปี **"อุปัชฌาย์"** ก็มีความผิดเล็กน้อย ซึ่งเป็นความผิดที่เบากว่า **"อุปัชฌาย์"** ที่บวชแล้วรับเงินทองค่าบวชทุกครั้งไป *เพราะการรับเงินรับทอง เป็นอาบัตินิสสัคคิยปาจิตตีย์ ตราบใดที่ยังไม่สละเงินทองออกไป ก็ย่อม*

ปลงอาบัติไม่ตก ลงปาฏิโมกข์ไม่บริสุทธิ์

การบวชที่ไม่มี **"อุปัชฌาย์"** หรือ **"อุปัชฌาย์"** บกพร่อง เมื่อ **"หมู่สงฆ์"** รับเป็น **"พระ"** ด้วยดีผ่านไปแล้ว ผู้นั้นก็ยังสำเร็จเป็น **"พระภิกษุ"** อยู่ นิติประเพณี-พฤติประเพณีของ **"พุทธ"** ใน **"พระไตรปิฎก"** มียืนยันมากมาย

"พระชาวอโศก" จึงเป็น "พระภิกษุ" แน่ๆ *(ตามธรรมวินัย)*

แม้ "อุปัชฌาย์" จะบกพร่องในอายุพรรษา *(เรื่องคล้ายกันกับ "พระธรรมยุต")*

เมื่อ **ได้ผ่าน "พิธีการบวช" ถูกต้องตามขั้นตอนทุกอย่างเรียบร้อยแล้ว**

ก็จะได้ **สมาทาน "จุลศีล มัชฌิมศีล มหาศีล"** อันเป็น **"ธรรมนูญ"** ของพุทธ อีกทั้งพระวินัย ๒๒๗ ข้อ มาประพฤติปฏิบัติให้เคร่งครัดสมบูรณ์

ซึ่งภิกษุผู้ปฏิบัติดี-ปฏิบัติชอบเช่นนี้ **ย่อมสมควรได้รับความคุ้มครองอย่างยิ่ง** แม้ว่า...ผู้นั้นจะเคยเป็นทาส-กรรมกร-ชาวนา-หรือคหบดี ชนชั้นไหนๆ ก็ตาม

"พระชาวอโศก" บวชกันอย่างทิ้งลาภ-ยศ-สรรเสริญ-ตำแหน่งหน้าที่การงาน ที่เคยสุขสบาย ก็สละคืนให้แก่โลกไป พยายามเคร่งครัดปฏิบัติตนตาม **"พระธรรมวินัย"** พร้อมๆกับขวนขวายทำงานเสียสละให้สังคม **เพื่อยังประโยชน์ตน-ประโยชน์ท่าน ให้ถึงพร้อมด้วยความไม่ประมาท** ตามที่พระพุทธองค์ทรงสอนไว้

เมื่อลาออกมาจาก "มหาเถรสมาคม" แล้ว "พระชาวอโศก" ก็บวชกันอย่างถูกต้องจาก "คณะสงฆ์อโศก" ที่ได้บวชอย่างถูกต้องจาก "มหาเถรสมาคม" ถึง ๒๑ รูป ด้วยกัน ซึ่งจำนวนพระตั้งแต่ ๒๐ รูป ขึ้นไปนี้ ย่อมทำ **"การบวช"** หรือทำ **"สังฆกรรม"** ใดๆ ได้ทุกประการอย่างถูกต้องตามธรรมวินัย

ดังนั้น **"พระชาวอโศก"** ที่ได้บวชสืบสายต่อทอดกันมาจนถึงทุกวันนี้ ทุกรูปทุกองค์ จึงเป็น **"พระสมณะ"** ของ **"พุทธ"** ที่ถูกต้องทั้งสิ้น

เมื่อ "พระชาวอโศก" มิได้มีความคิดที่จะทำทุจริตใดๆ ทั้งกาย-วาจา-ใจ จึง มีสิทธิอันชอบธรรม ที่จะแต่งกายหรือใช้เครื่องหมายที่แสดงว่า *เป็น **"นักบวช"** ใน **"พุทธศาสนา"** ได้โดยชอบธรรม และย่อมต้องได้รับความคุ้มครอง มิให้รัฐกระทำการใดๆ อันเป็นการริดรอนสิทธิ หรือประโยชน์อันควรมีควรได้ เพราะเหตุที่ถือศาสนา หรือลัทธินิยมในทางศาสนา แม้จะแตกต่างกัน หากไม่เป็นปฏิปักษ์ต่อพลเมืองดี และไม่ขัดแย้งต่อความสงบเรียบร้อย-ศีลธรรมอันดีของประชาชน*

✧ "พระอโศก" รูปแรก ("พระโพธิรักษ์" เป็น "พระอุปัชฌาย์")

ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๑๙ เป็นต้นมา "พระโพธิรักษ์" ต้องเป็น "พระอุปัชฌาย์" ตาม "หลักพระธรรมวินัย" เพื่อให้ **"การอุปสมบท"** แก่ **"นักบวชชาวอโศก"**

โดยอาศัย **"องค์คุณธรรม"** ที่มีจริงๆ แห่งการเป็น **"พระอุปัชฌาย์"**

วันที่ ๒๘ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๑๙ พระภิกษุรูปแรก ที่ "พระโพธิรักษ์" พาเข้า "หมู่สงฆ์" จำนวน ๒๒ รูป เพื่อให้ "การอุปสมบท" คือ **"พระชาตวโร"** โดยมี **"พระอัคควัณโณ"** เป็น **"พระกรรมวาจาจารย์"**

บันทึกจากใจ "สมณะเสียงศีล ชาตวโร"

ตลอดเวลาเกือบ ๓๐ ปี *(พ.ศ. ๒๕๑๙-๒๕๔๗)* **ที่อาตมาได้มาใช้ชีวิตอยู่ในทางธรรม**จนถึงวันนี้ *(๒๕ ส.ค. ๔๗)* ได้พิสูจน์ **"สัจธรรม"** ชัดเจนระดับหนึ่งว่า *"ถ้าเราปฏิบัติธรรมจนเข้ากระแสจริงแล้ว จิตใจจะไม่อ่อนไหวคลอนแคลน แม้จะต้องเจอกับวิบากอุปสรรคปัญหาใดๆ"* เพราะจิตลึกๆ ได้สัมผัสแล้วว่า *"ยิ่งกิเลสเราลดลงมากเท่าไร ความทุกข์ก็จะลดลงได้มากเท่านั้น"*

ความรู้ และบทเรียนต่างๆ ล้วนได้รับมาจากคำสอนของ **"พ่อท่าน"** ทั้งสิ้น ท่านเป็นตัวอย่างที่ดี ทั้งสอน-ทั้งทำให้ดู นับเป็น **"บรมครู"** ที่หาได้ยาก

โชคดีที่ได้มีโอกาสติดตามรับใช้ใกล้ชิด "พ่อท่าน" มานานนับ ๑๐ ปี ตั้งแต่เริ่มปฏิบัติธรรม จนได้ **"บวช"** คอยบันทึกเสียง-จดบันทึกคำสอนของ **"พ่อท่าน"** ในยุคแรกๆ ตั้งแต่ **"แดนอโศก"** จนถึง **"สันติอโศก"** ได้เป็น **"ปัจฉาสมณะ"** ก็หลายครั้ง ได้ฟัง-ได้ศึกษา-ได้มีโอกาสซักถามเรื่องราวต่างๆ จาก **"พ่อท่าน"** ไว้มาก

โดยเฉพาะได้มีโอกาสฝึก **"เจโตสมถะ"** กับ **"พ่อท่าน"** ติดต่อกันหลายปี

จนได้สัมผัสกับ "ความสงบ-สะอาด-สว่าง-ปลอดโปร่ง-โล่งเบา" เป็นความรู้สึกที่ไม่เคยมีมาก่อนเลยในชีวิต เป็นความสุขที่จะหาสุขใดมาเทียบได้ยาก

และได้พยายามซับซาบนึกถึงสภาวะนี้ไว้ เวลาเครียด หรือสับสนวุ่นวาย ก็ดึงมาใช้ ช่วยให้ **"จิตใจ"** ผ่อนคลายได้มากขึ้น และอยู่ใน **"สมณะเพศ"** มาได้จนบัดนี้ **"จิตใจ"** ก็ไม่เคยมีความคิดที่จะกลับไปสู่ **"โลกีย์"** อีกเลย

ตลอดชีวิตที่ได้มาอยู่ในทางธรรม ก็ได้ทำงานด้านสื่อสารต่างๆ เผยแพร่ เป็นธรรมคีตะ ทำรายการวิทยุ เขียนหนังสือ จัดอบรมสัจธรรมชีวิตร่วมกับเครือข่าย-

กสิกรรมไร้สารพิษ *(คกร.)* และอื่นๆ อีกหลายอย่าง จนมีผลทำให้คนเข้ามา **"ปฏิบัติธรรม"** กับอโศกหลายสิบคน มีทั้งเด็ก-ผู้ใหญ่ ที่บวชเป็น **"สมณะ"** แล้วก็มี ส่วนใหญ่ฟังธรรมจากรายการวิทยุ และธรรมคีตะ

สรุป "ความภูมิใจ" ที่สุดในชีวิต ก็คือ

๑. **ได้เป็น "สมณะรูปแรก" ที่ "พ่อท่าน" บวชให้** เวลาทำผิดพลาดอะไร **"พ่อท่าน"** จะเรียกไปติงเตือน และจะพูดให้สติเสมอว่า ***"คุณเป็นพระองค์แรกนะ ทำให้ดีๆ"*** เป็นคำเตือนที่ทำให้ต้องมี **"จิตสำนึก"** มากๆ

๒. **ได้พิสูจน์ "สัจธรรม" ตามแนวของ "พระพุทธองค์"** ที่ **"พ่อท่าน"** พาสอนจนจิตใจไม่เคยคิดหวนกลับไปทางโลกเลยแม้แต่ครั้งเดียว แต่ก็จะไม่ประมาท เพราะเส้นทางยังต้องไปอีกไกล อย่างน้อยจิตใจก็ได้สัมผัสกับ **"ความสงบ-ปลอดโปร่ง-โล่งเบา"** สมดังพระพุทธพจน์ที่ว่า **"สุขอื่นยิ่งกว่าความสงบไม่มี"** ทำให้จิตใจมั่นคงในทิศทางนี้มาโดยตลอด และ **"พ่อท่าน"** ก็สอนต่ออีกว่า ***"อย่าไปติดอยู่กับความสุขมากนัก จะทำให้ชีวิตไร้ค่า และแก้ยาก"*** นับเป็นศาสตร์ที่ละเอียดลึกซึ้ง

๓. **ได้ใช้ชีวิตอย่างคุ้มค่า ได้ทำงานให้ "พระศาสนา"** ช่วยเผยแพร่ธรรมะทางสื่อต่างๆ ที่ **"พ่อท่าน"** ให้โอกาส จนทำให้ผู้ที่ติดตามฟังธรรมจากสื่อต่างๆ ทั้งจากวิทยุและธรรมคีตะ ได้เข้ามา **"ปฏิบัติธรรม"** อยู่ตามพุทธสถานต่างๆ ก็ไม่น้อย ได้ **"บวช"** เป็น **"สมณะ"** ก็มี และยังได้ช่วยพ่อ-แม่-พี่-น้อง ทางโลก-ทางสายเลือด ให้มา **"ปฏิบัติธรรม"** เกือบทั้งครอบครัว

จน **"พ่อท่าน"** ตั้งชื่อให้ว่า **"พันธุอโศก" อยู่ที่ อ.อินทร์บุรี จ.สิงห์บุรี**

ความภูมิใจทั้งหมดนี้ เกิดขึ้นได้ก็เพราะ "พ่อท่าน" เป็นผู้ก่อให้เกิด

จึงขอกราบแทบเท้า **"พ่อท่าน"** และขอยก **"พ่อท่าน"** ไว้เหนือเศียรเหนือเกล้า ในฐานะผู้ให้กำเนิดทาง **"จิตวิญญาณ"**

กราบคารวะด้วยความเคารพบูชาอย่างสูงยิ่ง

สมณะเสียงศีล ชาตวโร

๒๕ สิงหาคม ๒๕๔๗

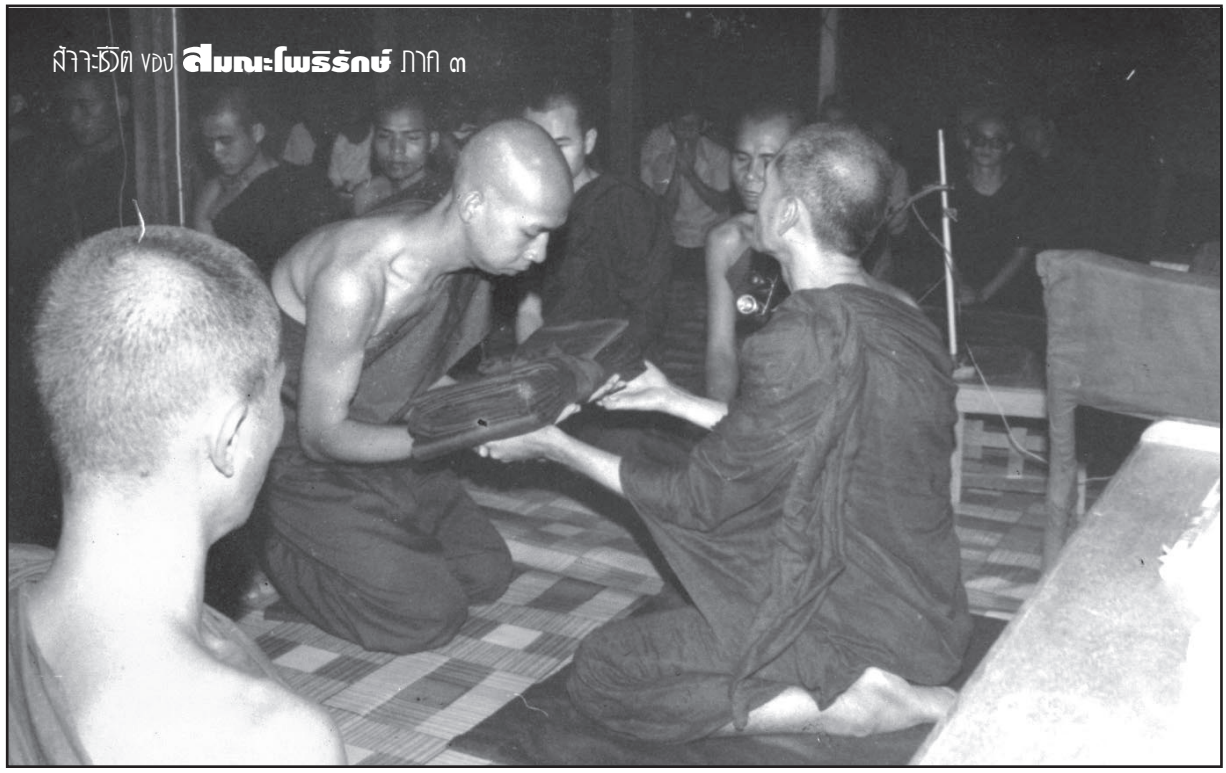

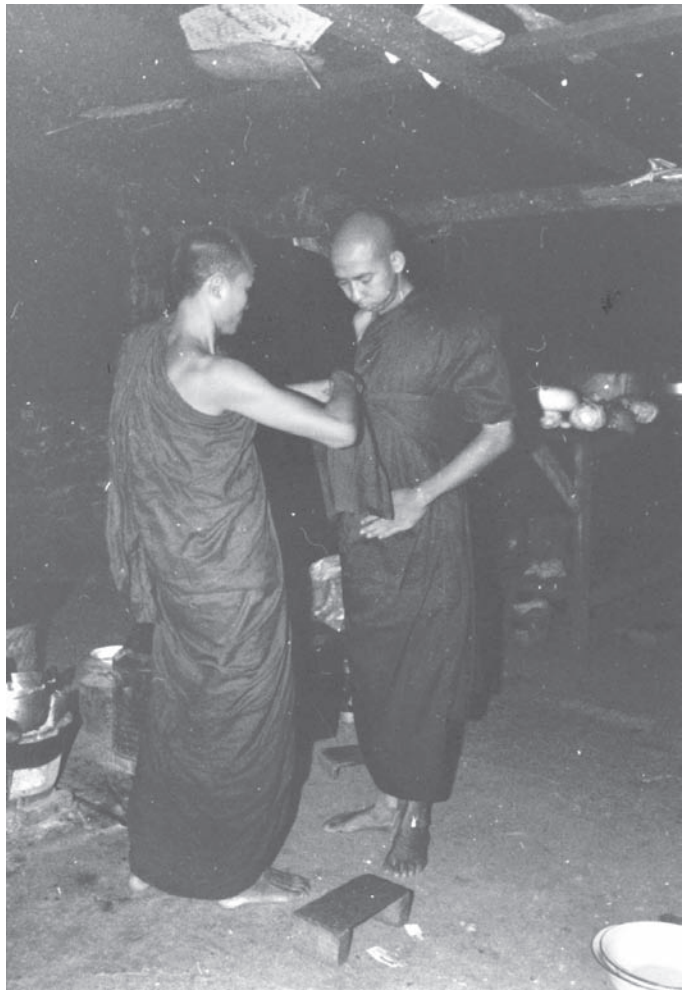

๒๘ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๑๙
พระภิกษุรูปแรก ที่ “พระโพธิรักษ์”
พาเข้า “คณะสงฆ์อโศก” จำนวน ๒๒ รูป
เพื่อให้การ “อุปสมบท”
คือ **“พระชาตวโร”**
โดยมี **“พระกรรมวาจาจารย์”**
ฉายา **“พระอัคควัณโณ”**

✧ การปกครองสงฆ์

เมื่อมีคนศรัทธาเลื่อมใส มอบตัวเป็น "สัทธิวิหาริก" คือ มอบตัวเป็นลูกศิษย์ ให้อาตมาเป็น **"อุปัชฌาย์"** หรือให้อาตมาเป็นผู้ดูแล-ควบคุม-บังคับ-สั่งสอน

"อุปัชฌาย์" หมายความว่า ***"เป็นผู้ที่จะทำให้เขาพัฒนาสูงขึ้นมา เป็นผู้ที่จะช่วยเผา-ช่วยขัดเกลากิเลสให้เขา ทำให้ชีวิตเขาเจริญขึ้น"***

เมื่อมอบตัวยอมเป็นลูกศิษย์ อาตมาก็มีสิทธิ์ที่จะบังคับบ้าง ตามหลักธรรมของศาสนา เพราะศาสนามีลักษณะ "อาณา-อนุสาสนี-อาคม-เลข"

"อาณา" คือ "คำสั่ง" หรือ "บังคับเป็นอาชญา" ก็สามารถจะบังคับได้บ้าง เพราะเข้ามา **"ศรัทธาเลื่อมใส"** ให้บังคับแล้ว-วางใจแล้วว่า *"อาตมาไม่พาไปชั่ว ไม่พาไปตกต่ำแน่ ไม่ว่าจะบังคับให้ทำอะไรก็ยอม"*

แต่ถึงกระนั้นก็ตาม อาตมาก็ใช้ **"อาณา"** น้อยที่สุด ไม่พยายามบังคับใคร จะบังคับบ้างก็ในทีอย่างเบาบาง บังคับกันอย่างชัดๆ โต้งๆ นี่ น้อย แทบนับครั้งได้ อาตมาไม่เอาลักษณะ **"อาณา"** มาใช้ชัดๆ อย่างนั้น

การที่จะบังคับให้ใครเป็น ให้ใครทำ บังคับกันไม่ได้ แล้วอาตมาก็ไม่พยายามที่จะบังคับ ผู้มอบตนมาแล้วเท่านั้น ที่เต็มใจยอมรับความบังคับเองอย่างรู้บุญคุณ อาตมาให้ **"สิทธิมนุษยชน"** เต็มที่ ทุกคนมีสิทธิที่จะเชื่อ-จะเห็น-จะเลื่อมใส

อาตมาปกครองหมู่สงฆ์โดย "สังฆสภา" คือ *"เอาหมู่สงฆ์เป็นใหญ่ ไม่มีใครมาเป็นเจ้าอำนาจเผด็จการอะไร แม้แต่อาตมาก็ไม่ใช้สิทธิ์ส่วนตนเป็นเอก"*

มีเรื่องราวอะไรก็ **เข้าหมู่สงฆ์ประชุม** อย่างน้อยก็ปรึกษาหารือ-วิเคราะห์วิจัยตกลงกัน ร่วมกันประชุม ร่วมกันตัดสิน แล้วก็เอา **"มติสงฆ์"** เป็นเอก เป็นใหญ่ ในการปกครอง การเป็นอยู่ก็ใช้ **"สังฆสภา"** อย่างนั้น

เช่น *การเป็นอยู่ของเรา **"ชาวอโศก"** ตกลงกันว่า "เราจะไม่นอนกลางวัน แล้วอบรมตนให้เป็น **'ชาคริยานุโยคะ'** หมู่กลุ่มก็เห็นชอบร่วมกัน และก็ไม่ขัดกับธรรมวินัยของพระพุทธองค์แต่อย่างใด"* ดังนี้เป็นต้น

หรือ **มี "มติหมู่สงฆ์"** ที่ตกลงกันในเรื่องการ **"บิณฑบาต"** ว่า ***"เมื่อมีคนนำอาหารเนื้อสัตว์-ดอกไม้-ธูปเทียน-เงินทอง...มาใส่บาตร เราจะฝากคืนกลับไป"***

หรือ **มีประเด็นเป็น "มติหมู่สงฆ์" อื่นๆ** อีกตั้งหลายเรื่อง-หลายอย่าง ซึ่งต่างก็เป็นไปตามเป้าหมายสอดคล้องกับ **"พุทธประสงค์"** ที่ทรงมุ่งหมายเป็นที่สุดทั้งสิ้น

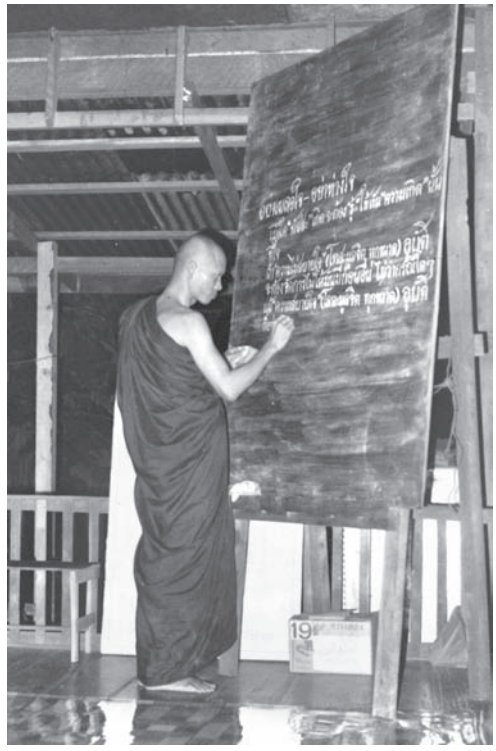

อย่าเผลอใจ-อย่าห่างใจ

เมื่อใด **"ผัสสะ"** เกิด
จะต้อง **"รู้"** ให้ทัน **"ความเกิด"** นั้น ที่ **"ใจ"**

ถ้า **"ความไม่สบายใจ"** อุบัติ *(โทสมูลจิตทุกขนาด)*
จะต้องจัดการไม่ให้มันมีก่อนอื่น ไม่ว่ากรณีใดๆ

แม้ **"ความสบายใจ"** อุบัติ *(โลภมูลจิตทุกขนาด)*
ก็อย่าหลงเมาติดยึดมันเป็นอันขาด

รู้ **"ใจ"** ว่า **"มีโลภะ-มีโทสะ"** หรือไม่ ขณะใด
คือ เมื่อนั้น **"พ้นโมหะ"**

ทำ **"ใจ"** ให้ **"พ้นโลภะ-พ้นโทสะ"** ในขณะ **"รู้ๆ"** เสมอนั้น
คือ ผู้เดินตรงลัดเข้าสู่ **"นิพพาน"** ด้วย **"ทางเอก"** เส้นเดียว
ที่สร้างไว้โดยบุคคลที่ชื่อว่า **"พระสัมมาสัมพุทธเจ้า"**

๑๑ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๑๘

อย่างเรื่องการถวาย "ผ้ากฐิน" เดี๋ยวนี้ไม่ใช่เรื่องของผ้าแล้ว เพี้ยนไปแล้ว นอกรีตนอกทางเลย ได้ผ้ากี่ผืน-ไม่รู้ ! ตาโตอยู่ที่ตัวเงินได้เท่าไหร่ กี่แสน กี่ล้าน

อย่างนี้ **"กฐิน"** ก็แปลว่า **"กระทะทองแดงแล้ว"**

อาตมาตอนบวชใหม่ๆ ก็พาทำเรื่องทอดกฐิน แล้วก็บอกว่า *"อย่าเอาเรื่องเงินมาวุ่นวายนะ" เสร็จแล้วก็ไม่ได้ ไม่ยอม ต้องเอาเงินมาถวายด้วย*

อาตมาก็ตัดทิ้งเลย ตั้งแต่บัดนี้ไป **ที่นี่ไม่มี "กฐิน"** เพราะเราไม่เดือดร้อนเรื่องผ้า มีคนเอามาถวายเหลือเฟือมากมายด้วยซ้ำ ฉะนั้นเรื่อง **"กฐิน"** จึงเลิกไป

"ผ้าป่า" คือ "ผ้าบังสุกุล ผ้าเขาทิ้ง ไม่มีเจ้าของ ไม่รู้เจ้าของ"

ส่วนมากก็เป็นผ้าห่มพันศพ ก็ไปทอดเอาผ้าห่อศพที่เขาทิ้งมาใช้

แต่เดี๋ยวนี้ ***"ทอดผ้าป่า"*** *ก็ออกนอกรีต เป็นเรื่องที่เกินเลยเพี้ยนไปอีก*

เพราะถ้ายัง *"รู้ว่า ใครเป็นเจ้าของ ผ้านี้ไม่ใช่ผ้าป่า ผิดวินัย"*

ผ้ามีเจ้าของ *ขืนไปเอามา* ***พระต้องอาบัติ*** *ต้องศึกษาธรรมวินัยให้ดีๆ*

ทุกวันนี้ **"ผ้าป่า" คือ "ผ้าผิดวินัย" เพราะมีเจ้าของ** แล้วก็ทอดไม่มีเว้น ไม่มีกำหนดอายุ ฤดูกาล ก็ยิ่งเละใหญ่ ยิ่งแย่ใหญ่เลย เดี๋ยวก็ทอดผ้าป่า ๕,๐๐๐ กอง ๕๐,๐๐๐ กอง หาเงินตะพึดอย่างเดียวกันกับ **"กฐิน"** นี่คือ **"ศาสนาเสื่อม"**

"บังสุกุล" คือ "ของทิ้งแล้ว" *ประเภทเห็นเงิน-ทอง-ของมีค่า ตกอยู่กลางถนนนอกวัด "โอ ! เงิน-ทอง...บังสุกุล เขาทิ้งแล้ว !"* อย่าฝัน !

ของมีค่า-ข้าวของ-เครื่องใช้ใหม่ๆ ดีๆ ไม่ใช่ของทิ้งแน่ เขาต้องทำตกหล่น พระอย่าไปหยิบ...ขืนเก็บเอามา ผิด ! อาบัติ ! ถ้าตกอยู่ในวัดต้องเก็บมาไว้ที่กองกลาง เพื่อประกาศหาเจ้าของ ถ้าไม่เก็บมาไว้กองกลาง พระก็อาบัติ !

"พระ" มุ่งหาแต่เงิน...เสื่อมหนัก ! *ที่นี่ไม่มุ่งหาเงิน ที่นี่ไม่ต้องวุ่นวายเรื่อง กฐิน ผ้าป่า ไม่ต้องทำอย่างนั้น ไม่ต้องไปเลอะเทอะอย่างนั้น เราก็อยู่รอด*

พวกเราจึงตกลงกัน **"ปฏิบัติกิจศาสนา" ไม่ให้ออกนอกรีตพุทธ**

✧ "ความเร็ว" พาไปสู่ "ความเลว"

โลกเดี๋ยวนี้เขาต้องเดินเร็ว ก็เพราะเขายังต้องแข่งขันกันอยู่...

พวกเรา ***(พระชาวอโศก)*** ส่วนใหญ่ไม่ต้องการอะไรมากมายแล้ว เราไม่ต้องไปแย่งชิง-แข่งขันอะไรกับเขา เราก็ไม่ต้องการ **"ความเร็ว"** อะไรนักหนา

โลกนี้ต้องการ “ความเร็ว”
แล้วนับวันก็เร็วขึ้นๆๆ
โลกก็จะเป็นอยู่อย่างนั้นๆ
ยิ่งเร็ว-ยิ่งร้อน ยิ่งเร็ว-ยิ่งทุกข์ ยิ่งเร็ว-ยิ่งเลว !

เราต้องเป็น “ผู้นำ-ผู้พา”
<u>ที่ดี</u> ให้แก่โลก
ก่อกรรม...กาย-วจี-มโน
ให้งาม-ให้ดี-ให้สูง

เป็นหัว-เป็นประธาน
ที่จะ “จูงหมู่ นำพาหมู่”
ไปสู่ “ความเจริญ”

ในบางครั้งบางคราว ในวาระที่ไม่จำเป็นอะไร ที่เราไม่ต้องการ **"ความเร็ว"**
เรา จึง ***"เดินช้า"*** *มากกว่า* ***"เดินเร็ว"*** *ในชีวิตของเรา*
แล้ว *ทำไมเรา...จึง* ***"เดินช้า"*** *เป็นประโยชน์หรือ ?*
เรา ***"เดินช้า" และควรจะทำให้ "ช้า" เพื่อดึงโลก (ให้ช้า) ลงบ้าง !***

เพราะโลกนี้ต้องการ "ความเร็ว" และเขาต้องเดินเร็ว แล้วนับวันก็เร็วขึ้นๆ โดยแรงของเศรษฐกิจ โดยแรงของค่าใช้จ่าย โดยแรงของสิ่งที่ต้องควานหา *(ตัณหา)*

เขาจึงต้องเร่งรีบไปหา-รีบไปเอา-รีบไปแย่ง โลกก็จะมีการเคลื่อนที่...ที่แข่งขันกันรวดเร็วมากขึ้นๆ เขาจะต้องเพิ่ม **"ความเร็ว"** ให้แก่การก้าวเดิน ให้เดินเร็วขึ้นๆ

แล้วคนทั้งโลกเขาก็จะ "เร็วมากขึ้นๆ เร็วยิ่งขึ้นๆ" !

โลกทุกวันนี้เห็นได้ชัดว่า ***"เมื่อการแก่งแย่งแข่งขันมีมากขึ้น การเบียดเบียนก็มากขึ้น ค่าใช้จ่าย-เศรษฐกิจ-ความหมุนเวียน-ความเป็นอยู่...เร็วจี๋"***

โลกก็จะเป็นอยู่อย่างนั้นๆ ***ยิ่งเร็ว-ยิ่งร้อน ยิ่งเร็ว-ยิ่งทุกข์ ยิ่งเร็ว-ยิ่งเลว !***
เมื่อเรารู้ **"ความจริง"** ***(สัจธรรม)*** ในเรื่องนี้แล้ว
ก็จงพยายามทำความเข้าใจ **"สัจธรรม"** ในมุมนี้ *(เร็ว-เลว)* ให้ชัด !

ฉะนั้น พวกเราจึง "เดินช้า" เพื่อเป็นการถ่วงดุลโลก
เขาก็ว่า *"เดินอย่างนี้ ไม่ทันกินหรอก"* ก็เราพอกินแล้วนี่
แค่มื้อเดียวก็พอ เราไม่ต้องไปทันกินกับเขาก็ได้ ก็ไม่ต้อง **"เดินเร็ว"**
แล้วเขาก็ว่า *"ทำอย่างนี้ ทำให้โลกช้าลงสิ !" (ใจเขาทนความช้าไม่ได้)*
ก็ใช่ ! **เพื่อให้โลก "ช้าลง" กว่านี้บ้าง** เราต้องรู้ **"ความจริงแท้"** นี้

ในทุกๆ อากัปกิริยา การยืน การเดิน การนั่ง การนอน การเคลื่อนไหว
จงทำทุกๆ อากัปกิริยา **ทำให้ดี ทำให้นิ่ง** ระมัดระวังตั้งแต่ **การเดิน-การนั่ง-การยืน-การนอน หรือการอยู่ในรูปใดๆ** ก็ให้จ่ายพลังงานไปน้อยที่สุด-ประหยัดที่สุด ซึ่งจะต้องมีการกดข่ม หรือการดึง-ฝืน ในสิ่งที่เราเคยชินไว้ด้วยเสมอๆ

การนั่ง **ก็จงนั่งให้สงบระงับ นั่งให้นิ่ง** ให้เป็นไปโดยควรตามที่โลกสมมุติ ในสถานที่ ในกาละ **ทำให้ดีสุด-สูงสุด** ตามสมมุติที่เราได้รับรู้แล้ว *(สมมุติสงฆ์)*

ที่เราต้องทำอย่างนี้ เพื่อเป็นประโยชน์-เป็นประธาน-เป็นตัวนำ-เป็นเครื่องนำ-เป็นจุดแรกเริ่มของ **"ค่านิยม"** หรือเป็นหัว **"ค่านิยม"** เราเป็นได้จริงหรือไม่
เราต้องรู้ให้ได้อย่างนั้น และเราจะต้องเป็น **"ผู้นำ-ผู้พา" ที่ดี**

ฉะนั้น **ผู้รู้ประโยชน์ที่ดีที่สุด** ก็คือ **คนที่สูงสุดที่เรียกว่า "อาริยะ"**
ผู้ที่สูงสุดขั้น **"อรหันต์"** ก็คือ ผู้ที่เป็น **"ผู้นำ-ผู้พา"** ที่ดี รู้จัก...**คณะ** รู้จัก ...**โย-ชนะ** ชัดเจน แล้วก็ก่อ **"กรรม...กาย-วจี-มโน"** ที่เป็น **"เครื่องนำ-เครื่องพา"** ที่ดี ให้แก่โลก โดยมี **"ร่างกาย"** และ **"จิตใจ"** ที่จะแสดงออกไป...*ให้งาม-ให้ดี-ให้สูง* เป็นหัว-เป็นประธาน...ที่จะ **"จูงหมู่ นำพาหมู่ ไปสู่ความเจริญ"**

✧ ผู้ใกล้ชิด

*[อบรมทำวัตรเช้า **นักบวชชาวอโศก** ๒๕ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๑๘ (วันมาฆบูชา)]*

"ผู้ใกล้ชิด" ก็คือ ผู้ที่ได้มา "ทำงาน" (ศาสนา) ร่วมกัน เป็น "นักบวช" แล้ว เป็นผู้ที่ได้ตัดขาดแล้ว-ได้สละแล้ว-ได้เลิกแล้ว...จากทางโลกอย่างเด็ดขาด เป็นผู้ที่เห็นแก่นสาระจุดเดียวกัน เห็นความจริงด้วยกัน-ตรงกัน และตั้งใจจะมา "ทำงาน" ร่วมกัน เพื่อให้ได้เนื้อหาสาระสัจจะ โดยส่วนตนของตนทุกๆ คน

ผม *(กล่าวกับนักบวช)* ก็พยายามที่จะช่วยพวกคุณ ***ให้ล้างรายละเอียด*** *(อาสวะ)* ***ล้างสิ่งที่ยึดถือ-ล้างสิ่งที่ยังเป็นมายา...อันเป็นเรา ออกไปให้ได้ละเอียดสูงสุด***

แล้วก็พยายามฝึกปรือพวกคุณ ***ให้สามารถรู้ใน "ประ-โย-ชนะ" ให้สามารถเข้าใจใน "ประโยชน์ผู้อื่น" และ "ประโยชน์ตน" ให้เป็นที่สุด***

ผมทำงานนี้ ก็ได้ "ใกล้ชิด" กับพวกคุณอยู่ ในขณะที่ยังมีหมู่ไม่มาก
เมื่อ **"ใกล้ชิด"** กันแล้ว ก็ทำได้ละเอียดลออขึ้น มากขึ้นไปตามลำดับเสมอ
โดยขณะนี้ ผมพยายามอ้อนวอนพวกคุณ ให้อยู่ **"ใกล้ชิด"** ผม อย่าเพิ่งปลีกจากผมไปมากนัก บางคนก็สุดทน ผมก็เข้าใจตามภูมิของผู้ที่สุดทน
ผู้ที่อยากจะปลีกออกไป เป็น **"อติมานะ"** ผมเห็นใจ-เข้าใจ
แล้วก็ไม่ได้นึกว่า *"เป็นเรื่องเสียหายอะไรมากนักหรอก แต่เป็นภูมิของคุณให้ผมอ่านเอง เป็นจริงตามจริงของคุณ"* พวกคุณก็ต้องพยายามช่วยกัน

ผมเองก็พยายามช่วยไว้ ด้วยการโน้มน้าวชักจูงทำอะไรให้คุณติดผมได้บ้าง
ก็พยายามทำขึ้น แล้วก็ไม่ให้ติดโดย **"โลก"** ให้ติดโดย **"ธรรม"**
ก็จะใช้ **"ภาษาธรรม"** เป็นใหญ่ก่อน ชักจูงคุณด้วยการ **"แสดงธรรม"**
โดยการให้รับรู้ว่า ***"ถ้าคุณอยู่กับผม ก็จะได้รับธรรมอันนั้นเป็นส่วนต้น"***
ถ้าดึงคุณไว้ด้วย **"ธรรม"** ไม่ได้ ก็ต้องปล่อยไปเหมือนกัน !

อยากจะไปก่อนก็ไป ถ้าคุณรู้เนื้อหาสาระสัจจะจริงแล้ว ก็จะเวียนกลับมาเองในโอกาสข้างหน้าคุณก็จะเวียนมารับ **"ธรรม"** เอง แต่ก็เป็นการเนิ่นช้าไป

เจตนาผมตั้งใจจะสั่งสอนหมู่ อยู่สร้างหมู่ ช่วยเหลือ-ฝึกปรือ-เจียระไน แต่ละบุคคลให้ดี-ให้สูง-ให้งาม ผมก็พยายามดึงไว้ก่อน

เมื่อสมควรจะขยายหมู่กลุ่มของพวกเราออกไป ก็จะปล่อย !

ให้ถึงปีที่ ๓ *แล้วจะปล่อย สำหรับผู้ที่ผมคิดว่า* ***"ปล่อยได้"***

ขึ้นปีที่ ๓ *พอออกพรรษาแล้ว จะบอกเลย ใครอยากจะปลีก ก็เอา*

ถ้า *ใครอยากจะปลีกออกไปลองปฏิบัติดู ไปทดสอบดูอะไรๆ ก็เอา ไม่ว่า*

แต่ถ้า *ใครยังไม่อยากไป ยังไม่อยากทดสอบ ยังอยากอยู่กับผมอีก ยังอยากพยายามฝึกปรือเอาอะไรจากผมอีก คิดว่า* ***"อยู่กับผมแล้วจะได้ประโยชน์ จะมาเกาะกลุ่มอยู่กับผม หรือจะทำงานร่วมกับผมไปอย่าง 'ใกล้ชิด' ก็เอา"***

ผู้ใดที่ปลีกออกไป เพื่อที่จะพยายามกระทำให้แก่ตน ด้วย "ความถือดี" นั่น ก็เป็น **"ภูมิ"** เป็น **"ฐาน"** ของเขา เป็น **"อติมานะ"** หรือเป็น **"มานะ"** อันนั้น

แล้วก็รู้นะว่า ***"เวลามาอยู่กับผม ก็ได้รับธรรมที่ควรจะได้รับ มากกว่าตัวเองอยู่กับตัวเอง อยู่กับผมก็ได้ความลึกซึ้งอีกอย่างหนึ่ง ทั้งๆ ที่ก็รู้ด้วยว่า 'ดี' แต่ก็ยังอยากปลีกออกไปทำเอง ก็ยังไป ก็มี ก็นึกเอาเองในหมู่เราบางคน"***

ฉะนั้น ใครที่ดึงไม่ได้ เข้าใจไม่ได้ จะดื้อรั้นไป ก็ได้ !

ผมเองไม่ได้บังคับใคร เป็นแต่เพียงพยายามที่จะโน้มน้อมด้วย **"ธรรมะ"** ดึงไว้โดย **"ธรรม"** ก็เพื่อประโยชน์แก่คุณตามควรตามฐานะ

จึงพยายามช่วยกันเสมอๆ อยู่ ดังที่ว่านี้

วันนี้เนื่องในโอกาสมาฆฤกษ์ ก็ขอใช้ประโยคคำความของ "พระพุทธเจ้า" ว่า ***"ผมเองเป็นอยู่ หรือยังอยู่ ก็เพื่อหวังประโยชน์แก่พวกคุณ และหวังประโยชน์แก่โลกที่จะได้รับสืบต่อสืบทอดต่อไป"*** จริงๆ อย่างนั้น

อาจเป็นประโยคที่คล้ายกันกับ **"พระพุทธเจ้า"** ใช้กับสาวก แต่ก็ขอใช้ เพราะผมก็เป็นอย่างนั้น แต่ **พวกคุณก็ให้ประโยชน์แก่ผมมากอยู่** ผมได้ **"ประโยชน์ตน"** ตรงที่คุณยังเป็นส่วนที่ให้ผมได้ **"เรียนรู้"** พวกคุณนี่ **ทำให้ผมได้เรียนรู้มาก !** *(หลายคนก็หลายลีลาจริต)*

ผมได้ "เรียนรู้" ในสิ่งที่ผมจะต้องพยายามเอามา...พินิจ-วิเคราะห์-วิจัย

เอามาทำ **"ความรู้ให้ลึกซึ้ง"** เข้าไป *แม้แต่บางคนแสดงอย่างนั้นอย่างนี้ หรือแม้แต่วิถีชีวิตของแต่ละคนๆ เป็นอยู่ ทั้งผู้ที่กำลังเข้ามา หรือผู้ที่เข้ามาแล้ว ทำไมต้องเป็นอย่างนั้น ? ก็เป็นไปโดยจริงตามภูมิ-ตามฐานของแต่ละคนเป็นอยู่*

ผู้ที่มาเปิดเผยใจให้ผมรู้ *"ทำไมใจผมต้องเป็นอย่างนี้ ? ทำไมใจดิฉันต้องเป็นอย่างนั้น ?"* ผมก็ได้ศึกษาอยู่ ผมก็ได้รับประโยชน์อยู่เสมอ ต่างคนต่างเกื้อกูลกัน

พวกคุณทุกคนก็ได้เกื้อกูลผม โดยเจตนาเป็นที่สุดแห่ง **"ความบริสุทธิ์"** ที่ **"จิต"** ของแต่ละคนมี ให้ผมได้ศึกษา **"โพธิญาณ"** เพิ่มญาณ-เพิ่มความรู้ ที่เป็นไปโดยจริง ผมก็ได้ศึกษาอยู่ตลอดเวลา

✧ วันสำคัญ "มาฆฤกษ์" *(๒๕ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๑๘)*

วันนี้โดยฤกษ์ของ "มาฆฤกษ์" ก็มี "วันมาฆบูชา" เวียนมาในรอบของโลกที่หมุนเวียน "พระพุทธเจ้า" ทุกพระองค์ ได้ทำ "มาฆฤกษ์" นี้

แม้ **"พระพุทธเจ้า"** องค์สมณโคดมก็ตาม หรือ **"พระศรีอาริย์"** *(พระพุทธเจ้าในอนาคต)* หรือพระพุทธเจ้าองค์ต่อไปชื่อจริงๆ ที่จะเป็นนามชัดเจนอะไรก็ตาม ก็จะมีวัน **"มาฆฤกษ์"** ของแต่ละพระองค์ และในวันนั้นจะมีจำนวน **"พระสาวก"** ที่มาร่วมประชุมธรรมพร้อมกันโดยไม่ได้นัดหมาย มีจำนวนเป็นร้อย-เป็นพัน-เป็นหมื่น-เป็นแสน-เป็นล้าน เป็นเอนก ก็แล้วแต่ตามบารมีของ **"พระพุทธเจ้า"** องค์นั้นๆ

ถ้าเราไม่สงสัย เรา **"รู้แจ้ง" ถึง "ความเป็นจริง"** อันนั้น แล้วอยู่ในรูปรอยที่เป็นไปโดยอย่างไรๆ ก็ตามใจ เราก็จะมีอย่างนั้น เป็นอย่างนั้น ก็เป็นจริง

คนที่ไม่เห็นความสำคัญ เขาก็ไม่สำคัญมั่นหมาย !
แต่เราเห็นความสำคัญ เราก็สำคัญมั่นหมาย !

เป็นความสำคัญมั่นหมาย ตามสัญญาแนวทาง "วิถีของพุทธ" ที่จะยึดหมายสัญญากำหนดลงไปของแต่ละบุคคล ก็เป็นไปตามจริงของแต่ละภูมิ แต่ละความกำหนด แต่ละความรู้สึก แต่ละความสำคัญ แต่ละคนก็ไม่เท่ากันโดยนัยประการอย่างนี้

สำหรับพวกเราเอง **เราเห็น "ประโยชน์" ที่ควรจะได้กระทำกิจอะไรขึ้นมา**

ในวันสำคัญนี้ เราจึงมานั่ง "ประชุมธรรม" กัน โดยที่คนอื่นๆ เขายังหลับนอน หรือยังมีงานการต้องทำด้วยความจำเป็น หรือไม่จำเป็นเพราะเฟ้อแล้วก็ตาม โดยที่เวลานี้เขาควรจะเลิกรางานการได้แล้ว แต่เขาก็ไม่เลิก !

เมื่อ **เราแน่ใจ-รู้ชัด-เห็นจริงแล้วว่า** ***"เรามาถูกทางแล้ว เราสาธุให้แก่ตนเองก็ได้แล้ว เรา 'ได้ดี' แล้วหนอ เราจงดำเนิน*** *(กรรม ๓)* ***ต่อไปด้วยดีเถิด"***

ก็ขอให้พวกเรา *(ชาวอโศก)* ช่วยกัน **"ทำงาน"** อันเป็นทั้ง **"ประโยชน์ตน"** และเป็น **"ประโยชน์ท่าน" ให้ถึงพร้อมด้วยความไม่ประมาท** เพื่อที่จะยัง **"ศาสนา"** ให้ดำเนินต่อไป เพราะ **"ศาสนา" เป็นสิ่งที่เกื้อกูลโลก และจะต้องมีอยู่ในโลก**

✧ พร้อมกันประชุม-เลิกประชุม (อปริหานิยธรรม)

*[**อปริหานิยธรรม ๗ ธรรมที่เป็นไปเพื่อความไม่เสื่อม** ๑.หมั่นประชุม ๒.พร้อมเพรียงกันประชุม ๓.ไม่บัญญัติในสิ่งที่พระพุทธเจ้าไม่บัญญัติ ๔.เคารพนับถือบูชาท่านผู้เป็นเถระ ๕.ไม่ตกอยู่ในอำนาจตัณหาที่เกิดขึ้นแล้ว ๖.พอใจอยู่ในเสนาสนะป่า (ป่า คือ ความสงบจากกิเลส) ๗.ตั้งความระลึกถึงเพื่อนพรหมจรรย์ **"ผู้มีศีล"** ที่ยังไม่มา-ขอจงมา และที่มาแล้ว-พึงอยู่เป็นสุข]*

คำว่า "พร้อมกันประชุม" ต้องไม่ใช่ลักษณะกะปริดกะปรอยทยอยกันมาประชุม แต่ต้อง "ตรงเวลา"...มาประชุมกันอย่างพร้อมพร้อม !

แล้วเวลา **"เลิกประชุม"** ก็ไม่ใช่ลักษณะทยอยกันเลิก พอถึงเวลาเลิกประชุมจริงๆ ก็เหลือนั่งประชุมกันอยู่ไม่กี่คน เวลาเลิกประชุมก็ต้องพร้อมกันเลิกประชุม

กิจการงานต่างๆ ที่เราเจริญก้าวหน้าได้ดีอยู่ทุกวันนี้ ก็เพราะ **"การประชุม"** อาตมาอยากให้พวกเราเห็นความสำคัญของการประชุม **"ต้องหมั่นประชุม"**

พระพวกเรานี่ "ดี" เป็นไปได้ พร้อมกันประชุม มีนโยบายอะไร มีความคิดอะไรใหม่ๆ ก็ส่งข่าวถึงกันในหมู่ ให้รับรู้กัน ดำเนินตามที่ **"พระพุทธเจ้า"** สอน

ตราบใดที่หมู่กลุ่มพวกเราชาวอโศก มี **"อปริหานิยธรรม"** กันอย่างนี้ รับรองได้ว่า มีแต่ **"เจริญ"** ถ่ายเดียว ไม่มีอะไรที่จะทำลายลงได้

คนที่มี "มานะ" ก็จะไม่เข้าประชุม นึกเอาเองว่ ***"รู้แล้ว ไม่เห็นมีอะไร"***

ที่จริงโดยรายละเอียดแล้ว จะมีอะไรใหม่ๆ สดๆ เสมอๆ ในการประชุม เพราะทุกวินาทีไม่เที่ยง **"สังขาร"** เกิดหนักขึ้นทุกวันๆ เราเป็นผู้ที่ต้องอยู่กับสังคม ก็ต้องพยายามรู้ให้เท่าทัน **"สังขาร"** โลก รู้เท่าทันโลก...เป็น **"โลกวิทู"**

"พระพุทธเจ้า" ตรัสว่า ***"ตราบใด 'เจ้าวัชชีบุตร' ยังหมั่นพร้อมกันประชุม พร้อมกันเลิกอยู่ เมื่อนั้นไม่มีใครตีแตก เจริญได้ทุกเมื่อ"***

✧ การบิณฑบาต

<u>การบิณฑบาต</u> เป็นศาสตร์และศิลป์ที่อันติมะ เป็นพุทธประเพณีที่ศักดิ์สิทธิ์ ทุกกัปทุกกัลป์ของ **"พระพุทธเจ้า"** ทุกพระองค์ ไม่ใช่การกระทำที่ฉาบฉวย เพราะ **เป็นการเผยแพร่ธรรม เป็นการแสดงธรรมโปรดสัตว์ เป็นกุศโลบายที่ก่อให้เกิดประโยชน์ตนและท่าน...อย่างสำคัญยิ่งที่สุด-อัจฉริยะที่สุด เป็นมนุษยสัมพันธ์อันลึกซึ้ง...ก่อให้เกิดการให้-การเสียสละ เป็น "สัมมาอาชีวะ" ของ "พระ" โดยตรงอย่างเอก และเป็นการพิสูจน์สัจธรรมว่า *"คนยังชีวิตอยู่ได้ด้วยคุณธรรมความดี"***

"บิณฑบาต" เป็นงานที่ยากมากงานหนึ่ง ต้องพากเพียรเรียนรู้ และต้องใช้ความอุตสาหวิริยะอย่างยิ่ง จึงจะงามพรั่งพร้อม และเป็นไปตลอดชีวิตได้

ผู้ที่จะออก "บิณฑบาต" ได้ จะต้องเป็นผู้ที่ได้ทำการ "เสียสละ" มาก่อน
ต้องสละทรัพย์ศฤงคารที่เคยมี เป็นผู้ไม่รับเงินทองจริงๆ
ต้องมีเนื้อหาแท้ของผู้มี "สภาวะดี" คือ อย่างน้อยต้องมี "ศีล ๑๐" บริสุทธิ์

ดังนั้น **"พระ"** แต่ละรูปแต่ละท่าน จะต้องเรียนรู้ **"นามธรรม"** ของตนเองด้วยว่า *"เรามีความบริสุทธิ์มากหรือน้อย ตามความสามารถแท้จริงของตน"*

"บิณฑบาต" จึงเป็นงาน "ศิลปะ" ชิ้นหนึ่ง ของ "พระอรหันต์" หรือของ **"พระอาริยะ"** อย่างสำคัญ ที่สามารถนำพาชักจูงคน นำพาสังคมให้เกิดวัฒนธรรมจนก่อเกิดผลให้เป็น **"อาริยธรรม"** ได้จริงๆ ซึ่งมีผลต่อ **"จิตวิญญาณ"** ของมนุษยชาติ จนเกิด **"สันติภาพ-เสรีภาพ-ภราดรภาพ"**

"การบิณฑบาตของพระ" ท่านบอกไว้เป็นหลักว่า *"ให้รับแต่เพียงเสมอขอบปากบาตร ต้องไม่แสดงความขี้โลภ"*

การบิณฑบาต จึงไม่สมควรที่จะมีลูกศิษย์หิ้วถังเดินตาม พอญาติโยมใส่บาตรลูกศิษย์ก็ล้วงเอาๆ ดูแล้วชอบกล ! และการให้คนขนของเดินตาม ยิ่งเอากระป๋องไปเป็นขบวนรถแห้งก์-รถถัง นี่แหละ **"ขี้โลภ"** เรายิ่งไม่เอาใหญ่เลย ก็มีมติห้ามกัน

การหงายฝาบาตร เพื่อรับของบิณฑบาต อย่างนี้พวกเราก็ไม่ทำ !

ครั้งหนึ่งเราจาริกผ่านประตูน้ำ เราก็ออกบิณฑบาตกัน ตอนนั้นยังไม่มีกฎข้อห้ามหงายฝาบาตรรับบิณฑบาต ก็นึกว่า *"สงเคราะห์ทานเขาน่ะ"*

*อาตมาบาตรเต็ม ก็ **หงายฝาบาตร** ให้เขาใส่ เขาก็ใส่กองขึ้นมาสูงถึงคาง !*
อาตมาก็ต้องเดินแข็งทื่อเลย กระดุกกระดิกไม่ได้ ของจะหล่น !

จึงดูน่าเกลียด แล้วเราก็ทรมานเหลือเกิน !

ตั้งแต่บัดนั้น เราก็ได้ออกกฎระเบียบกัน หรือมีมติกันว่า **"พระชาวอโศก" ไม่หงายฝาบาตร ให้ใส่แค่ขอบปากบาตร** แม้จะเกินขึ้นมาหน่อย ก็อย่าให้น่าเกลียด อย่าให้ฝาบาตรนูนสูงขึ้นมาจนปิดไม่ลง

ถ้ามากเกินไป เรามีภาษาหลายอย่างบอกเขาได้ *เช่น เต็มแล้วโยม ใส่ไม่ไหวแล้ว หรือเต็มแล้วแค่นี้ก็พอ พวกอาตมาฉันหนเดียวประเดี๋ยวจะเหลือ เอาไปมากก็ทุกข์ รับมากไม่รู้จักพอทุกข์นะโยมนะ" ดังนี้เป็นต้น*

เราก็บอกเขาได้ สอนเขาได้ เปิดให้เขาดูก็ได้ แต่ต้องระวังนะ พอเปิดปุ๊บ มีบ่อยๆ หลายคนรีบยัดใส่เลย คนเขาศรัทธาแล้ว เขาก็อยากใส่ เป็นอย่างนี้จริงๆ

การปฏิเสธ **ไม่เอานี่ ! ยากกว่าการเอาของเขานะ ยากจริงๆ !** เพราะเขาถือว่า *"เขาศรัทธาจะให้นี่นา มีอย่างที่ไหน เขาทำดี แล้วเราไปปฏิเสธการทำดีของเขา"*

การรู้จักพอ-การรู้จักคืน นี่ เป็นการ **"แสดงธรรม"** ของ **"พระ"** ทั้งสิ้น

เรื่องการปฏิเสธไม่รับของเขา หรือการฝากคืนนี่ มีคนแย้งว่า *"ถ้าเป็นพระแล้ว ทำไม่ได้ ! เพราะเป็นการขัดศรัทธาญาติโยม"*

แท้จริงทำได้ และการขัดศรัทธาที่งมงาย-ที่ยังไม่ถูกต้อง นี่แหละ เป็นหน้าที่ของ **"พระ"** ที่จะเป็นผู้สอน ซึ่งควรทำอย่างยิ่ง ให้ถูกต้องฉลาดยิ่งด้วย

การแสดงความไม่โลภ เป็นการแสดงความรู้ว่า *"สิ่งไม่ควรรับ ...เราก็ไม่รับ สิ่งควรพอ...เรารู้จักพอ เป็นมารยาทที่ดี"*

เราต้องเลือกเป็นคน "ไม่โลภ" ในสิ่งที่คนเขาชอบกัน เลือกเอาของไม่ควรออก ฝากคืนของไม่ควรไป แม้เขาจะหลงกันว่า *"เป็นของดี" (เช่น อาหารเนื้อสัตว์)*

การไม่รับก็เป็นการสอนอย่างชาญฉลาด พระต้องทำอาการกาย-วาจา-ใจ ให้ดียิ่งๆ ขึ้นไปเสมอๆ เป็นเรื่องอนุเคราะห์กัน เป็นประโยชน์ทั้งตนและท่านที่สำคัญ

พระส่วนใหญ่ชอบพูดว่า *"ปฏิเสธของที่คนนำมาถวายไม่ได้"* ทำไมไม่ได้ ?

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ก็เคยปฏิเสธไม่รับจีวรที่ **พระนางปชาบดีโคตมี** ที่นำมาถวาย พระนางทรงทอ-ทรงตัดเย็บเองทีเดียว แต่แล้ว **"พระพุทธเจ้า"** ก็ทรงปฏิเสธ ไม่รับจีวรนั้น พระรูปอื่นๆ ก็ได้ปฏิเสธ ไม่รับอีกหลายองค์ ดังนี้

หรือ **พระมหากัสสป** ก็มีมติหมู่เป็นธุดงควัตรของท่าน แล้วท่านก็ขัดศรัทธาญาติโยม ไม่รับกิจนิมนต์หลายอย่าง ไม่รับอะไรๆ ตั้งหลายอย่าง

โดยอ้างว่า *"เป็นธุดงควัตรบ้าง เป็นข้อยึดถือบ้าง"* ก็ได้

"พระ" จึงมีชีวิตอยู่ในโลกเหมือนคนทั่วๆ ไป

แต่ **"วิถีการดำเนินชีวิต"** ของ **"พระ"** ไม่เหมือนชาวคฤหัสถ์ในโลก

"พระ" จะต้องเป็นผู้นำทาง **"จิตวิญญาณ"**

"พระ" จะต้องบอก **"ความรู้"** บอก **"ความสลัดคืนโลก"** แก่ชาวโลก

✧ ตั้งตนอยู่ในความลำบาก (เพื่อประโยชน์ตน)

ผู้ใดรู้ "ประโยชน์ตน" ที่เป็นที่สุดแล้ว

คือ ***"รู้ฐานพักของจิต รู้ 'นิพพาน' รู้สิ่งที่เรียกว่า...ไม่ให้มีอาการ 'ราคะ-โลภะ-โทสะ-โมหะ' เกิดในจิต แล้ว 'จิต' เราก็เบาสบาย"***

นั่นคือ **"ประโยชน์ตน"** มีอย่างเดียวเท่านั้น และเท่านั้น คือ ***"การหมดความไม่สบายใจ แล้วไม่หลงเพลินในความชอบใจ หรือความยินดี"***

อย่างอื่นนอกจากนี้ **ไม่ใช่ "ประโยชน์ตน"**

แม้ที่สุด นุ่งห่ม-กินข้าว ก็ไม่ใช่เพื่อ **"ประโยชน์ตน"** แต่เพื่อประโยชน์คนอื่น

ผู้ใดยัง **"ไม่หมดตน"** ใครยังมีอยู่ *(อัตตา)* เท่าไรก็ตาม ก็ยังมี **"ประโยชน์ตน"** ต้องกินข้าว-นุ่งห่ม-ใช้สอย ก็เพื่อทำให้ตน...หมดตน-หมดสิ่งที่ยึดถือ-หมดความชอบ-หมดความไม่ชอบ *(นิพพานสัจฉิกรณะ นิโรธอริยสัจจ)*

ขณะที่ "กระทบสัมผัส" อะไรอยู่ ก็หยั่งเข้าไป "รู้จิต" ของเรา รู้แล้วต้องชัดเจน ว่า *"เราไม่มีความทนได้ยากแล้ว เรา **'สบาย'** แล้ว" (ไม่ใช่สบายอย่างชอบใจ ต้องไม่มีความชอบใจอยู่ในนั้น)* **"สบาย"** มาจากคำบาลีว่า **"สัปปายะ"** แปลตรงๆว่า ***"ประกอบไปด้วยความเจริญ เป็นไปด้วยดี"*** *(อายะ หรืออายุ เป็นการเคลื่อนที่ จะแปลว่า เป็นประโยชน์ก็ได้)*

แม้แต่ภาษาอักษร ก็บอกความหมาย สัญญาลงไปอย่างนั้นๆ ทั้งหมด

ผม *(กล่าวกับนักบวช)* พยายามเอาภาษาอักษรมาอธิบาย เป็นภาษาให้ความหมายอะไรๆ ไม่ใช่ว่าอยู่เฉยๆ ผมก็รู้ขึ้นมาได้เอง เปล่านะ !

ผมจะรู้ **"นิรุติปฏิสัมภิทาญาณ"** จะเกิดรู้ **"อัตถปฏิสัมภิทาญาณ"** ต้องมีการปรุง-มีการเข้าใจ-มีการเพียรทำขึ้น ด้วยมุมนั้น-มุมนี้ เมื่อรู้มุมนั้น-มุมนี้แล้ว ก็มารู้เหลี่ยมมุมโน้นได้อีก ผมก็จะรู้ได้-เข้าใจได้จริงๆ เป็นความฉลาดเรียกว่า **รู้รอบเป็น "ปฏิภาณปฏิสัมภิทาญาณ"** *(ปฏิสัมภิทาญาณ ๔ คือ ๑.อัตถะ ๒.ธรรมะ ๓.นิรุติ ๔.ปฏิภาณ)*

สิ่งมีชีวิตที่สูงสุดในโลกนี้ ไม่มีอะไรสูงสุดกว่าความเป็น "คน"
เมื่อผมพิสูจน์แล้ว ผมทำได้ ผมรู้ได้ *(ปฏิสัมภิทาญาณ ๔)*

พวกคุณก็เป็น **"คน"** เหมือนกัน เป็น **"ชะ-นะ"** *(ชน)* คุณก็ต้องพิสูจน์ได้ ต้องรู้ได้ ต้องทำสิ่งนี้ได้เหมือนกัน คือ **เกิดการรู้ละเอียด เกิด "ปฏิสัมภิทาญาณ ๔"**

ก่อนอื่นที่จะเกิด **"ปฏิสัมภิทาญาณ ๔"** ก็จงรู้ตน-ให้หมดตน รู้จิตที่เป็นฐานพัก-ฐานวาง รู้ความทนได้ยาก-ทนได้ลำบาก รู้ว่า ***"แกนของความลำบากของเราขนาดไหน ก็ให้อยู่ในความตึงที่พอทนได้เสมอ เราจึงจะมีการเจริญก้าวหน้า"***

ดังที่ **"พระพุทธเจ้า"** ตรัสไว้ใน **เทวทหสูตร** *"จงตั้งตนอยู่ในความลำบากเถิด กุศลธรรมเจริญยิ่ง อย่าตั้งตนอยู่ในความไม่ลำบากเป็นการหย่อน อกุศลธรรมจะเจริญ"* ประโยคนี้-คำสอนนี้...ลึกนัก **"พระพุทธเจ้า"** ตรัสสอน **"พระสารีบุตร"** นะ

ฉะนั้น **จงตั้งตนอยู่ในความลำบาก จะมีแต่ความเจริญก้าวหน้า มีแต่คุณงามความดีผสม** *ถ้าลำบากเกินไป-ทนไม่ได้จริงๆ จะตายแล้ว-ไม่ไหวแล้ว ก็อย่าทน-จงเปลี่ยนเสีย ! ไม่อย่างนั้นจะเกิดการเซ็ตหลาบ-เบื่อหน่าย-ผลักดัน* **ต้องตึงอยู่ในภาวะที่ทนความลำบากได้พอสมควร** ก็แล้วแต่ละบุคคล จึงพูดตายตัวไม่ได้

สิ่งที่ผมนำพาพวกคุณปฏิบัติ แม้จะพาเดิน-พาเมื่อย-พาเหนื่อย-พาต่อสู้-พาไม่เดิน-พานั่งนิ่งอยู่กับที่ หรือแม้แต่จะพาออกจาริกไปกลุ่มเล็ก-กลุ่มน้อย
ก็เพื่อฝึกหัดเผยแพร่ ฝึกหัดทำงาน สร้างสรรในส่วนนั้นส่วนนี้
ด้วยมุ่งหวัง **"ประโยชน์"** แก่พวกคุณ และหวัง **"ประโยชน์"** แก่โลกที่จะได้รับ
พวกเราลำบากอย่างไร **ก็ไม่ถึงกับตาย !**
ก็ขอให้พวกเรา **จงตั้งตนอยู่ในความลำบากเถอะ !**

✧ ธรรมที่นักบวชควรพิจารณาเนืองๆ (อภิณหปัจจเวกขณ์ ๑๐)

๑. บัดนี้เราเป็นผู้มีเพศต่างจากคฤหัสถ์แล้ว

"ฆราวาส" คือ *"ผู้ที่ยังมี เชื้อของโลก เชื้อของโลกียะอยู่"*

โลกก็มีหลายขนาด หลายลูกโลก แล้ว **"โลกียะ"** ที่หยาบที่สุดขนาดไหนๆ ก็ต้องเลิก ต้องพ้น **"โลกียะ"** นั้นๆ **"โลก"** นั้นๆ ขึ้นมาให้ได้

"ภูมิจิต" ก็จะพัฒนาขึ้นมาเป็น **"พระโสดาบัน-พระสกิทาคามี-พระอนาคามี และพระอรหันต์"** ตามภูมิ ตามลำดับ นี่เรียกว่า ***"เราปฏิบัติธรรม"***

เราต้องสำนึกอยู่เสมอว่า ***"ทุกคนปฏิบัติธรรมแล้ว ย่อมจะเป็นพระ"***

ยิ่งเป็น**"พระ"** ยิ่งต้องพิจารณาเนืองๆ ว่า ***"ชีวิตเราไม่ใช่ฆราวาสแล้วนะ"*** เราเป็น **"พระ"** เป็น **"ที่พึ่ง"** ที่คนจะมาขอนับถือเอาเป็น **"แบบอย่างที่ดีของคฤหัสถ์"**

เพราะฉะนั้น เมื่อเราไม่เหมือนฆราวาสแล้ว เราต้องพยายามระมัดระวังตน อย่าไปคลุกคลีเกี่ยวข้องวุ่นวายเรื่องเลอะเทอะ ต้องสังวรสำรวมระวังให้ดี

๒. การเลี้ยงชีพของเราเนื่องด้วยผู้อื่น

"พระ" มีชีพ-มีชีวิตเนื่องกับผู้คนอื่นๆ อยู่ จึงต้องทำตนให้ กินง่าย อยู่ง่าย เลี้ยงง่าย *(สุภโร)* เป็นตัวอย่างที่ดีให้แก่คฤหัสถ์ นำคฤหัสถ์ สอนคฤหัสถ์อย่างฉลาด

"บิณฑบาต" แม้ได้ข้าวเปล่า...ก็ฉันได้ ได้ข้าวสุกกับขนมสด...ก็ฉันได้

อย่าเลือกกิน แต่ต้องกินเลือก เลือกสิ่งที่ไม่ดีออก อย่าแก้ตัวว่า *"ญาติโยมเขามีอะไร-ใส่อะไรให้...ก็ต้องกิน อย่างนั้นมันพูด-มันทำ...อย่างมักง่าย"*

เป็น "พระ" ต้องกินเลือก ไม่เช่นนั้นจะเป็นผู้ไม่พิจารณาการกิน ไม่รู้สิ่งควรกิน หรือไม่ควรกิน อย่างนี้...ผิด ! ถ้าใครเอาฝิ่นมาใส่ให้กิน ก็ต้องกินสิ เลือกออกก็ไม่ได้ ปฏิเสธก็ไม่ได้ กินอย่างคนที่เขามี **"อวิชชา"** ได้หรือ ?

รู้ไหมว่า *"คนที่ยังไม่รู้จริงนั้น เขากินเลอะเทอะ กินอย่างอวิชชากันอยู่แค่ไหน เขากินอะไร เขาให้อะไร เราเป็นพระแล้ว...ก็กินและ-เอาเลอะไปหมดได้เหรอ ?"*

เป็น **"พระ"** ท่านให้ **"พึ่งตน"** ที่มี **"ปัญญาแท้"** แต่ก็ยังเนื่องด้วยผู้อื่น **มี "ประโยชน์ตน-ประโยชน์ท่าน"** ด้วยการปฏิบัติธรรมตาม **"มรรคองค์ ๘"**

"ศาสนาพุทธ" ไม่ได้สอนให้หลีกหนีไปปลีกเดี่ยว ชีวิตเราต้องเนื่องด้วยผู้อื่นอยู่ ต้องเกี่ยวเนื่องสัมพันธ์กัน...เป็นชีวิต-เป็นสังคม

ฉะนั้น **"คนใดที่ควรคบ-ไม่ควรคบ"** ก็ต้องมีหลัก **"มงคลธรรม ๓๘"** จะเนื่องด้วยกับใคร เกี่ยวข้องกับใคร สัมพันธ์กับใคร จะมีประโยชน์แก่กันและกันด้วยอย่างไร ก็ต้องพิจารณาให้ดีๆ ให้เป็น **"ประโยชน์ตน-ประโยชน์ท่าน"**

๓. อากัปกิริยาอย่างอื่น อันเราควรทำให้ดีขึ้นไปกว่านี้ ยังมีอยู่อีก

"พระ" ต้องพิจารณาตนเองเสมอๆ ว่า ***"กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม...ที่ดีกว่านี้ ยังมีอยู่อีก"*** ต้องสำรวมสังวรระวังเสมอ ต้องทำให้ดียิ่งขึ้นเสมอๆ มีหลักการ มีศีล มีวัตร มีข้อปฏิบัติอะไรขนาดไหน...ให้เป็น **"อธิศีล"**

ต้องปฏิบัติปรับปรุง **"กรรม ๓...กาย-วจี-มโน"** ของเราให้ดียิ่งขึ้นไปกว่านี้อีก

๔. ตัวของเราติเตียนตัวเราเองด้วย "ศีล" ได้หรือไม่ ?

ต้องพิจารณาตนเองเนืองๆ เราต้องทำดีให้บริสุทธิ์ **ไม่ผิด "ศีล"** ไม่ด่างพร้อย ไม่ล่วงละเมิด **"ศีล"** บริสุทธิ์จนเราติเตียนตนเองไม่ได้เลย เป็น **"ศีล"** ที่เราทำได้เป็น **"ปาริสุทธิศีล"** เป็น **"อริยกันตศีล"** สูงสุดก็เป็น **"อเสขศีล"** ก็เป็นสิ่งที่ดีที่สุด

ถ้า **"พระอาริยเจ้า"** เห็นเราปฏิบัติได้ปานฉะนี้ ท่านก็ต้องพอใจที่เราทำได้

๕. ท่านผู้รู้ใคร่ครวญแล้ว ติเตียนเราด้วย "ศีล" ได้หรือไม่ ?

เมื่อเรายังไม่ภาคภูมิ ยังไม่สมบูรณ์ เราก็ต้องสังวร-สำรวม-ระวัง เราต้องทำ **"กรรม ๓"** ให้ **"ดีๆ"** ไม่งั้นผู้รู้ท่านติเตียนเราได้นะ

เช่น *คุณเป็นพระ อาตมาจะติเตียนคุณ ก็จะติด้วยศีลว่า "มหาศีลข้อนี้ ท่านไม่ให้รดน้ำมนต์ เป็นพระรดน้ำมนต์ไม่ได้นะ ! เจิมป้ายก็ไม่ดีนะ ผิดศีล !"*

อาตมาก็ต้องไตร่ตรอง ดูจังหวะ สมควรตำหนิหรือยัง

คือ **"พระอาริยเจ้า"** ติเตียนผู้อื่นได้แน่ เพราะท่านมีหลัก **"ธรรมวินัย"** ที่จะติเตียน ก็ติเตียนด้วย **"ศีล"** ด้วย **"ธรรม"** และท่านจะไตร่ตรองประมาณด้วยว่า *"สมควรติหรือยัง ?"* ต้องใช้ **"สัปปุริสธรรม ๗"** ในการพิจารณาติเตียน

เรื่องที่อาตมาจะติเตียนกันนั้น มีมากกว่ามากนัก แต่ก็ต้องอดออมไว้บ้าง ยังถ่อมตนอยู่บ้าง **อาตมาระวังไตร่ตรองแล้วนะ มิใช่ติเตียนเขาตะพึด**

แต่ไม่มีใครเข้าใจซึ้งเท่าไรหรอกว่า ***"อาตมาถ่อมตนอยู่ขนาดไหน"***

ซึ่งอาตมาก็ติเตียนอยู่ ด้วยการไตร่ตรอง ระมัดระวัง ติติงไปตามควร ยังยับยั้งอยู่เยอะ ยังใคร่ครวญประมาณอยู่ **อย่าหลงผิดว่า *"ติเตียนกันไม่ได้"***

พระทุกรูป ต้องระมัดระวัง ต้องพิจารณาเนืองๆ **อย่าให้ผู้รู้เขาติเตียนด้วย "ศีล"** เอาได้ ทีนี้ผู้อื่นที่ไม่ระมัดระวังตน พอโดนอาตมาติเตียน ก็มาว่าอาตมา

ฉะนั้น อาตมาเป็น **"พระ"** เขาจะติเตียนอาตมาด้วย **"ศีล"** ก็ได้ และอาตมาจะติเตียนเขาด้วย **"ศีล"** ก็ต้องได้ อาตมาก็ต้องพยายามทำตน ไม่ให้เขามาติเตียนด้วย **"ศีล"** จึงต้องพิจารณาเนืองๆ ว่า *"เขาจะติเตียนเราด้วย **"ศีล"** ได้หรือไม่"*

๖. เราจะต้องพลัดพรากจากของรัก ของชอบใจทั้งสิ้น

ทุกสิ่งทุกอย่าง **เกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไป ทุกอย่างต้องพรากจากกัน**

อย่าไปเที่ยว **"ยึดติด"** อะไรไว้ ต้องพิจารณาเนืองๆ แล้วจะเห็น **"ความจริง"** ได้ แม้แต่ **"ดี"** ที่เราทำแท้ๆ นี้ ยังต้องปล่อยใจให้พรากจากกัน ต้องไม่ยึดไว้เป็น

ของเราให้ถูกธรรม **เรื่องอะไรๆ ที่ไปสัมผัสสัมพันธ์อยู่...ยึดมั่น-ถือมั่น...ไม่ได้ !**

แต่ก็ต้อง **"ยึดศีล-ยึดธรรม"** ไว้อาศัยนะ !

อย่าเพิ่งเฟื่องเลยเถิดไป...จนไม่ยึดอะไรเลย !!

๗. เรามีการกระทำเป็นของของตน ทำดี-ดี ทำชั่ว-ชั่ว

กรรมเป็นของของตน กรรมเป็นกำเนิด กรรมเป็นเผ่าพันธุ์ กรรมเป็นที่พึ่งอาศัย กรรมเป็นทายาท เราเป็นผู้รับมรดกของการกระทำของเราเอง

ใครทำดี-ดี ! ใครทำชั่ว-ชั่ว ! เรื่องนี้แน่ๆ ชัดๆ เลย

อภิณหปัจจเวกขณ์ ข้อนี้สำคัญมาก ต้องศึกษาให้เห็นจริง ต้องเกิดปัญญาญาณหยั่งถึง แล้วผู้บรรลุจะสบายด้วยการมี **"กรรม"** *(การทำ)* เป็นเครื่องอยู่

๘. วันคืนล่วงไปๆ บัดนี้เราทำอะไรอยู่

เวลากำลังกลืนกินสรรพสัตว์ อาตมารู้ตัวทั่วพร้อมเสมอว่า *"บัดนี้อาตมากำลังทำอะไรอยู่ สิ่งใดที่เป็นกุศล หรืออกุศล อะไรดีกว่านี้ที่ควรจะทำ อะไรที่ควรจะปรับปรุง หรือควรจะทำอะไรดี ต้องรู้จักปัจจุบันตลอดเวลา"*

ถ้าเราทำดี-ก็ได้ดี ถ้าทำไม่ดี-ก็ได้ไม่ดี จะทำไว้วินาทีหนึ่ง สองวินาที ขณะนี้ก็ขณะหนึ่ง สองขณะ ห้าขณะ ทำดีหรือทำไม่ดี เป็นอันได้ทำทั้งสิ้น

ต้องถามตัวเองบ่อยๆ ถามจริงๆ *"เวลากำลังล่วงไปๆ ขณะนี้เรากำลังทำอะไรอยู่" (ดีหรือไม่ดี)* อย่าท่องแต่ภาษานะ **แม้ทำดีแล้ว ก็อย่าติดดี-ถือดี เป็นอันขาด**

จงรู้ตัวเองว่า *"เราควรจะทำอะไร เราทำอะไรอยู่ ที่ไม่ดี"*

"ธรรมะ" ของ "พระพุทธเจ้า" นั้น ยอดเยี่ยมจริงๆ ! ต้อง **มี "ธัมมวิจัย"** *(รู้ความเกิด-ดับของจิต-อารมณ์-กิเลส...แล้วตัดเจียนกิเลสได้)* เสมอๆ อะไรที่ไม่ได้เรื่อง-ไม่ได้ราว อะไรที่ทุจริต-อกุศล-ไม่ดี-ไม่งาม...ต้องเปลี่ยนแปลง ถ้าทำได้สมฐานะก็จงรีบทำ คนจะไม่ได้ดี-ก็ให้รู้ไปสิ !

๙. เรายินดีในความสงบหรือไม่ ?

อภิณหปัจจเวกขณ์ ข้อนี้ อาตมาเปิดพระบาลีท่านบอกว่า **"สุญญาคาร อภิรติ"**

"สุญญาคาร" แปลว่า **"เรือนว่าง"** คือ เรายินดีใน **"เรือนว่าง"**

โดยปรมัตถ์ **"เรือนว่าง"** นี้ คือ **"เรือนใจ"** ไม่ใช่ **"เรือนกาย"**

อย่าไปหลง **"เรือนว่าง"** คือ *"ที่อยู่อย่างอ้างว้างว่างเปล่าเดียวดายในป่าเปลี่ยวตามลัทธิฤาษีให้เลยเถิดไปนัก"* แต่จะใช้ฝึกปรือบ้าง ก็ใช้เถิด ใช้ให้เป็น !

ฉะนั้น เราต้องสร้างป่าใน **"เรือนใจ"** ให้ได้

"เรือนใจ" เราว่างหรือเปล่า ? ถ้าใจเราสงบ ใจเราสงัด ใจเราปราศจาก**"กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน"** *(จิตว่าง...จากโลภะ-โทสะ-โมหะ)* เราก็ยินดีแล้ว พอใจแล้ว

อาตมาขอยืนยันว่า *"อาตมายินดีในความสงบแล้ว ยินดีในเสนาสนะป่า อยู่ป่าสบาย"* แต่ไม่อยู่ป่า อาตมา**"ปฏินิสสัคคะ"** *(สลัดคืน ทำคืน ทำกลับกัน)*

เพราะอยู่ป่าก็อยู่กับเสือ-สิงห์เท่านั้นเอง ไม่มีประโยชน์อะไร อาตมาก็มาอยู่บ้าน และก็ไม่ติดบ้าน ถ้าให้ติดอาตมาจะติดป่ามากกว่า ป่าสงบๆ เรือนว่างๆ สงัดๆ อาตมาก็ยินดีพอใจกว่าในเมืองวุ่นๆ ในเรือนที่มีอะไรๆ มากเรื่องแน่ๆ

แต่เพราะอาตมา**"ว่างในใจ"**ได้แล้วจริง และไม่ติดอะไร จึงไม่อยู่ป่า

บางคนไม่มี**"ภูมิ"**อยู่ป่า ไปอยู่ไม่ได้นานหรอก อ้างว้าง-ว้าเหว่-โหยหา

แต่คนรักสงบ-ติดสงบแล้ว...อยู่ได้ และก็มีคนหลงป่า-ติดป่าจริงๆ จนออกนอกศาสนาพุทธ ถ้าไม่**"ปฏินิสสัคคะ"** จนสามารถจริง ก็จะเป็นเดียรถีย์-ฤาษี หลงทางพุทธไปมากหลาย **เพราะจิตยังไม่สิ้นอัตตา ยังไม่มี"เรือนว่าง"อาศัยในใจจริง**

ผู้ยินดีในความสงบแล้ว ต้องรู้จักอาการ"อากาสา" รู้จัก"อากิญจา" ที่ถูกต้อง และต้องมีได้เป็นได้ จะปล่อยวางว่าง-เราก็ว่างเดี๋ยวนี้ หรือแม้ไม่ว่าง *(ทำงาน)* เราก็สงบสบายอยู่ ปราศจาก**"กิเลส"** เป็น**"สุญญตวิหาร"** ได้ตลอดเวลา มี**"สันตวิหาร"**อาศัยจริงๆ **ก็ไม่ต้องอยู่ป่าสิ ! ออกมาทำงาน** เรื่องเหล่านี้เป็นเรื่องลึกซึ้ง

เมื่อใครมีจิตยินดีในความสงบสงัดแท้ๆ แล้ว ก็ไม่จำเป็นต้องอยู่ใน**"เรือนว่าง"**อย่างพาซื่อ แค่ติดวัตถุรูปอยู่เท่านั้น

"ผู้บรรลุธรรม"ของพุทธแท้ ต้องมี**"เรือนว่างในใจ"**แท้ เป็น**"ฌาน"**เป็น**"วิมุติ"**ที่จริง อย่างแนบแน่น-แน่วแน่-มั่นคง-ไม่หวั่นไหว

ฉะนั้น **"ผู้สงบจริง" จึงไม่จำเป็นต้องอยู่ในป่า** ไม่จำเป็นต้องอยู่ในที่ว่างๆ ที่ไม่มีอะไรวุ่นวาย ถึงจะได้ชื่อว่า *"เราสงบ หรือเราจึงจะสงบได้"*

เราอยู่ในที่ที่มีอะไรๆ วุ่นๆ ก็ได้ ! *แล้วใจเรายินดีหรือเปล่า ? ใจเราว่างได้หรือเปล่า ? ใจเราเป็นก้อนน้ำแข็งกลางเตาหลอมเหล็กได้หรือเปล่า ?*

เราต้องรู้ตน ต้องพิจารณาเนืองๆ ตรวจสอบเสมอๆ อย่าไปพูดเล่นๆ ทำเล่นคิดเล่นไม่ได้ ของไม่จริง-ก็ไม่จริง ของจริง-ก็ต้องจริง

๑๐. อุตริมนุสธรรม อันเราได้บรรลุแล้ว มีอยู่หรือไม่ ? ที่จะให้เราเป็นผู้ไม่เก้อเขิน เมื่อเพื่อนนักปฏิบัติธรรมถามในกาลภายหลัง

ต้องพิจารณาเนืองๆ นะ ถ้าใครไม่มี ก็ต้องเพ่งเพียรให้มี **"อุตริมนุสธรรม"** ให้มี **"คุณวิเศษ"** ให้มี **"มรรค"** ให้มี **"ผล"** เมื่อเพื่อนสหพรหมจรรย์ หรือผู้ปฏิบัติธรรมด้วยกัน เขาถามว่า *"ปฏิบัติธรรมแล้วท่านได้มรรคผลอะไรบ้าง ? ได้เท่าไหร่ ?"* ก็ตอบกันได้ว่า *"เราได้อย่างนั้นอย่างนี้"* มีตัวอย่างในพระไตรปิฎกเยอะ ที่ถามกัน

ต้องตรวจกันด้วย "คุณธรรม" มรรคผลต่างๆ ว่า *"ทางปฏิบัติถูกตรงได้ผลจริงหรือไม่ ? มีหลักฐานยืนยันหรือไม่ ? ตรวจให้ดี...เรามีจริงหรือ ?"*

เมื่อมีหลักฐานยืนยันว่า *"มีผู้ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ มีผู้ได้อาริยคุณ"*

เพื่อนสหพรหมจรรย์ ก็ถามกันได้ว่า *"ท่านปฏิบัติธรรมมากี่ปี ? มีอาริยคุณไหม ? ได้อาริยคุณอะไรบ้าง ? มีมรรคมีผลอะไรบ้าง ?"*

ตอบกันได้ ถามไถ่กันได้ และควรถามไถ่กัน ไม่ใช่เรื่องน่าเกลียด จะได้เกิดศรัทธาว่า *"เขามีมรรค-มีผลจริง พิสูจน์ได้เป็น **'เอหิปัสสิโก'** มีจริงเป็นไปได้นะ"*

"อภิณหปัจจเวกขณ์" ทั้ง ๑๐ ข้อ นี้ "สำคัญมาก" เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติธรรมอย่างยิ่ง ต้องศึกษา-ต้องจดจำ อาตมาพิมพ์ใส่ไว้ด้านหลัง **"ใบสุทธิ"** ให้ **"นักบวชชาวอโศก"** ทุกรูป ต้องดู-ต้องจำ-ต้องพิจารณาเนืองๆ ต้องเอามาใช้-ทำให้จริง-ทำให้ลงตัวตลอดชีวิต จะได้คุณค่า-ได้ประโยชน์ในชีวิตปฏิบัติธรรมมากที่สุด

✧ อุตริมนุสธรรม อวดได้หรือ ?

วินัย "ปาจิตตีย์" มีอยู่ข้อหนึ่งที่ว่า *"อวดอุตริมนุสธรรม ต้องระวัง ! ถ้าอวดกับอนุปสัมบัน ก็อาบัตินะ !"* แต่ก็ไม่ได้อาบัติร้ายแรงอะไรมากมายหรอก

อาบัติแค่ **"ปาจิตตีย์"** ก็เพียงแค่ไปปลงอาบัติ ไปเปิดเผยกับหมู่สงฆ์ว่า *"วันนี้ ได้ล่วงละเมิด **'อวดอุตริมนุสธรรม'** กับ **'อนุปสัมบัน'** ไปแล้ว"*

คือ อวดธรรมะชั้นสูง-อวดมรรค-อวดผล หรืออวดคุณธรรมนี้ จนกระทั่ง **"อนุปสัมบัน"** คือ *"คนที่มีภูมิยังน้อยอยู่ ภูมิยังไม่ถึงระดับ" อวดไปแล้ว เขาไม่ชอบใจเลย...นี่อย่างหนึ่ง หรือบางทีเขาอาจจะเข้าใจผิดไปก็ได้...อีกอย่างหนึ่ง*

ท่านจึงให้ระวัง **ถ้าอวดแล้วเสียผล ก็ให้ระวังหน่อย !**

ฉะนั้นถ้าบอกว่า **"อุตริมนุสธรรม"** อวดไม่ได้ แล้วอาบัติ **"ปาจิตตีย์"** ข้อนี้ ก็สูญเปล่า ตัดทิ้งได้ ไม่ต้องมี ไม่ต้องบอกเป็นขั้น-เป็นตอน ตั้งขึ้นมาทำไมว่า *"ต้องระวัง ! ถ้าอวดกับอนุปสัมบัน"* นี่เป็นข้อหนึ่ง ที่แสดงว่า **"อุตริมนุสธรรม" อวดได้**

อภิณหปัจจเวกขณ์ ๑๐ อย่าง "พระพุทธเจ้า" สอนไว้ชัดเจนเลยว่า *"ถ้าเราไม่มี **อุตริมนุสธรรม** คือ ไม่มีคุณธรรม-ไม่มีมรรค-ไม่มีผล ปฏิบัติธรรมแล้วยังไม่ได้ธรรมะอะไร ก็ให้พิจารณาเนืองๆ นะ ภิกษุทั้งหลาย แล้วจงพากเพียรปฏิบัติให้ได้"*

โดยเฉพาะข้อที่ ๑๐ บอกตรงๆ เลยว่า ***"อุตริมนุสธรรม"*** *ของเรามีในตน หรือไม่ ถ้าเพื่อนผู้ปฏิบัติธรรมมาถามแล้ว จะได้ไม่เก้อเขินในกาลภายหลัง*

ก็ต้องพิจารณาเนืองๆ เมื่อได้มรรคผลแล้ว ใครมาถามในกาลภายหลังว่า *"เรามี **อุตริมนุสสธรรม** อะไรบ้าง ? มีมรรค-มีผล อะไรบ้าง ? ปฏิบัติได้ขั้นไหนแล้ว ?"*

เราก็บอกเปิดเผย **"ความจริง"** ที่เราได้-เรามี-เราเป็น ก็ตอบได้สบายเลยสิ !

เราก็ไม่เก้อเขิน จะต้องไปเก้อเขินทำไม ? ก็เรามีจริงๆ เป็นจริงๆ

แสดงว่า *"อวดได้หรือไม่ ? ท่านเตรียมพร้อมให้อวด-ให้บอกหรือเปล่า ?"*

ยังมีเรื่องพระ-เรื่องฆราวาสอื่นๆ อีก ที่ยืนยันว่า **"อุตริมนุสธรรม" นั้น อวดได้-เปิดเผยได้** มีตัวอย่างหลักฐานต่างๆ เปิดเผยบอกกล่าวอยู่ในพระสูตรต่างๆ

แต่อย่ามีจิตลามก นั่นคือ *จิตของเรามีกิเลส มีโลภะ มีโทสะ จะเปิดเผยก็เป็นการเอาออกมาอวดโก้-อยากเด่น-อยากดัง อยากเอามาอวดแลกลาภ-แลกยศ-แลกสรรเสริญต่างๆ นานา อย่างนี้ล่ะก็ ! จิตลามก ! มีจิตสาเถยยะ !*

อวดอย่างนี้ อวดไม่ได้ ! *(สาเถยยะ=จิตโอ้อวด)*

เราต้องมี **"สติสัมปชัญญะ" ตรวจจิตใจของตัวเองให้ดีๆ** ถ้าเราไม่ได้ทำเพื่อลาภ-ยศ-สรรเสริญ-สุข เราไม่ได้ทำเพราะจิตลามก ก็ไม่มีปัญหา แล้วก็ให้ระวังในการอวด-การแสดง ส่วนคุณธรรมระดับ **"โสดาบัน"** นี่ อวดได้ทั่วไป

ถ้า "ศาสนาพุทธ" ไม่มีมรรคผล แม้แค่ "โสดาคุณ" ศาสนาก็สูญสิ้นไม่มีแล้ว มีแต่เพียงทฤษฎีปากเปล่า บุคคลมีจริง-เป็นจริงไม่มี *(สันทิฏฐิโก-ไม่มี)* มีได้แค่ยุคเดียว *(อกาลิโก-ไม่มี)* ยุคนี้ไม่มีใครอาจเอื้อมเอาคุณธรรมนี้ได้ *(โอปนยิโก-ไม่มี)* คนที่มีคุณวิเศษจนท้าทาย-ชี้ชวน-เรียกร้องให้มาพิสูจน์กันได้ ก็ไม่มี *(เอหิปัสสิโก-ไม่มี)*

ถ้าเป็นเช่นนี้แล้ว จะยืนยันได้อย่างไรว่า *"ตัวเองเป็นพุทธ"*

เพราะคนที่มี **"คุณธรรม"** แม้แค่ **"โสดาบัน"** ของพุทธ ก็ไม่มี !

แล้วจะบอกว่า *"ตัวเองเป็นชาวพุทธได้อย่างไร ?"* ก็เป็น **"ชาวพุทธ"** แต่ปาก

เพราะ **เนื้อ "คุณธรรม" แค่ "ระดับขั้นต้น" ก็ไม่มีแล้ว !**

ทุกวันนี้คนจึงไม่ใส่ใจใน "ศาสนธรรม" และจะไปโทษเขาก็ไม่ได้ เพราะว่า

"ธรรมะเสื่อมจนไม่มีตัวอย่างอันดีงาม ไม่มีผลที่ชัดเจน-น่าทึ่ง-ยืนหยัด-ยืนยันได้"

คนก็เลยไม่เชื่อถือ พอมีปัญหาทุกข์ใจขึ้นมา ก็หันเข้าหา **"อบายมุข"** ทุกชนิด กินเหล้า-กินยา **แก้ทุกข์อย่างนี้ ก็เละเทะกันทั้งบ้านเมือง** ตั้งแต่ระดับเล็กถึงใหญ่

ฉะนั้น **คุณธรรมระดับต้น "โสดาบันคุณ" ต้องมี !**

อย่าว่าแต่ **"โสดาบันคุณ" เลย "อรหันตคุณ" ก็ต้องมี !**

"พระพุทธเจ้า" ตรัสชัดๆ ก่อนจะปรินิพพานว่า *"หากมีผู้ปฏิบัติดี-ปฏิบัติชอบอยู่ตราบใด โลกนี้ไม่ว่างเว้นจากพระอรหันต์"*

"พระอรหันต์" ยังมีอยู่ จึงเป็นสิ่งยืนยันว่า "ศาสนาพุทธ" ก็ยังมีอยู่

✧ คน ๕ ประเภท ที่อวดอุตริมนุสธรรม

"พระพุทธเจ้า" ตรัสถึงคนที่ "อวดอุตริมนุสธรรม" มีอยู่ ๕ ประเภท

๑. คนโง่เง่า-ความรู้น้อย *อวด*

๒. คนมีกิเลส *อยากอวด*

๓. คนบ้า *อวดตะพึด อวดตัวเองว่า เป็นพระศรีอาริย์ด้วย เคยได้ยินไหม ?*

๔. คนหลงตนจริงๆ *นึกว่า ตนมีคุณธรรม มีอุตริมนุสธรรม*

๕. คนที่มีจริงๆ อวดเพื่อยืนยันสัจธรรม

มีคนอยู่ ๕ ประเภท ที่ **"อวดอุตริมนุสธรรม"** ก็คนบ้า คนโง่เง่า ยังอวดเลย แล้วบอกได้อย่างไรว่า *"อวดไม่ได้"* ทุกอย่างมีหลักเกณฑ์ตามขั้นตอนอยู่

ข้อ ๑ คนโง่เง่า-ความรู้น้อย อย่าไปอวดนั่นแหละดี ต้องระวัง ! เผลอๆ ไผลๆ พลาดพลั้งอวดไปผิดๆ พลาดๆ พิจารณาแล้วอาจเข้าข่าย **"ปาราชิก" !**

อย่าทำเป็นเล่นไปนะ พวกความรู้น้อยโง่งมงาย อย่าอวดอะไรเลยเป็นดีที่สุด ไม่อยากอวดไว้ก่อน นั้นแหละดีแล้ว !

ข้อ ๒ ถ้าเจตนามีกิเลส ก็แน่นอน สำหรับคนที่มีจิตลามกอนาจาร **อวดอ้างเพื่อเล่ห์โกหก** ต้องการลาภยศสรรเสริญอะไรต่างๆ นานา จับได้ก็โทษ **"ปาราชิก"**

ข้อ ๓, ๔, ๕ "พระพุทธเจ้า" ไม่เอาผิด ไม่ปรับอาบัติ **"ปาราชิก"**

แต่ **"คนมีจริง"** ก็อาจจะอาบัติได้ คือ **อาบัติ "ปาจิตตีย์"** ก็ให้ระมัดระวัง !

✧ กลบเกลื่อน อำพราง ไร้มรรคผล

ทุกวันนี้กลบเกลื่อน อมพะนำกัน อย่าถามกันนะ ! เรื่องมรรค เรื่องผล อย่างนี้เจ๊งเลย ! **ศาสนาก็เสื่อมหมด !** เพราะไม่มีหลักฐาน ไม่มีเนื้อหา ไม่มีของจริง **เป็นศาสนาว่างเปล่า** *(จากมรรคผล)* เพราะฉะนั้นต้องเข้าใจให้ถูก

"อาริยคุณ-มรรคผล-คุณวิเศษ-สิ่งประเสริฐ-สิ่งวิเศษ" สิ่งดีต่างๆ ของศาสนาคืออะไร ? อย่านำมาพูดเล่น ต้องเรียนรู้-ต้องพูดให้เป็นกิจจะลักษณะ

พูดเมื่อถึงครั้ง-ถึงคราว-ถึงควร อย่าพูดพล่อยๆ ขี้โอ่เป็นของตลาด !

แม้ชาวโลกก็รู้ว่า *"ขี้โอ่ ขี้อวด ไม่ดี"* ไม่เช่นนั้นก็เลอะเทอะไม่เข้าเรื่อง !

การบอก "อุตริมนุสธรรม" นั้น เป็นเรื่องที่สอนซ่อนแฝง มีการอำพรางกันมานานแล้ว แท้จริงต้องบอกได้ ตอบได้ แต่ว่าการตอบนั้น ต้องมีธรรมะจริงๆ แล้วสมเหมาะสมควร ไม่ใช่อยากอวด อยากโอ่

แม้เขาอยากจะอวด-อยากจะโอ่ ก็เป็น **"กิเลสแท้ๆ"** ของคนนั้น

แต่ถ้า **เขามี "คุณวิเศษ" นั้น จริงๆ** ก็ไม่ถึงขั้น **"ปาราชิก"** เพียงแค่อาจจะยังไม่หมดกิเลส **"มานะสังโยชน์"** ยังไม่หมดตัว-หมดตน เป็นที่สุดเท่านั้น

ถ้าขืน...อวดโอ่...ที่ไม่มีจริง-ไม่เป็นจริง...ในตนสิ ! "ปาราชิก" ไปเลย ! ระวัง ! ให้มากๆ เถิด เป็นเรื่องสำคัญสุดทีเดียว

แต่ทุกวันนี้อวดโอ่เชื่องกัน พูดมรรค-พูดผล-พูดฌาน-พูดสมาธิ...กันขรมถมเถ ใครๆ ก็พูด ใครๆ ก็อธิบาย ราวกับตนมีจริง-เป็นจริง แต่ไม่จริง ! แม้แค่ความถูกต้อง ! *อวดกันอย่างนี้โดยความเป็นจริงมันเสี่ยงกับ **"ปาราชิก"** หรือเปล่า ?*

ระวัง ! โทษประหาร **"ปาราชิก"** นะ เรื่องนี้อาตมาปรามกันมาก

ขอให้ "เป็นจริง-มีจริง" เถอะ ! เมื่อถึงเวลาวาระสมเหมาะสมควร ที่จะบอกกัน ก็บอกกันได้ ไม่เช่นนั้นจะกลายเป็นศาสนาอมพะนำ ศาสนาอำพราง ศาสนาว่างเปล่า เพราะต่างคนต่างก็บอกไม่ได้ว่า *"ตนมีคุณธรรมหรือเปล่า"*

ถ้า **ไม่ให้พูด-ไม่ให้บอก** แล้ว **"อภิณหปัจจเวกขณ์"** ข้อนี้ จะหมายความกันอย่างไร *ที่ให้พิจารณาเนืองๆ ถ้าเขามาถามในกาลภายหลังถึง **"อุตริมนุสธรรม"** อันเราได้บรรลุแล้ว มีอยู่หรือไม่ ?* ตกลงหมายความว่าอย่างไร ? บอกได้หรือเปล่า ?

นั่นคือ **เราต้องปฏิบัติธรรมให้ได้มรรค-ให้ได้ผล-ให้มีคุณวิเศษให้ได้ จะได้ตอบเขาได้อย่างไม่เก้อเขิน-ไม่เก้อยาก** ถ้าปฏิบัติมาตั้งนานแล้ว ก็ยังไม่ได้ดีอะไร

เลย อย่างนั้นเก้อเขินนะ-เก้อยากนะ *(มังกุ)* ความหมายเป็นอย่างนี้ไม่ใช่หรือ ?

เดี๋ยวนี้ "อำพราง" กันหมด เหตุที่ไม่ให้พูดเรื่องนี้ ก็เพราะ "พระผู้ปกครอง -พระผู้ใหญ่" เขาไม่มี "อาริยธรรม" จริงๆ ไม่มี "อุตริมนุสธรรม" ก็ตีกิน-กลบเกลื่อน-เบี้ยวไปเลย คือ ห้ามพูดนะ ! บอกไม่ได้นะ ! ไม่ให้พูดไปเลย

การอำพรางกัน จึงเป็นเรื่องของ **"กิเลส"** ซับซ้อน ขืนให้พูดได้ บอกได้ พระผู้ใหญ่ก็ไม่ได้เป็นใหญ่ ไม่ได้รับคำสรรเสริญยกย่องสักการะนะสิ ! เสียงเยินยอขาดหายไป อำนาจก็ขาดไปด้วย จึงพยายามกลบเกลื่อนอำพรางกันไป

แท้จริง "พระพุทธเจ้า" ท่านให้ระวัง หาก "มีจริง" ก็อย่าขี้โอ่-ขี้อวด !
แต่ถ้า "ไม่มีจริง" ขืนอวดละก้อ...เอาโทษหนักเลย "ปาราชิก" ทีเดียว !

เดี๋ยวนี้ก็เชื่อกันว่า *"อวดอุตริมนุสธรรม ไม่ได้เลย แม้มีในตน ถ้าอวดกับอนุปสัมบัน"* คือ ฆราวาสแม้จะมี **"ภูมิธรรม"** แค่ไหน ก็ **"ปาจิตตีย์"** ทั้งนั้น

โดยถือว่า *"จะอวดได้กับ **'อุปสัมบัน'** คือ ผู้บวชเป็น **'พระ'** เท่านั้น"*

แล้วก็ไม่เข้าใจความหมายที่ลึกซึ้ง นึกว่า **"อุปสัมบัน"** ก็คือ *"ผู้ที่โกนหัวแล้วเท่านั้น"* เถียงกันไปจนกระทั่งว่า *เป็น **"พระ"** หรือเป็น **"เณร"** ที่จะถือว่า...เป็น **"อุปสัมบัน"*** เถียงกันจนปานฉะนี้ นี่เพราะความไม่เข้าใจ

ถ้าคิดง่ายๆ ตื้นๆ ไม่ลึกซึ้ง แบบโลก แบบโลกียะ ก็ไปเอาแค่คนบวชโกนหัวแล้วก็เถียงกันว่า *ต้องเป็น **"พระ"** เท่านั้น จึงจะถือว่าเป็น **"อุปสัมบัน"***

เขาก็ว่ากันอย่างนั้นน่ะ จะเอาง่ายๆ ได้แค่นี้กันก่อน ก็เอา !!!

เรื่องนี้อาตมาไม่เถียงด้วย อาตมาทำตามความเห็นจริง เห็นควร

"อนุปสัมบัน" คือ *"ผู้ยังไม่พร้อม 'ภูมิธรรม' ยังไม่ถึงขีด-ถึงขั้นแห่งความรู้ยากๆ สูงๆ"* ถ้าไม่แน่ใจก็ต้องระมัดระวัง **อย่าแสดงธรรมยากๆ สูงๆ จนทำให้เกิดการเสียผล** หรืออาจจะทำให้เขาเข้าใจผิดได้ หรือไม่ก็อวดสูญเปล่ากลายเป็นเพ้อเจ้อ จึงมีมาตรการป้องกันไว้ ไม่รู้แน่ชัดยังขืนทำไป ต้องสารภาพ หรือปลงอาบัติ

ผู้จะแสดง "อุตริมนุสธรรม" *(คุณวิเศษ)* **จึงต้องรู้ว่า** *"เขาเป็น **'อุปสัมบัน'** หรือ **'อนุปสัมบัน'** กันจริงๆ ให้ได้"* ผู้มี **"อุตริมนุสธรรม"** จริง ก็แน่นอนว่า *"ท่านจะพอรู้คนที่เป็น **'อนุปสัมบัน'** หรือ **'อุปสัมบัน'** ที่เป็นปรมัตถ์จริงๆ"*

"อุปสัมบัน" หรือ **"อนุปสัมบัน" โดยปรมัตถ์ จึงวัดกันที่ "ภูมิธรรม"**
"ปรมัตถสัจจะ" คือ **"สัจจะที่ลึกถึงขั้นจิต-เจตสิก"** เป็นความรู้ชั้นสูง

แต่คนที่ **ไม่มี "อุตริมนุสธรรม"** *(ไม่มีคุณวิเศษ)* ก็จะไปรู้คนผู้มีภูมิพร้อมถึงขีดถึงขั้น *(อุปสัมบัน)* หรือคนที่ไม่มีภูมิพร้อมถึงขีดถึงขั้น *(อนุปสัมบัน)* ได้อย่างไรกัน ?

ก็ขนาด **ผู้มี "อุตริมนุสธรรม"** จริงๆ แล้ว แท้ๆ ถ้าได้แสดงคุณวิเศษไปแล้ว หากไม่แน่ใจว่า *"จะดี-จะผิดพลาด-จะไม่เหมาะ-ไม่ควรคราวใด...ก็ต้องปลงอาบัติเสีย"*

แต่ถ้า **ผู้ไม่มี "คุณวิเศษ" ในตนจริงๆ** ก็แน่ล่ะ ไปแสดงเข้า ไม่ **"ปาจิตตีย์"** นะ ขั้น **"ปาราชิก"** เลย ! ยกเว้นแต่ผู้หลงตน-หลงตัว-หลงผิดแท้ๆ จริงๆ เท่านั้น

✧ ปาราชิก ๔ อาบัติหนัก

"ปาราชิก" เป็น "อาบัติหนัก" ที่ทำให้ผู้ต้องอาบัติ...ขาดจากความเป็นภิกษุ เพราะล่วงละเมิดสิกขาบทสำคัญของภิกษุ

"ปาราชิก" มี ๔ ข้อ ที่ต้องระวังให้จงหนัก

๑. ภิกษุเสพเมถุน

๒. ภิกษุถือเอาของที่เขาไม่ได้ให้ ได้ราคา ๕ มาสก

๓. ภิกษุแกล้งฆ่ามนุษย์ให้ตาย

๔. ภิกษุอวดอุตริมนุสธรรม** (ธรรมอันยิ่งของมนุษย์) **ที่ไม่มีในตน

ภิกษุที่ละเมิดความผิดข้อใดข้อหนึ่งนี้ แม้ยังนุ่งห่มแบบภิกษุอยู่ ก็ถือว่า **"ขาดจากความเป็นภิกษุทันที นับตั้งแต่ขณะที่ทำกรรมนั้นสำเร็จ"** หรือเรียกว่า **"สึกเองโดยอัตโนมัติ-โดยปริยาย"** ไม่จำเป็นต้องมีใครมาสั่งให้สึก หรือให้สละสมณเพศ หรือสั่งให้บอกกล่าวคำบอกคืนสิกขาแต่อย่างใด **และจะกลับมาบวชอีกไม่ได้**

อาตมาเคยจับสึกพระพวกเรา "ปาราชิก" ไปเลย เพราะ อวดอุตริมนุสธรรมที่ไม่มีในตน ถ้าใครทำอีก...อาตมาก็จะจับ "สึก" อีก !

เพราะว่า ***ไม่ใช่เรื่องเล่นๆ นะ การอวด "อุตริมนุสธรรม" ที่ไม่มีในตนนี่***

แค่พูดว่า ***"มีสมาธิ มีมรรคองค์ ๘ แค่นี้แหละ"***

ระวัง ! **จะปาราชิก ! ถ้าไม่มีจริง ไม่เป็นจริง** ต้องระมัดระวังอย่างที่สุด

ไม่มีจริง ไม่เป็นจริง แล้วไปอวดว่า *"ตนเองเป็นพระอรหันต์ หรืออริยะขั้นนั้น-ขั้นนี้ บาปหนัก !"* แค่หลอกคนว่า *"ตนเป็นพระอรหันต์ ก็คือ การโกหกเท่านั้นเอง แต่อาบัติหนักขั้นคอขาด คือ ขาดจากความเป็นภิกษุ"*

เพราะโกหกเรื่องอะไรๆ ก็ไม่บาปหนักเท่ากับ **"อวดอุตริมนุสธรรม ที่**

ไม่มีในตน" พระพุทธเจ้า จึงลงโทษหนัก คือ **"ปาราชิก"**

โทษ"ปาราชิก"ร้ายแรงมาก เป็นโทษที่หนักที่สุดใน"ศาสนาพุทธ" เสียชาติเกิดไปเลย ถือว่า **"หัวขาดถูกประหารชีวิตไปชาติหนึ่ง"** ไม่มีการเอื้อเฟื้อเกื้อกูลกันในทางธรรมอีก ตัดหัวปล่อยทิ้งไปเลย ห้ามกลับเข้ามาในวัดอีก ไม่ให้คบหาสมาคมด้วย

นั่นก็คือ **"อสังวาส" = ไม่มีสังวาส ไม่มีธรรมเป็นเครื่องอยู่ร่วมกันแล้วเด็ดขาด ต้องจับสึกออกไป** *(ต่างจาก **"นานาสังวาส** หรือ **อุกเขปนียกรรม"** นั้น ไม่ต้องสึก)*

ผู้ **"ปาราชิก"** นี้ หมดสิทธิ์ที่จะได้ธรรมอันเป็นเครื่องอยู่ร่วมกันแล้วเด็ดขาด

ไม่ใช่แค่ **"ไม่ให้บวชเป็นภิกษุ"** ตลอดไปเท่านั้นนะ !

แต่เท่ากับ **"ตายจากธรรมะของพุทธ"** ไปทั้งชาติ หนึ่งชาติทีเดียว !

ฉะนั้น ถ้า **"ผู้ปาราชิก"** เดินเข้ามาในวัด ขณะที่พระกำลังเทศน์อยู่ พระต้องหยุดเทศน์ แล้วขับไล่ให้ออกไปก่อน !

เหมือน **"ตายจากศาสนาพุทธไป ๑ ชาติ"** ชาติหน้าต่อไปค่อยเริ่มต้นใหม่

"ปาราชิก" จึงเป็นโทษที่หนักยิ่งกว่า "พรหมทัณฑ์" ซึ่งถูกลงทัณฑ์แค่ **"ไม่บอก-ไม่สอน"** ถ้าผู้ถูกลงทัณฑ์ยังไม่แก้ไขตัวเองให้ดีจนเป็นที่พอใจของหมู่

การลง **"พรหมทัณฑ์"** ไม่ได้ตัดขาดตลอดทั้งชาติ ถ้าแก้ไขตนเองได้ ก็ได้รับการสั่งสอนเอื้อเฟื้อเกื้อกูลกันในทางธรรมใหม่อีก เป็นโทษทัณฑ์ที่เบากว่า **ปาราชิก**

ทุกวันนี้ในวงการศาสนาพุทธ...*ปฏิบัติ"อสังวาส"กันแค่"ไม่ให้บวชอีกไปตลอดชาติ"* *เท่านั้น* ซึ่งเท่ากับมีโทษแค่ ***"เป็นฆราวาสที่ไม่ต้องบวชไปตลอดทั้งชาติ"*** เมื่อเป็นฆราวาสแล้ว...*ก็จบในโทษ **"ปาราชิก"** แค่นี้หรือโทษ **"ผู้ปาราชิก"** ? แค่ได้รับความเป็นฆราวาสเท่านี้เองหรือ ? ที่ชื่อว่า...โทษทัณฑ์ร้ายแรงสูงสุดของศาสนาพุทธ*

ซึ่งจริงๆ นั้น ***โทษของ"ผู้ปาราชิก" นี้ เป็นโทษร้ายแรงที่สุดในพุทธศาสนากว่าโทษใดๆ ถึงขั้นตายสนิท เพราะ"ถูกฆ่า"ตายสนิทถึงขั้นเป็นตาลยอดด้วน อันไม่มีการกลับเกิดใหม่ได้อีก*** **โทษของ"ผู้ปาราชิก" จึงทั้งถูกไล่ออกจากหมู่-ทั้งไม่ให้การบวชอีก-ทั้งไม่ให้การสอนพุทธธรรมใดๆ ตลอดชาติ**

ธรรมเนียมแต่เดิมมานั้น ถึงขนาดที่ขณะใดภิกษุกำลังเทศน์กับกลุ่มญาติโยม ถ้ามี **"สมี"** *(ผู้ปาราชิก)* เดินผ่านเข้ามาทางนั้น หากระยะห่างพอที่ **"สมี"** จะได้ยินเสียงเทศน์ ภิกษุนั้นจะต้องหยุดเทศน์ทันที โทษมีปานฉะนั้น นี่คือ ***"การฆ่า"*** *จากการผิดอาบัติหนัก หรือการปฏิบัติต่อผู้ตายสนิทจากศาสนาหนึ่งชาติ*

ดังที่ **"พระพุทธเจ้า"** ตรัสกับคนเลี้ยงม้าที่ชื่อเกสี ว่า *พระองค์ก็ **"ฆ่า"** คนที่สุดวิสัยจะฝึกแล้ว ด้วยการไม่ว่ากล่าว-ไม่สั่งสอน (พระไตรปิฎก เล่ม ๒๑ ข้อ ๑๑๑) ดุจเดียวกันกับที่นายเกสี **"ฆ่าม้า"** ที่สุดวิสัยจะฝึกแล้วของเขา*

เรามี "ผู้ปาราชิก" ไปแล้ว ๔ คน ไม่มีการสงเคราะห์ช่วยเหลือเฟือฟาย เรื่องธรรมะทั้งสิ้น ตัดหัวตัดหางไม่ให้ธรรมะเลย คือ "โทษที่หนักที่สุด"

โทษ "ปาราชิก" ทุกวันนี้ ทำไม่ถูก-ทำไม่ได้ผล-ทำไม่ได้ความ-เหลาะแหละ -ไม่ศักดิ์สิทธิ์-ไม่สำคัญเลย *"ผู้ปาราชิกถูกจับสึกออกไปแล้ว ก็ยังเข้ามาในวัด-มาเป็นอุปัฏฐาก-มาเป็นมัคนายก"* อย่างนี้ (ศาสนา) **เละ !**

ดีไม่ดี **"ปาราชิก" แล้ว ก็ยัง "บวช" อยู่หน้าตาเฉย** อย่างนี้ (ศาสนา) **เน่า !**

ทุกวันนี้บุคคล "ผู้ปาราชิก"...มีโทษแค่ "ไม่ให้บวชอีก" อย่างเดียวเท่านั้น !

เพราะนอกจากโทษไม่ให้บวชอีกตลอดชีวิตแล้ว *นอกนั้น **สมี** ก็ไม่มีอะไรเป็นทัณฑ์ติดตัวเลย อยู่คลุกคลีกันกับผู้ไม่เคยมีความผิดร้ายใดๆ เสมอกัน*

ซ้ำมิหนำ **"สมี"** บางคน...เป็น **มัคนายกวัด** ก็ได้

บางคน...**สอนพุทธธรรม** อย่างสง่าผ่าเผยเป็นที่เคารพนบนอบ

"สมี" ปัจจุบันนี้ จึงมีฐานะและสิทธิเท่ากับ...*ฆราวาสสามัญธรรมดาผู้ไม่บวช หรือบวชแล้วสึกออกมาโดยไม่มีความผิดใดๆ และไม่กลับไปบวชอีกเลยตลอดชีวิต*

ทั้งๆ ที่แค่ "ภิกษุผู้มีโทษสังฆาทิเสส" เท่านั้น ยังไม่มีสิทธิ์สอนใครๆ ได้เลย

นี่ **"ปาราชิก"** แท้ๆ ยังสามารถสอนใครๆได้อีก **"ปาราชิก"** ก็เลยเป็นโทษเบากว่า **"พรหมทัณฑ์"** เบากว่า **"สังฆาทิเสส"** เสียอีก ซึ่งเป็นความลักลั่น ไม่ถูกสัจจะตามความเป็นโทษที่ร้ายแรงที่สุดในบรรดาโทษทั้งหลายของพุทธศาสนา !

โทษ "ปาราชิก" ก็ดี ธรรมวินัยอื่นๆ ก็ดี ได้ถูกปฏิรูปมาตามกาลเวลา ทำให้ผิดเพี้ยนเรื่อยมา เหตุจากการไม่เข้าใจจริงในสัจจะอันลึกซึ้งของ **"ศาสนาพุทธ"** กับความไม่เอาจริง-ความหย่อนยาน...ของผู้ไม่รู้จริง-ไม่เอาจริงกับ **"ธรรมวินัย"**

"ธรรมวินัย" จึงไม่ช่วยชีวิต แต่กลับซ้ำเติมชีวิตให้ตกต่ำลงไปเสียอีก

เพราะเช่นนี้เอง ทุกวันนี้ คนจึงไม่เกรงไม่กลัวโทษ "ปาราชิก" กันสัก เท่าไรแล้ว **เพราะโทษก็แค่ไม่ได้บวชอีกตลอดชาติ** ซึ่งรับโทษแล้วก็มีศักดิ์-มีสิทธิ์เท่ากับคนอีกตั้งกี่ล้านคนที่เขาไม่บวชตลอดชาติ มันไม่ต่างกันเลย

"ปาราชิก" จึงไม่น่ากลัวอะไร ธรรมวินัยลดความศักดิ์สิทธิ์ด้วยประการฉะนี้

ฉะนั้น แม้เป็นบัญญัติ **"สมมุติสัจจะ" ก็ต้องทำให้จริง** ต้องมีฤทธิ์เดช-ศักดิ์สิทธิ์จริงจัง **ประหาร-เป็นประหาร !** เป็นเรื่องต้องทำให้จริง จะต้องให้กลัวให้เข็ดขยาดหลาบจำกัน **"สมมุติสัจจะ" ก็ต้องจริง ก็ต้องอาศัย**

ผู้รู้ **"สมมุติสัจจะ"** ดีแล้ว จะอยู่กับ **"สมมุติสัจจะ"** ได้อย่างไม่เป็นทุกข์ และสามารถช่วยยัง **"สมมุติสัจจะ"** ให้แก่โลกมนุษย์ได้ด้วย นั่นคือ **"พระอรหันต์"**

✧ เก็บเกี่ยวประสบการณ์ "จาริกธุดงค์"

*[อบรมทำวัตรเช้า **นักบวชชาวอโศก** ๒๕ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๑๘ (วันมาฆบูชา)]*

มาจาริกคราวนี้ พวกเราจะได้พบประสบการณ์หลายอย่าง สิ่งที่ไม่เคยมี-จะมี สิ่งที่ไม่เคยเห็น-จะเห็น สิ่งที่ไม่เคยรู้-จะรู้ สิ่งที่ไม่เข้าใจ-ก็จะเข้าใจลึกซึ้งละเอียดขึ้นเรื่อยๆ จะได้เห็น-ได้ประสบขึ้น ซึ่งดูเหมือนว่า *รุนแรง ! แต่ก็รุนแรงไปโดยธรรม*

ประสบการณ์ต่างๆ นานา...ผ่านเข้ามา ขอให้ระลึก "รู้" ใน "สภาวะ" ทุกเวลา-ทุกขณะ ให้มีการทบทวนระลึกย้อน **"บุพเพนิวาสานุสติ"** เข้าไป แม้แต่แวบที่แล้ว ขณะที่แล้ว วินาทีที่แล้ว นาทีที่แล้ว ชั่วโมงที่แล้ว

*ถ้าเรารู้ทบทวนในอดีต-ในอนาคต...ที่สั้นที่สุดได้ นั้นคือ **"ความเจริญที่สุด"** รู้อดีต และอนาคต ในจังหวะที่กำลังเกิด **"กรรม"** นั้นๆ เป็น **"ปัจจุบันธรรม"** ที่เรากำลังมี **"กรรม"** อยู่ มีวจีกรรม-ก็รู้ในวจีกรรม...ที่เรากำลังพูด-กำลังฟังวจีกรรมของเรา มีอาการกายกรรม-ก็รู้ในกายกรรม...เมื่อสักครู่นี้ทำอะไร*

*อาการกาย-วาจาอย่างนี้...**ควรทำหรือไม่ควรทำ**...รู้ว่าไม่ดี...ก็ปรับปรุงขึ้น*

ผู้ใดยัง "ไม่รู้จิตถึงจิต" ออกปานนี้ ก็จงพยายามระลึกรู้เถิด !

เราจะได้ระมัดระวัง **"กรรม"** ทั้งกาย-วจี-มโน เสมอๆ อย่างนี้ตลอดกาล

เพราะเราจับอาการได้ที่จิต **รู้อาการของจิตในจิต** *(มโนปุพพัง คมาธัมมา มโนเสฏฐา มโนมยา)* เมื่อ **"จิต"** ไม่มีมายาแล้ว เราก็ได้ปรับปรุงกาย-วจี-มโน เว้นสิ่งที่ควรเว้น ทำสิ่งที่ควรทำ-ให้ได้ดีที่สุด จงสั่งสมลงอย่างนี้เสมอๆ แก่ตน ให้เป็น **"อธิวาสนา"** ให้เป็น **"ปฏิเสวนา"** ให้เกิดการเสพคุ้น ทั้งกายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม ก็จะเป็น **"วาสนา"** ที่ดี ครบรอบล่วงส่วนลงตัวเป็น **"ปริวัชนา"** เป็นสิ่งที่รอบรู้แล้วให้ได้

พวกเราที่ได้มาจาริก-มาทำงาน-มากระทำกิจอยู่ขณะนี้

หลายคนออกจะเบื่อหน่ายบ้าง **"จิต" เกิดเบื่อหน่ายก็เป็น "กิเลส"**

ถ้าไม่ทำงานนี้ แล้วเราจะอยู่ไหน-จะไปไหน-จะยึดอะไร ? จะอยู่ไหน-เราก็ไม่ได้อยู่ไหน เราไม่ไป-เราไม่มา ! มีแต่สมมุติร่างกายนี้ของมันเท่านั้น !

เมื่อไปก็ต้องเอาทั้ง **"รูปธรรม-นามธรรม"** นี้ไป ก็สักแต่ว่า...ก้อนแท่งนี้ไป !

เราจาริกมาถึงบางแค เราได้รับกระทบทั้ง...รูป-เสียง-กลิ่น-สัมผัส

จะว่ากระทบอะไร...ก็ไม่ได้กระทบอะไร *(จิตว่างวาง)* กระทบตามสมมุติ !

ผู้ใดระลึกรู้ตน **ก็จงพยายามทำ "จิต" ของตนให้ "ปล่อยวาง"**

ต้องรู้เหตุผลทำไมผมอยู่ที่นั่น โดยเหตุผลก็บอกแล้วว่า *"จะได้ดูดอกไม้บาน จะได้ดูคนแก่ จะได้ดูสภาพอะไรสักอย่าง ซึ่งที่นั่นมีให้เราดู เราก็เข้าไปดูสิ ! แล้วก็เข้าไปทำประโยชน์สิ ! แล้วก็พร้อมกันไปในตัวเราได้เผยแพร่ศาสนาด้วย"*

เรายังจะจาริกออกไปนอกกรุงเทพ-ไปจนถึงโคราช ยังจะต้องไปต่อสู้อีกมาก

เรายังจะต้องนอนกลางดิน กินกลางทรายกันอีกมาก ผู้ที่ไม่เคยสมบุกสมบันก็จะเจอ ผู้ที่เจอมาแล้วก็จะเพลาลง ฉะนั้นก็จงพยายามเห็นใจเพื่อน ช่วยได้-ก็จงช่วย

ผู้ที่เคยเจอมาแล้ว เคยสมบุกสมบันผ่านมาแล้ว ก็จงเป็นพี่เลี้ยง ช่วยเป็นแนวโน้ม-เป็นประธานร่วม-เป็นผู้นำร่วม-เป็นค่านิยมร่วม ที่จะจูงดึงช่วยกัน

เช่น *เมื่อตกอยู่ในฐานะที่ไม่สบายเท่าใด มีสภาวะแวดล้อมที่อึดอัด-รำคาญ-ทารุณ-โหดร้าย-ลำบาก-ทุกข์-ทรมาน คนหนึ่งทนไม่ไหวแล้ว พอเห็นเรายังสบายอยู่-ทนได้อยู่ ใจเขาก็ดีขึ้นมาแล้ว แต่ถ้ามองไปแล้ว คนนี้-คนนั้น-คนโน้น ก็ไม่ไหวทีนี้ก็หมดแรง ไม่ไหวกันหมด แนวโน้มหรือค่านิยม-ก็จะจูงดึงกันอย่างนี้*

ผู้ใดที่สงบได้-ตัดได้มาก ทำความสงบเย็น-วางใจ-สบายลงได้ ผู้นั้นก็ได้

ช่วยกันเสมอ และก็ได้ทำใจของเรา แม้เรายังทำไม่ได้ ก็จงเพียรทำ ให้เป็นแนวโน้มให้เย็นลง-เบาลง-ว่างลง เราก็จะได้เลื่อนฐานะ เป็นผู้นำร่วม-ประธานร่วม-ค่านิยมร่วม เป็นพี่เลี้ยง เป็นผู้ที่พยายามช่วยหมู่กลุ่ม

เมื่อ **เราทำบรรยากาศของหมู่กลุ่ม ให้ทุกคนสงบเย็น** อีกหลายๆ คนที่ร้อนมาสัมพันธ์กับเรา ก็จะเย็นลง-สงบลง **อำนาจนี้เป็น "อรูปธรรม" อำนาจของสิ่งนี้มี**

นี่คือ **การก่อแนวโน้ม "ค่านิยม" ที่ถ่วงดุลให้ดี** เป็นการทำงานเศรษฐศาสตร์ที่แท้ **ถ่วงดุลให้ "มัชฌิมา"** ให้ลงมาหาจุดพอดี-เย็นสบาย-ไม่ร้อน-ไม่ดิ้นรน เป็นไปด้วยดี เป็นการสงบไปหาสันติ จะทำงานอะไรก็ทำไปด้วยใจดี-ใจเย็น

การฝึกจาริกธุดงค์ จะได้พบประสบการณ์หลายอย่าง
สิ่งที่ไม่เคยมี-จะมี สิ่งที่ไม่เคยเห็น-จะเห็น สิ่งที่ไม่เคยรู้...จะรู้
สิ่งที่ไม่เข้าใจ...ก็จะเข้าใจลึกซึ้งละเอียดขึ้น

บอกแล้วว่า ***ประโยชน์ตน...ไม่มีอะไร นอกจากจะละ "กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน" วางความยึดถือลงไป...ให้หมดตัวตน นั่นเป็น "ประโยชน์ตน"***

"ประโยชน์ท่าน" นั้น เมื่อเรายึดถือน้อยลง หมดตัวตน ความเห็นแก่ตัวหมดลง เราก็จะทำประโยชน์ให้แก่ผู้อื่น ด้วยความทนได้โดย...ไม่ยาก-ไม่ลำบาก

แม้บางทีบางคนเห็นแล้ว ก็รู้สึกว่า *"ท่านทนทำอยู่ได้อย่างไร สอนไปได้ยังไง ถ้าเป็นเราหยุดสอนไปนานแล้ว หรือถ้าเป็นเราทำงานไม่ได้มากขนาดนี้ เป็นต้น"*

เราจะทำได้จริงๆ โดยไม่ฝืด-ไม่ฝืนทน โดยไม่ยาก-ไม่ลำบาก นั้น เรียกว่า **"ความพ้นทุกข์"** เรียกว่า **"ทำประโยชน์"** เป็นสหาย-เป็นผู้ก่อประโยชน์ร่วม หรือทำประโยชน์ให้แก่โลก เพราะเราได้ประโยชน์ตน-หมดความเห็นแก่ตัว-หมดตัวตน

แล้วเราจะแจ้ง รู้จริงด้วยพลังงานของคนที่สูงด้วย **"ปัญญา"** ว่า ***"ตัวตน"*** *หรือ* ***"ตัวคน"*** *หรือสิ่งที่เป็น* ***"ชะ-นะ"*** *ที่เรียกว่า* ***"คน"*** *หรือ* ***"ชน"*** *นั้น คืออะไร ?*

เมื่อ "หมดตัวตน" แล้ว เราไม่ทำงานด้วยพลังอื่น นอกจากพลัง "ปัญญา"

เพื่อยังประโยชน์-ยังกุศล...ให้ถึงพร้อม ยังความดีงาม...ให้เจริญอยู่ เท่าที่เราสามารถอดทนได้โดยไม่ยาก-ไม่ลำบาก...ก็ทำไปตลอดตาย

ทำไปจนกว่าจะหมดเรี่ยวแรงทำงานไม่ได้ ถึงตายเข้าหลุมฝังไป ก็เลิกกัน

เมื่อเรารู้ **"นิพพาน"** เราก็แน่ใจใน **"นิพพาน"** เราก็ไม่เดือดร้อนอะไร

ได้ **"นิพพาน"** เมื่อไร ก็ไม่ต้องกลัวตายเลย เป็นอยู่ได้-ก็เป็นไปโดยควร

มี **"สัมมาอาชีโว"** ตามจารีตประเพณีที่ **"พระพุทธเจ้า"** ปลูกฝังเอาไว้

คือ *"บิณฑบาตเป็นนิสสัย มีรุกขมูลเป็นนิสสัย มีผ้าบังสุกุลเป็นนิสสัย ไม่มียารักษาโรคเลย ยาดองด้วยน้ำมูตรเน่า เราก็กินได้ เราก็จะอยู่ได้ ไม่ทรมานตัว ไม่ต้องฆ่าตัวตาย จะเป็นไปโดยฐานะของมันเอง แล้วจะยังประโยชน์ให้แก่โลก โดยสูงสุดได้จริงๆ ตามฐานะ"*

พ่อท่านนำพาหมู่คณะ
ฝึกหัดปฏิบัติเดินจาริกธุดงค์

✧ เมื่อจาริกธุดงค์ผ่านโคราช

ครั้งหนึ่ง ***(พ.ศ.๒๕๑๘)*** **อาตมากับหมู่ "จาริกธุดงค์"** เรียกว่า **"สปทานจาริกธุดงค์"** คือ เดิน *(เท้าเปล่า)* เป็นแถวแนวตามลำดับไปเรื่อยๆ ตามกาล ตามควร

อาตมาก็พาหมู่พวกเรา *(ชาวอโศก)* หมู่ใหญ่ ฝึกหัดปฏิบัติเดินจาริก พระตั้ง ๒๐ กว่ารูป แล้วที่เป็นปะ *(นักปฏิบัติธรรม)* เป็นนาค *(เตรียมบวชเป็นเณร)* รวมอยู่ด้วยก็มี

เมื่อเดินจาริกธุดงค์ไปถึงโคราชแล้ว ก็พากันปักกลดอยู่ที่ศาลากลาง เพื่อบำเพ็ญ **"ประโยชน์ตน-ประโยชน์ท่าน"** พอสมควร

มีคนไปบอกเจ้าคณะจังหวัด คือ ท่านเจ้าคุณศรีวราภรณ์ ***(ปัจจุบันมรณภาพแล้ว)*** ท่านก็ทำตามหน้าที่ของท่าน ด้วยการมาตรวจสอบ แล้วก็เรียกอาตมาขึ้นไปพบ ที่ในห้องนายอำเภอ จากนั้นก็ซักถามเอาความ *"มาทำอะไร ?"*

อาตมาก็ว่า *"จาริกธุดงค์มาเป็นธรรมดา เพื่อทำ* ***ประโยชน์ตน-ประโยชน์ท่าน*** *ตามธรรม ตามควร"*

"อ้อ ! มาจาริก-มาธุดงค์อะไรกัน ไม่มี !" ท่านก็ยืนยันของท่านอย่างนั้น

ท่านก็หมายถึงว่า *"การจาริก ไม่มีในธุดงควัตร หรือไม่เป็นธุดงควัตร"*

อาตมาก็ยืนยันว่า *"มี" !* ท่านก็หาว่า *"อาตมาเถียง"*

แล้วท่านก็ทำรายงานแจกจ่ายไปกระทรวง องค์การศาสนาอะไรๆ ตามที่ท่านสัมภาษณ์สอบสวนอาตมา แต่ไปเขียนย่อเอาตามใจของท่านน่ะ

ที่จริงอาตมาไม่ได้เถียงอะไรท่าน บอกไปตามธรรมดาๆ ว่า ***"จาริกธุดงค์มี"***

ก็ท่านเป็นเจ้าคุณเปรียญ ๙ ท่านก็เถียงใหญ่สิ ท่านพยายามที่จะข่มขู่อาตมา เพราะอาตมาไม่ได้เรียนอะไรๆ ในทางธรรมมามาก ไม่ได้เรียนเป็นกิจจะลักษณะเหมือนอย่างของท่าน แต่อาตมาก็เรียน-ก็ศึกษา-ก็ค้นคว้าเอาเองนะ !

ตอนนั้นอาตมาก็ยังไม่เก่งจริงๆ ด้วย ยังไม่ได้เรียนรู้อะไรมากมาย เพียงแต่ปฏิบัติธรรมของเรามาเอง เรื่องภาษาบัญญัติอะไรๆ มีน้อย

คือ อาตมาไม่เก่งตรงที่ไม่มีภาษาบาลีมายืนยัน

ถ้ามีภาษาบาลีมายืนยัน ท่านเปรียญ ๙ ก็คงจะวู่วามน้อยกว่านี้

อาตมาแน่ใจ โดยคุณธรรม โดยสภาพธรรม ว่า *"จาริกธุดงค์...มี !"*

คำว่า **"จาริกธุดงค์"** ในพระกัสสปธุดงค์ ๑๓ ข้อ ที่อธิบายกันนั้น ไม่มี ก็จริง แต่คำว่า **"สปทานจาริกธุดงค์"** มี แม้ในตำรา-ในพระไตรปิฎก...ก็ยังมี !

“จาริก” คือ การท่องเที่ยวไปเพื่อสั่งสอนหรือแสวงบุญ

“ธุดงค์” คือ องค์คุณเครื่องกำจัดกิเลส,
วัตรปฏิบัติอย่างเคร่งครัดของภิกษุ

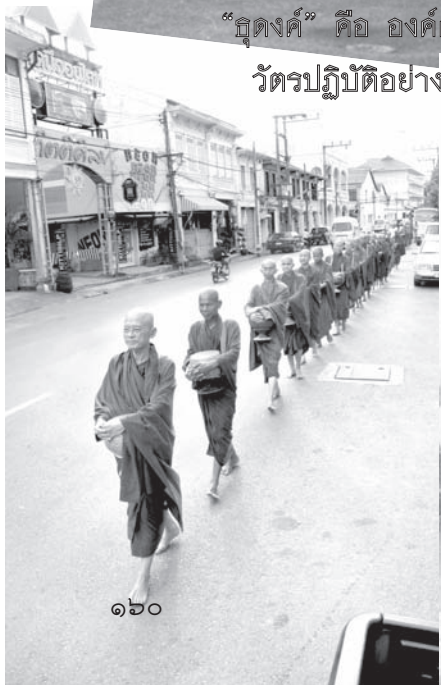

อาตมาแน่ใจว่า *"ไม่ผิด" !* แต่ท่านว่า *"ไม่มี" !* ก็แล้วไป

แล้วท่านก็เถียงเรื่องอื่น อย่างโน้นอย่างนี้... *"เอาอะไรมาเผยแพร่ ?"*

อาตมาก็ว่า *"เอาธรรมะมาเผยแพร่"*

ท่านก็ว่า *"เอาธรรมอะไร ? ที่ไหน ? เรียนมายังไง ? จากไหน ?"*

อาตมาก็ว่า *"ก็เรียนมา ปฏิบัติมา อ่านมาบ้าง ศึกษาจากนวโกวาทบ้าง พระไตรปิฎก ก็อ่านบ้างเหมือนกัน"*

ท่านก็พูดเป็นเชิงดูถูกหมด *"แล้วเอาอะไรมาเผยแพร่"*

อาตมาก็ว่า *"ก็เอาธรรมะที่ผมปฏิบัติ ได้เห็น ได้รู้ ได้แจ้ง ตามมรรค ตามผลนั่นแหละมาเผยแพร่"* พอมาถึงตอนนี้ เอ่ยมรรค เอ่ยผล

ท่านก็ชักขึ้นใหญ่เลย *"อ้อ ! นี่...ได้มรรค-ได้ผลด้วยเหรอ ?"*

อาตมาก็บอกว่า *"ก็ได้มรรค ได้ผล ตามสมควรแก่ธรรม"*

ท่านก็บอกเลขาจดใหญ่ *"เอ้า ! จดๆๆๆ มีธรรมะ-ได้มรรค-ได้ผล บอกหน่อยได้มั้ยว่า ได้ธรรมะขั้นไหนแล้ว ?"* ท่านก็ว่าใส่อาตมาใหญ่เลย

จริงๆ แล้ว "การปฏิบัติธรรม" ถ้าไม่ได้มรรค-ไม่ได้ผล ก็ไม่เข้าท่านะสิ ! ต้องปฏิบัติให้ได้ธรรมตามสมควรแก่ธรรม เป็น "สามีจิปฏิปันโน"

อาตมาก็ว่า *"เอ...องค์นี้เอาแน่แฮะ คงต้องบอกซะแล้ว"*

เพราะอาตมารู้อยู่ ในบรรยากาศของเมืองไทยนี่ ถูกกล่อมแล้วก็ถูกอำพรางปิดบังเอาไว้ว่า *"อวดมรรค-อวดผล...ไม่ได้"* เขาสอนกันมาอย่างนั้น

เข้าใจกันอย่างนี้ เกือบทั่วไปหมดว่า *"มรรคผลอวดไม่ได้"*

ซึ่งที่จริง **"ธรรมะของพระพุทธเจ้า"** อวดได้ แสดงได้ บอกกันได้

ท่านขู่-ท่านข่ม...เหลือเกินว่า *"เรามากันทำไม"* ถ้าขืนไปบอกว่า *"มาเตร็ดเตร่เที่ยวเล่นอะไรอย่างนี้ ท่านก็ซัดเราใหญ่สิ !"* และก็ควรถูกซัด ถ้าเรามาทำอย่างนั้น

ก็ต้องบอกความจริงว่า *"เรามาทำงาน เมื่อเรามีความจริงนั้น เราก็มาทำงานนั้น"* เช่น *ถ้าบอกว่า "เป็นพ่อค้า...ก็ต้องมีสินค้ามาขาย" ถ้าไม่มีก็แปลว่า "โกหก"*

เพราะฉะนั้น **เรามาทำงานศาสนา** เราก็ต้องมีเนื้อหาของศาสนาที่จะมาทำงานมาเผยแพร่ประโยชน์ตน-ประโยชน์ท่าน **ประโยชน์ตน...เราก็ได้ ประโยชน์ท่าน... เราก็มีเผยแพร่** เราก็เอาสินค้าอันนี้มาเผยแพร่ เอาของจริงที่เราได้เรามีมาเผยแพร่

พอชักกันเข้ามาถึงขั้นนี้แล้ว *"จะทำอย่างไรล่ะ ?"*

เมื่อเหตุการณ์เป็นอย่างนี้ ก็คงต้องบอก "ความจริง" เสียแล้วล่ะ !

อาตมาพูดอย่างไร อาตมายังจำสำนวนนั้นได้เลย อาตมามีสติรู้ตัวตลอดเวลา วันนั้นอาตมาพูดจาเรียบร้อย ไม่ได้พูดหนัก-พูดแรง-พูดเน้น-พูดดังอะไร พูดเบาๆ พูดเรื่อยๆ พูดด้วย **"สติสัมปชัญญะปัญญา"** ของอาตมา

อาตมาก็บอกว่า *"สำหรับท่าน...ก็พอบอกได้ว่า ถ้า **โสดาฯ** หรือ **สกิทาฯ** ละก็ ...ผมก็ผ่านแล้ว !"*

อาตมาเจตนาจะพูดแค่ภาษา ๒ คำ นี้ เท่านั้น แต่โดยนัยของภาษา ยังไม่จบนะ ยังมีต่อไปอีก ยังไม่ได้บอกเลย บอกแค่นี้ก็เหลือเกินแล้ว

อาตมาคำนวณจิตท่านด้วย คำนวณดูอะไรต่อมิอะไรด้วย อาตมารู้ด้วยซ้ำไปว่า *"พอพูดออกไปแล้ว จะมีปฏิกิริยาอะไรต่ออะไรบ้าง"*

แต่เมื่อถึงคราวแล้ว ก็ต้องทำล่ะ อาตมาก็เลยพูดอย่างนี้

พวกเขาฟังกันไม่รู้เรื่องหรอก ฟังกันเผินๆ ทั้งนั้นแหละ แล้วก็จดกันไปตาม เรื่องตามราว หาว่า *"อาตมาประกาศโสดาฯ สกิทาฯ"*

ซึ่งจริงๆ น่ะ อาตมายังไม่ได้ประกาศโสดาฯ สกิทาฯ เลยด้วยซ้ำไป เพียงแต่กล่าวคำว่า *"โสดาฯ สกิทาฯ เฉยๆ"* ถ้าเขาฟังเป็น แต่เขาก็ฟังกันได้แค่นั้น

นี่เป็นคราวที่ ๑ ที่อาตมาได้พูด โดยใช้ภาษาบอกตรงๆ พอบอกเท่านั้นแหละ

ทางโน้นก็ขึ้นใหญ่ ลุกขึ้นยืนชี้หน้า ผ้าจีวงจีวรหลุดลุ่ยเลย *"คุณๆๆๆ (เรียกนายอำเภอที่อยู่ในห้องนั้น) ไปตามผู้กำกับ ไปตามผู้ว่าฯ มา วันนี้จะต้องมีเรื่องล่ะ !"*

พอท่านโล้งเล้งๆ อยู่พักหนึ่ง นายอำเภอก็รับคำ *"ครับๆๆ"* วิ่งออกจากประตูไปสั่งเด็กลูกน้อง แล้วให้ไปตามผู้กำกับฯ แล้วก็ไปตามผู้ว่าฯ

พอนายอำเภอออกไปแล้ว ท่านก็โล้งเล้งๆ ไปตามเรื่อง...!

อาตมาก็เลยค่อยๆ พูดว่า *"นี่ท่านกำลังจะตู่ว่า ผมอวด 'อุตริมนุสธรรม' ซึ่งความจริง ผมยังไม่ได้อวด 'อุตริมนุสธรรม' เลยนะ !"*

ท่านก็ขึ้นเสียงอย่างนี้เลย...

"ไม่ต้องพูด ไม่ต้องมาพูด ไม่ต้อง เขาวินิจฉัยกันเองเป็น ไม่ต้องมาพูด !"

อาตมาก็บอกว่า *"อย่าว่าแต่ท่านเลย ส่วนใหญ่เรียนกันมา ก็เข้าใจอย่างที่ท่านเข้าใจนี่แหละ ที่จริง **'อุตริมนุสธรรม'** นั้นน่ะ ๑.อวดได้ ๒.ที่พูดไปเมื่อกี้นี้ มีแต่ภาษาว่า เป็นพระโสดาฯ พระสกิทาฯ ยังไม่ได้อวดคุณธรรมเลย ยังไม่ได้บอกเลยว่าคุณธรรมเป็นยังไง ? ผมอวดอะไร ?"*

"ไม่ต้องมาพูด ไม่ต้องมาพูด !" ท่านก็มีแต่พูดอวดใหญ่อยู่อย่างนั้น

อาตมาก็ต้องค่อยๆ พูด แล้วก็บอกท่านว่า *ท่านคิดให้ดีๆ นะ...!*

*...ถ้า **"อุตริมนุสธรรม"** อวดไม่ได้แล้ว **"อาบัติปาจิตตีย์"** ข้อที่บอกว่า...ถ้าอวด **"อุตริมนุสธรรม"** แก่ **"อนุปสัมบัน"** ให้ระวังวินัยข้อนั้น ถ้า **"อุตริมนุสธรรม"** อวดไม่ได้เลย วินัยข้อนั้นไม่มีนะ"* อาตมากำลังจะไขเพื่อให้ท่านรู้ตัวว่า ***"อย่าเข้าใจผิดว่า 'อุตริมนุสธรรม' นั้น อวดไม่ได้เลย"*** ยิ่งเรื่องเกี่ยวกับอาบัติ **"ปาจิตตีย์"** เป็นพระแค่พรรษาเดียวก็ต้องเรียนวินัย ๒๒๗ กันแล้ว

อาตมารู้วาระจิตของท่านว่า *"ท่านจะเอาอาตมาสึกให้ได้ มีอย่างหรือ มาอวดโสดาฯ สกิทาฯ ต้องเอาสึกให้ได้"* แล้วท่านก็จาบจ้วงข่มขู่ จะเอาอาตมาสึกให้ได้

ซักซ้อมสอบสวนกัน ก็ไม่ได้อัดเท็ปไว้ แล้วก็ไปจดๆ เขียนๆ บันทึกกันเอาเอง ซึ่งไม่ตรงกับเราพูดเลย ป้ายเป็นความผิด เป็นความไม่เข้าท่า ให้แก่อาตมา

แล้วท่านก็ฟ้องไปว่า ***"อาตมาอวดอุตริมนุสธรรม"***

สุดท้ายท่านก็บอกว่า *"เอาล่ะวันนี้ผมปล่อยท่านไป"*

พ.ต.อ.พนม เดี๋ยวนี้ดูเหมือนว่า ได้เป็น พลตำรวจโท หรือเอก ก็จำไม่แม่นนั่งเป็นพยาน แล้วก็ไม่ได้พูดอะไร ท่านเจ้าคุณพูดคนเดียว

(เอกสารหมายเลข ๑๐)

(สำเนา)

เขียนที่ว่าการอำเภอเมืองนครราชสีมา

วันที่ ๑๔ เมษายน พ.ศ. ๒๕๑๘

เนื่องจากเจ้าคณะจังหวัดนครราชสีมาได้รับรายงานจากนายอำเภอเมืองนครราชสีมา ว่า ณ หอประชุมที่สร้างใหม่ของที่ว่าการอำเภอเมืองนครราชสีมา จังหวัดนครราชสีมา มีพระภิกษุและชีมาปักกลดอาศัยอยู่เป็นเวลาหลายวันมาแล้ว จึงขอให้เจ้าคณะจังหวัดนครราชสีมาไปดำเนินการสอบสวนด้วย

พระศรีวราภรณ์ เจ้าคณะจังหวัดนครราชสีมา พร้อมด้วยพระมหาสมบูรณ์ จิตฺตโสภโณ เลขานุการ เจ้าคณะจังหวัดนครราชสีมา และสามเณรหนับ ดำครบุรี วัดพายัพ ได้ไปยังห้องที่ทำงานของนายอำเภอเมืองนครราชสีมา และได้นิมนต์พระภิกษุผู้เป็นหัวหน้าที่เดินทางมาธุดงค์ครั้งนี้มาสอบสวน ณ ห้องที่ทำงานของนายอำเภอเมืองนครราชสีมา พระภิกษุผู้เป็นหัวหน้าทราบชื่อภายหลังว่าชื่อ พระภิกษุรัก โพธิรกฺขิโต วัดหนองกระทุ่ม อำเภอกำแพงแสน จังหวัดนครปฐม ได้สอบสวนต่อหน้านายสุรพล ยงเจริญ นายอำเภอเมืองนครราชสีมา พ.ต.อ. พนม ฤทธิ์เลื่อน ผ.กก.ภ. อำเภอเมืองนครราชสีมา

พระศรีวราภรณ์ สอบสวนพระภิกษุรัก โพธิรกฺขิโต ดังต่อไปนี้.-

ถาม... การที่ท่านได้เดินทางมาที่นี่มีความประสงค์อย่างไร

ตอบ... ผมมาเพื่อเผยแพร่ธรรม

ถาม... ท่านบวชตั้งแต่เมื่อไร ?

ตอบ... บวชเมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๓ โดยบวชในธรรมยุติกนิกาย ที่วัดอโศการาม จ. สมุทรปราการ ได้บวชเป็นพระมหานิกายที่วัดหนองกระทุ่ม ตำบลทุ่งลูกนก อำเภอกำแพงแสน จังหวัดนครปฐม เมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๖ และสวดกรรมวาจาบรรจุ เมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๗ ไม่เคยอยู่จำพรรษาที่วัดนั้นเลย แม้แต่วันเดียวจนกระทั่งบัดนี้

ถาม... การศึกษาทางพระท่านได้ศึกษามาอย่างไร ?

ตอบ... ศึกษามาด้วยตนเองโดยการอ่านหนังสือนวโกวาท และอ่านหนังสือพระไตรปิฎก ฉบับภาษาไทย หลายเล่ม มีความรู้ทางบาลีและธรรมพอสมควรด้วยญาณอันเป็นส่วนนิรุติ

ถาม... บาลีแปลว่าอย่างไร ?

ตอบ... แปลไม่ถูกต้อง เพราะคนทุกวันนี้แปลบาลีเพี้ยนจากความจริงไปหมด

แปลโดยอรรถกันมาก จึงทำให้ความเพี้ยนไปไม่ตรงความจริง

ถาม... พระลูกศิษย์ที่ร่วมเดินทางมากับท่านนี้ใครเป็นผู้บวชให้

ตอบ.. บวชในที่ต่างๆ กัน

ถาม... การที่ท่านได้เดินธุดงค์มาที่นี่มีหนังสืออนุญาตของเจ้าคณะจังหวัดออกให้หรือไม่ ?

ตอบ... ไม่มี

ถาม... ท่านปฏิบัติข้อไหนในธุดงค์ ๑๓

ตอบ... **จาริกธุดงค์**

ค้านว่า.. **จาริกธุดงค์ไม่มี**

เถียงว่า. **มี ผมรู้ด้วยญาณที่ได้บรรลุตามมรรคผลที่ได้บรรลุ**

กล่าวเตือนว่า....การที่ท่านมาพักอยู่เช่นนี้เป็นการไม่สมควรอย่างยิ่ง โดยเฉพาะคือมีสตรีเดินทางมาด้วยและมาพักอยู่ในที่มุงที่บังอันเดียวกัน และได้ถามต่อไปอีกว่า ท่านได้สำเร็จคุณธรรมชั้นไหนแล้ว

ตอบ.. บรรลุโสดาบัน สกทาคามี การที่ผมได้บอกการบรรลุนั้น ไม่ใช่เป็นการอวดอุตริมนุสสธรรม มรรคผลเท่าที่บอกนี้เป็นสัจจธรรม ไม่ใช่สมมติ พอจะบอกแก่ท่านได้เท่านี้ ส่วนปรมัตถ์นั้นมีมากกว่านี้

ถาม... ท่านปฏิบัติธุดงควัตรอย่างไร ขึ้นวัตรหรือไม่ ที่ไหน ?

ตอบ... ไม่ได้ขึ้นวัตร เพราะผู้บรรลุมรรคผลได้ญาณพิเศษไม่ต้องขึ้นวัตร แต่ปฏิบัติเองตามสมควรแก่ญาณ และความรู้มรรคผลตามที่ได้บรรลุมา

ถาม... นางชีที่เดินทางมากับท่านนั้น บวชกับใคร ? ที่ไหน ?

ตอบ... ผมเป็นผู้บวชให้

ถาม... ชีถือศีลเท่าไร ?

ตอบ... ถือศีล ๑๐ คือ ตั้งแต่ข้อ ปาณา–ชาตรูป

ถาม... การที่ท่านมาสู่ที่นี่เจ้าอาวาสในสังกัดอนุญาตหรือไม่ ?

ตอบ... ตั้งแต่ผมบวชที่วัดหนองกระทุ่ม ผมไม่เคยอยู่ที่นั่นเลยแม้แต่วันเดียว เพียงแต่อาศัยบวชเท่านั้น จึงไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าอาวาสใดๆ

ถาม... คณะของท่านล้วนแต่บรรลุมรรคผลเป็นพระโสดาบันกันทั้งนั้นใช่หรือไม่?

ตอบ... ส่วนมากได้บรรลุแทบทั้งหมด

ถาม... นับตั้งแต่บวชครั้งหลังนี้ ท่านอยู่จำพรรษาที่ไหน ?

ตอบ... อยู่จำพรรษาที่แดนอโศก จังหวัดนครปฐม

เมื่อท่านเห็นว่าสอบสวนพอได้ความแล้ว พระศรีวราภรณ์ ได้ขอหลักฐานการบวช คือหนังสือสุทธิ เพื่อตรวจดูว่าพระภิกษุทั้งหมดนี้บวชถูกต้องหรือไม่ เมื่อตรวจดูแล้วปรากฏว่ามี

หนังสือสุทธิ ๒ ฉบับเท่านั้นที่เป็นหนังสือสุทธิตัวจริง นอกนั้นเป็นหนังสือสุทธิที่ถ่ายเอกสารมา ในการเดินทางมาธุดงค์ครั้งนี้มีพระภิกษุ ๑๐ รูป สามเณร ๑ รูป ชีกรัก ๘ คน และผู้ร่วมเดินทางที่เป็นฆราวาสอีกหลายคน พระภิกษุปรากฏชื่อและที่อยู่ ดังนี้.–

๑. พระรัก โพธิรกฺขิโต ต.ทุ่งลูกนก อ.กำแพงแสน จ.นครปฐม
๒. พระวิพล ปนฺตนนฺโท วัดชลประทานรังสฤษฎ์ ต.บางตลาด อ.ปากเกร็ด จ.นนทบุรี
๓. พระจรินทร์ ติกฺขวีโร วัดหนองกระทุ่ม ต.ทุ่งลูกนก อ.กำแพงแสน จ.นครปฐม
๔. พระชนวนต์ กมฺมสุทฺโธ วัดหนองกระทุ่ม ต.ทุ่งลูกนก อ.กำแพงแสน จ.นครปฐม
๕. พระวิรัช พสิโก วัดหนองกระทุ่ม ต.ทุ่งลูกนก อ.กำแพงแสน จ.นครปฐม
๖. พระกำจร เขมจิตฺโต วัดหนองกระทุ่ม ต.ทุ่งลูกนก อ.กำแพงแสน จ.นครปฐม
๗. พระอุบล อโสโก วัดหนองกระทุ่ม ต.ทุ่งลูกนก อ.กำแพงแสน จ.นครปฐม
๘. พระประสงค์ โกวิโท วัดหนองกระทุ่ม ต.ทุ่งลูกนก อ.กำแพงแสน จ.นครปฐม
๙. พระนรชัย สิริจนฺโท วัดหนองกระทุ่ม ต.ทุ่งลูกนก อ.กำแพงแสน จ.นครปฐม
๑๐. พระสมพงษ์ กุสโล วัดหนองกระทุ่ม ต.ทุ่งลูกนก อ.กำแพงแสน จ.นครปฐม

ถามต่อไปอีกว่า... ผู้ที่เดินทางมากับท่านทั้งหลายนี้มีนักศึกษาด้วยหรือไม่
ลูกศิษย์ผมนั้นจะบอกระดับการศึกษาก็ได้ ดังต่อไปนี้.–

– พระจรินทร์ ติกฺขวีโร คณะเศรษฐศาสตร์ ปีที่ ๓ ม. ธรรมศาสตร์
– พระวิพล ปนฺตนนฺโท ช่างเครื่องวัดการบินพลเรือน
– พระสมพงษ์ กลฺยาโณ จบจากเทคนิค
– นายพงษ์ยุทธ มีสมมนต์ คณะรัฐศาสตร์ ปีที่ ๒ มหาวิทยาลัยรามคำแหง
– นายวีรัชชัย นิติศาสตร์บัณฑิต มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
– นายวีรศักดิ์ วิทยาศาสตร์บัณฑิต (การแพทย์)
– นายสมพงษ์ ผังเจริญจิตร คณะนิติศาสตร์ ปีที่ ๔ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

การศึกษาของชี

– ชีจินดา ตั้งเผ่า วิทยาศาสตร์บัณฑิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ (เคยรับราชการเป็นนักวิทยาศาสตร์โท กรมพลังงานปรมาณู กรุงเทพมหานคร)
– ชีทิพย์เทวี ทองภูเบศร์ นักเรียนแพทย์ ปีที่ ๔ มหาวิทยาลัยประเทศฝรั่งเศส
– ชีนัยนา เถรวงษ์ จบพาณิชย์

ต่อจากนั้น พ.ต.อ.พนม ฤทธิ์เลื่อน และนายสุรพล ยงเจริญ ได้ขอตรวจหนังสือสุทธิและพบว่าเป็นเอกสารถ่ายมาจากของจริงเป็นส่วนมาก ที่เป็นหนังสือสุทธิตัวจริงมีเพียง ๒ ฉบับ เท่านั้นและพูดเปรยๆ ว่า ท่านน่าจะเอาของจริงติดตัวมา

พระภิกษุรัก กล่าวว่า ที่เอาเอกสารที่ถ่ายมานี้ไม่ตั้งใจจะนำมาแสดงความบริสุทธิ์ แต่ต้องการเก็บของจริงไว้ เพื่อไม่ให้มันเสียหายโดยใช้พวกนี้แทน ถ้าต้องการของจริงก็พร้อมที่จะให้คนไปเอามาแสดง

• • • • • • • • • • • • • • •

พระมหาสมบูรณ์ จิตฺตโสภโณ
(พระมหาสมบูรณ์ จิตฺตโสภโณ)
เลขานุการเจ้าคณะจังหวัดนครราชสีมา
จดบันทึก

พระศรีวราภรณ์
(พระศรีวราภรณ์)
เจ้าคณะจังหวัดนครราชสีมา
ผู้สอบสวน

สำเนาถูกต้อง
พระประสิทธิ์ สุขกาโม
คัด/ทาน

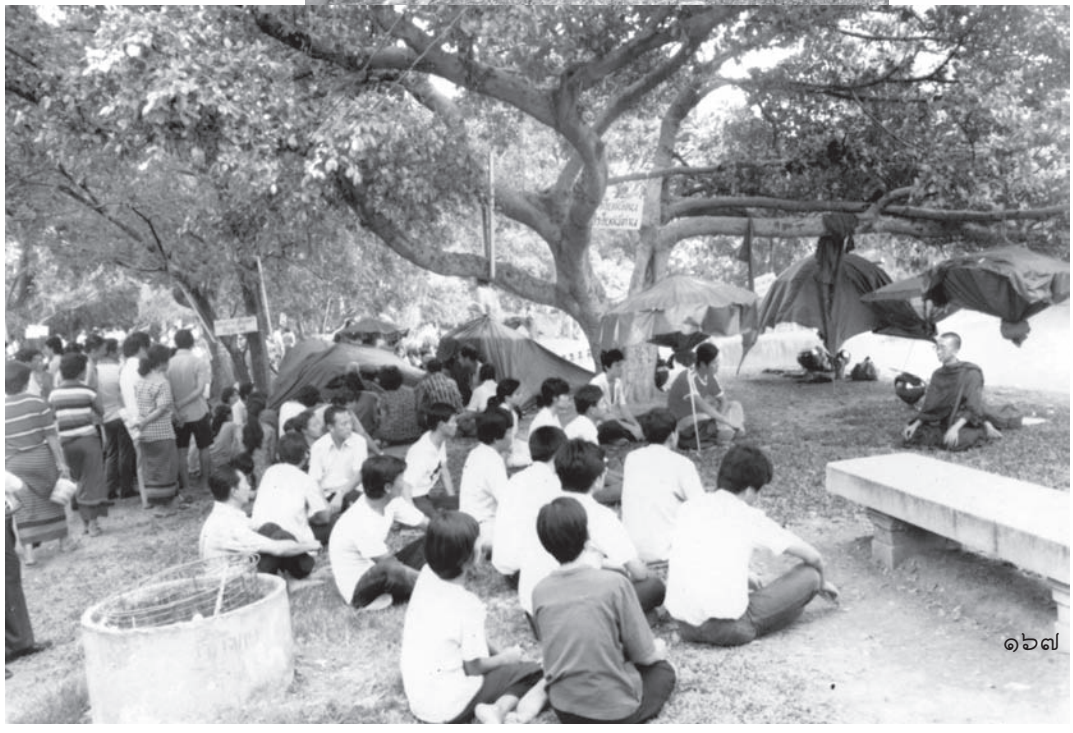

เรามาทำงานศาสนา
เราก็ต้องมีเนื้อหาของศาสนา
ที่จะมาทำงาน มาเผยแพร่
ประโยชน์ตน-ประโยชน์ท่าน

✧ แรงวิบาก จิตอาฆาต

ต่อมาไม่นานนัก "เจ้าคุณศรีวราภรณ์" เจ้าคณะจังหวัดนครราชสีมา ที่เกิด กรณีกับอาตมา ตอนที่เราจาริกไปโคราช ท่านก็ตายโหง รถคว่ำจนตัวท่านกระเด็นไปไกลเลยนะ เขาเล่ากันว่า *"ไปตกอยู่ในคูน้ำ สบงจีวรหลุดลุ่ย"* แล้วท่านก็ตาย

พวกเราญาติโยมทั้งหลายที่รู้เรื่องรู้ข่าว ก็เอามาพูดกันอย่างสะใจ สมน้ำหน้ากันใหญ่เลย *"นี่แหละมาจาบจ้วงพ่อท่าน เห็นไหมวิบากกรรมตามทัน ตายโหงเลย"*

หรือ คนที่มาแกล้งถอนป้ายแดนอโศก แล้วไปโดนฆ่าตาย พวกเราก็เอาไป พูด-เอาไปลือกันต่อๆ ไปว่า *"เห็นไหมมากลั่นแกล้งเรา มาถอนป้ายแดนอโศกวิบากกรรมตามทัน ต้องถูกฆ่าตาย"* เออ...! ก็แปลก...ไปโดนเขาฆ่าตายจริงๆ

แต่เราก็อย่าไปคิดว่า *"เป็นเพราะเรา อย่าไปเอาเราเป็นเหตุทำให้เขาตาย"*

หรือ "คณะการกสงฆ์" ที่ตั้งขึ้นมาสอบสวนเอาเรื่องเรา เดินทางไปเชียงราย เชียงใหม่ รถไปคว่ำมีพระตาย ก็เอามาพูดกันว่า *"เห็นไหมๆ เพราะมาทำร้ายเรา"*

โธ่ ! อย่าไปคิดอย่างนั้น ขอทีเถอะ ! เลิก **"มิจฉาทิฏฐิ"** อย่างนี้ เลิกความคิดอย่างนี้กันให้ได้ ตั้งหลักให้ดี อย่าไปมีจิตใจอย่างนี้ แม้นิด แม้น้อย

อาตมาขอเตือนทุกคน ในเรื่องของ "จิตอาฆาต" ต้องการให้คนอื่นเขาตกต่ำ ได้รับทุกข์ หรือได้รับความเสื่อมเสียอย่างไรก็ตาม **เป็นจิตเลว** ใครมีคนนั้นก็เลว

แม้ใครจะมาทำร้ายเราอย่างไร ก็ช่าง ! **จงมี "จิตเมตตา"**

ต้องหัดฝึกเข้าใจให้ดี ให้ถูกสัจธรรม **อย่าไปมี "จิตอาฆาต" เป็นอันขาด !**

ใครก็ตามที่เขาต้องได้รับวิบาก เราต้องสงสาร แม้เขาจะมีเจตนาร้ายๆ แล้ว มาทำร้ายเรา หรือมีส่วนร้ายๆ หมายมุ่งกับเรา ด้วยกายกรรม-วจีกรรมอย่างไร ก็แล้วแต่ คนที่เขามุ่งร้ายกับเรา ก็เป็นความไม่ดี-ไม่งามของเขาเอง

ถ้าไปจดจำสิ่งที่เขาทำไม่ดีไว้กับเรา แล้วใจเราก็ไม่ปล่อย-ไม่วาง-ถือสา-ถือโกรธอยู่...ก็เป็น **"จิตอาฆาต"** จิตวิญญาณอย่างนี้ เป็นจิตวิญญาณที่เลวทั้งสิ้น

อย่าเอาตัวเราไปเกี่ยวข้อง-ไปเป็นเหตุกับคนอื่น ที่เขาได้รับวิบากของเขา โดยไปหมายว่า *"เพราะเขามาทำร้าย-ทำไม่ดีกับเรา นั่นเองเป็นตัวเหตุ เขาจึงได้รับความเสื่อมทราม-ตกต่ำ-ทุกข์ร้อน-ทรมาน-ไม่เจริญในเรื่องอะไรๆ ก็ตาม หรือถึงตาย"*

ถ้าคิดกันอย่างนี้ ก็เท่ากับ **ตัวเราเองเป็นเหตุทำให้คนอื่นตกต่ำ-เสื่อมเสีย**

แล้วคิดอย่างนั้น **เป็นความดีหรือ ? น่าภาคภูมิใจหรือ ?**

อาตมาก็บอก-ก็ปรามหลายครั้งแล้ว อย่าไปคิด-อย่าไปพูดอย่างนั้น ไม่ดี-ไม่ถูก เป็น "มิจฉาทิฏฐิ" มีความเห็นไม่ถูกต้องตั้งแต่ต้นทาง แล้วก็ไปดำริผิด เป็น **"มิจฉาสังกัปปะ"** แค่นี้ยังไม่พอ เอาไปพูดเป็น **"มิจฉาวาจา"** อีก

ใครเขาจะมีวิบากอะไร ก็เป็นไปตามกรรมของเขา ไม่ใช่เหตุเพราะทำกับเราคนเดียว-เรื่องเดียว ถ้าแค่เรื่องเดียวแค่นี้ ทุกคนในโลกก็หกคะเมนตีลังกากันหมดสิ

ไม่ใช่นะ ! อาจจะเป็นเรื่องอื่นๆ อีก ที่เขาสะสมบาปมามาก เฉพาะที่ทำกับเรานิดน้อยเท่านั้น **อย่าเอาตัวเราเข้าไปเป็นเหตุให้คนอื่นเสื่อมเสีย หรือไม่เจริญ**

คิดให้ดีนะ ! อย่าไปคิดอย่างโง่ๆ เคยโง่อย่างนี้มาคนละกี่ครั้ง

จำใส่ใจไว้ ! ลูกศิษย์ **สมณะโพธิรักษ์** อย่าไปคิดอย่างนั้น อย่าไปทำใจในใจอย่างนั้น คิดผิดลู่ผิดทางอย่างนั้น เป็นความโง่ ไม่ใช่ความฉลาด

เราต้องมีความปรารถนาดีต่อกัน เราต้องเป็นเหตุให้คน หรือสัตวโลกเจริญ อย่าเป็นเหตุให้เขาตกต่ำเสื่อมทราม ต้องเข้าใจให้ลึกซึ้งละเอียดจริงๆ

แม้ใครทำไม่ดีกับเรา-ยั่วยุเรา ก็เป็นบทเรียน-บทฝึกหัด-บททดสอบว่า *"เราจะกระเทือนไหม ? จะเจ็บปวดไหม ? จะอาฆาตเคียดแค้นเพิ่มเติมไหม ? จะก่อโทสะเพิ่มขึ้นไหม ?"* ถ้ายั่วยุก่อโทสะให้เกิดขึ้นกับเราได้ เราก็ไม่แข็งแรง-ไม่รู้เท่าทัน

อย่าบำเรอกิเลสให้เกิดโทสะ ต้องดูปัจจุบันธรรมต่อผัสสะนั้นๆ ให้ดี อ่านใจเราให้ออกว่า *"เรามีใจไม่ชอบใจหรือเปล่า ? เรามีใจอย่างไร ?"*

ถ้าเห็นอาการ "ราคมูล-โทสมูล-โมหมูล" ต้องพยายามรู้ตัวว่า *"เรากำลังพ่ายแพ้ จิตใจเรามีธุลีละอองก้อนเบ้อเร่อจุกใจ ทำใจให้เจ็บปวด-ไม่ดี-ไม่งาม"*

เราต้องรีบแก้กลับ **ต้องรีบปฏิบัติทันที อย่าปล่อยปละละเลย**

นี่คือ **"การปฏิบัติธรรม"** เป็นพระโยคาวจรที่รู้เท่าทัน ไม่ยอมให้ตัวเองตกต่ำ-ตกหล่น-พลาดท่า-เสียทีต่อข้าศึก จะมีโจทย์อย่างนี้ให้เราทำบ่อยๆ ก็ต้องกระทำอย่างจริงๆ ด้วยกรรมวิธี **"วิปัสสนาญาณ วิปัสสนาภาวนา สมถภาวนา"**

เราอย่ามุ่งร้ายต่อใคร ถ้าเราไปคิดร้ายตอบเขา เราก็ได้ร้ายเหมือนเขา

แล้วทีนี้ใครจะสูงกว่าใครกันล่ะ ก็พอๆ กันเท่านั้น !

ต้องตั้งจิตให้ดี ฟังดีๆ ศึกษาอบรมดีๆ **อย่าไปมุ่งร้ายตอบคนที่มุ่งร้ายต่อเรา** แม้เขามุ่งร้ายต่อเราเป็นความไม่ดี เป็นโทสมูล **เป็นเรื่องไม่ดีของเขา ก็จงอโหสิ จงอภัย จงพยายามทำให้เขาเข้าใจ แก้กลับในสิ่งที่ร้าย** ถ้าทำไม่ได้ ก็ปล่อยเขาไป

ยิ่งเขาได้รับผลร้ายได้รับกรรมเวร ก็ต้องเห็นอกเห็นใจ สงสารเมตตา อย่าไปสะใจ

คิดหวังดีต่อกัน ปรารถนาดีต่อกัน คนที่ได้รับทุกข์มากๆ ได้รับความเสื่อมต่ำมากๆ ยิ่งน่าเห็นใจ **ไม่ว่าจะเป็นศัตรู หรือคนที่เรารักเราชอบ ก็ควรได้รับความเมตตาช่วยเหลือเกื้อกูลจากเราเหมือนกัน** ถ้าเราสามารถช่วยเหลือได้

ต้องคิดนึกอย่างนี้ให้ได้ ต้องพยายามทำใจในใจให้ถูกทาง

คนกล่าวตู่ตำหนิติเตียนอะไรต่างๆ จงฟังเขา เป็นลูกศิษย์ สมณะโพธิรักษ์ อย่าไปโกรธใครที่เขาติติงเรา **ต้องไม่โกรธตอบใครๆ เป็นเบื้องต้น** จงจำไว้

ศีลข้อ ๑ เป็นการสำรอกโทสมูลจิต ไม่อำมหิตโหดร้าย-ไม่พยาบาท-ไม่โกรธเคือง เป็นคนมีเมตตา-เกื้อกูล-ช่วยเหลือ อาตมาจึงกระหน่ำเรื่องโกรธมาก ต้องล้างให้ได้เป็นฐานแรก ต้องแก้ไขประเด็นนี้ ต้องรีบทำลายเรื่องโทสะ-พยาบาทก่อน

ยิ่งยุคกาลสมัยนี้แล้ว คนมีเล่ห์เหลี่ยมมาก ประชด ประชัน แดกดัน รุนแรง กระเซ้า เย้าแหย่ กวนโทสะทุกแง่ ก็ต้องมีปัญญาตรัสรู้เท่าทันเล่ห์เหลี่ยมจอมมารเหล่านั้น **อย่าไปโกรธเคือง อย่าไปเสียท่า**

ต้องรู้อาการจิตให้มั่น เกิดอาการไม่ชอบใจแล้ว ต้องหยุด-วาง-เฉย...ทันที ! อย่าให้จิตถึงขั้นโกรธเคือง **ทำใจให้ยินดีปรีดา-ศึกษารับฟัง-รับรู้-รับสัมผัสเขาให้ได้**

ถ้าเรารู้แล้วว่า *"คนนี้นิสัย-สันดาน-กิริยา...ไม่ไหว สัมผัสสัมพันธ์แล้ว...ไม่เกิดประโยชน์คุณค่าอะไรเลย เราจะไม่คบค้าสมาคมด้วยกิริยามารยาทของมนุษย์-ของสังคม เราก็จงฉลาดเลี่ยงออก อย่าไปทำให้เขาโกรธต่อจนเกินการ"*

เพราะ **"คนเลว" ทำเลวได้สารพัด ต้องระมัดระวัง !**

"พระพุทธเจ้า" ให้ลง "พรหมทัณฑ์" กับคนที่ดื้อด้าน บำรุงไม่ขึ้น ปล่อยให้เขารับวิบากของเขาเอง การได้รับวิบากของเขาเองนั้น จะเป็นสิ่งที่ทำให้เขารู้สึกตัวได้

ถ้ามีใครช่วยเหลือโอบอุ้ม ก็จะมีแรงโอบอุ้มช่วยไว้ได้หน่อย เมื่อไม่มีใครช่วยโอบอุ้ม เขาก็จะไปตามเวรตามกรรมกิริยาของเขาเอง **ยิ่งสร้างบาปเวรแรง** แล้วไม่มีใครช่วยเอื้อเลย **"ความร้ายเลว" ของเขาก็จะส่งผลวิบากของเขาหนักแรงเร็ว แล้วก็จะเห็นทุกข์รู้สึกตัวไปได้เอง** นี้เป็นนโยบายขั้นสุดท้ายของ **"พระพุทธเจ้า"**

.....

วิบากกรรม ที่เกิดกับผู้ก่อ **อกุศลกรรม** กับ **พระสุปฏิปันโน** นั้น เป็นเรื่องที่มีจริง เป็นจริง และเกิดขึ้นจริง จึงเป็นเรื่องน่าศึกษาเรียนรู้ เพื่อให้เกิดการสำรวมระวังกรรม...ทั้งกาย-วาจา-ใจ

✧ คู่อาฆาต-คู่พยาบาท (คู่เวร-คู่กรรม)

คู่ใดของใครที่เป็น...“คู่อาฆาต-คู่พยาบาท”...กัน นั้น

ใจของตนเองจะบอกเองว่า *“แหม ! เห็นก็ไม่ได้ ทนฟังก็ไม่ไหว”*

ได้ยิน-ได้ฟัง-ได้เห็น...***จะเกิดจิตประทุษร้าย*** อย่างนี้ก็ควรสารภาพความผิดต่อกัน-อภัยต่อกัน เหมือนลักษณะปลงอาบัติของสงฆ์ อาการจิตจะบรรเทาลงบ้าง

แต่ถ้าช่วยตัวเองได้ **จัดการกับสภาพจิตของตัวเอง** แล้วคลายได้-ลดได้-อภัยได้-หมดความถือสาได้-ปลดปลงจิตพยาบาทอาฆาตนี้ได้ ก็ทำที่ใจ ไม่ต้องเปิดเผยหรือบอกกันก็ได้ จิตจะเกิดการเจริญขึ้นได้...จนเข้ากันได้-ประสานกันได้ กระทั่งบูชาเคารพกันได้...ก็ยิ่งดี **ความเป็นคู่อาฆาตทะเลาะเบาะแว้งกัน ก็จะหายไปได้**

จิตพยาบาทผูกอาฆาตเคียดแค้น แล้วต้องไปแก้แค้นนี่ อาตมาไม่เคยมีจิตอย่างนี้ ตั้งแต่เป็นฆราวาส ยิ่งมา “ปฏิบัติธรรม” ก็ยิ่งเข้าใจ-ยิ่งไม่ให้มีเลย

ในชีวิตนี้อาตมาก็หลงสะสมสมบัติข้าวของหลายอย่างนะ **แต่ไม่เคยมีจิตคิดซื้อปืนเลย** ไม่รู้จะซื้อมาทำอะไร **ก็ไม่เคยมีปืนเลยสักกระบอก**

คนที่มี**จิตอาฆาตพยาบาท แล้วไปแก้แค้นคนที่ร้ายกว่า** *ก็จะถูกโต้ตอบกลับมาแรงกว่า...เราก็ยิ่งแย่ หรือร้ายพอๆ กัน ก็ยิ่งเป็นเวรานุเวรต่อกัน* **หรือไปแก้แค้นคนที่ดีกว่า ยิ่งเป็น “พระอรหันต์” ท่านไม่ถือโกรธแล้ว...*ก็ยิ่งบาปมากๆ ไม่มีอะไรดีเลย จิตอาฆาต-พยาบาท...เป็น “จิตวิญญาณ” ที่เลวร้ายทำตนเองให้ตกต่ำสุดๆ***

ศีลข้อ ๑ ปาณาติบาต ก็คือ *“ตัวโกรธ ตัวอาฆาตพยาบาทคิดประทุษร้าย ตัวไม่ชอบใจ-ไม่พอใจ-ไม่นับถือ-ไม่ศรัทธาเลื่อมใส”* นี่แหละคือ **“สักกายะ”** ที่ต้องละสำคัญมาก จะเป็นอาริยะ หรือเข้ากระแส หรือพ้นสังโยชน์ ก็ต้องบริสุทธิ์ละเอียดลออในศีลข้อ ๑ ระดับ **“ชีวะ-ภูตะ-ปาณะ”** ที่ลึกละเอียด ผู้มี **“จิตวิญญาณ”** ลึกซึ้งจะรู้ความหยาบ-กลาง-ละเอียด อาตมาเอาตัวละเอียดมาพูดให้ฟัง

อย่างกรณี **ตึกเวิลด์เทรด** ถูกเครื่องบินชนถล่ม *(๑๑ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๔)* **เขาตามล่าหาผู้ก่อการร้ายกัน แล้วเขาก็จองเวรกันไปอีกหลายภพหลายชาติ**

เราอย่าเข้าไปอยู่ในขอบข่าย-วงวัฏฏะ...ที่มีเวรมีภัยกันและกันอย่างนั้นจงหลีกเว้นให้ห่างไกล อโหสิ ! เลิกกันไปเลย **มาหาทางที่จะ “บรรลุธรรม” ดีที่สุด**

“ปาณาติปาตา” เป็น “สภาพจิต” ที่ “ตกต่ำมาก-ตกร่วงมาก” จนไม่มีที่จะให้ตกไปอีก จึงเรียกว่า **“วินิปาต”** เป็นการตกไปอย่างยิ่ง เป็นมหานรกอเวจี เป็น

สถานที่ที่แย่มาก เป็นจิตวิญญาณที่ตกต่ำ ที่เราจะต้องช่วยกันอย่าให้ตกต่ำ

แปลเป็นรูปธรรมว่า *"อย่าฆ่าสัตว์"* ก็แค่ขั้นพื้นฐาน ที่ต้องเว้นขาดให้ได้ ทุกชีวิตเกิดมา เพื่อศึกษาเรียนรู้การไม่ต้องทำร้าย-ทำลายกัน แม้แต่สัตว์ ผู้รู้จริง ย่อมรู้ถึงเยื่อใยแห่งชีวิตทุกระดับตั้งแต่ **"ชีวะ-ภูตะ-ปาณะ"** ฉะนั้น **ผู้ไม่ทำให้ "จิตวิญญาณ" ใด...ตกร่วง ! ผู้นั้นเป็นผู้มี "เมตตา"**

✧ ตรวจตน มั่นคง ไม่เวียนวน

อาตมาแน่ใจ-จริงใจ ไม่มีเลศเล่ห์อะไร อาตมาตรวจสอบตัวเองจริงๆ ว่า *"ยังหลงโลกธรรมอะไร ? ยังโง่ต่อโลกียสุขเท่าไหร่ ? แอบเสพย์โลกียสุขอะไรอยู่ ? หลงลาภสร้างบัลลังก์ลาภให้ตัวเองหรือ ? หลงยศสร้างบัลลังก์ยศให้แก่ตัวเองหรือ ? หลงสรรเสริญทำอะไรๆ ก็หวังเพื่อจะได้สรรเสริญให้ตัวเองหรือ ?*

อาตมาตรวจสอบตนเองอยู่ ทุกวี่ทุกวัน !!!

แล้วอาตมาก็แน่ใจจริงๆ ว่า *"อาตมายิ่งเห็นเด่นขึ้น ยิ่งชัดขึ้น ยิ่งแน่ใจลงไปว่า ไม่ได้มีทิศทางเป็นไปอย่างนั้น* *(อย่างโลกีย์)* ***ไม่มีอย่างนั้น ไม่มีจริงๆ"***

อาตมาแน่ใจในสัจธรรมนี้ **"โลกุตระ"** ไม่ใช่ว่า *"จะต้องไปมีเศษหลงเหลือในทางโลกีย์อย่างนั้น หรือโลกธรรมแบบนั้น"* **ไม่มีหลงเหลือจริงๆ**

อาตมาตรวจสอบตนอยู่ แล้วก็ยืนยันสู่ฟังด้วยสภาพเป็นจริงที่สุด มิได้คุย ตัวอวดโอ่เอิกเกริก เป็น **สัจธรรมแท้** ข้อหนึ่ง ที่ **"พระพุทธเจ้า"** ตรัสไว้ชัดเจนดีแล้ว

"อสโฐ โหติ อมายาวี ยถาภูตัง อัตตานัง อาวิกัตตา" แปลว่า *"ไม่ใช่เรื่องโอ้อวด (อสโฐ) ไม่ใช่เรื่องเสแสร้ง แสดงกล่าวโก้ ไม่ใช่มายา ไม่ใช่เลศเล่ห์ (อมายาวี)"*

ยถาภูตัง แปลว่า ***ความรู้ตามความเป็นจริง***
อัตตานัง แปลว่า ***ของของตน ของตนโดยตนเอง***
อาวิกัตตา แปลว่า ***ทำให้เปิดเผย ทำให้แจ้งออก***

"ยถาภูตัง อัตตานัง อาวิกัตตา" แปลว่า ***"เปิดเผยความรู้จริง ตามความเป็นจริงของตนโดยตน"*** **พูดจริงๆ พูดจริงใจ อาตมาไม่มีอะไรเสแสร้งในจิตลึกๆ** ที่จะหลอกลวงพวกคุณ เหมือนมารผู้ลามก...วางกับดักสัตว์

ที่อาตมากำลังกล่าวอยู่นี้ หมายความว่า *"อาตมากำลังทำตนเปิดเผยความเป็นจริงของตนเอง เปิดเผยออกมาให้แก่ผู้อื่นเห็นอย่างตรงๆ ซื่อๆ"*

คือ เมื่ออาตมาเข้าถึง **"ความจริง"** นั้นแล้ว ก็เอาตนเองนั่นแหละ มาทำให้แจ้ง ทำให้รู้จัก ทำให้เห็น **"ความจริง"** อันแท้จริง *(ยถาภูตัง)*

เมื่อเราได้จริง-มีจริง-รู้จริงแล้ว เราก็ต้องทำให้คนอื่น...ที่ยังไม่รู้-ยังไม่ได้-ยังไม่มี-ยังมืดๆ-ซ่อนๆ-บังๆ-ปิดๆ อยู่ ได้รับรู้-รับเห็น

✧ อภินิหารของพุทธ

"อภินิหารของพุทธ" เป็น "อภินิหาร" ของ "พระ" ที่เป็นคน และคนเป็นได้

ไม่ใช่ **"อภินิหาร"** ของ **"พระ"** ที่เป็นปูนปั้น อิฐปั้น โลหะปั้น หรือเอาดินจาก ๙ ประเทศมาปั้น อะไรอย่างนี้ ไม่ใช่ !

ตัวอย่างเช่น *"เขามาด่าหยาบคาย...เราก็เฉยๆ"* นี่ก็คือ **"อภินิหารของพุทธ"** คนทั้งโลกก็จะเห็นว่า *"เป็นไปได้อย่างไร คนถูกด่าแล้วไม่โกรธ !?!"* คนธรรมดาๆ ก็คิดว่า *"คนนี้โง่มั้ง ด่าแล้วไม่โกรธ"* เพราะคนส่วนใหญ่ยังเป็นไปไม่ได้จริง

แต่คนที่ทำได้จริงๆ **"จิตรู้แจ้ง"** ด้วย **"สัจธรรม"** วิเคราะห์ออกด้วย **"สติปัญญา"** แล้ว เขาจะด่าแรงอย่างไร...ก็ด่าไป ! เราก็รับรู้ด้วย แต่ใจเราเฉยได้...ไม่มีอาการชอบ-ไม่ชอบ-ไม่โกรธ-ไม่ทุกข์ เห็นลักษณะอาการ **"จิตวางปล่อย"** จริงๆ

ยิ่งลึกซึ้งลงไปว่า *"เราเคยหลงติด แล้วละได้ทำได้จริง เราทิ้งทรัพย์สมบัติบ้านช่องเรือนชาน เราตัดสิ่งที่มากระทบทางตา-หู-จมูก-ลิ้น-กาย สัมผัสรูป-เสียง-กลิ่น-รส-เย็นร้อนอ่อนแข็งแล้ว จิตใจเราก็ไม่ตื่นเต้น-ไม่มีกิเลส-ไม่หลงยินดียินร้ายอะไร"* ละได้แล้วจริงๆ ก็ไม่มีอะไรดูด-ไม่มีอะไรผลักจิตจริง **จิตว่างวางเฉย** ไม่สะเทือนหวั่นไหว จิตบริสุทธิ์ สะอาด ว่าง เบา สบาย อยู่ง่ายๆ ไม่โลภ ไม่โกรธ ไม่หลง

ฟังแล้วอาจจะรู้สึกว่า *"เป็นไปได้ยาก"* ก็เพราะทำได้ยาก ผู้ที่ทำได้-เป็นได้ จึงถือว่า มี **"อภินิหาร"** นี่คือ **"อภินิหาร" ที่มีประโยชน์**

"อภินิหาร" ของ "ศาสนาพุทธ" จึงคือ "ไม่โลภ-ไม่โกรธ-ไม่หลง"

เขาเอาเงินล้านมาให้ กองอยู่ก็เหมือนเศษกระดาษ ไม่ใช่ไม่รู้ว่า *"นี่คือเงิน"*
รู้ ! แต่ไม่อยากได้ ไม่อยากผลัก จะผลักก็ไม่ จะเอาก็ไม่ ก็เฉยๆ
รู้อยู่ว่า *"นี่คือ สมบัติของสมมุติโลกธรรมดา"* จิตวางเฉย ว่าง !
แล้วใครจะเชื่อ *"เพราะใจคนทั่วๆ ไป ก็ต้องอยากได้"*

แต่ผู้ที่ **"หลุดพ้น"** ว่างแล้วจริง เป็น **"พระ"** จริง บริสุทธิ์ **"ไม่โลภ-ไม่โกรธ**

-ไม่หลง" แล้วจริง *"อารมณ์โลภอยากได้ตัวนั้น ไม่มี ก็เฉยจริงๆ ว่างจริงๆ"*

ถ้าจะรับมาแล้วเอาไปทำประโยชน์ ก็ทำเป็น แต่ต้องบอกให้เขารู้เรื่อง ถ้าเขาไม่รู้ หรือแกล้งมายัดเยียดให้ เขาจะดูถูกได้ว่า *"จิตว่างไม่มีจริง"* อย่างนี้เสียหาย

ในชีวิตของอาตมานี่ เขามานิมนต์อาตมาไปเป็นเจ้าอาวาสวัดอยู่วัดหนึ่ง ที่ราชบุรี แล้วก็บอกต่อไปเลยว่า *"ที่นี่เจ้าของวัดมีเงินเป็นล้านนะคะ"* เขาก็มาเสนอ

อาตมาก็ว่า *"เออ เงินล้านหนึ่งเหรอ"*

เขาก็ย้ำอีกว่า *"ไม่ใช่ล้านเดียวนะคะ หลายล้าน ถ้าท่านไปเป็นเจ้าอาวาสวัดนี้ เจ้าของที่เป็นคนสร้างวัดเห็นว่า ท่านเป็นพระปฏิบัติ ก็อยากได้ท่านไปอยู่เป็นเจ้าอาวาส"*

อาตมายิ่งได้ฟังอย่างนี้ "เอ...จะให้อาตมาไปเอาเงินหรือ ?"

ถ้าจะให้อาตมาไปเพราะเงิน "เงินก็อยู่กับคุณก็แล้วกัน"

อาตมาไม่ได้ตัดรอนอะไรแรงนัก ก็บอกไปตรงๆ ว่า *"พวกคุณก็อยู่กันไปก่อน อาตมายังมีธุระ ยังมีกิจการงานอยู่ ยังไปไม่ได้ตอนนี้"*

คนธรรมดาๆ ถ้าเห็นสิ่งที่ตัวเองติดอยู่ ก็ยังอยากได้ คนที่ยังรักเงิน-หลงเงิน เอาเงินมาล่อ ก็ตามไปเพื่อเงินล้าน-สองล้าน-หลายล้านอย่างนี้

ถ้าเป็น **"พระ"** ก็ต้องพยายามรักษาหน้าไว้ แม้ใจอยากได้ ก็ต้องฝืนไว้ มีศีล มีสมณสารูป ก็ยังเป็น **"พระ"** บ้าง แต่ถ้ามี **"กิเลส"** มาก...ก็วิ่งเข้าใส่เลย

อาตมาไม่ยอมไปวัดนั้น ไม่ใช่กลัวว่า *"เขาจะดูถูกอาตมานะ"*

กลัวเขาจะดูถูกธรรมะว่า *"พระองค์นี้ จิตใจมี **'กิเลส'** เอาเงินมาล่อ-มาหลอก เล็กๆ น้อยๆ แค่นี้ก็เอาแล้ว"*

จิตเราอาจจะว่างจริง แต่ถ้าเราไปเอา แล้วเขาก็ยังไม่เข้าใจเลยว่า *"ศาสนา คืออะไร ? จุดมุ่งหมายของเจ้าของวัดคืออะไรกัน ?"* แล้วเอาเงินมาล่อพระไปอย่างนี้

ถ้า **"พระ"** วิ่งตามไป เขาก็จะได้ **"พระ"** ที่หลงติดเงินทันทีเลย !

"พระ" ของ "พระพุทธเจ้า" จะไม่เห็นแก่เงินอย่างนั้น-จะไม่เอา-จะไม่ไปเลย

ไม่ใช่ยกยอตัวเองนะ ยกตัวอย่างสิ่งที่ผ่านมาแล้วให้ฟัง จิตว่างแล้ว ก็ไม่อยากได้ สบายๆ เบาๆ ว่างๆ ไม่ต้องห่วงหาอะไร แล้วเราก็มีประโยชน์ มีงานการ มีสิ่งดีที่อยู่ในตัวเอง อย่างนี้แหละเป็น **"อภินิหาร"** ของ **"พระ"** ที่มีวิมุติ-มีธรรมรส

ผู้มี **"วิมุติรส"** ผู้นั้นจะเข้าใจชัดว่า *"อาการ **'จิตว่าง'** เป็นอย่างนี้เองหนอ"*

"พระพุทธเจ้า" ตัดขาดสนิท ว่างสนิท *(โลกธรรม)* **ไม่ห่วงหาอาวรณ์อะไรกับ**

การทิ้งทรัพย์สมบัติศฤงคาร-ยศถาบรรดาศักดิ์ แม้แต่พระราชบิดามาทูลขอให้กลับเข้าวัง พระองค์ก็เฉย-ไม่กลับไป-ไม่ยินดีด้วยอีก-ไม่ไปเกี่ยวข้องอีก-วางสนิท แล้วพระองค์ก็ทรงมุ่งมั่นทำประโยชน์ทางด้านธรรมะต่อไป ไม่ให้ใครมาดูถูกธรรม

✧ ยอดวิชาความรู้ของมนุษย์

คนไทยทุกวันนี้ นับถือ "ศาสนาพุทธ" ตามๆ กันมา

แต่ไม่ได้เรียนรู้ **"หลักธรรมคำสอน"** อย่างจริงจัง เลยไม่ได้รับประโยชน์จาก **"ศาสนาพุทธ"** เป็นเรื่องที่น่าเสียดายอย่างมากๆ เพราะ **"ความรู้"** ทาง **"พุทธศาสนา"** เป็นวิชาความรู้ที่ **"ประเสริฐเลิศยอด"** กว่าความรู้ใดๆ ในโลก *เป็นสิ่งที่ให้ "คุณค่า-ความเจริญ-ความเป็นอยู่สุข-ความประเสริฐสูงสุด" แก่มนุษยชาติ*

"พระพุทธเจ้า" ก็เป็น **"คน"** เหมือนกับเรา พระองค์วนเวียนเกิดมาแล้วหลายภพหลายชาติ เป็นอะไรๆ มีอะไรๆ มามากมายสารพัด

และพยายามคิดค้นว่า *"จะเป็น **'คนเจริญที่สุด-คนดีที่สุด'** เป็นได้อย่างไร ?"*

จนมาพบกับ **"พระพุทธเจ้า"** องค์ก่อนๆ อีกนับไม่ถ้วน ได้พบแล้วก็ได้ศึกษากับ **"พระพุทธเจ้า"** องค์ก่อนๆ จนกระทั่งรู้ว่า *"คนเราเกิดมาแล้วควรได้อะไร ซึ่งเป็นสิ่งที่วิเศษสุด-ประเสริฐสุด ของความเป็นคน"*

แล้ว **"พระพุทธเจ้า"** ก็ค้นพบความจริง **"คนประเสริฐ" เป็นคนอย่างไร ?**

อาตมาก็เห็นด้วยว่า "คนประเสริฐต้องยอม...จน !"

คน **"ยอมจน" นี้ ประเสริฐสุด !** *ใครอยากร่ำรวยไม่ประเสริฐ-หาทุกข์-หาเวร*

มา **"จน"** ไม่ได้หมายความว่า *"กลายเป็นคนขี้เกียจ-เลว-สิ้นไร้ไม้ตอก"*

เพราะ **"คนประเสริฐ"** ต้องดี ไม่เลว ก็คือ *ต้องขยัน ต้องทำงาน ไม่ขี้เกียจ สร้างสรรได้ผลผลิตแล้ว ก็ต้องเสียสละ-แจกจ่าย-ไม่หอบหวง-เก็บกัก **"ยอมจน"***

สังคมมีแนวคิด "ต่างคนต่างรวย" ต่างศึกษามาก-รู้มาก-ฉลาดมาก-มีฝีมือ

ความสามารถมากๆ เพื่อไปหาทางเอาเปรียบ ได้มากเท่าไรก็ยิ่งชื่นชอบ แล้วก็รวย

ทุกคนก็เลยแย่งกัน-แข่งกันแบบนี้ ที่สุดแย่งชิงกันแบบสุจริตไม่ได้ ก็ขี้โกง-ทะเลาะเบาะแว้ง-ทำสงครามกัน สังคมทั้งโลกก็เป็นแบบนั้น จึงก่อทุกข์-ก่อเวรภัย

ถ้าไม่ได้เรียนรู้ **"สัจธรรม"** ก็เป็นอย่างนี้ ไม่ว่ายุคสมัยไหน

"ศาสนาพุทธ" ในเมืองไทยมีมาตั้งนาน แต่ก็ไม่เข้าใจหลัก **"ศาสนาพุทธ"**

ไม่มีใครสอนอย่างอาตมาสอน มีแต่สอนให้ไปรวย *"เอ้า ! รดน้ำมนต์...ไปทำมาหากินขอให้ร่ำรวยนะ หลับให้ได้หมื่น ตื่นให้ได้แสน"* พระก็สอนเองอย่างนี้นะ ทำให้คนขี้โลภ มักง่าย เหลวไหล เสียหาย ผิดพลาดมาก

"ศาสนาพุทธ" สอนให้คน "มักน้อย" คือ ***"ทำมากๆ เอาน้อยๆ นอกนั้นให้-จาคะ-ทาน-เสียสละให้คนอื่นไป"*** ก็รู้ทั้งนั้นทำอย่างนี้ดีกว่า-ประเสริฐกว่า แต่ไม่ทำหรือทำไม่ได้ ก็เพราะ **"ขี้โลภ-ขี้หวง-ขี้เหนียว"** จึงต้องล้าง **"กิเลสขี้โลภ"**

ใครจะว่าหลงตัวเอง ก็แล้วแต่ อาตมาคิดว่ ***"ได้นำพาพวกเราไปในทิศทางที่ถูกต้อง ถูกถ้วน โดยชอบ โดยควร โดยจริงแท้ เป็นสัมมา"***

อาตมาพาพวกเราทำอย่างนี้...**"สร้างสรร ขยัน เพียร เสียสละ ทำงานฟรี"** จึงได้ผลขนาดนี้ **ทุกคนไม่ต้องกลัวตกงาน งานมีแต่จะมากมายขึ้น** ท่ามกลางความเข้าใจบ้าง-ไม่เข้าใจบ้าง ของมวลสมาชิกพุทธกระแสหลักในเมืองไทย

อาตมาทำงานศาสนาจริงๆ ทำมาก ทำหนัก จนทำไม่ทัน ทำไม่ไหว !

✧ พุทธบริษัท ๔

หลักเกณฑ์วิธีการของ "พระพุทธเจ้า" มีรูปแบบสังคมของ "ศาสนาพุทธ" นั่นคือ มี **"พุทธบริษัท ๔"** เกื้อกูล-หนุนเนื่อง-เหนี่ยวนำกันเป็น **"มิตรดี-สหายดี-สังคมสิ่งแวดล้อมดี"** มีจารีต-ประเพณี-วัฒนธรรม อยู่ร่วมกันอย่างได้สัดส่วน

"ศาสนาพุทธ" ให้ "อิสรเสรีภาพ" ไม่บังคับใคร ! ใครเห็นดี...เอา !

เมื่อมีคนเห็น "ทิศทาง" ที่อาตมานำพาทำอย่างนี้ "ดี" จนมีมากขึ้นๆ ก็ต้อง รวบรวมคนที่เห็นได้-เป็นไปได้จริงๆ ให้มี **"วิถีชีวิต"** เป็นสังคมที่มี **"พุทธบริษัท ๔"**

"พุทธบริษัท ๔" คือ **"นักบวชชาย นักบวชหญิง อุบาสก อุบาสิกา"**

สำหรับ **"นักบวชหญิง" เรียกว่า "สิกขมาตุ" เราไม่ได้เรียก "ภิกษุณี"** ก็ไม่เป็นไร แต่ก็เป็น **"ฐานนักบวช"** ให้ได้ฝึกหัดปฏิบัติเป็นแบบอย่างได้ และสามารถปฏิบัติดี-ปฏิบัติชอบไปได้เหมือนกัน ไม่มีปัญหาอะไร อาตมาเข้าใจ **"สมมุติสัจจะ"** เข้าใจ **"ปรมัตถสัจจะ"** ผู้หญิงอย่าดีดดิ้นจะต้องเป็นฐานะ **"ภิกษุณี"** ซึ่งมีวินัยตั้ง ๓๑๑ ข้อ เดี๋ยวจะตายเอา แค่ **"ศีล ๑๐"** ก็เอาให้เจ๋งๆ เถอะ !

สังคมของพวกเรา **"ชาวอโศก" จึงมี "พุทธบริษัท" ครบทั้ง ๔ !**

เชิญพิสูจน์ "พุทธบริษัท" ที่มีครบ ๔ มีฐานผู้สร้างสรร ผู้ทำงาน เป็นขั้นเป็น

ตอน ได้ประโยชน์-ได้ผล เป็นไปได้ตามระเบียบวินัยที่ **"พระพุทธเจ้า"** วางเอาไว้

มีคนที่สามารถเดินตามรอย **"พระพุทธเจ้า"** พาเป็น ละล้างสิ่งที่เขาหลอก-เขาหลงกันได้ แล้วมี **"ความสุข"** อย่างชนิดที่ไม่ไปหลง **"โลกียสุข"**

เรื่องใดอันใดที่ยังติดอยู่-ยึดอยู่-หลงอยู่ ก็รู้ตัวว่า *"กิเลสอะไรที่ยังเหลืออยู่ แล้วพยายามลดละล้างออกให้ได้ ตามที่* ***'พระพุทธเจ้า'*** *พาทำ-พาเป็น"*

มีหลายๆ คน ลดละกันได้มากขึ้นๆ จนกระทั่งรวมตัวกันอยู่เป็น **"ชุมชน"** และถ้าคนใน **"ชุมชน"** มา **"บวช"** ตั้งแต่เล็กๆ น้อยๆ ได้ ก็ดี ! จะค่อยๆ **รู้** จะค่อยๆ **เห็นจริงจัง** จน **เห็นแจ้งจริงๆ** ก็จะ **"ไม่สึก"** แล้ว !

อาตมาไม่ได้สร้าง "พุทธบริษัท ๔" อาตมาเป็นแต่เพียงมากอบกู้ตามทฤษฎีของ "พระพุทธเจ้า" กอบกู้เหล่า "พุทธบริษัท" ให้เป็นคนแข็งแรง "เหนือโลก"

โลกปัจจุบันนี้ **เห็นเงินทองเป็นพระเจ้า** แย่งเงินทองกันอย่างกะอะไรดี !

ไม่ว่าโลกจะ...*มอมเมา-ล่อหลอก-ยั่วยุ ด้วย "ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-โลกียสุข"* อย่างไรๆ ก็ให้รู้เท่าทัน วางเฉยได้ **"จิตว่าง"** จาก **"กิเลส"** แล้วจริงๆ

อาตมาพาพิสูจน์หลักการของ **"พระพุทธเจ้า"** อยู่ท่ามกลางสังคมโลกอย่างนี้ จนกระทั่งแม้แต่ **อุบาสก-อุบาสิกา** ก็กลายเป็น **"ผู้ปฏิบัติธรรม" ที่มี "สัมมาอาชีพ"** ถึงขั้นทำงานรับใช้โดยไม่ต้องมีเงินทองแลกเปลี่ยน **ชีวิต "ทำงานฟรี" ก็อยู่ได้** ไม่ต้องไปมอบตนในทางผิด *(นิปเปสิกตา)* อย่าว่าแต่ **"สมณะ"** อยู่ได้ เพราะเขาใส่บาตรให้กิน

เป็นฆราวาส **"ทำงานฟรี"** ก็ยังอยู่ได้สบาย มีกิน มีอยู่

แม้แต่ **"ฆราวาส" ก็มีวิถีชีวิตพ้น "มิจฉาอาชีวะ ๕"** ไม่ต้องตลบตะแลง ยิ่งอาชีพขี้โกงหลอกลวง-ยิ่งไม่เอา มามีอาชีพที่วิเศษเป็น **"สัมมาอาชีพ"** ไม่นิ่งดูดาย ขยันเพียร มีน้ำใจ มีคุณงามความดี มี **"มิตรดี-สหายดี-สิ่งแวดล้อมดี"** พึ่งมิตรสหายได้ พึ่งบุญเก่าได้ *(บุพเพ จ กตปุญญตา)* นั่นก็คือ **"พึ่งตน" ที่เป็นคนมี "บุญ"** เป็น **"คนดี"** ให้จริงๆ เถอะ ! แล้วคนอื่นๆ เขาก็จะเกื้อกูลช่วยเหลือเราเอง

ใครๆ ก็อยากให้อยู่ด้วย เพราะเราเป็น **"คนมีประโยชน์คุณค่า"** เขาจะบำรุงรักษาเลี้ยงดูเราไว้ เจ็บป่วยเขาก็จะรีบรักษา ไม่มีกินเขาก็จะรีบให้กินอาหารดีๆ

ทุกชีวิตที่เกิดมาต่างถูกโลกพาให้เป็นไป พาให้หลงใหลใน "โลกียสุข"

อาตมาท้าทายเชิญให้มาพิสูจน์ *(เอหิปัสสิโก)* **"ธรรมะ"** ของ **"พระพุทธเจ้า"** ที่สามารถทำให้คนมีชีวิตอยู่ได้ โดย... **ไม่ต้องมีเงิน-ไม่ต้องสะสมวัตถุสมบัติ**

แต่ต้อง **มี "กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม" ที่ "น่าเลื่อมใส" มี**

การปรารภความเพียร มีการขัดเกลาตน มี "ศีล" เคร่งได้จริงๆ

ที่สุด **เคร่งจนไม่เคร่ง** ก็คือ *"เข้าถึงศีลจนเป็นปกติสบายแล้ว"*

"ศาสนาพุทธ" เน้น "โลกุตรธรรม" เพื่อแก้ปัญหามลพิษทาง "จิตวิญญาณ" เป็นการแก้ที่ต้นเหตุของปัญหาสังคม-เศรษฐกิจ-ความเป็นอยู่-ความเดือดร้อน-วุ่นวาย-อาชญากรรม-ธรรมชาติ-วัตถุ-สิ่งแวดล้อม-ระบบต่างๆ นานา ได้

"ศาสนาพุทธ" จึงเป็นศาสนาที่ **"แก้ปัญหา"** ให้คน **"พ้นทุกข์"** แล้วก็ฝากศาสนาไว้กับ **"การประพฤติปฏิบัติดี"** ของ **"พุทธบริษัท" ทั้ง ๔** นี่แหละ

อาตมาทำ "สังฆะ" คนทั่วไปก็เข้าใจว่า "สังฆะ" ต้องเป็น "นักบวช" เท่านั้น

จริงๆ แล้ว **"สังฆะ" ไม่ใช่แค่ "นักบวช" เท่านั้น !**

"สังฆะ" แปลว่า **"หมู่กลุ่ม"** *(สาวก = ผู้ฟัง)*

เริ่มต้นเป็นพุทธคนแรก ก็คือ **พระพุทธเจ้า "หมู่กลุ่ม"** ผู้ได้ฟังธรรมะของ **"พระพุทธเจ้า"** แล้วเอาไปปฏิบัติ เข้าหมู่พุทธคนต่อไปก็ **"โกณฑัญญะ"**

"พุทธบริษัท" ที่แท้จริง จะต้องเป็นผู้มี "ศีล" อันเป็น "สัมปทา"

"ศีลสัมปทา" คือ **"ผู้ที่เข้าถึงศีลแล้ว"**

"ศีล" นั้น ขัดเกลา **"กิเลส"** จนถึงจิต เป็น **"อาริยกันตศีล ปาริสุทธิศีล"**

ผู้เข้าถึงแล้วระดับต้นๆ ก็เป็น **"โสดาปัตติผล"**

ผู้ที่ยังไม่เข้าถึง **"ศีลสัมปทา"** ก็ได้แค่ **"สังวรศีล"** เอา **"ศีล"** มาระมัดระวัง ก็ยังดี จงศึกษาพากเพียรปฏิบัติไป...ให้เป็น **"โคตรภูบุคคล"** *(ผู้ปฏิบัติธรรมตลอดชีวิตไม่ถอยกลับ แม้หน้านองน้ำตา)*

✧ วรรณะ ๔ (นักบวช นักบริหาร นักค้า นักผลิต)

"<u>วรรณะ ๔</u>" ของพวกเรา "ชาวอโศก" กำลังก่อตัวขึ้น เรื่องนี้ลึกซึ้งนะ !

"การเมือง" *(กษัตริย์-นักบริหาร) ทุกวันนี้ เป็นระบบการเมืองที่ล้มเหลวอย่างไร ?*

"การศาสนา" *(พราหมณ์-นักบวช) ทุกวันนี้ เป็นระบบการศาสนาที่ล้มเหลวอย่างไร ?*

"การพาณิชย์" *(แพศย์-นักค้า) ทุกวันนี้ เป็นระบบการค้าขายที่ล้มเหลวอย่างไร ?*

"การเกษตร" *(ศูทร-นักผลิต) ทุกวันนี้ เป็นระบบการเกษตรที่ล้มเหลวอย่างไร ?*

"ปัจจัย ๔" *ทุกวันนี้ ข้าว-ผ้า-ยา-บ้าน เสื้อผ้าหน้าแพร พาล้มเหลวอย่างไร ?*

"ที่อยู่-ที่พักอาศัย-บ้านช่อง-เรือนชาน" *ทุกวันนี้ พาล้มเหลวกันอย่างไร ?*

<u>ระบบทุกระบบในสังคมไทยทุกวันนี้ กำลังล้มเหลวเลวร้ายเน่าเฟะแล้ว</u> !

นักผลิต *(วรรณะศูทร)* ต้องควบคุมดูแล **"สร้างผลผลิตให้ดีๆ มีคุณภาพ"**

ถ้าเราเป็น**"นักผลิต"** ต้องผลิตสิ่งที่จำเป็น คือ **ปัจจัย ๔** ทำการเกษตรของเราให้มั่นคง มี **"อัตตา หิ อัตตโน นาโถ"** เพียงพอเมื่อไหร่ ก็เกื้อกูล-เผื่อแผ่-เลี้ยงดูกันเองได้อย่างสบาย แจกจ่ายอยู่ๆ กินๆ เผื่อแผ่กันได้ทั่วถึงในครอบครัวใหญ่

อาตมาก็อยากจะให้พวกเราพิสูจน์ **"ทฤษฎีบุญนิยม"** ว่า *"จะแก้ปัญหาสังคม ที่เขาทุกข์ร้อนกันอยู่มากมายได้ไหม ?"* อย่างน้อยที่สุดในหมู่พวกเราเอง

นักค้าขาย *(วรรณะแพศย์)* ที่จริงก็คือ *"งานการบริการ-จำหน่าย-แจกจ่ายแก่กันและกันนั่นเอง"* เป็นระบบการขนย้ายถ่ายเทเอาออกไปเผื่อแผ่แบ่งกันกินใช้

อาตมาก็พยายามดูแลปรับทิศทางให้เกิดการจำหน่ายจ่ายแจก ที่จะเป็นเนื้อหาของ **"เศรษฐกิจบุญนิยม"** อย่างไร ? *(ไม่เอารัดเอาเปรียบ-ไม่ฉวยโอกาส)*

นักการเมือง-นักบริหาร *(วรรณะกษัตริย์)* **จะต้องเป็น "อนาคาริก" ไม่สะสมทรัพย์สินศฤงคาร พยายามฝึกหัดการบริหารให้เสียสละจริงๆ ให้จริงเถอะ ! จนมีเหตุปัจจัยบุญบารมีที่ครบพร้อม จะไม่อดอยากลำบากลำบน จะมีแต่คนให้**

ในอนาคตจะมีตัวจริงยิ่งกว่า เป็น**"อนาคาริก"** ยิ่งกว่า **พลตรีจำลอง ศรีเมือง**

นักบวช *(วรรณะพราหมณ์)* **พระ ภิกษุ สมณะ** เป็นบุคคลที่ได้ตั้งใจปวารณาตนแล้ว ได้พากเพียรฝึกฝนอบรมขัดเกลาตนมาก่อน **จนสละสมบัติทางโลกได้** และมั่นใจที่จะใช้ชีวิตเป็น**"นักบวช"** *(ผู้นำทางจิตวิญญาณ)* โดยเฉพาะ **"นักบวชชาวอโศก"**

✧ นักบวชชาวอโศก

"นักปฏิบัติธรรมชาวอโศก" แม้ตั้งใจจะมาบวช ก็ไม่ใช่จะบวชกันได้ง่ายๆ ธรรมดาๆ อยากบวชเมื่อไรก็แค่ "ทำพิธี" ผ่านๆ เข้ามาเป็น "องค์พระ" ไม่ใช่นะ !

อาตมาได้พยายามฝึกฝนอบรม เลือกเฟ้นคัดขึ้นมา จะต้องเป็นผู้ที่มีความตั้งใจจริงๆ มี "คุณธรรม" พอสมควรถึงขีดถึงขั้น ต้องตรวจสอบกันจริงๆ กว่าจะผ่านเข้ามาเป็น**"สมณะชาวอโศก"** เราไม่ได้ทำกันเล่นๆ บวชแบบไม่จริงจัง-ไม่ตั้งใจ *(ประเภท หลักลอย คอยงาน สังขารโทรม บวชตามประเพณี บวชหนีหนี้ บวชผลาญข้าวสุก บวชสนุกตามเพื่อน ฯ ไม่มี ! นักบวชชาวอโศกจริงใจจริงจังตั้งใจบวชตลอดชีวิต !)*

เพราะ **"การบวช" ก็เป็น "อาชีพ" และเป็น "สัมมาอาชีวะ" ที่แสนประเสริฐ** เลิศยอดของมนุษย์ทีเดียว เป็น**"อาชีพ" ของ "ชาวปฏิโสต"** *(คนทวนกระแสโลกีย์)*

ผู้ที่จะมาใช้ชีวิตถึงขั้นเป็น "นักบวช" จึงต้องเรียนรู้-ฝึกฝน-อบรมตนเองมา ก่อน ฝึกอดิเรกมาก่อน *(อาชีพนักบวชไม่ใช่งานอดิเรก)* คือ *ต้องทดลอง **"บวช"** ตั้งแต่ยังมีอาชีพเป็นคฤหัสถ์ดูก่อน* ***จนแน่ใจ-มั่นใจให้ดีที่สุดจริงๆ ว่า "เราจะมาทำอาชีพ 'นักบวช' นี้ได้ อย่างไม่ขาดทุน-ไม่ล่มจม-ไม่เป็นหนี้-ไม่ทุกข์ทรมาน"***

และเมื่อ **"บวช"** เข้ามาแล้ว **ก็ต้องอยู่ใน "อาชีพนักบวช" อย่างไม่ด้อยปัญญา** เจริญรุ่งเรืองไปได้ มีกำไร มี**"โลกุตรระผล"** หรืออย่างน้อยก็มีฐานยึด-ฐานพัก อันจะพออยู่ในเครื่องแบบ**"นักบวช"**ได้ โดยไม่ทำตนให้เป็นที่เสื่อมศรัทธา

จึงจะได้ชื่อว่า ***"เป็นพนักงานขั้น 'นักบวช' หรือเป็นผู้มีอาชีพ 'นักบวช' ของ 'พุทธศาสนา' ที่ไม่มีบาป ไม่มีภัย ไม่เน่าใน"***

ผู้ที่จะมาใช้ชีวิตถึงขั้นเป็น "นักบวช" หากไม่ศึกษา-ไม่เรียนรู้-ไม่ฝึกฝน-ไม่อบรมตนเองมาก่อน ก็จะมีชีวิตอยู่ใน "เพศนักบวช" อย่างด้อยปัญญา จนไม่รู้ตนว่า *"ตัวเองนั่นแหละ ที่เป็นผู้ฉุดศาสนาให้ลงต่ำอยู่ๆ ด้วยกายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม เพราะทุจริต...ต่อพุทธจารีต-ต่อสมณสารูป-ต่อวินัย-ต่อพุทธศีล-ต่อพุทธสมาธิ ต่อโลกุตรปัญญา จนต้องทำบาปเกินบุญ กระทั่งที่สุดต้องเลิกอาชีพ (นักบวช) นี้ไป*

แถมจะ...มีบาป-มีเวร-มีภัย-มีหนี้-มีอกุศลวิบาก ตามติดตัวไปอีก"

"ฆราวาส" ผู้มีกิจธุระมาก ยัง "บวช" ไม่ได้ ก็ต้องปฏิบัติธรรม ตามฐานะของ "ฆราวาส" ให้มีการประพฤติปฏิบัติธรรมทุกฐานะ "พระรัตนตรัย" ก็มีครบ

ผู้ที่ "บวช" แล้ว ได้ "สมมุติ" แล้ว และตั้งใจ "ประพฤติธรรม" จริงๆ อย่างที่ "ชาวอโศก" พาทำ อาตมาว่า *"ไม่มีข้อที่น่ารังเกียจนะ"*

ฆราวาส ยังไม่ได้บวช ยังไม่ได้เข้ามาอยู่ในกรอบศาสนธรรมวินัยของ**นักบวช** ที่เคร่งครัด ก็กราบเคารพ **"นักบวชชาวอโศก"** ได้ทุกองค์ แม้ท่านจะเทศน์ไม่เก่ง

"สมมุติสัจจะ" ก็เป็น **"สัจจะสมมุติ"** อย่างหนึ่ง ที่เราต้องยอมรับในสังคม

"สมณะ" ที่บวชก่อนอายุพรรษามากกว่า ก็เป็น **"ภันเต"** แม้ยังไม่บรรลุธรรมขั้นสูง เป็นสมณะภิกษุสามัญ แต่ผู้ที่บวชทีหลังได้เป็น **"อรหันต์"** แล้วก็ตาม ก็ต้องกราบภิกษุที่บวชก่อน หรือสามเณรบรรลุ **"อรหันต์"** แล้ว ก็ต้องกราบพระภิกษุปุถุชน **นี้เป็น "สมมุติสัจจะ" ที่จะต้องนับถือเคารพ ต้องเข้าใจให้ครบ**

ผู้ที่มา "บวช" แล้วตามสัจจะต้องมีองค์ประกอบที่เป็น "สมณะ" คือ ต้องเป็นผู้มีคุณ ๙ ประการ *(วรรณะ ๙ เลี้ยงง่าย บำรุงง่าย มักน้อย ใจพอ ขัดเกลา มีศีลเคร่ง มีอาการที่น่าเลื่อมใส ไม่สะสม ยอดขยัน)* ชาวพุทธจะต้องกราบเคารพไม่ว่าศักดิ์จะสูงใหญ่ขนาดไหนแม้พระมหากษัตริย์ก็ยังต้องกราบไหว้เพราะผู้ที่ **"บวช"** เป็นพระภิกษุแล้ว ก็คือ **"สมมุติสัจจะ"** ที่ชาวพุทธจะต้องเข้าใจ ไม่ควรลบหลู่ดูถูก

ส่วนที่เป็นสมมุติ ก็ต้องทำตามสมมุติให้ถูกต้อง-ให้ดี-ให้งาม สังคมก็จะอยู่กันอย่างราบรื่น มีระบบระเบียบ-มีกฎเกณฑ์-มีธรรมวินัย เป็นคน **"ศิวิไลซ์"** เป็นคนเจริญ รู้จัก **"สัจจะ"** ทั้ง **สมมุติ** และ **ปรมัตถ์** ผู้ที่รู้ **ปรมัตถ์** จะยอมรับ **สมมุติ**

<u>"นักบวช" เป็นฐานะที่ได้รับการยกไว้</u> ให้เป็นที่เคารพกราบไหว้บูชาสูงสุด ในบรรดาฐานะแห่ง **"วรรณะ ๔"** โดยเฉพาะ **"นักบวช"** ท่านใด มี **"ภูมิธรรม"** สูงส่งบรรลุนามธรรมขั้นสูงสุด ได้ถึงระดับขั้น **"อรหันต์"** จริง ก็ยิ่งเป็นร่มโพธิ์-ร่มไทรของมวลมนุษยชาติได้อย่างวิเศษแท้จริง เป็นหลัก-เป็นที่ปรึกษา-เป็นที่พึ่งของสังคม เป็นสรณะหนึ่งของ **"พระไตรรัตน์"** อันเป็นที่พึ่งสำคัญสูงสุดของชาวพุทธ

<u>"นักบวช" เป็นฐานะสูงสุดของสังคม</u> จะต้องเป็นผู้มีความบริสุทธิ์ปราศจากกิเลสเครื่องเศร้าหมอง จึงต้องมี **"คุณธรรม"** ที่เป็นจริงอันมีคุณค่าประโยชน์อย่างยิ่ง มี **"ความจริง"** ที่เป็นสิ่งสูงสุด *(ปรมัตถสัจจะ)* ตามความเป็นจริง

แต่ถ้าส่วนตัวท่าน ทำไม่ดี ทำไม่เหมาะสม ทำหลอกลวง ก็เป็น **"บาปกรรม"**

ของท่าน เป็นธรรมดาธรรมชาติ เป็นสัจธรรมของจริงอยู่แล้ว

ถ้าชัดเจนจริงๆ ว่า *"ท่านทำความเสียหาย ไม่เกิดผลดี เราก็ต้องประท้วงอย่างแรง ไม่ผิดหลัก เราก็มีสิทธิ์จะลงพรหมทัณฑ์ไม่ยอมรับ คว่ำบาตร ก็ทำได้"*

การเป็น "สงฆ์" ของ "พระพุทธเจ้า" จึงต้องมี "ธรรมะ" ทรงขึ้นจริงๆ "พระพุทธ-พระธรรม-พระสงฆ์" แยกกันไม่ได้ !

ตราบใดที่ **"พุทธ-ธรรม-สงฆ์" ยังไม่แยกกัน** คือ *เข้าใจเป้าหมายเนื้อแท้ของ **"พุทธ"** ที่เป็น **"พระธรรม"** คำสั่งสอนที่จะทรงขึ้นให้ได้จริง เราก็เป็น **"สงฆ์"** ถ่ายทอดสืบต่อกันไปเรื่อยๆ ยังมี **"สงฆ์"** ผู้ปฏิบัติดี-ปฏิบัติชอบ-ปฏิบัติถูกตรง-ได้มรรค-ได้ผล-ได้เนื้อหาของ **"พุทธธรรม"** อยู่เมื่อไร* นั่นก็คือ **"พุทธศาสนา" มีอยู่เมื่อนั้น**

เพราะ **"ความจริง"** ที่เกิดขึ้น-มีขึ้น มีผู้เข้าถึงได้จริงๆ-ได้พึ่งพาอาศัยจริงๆ มีหลักธรรม-มีตัวอย่าง-เป็นแบบอย่างที่น่าเคารพนับถือ เป็นผู้อบรมศึกษาฝึกฝนจนสงบระงับ มี **"ธรรมะ"** สูงขึ้นจริง กระทั่งยึดมั่นสมาทาน **ผ้ากาสาวพัสตร์** มีรูปแบบเป็น **นักบวช** เป็น **ภิกษุ** เป็น **พระ** เป็น **สงฆ์** เป็น **สมณะ** ของ **"พระพุทธเจ้า"** ได้จริง

ยิ่ง **มี "ปรมัตถ์" เป็น "พระอาริยะ" ระดับสูงขึ้นๆ "ศาสนาพุทธ" ก็ยังคงเจริญอยู่ไม่เสื่อมคลาย** *...เราจะเอาความเป็น **"สงฆ์"** อย่างนี้กันไหม ?*

✧ จงแน่ใจในธรรม อย่าพร่ามัว

[เก็บความจากอบรมทำวัตรเช้านักบวชชาวโศก ๒๕ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๑๘ (วันมาฆบูชา)]

ถ้าผู้ใดไม่แน่ใจ ยังเห็นว่า *"การรวมกลุ่มเป็นอโศก เพื่อมาทำงานนี้ ชีวิตไร้ค่าไม่มีประโยชน์อะไร ตนก็ไม่มีประโยชน์" ถ้าคุณไม่ได้อะไร มันก็ไม่มีอะไรนะ !*

ถ้าใครรู้ตัวว่า ***"ถูกหลอกเสียแล้ว รีบหันหลังกลับ"*** **อย่าหลงใหล อย่าพร่ามัว**

ผมไม่ได้ไล่นะ ! ***เพราะผมไม่อยากให้ใครมา...โดยที่ไม่รู้-ไม่แจ้ง-ไม่จริง***

ผม *(กล่าวกับนักบวช)* ไม่ได้หลอกลวงใคร ***ผมเองผมเป็นอยู่ทุกวันนี้ ผมก็สบายๆ***

ผมทำงานอยู่นี่ พวกคุณก็เห็นว่า ***หนัก ! แต่ผมก็หนัก ! อย่างสบายของผม*** *แล้วอนุโลม-ปฏิโลม ตามที่ผมมี **"สัจจานุโลมญาณ"** ผมก็ทำจริงๆ*

ก็ขอให้พวกคุณ...แน่ใจ-ในสิ่งที่ยังไม่แน่ใจ ความไม่ชัดแจ้ง-ทำให้ชัดแจ้ง ไม่ลงตัว-ทำให้ลงตัว ไม่รู้จริง-ทำให้รู้จริง ผมไม่ได้มานั่งหลอกลวงพวกคุณ

เดี๋ยวจะหาว่า *"หลอกลวง"* เป็นบาปเป็นเวรกัน เหมือนดังที่เกิดประสบการณ์

พ่อแม่เขามาตามตัวไป แล้วก็หาว่า *"ผมหลอกลวงเอาลูกเขามา"*

ผมหลอกลวงเอาพวกคุณมาหรือ ? หรือคุณมาด้วยปัญญาของคุณ ?

คุณตัดสินของคุณเอง คุณรู้เห็นของคุณเอง **อย่าพร่า อย่ามัว**

จงพยายามอ่านตัวเอง รู้ตัวเองให้ได้ว่า *"คุณได้ประโยชน์หรือ ?"*

ไม่รู้-จงรู้ ! ไม่ชัดเจน-จงทำความชัดเจน ! ไม่รู้แจ้ง-จงทำความรู้แจ้ง !

พวกคุณจงรู้-จงเข้าใจตัวเอง และก็บอกแก่ตัวเอง ให้แน่ใจ ให้แน่นอน ให้ "จิต" ยืนยันมั่น-เห็นมั่น-แน่ใจให้ได้ว่า *"คุณมาดีแล้ว-ได้แล้ว-เห็นแล้ว-เข้าใจแล้ว-ถูกแล้ว-ไม่มีอันเปลี่ยนแปร-เป็นอันมั่นคง-ยั่งยืน-แน่นอน-เที่ยงแท้ (นิยตะ)"*

แล้วก็อย่าลังเลหลงสงสัยไม่แน่ใจว่า ***"ผมพาถูกทางแน่หรือ ?"***

สำหรับคนที่ยังไม่แน่ใจ ***จงตรวจสอบ...ทวนแล้ว-ทวนอีกๆ***

คิดทบทวนให้บ่อยๆ ***"ผมพาถูกทางแล้วหรือ ?"***

ใครแน่ใจแล้วว่า *"ผมพาถูกทางแน่ จงแน่ใจต่อไปเถิด"* **ผมมีความบริสุทธิ์ใจ** อย่างนั้น ไม่ใช่ให้คุณมาหลง แต่ก็เตือนด้วย ให้ศรัทธาด้วย ถ้าแน่ใจแล้ว...แน่เถิด

คุณต้องได้อะไร...ที่ดีขึ้นของคุณ ที่คุณรู้ว่า...ดี ตามที่ผมบรรยายไปเป็นขั้น เป็นตอน ตั้งแต่ **"อบายมุข"** คุณพ้นได้ **"กามคุณ"** ลดละได้ **"โลกธรรม"** เลิกมาได้

จนกระทั่งตัด **"อัตตา-ปรมาตมัน"** จิตที่ยึดมั่น-ถือมั่น **"ตัวตน"**

รู้ในความละเอียดของจิตในจิตออกปานนั้น **คุณต้องรู้จริงๆ ของคุณนะ !**

คุณลดละ-วางปล่อย-เบาสบาย-ไม่เดือดร้อน-เป็นไปโดยง่าย... *"แม้นุ่งห่มแค่ผ้าบังสุกุล คุณก็ไม่เดือดร้อน มีมากก็แจกจ่ายให้คนอื่นได้ อาหารก็แค่บิณฑบาตยังขันธ์ให้เดินเครื่อง-รักษาขันธ์ไป ให้ทำงานไปในโลกได้ ไม่ได้กินเพราะรูป-รส-กลิ่น...ดี-อร่อย" คุณได้สิ่งนั้นจริงหรือไม่ ? เป็นไปโดยถูกต้องตามที่ผมว่าหรือไม่ ?*

คุณแน่ใจไหมว่า *"อย่างนี้ดี ?!" (อาชีพสมณะ ชีวิตนักบวช)*

"ประโยชน์ตน" คุณก็ได้...เบา-ว่าง-ง่าย-สบายดี-พ้นภาระ !

จะมี **"ภาระ"** ก็คือ **"ความเกื้อกูล ที่ฝืนทนทำได้ ตามที่ผมพาทำ"**

จงฝืนทน **"ทำดี"** ให้ได้จริงๆ เถิด ! แล้วต่อไปคุณก็จะทำได้มากเอง

ต่อไปในอนาคต **ผมก็จะมีงานมากขึ้นกว่านี้อีกมาก แล้วผมก็จะทำได้สูงขึ้นไปตามฐานะของผม** แล้วคุณก็จะทำได้จริงตามที่ผมทำได้ **เมื่อผมทำได้ คุณก็คน คุณก็ต้องทำได้อย่างผมบ้าง** ทั้งผู้หญิง-ผู้ชายไม่ว่ากระไร เมื่อคุณทำได้ถึงฐานที่ผมทำได้ คุณก็มาทำอย่างที่ผมทำ ไล่เรียงสูงไปเป็นระดับๆ ก็เป็นอย่างนั้นโดยจริง

✧ การเมืองกับศาสนา

*(เก็บความจาก **"การเมืองกับศาสนา"** ยังเป็นปัญหาที่ต้องตอบ โดย สมณะโพธิรักษ์ ธ.ค.๓๗)*

"งานการเมือง" เป็นงานของคนในสังคม ที่ทุกคนจะต้องร่วมกันทำ ไม่มียกเว้น แม้นักการศาสนาก็มีสิทธิ์ร่วมทำ ในขอบเขตของสิทธิและหน้าที่ตามกฎหมาย

อย่าลืมว่า **"สิทธิของมนุษยชนที่เป็นอิสระ"** ในความหมายของความเป็น **"ประชาธิปไตย"** นั้น มันลึกซึ้งนะ !

นั่นคือ ***"ทุกคนมีสิทธิ์...คิด-พูด-ทำ ในส่วนที่กฎหมายไม่ได้ระบุห้ามไว้"***

โลกมีทั้งเสื่อมและพัฒนา เราต้องรู้จัก "อภิวัฒน์" ให้ถูกส่วน

อย่าเอาแต่ **"อนุวัตร"** *(คล้อยตาม)* หลงงุ่มง่ามตามของเก่า ที่ดักดานไปไม่รอด หรือหลงเพริดคล้อยตามโลกสมัยใหม่ไปอย่างโง่ๆ **ก็ระวังเถอะโลกจะแตกแล้ว !**

ความเข้าใจเก่าๆ ประเพณีเก่าๆ ในเรื่อง "การเมืองกับศาสนา" เราก็รู้ว่า *"ยึดกันอยู่อย่างไร ซึ่งยึดกันมา-ปฏิรูปกันมา (ไม่ข้องเกี่ยวกัน)...จนผิดไปนานแล้ว"*

จริงอยู่มีประเพณีปฏิบัติ ที่ต้องคำนึงถึงด้วย แต่นั่นแหละบางประเพณีมันล้าสมัยจริงๆ ยุคกาลไม่เหมาะสม ขืนจมอยู่กับประเพณีนั้น มันไม่คุ้มมีแต่เสื่อม ดังนั้น บางประเพณีต้องมีการวิวัฒน์พัฒนาใหม่ ต้องใช้ **"ปัญญา"** กันอย่างสำคัญ

นี่โลกก็หมุนมาถึง พ.ศ. ๒๕๕๐ กว่าแล้ว น่าจะฉลาดด้วย "ปัญญา" น่าจะใช้ "ปัญญา" ให้ละเอียดลึกซึ้ง จนแจ้ง "สัจธรรม" และ "อภิวัฒน์" พัฒนาการเมืองให้ได้สัดส่วนที่ถูกต้อง ตามสาระสัจจะให้เหมาะสมกับกาลสมัยกันได้แล้ว

ผู้มีปัญญาพอ ก็คงจะเข้าใจว่า *"ควรจะพัฒนากันไหม ?" (การเมืองกับศาสนา)*

ตามที่ **อาตมากำลังประกาศเผยแพร่หลักการของ "บุญนิยม"** ซึ่งก็คือ **"พุทธนิยม" นั่นเอง และเป็น "พุทธแบบโลกุตระ" ด้วยที่ต้องทำจิตใจให้ละล้าง "กิเลส" จนอยู่เหนือ "โลกธรรม"** เหนือการหลงเป็นทาส ...ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-โลกียสุข...ในจิตใจให้ได้จริงๆ **จนมักน้อย-สันโดษ-จิตสงบเย็นแท้** เรียกว่า **"วูปสมสุข"** อันเป็นสุขที่ต่างจาก **"สุขัลลิกะ"** หรือ **"โลกียสุข"**

นี่...**เป็นเรื่องของ "ศาสนา" เป็นเรื่องของ "คนไม่เห็นแก่ตัว" เป็นเรื่องของ "คนดี-คนสะอาด" เป็นเรื่องของ "ปัญญา" ที่รู้จัก "ความดี" อย่างถูกต้อง !**

โดยเฉพาะ "ศาสนาพุทธ" นั้น เป็นศาสนาที่มีความละเอียดลึกซึ้ง เป็นศาสนาแห่งสังคม ไม่ใช่ศาสนาอย่างฤาษี หรือนักบวชต่างๆ ที่มีความรู้แค่ **"ฌาน"**

TODAY ข่าวทูเกย

โอลด์เติร์ก มหาจำลอง และสมณะโพธิรักษ์

...ตามคติพระ..หลงคติมอบ
เช็กบิล สันติอโศก

แต่ดูเหมือนว่าปฏิบัติการ "ไม่เอาทักษิณ" ครั้งนี้มีอะไรที่พิเศษไปกว่าการสนับสนุนขุนพลเอกของสันติอโศกในกรณีอื่นๆ เพราะเมื่อทัพสันติอโศกเริ่มขับเคลื่อนเข้าสู่สนามหลวงวันที่ 26 กุมภาพันธ์ ผู้นำทัพหาใช่ พล.ต.จำลอง ศรีเมืองแต่อย่างใด แต่กลับเป็น ...อมทัพใหญ่ "โพธิรั ...สมณะสีดำ" เข้า ...นเอง

เหวยย เขพูทอ ไเหวยมเอาเปสสันหยเหา

พากษาห้ามแต่งกายเลียนแบบพระสงฆ์ในปี 2538

แน่นอนการปรากฏตัวของสมณะโพธิรักษ์ประเด็นที่ผู้คนในสังคมให้ความสนใจ ย่อมมิใช่มรรคผลที่ทำให้พิศย์เอาอย่างพ.ต.ท.ดร.ทักษิณ ชินวัตร นายกรัฐมนตรีต้องพลิกเกมยุทธ์ "ยุบสภา" ขึ้นมาต่อกรหลังจากรู้แน่ชัดโพธิรักษ์เอาจริงแน่ เพราะสุดารัตน์ เกยุราพันธุ์ แกนนำพรรคไทยรักไทยคนสำคัญเข้าไปเจรจายุติศึกไม่สำเร็จ

เพราะประเด็นนี้มิใช่เรื่องที่เกินความความคาดหมาย แต่ผู้คนในสังคมกำลังตั้งคำถามสมณะต้องการอะไรมากกว่า "ทักษิณออกไปหรือไม่!"

โดยก่อนหน้านั้นต้องยอมรับกันว่า นับตั้งแต่พ.ต.ท.ดร.ทักษิณ ชินวัตร ขึ้นมาบริหารประเทศ สถานะของสันติอโศกเสมือนหนึ่ง

เหนือน้ำทุกครั้งที่มีโอกาส โดยเฉพาะการยุบุญครั้งสำคัญที่สุดนั้นก็คือการพ.ต.ท.ดร.ทักษิชินวัตร ได้สั่งการให้ ดร.วิษณุ เครืองาม รอนายกรัฐมนตรีในฐานะผู้กำกับดูแลสำนักงาพระพุทธศาสนาแห่งชาติ เข็นคำสั่งอย่างเป็นทางการมอบหมายให้พล.ต.จำลอง ศรีเมือเข้ามาจัดผิดชอบในการจัดงานวันวิสาขบูชาโล ซึ่งจัดขึ้นเป็นครั้งแรกในปีที่ผ่านมา

นาทีทองอย่างนี้แล้วมีหรือที่พล.ต.จำลอศรีเมือง จะไม่ดึงสันติอโศกเข้ามาร่วมด้วย และเพียงแค่ขับเสนอความคิดในที่ประชุเสมือนเอาน้ำมันราดเข้าไปในกองเพลิงองค์กเครือข่ายพุทธศาสนาเริ่มขับเคลื่อนต่อต้าน โดยเฉพาะ2 องค์กรแกนนำที่เคยชิงธงนำอย่างศูนย์พิทักษ์พระพุทธศาสนาแห่งชาติ ซึ่งนำโดพระมหาโชว์ ทัสสโน ยังเจรจาหย่าศึกและแตะมือเป็นพันธมิตรร่วมด้านกับองค์กรของคณะศิษยานุศิษย์ของหลวงตามหาบัวภายใต้

นานาสังวาส...สงฆ์กับม็อบ

องค์กรสงฆ์ระดมญาติโยม
สวมบทองครักษ์พิทักษ์ผู้นำ

'สันติอโศก'ร่วมไล่'ทักษิณ'
รักษาจริยธรรมผู้นำชาติ

สันติอโศกร่วมม็อบ
ภารกิจดูแลสังคม

ร่วมเทิดพระเกียรติเนื่องในวโรกาสมหามงคล ทรงครองสิริราชสมบัติครบ ๖๐ ปี ของพระพระเจ้าอยู่

สยามธุรกิจ

เมืองไทย 1766

นี่แหละ ผู้พิทักษ์สันติราษฎร์

สันดานนักการเมือง
อ้างสารพัด..สุดท้ายทำเพื่อใคร?

ส่องหุ้นร้อนรับเลือกตั้ง มาแรง'สินเชื่อ-เครดิต'

'เศรษฐกิจ'ใกล้พินาศ การเมืองสร้างปัญหา

> GDP ดิ่งเหวแน่สิ้นปีเหลือแค่ 4%

จับตาศึกพระ..หลังศึกม็อบ เช็กบิล สันติอโศก

จับตาม็อบรุนแรง

ไทยรัฐ

ทักษิณตั้งชิคชัยคุมเกม

จับแล้วธุรกิจ

ฉงนโยธรโวยไม่ได้ค้านลาน-ไฟลาออก

ฆ่าเสี่ยน้ำปลา' เขย่งทุกตัวแปร

สามัญทั่วๆไป หรือแค่ **"สมาธิ"** สามัญสากลเท่านั้น แต่ของพุทธนั้น มี **"สัมมาสมาธิอันประเสริฐ"** *(อาริโย สัมมาสมาธิ)* ที่พิเศษต่างจากศาสนาอื่นๆ ทั้งหมด เพราะเป็น **"สมาธิ" ที่เกิดจากทฤษฎี "สัมมาอาริยมรรค ๘"** ซึ่งอาตมาพยายามเผยแพร่ออกไป

"ศาสนาพุทธ" อยู่ท่ามกลางสังคม มี **พหูสูต** มี **โลกวิทู** รู้เท่าทันโลก เท่าทันสังคม ไม่ทำร้ายสังคม ไม่แย่งชิงเอาเปรียบสังคม ไม่เป็นทาส...*ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-โลกียสุข* ซึ่งเป็น **"โลกุตรบุคคล"** ที่เป็นคนอยู่กับ **"โลกธรรม"** ได้ แต่เป็นอิสระ-ไม่เป็นทาสต่อ **"โลกธรรม"** ได้แล้วจริงๆ *จึงเป็นคนช่วยสังคมได้อย่างไม่ลำเอียง ช่วยสังคมได้อย่างบริสุทธิ์ใจมาก และมีความจริงใจที่จะช่วยสังคม ไม่เห็นแก่ตัว ไม่กลัวคำกล่าวร้าย-นินทา-ใส่ความ ไม่กลัวการเดาผิดๆ ของคนผู้ไม่รู้จริง ไม่กลัวเพราะไม่ต้องไปมัวโกรธใคร-ไม่คิดแก้แค้นใคร ไม่กลัวเพราะไม่โลภ-ไม่โกรธ-ไม่หลง*

เพราะฉะนั้น **คนที่จะไปทำงาน "การเมือง" ก็ไปทำงานเป็น "นักการเมือง" ที่มี "ศาสนา" ให้ได้ มีธรรมะของ "พระพุทธเจ้า" ให้มากๆ และไปทำงานการเมืองด้วยความจริงใจ ก็ตั้งใจทำไปสิ !** *(ทำหน้าที่ของนักการเมืองที่ดี ที่มีหัวใจอยู่กับหลักธรรม)*

ถ้าเป็น **นักการเมือง ที่ดีมีปัญญา จะไม่กลัวศาสนา จะไม่กันศาสนาออกจากการเมือง เพราะศาสนาช่วยให้มีแต่ดียิ่งๆ ขึ้น พาทั้งตน และสังคมเจริญยิ่งขึ้น**

แต่นักการเมือง และคนฉลาดแบบเฉโก ที่เป็น "ทาสโลกธรรม" จะพยายามกันศาสนา หรือผู้มีคุณธรรม ให้ออกห่างจากการเมือง และกลุ่มของตน เพื่อจะได้ทำความไม่ดีได้สะดวก *(ไม่มีก้าง)* ทุกวันนี้ก็มีผู้ที่ยังไม่รู้แจ้งความจริงอย่างที่กล่าวนี้ ที่ไปหลงคารมนักการเมืองฉลาดเฉโก แล้วก็เห็นคล้อยตามกันไปทั่วโลก

ที่จริงมันเป็นเล่ห์เหลี่ยมของ "นักการเมืองเฉโก" ประชาชนต้องพินิจกันดีๆ อย่าไปหลงลมเขาง่ายๆ เมื่อเขาบอกว่า *เป็นผู้ปฏิบัติธรรมแล้วอย่าไปเล่นการเมือง หรือศาสนาเกี่ยวการเมืองไม่ได้ หรือรู้การเมืองไม่ได้ช่วยคิดช่วยอ่านงานการเมืองไม่ได้*

นั่นเป็นเล่ห์ของ "นักการเมือง" ที่เขาทำสำเร็จมานานแล้ว

"ประเทศชาติ" ถึงได้ไม่เจริญ ก็เพราะเหตุนี้ เป็นเหตุสำคัญเหตุใหญ่ทีเดียว

✧ สุดยอดนักประชาธิปไตย

อาตมาจะขอเปิดเผย "ความจริง" ให้ฟังในด้าน "รัฐศาสตร์"

"พระพุทธเจ้า" เป็นผู้ประกาศสถาปนา "ประชาธิปไตย" ท่ามกลางยุคทาส ยุคสมบูรณาญาสิทธิราช ยุคที่ผู้คนในสังคมไม่เข้าใจใน **"สิทธิเสรีภาพ"** ไม่มีสิทธิ์ในเรื่องของทรัพย์สิน ทำแทบตายยิ่งกว่าวัวควายก็ไม่มีสิทธิ์อะไร นายทาสเอาไปหมด ทาสทุกคนต้องสยบยอมให้กับนายทาส ไม่รู้จักเรื่องของสิทธิ ไม่มีสิทธิมนุษยชนในเรื่องการแสดงออกทาง...กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม

"พระพุทธเจ้า" เป็นผู้ประกาศรัฐอิสระ ปลดปล่อยทาส ลูกจันฑาลในระดับคนวรรณะชั้นต่ำสุด ทุกคน "บวช" แล้ว ต่างก็มีอิสรเสรีเท่าเทียมกัน มีสิทธิเต็มที่ ในการประพฤติปฏิบัติตามธรรมวินัย แม้แต่พระเจ้าแผ่นดินก็ยังต้องกราบ พระองค์เป็น **นักประชาธิปไตย** ที่ได้ปลดปล่อยทาสอย่างสมบูรณ์ในยุคนั้น

"พระพุทธเจ้า" ตรัสถาม **พระเจ้าอชาตศัตรู** ว่า *"ข้าทาสบริวารของท่าน เมื่อเข้ามาบวชปฏิบัติธรรมในศาสนาพุทธแล้ว ท่านจะเรียกเอาข้าทาสบริวารของท่านกลับคืนไปเป็นทาสรับใช้อย่างเดิมอีกไหม ?"*

พระเจ้าอชาตศัตรู ตรัสตอบว่า *"โอ ! เรียกกลับไปเป็นทาสอีกไม่ได้ มีแต่จะต้องกราบไหว้เคารพบูชา และต้องอุปถัมภ์ค้ำชู"*

เห็นไหมพระเจ้าแผ่นดินไหว้ทาสแล้ว มีหลักฐานยืนยันชัดใน **สามัญญผลสูตร**

อาตมาขอถามพวกคุณว่า *"พระพุทธเจ้า เป็นนักการเมืองไหม ?"*

อาตมาขอตอบและขอยืนยันว่า ***"พระพุทธเจ้า" เป็น "นักการเมือง" ที่ยิ่งใหญ่ที่สุด ที่แสดงความเป็น "นักประชาธิปไตย" ตั้งแต่ก่อนใครๆ***

เมื่อ ๒,๕๐๐ กว่าปีก่อนโน้น *ยังไม่มีใครรู้เรื่องความเป็น* ***"ประชาธิปไตย"***

แต่ *พระพุทธองค์...ได้ทรงประกาศความเป็น* ***"ประชาธิปไตย"*** *แล้ว ได้ทรงปฏิบัติแล้ว และเดี๋ยวนี้หลักวิธีการของพระองค์ก็ยังเป็นไปอยู่*

ทุกคนไม่ว่าจะอยู่ในชนชั้นฐานะวรรณะใด เมื่อเข้ามา **"บวช"** อยู่ในระบบระเบียบวินัยของพุทธแล้ว ทุกคนมีอิสระเท่าเทียมกันหมด แล้วพระพุทธองค์ก็ทรงบริหารปกครองคณะสงฆ์อย่าง **"ประชาธิปไตย" ขั้นสาธารณโภคี**

ดังนั้น **"ประชาธิปไตย" ของ "พระพุทธเจ้า" จึงคือ "สุดยอดของความเป็นประชาธิปไตย" ที่ยิ่งใหญ่กว่า "ประชาธิปไตย" ที่มีอยู่ในโลกขณะนี้**

อาตมามองการเมืองของโลก-มองการเมืองของประเทศแล้ว ก็ยิ่งเห็นว่า...

"พระพุทธเจ้า" คือ "สุดยอดนักการเมือง" พระองค์ทรงตั้งสังคมของพระองค์เอง เท่ากับพระองค์ทรงประกาศ **"ตั้งรัฐอิสระขึ้น"** แต่เป็น **"นามธรรม"**

พระเจ้าแผ่นดินต่างๆ ในยุคนั้น ตั้งหลายแคว้นยอมพระองค์โดยดุษณี ไม่ว่าใครมาจากแคว้นไหน มา **"บวช"** กับ **"พระพุทธเจ้า"** แล้ว แม้เป็นทาสก็ได้รับการปลดปล่อยจากความเป็นทาส ให้อิสรเสรีภาพทุกอย่างเท่าเทียมกัน มีหลักบริหารปกครอง *(รัฐศาสตร์)* มีหลักตัดสิน *(นิติศาสตร์)* เช่น ***เวลาพิจารณาความผิด*** *ก็จะต้องนำเรื่องเข้าหมู่กลุ่ม ผู้พิพากษาลูกขุนตัดสินโดยพร้อมหน้ากันทั้งผู้ที่เป็น...จำเลย-โจทก์-วัตถุ เรื่องราวองค์ประกอบพยานหลักฐานทั้งหมด ก็ต้องพร้อมหน้ากัน ถ้าไม่พร้อมหน้ากัน ทั้งโจทก์ ทั้งจำเลย ทั้งลูกขุน ทั้งพยานหลักฐาน ถือว่า* ***"โมฆะ"*** *ถือว่า* ***"การตัดสินนั้นไม่มี"*** *หลักการอย่างนี้ (สัมมุขาวินัย) มีการตราไว้แล้วตั้งแต่สมัย* ***"พระพุทธเจ้า"*** *เป็น* ***"หลักการประชาธิปไตย"*** *แม้แต่หลัก* ***"เยภุยยสิกา"*** *การโหวตคะแนนเสียงข้างมากชนะ หรือ* ***"อมูฬหวินัย"*** *ผู้นี้บ้า-ผู้นี้จิตวิปลาส-ผู้นี้ไม่สมประกอบ ...ก็อย่าไปเอาผิดเขา หรือ* ***"การประนีประนอม"*** *ตกลงยอมความกัน (ติณวัตถารกวินัย) พระองค์ก็ได้ทรงตราไว้หมดแล้ว และสงฆ์ก็ต้องปฏิบัติตามด้วย อย่างนี้เป็นต้น*

ไม่ว่าจะเป็นหลัก **นิติศาสตร์ รัฐศาสตร์ "พระพุทธเจ้า"** ได้ทรงกระทำไว้แล้วตั้งแต่ยุคสมัยของพระองค์ และใช้ได้ดีอย่างสูงสุด

มาถึงวันนี้ ก็ยังใช้อยู่ แต่คนไม่ค่อยเข้าใจกัน

"พระพุทธเจ้า" จึงเป็น "นักประชาธิปไตย" สุดยอด !!!

✧ อัตตาธิปไตย โลกาธิปไตย ธรรมาธิปไตย

*[**อธิปไตย ๓ อีกหนึ่งมุมมอง** เก็บความจาก..."คั้นมันออกมาจากสังสารวัฏฏ์" ๑ ม.ค. ๒๕๑๕ ฉบับที่ ๑ ปีที่ ๑๖ อโศก ๒ ซึ่ง ความลึกซึ้งแห่งธรรมขั้นสูงนั้น **"อธิปไตย" พระพุทธเจ้า ทรงหมายถึง ความเป็นใหญ่เหนือกิเลส มีอำนาจในการชนะกิเลส ทำให้กิเลสสิ้นไปได้** ไม่ว่าจะปรารภตน (อัตตา) ปรารภโลก หรือปรารภธรรม จึงสูงและยิ่งใหญ่กว่า **"อธิปไตย"** ของโลก]*

ถ้าได้ศึกษาหลักวิธีการบริหารปกครอง *(คณะสงฆ์)* ของ "ศาสนาพุทธ" แล้ว

คนส่วนมากก็คงจะเห็นคล้อยตามว่า **"พระพุทธเจ้า"** ทรงเป็นผู้วางแบบแผน **"ประชาธิปไตย"** และทรงเป็น **"นักประชาธิปไตย"** คนแรกของโลก

แต่แท้จริงนั้น...**ก็ยังไม่ถูกหรอก** การเห็นดังนี้...เป็นความเห็นที่ยังเข้าใจไม่เพียงพอ ยังเข้าใจใน **"พระปัญญาคุณ พระบริสุทธิคุณ"** ของ **"พระพุทธเจ้า"** น้อยไป

จะกล่าวว่า "พระพุทธเจ้า" ทรงเป็น "นักประชาธิปไตย" นั้น ก็พอกล่าวได้

เพราะพระองค์ทรงเห็นด้วยกับโลกว่า ***"โลก" นั้น ใหญ่กว่า "คน" ก็ควรให้ "โลก" เป็นใหญ่กว่า "คน"*** *หรือ* ***คล้อยตามคนส่วนใหญ่*** *ก็จะดีกว่า-สุขกว่า-สันติกว่า...การคล้อยตามคนคนเดียว หรือกลุ่มคนส่วนน้อย*

พระองค์จึงได้ร่างคำสอนขึ้นมาเป็นระดับๆให้ค่อยๆประพฤติ-ปฏิบัติ ก่อร่าง-สร้างตน และสร้างโลกขึ้นมา ในสูตรลำดับของ **"อธิปไตย"** ต้น-กลาง-ปลาย ดังนี้

๑. "อัตตาธิปไตย" *(หรือ **"ราชาธิปไตย"** ในอดีต หรือ **"เผด็จการ"** ในปัจจุบัน)* คือ ความเห็น-ความต้องการ **"ส่วนตนเป็นใหญ่"**

เรียกได้ชัดๆ ว่า **"ความเห็นแก่ตัว"** มากหรือน้อยตามที่เป็นจริง ถ้าไม่เป็น **"อาริยบุคคล"** ที่มีคุณวิเศษ *(อุตรมนุสธรรม)* ในจิตจริง ก็ยังมี **"ความเห็นแก่ตัว"** อยู่แน่ จึงต้องมีส่วน **"ทำเพื่อตัว"** อยู่ มากน้อยตามลำดับคุณธรรมแต่ละคน

๒. "โลกาธิปไตย" คือ ความเห็น-ความต้องการ **"ส่วนมากเป็นใหญ่"**

เรียกได้ชัดๆ ว่า **"ความเห็นแก่ส่วนรวม"** *(ที่ยิ่งกว่าประชาธิปไตย)*

แต่เมื่อยังมี **กิเลส "ความเห็นแก่ตัว"** ซึ่งยังหลงติด...**ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-สุข** อยู่ ถ้า **"กิเลส"** น้อย-ก็เห็นส่วนรวมมาก ถ้า **"กิเลส"** มาก-ก็เห็นส่วนรวมน้อย...จึงเห็นแก่ตัวมาก-บำเรอตนมาก

หมด **"กิเลส"** จึงจะ **"เห็นแก่ส่วนรวม"** ร้อยเปอร์เซนต์ ก็เป็น

"โลกาธิปไตย" สัมบูรณ์ หรือ **"เพื่อประชาชน"** อย่างบริสุทธิ์ จึงจะเป็น **"ประชาธิปไตย"** แท้ สูงมาก-สูงน้อย...ตามคุณธรรมจริง

โลกปัจจุบันนี้ ก็วิวัฒนาการมาจากโลกเมื่อวานนี้ ซึ่งก็หมุนวนเวียนอยู่กับ "อธิปไตย ๒ แบบ" คือ **"อัตตาธิปไตย"** แล้วก็มาเป็น **"โลกาธิปไตย"** แล้วก็กลับไป-กลับมาอีก วนเวียนอยู่อย่างนั้นแล้วๆ เล่าๆ ไม่มีหยุดหย่อนลงได้

นั่นก็คือ **"โลก"** หรือ **"โลกีย์"** อันเดียวกันทั้งสิ้น !

แท้จริงนั้น ความเป็น "โลกาธิปไตย" แท้ๆ จริงๆ ที่เป็น "อำนาจที่ยิ่งใหญ่" ในโลกเพียงอย่างเดียวทั้งโลก มี **"อำนาจ"** ร่วมกัน มี **"ระบบ"** เดียวกัน หรือมีคนเป็นใหญ่ เป็นประมุขของโลกจริงๆ **"คนเดียว"** *(จอมจักรพรรดิ)* นั้น จะมีไม่ได้เลย

จะมีได้ก็แค่ **"ชนหมู่ใหญ่ที่สุด"** เท่านั้น *(ประเทศต่างๆ ในยุโรป ในเอเชีย พยายามรวมกัน...ก็ยังเป็นไปไม่ได้)* จึงใช้ศัพท์เรียกได้เพียงว่า **"ประชาธิปไตย"** หรือ **"สังคมนิยม"** หรือ **"สังคมาธิปไตย"** หรือ **"สาธารณรัฐ"** ซึ่งก็เหมือนๆ กัน

คือ ต่างยังไม่ลงรอยกัน ยังไม่เป็น **"อันหนึ่งอันเดียวกันทั้งโลก"**

จึง เรียกว่า **"โลกาธิปไตย"** ยังไม่ได้ !

ส่วนความมุ่งมั่นที่นำ "ความเดือดร้อน" มาสู่โลกในขณะนี้ ก็คือ คำว่า "โลกา-ธิปไตย" ที่แอบแฝงซ่อนเร้นอยู่ใน "จิตของปุถุชน" อันเป็น "มานะกิเลส" ถือดี-เชื่อมั่น-ดึงดัน-ต้องการเอาชนะ และพยายามจะทำ **"โลกาธิปไตย"** ให้เกิด ให้หมู่ชนทั้งโลกจะต้องเป็นไปใน **"ระบบของฉัน"** การกระทำเช่นนั้น...จะไม่มีผลสำเร็จเลย

ตราบใดที่ "คน" ยังเป็น "ปุถุชน" เป็น "โลกียชน" *(ยังมีความชอบ-ความชัง หมุนวนสลับกันอยู่)* **"โลก"** ก็ยังคงเป็นลูกกลมๆ ที่จะยังอยู่ในระบบ **"อัตตาธิปไตย"** กับ **"ประชาธิปไตย"** หรืออย่างดีอย่างเก่ง ก็แค่ **"โลกาธิปไตย"** ปลอมๆ หรือแค่ส่วนหนึ่งเท่าที่จะดีได้เท่านั้น

เพราะ **"คน" หรือ "ปุถุชน" ยังเก่ง "เหนือโลก" ไม่ได้ ยังฉลาดเกินกฎของโลกไม่ได้ ยังตกอยู่ในอำนาจ "โลกธรรม" ยังขึ้นสู่ "โลกุตรภูมิ" ไม่ได้**

จึงไม่อาจหาญชาญชัยเอาคำว่า **"ธรรมาธิปไตย"** มาเกริ่นเรียกได้เลย !

๓. "ธรรมาธิปไตย" คือ **"ความถูกต้องแท้จริงเป็นใหญ่"** เรียกได้ชัดๆ ว่า **"ความไม่เห็นแก่ใครเลย" เห็นแก่ "ความแท้จริง" ที่จริงแท้เท่านั้น**

หรือ ถ้าจะอธิบายแบบอนุโลมตามโลก ก็อธิบายได้ว่า *"ความไม่เห็นแก่ใคร...*

ในทางผิด ไม่ว่าส่วนรวม หรือส่วนตน ทว่าเห็นแก่...ความเหมาะสม-เหมาะควรที่สุด" ซึ่งต้องเป็นไปด้วยอำนาจแห่ง **"ปัญญา"** ของ **"ผู้หมดความลำเอียง"** ทั้งปวง *(อคติ ๔)* หรือมีน้อยที่สุดเท่านั้น จึงจะเป็นผู้ออกความเห็นนี้ได้

"ความเป็นธรรม" จริงๆนั้น เป็นความฉลาดแท้-ฉลาดตรง คือ ผู้จะไม่เป็นทั้ง "อัตตาธิปไตย" และจะไม่หลงด้วยกับ "ประชาธิปไตย" หรือ "โลกาธิปไตย" ที่ยังปลอมอยู่

คนผู้เริ่มเข้าใจดังนี้ เรียกว่า **"เริ่มรู้จักธรรม เริ่มมีดวงตาเห็นธรรม"** เรียกว่า **"อาริยบุคคล"** แท้ๆ เริ่มเป็นผู้หยุด...**จะไม่หมุน-ไม่หลงอัตตา**...ในความเป็น **"ส่วนตน"** หรือ **"เห็นแก่ตัว"** *(กิน-กาม-เกียรติ-สุข)* **อันเป็น "กิเลส" ของตนคนเดียว**

และ **จะไม่หลงหมู่ประชา** หรือ **สังคม** หรือ **โลกา** คือ ***"ไม่หลงความเป็นส่วนรวม"*** ซึ่ง*(สิ่งนี้)*ก็ยังเป็น **"ความต้องการ" ที่เป็น "กิเลส" ของ "คนหมู่มาก"** อยู่นั่นเอง

"คนผู้ฉลาดแท้" ที่เริ่มได้นามว่า "อาริยะ" จาก "พระพุทธเจ้า" จึงคือ **"ผู้เล็งเห็นทาง" คือ *"ผู้กำลังเพียรดับโลกีย์-ดับความชอบชัง-ดับความหมุนวน อันเป็นความกลมให้แก่ตนนั่นเอง"*** ซึ่งเป็น **"อธิปไตย"** *(อำนาจสูงสุด)* ที่สูงเยี่ยม-ฉลาดยอดยิ่งกว่า คำว่า **"ประชาธิปไตย"** เป็นไหนๆ

เพราะ **ประชาธิปไตย** เป็นเพียงหมายเอาอำนาจสูงสุดในชนหมู่ใหญ่หมู่หนึ่งเท่านั้น โดยแท้จริงยังไม่ใช่ระบบที่ยิ่งใหญ่กว่า **"โลกาธิปไตย"** ด้วยซ้ำไป

ถ้าประชาชนทุกหมู่ในโลก **รวมกัน-ยอมรับนับถือกัน-เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน** นั่นแหละจึงจะคือ **"โลกาธิปไตย" !**

ฉะนั้น ที่กล่าวว่า "พระพุทธเจ้า" เป็นเจ้าของแบบฉบับ "ประชาธิปไตย" นั้น จึงยังกล่าวผิด ยังกล่าวไม่ถูก ยังดูถูก **"พระพุทธเจ้า"** จนเกินไป

แต่ก็มีส่วนถูก คือ **"พระพุทธเจ้า"** ได้ประทานระบบการปกครองแบบหมู่ชนส่วนใหญ่...เป็นอำนาจสูงสุด อันเรียกกันในภาษาเดี๋ยวนี้ว่า **ระบบ "ประชาธิปไตย"** หรือ **"สังคมาธิปไตย"** ไว้ในโลกแล้วด้วยเหมือนกัน

ถ้า **สามารถพัฒนาได้** ก็จะขยับเลื่อนชั้น-เลื่อนระดับไปเป็น **"โลกาธิปไตย"**

... และสูงสุดแห่งที่สุด ...
ที่โลกจะเป็นไม่ได้เลย ไม่ว่าโลกจะแตกอีกกี่โลก
ก็คือ คนทั้งโลกเป็น "ธรรมาธิปไตย" !

[เก็บความจาก **"สิบห้านาทีกับพ่อท่าน"** ใน **"สารอโศก"** ซึ่งให้สัมภาษณ์ในปี ๒๕๕๔ จะยิ่งมีความชัดเจน เหมือนต่อจิ๊กซอให้เห็นรูปรอยของความเป็น **"อธิปไตย ๓"** ยิ่งขึ้น]

แต่แท้จริงของ "ปุถุชน" นั้น ความเป็น "โลกาธิปไตย" ของเขา เขาพากันหลงผิดไปว่า คือ *"ความต้องการ **'อำนาจ'** (อธิปไตย) จากคนในโลก **เพื่อให้มาช่วยตน** แล้วตนก็จะยิ่งเพิ่ม...**ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-สุขบำเรอกาม-สุขบำเรออัตตา** อย่างไม่รู้จักพอ จึงไม่มีที่จบ มีแต่บานปลาย"*

สรุป *ความเป็น **"ปุถุชน"** ก็เข้าใจได้เพียงว่า...*

โลกาธิปไตย คือ **อำนาจ** หรือ **อธิปไตย** ที่ทำเพื่อ...**ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-โลกียสุข**
อัตตาธิปไตย คือ **อำนาจ** หรือ **อธิปไตย** ที่ทำเพื่อ...**ตนเอง** หรือ**พรรคพวกตน**
ธรรมาธิปไตย คือ **อำนาจ** หรือ **อธิปไตย** ที่ทำเพื่อ...**ความดีงาม ความถูกต้อง**
ที่ **"พระพุทธเจ้า"** ตรัสรู้ และทรงสอนก่อนจะเกิดคำว่า **"ประชาธิปไตย"**

และที่เยี่ยมที่สุด พุทธบริษัทในยุค "พระพุทธเจ้า" นั้น ประชาชนมี "พฤติกรรมสังคม" ถึงขั้นเกิด "สาราณียธรรม ๖"

ได้แก่ ๑. มีเมตตากายกรรม ๒. มีเมตตาวจีกรรม
๓. มีเมตตามโนกรรม ๔. มีสังคมสาธารณโภคี
๕. มีศีลสามัญญตา ๖. มีทิฏฐิสามัญญตา

และเป็นสังคมที่พร้อมไปด้วย "พุทธพจน์ ๗"

ได้แก่ ๑. ระลึกถึงกัน *(สาราณียะ)* ๒. รักกัน *(ปิยกรณะ)*
๓. เคารพกัน *(ครุกรณะ)* ๔. ช่วยเหลือเกื้อกูลกัน...พึ่งเกิด-แก่-เจ็บ-ตาย...กันได้ *(สังคหะ)*
๕. ไม่วิวาทกัน *(อวิวาทะ)*
๖. พร้อมเพรียงกัน *(สมัคคียะ)* ๗. มีเอกภาพ *(เอกีภาวะ)*

ซึ่งเป็นคุณลักษณะของสังคมประชาชน ที่มี...เศรษฐศาสตร์-รัฐศาสตร์-สังคมศาสตร์ เจริญอุดมสมบูรณ์อยู่เย็นเป็นสุขสงบสำราญ พร้อมพรั่งไปด้วย ...**อิสรเสรีภาพ ภราดรภาพ-สันติภาพ-สมรรถภาพ-บูรณภาพ** และเป็นสังคมประชาชนที่เต็มไปด้วย คุณค่าแห่งความเป็นมนุษย์สุดประเสริฐเป็นที่สุด

เพราะฉะนั้น ความเป็น "ประชาธิปไตย" ที่ดีที่สุด จึงเป็นอื่นไปไม่ได้ ต้องเป็น "ประชาธิปไตย" ที่มี "ธรรมาธิปไตย" แน่นอน

และไม่ว่าจะเป็นการบริหารที่เป็น **เผด็จการ** หรือ **สมบูรณาญาสิทธิราชย์** จะเป็น **คอมมูนิสต์** หรือ **ประชาธิปไตย** ก็ตาม

ขอให้ **"อำนาจ"** หรือ **"อธิปไตย"** นั้น เป็น **"ธรรมาธิปไตย"** เถิด

ความเป็น "การเมือง" อันคือ "งานเพื่อบ้าน เพื่อเมือง หรือเพื่อประชาชน" ซึ่งปฏิบัติโดยประชาชน และของประชาชน ย่อมดีที่สุดแน่แท้

หากศึกษาปฏิบัติ จนกระทั่งมี "ผล" แห่งคุณธรรมตาม "พุทธพจน์" อย่าง "สัมมาทิฏฐิ" จริง แม้บรรลุธรรมเบื้องต้นเท่านั้น คือ ได้แค่ **"โสดาปัตติผล"** พระพุทธองค์ก็ทรงยืนยันไว้ชัดว่า...

อาริยธรรม ที่วิเศษ เริ่มตั้งแต่ผู้เป็น**โสดาบัน** ก็เริ่มมี**คุณวิเศษ** *(อุตริมนุสธรรม)*

คุณวิเศษ ที่ว่านั้น ก็คือ ยิ่งกว่า **เอกราช** ทั่วทั้งแผ่นดิน

ยิ่งกว่า **สวรรคาลัย**

ยิ่งกว่า **อธิปไตย** ใดๆ ในโลกทั้งปวง

นั่นก็คือ **อำนาจ** หรือ **อธิปไตย** แท้ๆ **ที่จะทำเพื่อประชาชน** สะอาดจริงขั้นต้น

ขั้น "โสดาบัน" นี้ เป็น "ความมีอิสรเสรีภาพ" ต่ออำนาจ "โลก" ขั้นต้น เท่านั้น คือ **"มีอำนาจเหนือโลกอบาย หลุดพ้นจากโลกอบาย"** เป็นเนื้อหาแท้ของมนุษย์ในสังคมสำคัญที่สุด

ก็จะทำให้เกิด **"ประชาธิปไตย"** ชนิดที่มี **"อิสรเสรีภาพ" สัมบูรณ์ ส่วนหนึ่งในโลก** จึงเป็นผู้มี **"อิสรเสรี" หลุดพ้นจากความเป็น "ทาส" ของอำนาจ "โลกอบาย" ในสังคมมนุษย์**

ที่ "พระพุทธเจ้า" ตรัสว่า "ยิ่งกว่าเอกราชทั่วทั้งแผ่นดิน" เพราะการ ไม่เป็น **"ทาส"** แค่ **"อบายมุข"** เท่านั้น **"อบายมุข"** ก็ไม่มี **"อำนาจ"** ที่จะทำให้เราต้องเสีย...**เงินทอง-เวลา-เรี่ยวแรง**...ไปกับมันอีกแล้ว **ไม่ต้องโง่หลง** *(พ้นอวิชชา-โมหะ)* ว่า *"จะได้...ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-สุข...จากมันอีกเลย"*

ไม่ว่า **"อบายมุข"** นั้น จะมี-จะเป็นอยู่ที่ไหนในทุกถิ่นดินแดนในโลก ในทั้ง ๓ *ภพ* ไม่ว่า...*กามภพ-รูปภพ-อรูปภพ หรือ ภพนรก-ภพสวรรค์โลกีย์-ภพมนุษย์* เราก็มี **"เอกราช"** ในตนสัมบูรณ์ ไม่ต้องเกี่ยวข้องแตะต้องมันอีก ไม่แล-ไม่แคร์ไม่ว่ามันจะมีอยู่ทั่วทุกถิ่นแดนใดในโลกทั้งปวง ในมหาจักรวาลทั้งปวง ใน ๓ *ภพ* นั่นเอง

ที่จริง "โสดาบัน" นั้น มีคุณสมบัติเป็น "เอกราช" สูงกว่า หลุดพ้นเกิน

"อบายมุข" ไปแล้วด้วยซ้ำ เพราะมี **"เอกราช"** คือ มี **"อิสระ"** เหนือ **"อบายภูมิ ๔"**

ซึ่งความเป็น **"อบายมุข"** เป็นแค่ **"ความเสื่อม" ที่ต่ำ ที่หยาบใหญ่**

ส่วนคำว่า **"อบาย"** นั้น คือ **"ความเสื่อม" ต่างๆ ทั้งปวง แม้ไม่หยาบ**

ผู้หลุดพ้นจาก "อบาย" แล้ว ก็สู่ "แดนสวรรค์" ที่ "พระพุทธเจ้า" ตรัสว่า "ยิ่งกว่าสวรรคาลัย" *เพราะ **"สวรรค์โลกีย์"** นั้น เป็น **"สวรรค์"** ที่ **"ไม่พ้นทุกข์"***

ส่วน "สวรรค์โลกุตระ" นี้ เป็น "สวรรค์" ของ "อุบัติเทพ-วิสุทธิเทพ" ที่ **ไม่ต้องทุกข์** กับ **"อบาย"** *(อันเป็นอริยสัจ)* ที่หลุดพ้นมาได้แล้วอย่างถาวร

จึงวิเศษยิ่งกว่า-สงบสุขยิ่งกว่า **"สวรรค์โลกีย์"** ที่เป็นแค่ **"สวรรค์"** ของ **"สมมุติเทพ"** ซึ่งยังหลงเป็น **"ทาส"** อยู่ใน **"ระบบโลกีย์ทุนนิยม"** ยัง **"ไม่หลุดพ้น"** ออกมาเป็น **"เอกราช"** ได้นั่นเอง

จึงเป็น **"อธิปไตย"** หรือ **"อำนาจ"** ที่ยิ่งกว่า **"อำนาจ"** หรือ **"อธิปไตย"** ใดๆ ในโลกทั้งปวง ที่เป็น **"โลกอบาย"** ทั่วพิภพ ก็มี **"อำนาจ" อยู่เหนือมัน ได้ทุกแหล่งหล้า** ตามที่ **"พระพุทธเจ้า"** ตรัสไว้ คือ **"ยิ่งกว่า อธิปไตย ใดๆ ในโลกทั้งปวง"** ถูกต้องที่สุดทุกประการ

✧ อำนาจเผด็จการ (อัตตาธิปไตย)

"จิตวิญญาณ" ของมนุษย์ มี "อำนาจ" จริงๆ สามารถทำให้คนจิตอ่อนกลัว เกรงได้ พี่กลัวน้อง พ่อแม่กลัวลูก ผู้ชายกลัวผู้หญิง ก็ยังได้ *(แม้แต่ช้างยังกลัวคน)*

คนในโลกนี้ **ต่างต้องการความเป็นใหญ่ อยาก "เผด็จการ" ได้ทุกอย่าง** และสามารถสร้าง **"อำนาจ"** ทางสังคมให้ยิ่งใหญ่ เป็น **"เผด็จการ"** ได้ ก็ต้องอาศัย **เงินและผลงาน** ดังนั้น **"อำนาจเผด็จการ"** จึงเกิดได้ด้วยอำนาจของ...**เงิน** และ **ผลงาน**

ถ้าเราเอา **อำนาจ "เงิน" และเพ่งแต่ "ผลงาน" ต้องดี-ต้องเด่น ก็ได้พลัง "เผด็จการ" จะขาดเมตตา ขาดภราดร ศรัทธาจะไม่เกิด !**

ถ้าเราเอา **"ภราดร"** *(ความเป็นพี่เป็นน้องกัน)* **เป็นเด่น ก็จะได้เมตตา-ศรัทธา เกิดพลัง "อิสรเสรีภาพ" คนจะเคารพ-นับถือ-ศรัทธา-เลื่อมใส-ยกย่อง-บูชา !**

ก็เลือกเอาเราจะสร้าง **"พลังเผด็จการ"** หรือ **"พลังอิสรเสรีภาพ"**

ทุกวันนี้ **"พลัง" ที่สังคมยอมรับ และพากันสร้าง** ก็คือ **"พลังเผด็จการ"**

เช่น ***สร้างเผด็จการหมู่*** *ด้วยการประกาศว่า...ใครไม่ช่วยฉันทำลายพวกผู้ก่อการร้าย หรือใครไม่เลือกฉัน ถือว่า* ***"อยู่คนละข้าง"*** *เห็นไหม* ***"เผด็จการ"*** *ชัดๆ*

เราต้องรู้จักวิธีการ "สร้างอำนาจ" โดยตนไม่ต้องเบ่งอำนาจ ไม่ต้องใช้อำนาจ แต่ "อำนาจ" จะเกิดเอง อย่างลึกซึ้งวิเศษสมบูรณ์แบบ เป็น "อำนาจ" โดยธรรม

"จิตวิญญาณ" สร้างให้เกิด **"อำนาจ"** ด้วยการล้าง **"กิเลส"** ตัวเองให้ได้ จะเกิด **"อำนาจ"** โดยธรรม **"จิตวิญญาณ"** ของคนจะศรัทธา-ยอมรับ-เคารพเอง ด้วยสาระตามภูมิปัญญา คนนั้นก็ได้ **"อำนาจ"** โดยไม่ต้องใช้ **"อำนาจ"** เป็นสัจจะย้อนสภาพ *(ปฏินิสสัคคะ)* **ยิ่งไม่ใช้อำนาจ ยิ่งมีอำนาจ !**

อำนาจ "ศรัทธา-เคารพ" เกิดจาก "กรรมกิริยาที่ดี" ของ "ผู้กระทำดี"

จะมี **"เงินทอง"** มากมายอย่างไร ก็ขอให้เป็น...**"ภราดร"**

จะมี **"อำนาจวาสนา"** ยิ่งใหญ่อย่างไร ก็ขอให้เป็น...**"เมตตา"**

จะมี **"ผลงาน"** ดีเด่นอย่างไร ก็ขอให้เป็น...**"ธรรม"**

อาตมามีลักษณะอย่างนี้ คือ ทุกคนศรัทธาเคารพอาตมา ไม่ใช่เพราะกลัว เด็กๆ ยังไม่กลัวอาตมาเลย แต่ศรัทธาเคารพอย่างบูชา เป็นพลังที่ได้รับการเลื่อมใสยกย่องที่เขาให้แก่เรา ยิ่งให้ เราก็ยิ่ง **"ปฏินิสสัคคะ"** ไม่เอามาเป็นเราของเรา

"แม้ที่สุดนิพพาน ก็อย่าไปสำคัญมั่นหมายยึดเป็นเราของเรา พระพุทธองค์

ตรัสพระสูตรนี้เสร็จแล้วภิกษุทั้งหลายล้วนไม่ยินดีชื่นชมในพุทธภาษิตนั้น" (มูลปริยายสูตร พระไตรปิฎก เล่ม ๑๒ ข้อ ๑) เห็นไหม...ไม่ง่ายเลย **ธรรมะ** ของ **พระพุทธเจ้า**

"พระพุทธเจ้า" ตรัสสอนไว้เยอะ...*"ลักษณะธรรมคำสอนที่เข้าใจยาก ไม่เป็นสาธารณะ ไม่เป็นที่ยินดีทั่วไปในปุถุชน"* แต่ธรรมะนี้ เป็นสิ่งที่สุดยอดวิเศษ

ใครที่รับได้ เข้าใจได้ ทำได้ ก็จงพากเพียรพยายามทำเอาให้ได้

อาตมาพยายามสร้างสังคม ให้เป็นชุมชนหมู่กลุ่ม ที่ไม่ต้องง้อ "อำนาจเงิน" ให้คนใน **"ชุมชน"** เป็นคนมี **"คุณงามความดี"** ขึ้นไปเรื่อยๆ **"พลังสูงสุด"** ที่ได้ ไม่ใช่ **"พลังเผด็จการ"** แต่เป็น **"พลังอำนาจธรรมะ"** เป็น **"พลังอิสรเสรีภาพ" ไม่ประกอบไปด้วย "เงิน** และ **อำนาจ"** แต่จะประกอบไปด้วยความเป็น **"ภราดร"** เป็นพี่เป็นน้องกัน พึ่ง **"เกิด-แก่-เจ็บ-ตาย"** ได้ สร้างความเป็น **"ภราดร"** ได้แล้ว เรื่อง **"เงิน"** เป็นเรื่องเล็ก เป็นเพียงเครื่องใช้ชนิดหนึ่ง

นี่คือ **"พลังอิสรเสรีภาพ"** เป็นพลังอำนาจ ที่เกิดจาก**ภราดร** เกิดจาก**เมตตากายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม "จิตวิญญาณ" ไม่เป็น "ทาสกิเลส" ตัวเอง** ฝึกสิ !

คนทุกชาติ-สัตว์โลกทุกชนิด ล้วนต้องการ **"อิสรเสรีภาพ"**

พลัง "อิสรเสรีภาพ" ที่แท้จริง ต้องไม่เป็น "ทาสตัวเอง" ในการบำเรอจิต...*หมดความอยาก สิ้นความเสพ หมด **"อัตตา"** อย่างสูงสุดเด็ดขาด*

แต่คนก็เข้าใจไม่ได้ กลับไปบำเรอ **"จิตวิญญาณ"** ของตนให้ **"หลงเสพติด"** จน **"จิตวิญญาณ" สูญเสีย "อิสรเสรีภาพ" และขาด "พลังอำนาจ" ในที่สุด**

✧ เกมการเมือง

"เกมการเมือง" คือ *"การใช้เล่ห์เหลี่ยม เพื่อหาคะแนนเสียง สร้างความนิยมนานารูปแบบแข่งขันเอาชนะคู่ต่อสู้ทางการเมือง และเพื่อหาลาภ-ยศ-สรรเสริญ-โลกียสุข ซึ่งไม่ใช่การทำหน้าที่การเมือง"*

แต่ **คนไทยส่วนใหญ่ ยังเข้าใจ "ประชาธิปไตย" ได้ไม่ดีเพียงพอ** เลยพลอยเป็นมวลคะแนนเสียงให้แก่ **"ผู้เล่นเกมการเมือง"** ได้รับชัยชนะ !

"คนเก่งเกม" จึงกลายเป็น **"นักการเมืองยอดนิยม"** เป็น **"คนมีฝีมือทางการเมือง"** และนักการเมืองของไทยก็ยังเข้าใจกันอย่างนี้ เป็นส่วนมากด้วย แล้วก็เล่น **"เกมการเมือง"** กันเป็นหลัก และถือว่า *"เป็นแบบแผนการเมืองบ้าง เป็นวัฒนธรรม*

การเมืองบ้าง" ซึ่งแท้จริงเป็น**การเมืองน้ำเน่า**ที่เคยๆ ทำกันมา ที่เรียกว่า **"การเมืองแบบไทยๆ"** *(การเมืองเก่า)* **จนการเมืองกลายเป็น "ค่ายกลที่เลวร้าย" อยู่ทุกวันนี้**

คนที่ตั้งใจทำงานการเมือง เพื่อผลประโยชน์ของประชาชน แต่ไม่เก่งทาง "เกมการเมือง" เพราะมุ่งเป้าหมายที่เนื้อหาสาระ ไม่ได้ตั้งใจจะแก่งแย่งหาคะแนนเสียงให้ตนเป็นหลัก และยิ่งผู้นั้นทำแปลกแตกต่าง เพื่อหาวิธีที่จะพัฒนาให้การเมืองไปสู่เนื้อหา ไม่เหมือน **"เกมการเมืองน้ำเน่า"** ที่ประชาชนเคยเห็นๆ เคยพบๆ มาแล้ว คนส่วนใหญ่ที่เข้าใจยังไม่ดีพอ จึงยังไม่ค่อยเป็นที่นิยม *(เพราะไม่แจกเงิน ไม่แจก...ฯลฯ)*

นั่นแหละ เลยถูกมองว่า *"ไม่ประสีประสาทางการเมืองบ้าง อ่อนด้อยทางการเมืองบ้าง ไม่ทันเล่ห์เหลี่ยมทางการเมืองอย่างนักการเมืองอื่นบ้าง"*

ซึ่งก็เป็นความจริง ถ้าเข้าใจถูกประเด็น !

ฉะนั้น ถ้าแม่นเป้า-แม่นเนื้อหา-มั่นใจว่า ***"เราทำในสิ่งที่ถูกต้อง-ถูกแล้ว เพื่อประชาธิปไตย เพื่อผลประโยชน์แก่ประชาชนแท้ๆ ไม่ได้หวังผลประโยชน์ เพื่อตัวเองอย่างใดจริงๆ ไม่ได้ทำ...เพื่อพรรค-เพื่อพวกพ้องของเราแล้ว"***

จะถูกด่า-ถูกระแวง-ถูกมองแง่ร้าย-มองแง่ลบอย่างไร ก็เรื่องใครจะมอง !

ถึงที่สุด แม้ต้องตาย-เราก็ยอมตายได้ *(เพราะ **"ศาสนาพุทธ"** ไม่ฆ่าสัตว์)*

แต่ถ้า เลี่ยงได้-ก็เลี่ยง หนีได้-ก็วิ่งหนี ใครจะหาว่า ไม่สู้คน ก็ช่าง ! เพราะไม่จำเป็น...ก็ไม่ต้องให้ใครมาทำร้ายเราอย่างไม่เข้าท่า ไม่ถึงที่ควรตาย-ก็ไม่น่าตาย ถึงเวลาที่จะต้องแลกกับสิ่งที่ควรให้เป็นไป ตายก็ตาย !

ถ้าเรา **"ทำถูก"** แล้วจะห่วงอะไร ! จงมุ่งมั่น **"ทำถูก"** ให้ดีที่สุดไปเถอะ !

✧ ค่ายกลการเมือง

"ประชาธิปไตย" ใครๆ ก็รู้ว่า **"อำนาจ" ต้องเป็นของประชาชน โดยประชาชน เพื่อประชาชน และต้องเป็นใหญ่โดยประชาชนเอง**

นั่นคือ **ประชาชนต้องร่วมมือกันเองอย่างมีพลังให้ทั่วถึงทั่วถ้วน อย่าง "บูรณภาพ"** ด้วย **"อิสรเสรีภาพ-ภราดรภาพ-สันติภาพ-สมรรถภาพ"**

หลักสำคัญที่สุดของ **"ประชาธิปไตย"** คือ **"อิสรเสรีภาพ" ที่ไม่เห็นแก่ตัว ไม่เห็นแก่พรรคพวก** แต่เห็นแก่ประชาชนส่วนรวมอย่างถูกธรรมและได้สัดส่วนสูงสุด

คำว่า "ประชาธิปไตย" นั้น ต้องไม่ใช่ "เผด็จการ" เด็ดขาด !

แต่ **"ความเป็นเผด็จการ" ก็เป็น "เชื้อโรคร้าย" !**
ที่ยังไม่สิ้นเชื้อลงง่ายๆ อยู่ใน **"ค่ายกลการเมือง" !**

*เพราะคนผู้ทำงาน **"การเมือง"** ซึ่งคือ ผู้ขันอาสาเข้าไปทำงาน **"เสียสละ"** เพื่อสังคมส่วนรวม ยังตกเป็นทาส **"โลกธรรม"** อยู่มาก ยังไม่อยู่เหนือ **"โลกธรรม"** ได้อย่างแข็งแรงเพียงพอ **ในจิตใจยังพ่ายแพ้ต่ออำนาจผลประโยชน์ "ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-โลกียสุข"** ไม่เข้าขั้น **"อาริยชน"** หรือ **ไม่ลดกิเลสตนให้จริง** จนเข้าขั้นเป็น **"อาริยชน"** ขึ้นไปตามหลักเกณฑ์ของ **"ศาสนาพุทธ"***

*หรือจนเป็น **"อารยชน"** ตามหลักเกณฑ์ของศาสนาอื่นลัทธิอื่นกันจริงๆ*

ระบบ "ประชาธิปไตย" ของสังคมคน ที่ยังไม่ใช่ "อาริยชน" แท้จริง จึง จำเป็นต้องมีกฎเกณฑ์-มีระเบียบ-มีระบบ-มีข้อบังคับ-มีวิธีการกำหนดกรอบ เพื่อสร้างความเป็น **"ประชาธิปไตย"** ไปตามลำดับกันก่อน ตามที่เห็นๆ เป็นๆ กันอยู่ในประเทศต่างๆ ในโลก เพราะ **"จิตวิญญาณ"** ของคน **มี "กิเลส"** ที่ทั้งดื้อด้าน-แข็งกระด้าง-อำมหิต-โหดร้าย-พยาบาท-เลว-ชั่ว-ต่ำ-โง่เง่า-ดักดาน ที่เปลี่ยนแปลงได้ยาก หรือที่ทั้งแสนฉลาดโกง-แสนฉลาดเล่ห์ซับซ้อนซ่อนเงื่อนสุดยอด **ที่ทำให้** *(คนมีกิเลส)* **ฉลาด...อย่างแสนซื่อ-แสนดี-แสนประเสริฐจริงๆ ได้ยาก !!!**

ทั้ง **หลักการ จริยธรรม มารยาททางการเมือง รัฐธรรมนูญ กฎหมาย** หรือข้อบังคับต่างๆ ก็ดี ล้วนเป็นเครื่องบ่งชี้ให้พอรู้ได้ว่า *"ถ้ายังหยาบ หรือละเอียดอยู่เท่าใดๆ เราก็จะประมาณความเป็น **"ประชาธิปไตย"** จริงๆ ได้เท่านั้นๆ"*

แต่นั่นแหละ **ต่อให้มีรัฐธรรมนูญ-มีกฎกติกา-มีข้อบังคับ**...กดขี่-ตีกรอบ-แข็งแกร่ง-ดีเลิศ-วิเศษสุดยอดขนาดไหนก็ตามที ถ้าคนยังมี **"กิเลสแรง" เมื่อมีโอกาส มีอำนาจ คนก็จะทำตามอำนาจ "กิเลส" ของตนๆ** โลภ-โกรธ-อาฆาต-หลงตนอยู่แค่ใดๆ เขาก็จะทำเท่าที่จะทำได้โดย *"แหกระบบ-ละเมิดกฎหมาย-ไม่ยี่หระรัฐธรรมนูญ-ไม่คำนึงถึงนิติประเพณี-ไม่สำนึกในจริยธรรม-ไม่มีมารยาททางการเมือง"* และแม้แต่เสี่ยงเขาก็จะทำ *(ตามอำนาจ "กิเลส")* อย่ากล่าวไปถึงปลอดภัยเลย*(เขาทำแน่ๆ)*

"การแก้ปัญหาของมนุษย์" จึงอยู่ที่ "กิเลส" ของคนผู้จะเข้าไปแก้ นั่นแหละ ที่สำคัญกว่า "หลักการ" หรือ "ข้อบังคับ" อันยิ่งใหญ่ใดๆ

และ "งานการเมือง" ทุกวันนี้ *(งานแก้ปัญหาของคนในชาติ)* **ก็ยังคงเป็นงานของ "คนปุถุชน" ที่เต็มไปด้วย "กิเลส"** นับตั้งแต่...

๑. หลง "อำนาจเผด็จการ" ด้วยการใช้วิธีการต่างๆนานา เพื่อให้เกิด "**อำนาจเผด็จการทางรัฐสภา**" ด้วยเชิงบังคับ ไม่ใช่อิสระแท้

๒. มี "อำนาจเบ็ดเสร็จ" ในตัวคนเดียว หรือ**ในหมู่เดียวชนิดรวบศูนย์อำนาจเป็น "เผด็จการ" เต็มรูป** โดยยกอ้างว่า **"ข้า คือ ผู้ที่ประชาชนเลือกมา"** เท่านั้น เป็นป้ายอาญาสิทธิ์หนึ่งเดียว ที่ยิ่งใหญ่เหนืออื่นใดทั้งหมด

แล้วลุ่มหลงมัวเมาว่า **"อำนาจจะต้องเป็นของข้าสมบูรณ์แบบ !"**

๓. มี "ระบบวิธีบังคับ" ให้รวมกันเป็นพรรคตามกฎหมาย พรรคก็ดี สมาชิกพรรคก็ดี ต้องอยู่ใต้อำนาจวิปของพรรค **จึงไม่ใช่พรรคที่เกิดโดยธรรมชาติของ "ความเห็นที่ตรงกัน" ตาม "สัจธรรม" อย่างเสรี**

๔. มี "วุฒิสภา" ไว้ เพื่อเป็นเครื่องมือเสริมอำนาจ-เสริมบัลลังก์

๕. ผู้ได้รับการเลือกตั้งจากประชาชน ยังหาเสียงให้แก่ตัวเอง ด้วยวิธีการต่างๆ เพื่อให้คนมาลงคะแนนให้ตนด้วยเจตนาหาเสียง *(ถึงขั้นซื้อเสียงก็ยิ่งเลวใหญ่)*

ดังนั้น ในความเป็นจริง ณ ปัจจุบันนี้ "ประชาธิปไตย" ของประเทศไทย จึงยังห่างไกลจากความหมายอันสูงส่ง ตามที่ย้ำยืนยันไว้นั้นลิบลับ !

การทำงานการเมือง ที่นักการเมืองชอบอ้างว่า *"เพื่อเสียสละแก่ประชาชนก็ดี เพื่อชาติก็ตาม" จึงกลายเป็นแค่ "เกมการเมือง" เท่านั้น แต่จริงๆแล้วกลับเป็นการทำงาน...เพื่อแฝงหาเสียง-หาผลประโยชน์-หาอำนาจ* แล้วต่างคนต่างก็ฝึกฝนเอาอย่างกันและกัน สร้างเทคนิค-วรยุทธ์-ศิลปวิทยา-กลเม็ดเด็ดพราย...ขึ้นมาใช้ให้เยี่ยมยุทธ์ เพื่อให้ได้มาซึ่งคะแนนเสียง จนหลงเป็นความสามารถอันสำคัญทางการเมือง แล้วก็แข่งกัน-ต่อสู้กัน-ถล่มทลายกัน หลอกให้ประชาชน**หลงผิด**เข้าใจว่า *"นักการเมืองที่เก่ง **'เกมการเมือง'** คือ ผู้ที่จะเข้าไปทำงานบริหารชาติบ้านเมือง ช่วยเหลือประเทศชาติ-ประชาชนให้อยู่เย็นเป็นสุขได้ดีเยี่ยม"*

คนที่ไม่เยี่ยมยุทธ์ใน "เกมการเมือง" แม้จะเป็นคนที่ตั้งใจเสียสละจริงๆ ก็จะถูกตราหน้าว่า *"เป็นทารก หรือไม่เดียงสาทางการเมือง" !!*

หรือ **แม้แต่มีความสามารถจะทำงานเพื่อช่วยเหลือประชาชนได้จริงๆ** ก็จะถูก **"เกมการเมือง"** ต้านกั้น-ขัดขวางโอกาส...ชนิด **"ซับซ้อนย้อนสัจจะ"** จนกลายเป็น**"ผู้ผิด"**ไปเสียอีก **คนดีๆ**ที่ตั้งใจเสียสละเพื่อบ้านเมือง ก็จะทำงานช่วยเหลือประชาชนไม่ได้ หรือ **ต้องจำนนเพราะ "เกมการเมือง"**

“ค่ายกลการเมือง” จึงเกิดขึ้นมาเพราะเหตุนี้ *(คือ กิเลสคน)*
จนกลายเป็น **“ค่ายกลประชาธิปไตย” ชนิดเลวร้ายกาจ !**
และ **“แข็งแกร่งสลายลงได้ยาก”** อยู่ทุกวันนี้ !!!

✧ ฝ่าค่ายกลการเมือง

ปรากฏการณ์ทางการเมือง หรือเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นในวงการการเมืองของประเทศไทย *(พ.ศ. ๒๕๔๙)* **เป็น “ข้อเท็จจริง” ที่แสดงตัวออกมาให้เห็นชัดเจนมาก เหมือน “รูปโป๊ทางการเมือง”**

มันผ่า-มันแหวะตัวเอง ให้เห็น “ค่ายกลการเมือง”
ที่ประกอบกันขึ้นจาก...**“กลเกมการเมือง” สารพัดลีลา**
ซึ่งทำให้เห็น... **“เลศเล่ห์-ความกระสัน-ความหน้าด้าน-ความไม่สุจริตกายใจ-ความสับปลับกลับกลอก-สำนวนวาจาของจอมเหตุผลทั้งหลาย”**
และ... **ฯลฯ ที่แสนแสบจนหาที่เปรียบไม่ได้ของ “คนการเมือง”**
ความเป็น **“ค่ายกล”** ที่เห็นอยู่นี้ **ถูกผ่าออกมาจนปรากฏแล้ว !**
เห็นกันได้ไหมล่ะ ? **มันโป๊จนล่อนจ้อนให้เห็นชัดๆ ว่า *“มันเลวร้ายกาจซ่อนลึกพรางลวงอย่างไร มันเป็นประจุอำนาจระเบิดขนาดไหน”***

“ค่ายกลการเมือง” นี้ ยิ่งผ่า-ยิ่งปอกเปลือก-ยิ่งลอกคราบ ที่อำพรางไว้ออก ไปอีกๆๆ... ก็จะยิ่งเห็น **“ค่ายกล”** ที่ **“น่ากลัว-หยาบ-ละเอียด-ซ่อนลึก”** *ที่ทั้งแรง...และเบา ทั้งเล็ก...และมหึมา ทั้งดุเดือด...และเชือดนิ่มๆ ทั้งร้ายกาจ...และสุภาพ ทั้งเลวแสบสุด...และดีประสาน ฯลฯ*
จึงเป็นปรากฏการณ์ ที่บางคนอาจจะคิดว่า ***“มันก็ไม่แรงร้ายสักเท่าไร”***

แต่เหตุการณ์ร้ายแรง ที่เกิดขึ้นครั้งแล้วครั้งเล่าในเดือน “ตุลามหาวิปโยค” และ “พฤษภาทมิฬ” ก็คือ “รูปหยาบ” ของผลร้ายแห่ง “ค่ายกลการเมือง” นี่เอง

“ค่ายกลการเมือง” นี้ สำเร็จรูปลงด้วย “พฤติกรรมของนักการเมือง”
ที่ต่างก็ช่วยกันทำ ***ทั้ง “ความไม่ดี” แม้เล็กๆ น้อยๆ ทั้งความเขี้ยวกราก-พรางลวง-เลวร้ายลึกล้ำ-ชั่วหยาบ-บาปหนา-ต่ำช้า***
หากปล่อยให้ **“ค่ายกลการเมือง”** ทำกันอย่างนี้ !

ภาพพระชาวอโศกออกบิณฑบาตโปรดสัตว์ในวันรุ่งขึ้น
หลังเหตุการณ์ ๑๔ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๑๖

โลกนี้วุ่นวายจริงหนอ

ภาพฝีมือ สายัณห์

ปล่อยให้มันทับถมสะสม **"ความเลวร้าย"** เข้าไปๆ มากขึ้นๆ เลวขึ้นๆ ร้ายซับ-เล่ห์ซ้อนยิ่งๆขึ้น ดังที่มันกำลังเป็นๆ กันอยู่ให้เห็นๆ นี้ **ก็เท่ากับเราได้ "ระเบิด"**

เราก็จะมี **"นิวเคลียร์ระเบิด"** ที่ร้ายแรงยิ่งขึ้นๆ ที่มี **"หัวอกประชาชน"** เป็น **"นิวเคลียร์"** ที่ยิ่งร้ายกาจยิ่งขึ้นๆ เท่านั้น สักวันจนได้ !!

✧ รำพึงถึงวันเศร้า An Inconvenient Truth

บันทึกโดย คลิ้นส์ แม่น้ำ **The worst day of my life**

*(จาก **ดอกหญ้า อันดับที่ ๑๓๒ มี.ค.-เม.ย. ๒๕๕๑ "พยุง บุญประสพ"** รำพึงถึงวันเศร้าที่สุดในชีวิต)*

ตอน ๑๔ ตุลา *(ปี ๒๕๑๖)* นี่ ทางฝ่ายนักศึกษาประชาชนชนะ !

พอมาช่วง **๖ ตุลา ๑๙** เขาก็รู้ข่าวว่า *"มีนักศึกษาเริ่มรวมตัวก่อหวอด จะมีการเดินขบวนกันแล้ว"* พวกนี้ก็เลยวางแผนต่างๆขึ้นมาจัดการทันที เพราะมิฉะนั้นถ้าจัดการไม่ได้ จะมีการขยายตัววงกว้างมากขึ้นทำนองนั้น ก็คือ สกัดไว้เลย

อย่างที่นายตำรวจผู้ใหญ่บอกว่า *"ตำรวจทำปืนลั่น"* ผมว่า *"มันเป็นการจงใจที่จะทำการเลย ในช่วงนั้นเลย เริ่มจากการเผาโปสเตอร์ที่ติดข้างๆ รั้ว"*

ตอนนั้นลุงผมทำงานอยู่ **เดลินิวส์** ผมได้ฝึกงานเกี่ยวกับการล้างฟิล์ม-อัด-ขยาย-รูป พอดีสต๊าฟเขาย้ายมาตั้งหนังสือพิมพ์ **เดลิไทม์** ผมก็เลยไปด้วย

วันที่เกิดเหตุการณ์ผมคิดว่า *"รัฐบาลเขารู้แล้วว่า นักศึกษาเริ่มรวมตัวกันอีก พอมากเข้าๆ รัฐบาลรู้ ก็วางแผนสกัดเอาไว้เลย"* ผมสันนิษฐานเอานะ เพราะมันเกิดเหตุการณ์ วิทยุนี้เราจะรับได้เฉพาะตามโรงพิมพ์ จากตำรวจบริเวณผ่านฟ้าที่แจ้งข่าวต่างๆ ช่วงนั้นผมทำงานเป็นกะกับเพื่อน คือ พัก ๒๔ ชม. ทำงาน ๒๔ ชม. ในวันเกิดเหตุเป็นจังหวะเวรของผม เพื่อนผมพัก ผมจึงได้เจอเหตุการณ์อันนี้

ประมาณตี ๔ มีข่าวว่า ***"ปืนลั่น"***

หัวหน้าข่าวสั่งให้ผมไปถ่ายภาพไว้ก่อน เป็นช่างภาพพิเศษ อย่างอื่นผมไม่รู้

หลังจาก ๒ ยามไปแล้ว ไปตอนนั้นก็เห็นไฟไหม้ภาพโปสเตอร์ต่างๆ เห็นทหารจากป่าหวายมาตั้งอาวุธเหมือนเตรียมพร้อมที่จะยิงเลย ตามต้นมะขามที่สนามหลวง

ช่วงนั้นคนมุงยังไม่มากเท่าไหร่ เพราะยังเช้าอยู่

แล้วทหารก็ยิงกราดเข้าไปในธรรมศาสตร์ คนที่กลัวมาก ก็วิ่งออกมา !

มีกลุ่มกระทิงแดง กลุ่มนวพล ลูกเสือชาวบ้าน รออยู่...รุมเลยคนละทีสองที คิดว่า ***"สลบ...ยังไม่ตาย แล้วใช้เชือก คือ เขาเตรียมการไว้แล้ว ผูกคอแล้วลากไปฝั่งแม่พระธรณีบีบมวยผม แล้วเอาไปแขวนคอใต้ต้นมะขาม แล้วตี-เตะ ใช้ผ้าขาวม้าผูกคอก็มี แล้วลากมาวางกองๆ รวมกันไว้ จากนั้นเอายางรถยนต์ น้ำมันราดแล้วจุด*** *(ไฟเผา)* ***เป็นพวกที่รออยู่ด้านนอก เขาแต่งตัวเหมือนชาวบ้านธรรมดา คือ ใครวิ่งออกมา เป็นถูกจัดการ"***

แล้วฝ่ายที่ยิง ก็เข้าไปเคลียร์ ตอนนั้นผมอายุแค่ ๒๑ ปี ผมก็เดินตามหลังช่างภาพฝรั่งเข้าไป ซึ่งเขาถ่ายกล้องวิดีโอ **ตามบันไดนี่ นอนตายกันหลายศพ ปืนที่ยิงก็เอ็ม ๑๖ อย่างเดียว แล้วข้างหลังเป็นปืนเอ็ม ๗๙ ยิงแล้วควันออกมา เสียงกระเทือนจนกระจกหอประชุมแตกร่วงกราวรูด**

คนที่ใส่ชุดแดงแสดงเป็นจอมพลถนอม ก็ถูกยิงตายเหมือนกัน !

มีการเคลียร์เอาศพออกมา คนที่เจ็บก็แยกไว้ส่วนหนึ่ง แล้วคนที่ติดอยู่ข้างใน พวกผู้หญิงต้องถอดเสื้อเหลือแต่เสื้อชั้นใน ผู้ชายก็ถอดเสื้อแล้วคลานศอกออกมา

ดูแล้วน่าสังเวช ทั้งถูกตี-ถูกตบ ของมีค่าที่คอก็ถูกดึงกระชาก !

ผมไปถึงตอนตี ๔ เศษ กว่าจะเอาคนขึ้นรถไปเสร็จ ก็ประมาณ ๔ โมงเย็น

ผมก็ไม่รู้ว่า *"เขาเอาไปไหน"* **ผมรับไม่ได้นะ มันโหดเกินไป** คือ ***"มนุษย์ไม่น่าทำกันขนาดนั้น*** *ผมนึกถึงสมัยเด็กๆ ผมเคยลากหมาตายไปฝัง ผมใช้เชือกลาก* ***มันเหมือนลากหมาไปเลย...ค็อกๆๆ ไป ใจผมนั้นค้านกับการกระทำอยู่แล้ว"***

ไม่นานผมก็ลาออก เพราะข่าวก็ออกไม่ได้ ภาพที่ผมถ่ายใน เดลิไทม์ ออกมากที่สุด *เพราะว่ากว่าช่างภาพจากหนังสือพิมพ์อื่นจะมา ผมก็ถ่ายได้ไปเยอะแล้ว*

แต่ **ประชาชนก็ยังไม่ได้รู้เท่าไหร่** *เพราะหนังสือพิมพ์ออกจากแท่นมาไม่นาน พักเดียวเขาก็สั่งเก็บหมดเลย แล้วปิดทั้งหมดทุกฉบับในช่วงนั้น*

กลางคืนผมก็ออกไปต่างจังหวัด ไปส่งหนังสือ มีรถผักกับรถหนังสือพิมพ์เท่านั้น ที่จะวิ่งได้ตอนกลางคืน ตอนนั้นห้ามรถวิ่งเด็ดขาด เคอร์ฟิวส์ ไฟนี่หรี่ มีแต่หมาวิ่ง ไม่มีรถวิ่งเลยแม้ที่เยาวราช **แต่ข่าวไม่ออกมาให้ประชาชนรู้ !**

ผมเห็นนักศึกษาคนหนึ่ง เขาใกล้ตายตากลับแล้ว แต่ปากยังเป่าเมาท์ออร์แกนเพลงปลุกใจ เป่าจนขาดเสียงไปเลย อีกคนถูกยิงที่ปากจนกำปั้นยัดเข้าไปได้

เขาก็บอกว่า *"นักศึกษามีอาวุธ"* **ถ้ามีอาวุธนะครับ...*อีกฝ่ายหนึ่ง***

ต้องได้รับความเสียหาย แต่นี่มีแต่นักศึกษาถูกยิงฝ่ายเดียว !

ตอนนั้นหนังสือพิมพ์ ถูกปิดไปหลายวัน ข่าวนี้ถูกแบนหมด

ใครก็ตามที่พูดว่า *"เหตุการณ์ครั้งนั้น มีผู้เสียชีวิตเพียงแค่ ๑ คน"* เป็นการบิดเบือนประวัติศาสตร์มาก แล้วช่วงนั้นก็มีช่างภาพต่างประเทศเข้าไปถ่ายด้วย ปิดเขาไม่ได้หรอกครับ เขากล้ายิ่งกว่าผม เขาเดินถ่าย เขาลุยนำหน้าผม เขายังไม่กลัว ผมยังต้องเดินตามหลังเขาไป เมืองไทยมันก็เป็นอย่างนี้ !

พรรคเพื่อฟ้าดิน...เกิดไม่ได้ ! *(คือ พรรคการเมืองดีๆ ที่มีอุดมคติเกิดยากในแผ่นดินไทย)*

ตราบใดที่ "ความอยุติธรรม" ยังครองเมือง หมดสิทธิ์ !

ผมต้องการให้การศึกษาเรื่องนี้กับ "เด็ก"

เจ้าของประเทศในอนาคต คือ "เด็ก" ไม่ใช่เรา <u>เพราะประวัติศาสตร์พวกนี้ จะต้องถูกบอกกล่าว เพื่อเป็นบทเรียน ไม่ใช่เพื่อการบิดเบือน !</u>

✧ คืนระเบิดที่...สันติอโศก !

(พุธที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ พ.ศ ๒๕๔๙) โดย...ขรัวตาคง

<u>วันประวัติศาสตร์ "กู้ชาติ"</u>

เราขึ้นไปนอนชั้น ๔ ของพระวิหารเป็นคืนแรก เพื่อรับความเย็นสบายจากสายลม ขณะที่กำลังหลับสบายๆ อยู่ดีๆ ก็ได้ยินเสียงระเบิด **"ตูม !!!"** ดังสนั่นหวั่นไหวอยู่เต็มหู *(พุธ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙)* รีบลุกออกมาดู เมื่อมองลงไปข้างล่างเห็นควันสีเทาพวยพุ่งขึ้นมา บริเวณลานหินแกรนิตที่ล้อมต้นไม้หน้าศาลาสุขภาพ

พอลงมาดูข้างล่างปรากฏว่า *"แรงสั่นสะเทือน มีผลทำให้นาฬิกาถึงกับหยุดเดินเมื่อเวลา ๐๑.๕๕ น. แรงระเบิดทำให้กระจกที่โบสถ์ และอาคารบ้านเรือนในรัศมี ๓๐ เมตร กระเด็นแตกไปตามๆ กัน ได้พบจุดระเบิดที่ผู้ไม่หวังดีซุกเอาไว้ อยู่ใต้บริเวณแผ่นคอนกรีตที่ปูหินแกรนิตเพื่อเอาไว้ใช้นั่งเล่น แรงระเบิดทำให้ดินและพื้นคอนกรีต ที่ปูล้อมต้นไม้ถูกทะลุทะลวงเป็นรูขนาดใหญ่ประมาณครึ่งเมตร"*

เมื่อ **ดูลักษณะการวางระเบิด แสดงให้เห็นถึงเจตนาที่จะข่มขู่** มากกว่าที่จะทำอันตรายชีวิตของผู้คนให้บาดเจ็บล้มตาย และเลือกทำในเวลาปลอดคน

จึงทำให้ไม่มีใครได้รับบาดเจ็บ และ **การวางระเบิด** ก็น่าจะเป็นลักษณะของ **มืออาชีพ** ที่มีความชำนาญในเรื่องนี้เป็นอย่างดี

หลังเสียงระเบิดได้ไม่นาน พ่อท่าน และปัจฉาฯ รีบออกมาดูก่อนเพื่อน พวก เราสมณะ และญาติธรรม ก็ค่อยๆ ทยอยตามกันออกมา

ไม่นานเท่าใดนัก ตำรวจจากสน.บึงกุ่ม ก็ได้เข้ามาตรวจตราสถานที่เกิดเหตุ ประมาณตีสามกว่าๆ โทรทัศน์หลายๆ ช่องก็ได้มาเก็บภาพความเสียหาย และได้สัมภาษณ์พ่อท่าน ทำให้ข่าวยามเช้าของวันนี้ ทีวีเกือบทุกช่องต่างพากันรายงานข่าว **ขู่วางระเบิดที่สันติอโศก** เป็นข่าวร้อนในวันนี้

ประเด็นหลักที่นักข่าวถามพ่อท่าน ก็คือ *"เหตุที่เกิดระเบิดนี้มาจากอะไร ?"*

"พ่อท่าน" ให้สัมภาษณ์ไปว่า *"น่าจะเป็นเหตุมาจากเรื่องที่ **คุณจำลอง และชาวสันติอโศก** ประกาศว่า จะออกไปร่วมชุมนุมกันที่ท้องสนามหลวงเป็นหลัก เพราะเราไม่เคยมีเรื่องราวอะไรกับใครตลอดเวลา ๓๐ กว่าปี พวกเราอยู่กันมาอย่างสงบสันติ ไม่เคยมีเรื่องรุนแรงอะไรเกิดขึ้น"*

แต่ฝ่ายรัฐบาล โดยรองนายกฯ ฝ่ายดูแลความมั่นคงให้สัมภาษณ์ว่า *"เหตุเกิดระเบิดที่สันติอโศก ไม่เกี่ยวข้องกับการที่* ***พลตรีจำลอง ศรีเมือง*** *จะออกมาชุมนุมประท้วงรัฐบาล"*

มีนักข่าวถามว่า *"ปกติที่วัดจัดเวรยามดูแลความสงบเรียบร้อยกันอย่างไร ?"*

"พ่อท่าน" ก็ได้อธิบายวิถีชีวิตปกติของพวกเราให้เขาได้ทราบกันว่า *"พวกเราอยู่กันแบบไม่มีเวรยามอะไร ประตูวัดเปิดอยู่ตลอด ๒๔ ชั่วโมง ใครจะเข้าใครจะออกอย่างไรก็ได้ตลอดเวลา วัดเราไม่มีลับลมคมในอะไรที่จะปิดบังอำพราง แต่เป็นสถานที่เปิดเผยความจริงและสัจธรรม ใครจะเข้ามาสอดแนม ล้วงความลับจับผิดใดๆ ก็พร้อมที่จะให้ตรวจสอบความโปร่งใสได้อยู่เสมอ"*

ข่าวระเบิดที่ "สันติอโศก" วันนี้ ทั้งทีวี ทั้งวิทยุ รายงานข่าว และวิเคราะห์ วิจัยกันเกือบทั้งวัน ส่วนหนังสือพิมพ์ยังตีพิมพ์ไม่ทัน เลยไปพาดหัวเป็นข่าวใหญ่ในวันรุ่งขึ้น ในสถานการณ์ที่เข้มข้น และงวดเข้าไปเรื่อยๆ เช่นนี้ ก็มีข่าวปล่อยออกมามากมาย จนไม่รู้ว่า *"อะไรเป็นอะไร ?!?"*

มีข่าวว่า *"สันติอโศกที่จะออกไปชุมนุมกันครั้งนี้ เพราะว่าเคยไปเรียกร้องเงินจาก นายกฯ ทักษิณ ๓ พันล้าน แต่เขาไม่ให้ คุณสนธิจะเอาตั้ง ๖ พันล้าน เขาก็ไม่ให้ พอไม่ได้ผลประโยชน์ก็เลยออกมาชุมนุมขับไล่กัน"*

ตอนเย็น ก็มีข่าวออกมาว่า *"มีใบปลิวว่า **คุณจำลอง** ยื่นคำขาดจะตายภายใน ๗ วัน ถ้า...นายกฯ ทักษิณ...ไม่ลาออก"* และข่าวที่ตลกไม่แพ้กันก็คือ *"ระเบิดสันติอโศกในครั้งนี้ เป็นเรื่องที่สร้างสถานการณ์ขึ้นมาเอง"*

"พ่อท่าน" เตือนสติคนที่พูดเรื่องเหล่านี้ออกมา ว่า *"เป็นการดูถูกธรรมะ เป็นการหลู่ธรรมะมากไป เป็นการเอาความคิดของตัวเองมายัดใส่พื้นที่ความคิดของเรา เมื่อตัวเองถือศีลไม่ได้ หรือตัวเองคิดอะไรที่ไม่ดีไว้ ก็จะไปคิดว่า คนอื่นก็จะทำอย่างที่ตนเองชอบทำ"*

ซึ่งจริงๆ **"สันติอโศก"** เองก็ไม่น่าจะโง่ ที่ไปเอาจุดอ่อนจุดด้อยในเรื่องของการใส่ร้ายป้ายสี-การมีเล่ห์เหลี่ยม ซึ่งในเรื่องวิชามารนี้ เราไม่มีความชำนาญอยู่แล้ว

ถ้าเราเอาเรื่องเลวร้ายอย่างนี้ ไปสู้กับเขา ยังไงๆ เราก็คงสู้ไม่ได้

จุดแข็งของเรา ก็คือ "การใช้ความจริง-ความถูกต้อง"

เราคงไม่โง่พอที่จะเอาจุดอ่อนที่เราไม่เป็นไม่ชำนาญ ไปสู้กับจุดแข็งของเขาที่เขาทำเป็น-เขาชำนาญอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นในการต่อสู้กัน ทาง **"สันติอโศก" คงยึดมั่นในสิ่งที่เป็นจุดแข็งของตัวเอง** คือ **"ความจริง** หรือ **สัจจะ"** มากกว่าที่จะไปหาระเบิดมาต่อสู้ แล้วก็ไม่รู้ว่า *"จะไปหาระเบิดซีโฟร์มาจากที่ไหน ?"*

มีการวิเคราะห์กันไปหลายๆ นัยว่า ***"เหตุการณ์ครั้งนี้ รัฐบาลเขาไม่ทำอยู่แล้ว แต่ก็อาจจะมีบรรดาลิ่วล้อของนักการเมือง มาทำแทนเจ้านาย"***

เจ้าหน้าที่ของรัฐที่ดูแลความมั่นคงเขาบอกว่า *"น่าจะใช่เลย"* แล้วก็สอดคล้องกับญาติธรรมที่คลุกคลีอยู่ในวงการเมืองตั้งข้อสังเกตว่า *"ไม่ต้องสงสัยเลยว่า จะเป็นมือที่สาม มือที่สี่ เรื่องนี้น่าจะเป็นพวกลิ่วล้อทำขึ้นโดยตรง"* เพราะระเบิดลงแต่ละครั้งในวงการผู้มีอิทธิพล มันพอเดากันถูกว่า *"ลักษณะระเบิดแบบนี้มันมาจากสีไหน มาจากขาใหญ่สายไหน ในแวดวงจริงๆ มันพอเดาทิศทางกันออก"*

ซึ่งทางตำรวจก็ได้แถลงให้ทราบว่า *"ระเบิดที่* ***สันติอโศก*** *เป็นระเบิดแบบเดียวกับที่เคยระเบิดที่ น.ส.พ.ผู้จัดการ และเคยระเบิดที่กระทรวงมหาดไทย"*

แต่ทั้งหมดนี้ ก็เป็นเพียงข้อสันนิษฐานถึงความน่าจะเป็นเท่านั้น

"พล.ต.จำลอง ศรีเมือง" รีบบึ่งจากเมืองกาญจน์ มาถึง "สันติอโศก" ตอนสายๆ เพื่อตรวจดูเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และในตอนบ่ายทั้ง **พ่อท่าน** และ **คุณจำลอง** ก็ได้ออกมาให้สัมภาษณ์นักข่าวร่วมกัน ที่บริเวณหน้าน้ำตกใต้พระวิหาร และพร้อมกับโฆษณาหนังสือ **"เราคิดอะไร"** เล่มใหม่ที่เพิ่งออกมาสดๆ ร้อนๆ

...ชื่อฉบับว่า **"เพราะข้าโง่มาก่อนไง ข้าจึงหลงส่งเสริมเขา"**

นักข่าวพยายามเจาะลึกว่า *"ชื่อหนังสือฉบับนี้* ***คุณจำลอง*** *เป็นคนตั้งขึ้นมาเองหรือเปล่า ?"*

คุณจำลอง รีบปฏิเสธว่า *"ตัวเองไม่ได้ตั้งแต่อย่างใด แต่เขียนตามที่กองบก. เขาสั่งให้เขียนมาตามนี้"*

พ่อท่าน ได้แง้มออกมาว่า *ชื่อหนังสือเล่มนี้ เป็นชื่อที่ได้รับการโหวตจนชนะ โดยมีชื่อคู่แข่งที่แพ้อย่างเฉียดฉิวว่า* ***"อย่าไปหลงโง่กับทองคำ ที่เขานำมาอวดโชว์ แต่สุดท้ายเขานำเอามาทำปืนปลันชาติ"***

วันนี้ "คุณแซมดิน" ได้เป็นตัวแทนของ "สันติอโศก" ไปร่วมประชุมกับแกนนำฝ่ายพันธมิตร ซึ่งตอนนี้มีถึงร้อยกว่าองค์กร ที่จะออกมาร่วมชุมนุมกันในวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ในกลุ่มพันธมิตรได้กำหนดให้มีคณะกรรมการ ที่เป็นผู้ตัดสินใจในการชุมนุมครั้งนี้ มี ๕ ท่าน ด้วยกัน คือ... **พลตรีจำลอง ศรีเมือง, คุณสนธิ ลิ้มทองกุล, อ.สมเกียรติ พงษ์ไพบูลย์, คุณพิภพ ธงไชย, คุณสมศักดิ์ โกศัยสุข**

ทั้งหมดนี้ จะเป็นตัวหลักในการตัดสินใจ ในการเคลื่อนตัวของผู้ชุมนุม

คุณแซมดิน พยายามที่จะชี้แจงในที่ประชุมของพันธมิตรว่า *"การมาชุมนุมของ **สันติอโศก** ครั้งนี้ มีจุดยืนที่จะมาเป็นเพียงส่วนร่วมในการชุมนุม ไม่ต้องเป็นกรรมการใดๆ ต้องการมาเป็นแค่ส่วนร่วมเพื่อเสริมหนุนให้จำนวนคนมีมากขึ้นเท่านั้น"*

แต่ในที่ประชุมบอกว่า *"ต้องมี **คุณจำลอง** เข้ามาเป็นคณะกรรมการด้วย"*

ก็ดูทุกคนเข้าร่วมประชุมกันอย่างสบายใจ เพราะเราได้บอกจุดยืนของ **สันติอโศก** ว่า *"เราเป็นเพียงแค่ขอมามีส่วนร่วมในการชุมนุม จะมาช่วยเก็บขยะ มาช่วยดูแลเรื่องการรักษาพยาบาล แล้วก็จะมาใช้วิถีชีวิตอย่างนักปฏิบัติธรรม อยู่รวมกันในสถานที่ชุมนุม อาจจะมีการทำวัตรเช้า มีสวดมนต์ มีวิถีชีวิตอยู่ที่วัดอย่างไร เราก็จะปฏิบัติกันอย่างนั้น"* ซึ่งในที่ประชุมก็ไม่มีปัญหาอะไร

ในช่วงนี้แต่ละฝ่ายก็จะต้องหนักแน่นมั่นคง เพราะเท่าที่ดูตามหนังสือพิมพ์จะมีบทความหลายคอลัมน์ ที่พยายามจะยุแหย่ให้เกิดการแตกคอกัน มีการเขียนในทำนองว่า *"คุณจำลองพยายามที่จะมาแย่งชิงเป็นแกนนำบ้าง พยายามที่จะมาชุบมือเปิบบ้าง" (ไม่รู้ว่า จะได้อะไรไปเปิบ นอกจากเสี่ยง และคนด่ากันตึม)*

ซึ่งถ้าไม่หนักแน่นกันแล้ว กลุ่มพันธมิตรก็อาจจะเกิดการแตกแยกกันได้

เหตุการณ์ระเบิด ที่เกิดขึ้นในวันที่ ๒๒ มีสมณะของเรารูปหนึ่ง เกิดวันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ในวันนี้พอดี และจากข้อมูลของชาวอโศก ระบุไว้ว่า **วันที่ ๒๒**

กุมภาพันธ์ พ.ศ.๒๕๑๖ "เป็นวันก่อตั้งแดนอโศก" *(สถานฝึกอบรมปฏิบัติธรรมแห่งแรก)* มีนักบวชมารวมกัน ๒๓ รูป ซึ่งเป็นสามเณร ๒ รูป *(พ.ศ. ๒๕๑๖-๒๕๔๙ ชาวอโศกได้รวมตัวกันมาถึง ๓๓ ปีเต็ม)*

"พ่อท่าน" จึงถือว่า **"ชาวอโศกเกิดด้วยมงคลธรรมข้อที่ ๒๒, ๒๓"** คือ **"คารโว จ, นิวาโต จ เอตัมมังคลมุตตมัง"** และย้ำกับชาวอโศกว่า ***"เราจะต้องมีความเคารพอ่อนน้อม*** *(คารโว)* ***มีความถ่อมตนอย่างยิ่ง*** *(นิวาโต)"*

ในวันนั้น **"พ่อท่าน"**ได้แสดงเป็นรูปธรรมให้พวกเราได้สำนึกกัน ***"ด้วยการกราบนักบวชที่อยู่ร่วมก่อตั้งกันในสมัยแดนอโศก ซึ่งหลายๆ คนเกิดความสะเทือนใจเหตุการณ์ในวันนั้น จนกระทั่งบางคนเกิดปิติถึงกับหลั่งน้ำตา"***

ระเบิดในครั้งนี้ จึงเป็นเสมือนการเตือนชาวอโศกว่า ***"ครบรอบ ๓๓ ปี เราจะอยู่รอดปลอดภัย และเติบโตกันต่อไปได้ เราจะต้องมีความเคารพอย่างยิ่งและมีความอ่อนน้อมถ่อมตนอย่างยิ่ง"*** ความเคารพนั้น **"พระพุทธเจ้า"** ตรัสไว้ในหมวด **"คารวะ ๖"** ให้เคารพอย่างยิ่งใน ๖ สิ่งด้วยกัน คือ

๑. เคารพในพระพุทธเจ้า ๒. เคารพในพระธรรม
๓. เคารพในพระสงฆ์ ๔. เคารพในการศึกษา
๕. เคารพในการไม่ประมาท ๖. เคารพในการปฏิสันถาร

"พ่อท่าน" มักจะเน้นพวกเราว่า *"หลักธรรมของ* ***พระพุทธเจ้า*** *ข้อสุดท้ายจะเป็นการขมวดสิ่งที่สำคัญเอาไว้"* ซึ่งเราจะเห็นได้ว่า *"พระพุทธ-พระธรรม-พระสงฆ์จะไม่มีความหมายเลย* ***ถ้าเราปฏิสันถารไม่ดี การต้อนรับแขกไม่ดี*** *ต่อให้ 'พระพุทธ-พระธรรม-พระสงฆ์' ดีวิเศษยังไง เขาก็ไม่เอา"*

ฉะนั้น **ชาวอโศกเรา จะต้องตระหนักในเรื่องของการปฏิสันถาร ในการต้อนรับในการทักทายกับผู้อื่นอย่างสำคัญ ถึงจะรอดปลอดภัยในชีวิตได้** และจะต้องมีความอ่อนน้อมถ่อมตนอย่างมาก จึงจะเป็นที่น่าเลื่อมใส ทำให้น่ารัก ไม่น่าหมั่นไส้

วันนี้เป็นวันที่ "พ่อท่าน" ให้สัมภาษณ์นักข่าวเกือบทั้งวัน และเป็นวันที่ได้เปิดประเด็นสำคัญว่า ***"ทำไมธรรมะต้องมาวุ่นวายกับการเมือง ?"***

"พ่อท่าน" ได้หยิบเอาสถานการณ์ปัจจุบันมาชี้ให้เห็นว่า...

"ก็เพราะ ***'การเมืองไม่มีธรรมะ'*** *คนดีกันธรรมะ ตีกันนักบวชออกไปไม่ให้เข้ามาเกี่ยวข้อง การเมืองก็เลยกลายเป็นเรื่อง* ***'โลภ โกรธ หลง'*** *อย่างเต็มที่ จนถึงเข้าขั้นวิกฤติลำบากเดือดร้อนกันอย่างนี้*

นักการเมือง จะต้องเข้าหาพระ มาฟังธรรมะ เอาธรรมะไปประพฤติปฏิบัติ

ธรรมยาตรา “กู้ชาติ” (อหิงสา-อโหสิ)

๒๖ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๔๙

*จึงจะทำให้การเมืองเป็นเรื่องของ **'การเสียสละ'** และเป็นประโยชน์กับประชาชน*

*พระของศาสนาพุทธ ไม่ใช่เป็นแบบฤาษี ที่หลับหูหลับตา อยู่แต่ในป่า-เขา-ถ้ำ โดยไม่ได้สนอกสนใจบ้านเมือง แต่เป็นศาสนาของสังคม เป็นศาสนาเพื่อประโยชน์และความสุขแก่ชนเป็นอันมาก **'เป็นศาสนาที่อนุเคราะห์โลก'** เรียกว่า **'โลกานุกัมปายะ'** และได้ขอร้องให้ทุกฝ่ายช่วยกันป้องกันไม่ให้เกิดเหตุการณ์รุนแรงใดๆ ขึ้น ซึ่งพ่อท่านมั่นใจว่า ขณะนี้ทุกฝ่ายก็พยายามกันอย่างยิ่งยวดอยู่แล้ว*

*และถ้าทุกอย่างเรียบร้อยด้วยดี จะเป็นการแสดง **บทบาทประชาธิปไตย** ที่งดงามที่สุดในโลก เราจะได้ประกาศโฆษณาความงดงามของ **ประชาธิปไตย** ออกไปให้โลกเขาได้รับรู้ **เราชุมนุมเรียกร้องกันอย่างเรียบร้อย ไม่ได้เกิดเหตุการณ์วุ่นวายอะไรเลย ไม่เหมือนประเทศอื่นๆ ที่ต้องเสียเลือดเสียเนื้อกัน***

*งานนี้คุ้มยิ่งกว่าการจัดงานโอลิมปิกที่ต้องลงทุนเป็นหมื่นล้าน-แสนล้าน ก็ยังไม่คุ้มเท่ากับ...**การแสดงความสุดยอดของประชาธิปไตยในเมืองไทย** ที่สามารถจบกันได้อย่างสวยงามที่สุด-เรียบร้อยที่สุด ก็เพราะว่า...**ทุกคนทุกฝ่ายมีจิตสำนึก** ที่ไม่สร้างความรุนแรงเลวร้ายให้เกิดขึ้นมา"*

✧ ธรรมยาตรา "กู้ชาติ" (อหิงสา-อโหสิ)

โลกนับวันจะต้องการ "กองทัพธรรม" มากขึ้น สูงขึ้นเป็นทวี
นั่นคือ **"สัจธรรม"** หรือ **"สันติภาพ"** และ **"ความสุขเย็น"**
ถ้าโลกนับวันจะต้องการ "กองทัพโลกีย์" มากขึ้น สูงขึ้นเป็นทวี
นั่นคือ **"อสัจธรรม"** หรือ **"ความเดือดร้อน"** และ **"ความทุกข์ร้อน"**

<u>วันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๔๙</u>

"พ่อท่าน" ดูนาฬิกาพก พวกเราเริ่ม "เดินธรรมยาตรา" จากบริเวณหน้าสนามมวยราชดำเนินเมื่อ ๑๒.๐๗ น. ถึงเต็นท์ที่พักท้องสนามหลวงเมื่อ ๑๒.๕๗ น.

จำนวน **สมณะที่ "เดินธรรมยาตรา" ในครั้งนี้ มีด้วยกันถึง ๗๔ รูป**
มีพระอาคันตุกะ ๘ รูป สิกขมาตุ ๒๐ รูป กรัก ๓ คน ปะชาย-ปะหญิง ๔ คน
และ ฆราวาสญาติธรรมจากทั่วทุกสารทิศ ประมาณไม่ต่ำกว่า ๑,๐๐๐ คน

"พ่อท่าน" บอกว่า ***"การมาร่วมชุมนุม ณ ท้องสนามหลวงครั้งนี้ ก็เหมือน****กับเรามา **'จัดงานปัญญาสมโภช'** ซึ่งทุกๆ ขณะ ทุกๆ วินาที **จะต้องใช้ธัมมวิจัย***

การร่วมชุมนุมในครั้งนี้ เราต้องการเป็นเพียงแค่ <u>หยดน้ำเล็ก</u>ๆ
ที่เข้ามาเจือผสมให้เหตุการณ์รณรงค์ “ประชาธิปไตย” ในครั้งนี้
<u>สงบ เรียบร้อย และงดงามที่สุด</u>

เพราะจะมีแบบฝึกหัดที่คอยทดสอบอยู่ตลอดเวลา ถ้าไม่สามารถรู้เท่าทันก็อาจจะ ***สอบตกได้*** *เหมือนพวกเราหลายๆ คน ตกหลุมรัก...นายกฯ ทักษิณ...จนสอบไม่ผ่าน*

เมื่อมีการที่จะต้องออกมาต่อต้าน-เรียกร้องให้...นายกฯ ทักษิณ ลาออกจากความเป็นนายกฯ ***พวกเราหลายคนไม่มี "ปัญญา" ที่จะรู้เท่าทันได้ ไม่มี "ธัมมวิจัย" ได้มากเพียงพอ ก็ต้องสอบตกวิชานี้ไปอย่างน่าเสียดาย***

การร่วมชุมนุมในครั้งนี้ ***เราต้องการเป็นเพียงแค่หยดน้ำเล็กๆ ที่เข้ามาเจือผสมให้เหตุการณ์รณรงค์ประชาธิปไตยในครั้งนี้ สงบเรียบร้อยและงดงามที่สุด*** *ซึ่งที่ผ่านมา* ***คุณสนธิ ลิ้มทองกุล*** *ได้จัดการชุมนุมมาแล้วถึง ๑๕ ครั้ง ก็เรียบร้อยดี ไม่มีปัญหาอะไร* ***ถ้าครั้งนี้ประชาชนพากันเรียกร้องจนบรรลุผล และเกิดเหตุการณ์ที่สงบเรียบร้อยได้ ก็จะเป็นความงดงามยิ่งใหญ่ของประชาธิปไตยในเมืองไทย"***

ธรรมะของ "พระพุทธเจ้า" ยืนยันชัดเจนว่า ***"ถ้าตนยังเห็นแก่ตัว ไม่เห็นแก่ผู้อื่น-ไม่เจือจาน-ไม่เกื้อกูลเผื่อแผ่แบ่งแจกออกไปสู่ผู้อื่น จะเป็นพิษเป็นภัยต่อตนและสังคมอย่างมาก เป็นสัจธรรมที่เที่ยงแท้ถูกต้องที่สุด ไม่มีอะไรมาล้มล้างได้"***

แต่คนเราไม่รู้ตัวไม่รู้ว่า **"ตัวกูของกู...คืออะไร ลักษณะอย่างไร...มีตัวกูของกู"** จนแสดงบทบาทออกมาเป็นเรื่องราวชัดแจ้งแล้วทาง **"กายกรรม-วจีกรรม"** อันมีที่มาจาก **"มโนกรรม"** นั่นแหละ **"ศาสนาพุทธ"** สอนเรื่องนี้นะ *(ตัวกูของกู)*

และ **"พระพุทธเจ้า"** ก็ **"ตรัสรู้"** เรื่องนี้ *(ตัวกูของกู)* อย่างสำคัญที่สุด !

สังคมมนุษยชาติ **ทุกคนควรศึกษาเรียนรู้และปฏิบัติประพฤติเพื่อลดละ "ตัวตนความเห็นแก่ตัว" นี้ ออกไปให้ชัดเจน**

เหตุการณ์บ้านเมือง ที่กำลังเกิดเรื่องราวอย่างสำคัญ อาตมาก็อยากจะกล่าว ว่า *"การต่อสู้ระหว่าง* ***พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย*** *ที่กำลังแสดงบทบาทอยู่นี่ เป็นกลุ่มหลักที่ดำเนินการมานาน จนเป็นกลุ่มใหญ่ที่สุดขณะนี้"*

ในส่วน **ภูมิปัญญาของอาตมา** เห็นชัดเจนว่า ***"ความเป็นกลาง ต้องมีปัญญา (รู้ดี-ชั่ว, ถูก-ผิด) ต้องไม่มีอคติ และต้องเข้าข้างฝ่ายที่ถูกต้อง"***

ถ้า **"ไม่เข้าข้างฝ่ายใดเลย"** ก็คือ ***"คนโง่ คนไม่รู้"*** *ว่า "ฝ่ายไหนดี-ฝ่ายไหนไม่ดี ฝ่ายไหนชั่ว-ฝ่ายไหนเลว ฝ่ายไหนถูก-ฝ่ายไหนผิด"*

ดังนั้น ตามที่ยึดถือกันว่า *"ความเป็นกลาง จะต้องไม่เข้าข้างฝ่ายไหนเลย ไม่เข้าข้างคนดี ไม่เข้าข้างคนชั่ว ยึดถืออย่างนั้นผิดมานานแล้ว สังคมถึงเดือดร้อน"*

หากทำความสงบเย็นได้ จะเป็นตัวอย่างในอนาคต เป็นหน้าใหม่ของประวัติศาสตร์ “ประชาธิปไตย” ว่า “ต่อไปการชุมนุมประท้วง ไม่ต้องเลือดตกยางออก”

อาตมาไม่ใช่นักการเมือง อาตมามีหน้าที่ปฏิบัติธรรม เนื้อหาการปฏิบัติธรรม นั้น มีความนิ่ง มีความสงบ มีความอดทน มีความไม่รุนแรง มีความเกื้อกูล มีเมตตากรุณาพอสมควร อาตมาก็คิดจะมาช่วยเสริมหนุนกลุ่มนี้ *(ที่ถูกต้องกว่า)* เพราะเห็นทำมาแล้วหลายครั้ง **เป็นความงดงามของ "ประชาธิปไตย"** *(ประชาชนรวมตัวต่อสู้ด้วยข้อมูลความจริง ไม่ใช้กำลังประท้วงปะทะให้เกิดจลาจลวุ่นวายเดือดร้อน)* **จึงอยากมาเสริมช่วยเหมือนเป็นน้ำเย็นหยดหนึ่ง ให้เย็นต่อไปอีกจนจบให้ได้** นี่เป็นเป้าหมายที่มา

หากทำความสงบเย็นได้จะเป็นตัวอย่างในอนาคตเป็นหน้าใหม่ของประวัติศาสตร์ **"ประชาธิปไตย"** ว่า ***"ต่อไปการชุมนุมประท้วง ไม่ต้องเลือดตกยางออก"***

อาตมา **มีโอกาสเทศน์ ที่สนามหลวง ก็มีผลทำให้คนสงบขึ้น**

มีหลายคนที่มาอย่างรุนแรง เช่น *บางคนแค้นมาก จะมาฆ่าตัวตาย เตรียมน้ำมันมา...พร้อมจะเผาตัวเองประท้วงบนเวที เราก็ช่วยกันจนเขาเปลี่ยนใจ*

การชุมนุมครั้งนี้ เราใช้คำว่า "อหิงสา อโหสิ" ก็เป็นการถ่วงดุลคนได้มาก

อหิงสา คือ *การรักษาไม่ให้เกิดความรุนแรง แม้จะทำกับเราแรง เราก็ยอม*

อโหสิ คือ *อภัย อดทน ไม่โต้ตอบกลับแรงๆ*

อาตมาได้ขอร้องให้พวกเรานี่ **"ยาวให้เป็น เย็นเรื่อยไป ไขความจริงกันออกมาให้มากๆ หมดๆ"** เพราะความจริง หรือสัจธรรมที่แสดงออก จะเป็นการยืนหยัดยืนยันอย่างแท้จริง และเป็นคำตอบที่ชัดจริงที่สุด

อาตมาเห็นว่า ขณะนี้ ***(๒๗ มี.ค. ๔๙)*** **พวกเราได้ข้อมูลหลักฐานความจริง ที่นำมาใช้เป็นหลักสำคัญในการตัดสินได้แล้ว ๒ ข้อ คือ**

๑. ความจริงครบครันชัดเจนแล้วว่า คุณทักษิณหรือนายกรัฐมนตรีนี่ ไม่มีความชอบธรรมที่จะบริหารประเทศต่อไป **ผู้รู้ทั้งหลายแหล่มีหลักฐานต่างๆ เอามาแฉกัน-บอกกัน-เปิดเผยกัน เป็น "ความรู้" ชัดเจนแล้ว-ครบแล้ว** นั่นอย่างหนึ่ง

อหิงสา

อโหสิ

๒. หลักของ "ประชาธิปไตย" ก็คือ "พลังประชาชน" ที่ชุมนุมกัน มากันพรักพร้อมทุกหมู่เหล่า **ร่วมชุมนุมโดยบริสุทธิ์ใจ-เต็มใจ เป็นสัจธรรม-เป็นพลังบริสุทธิ์ที่เขารู้เห็นเข้าใจเอง** ไม่ได้ไปไล่ล่าเกณฑ์มา หรือเอาอำนาจเงินไปล่อจ้าง

เมื่อเหตุหลักทั้ง ๒ ประการ ครบพร้อมชัดเจนแล้ว !
ก็ตัดสินได้แล้ว จบแล้วในเรื่องของหลักเหตุผลที่ใช้ตัดสินชี้ชัด !

ก็ขอให้พวกเราจงยืนหยัดยืนยัน "สัจจะ" ต่อไปเถิด ไม่ว่าจะเกิดเหตุใดๆ จะมีเรื่องอะไรต่ออะไรเลอะๆ เทอะๆ ไปเรื่อย ทั้งๆ ที่รู้อยู่ตำตาว่า *"ถ้า (ผู้ใช้อำนาจรัฐ) ขืนดันทุรังทำอะไรต่อมิอะไรไปอีก ก็จะเกิดกฎกติกาโกงจนได้ (แม้กฎกติกาโกงจะชนะในอนาคต) จะเกิดการแตกแยกมหาศาลของคนทุกเหล่าทุกกลุ่มที่ไม่ยอมรับ ปฏิกิริยาความระแหงแยกแตกปริจะมากขึ้นๆ ก็เกิดจากคนดื้อดึงดันทุรังนี่แหละ"*

แต่ถึงกระนั้น **อาตมาก็เข้าใจในส่วนลึกๆ ของสิ่งนี้อยู่ว่า** *"เมื่อถึงครั้งถึงคราว ความแตกแยกจะเกิดขึ้น แผ่นดินแยกจะเกิดขึ้น จะเกิดจริงๆ จะถูกจัดสรรแบ่งสัดส่วนขึ้นมา โดยเฉพาะเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมานี้ ส่วนที่แยกออกไปตอนแรกจะเป็นส่วนน้อย และส่วนน้อยนั้นจะเป็นส่วนที่...มีความเห็นใหม่-มีปัญญาใหม่-มีความเข้าใจใหม่...ที่ลึกซึ้งเป็น **'สัจธรรม'** เหมือนกับที่ **'พระพุทธเจ้า'** ตรัสรู้ท่ามกลางศาสนาที่เป็น **'เทวนิยม'** ก็ขัดแย้งกับความรู้สึกเดิมๆ ของคน เหตุการณ์ลักษณะอย่างนี้ เป็นเรื่องธรรมดาธรรมชาติเกิดขึ้นได้เสมอๆ อันนี้ก็นัยเดียวกัน"*

✧ “พระ” ที่ชาติต้องการ

(คอลัมน์ธรรมะ...จากข่าวหนังสือพิมพ์...คม-ชัด-ลึก ๘ พ.ค. ๔๙ โดย เมตฺตานนฺโท ภิกฺขุ)

วิกฤติทางการเมือง ที่เกิดขึ้นกับประเทศไทยในขณะนี้ เป็นเหตุการณ์ประวัติศาสตร์ครั้งแรกในประเทศไทย ที่ “ศาสนา” มีส่วนสำคัญอย่างยิ่งตั้งแต่ต้น จนนำไปสู่ “การชุมนุมต่อต้านผู้นำประเทศ” และเป็นแกนหลักของ “ขบวนการกู้ชาติ” เป็นครั้งแรกที่ “ชาวพุทธ และศาสนิกชนในศาสนาต่างๆ ในประเทศไทย” ออกมาเรียกร้องให้เกิด “การเปลี่ยนแปลงทางการเมือง”

คงไม่มีผู้ใดปฏิเสธว่า ***“หากปราศจากผู้นำทางศาสนา ๒ ท่าน คือ ‘พล.ต.จำลอง ศรีเมือง’ และ ‘สมณะโพธิรักษ์’ ผู้นำสำนักสันติอโศก”*** **การต่อสู้ของผู้รักความเป็นธรรม และรักประเทศชาติ คงไม่เดินมาถึงจุดนี้**

กระนั้นเอง “ชาวพุทธ” ในประเทศไทยจำนวนมาก ! มิได้ให้การสนับสนุนต่อ “การชุมนุมกู้ชาติ” ครั้งนี้ด้วยเลย !!

พระเถระทรงสมณศักดิ์หลายรูป ออกโรงประณาม พล.ต.จำลอง และสันติอโศก...อย่างรุนแรง *บางรูปออกมาให้พรแก่ผู้นำประเทศให้อยู่ต่อไปอีกจนครบเทอม หรือนานกว่านั้น เจ้าคุณบางรูปให้ท้ายถึงขนาดปิดวัดในวันงานบุญใหญ่ประจำเดือน ระดมส่งสานุศิษย์ให้ไปร่วมชุมนุมให้กำลังใจท่านผู้นำประเทศ บางรูปให้สมาชิกพรรคการเมืองขนาดใหญ่ใช้หาเสียงอย่างออกนอกหน้า*

ในขณะที่เจ้าคุณบางรูป ***ถึงขนาดมือชูสองนิ้ว เมื่อเทศน์จบทางโทรทัศน์ เพื่อเป็นการหาเสียงให้พรรคการเมืองใหญ่ ให้มีชัยในการเลือกตั้งครั้งที่ผ่านมา***

แม้ท่าน **นายกฯ ทักษิณ** ประกาศเว้นวรรคทางการเมือง ไม่รับตำแหน่งนายกรัฐมนตรีในสมัยหน้า ปัญหาที่ชาวพุทธไทยน่าจะถามตนเอง คือ...

ขณะนี้ประเทศชาติต้องการ “พระ” ประเภทไหน ?

สิ่งที่เห็นชัดเจนประการหนึ่งในสังคมไทยขณะนี้ คือ ...

“สำนักสันติอโศก” นั้น แม้จะถูกพระเถรานุเถระผู้ทรงสมณศักดิ์ระดับสูงทั้งหลาย ประณามอย่างต่อเนื่องว่า **“เป็นเสี้ยนหนามต่อพระพุทธศาสนา”**

แต่กลับพิสูจน์ตัวให้สังคมยิ่งกว่า **“พุทธกระแสหลัก”** ทั้งหลายในประเทศไทย **เป็นรูปแบบของ “นักบวช” ที่เป็น “ผู้นำทางจิตวิญญาณ” ของประเทศชาติได้จริง**

ส่วน “พระเถระผู้ทรงสมณศักดิ์” เหล่านั้นต่างหาก ที่ไม่แสดง

จุดยืนใดๆ ให้ชัดเจนเลยว่า **"มีความรับผิดชอบต่อแผ่นดิน"**

ไม่นับผู้ที่หลงไป...***สนับสนุนคนผิด ให้ท้ายคนชั่ว...ให้อยู่ในอำนาจได้นาน !***

"พระ" ที่ประเทศชาติต้องการ จึงไม่ใช่พระที่ "ทรงสมณศักดิ์" ที่เห็นแต่ตำแหน่งความยั่งยืนของตนใน "ระบอบขุนนางพระ" ซึ่งเป็นระบบศักดินาของ "พระ" ที่ไม่เคยให้คุณแก่ประเทศชาติหรือศาสนา นอกจากหมู่พวกของตนเองเท่านั้น

✧ สงคราม ! ความขัดแย้ง !

"ชีวิต ก็คือ สงคราม" ใน "สงครามของชีวิต" เราต้องต่อสู้กับ "กิเลส" ของเรา ตราบใดที่ยังไม่เป็น **"อรหันต์"** ***(ล้างกิเลสให้หมด)*** เราไม่ได้หมด **"สงคราม"** หรอก !

ส่วน **"สงครามของสังคม"** เป็น **สงคราม** ที่เกิดกันมานาน มีอยู่นิรันดร ไม่รู้หยุด-ไม่มีจบ เพราะ **การดิ้นรนต่อสู้แย่งชิงของสังคม** ก็คือ **สงคราม !** *แย่งชิง...**ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-โลกียสุข-กาม-อำนาจ*** *เพื่อให้ตนเอง หรือ **ตัวกูของกู...เป็นใหญ่***

ตั้งแต่ **เดรัจฉาน** ก็สู้กัน-แย่งชิงกัน-ฆ่าแกงกัน-ดุเดือด-เลือดพล่าน แล้วก็ตายกันไปข้างหนึ่ง นั่น **เดรัจฉาน** ทำ แม้แต่ **คนเถื่อนสมัยโบราณ และสมัยนี้** ก็ทำอย่างนั้น เช่น *เจงกีสข่าน ฮิตเลอร์ อเมริกา หรือใครต่อใครที่ใช้อำนาจยิ่งใหญ่*

กระทั่ง **คน** ได้สำนึก-ได้เรียนรู้ มีปัญญาชาญฉลาดขึ้นมาว่า *"โอ้ การทำร้าย-ทำลาย-ฆ่าแกงกัน มันเลวร้าย ไม่ดี อย่าไปทำเลย"* ก็ลดความรุนแรงลงมาเรื่อยๆ

ในสังคมมนุษยชาติ ไม่ว่าระดับไหนๆ ก็มีความคิดเห็นต่างกัน-แย้งกัน ไม่มีประเทศใดในโลก ที่คนในประเทศไม่มีความคิดเห็นขัดแย้งกันเลย !

แค่มีคน ๒ คน ก็เริ่มมีความขัดแย้งกันได้ แม้เรื่องใหญ่ๆ เห็นตรงกัน แต่เรื่องย่อยๆ อาจเห็นต่างกันก็ได้ เป็นธรรมดาธรรมชาติ นั่นก็...**สงคราม !**

ดังนั้น **โลกนี้...ไม่มีสงคราม ! จึงเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้**

แม้ใน **“ความสามัคคี”** ก็ยังมี **“ความขัดแย้ง”** กันอย่างพอเหมาะ !

ไม่มี **“ความสามัคคี”**ใด ที่เหมือนกันหมด ไม่มี **“ความขัดแย้ง”** กันเลย !

“ความขัดแย้ง” จึงก่อให้เกิดความเจริญ-ความก้าวหน้า-ความฉลาด -การเปลี่ยนแปลงใหม่-การพัฒนาที่ดีขึ้น หรือ เกิดความเสื่อมทรุด ก็ได้ !

...ถ้า **ฝ่าย “ถูก-ดี”*(ธรรม)*...ชนะ !** อย่างนี้...**เจริญ !**

...ถ้า **ฝ่าย “ผิด-เลว”*(อธรรม)*...ชนะ !** อย่างนี้...**เสื่อม !**

สังคมมนุษย์ต้องแสวงหาสิ่งที่ **"เจริญก้าวหน้า"** ยิ่งๆ ขึ้นไปเรื่อยๆ ซึ่งจะมี **"ความขัดแย้ง"** กันไปเรื่อยๆ ตามลำดับ ก็ **ต้องเลือกในสิ่งที่ถูกต้อง** เมื่อ **ได้สิ่งที่ถูกต้องแล้ว จะทำให้สังคมฉลาดมากขึ้น-เจริญเพิ่มขึ้น "มนุษยชาติ"** จึงมี **"สงคราม"** เกิดขึ้นอยู่ตลอดเวลาเป็นธรรมดาธรรมชาติ

แม้ในยุค "พระพุทธเจ้า" อยู่ทั้งพระองค์ควบคุมดูแลสงฆ์ให้อยู่ในธรรมวินัย มีระเบียบ มีกฎเกณฑ์มากมาย ใน **"คณะสงฆ์"** ก็ยังมี **"สงครามปากหอก"** เลย ทั้งๆ ที่ **"พระพุทธเจ้า"** อยู่ทั้งพระองค์ ก็ยังขัดแย้งกันได้ขนาดนี้ !

เพราะมันเป็น **"สังคมสงคราม"** ที่มีอยู่ตลอดกาลนาน ผู้ดีที่สุด เก่งที่สุด ก็ยังมี **สงคราม** ที่เหลือแต่ปากหอกเป็นอาวุธ ซึ่งจะหยาบจะทุจริตขนาดไหนเท่านั้นเอง !

สำหรับ "ตน" เท่านั้น ที่จะทำให้หมด "สงคราม" สนิทได้ ! คือ **ตัวเราเองหมด "กิเลส" เป็น "อรหันต์" แล้ว** ไม่ต้องรบรากับ **"กิเลส"** อีกหยุด จบกิจ ไม่ต้องทำ **"สงคราม"** กับอะไรอีก แม้แต่กับ **"กิเลส"** ที่เหลือเศษในตน **"พระอรหันต์"** นั้น แม้ที่สุดเขาจะฆ่า ท่านก็ยังต้องยอมให้เขาฆ่าโดยไม่ติดใจ ไม่ถือสา ไม่แค้นเคือง เช่น *พระโมคคัลลานะ เป็นต้น*

✧ สงครามอหิงสา สังคมอาริยะ

"สงครามอหิงสา" คือ **สงครามของ "สังคมผู้ดี" ที่เจริญเป็นอาริยะแล้ว จะมีสงครามความขัดแย้งกันพอเหมาะ ไม่รุนแรง** ไม่มีการลงไม้ลงมือทำร้ายกัน อย่างเลวร้ายที่สุดก็แค่ **"สงครามภาษา"** สู้กันด้วยอาวุธโวหารปากหอก *(มุขสัตติ)*

สงครามของสังคมมนุษยชาติ ที่กำลังเกิดอยู่ในประเทศไทยขณะนี้ *(ซึ่งเริ่มตั้งแต่ ๒๕ พ.ค. ๕๑ จนถึงขณะนี้ ๑๒ ส.ค. ๕๑)* **เป็นการต่อสู้ของ "พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย" เพื่อล้มล้างกำจัดความสกปรกโสมมโกงกินในงานการเมืองกลุ่มเก่า** เป็นการต่อสู้เพื่อที่จะให้รัฐบาล *(นายสมัคร สุนทรเวช)* เลิกเสียเถิด หยุดเสียเถอะ ! รัฐบาลนี้ไม่ควรจะอยู่ รัฐบาลนี้เป็น **"นอมินีของทักษิณ"** พันธมิตรประชาชนฯ ต้องการให้ **"ระบอบทักษิณ"** *(ซึ่งทุจริตโกงกินทุกรูปแบบจนแทบสิ้นชาติ)* หยุดไปเลย !

ก็แตกเป็น ๒ ฝ่าย ฝ่ายหนึ่งรักษาอำนาจเดิม อีกฝ่ายต้องการล้มล้างเปลี่ยนแปลงใหม่ แล้วทุกฝ่ายยอดใจ **ไม่ให้รุนแรง** ต่อสู้กันด้วย **ปัญญา-ความรู้-ความจริง** หักล้างกันด้วยภาษา สู้กันด้วยปากพูด-เจรจา-บรรยาย **เอา "ความจริง" ออกมาตี**

แผ่ให้ชัดเจน อย่างมีหลักฐานยืนยันกัน **ซึ่งเป็นวิธีการของ "มนุษย์ผู้เจริญ"**

ก็ต้องแฉต้องเปิดเผย **"ความจริง"** กันออกมาให้มากๆ หมดๆ พยายามสร้าง **"ความรู้-ความถูกต้อง"** ให้เกิดขึ้น เพื่อให้ **"แพ้-ชนะ"** กันด้วย **"ความจริง"**

ใช้ **"สัจจะ-ความจริง" เอาชนะกันให้ได้ !**

ก็ว่ากันไป **"ใครผิด-ใครถูก ใครเท็จ-ใครจริง" !**

สงครามที่ใช้ปากเป็นอาวุธ เป็นสุดยอดแห่งความเจริญอย่างสูงสุดแล้วของมนุษยชาติ สงครามที่ใช้อาวุธทำร้ายทำลายกัน...นั่นเก่าแล้ว !

สงครามครั้งนี้ ใช้สื่อสารทุกรูปแบบ สื่อสิ่งพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์ อินเตอร์เน็ต ถ่ายทอดไปทั่วโลก ถ้าไม่เกิดความรุนแรง ไม่มีเลือดตกยางออก จะระบือไกล มีค่ายิ่งกว่า **การลงทุนจัดงานโอลิมปิก** เป็นไหนๆ **ลงทุนเรื่องนี้เจริญกว่ากันเยอะ !**

"สงครามที่สู้กันด้วยความจริง" เช่นนี้ เป็น "สงครามอารียะ"
เป็นการต่อสู้ของ "อาริยชน" เป็น "สงครามคนเจริญ" ที่วิวัฒน์พัฒนา
เป็น "การเมือง" ที่เจริญขึ้นมาอีกขีดขั้นหนึ่งของมนุษยชาติ
ที่ต่อสู้กัน-ล้มล้างกันด้วย "ความจริง" อันสวยงามมากที่สุดจริงๆ

สู้กันอย่างนี้ ทุกฝ่าย **จะมีอารมณ์-มีความแค้น-มีความโกรธเคืองขึ้นมา** ทุกฝ่ายก็ต้อง **สังวร-ระวัง-ระงับ...*อย่าให้อารมณ์ร้อน-อารมณ์เดือดเกิด*** ผู้ใดที่ปฏิบัติได้อย่างนี้ ก็คือ **"คนเจริญ" ที่สู้กันอย่างสันติวิธี**

ไม่สู้กันอย่างระดับคนเถื่อนๆที่ใช้กำลังอาวุธทำร้ายกันและต้องไม่ใช้เล่ห์เหลี่ยมทุจริตไม่เข้าเรื่อง **ให้ "แพ้-ชนะ" กันด้วย "ความจริง"**

อาตมาว่า *"เราชนะอยู่เรื่อยๆ"* คนอื่นจะให้คะแนนหรือไม่อย่างไรก็แล้วแต่ เรา **ล้มล้างสิ่งที่ไม่ดีกันไปเรื่อยๆ ทั้งในสังคม ทั้งในตัวเราเองด้วย** นั่นก็คือ **การทำสงคราม** ถ้า **"ชนะ"** ก็คือ ***"สามารถทำให้สิ่งที่ไม่ดี หยุดไปได้เรื่อยๆ"*** เราก็ได้ชนะไปเรื่อยๆ จนกว่าจะเป็นการชนะอย่างเด็ดขาด ตอนนี้ฝ่ายพันธมิตรก็สะสมแต้มเก็บคะแนนชนะไปเรื่อยๆ จนกว่ามันขาดของมันเอง โดยไม่ต้องเด็ด

ดังนั้น เราต้องสู้ด้วยยุทธศาสตร์ **"ยาวให้เป็น เย็นเรื่อยไป ไขความจริงออกมาให้มากๆ หมดๆ"** ที่สุด **คนถูก...ต้องชนะ ! คนผิด...ต้องแพ้ !** *(ผิดก็ต้องยอมรับผิด)*

นั่นคือ **"การชนะอย่างเด็ดขาด ที่ขาดได้โดยไม่ต้องเด็ด"**

ฝ่ายเท็จปกปิดทำไม่ถูกต้อง ก็กำลังต่อสู้ด้วยกลวิธีทุกรูปแบบ

หนักเข้าจะโกหกหลอกลวงเลวร้ายยิ่งๆ ขึ้น
เชื่อเถอะ สักวันหนึ่ง **ฝ่ายเท็จ...ต้องผิด-ต้องแพ้ !**
ฝ่ายจริง...ต้องถูก-ต้องชนะ !

✧ ประชาธิปไตย ที่ก้าวหน้าพัฒนา

เวทีพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยนี้ *(๒๕๕๑)* **ใช้การต่อสู้ด้วยหอกปาก**

ถ้า **มีมวลหมู่ผู้ฟังมาก** คนขึ้นเวทีพูดก็จะคึกคักมีกำลังใจ มีข้อมูลความรู้-ความจริง-ความเฉลียวฉลาดมากเท่าไร ก็มีพลังที่จะนำเสนอ

ดังนั้น **ประชาชนต้องมาร่วมชุมนุมกันมากๆ เพื่อแสดง "พลังประชาชน" ที่แท้จริงออกมาให้ชัดเจน** รวมพลังช่วยน้ำหนักของมวลชนกันให้มากที่สุด เท่าที่จะมากได้ทุกวัน **จะเป็นพลัง...ของอธิปไตย-ของอำนาจ-ของมวลชน** ที่เขานับหัวกันเป็นพัน-เป็นหมื่น-เป็นแสน ความเป็นฝ่ายเป็นพวกมากจะชนะ เพราะเป็นการแสดงถึงความร่วมมือ-ความเห็น-ความจริงของประชามติ

เขาเอาชื่อไปตั้งเป็น**พรรคพลังประชาชน** แล้วก็ไปรวมพลังประชาชนเป็นตัวเลขคะแนนเสียงเท่านั้นเท่านี้ **ด้วยวิธีการฉ้อฉลขี้โกงทุจริตการเลือกตั้งอย่างสลับซับซ้อน** จนเป็นคดีความในโรงศาล อย่างนี้ไม่บริสุทธิ์สุจริต **เป็นพลังประชาชนที่ยังไม่จริง**

พลังมวลชน หรือมหาประชาชน ที่แสดงออกในเวที "พันธมิตรประชาชน" ซึ่งมาชุมนุมกันอยู่นี่ ไม่ได้ถูกจ้างมาด้วยเงิน **ทุกคนมาด้วย "จิตวิญญาณ"** นี่คือ **"การยืนยันแจ้งความจริงของพลังประชาชนที่แท้จริง"**

อาตมาเห็นว่า ***"เป็นการก้าวหน้าของวิถีประชาธิปไตย เป็นการก้าวหน้าของประเทศไทย คนไทยกำลังเข้าใจถึงวิถีทางของประชาธิปไตยอย่างแท้จริง"***

ขอให้ประชาชนมาร่วมกันทำ **สงคราม** ***(ศักดิ์สิทธิ์)*** นี้ ให้สำเร็จเบ็ดเสร็จเรียบร้อยลงไป จงรีบมา มากันทุกวันจนกว่าจะได้ชัยชนะเด็ดขาดจริงจัง

จะเป็นการชนะอย่างสวยงามเด็ดขาด โดยสงบสันติ...ไม่บาดเจ็บ-ไม่รุนแรง

แล้วให้ **ฝ่ายผิด-พ่ายแพ้ ถอยทัพ-ถอนเรื่องไป** ส่วนจะมีคณะใหม่มาบริหารอย่างไร ก็ว่ากันไปตามครรลองวิถีประชาธิปไตย ซึ่งจะค่อยๆ พัฒนากันไป

สงครามสังคมครั้งนี้ เป็นสงครามแบบใหม่ ที่พัฒนาขึ้นมาเป็นเรื่องใหม่

ทำให้เกิด **สังคมพันธมิตรประชาชน เพื่อประชาธิปไตย** ที่เป็นสังคมแบบใหม่

แล้ว **<u>สังคมแบบใหม่</u>** เป็นอย่างไร ก็คือ *สังคมที่มีหลัก **"สาราณียธรรม ๖"** ของ **"พระพุทธเจ้า"** เป็นสังคมคนเจริญ มีเมตตากายกรรม...เมตตาวจีกรรม...เมตตามโนกรรมกันทั้งหมด...เคารพกันด้วยวัยวุฒิ-คุณวุฒิ-ฐานะ...มีการระลึกถึงกัน-รักกัน ช่วยเหลือเกื้อกูลกัน-อุปถัมภ์ค้ำชูกัน-พึ่งเกิด-แก่-เจ็บ-ตายกันได้...ไม่วิวาทกัน-สามัคคีพร้อมเพรียงกันเป็น **"เอกภาพ"** (เช่น สังคมชาวพันธมิตรที่ชุมนุมกันอยู่ที่สะพานมัฆวาน...มีการรับรู้ร่วมกัน-เสียสละช่วยเหลือกัน-แบ่งปันเกื้อกูลกัน-เมตตากัน)*

อาตมาดูปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นในขณะนี้ เห็นความงดงามตรงที่เป็นการต่อสู้ประท้วงกันอย่างเป็น "ระบบชุมชน" เลย มีหม้อข้าว-หม้อแกง มีที่หลับ-ที่นอน มีห้องน้ำ-ห้องส้วม มียามรักษาความปลอดภัย มีการพยาบาล มีการศึกษา มีศิลปะ มีการแสดง มีการร่ายรำ มีเพลงการ มีบทกวี ครบครันเรียบร้อย

แล้วมีวิธีจัดการชุมชนกันอย่าง **"สาธารณโภคี"** อันนี้สิยิ่งใหญ่ คือ ***"ทุกคนสมัครใจอาสาเสียสละดูแลรับใช้เกื้อกูลช่วยเหลือกันและกัน ทำกันคนละหน้าที่หมุนเวียนกันทำบ้าง ทำประจำหน้าที่บ้าง ไม่ได้บังคับใคร ไม่มีเงินเดือนให้"***

คณะพันธมิตรฯ ที่ร่วมประท้วง **เป็นกลุ่มชุมชนคนไม่น้อย** เป็นหมื่นเป็นแสน จากกลุ่มแรงงาน-เกษตรกร-รัฐวิสาหกิจ-ข้าราชการ-เจ้าของกิจการ กลุ่มอิสลาม-นิสิตนักศึกษาก็มา และที่พักค้างอยู่ประจำก็เป็นพันขึ้นไปทุกวันๆ การเป็นอยู่อุปโภค-บริโภค-เครื่องกิน-เครื่องใช้...**ต้องอาศัยใช้กินร่วมกัน ใครมีข้าวของทรัพย์สิน...ก็เสียสละบริจาคแจกจ่ายออกไป ใครไม่มีจะเสียสละ...ก็เอาตัวและแรงงานจ่ายออกไปทำงานร่วมกัน แม้อยู่ต่างประเทศตัวมาไม่ได้...ก็ส่งทรัพย์สินเงินทองมาให้**

หลายคนกังขาว่า ***"พันธมิตรฯ มีไอ้โม่งที่ไหนมาหนุนหลัง"***

คำตอบก็คือ ***"การเสียสละอันเป็นพลังทุนทางสังคม"*** *นั่นเอง*

นี่ละ **"การเมืองใหม่"** เพราะแต่ละคนๆ นั้น **ไม่ได้เอาความเห็นแก่ตัวเป็นหลัก** ทุกคนอยู่กันอย่างส่วนรวมเป็นหลัก ต้องอดออม-อดใจ-ระงับความอยาก-อย่าเห็นแก่ตัวมาก ช่วยกันทำงาน-ไม่ต้องจ้างวาน-ไม่ต้องเอาอำนาจมาบังคับ ทุกคนมีสำนึกทำด้วยความพอใจ-เต็มใจ และเข้าใจ *(มาทำหน้าที่-ใช้หนี้แผ่นดิน และมาทำบุญ)*

ตามภูมิของอาตมานะ การชุมนุมครานี้ เป็นการชุมนุมครั้งยิ่งใหญ่สุดเป็นครั้งแรก ที่ไม่เคยเกิดในประเทศไทย ตั้งแต่มี **"ประชาธิปไตย"** ในเมืองไทยมาเกือบหนึ่งศตวรรษ *(พ.ศ. ๒๔๗๕-๒๕๕๑)* และเป็นเรื่องราวที่ชัดแจ้ง **มุ่งหมายสู่การพัฒนาก้าวหน้าในทางการเมืองอย่างสูง** จึงถือเป็นเหตุบ่งชี้ว่า ***"ประเทศไทย-คนไทย***

มีวุฒิภาวะเกิดขึ้นในทางการเมือง ในทางสังคมชัดเจน"

ส่วนจะมีผลต่อสังคมมากหรือน้อย ก็แล้วแต่การเปลี่ยนแปลง

จริงๆ แล้ว ถ้าเหตุปัจจัยและองค์ประกอบต่างๆ หรือฤทธิ์แรงน้ำหนักอะไรต่างๆ นานายังไม่มากพอ **พลังที่ดีและถูกต้องบางทีก็แพ้ได้** เหมือนคนดีที่พ่ายแพ้แก่คนชั่วมาในหลายๆ เรื่อง ตั้งแต่เรื่องเล็กถึงเรื่องใหญ่ก็เคยมี ต้องรอดูไปก่อนว่า *"น้ำหนัก **กิเลส** ของคนไทย กับน้ำหนักของ **คุณค่า** การชุมนุมนี้ จะมีค่าบวก-ลบ-คูณ-หารอย่างไร อยู่ที่ **ภูมิปัญญา** ของประชาชนอีกส่วนหนึ่งด้วย"*

พวกเราที่ได้ร่วมกันสู้ จะต้องผนึกกำลังกัน และต้องรู้ว่า *"มีผลเกิดขึ้นมาในระดับหนึ่งแล้ว เหตุการณ์ได้พัฒนาไประดับหนึ่งแล้ว"* เพราะฉะนั้นผู้ที่มุ่งมั่นเห็นแก่ประเทศชาติประชาชนในสังคมไทย ก็น่าจะต้องเสียสละให้มากขึ้น จะขมีขมันลงทุนลงแรงอะไรก็แล้วแต่ ต้องพยายามช่วยกัน เพราะไหนๆ ก็มาได้หลายก้าวแล้ว

น้ำหนักที่ควรจะให้มีการเปลี่ยนแปลงมากที่สุด ก็คือ *"ต้องเปลี่ยนแปลงให้คนไทยมีคุณธรรม-มีศีลธรรมที่แท้จริง"*

วิกฤติบ้านเมือง ไม่ว่าจะเป็นการปกครองแบบใด ล้วนมาจากสังคมไร้ธรรม ยิ่งผู้นำมากไปด้วย "อธรรม" ยิ่งทำให้วิกฤติเลวร้ายรุนแรงมากยิ่งขึ้น

✧ คนเป็นกลาง ต้องเข้าข้างฝ่ายถูก

การชุมนุมประท้วงคราวนี้ *(ตั้งแต่ ๒๕ พ.ค. ๕๑)* **เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นโดยสัจธรรม** ของการเมืองไทย เป็นการชุมนุมทางการเมืองที่พัฒนาเจริญก้าวหน้ากว่าประเทศอื่นหลายๆ ประเทศ **เป็นการเมืองใหม่ที่ได้แสดงออกมาอย่างดี** ประเทศไทยจะเป็นตัวอย่าง *(ไม่รุนแรง)* ไปทั่วโลก **ประชาชนได้เรียนรู้วิชาประชาธิปไตยอย่างสำคัญ**

เกิด **กองทัพประชาชน** ที่...*เข้าใจใน **หลักประชาธิปไตย** ได้ร่วมมือปฏิบัติการประท้วงอย่าง...**สันติ-อหิงสา** อันประกอบไปด้วยการควบคุมทาง **"จิตวิญญาณ" มีจริยธรรม มีศีลธรรม มีความแข็งแรงทาง "จิตวิญญาณ" อย่างมีปัญญา***

เกิด **การชุมนุมประท้วงต่อสู้**ที่...*แข็งแรง-อดทน-อดกลั้น-เสียสละ-ไม่เบียดเบียน-ไม่ทำให้เกิดความรุนแรง มีสติมีปัญญาที่จะใช้ศิลป์และศาสตร์...ให้เกิดความสงบเรียบร้อยอบอุ่น อย่างมีพลังสร้างสรรไม่ก่อวิวาท*

นี่แหละคือ **"การประท้วงตามหลักเกณฑ์ของสากลโลก"** ที่ **"อาริยชน"** จะ

ใช้ภูมิปัญญา-ใช้ความจริง-ใช้หลักฐานมาสู้กัน เพื่อชัยชนะที่เด็ดขาดด้วยความจริง

คนที่รู้แล้วว่า *"ในประเทศไทยขณะนี้ กำลังเกิดสงครามต่อสู้กัน" ซึ่งเป็น "สงครามอาริยะ"* *ไม่ใช่สงครามคนเถื่อนที่เอาอาวุธมาทำร้ายทุบตีฆ่าแกงกัน*

แล้ว ***มีปัญญาหยั่งรู้ชัดเจนว่า "ฝ่ายไหนถูก-ฝ่ายไหนผิด" ก็รู้อีก***

แต่ ***ไม่แสดงตัว ไม่เข้าข้างฝ่ายนั้น ไม่เข้าข้างฝ่ายนี้ ไม่เข้าข้างฝ่ายไหน***

เพราะ ***หลงผิดว่า "ความเป็นกลางต้องอยู่เฉยๆ ไม่เข้าข้างใคร ใครถูกก็ถูกไป จะตีกันสู้กันอย่างไรก็ช่าง อย่างนี้โมหะ หรือไม่ก็ขี้กลัวไม่กล้าเข้าข้างฝ่ายถูก"***

"คน" ไม่ใช่เดรัจฉาน **มีปัญญารู้ถูก-รู้ผิด, รู้อะไรควร-ไม่ควร** ยิ่งเป็นผู้มีหน้าที่ดูแล เป็นผู้ที่ได้รับความยอมรับจากสังคม มีอำนาจปกครองบริหาร หรือเป็นผู้ที่มีอำนาจมีฐานะทางสังคม ที่จะช่วยจัดการบอกกล่าวพิพากษาชี้...**"ถูก-ผิด"** เพราะรู้ดีว่า ***"ฝ่ายไหน...ผิด-ถูก, ดี-ชั่ว"*** *แต่ไม่ชี้บอก-ไม่จัดการ-ไม่ทำให้กระจ่างชัด -ไม่ตัดสิน ทั้งๆ ที่มีหน้าที่ตำแหน่ง อย่างนี้เป็นผู้ใหญ่ผู้ปกครองแบบไหนกัน ?*

คนไทยเข้าใจเรื่อง "ความเป็นกลาง" นี่ ผิดพลาดมาก !

"ความเป็นกลาง" ของ "พระพุทธเจ้า" นั้น ต้องมี "จิตเป็นกลาง" ไม่ลำเอียงไปข้างไหน เพราะ *ชอบ* *(ฉันทาคติ)* ***ชัง*** *(โทสาคติ)* ***หลง*** *(โมหาคติ)* ***กลัว*** *(ภยาคติ)* **และต้องประกอบไปด้วย "ปัญญา" ชัดแจ้ง แล้วตัดสินเข้าข้าง "คนถูก-คนดี"**

ความเป็นกลาง *(คือ การปราศจากอคติ ๔)* **จึงต้องเข้าข้างคนถูก ต้องข่มคนชั่ว ต้องกดคนผิด ต้องบอกแจ้งความผิด ลงโทษคนผิด ให้ฝ่ายผิดหยุด** *(ทำผิด)* **เสีย**

"พระพุทธเจ้า" ตรัสว่า "นิคคัณเห นิคคหารหัง ปัคคัณเห ปัคคหารหัง" ต้องข่มคนผิด ต้องตำหนิ หรือประณามคนผิด แล้วต้องยกย่องเชิดชูคนถูก ต้องเข้าข้างคนถูก นี่คือ **"ความเป็นกลาง" ตามภูมิของ "พระพุทธเจ้า"**

✧ สงคราม สังคม ธรรมะ การเมือง

อาตมาทำงานมาถึงวันนี้ จนกลายเป็นผู้นำสังคมกลุ่มชาวอโศกที่มีธรรม ก็เพราะใช้ธรรม อาตมาเก่งเรื่องธรรมะอย่างเดียว ไม่มีความรู้หรือเก่งในเรื่องอื่นเลย ทั้งหมดที่ขยายความเรื่องสงครามสังคมนี้ แม้เกี่ยวข้องกับ...**การเมือง-การบริหาร-การปกครอง** ก็เป็น **"ความรู้ทางธรรม"** เพื่อให้ทุกคนรับรู้ว่า ***สงครามที่เป็น อาริยะ-อหิงสา-สันติ ก็มีได้-เป็นได้ และจะเกิดการเปลี่ยนแปลงใหม่ที่ดีงามขึ้นในสังคม***

เมื่อสังคมคนในชาติ...เกิดการทะเลาะขัดแย้งกัน !
สมณะมายุ่งกับเขาทำไม ? พระมายุ่งเกี่ยวอะไรกับสังคม ?

ก็เพราะ "สมณะ" คือ "ผู้สงบแล้ว" ไม่ใช่ผู้อยู่เฉยๆ ก็ต้องมาช่วยผู้คนในสังคมให้เกิดความสงบเย็น สมณะนี่แหละ...ตัวก่อการดี ที่จะต้องห้ามการทะเลาะกัน

ถ้าพาซื่อ **คนในบ้านในเมืองจะตีกันตาย** สมณะก็ไปนั่งสงบอยู่ที่ไหนก็ไม่รู้-ไม่สน-ไม่ยุ่ง-ไม่เอาถ่าน-ไม่รู้โลก-ไม่รู้สังคม-ไม่รู้เรื่องการเมืองแล้วกินข้าวชาวบ้านด้วย สมณะอย่างนี้ ใช้ไม่ได้ เป็นสมณะโง่ เป็นความเข้าใจผิด !

อาตมาเห็นอย่างนั้นจริงๆ เมื่อรู้อยู่แล้วว่า "อะไรผิด-อะไรถูก" ก็ต้องมาช่วยกันพิพากษา อาตมาเห็นด้วยกับฝ่ายพันธมิตรว่า "เป็นฝ่ายถูกต้อง...อีกฝ่ายผิด"

อาตมาจึงเข้าข้างฝ่ายนี้ และมาช่วยให้เกิด **"ความสงบ"** ลึกๆ ไม่ได้มาร่วมช่วยกันตีรันฟันแทง **หน้าที่ของสมณะมาทำให้เกิดความสงบเรียบร้อย** *(สันติ-อหิงสา)*

อาตมาจะเป็นผู้เข้ามาจัดสรรสภาพให้เกิด **นัจจะ-คีตะ-วาทิตะ** เส้น-แสง-สี-เสียง **ทำทุกวิถีทางให้เกิดผลสงบเย็นเรียบร้อย** ลดความร้อนรุนแรงหยาบคายลงให้ได้ เป็นหน้าที่เป็นงานที่อาตมาทำ *(สันติ-อหิงสา-อโหสิ)*

อาตมาเป็นศิลปิน อาตมารู้ว่า *"จะใช้เส้น-แสง-สี-เสียงอย่างไร...ให้เกิดความสงบเรียบร้อย ใช้อย่างไร...ให้เกิดความรุนแรง อาตมาเข้าใจ"*

ขอยืนยันว่า ***"ชาวอโศกเป็นพวกนักธรรมะ เป็นผู้ทำความสงบ ไม่ได้มาแย่งลาภ-ยศ-สรรเสริญ ไม่ได้มาเอาความสุข งานนี้ทุกข์ร้อนเหน็ดเหนื่อยจะตาย"***

ก่อน **๑๙ ก.ย. ๔๙** อาตมาก็ได้พากันมาทำแล้ว มาทำให้เกิด **"ความสงบ"** เท่าที่จะสามารถทำได้ คนที่ยังเข้าใจไม่ได้ เขาก็ว่าเอา ก็ไม่เป็นไร

เมื่อเหตุการณ์อย่างนี้เกิดขึ้นอีก จำเป็นต้องปักหลักชุมนุมประท้วงความไม่ชอบธรรมของรัฐบาล **อาตมาพาชาวอโศกมาช่วยทำงานเต็มที่ มาช่วยทำ**

ให้สงบด้วยวิธีใดๆ ก็ได้ ซึ่งมีรายละเอียดมาก ทำเสร็จแล้วเราก็กลับ

“กองทัพธรรม” จะเป็นหลักยึดพื้นที่ชุมนุมนี้ไว้ให้ จะเลิกเป็นคนสุดท้าย จบงานแล้ว...ก็จะปัด-กวาด-เช็ด-ถู ทำความสะอาดให้เรียบร้อย !

✧ กองทัพธรรม กับ ภารกิจกู้ชาติ ๑๙๓ วัน

๒๕ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ ถึง ๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๓

(เก็บความจาก...บันทึกจากปัจฉาสมณะ “สารอโศก” อันดับที่ ๓๑๐ และคอลัมน์ในประเทศ น.ส.พ.มติชนสุดสัปดาห์ ๑๒-๑๘ ก.ย. ๕๑ ปีที่ ๒๘ ฉบับที่ ๑๔๖๕)

เมื่อการปักหลักชุมนุมเป็นหนทางเดียวที่เหลืออยู่ในการต่อสู้กับอำนาจอธรรม เพื่อกดดันรัฐบาลมิให้กระทำอะไรๆ ได้ตามอำเภอใจ และเป็นอีกหนทางหนึ่งที่จะเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารความไม่ชอบธรรมของรัฐไปยังประชาชนให้ได้มากที่สุด

การปักหลักชุมนุม จึงเป็นที่มั่นสุดท้ายของผู้รักความเป็นธรรม ที่จะได้มาผนึกกำลังร่วมกันสู้กับอำนาจอธรรมอย่างมีพลัง มากกว่าต่างคนต่างสู้

การชุมนุมที่ยืดเยื้อยาวนาน ๑๙๓ วัน ของ “กลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย” หนึ่งในพลังที่แข็งแกร่ง คือ **“กลุ่มญาติธรรมจากสำนักสันติอโศก”** รวมตลอดถึงสมณะ-สิกขมาตุ *(นักบวชชาย-หญิง)* หรือที่เรียกกันว่า **“กองทัพธรรม”** นำโดย **“สมณะโพธิรักษ์”** *(หรือ นายรัก รักพงษ์)* ผู้ก่อตั้งสำนัก

“กองทัพธรรม” ภายใต้การนำของ “พลตรีจำลอง ศรีเมือง” เป็นผู้จัดระบบ ระเบียบการชุมนุมเกือบทั้งหมด เพื่อให้ภาพการชุมนุมออกมาในแนวทาง **“อหิงสา”** *(คือ พยายามให้...**สงบ-สันติ-ไม่เบียดเบียน-ไม่รุนแรง**...ให้ได้มากที่สุด)*

“กองทัพธรรม” มีหน้าที่ดูแลปัจจัย ๔ และระบบสาธารณูปโภคต่างๆ ของผู้ชุมนุม โดยทำงานร่วมกับสหภาพแรงงานรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์ *(สรส.)* เพื่อให้สภาพความเป็นอยู่ของผู้ชุมนุม มีความสะดวกสบายพอสมควรตามอัตภาพ

“กองทัพธรรม” ผ่านการทำงานกับคนหมู่มากมาบ่อยครั้ง จึงมีการจัดการที่เป็นระบบการทำงานจะแบ่งหน้าที่ตามความสามารถเป็นหมวดหมู่ ๑๐ กว่าหน้าที่ แต่ละวันทุกคนที่อาสาเสียสละช่วยทำงาน ต้องร่วมประชุมปรึกษาหารือกันในเวลา ๐๗.๓๐ น. เพื่อสรุปงานที่ผ่านมา รวมถึงปัญหาที่พบเพื่อให้ที่ประชุมช่วยแก้ไข

ญาติธรรมชาวอโศก ที่เข้าร่วมการชุมนุม จึงล้วนกำลังปฏิบัติธรรมขั้นอุกฤษฏ์

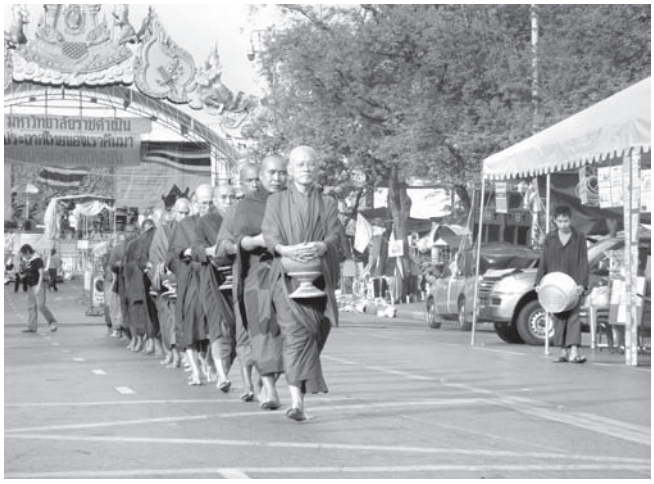

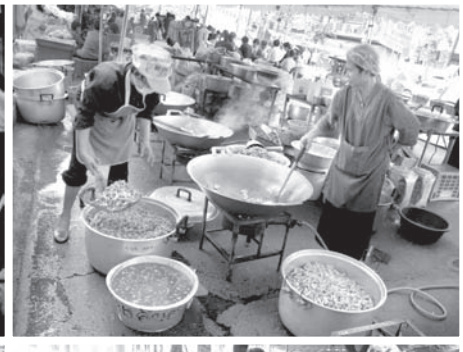

กองทัพธรรม กับ **งานที่ต้องรับผิดชอบสารพัด**

ท่ามกลางเปลวแดด-สายฝน-เสียงก่นด่า-ภัยพาล...ทั้งจากอำนาจมืดและอำนาจรัฐ วิถีชีวิตเปลี่ยนไป...การงาน-การกิน-การนอน-การขับถ่าย...ยากลำบาก ต้องทิ้งไร่นา-ทิ้งงานอาชีพ-ทิ้งรายได้ที่เคยได้ มาสู่งานบริการทุกด้าน...ทั้งอาหาร-ของใช้ที่จำเป็น-รักษาพยาบาล-ทำความสะอาดสถานที่-รักษาความปลอดภัย-ยานพาหนะ-งานเอกสาร-งานรับบริจาค รวมตลอดถึงงานที่ต้องรับผิดชอบสารพัดกับผู้ชุมนุม ที่กลายเป็นชุมชนคนแต่ละทิศแต่ละทางมาอยู่อาศัยรวมกัน

"กองทัพธรรม" ได้สร้างบรรยากาศการชุมนุมให้เป็น "ชุมชนสาธารณโภคี" หรือ **สังคมที่อยู่ร่วมกันด้วยการให้** เป็นสังคมที่ทุกคนมาเบิกสิ่งของ-รับอาหาร-รับบริการต่างๆ จากส่วนกลาง เป็นสังคมที่ทุกคนอาสาเสียสละช่วยกันทำงาน และแบ่งงานกันทำตามความถนัดของแต่ละคน **เป็นสังคม-เป็นชุมชน...ที่มีน้ำใจและเสียสละ** ทุกศาสนาอยู่ร่วมกันอย่างสุขสันติและเท่าเทียม

องค์ประกอบสำคัญอีกประการหนึ่ง ที่ทำให้กลุ่มพันธมิตรฯ มีความแข็งแกร่ง จนรัฐบาล ตำรวจ และทหาร ยากจะเข้าสลายได้ด้วยกำลัง ก็คือ **"กองทัพธรรม"** มีกำลังคนที่สามารถอยู่ประจำการในที่ชุมนุมได้เป็นเวลานานเพราะสามารถวางภารกิจส่วนตัวอย่างอื่นได้ ที่สำคัญเวลาที่ **"กองทัพธรรม"** จะทำกิจอะไรก็ตาม ไม่ว่าสมณะ-สิกขมาตุ ฆราวาสชาย-หญิง ทุกคนจะร่วมแรงร่วมใจกันทั้งหมด

พฤติกรรมของ **"กองทัพธรรม"** เป็นรูปธรรมที่ชัดเจนว่า ***"เป็นผู้มีศาสนา ทรหด อดทน ลดละ เสียสละ เอื้อเฟื้อ แบ่งปัน มีความเป็นเอกภาพสูง เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน เป็นอยู่เรียบง่าย มีระเบียบวินัยสูง"*** เป็นตัวอย่างของการชุมนุมอย่าง ...สันติ-อหิงสา-อโหสิ-ปราศจากอาวุธ เป็นความเด่นชัดที่ผู้ร่วมชุมนุมสัมผัสได้

✧ การเมืองเก่า การเมืองใหม่

"กิเลส" เป็นตัวการเลวร้ายที่สุด ที่บงการให้คน "ทำชั่ว" เป็นอาสวะอนุสัย นอนเนื่องอยู่ใน **"จิตคน"** ไม่หายไปจาก **"จิต"** ได้ง่ายๆ **"ความรู้ทางโลก"** ไม่ได้ช่วยทำคนให้ลดละ **"กิเลส"** ได้ **ยิ่งรู้มาก...ยิ่งทำ "ความชั่ว" ได้สลับซับซ้อนแนบเนียน มีเล่ห์เหลี่ยมกลโกงเฉลียวฉลาดปกปิดลับเร้นลวงพราง ไม่ให้คนอื่นรู้ทัน !?!**

การพัฒนาสังคมมนุษย์โลก จะต้องบริหารด้วยการพัฒนาให้คน **"ลดกิเลส"** ถ้าไม่พยายามพัฒนาคนให้ **"ลดกิเลส"** ได้จริงๆ ขอยืนยันว่า ***"การเมือง***

-สังคม-มนุษย์-โลก ไปไม่รอด ไปได้ก็ชั่วคราว แล้วก็จะกลับไปเน่าอย่างเก่า"

"การเมืองแบบเก่า" ที่ย่ำอยู่ในน้ำเน่ามานานตั้ง ๗๖ ปี *(พ.ศ. ๒๔๗๕-๒๕๕๑)* เป็นการเมืองที่ยังแสวงหาล่า...*ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-โลกียสุข* อยู่ภายใต้อำนาจของ **"โลกธรรม"** เป็นการเมืองที่ตกอยู่ใน **"วังวนของโลกีย์"**

ในโลกมนุษย์ จึงมีแต่ **ประชาธิปไตยเปลือกๆ แบบโลกๆโลกียะ** เพียงแค่รูปวัตถุธรรม ยังไม่เป็น **ประชาธิปไตยแบบโลกุตระ หรือแบบอาริยชน ที่พ้นไปจากโลกีย์ ไม่ตกเป็นทาสของโลกีย์** ที่ลึกซึ้งละเอียดเหมือนอย่าง **"พระพุทธเจ้า"** ทำ

อาตมากล้าพูดได้เลยว่า ***"ประชาธิปไตยของโลก ที่มีอยู่ในประเทศนั้นประเทศนี้ ยังไม่เป็นประชาธิปไตยได้เท่าเทียมกับของพระพุทธองค์"***

"การเมืองประชาธิปไตยของพระพุทธเจ้า" นั้น ไม่ทำเพื่อตัวเอง ไม่ก่อให้เกิด **"จิตวิญญาณ"** ที่เห็นแก่ตัวเอง-เห็นแก่พรรคพวกหมู่ฝูง-เห็นแก่กรอบแคบๆ แต่ต้องเห็นแก่มวลประชาชน-เห็นแก่มวลมนุษยชาติ ตามหลักการที่พระพุทธองค์ประกาศแล้วว่า **"พหุชนหิตายะ พหุชนสุขายะ โลกานุกัมปายะ"** ประกาศจุดมุ่งหมาย-แนวคิด-แนวประพฤติปฏิบัติว่า **"เป็นไปเพื่อประโยชน์สุขเกื้อกูลมวลมนุษยชาติ"** นี่คือ **"ประชาธิปไตยเนื้อแท้"** ให้ไปช่วยเหลือเกื้อกูลคนอื่นๆ *(โลกานุกัมปายะ)* ไม่ได้ไปเอารัดเอาเปรียบ ไม่ได้ไปแสดงอำนาจเบ่งข่ม ที่ต้องการอะไรแลกเปลี่ยนคืนมา

มีแต่ **เสียสละ** โดยมุ่งมั่นให้คนเรียนรู้-อบรม-ปฏิบัติ-ฝึกฝน...จนเกิด **"ภาวะเพื่อมวลมนุษยชาติอย่างเป็นจริง"** มั่นคง-ยั่งยืนเป็น **"มรรคผล"** แท้ๆ *(เช่น พระอรหันต์)* ไม่ใช่แค่มารยา-แค่มารยาทสังคม-แค่กดข่ม...เพื่อสร้างภาพให้ดูดีดูงาม แต่เป็น **"ความจริง"** ทั้งนอกทั้งใน ที่ออกมาจากจิตใจ ไม่ใช่มารยาท ไม่ใช่มารยา

"ความเป็นจริง" นั้น คืออะไร ? คือ **"การได้ทำงานรับใช้ปวงชนจริงๆ เพื่อประโยชน์สุขของมนุษยชาติจริงๆ เพื่ออนุเคราะห์ช่วยเหลือเกื้อกูลโลกจริงๆ"** *(พหุชนหิตายะ พหุชนสุขายะ โลกานุกัมปายะ)* ด้วยการทำจิตให้สะอาดบริสุทธิ์ ไม่ให้มี **"กิเลส"** แฝงในใจ เป็นอุดมคติ และอุดมการณ์สุดยอด

การเมืองชนิดนี้ **เป็นการเมืองชนิดเยี่ยมยอด** อาตมาพยายามที่จะให้ประชาชนคนไทยซึ่งเป็นชาวพุทธ ๙๕ % พากเพียรปฏิบัติธรรมของ **"พระพุทธเจ้า"** เมื่อปฏิบัติแล้วจะได้มรรค-ได้ผล และจะได้ **"เป็นประชาธิปไตย-เป็นการเมืองในแบบของพระพุทธเจ้า"** ที่อาตมาเรียกว่า **"การเมืองใหม่"** *(ตามภูมิของอาตมาที่ไม่ได้จบรัฐศาสตร์)*

อาตมาว่า *จริงๆ แล้ว อุดมคติ **การเมืองประชาธิปไตย** ที่ทางรัฐศาสตร์ศึกษา*

กันอยู่ ก็คงมีแนวคิดไม่ต่างกันกับที่ ***พระพุทธเจ้า*** *ได้สร้าง* ***สังคมแบบประชาธิปไตยของพระองค์*** *ที่สำคัญของ* ***พระพุทธเจ้า*** *มี* ***ธรรมาธิปไตยแท้*** *และเป็น* ***โลกุตระจริง***

"การเมืองใหม่" จึงคือ "การทำงานกับสังคม เป็นงานอาสาเสียสละ เพื่อบ้านเมือง-เพื่อประชาชนทั้งมวล-เพื่อผู้อื่นที่พ้นไปจากตัวเอง-พ้นไปจากครอบครัว-พ้นไปจากหมู่พวก หรือพรรคของตน ไม่เรียกร้องเอาอะไรตอบแทนเพื่อตน

"นักการเมืองใหม่" จำเป็นต้องมีคุณธรรม-มีคุณงามความดี-มีความเฉลียวฉลาดอันเป็นกุศล โดยมีทฤษฎีการประพฤติตนแบบพุทธที่เป็น **"โลกุตระ"** จริงจัง เอางานการเมืองเป็นการลดละ **"กิเลส"** อย่างมุ่งมั่นจริงใจเพื่อทำให้ตนเจริญเป็นผู้หมด **"กิเลส"** ไม่เห็นแก่ตัว เห็นแก่ประชาชน และช่วยเหลือมวลประชาชน เป็น **"พหุชนหิตายะ พหุชนสุขายะ โลกานุกัมปายะ"** นี่คือ **"ประชาธิปไตยที่สุดยอด"**

เพราะฉะนั้น **ในเนื้อแท้ของการทำงานการเมือง จึงไม่ใช่งานอาชีพที่ทำเพื่อเลี้ยงตัวเอง หรือพรรคพวก ต้องทำเพื่อบ้านเมือง เพื่อประชาชนทั้งมวลจริงๆ**

นี่เป็นนัยะสำคัญ ที่จะต้องเข้าใจประเด็นนี้ให้ได้ **จะเอางานการเมืองมาเป็นงานอาชีพเลี้ยงตัวเองไม่ได้ และไม่ใช่งานอาชีพที่จะมาล่าเอา...ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-โลกียสุข ให้แก่ผู้ทำงานการเมือง** *(แต่จะมีผู้นับถือ-มีบริวารตามธรรมชาติแห่งสัจจะเอง)*

สรุป **"งานการเมือง"** ก็คือ **"การมาทำงานเสียสละ ช่วยมวลมนุษยชาติ ช่วยมวลประชาชนของประเทศ ด้วยความซื่อตรงบริสุทธิ์ ทำแต่ความดี ตั้งใจทำประโยชน์ให้เกิดแก่ผู้อื่น"** พยายามทำความเข้าใจกันให้ดีๆ เถิด

✧ การเมืองใหม่ ที่เป็นประชาธิปไตยแท้ๆ

การเมืองใหม่ เป็นการเมืองที่เจริญ เป็นประชาธิปไตยยิ่งๆขึ้น
(เห็นแก่มวลประชาชนมากกว่า ไม่ทำเพื่อพรรคของกู-พวกของกู-ประโยชน์ของกู)

"ประชาธิปไตย" ที่ถูกต้องนั้น พรรคหรือความเป็นหมู่พวกพันธมิตร จะเกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ **การบังคับให้มีพรรค-มีวิป ยังไม่ใช่ "ประชาธิปไตย"**

แม้แต่ **การหาเสียงโฆษณาตัวเอง** ใช้จิตวิทยา-ใช้การตลาด-ใช้เงินทอง หรือใช้อะไรก็แล้วแต่ เพื่อร้องขอให้คนมาเลือกตน **ก็ยังไม่ใช่ "ประชาธิปไตย"**

นัยสำคัญของ **"การเมืองใหม่"** คือ ต้องเป็นการเมืองแบบ **"โลกุตระ"** นั่นเอง *(**การเมืองเก่า** เป็นการเมืองแบบ **"โลกียะ"** มาตลอด ซึ่งล้มเหลวเละเทะเลอะเทอะให้เห็นชัดเจนแล้ว)*

เลวที่สุดในแผ่นดิน คือ หาทำบาปคำว่าช่วยเขา (ศีลกธรรม พ.ศ.๒๕๕๕)

อาตมาเชื่อว่า ***"การเมืองใหม่ ถ้าได้คนที่มีคุณสมบัติ ตามที่อาตมาประมวลไว้ ๑๐ ข้อ จะเป็น 'การเมืองใหม่' ที่เสียสละเป็นประชาธิปไตยแท้ๆ"*** นั่นคือ

๑. การเมืองต้องมีคุณธรรม และเป็นกุศล *เป็นคุณงามความดี-เป็นความเฉลียวฉลาด (กุศล) เพื่อมวลมนุษยชาติ*

๒. นักการเมืองต้องรู้จักประชาธิปไตยที่แท้ *มีอิสรเสรีภาพที่นำไปสู่คุณภาพคุณธรรม เพื่อให้อำนาจความเป็นใหญ่...เป็นของประชาชน (ไม่ใช่เป็นของตัวกู)*

๓. นักการเมืองต้องสอนและเผยแพร่ประชาธิปไตยที่แท้จริง ประชาชนก็ต้องขวนขวายศึกษาความเป็นประชาธิปไตย *ไม่ใช่นักการเมืองครอบงำความคิดประชาชน ทำให้ประชาชนงมงาย หรือโง่ไปเรื่อยๆ (ใช้ประชานิยมเพื่อเอาประชาชนเป็นบริวาร)*

๔. นักการเมืองต้องเป็นผู้พึ่งตนเองได้ *มีความรู้ความสามารถเลี้ยงตนได้*

๕. นักการเมืองต้องเป็นผู้มักน้อยสันโดษ *ต้องเป็นคนจน รู้จักพอ ไม่สะสม (ซึ่งเราได้บทเรียนราคาแพงมาแล้ว จากคนรวยที่โคตรโกง)*

๖. นักการเมืองต้องไม่ทำงานการเมืองเป็นอาชีพหากิน *โดยพ้น* ***มิจฉาชีพ ๕*** *คือ* ***๑.โกง*** *(กุหนา)* ***๒.หลอกลวง*** *(ลปนา)* ***๓.ตลบตะแลง*** *(เนมิตกตา)* ***๔.ยอมมอบตนในทางผิด*** *(นิปเปสิกตา)* ***๕.เอาลาภแลกลาภ*** *(ลาเภนลาภัง นิชิคิงสนตา เช่น หมูไปไก่มา ซึ่งจะพ้นจากมิจฉาชีพข้อ ๕ ได้ ต้องทำงานฟรีไม่มีรายได้เงินเดือนตอบแทน)*

๗. นักการเมืองจะต้องไม่มีอคติ *คือ ไม่มีความลำเอียงในใจ ไม่อคติลำเอียงเข้าข้างตัวเอง ไม่อคติลำเอียงเข้าข้างครอบครัวตัวเอง ไม่อคติลำเอียงเข้าข้างหมู่ฝูงตัวเอง ไม่อคติลำเอียงเข้าข้างพรรคพวกตัวเอง*

๘. นักการเมืองจะต้องเป็นผู้มีอิสระแท้จริง ไม่เป็นทาสโลกธรรม

๙. งานการเมืองที่เป็นประชาธิปไตย เป็นงานเพื่อบ้านเมือง-เพื่อประชาชนทั้งมวล-เพื่อผู้อื่น... *ไม่ใช่งานเพื่อตัวเรา-เพื่อครอบครัว-เพื่อหมู่พวก-เพื่อพรรคของตน*

๑๐. งานการเมืองต้องเป็นงานอาสาเสียสละ *หมายความว่า "นักการเมืองต้องเสนอตัวขออาสาทำงานนั้น โดยไม่เรียกร้องเอาผลประโยชน์อะไรตอบแทน"*

คุณสมบัติทั้ง ๑๐ ข้อนี้ จะมีได้มากหรือน้อย จะเข้มข้นหรือไม่เข้มข้นนัก จะดีหรือไม่ดีนักก็ตาม ก็ต้องเป็นไปในลักษณะอย่างนี้

✧ NEO PROTEST การประท้วงแนวใหม่

สมณะโพธิรักษ์ ตัดสินใจนำชาวอโศก เข้าร่วมชุมนุมที่ทำเนียบรัฐบาล (พฤ. ๑๓ ม.ค. - ศ. ๑ ก.ค. ๕๔)

(เก็บความจากคอลัมน์ตลาดนัดการเมือง น.ส.พ.เนชั่นสุดสัปดาห์ ๒๑ ม.ค. ๕๔ ฉบับ ๙๓๗ ปีที่ ๑๙)

โดยไม่ต้องรอการนัดหมาย "ชุมนุมใหญ่" ของกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย ๒๕ มกราคม ๒๕๕๔ *เพราะมีสถานการณ์เร่งด่วนที่* ***"มิตรร่วมรบ" ถูกคุมขังอย่างไม่เป็นธรรมอยู่ในคุกกัมพูชา...***

"สมณะโพธิรักษ์" เรียกระดมชาวอโศกเข้ามาที่ข้างทำเนียบรัฐบาลโดยด่วน และจัดรูปขบวนใหม่ **ชูแนวทาง..."สันติ-อหิงสา-ซื่อสัตย์-บริสุทธิ์ คมลึก-แม่นประเด็น"** ซึ่งเจ้าสำนักสันติอโศก ย้ำชัดว่า *"จะไม่มีการกดดัน"*

จะยึดหลักการชุมนุม **๑. สุภาพ สงบ และเรียบร้อย**

๒. ไม่มีความรุนแรง

๓. เสนอความรู้ และความจริง

๔. ไม่หยาบ ไม่ผิด กล่าวคำแรงเสียงดังเท่าใดก็ได้...

เพราะการเคลื่อนไหวนอกกรอบนิติรัฐ จะเสี่ยงต่อการตกเป็น**"เหยื่อ"** ในเกมสร้างสถานการณ์ของฝ่ายอำนาจรัฐ

กล่าวถึงที่สุดแล้ว แม่ทัพตัวจริง คือ **"สมณะโพธิรักษ์"** ที่ออกแบบสถานที่ชุมนุมให้กลายเป็น **"วัด"** หรือ **"พุทธสถาน"** ของผู้ปฏิบัติธรรม หรือพูดง่ายๆ ย้าย **"สันติอโศก"** มาไว้ที่หน้าทำเนียบรัฐบาลเป็นการชั่วคราว

จึงมีการเรียกขานกันในหมู่ชาวอโศกว่า **"พุทธสถานไทยคู่ฟ้า"** ซึ่งมีลานธรรม โรงบุญ สถานีทีวี FMTV เรือนพัก ห้องสุขา และการ์ดอาสาของกองทัพธรรม

✧ "โพธิรักษ์" นำทัพธรรม

(เก็บความจากน.ส.พ.เนชั่นสุดสัปดาห์ คอลัมน์เรื่องจากปก ๑๔ ม.ค.'๕๔ ปีที่ ๑๙ ฉบับ ๙๗๒)

บ่ายวันพุธที่ ๑๒ มกราคม ๒๕๕๔ บริเวณข้างทำเนียบรัฐบาล

ไชยวัฒน์ สินสุวงศ์ แกนนำ **'เครือข่ายประชาชนไทยหัวใจรักชาติ'** ได้แถลงข่าวกดดันรัฐบาล *(นายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ)*...**ให้ปล่อยตัวคนไทย ๗ คน ที่ถูกกัมพูชาจับกุม** ด้วยท่าทีที่แข็งขัน และมั่นใจในพลังมวลชนมากขึ้น

'ไชยวัฒน์' ย้ำว่า จุดยืนของเครือข่ายรักชาติฯ คือ *"ศาลกัมพูชาไม่มีสิทธิ และไม่มีอำนาจในการพิจารณาคดีนี้ เพราะขัดต่อกฎหมายสากล โดยเฉพาะสนธิสัญญาเจนีวา ฉบับที่ ๔ และกฎบัตรสหประชาชาติที่เกี่ยวข้อง"*

เครือข่ายรักชาติฯ *ยังไม่ยอมรับแนวคิดของรัฐมนตรีบางคนในคณะรัฐบาลที่จะให้คนไทยทั้ง ๗ คน ยอมรับสารภาพ เพื่อได้ใช้สิทธิขอประกันตัว หรือ*

ขอพระราชทานอภัยโทษจากกษัตริย์กัมพูชา

เหตุใด 'ไชยวัฒน์' จึงห้าวได้ใจถึงขั้นประกาศจะปิดด่านอรัญฯ ?

ต้องย้อนกลับไปที่ สันติอโศก ย่านบึงกุ่ม ตอนค่ำวันอังคารที่ ๑๑ มกราคม สมณะโพธิรักษ์ ได้ออกรายการพิเศษทางสถานีโทรทัศน์ **เพื่อมนุษยชาติ (For Mankind Television)** หรือ **FM TV** เพื่อแจ้งข่าวด่วนให้ชาวอโศกทั่วประเทศทราบ

"ถ้าคนไทยเข้าใจเรื่องของประชาธิปไตย ต้องรวมตัวแสดงเป็นรูปธรรมชัดเจนเลยว่า นี่คือ อำนาจอธิปัตย์ของประชาชนอย่างแท้จริง เพื่อออกมาประท้วงอย่าง ...'สันติ-อหิงสา-ซื่อสัตย์-บริสุทธิ์-คมลึก-แม่นประเด็น' ว่า เราทำอะไร เรื่องอะไรที่เราทำนี้...ไม่ใช่ทำอย่างไร้ปัญญาสุ่มสี่สุ่มห้า ทำอะไรเลอะเทอะ ไม่ใช่ !

แต่เป็นเรื่องที่จำเป็น เป็นเรื่องที่พยายามไตร่ตรอง วิเคราะห์คมลึกและชัดในประเด็นแล้ว จึงออกมาทำ !" (NEO PROTEST)

จากถ้อยแถลงของ "สมณะโพธิรักษ์" ย่อมหมายถึง การนัดหมายให้ชาวอโศก และกองทัพธรรม ยุติกรรมต่างๆ แล้วเดินทางเข้าร่วมการชุมนุมประท้วงรัฐบาลไทย และรัฐบาลเขมร ที่ทำเนียบรัฐบาล ตั้งแต่วันที่ ๑๓ มกราคม ๒๕๕๔ เป็นต้นไป

"ไม่ต้องรอแล้ว วันที่ ๒๕ มกรา เรามีภารกิจที่เร่งด่วนต้องทำ..." สมณะโพธิรักษ์กล่าว *(ก่อนหน้านั้น เครือข่ายรักชาติฯได้นัดชุมนุมประท้วงเขมรที่สระแก้ว สมณะโพธิรักษ์ ยังสงบนิ่ง มิได้เชิญชวนให้ชาวอโศกออกไปชุมนุมร่วมกับกลุ่มไชยวัฒน์)*

มีอยู่ครั้งหนึ่ง "สมณะโพธิรักษ์" รู้สึกรับไม่ได้กับผลการสำรวจความเห็นของประชาชน เกี่ยวกับ "คนไทยทั้ง ๗ ถูกทหารกัมพูชาจับกุม" โดยประชาชนกว่าร้อยละ ๘๖ ไม่ทราบว่า เกิดอะไรขึ้น ?!?

"คนพวกนั้น เป็นคนใจดำ อยู่กับตัวเอง อยู่กับโลกของตัวเอง เห็นแก่ตัว บ้านเมืองเกิดเหตุการณ์อะไร ? ผู้คนทุกข์ร้อนอย่างไร ? ไม่รู้จักไม่รับรู้ข่าวคราว

...'๗ คน ไปให้โดนจับทำไม ?'...

มันบ่งชี้ชัดเจน คนไทยนี้...อยู่กับตัวกู-ของกูทั้งนั้น...

คนไทยช่วยกันไม่ได้ พึ่งกันไม่ได้จริงๆ ใจแคบใจดำดั่งที่กล่าวมาแล้ว

มันเป็นความจริงนะ ! อาตมาไม่ได้ไปกล่าวว่าร้ายใคร...

งงประเทศไทย ! งงจริงๆ ! กำลังจะเสียดินแดน แต่ทำไมข่าวไม่มีเลย...! สรุปแล้ว กิเลสหนามาก เห็นแก่ตัวมาก ไม่รู้จักสาระ"

ถอยหลังทวนเข็มนาฬิกาไปก่อนถึงวันสิ้นปี *(พ.ศ.๒๕๕๓)*

นายพนิช วิกิตเศรษฐ ส.ส. กทม. พรรคประชาธิปัตย์ พร้อมคณะ ได้เข้าพบ **สมณะโพธิรักษ์** และพูดคุยกับเรือตรีแซมดิน เลิศบุศย์ ในเรื่องที่ดินที่เป็นปัญหาของชาวบ้านหนองจาน ต.โนนหมากมุ่น อ.โคกสูง จ.สระแก้ว

สมณะโพธิรักษ์ เล่าว่า *"ส.ส.พนิช สนใจ และบอกว่า พาไปได้หรือไม่"* ทางเราก็ตอบไปว่า *"พาไปได้ ถ้าอยากไป"* หลังจากนั้น ส.ส.พนิช กับคณะก็หายไปพักใหญ่ โดยก่อนวันที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๕๕๓ ก็ติดต่อมาอีกว่า *"ให้พาไปได้หรือไม่"* ทางลูกศิษย์ก็มาบอกว่า *"พนิชติดต่อให้พาไป"* จึงบอกว่า *"อยากจะไป...ก็ไปกัน"*

จึงมอบหมายให้ ***เรือตรีแซมดิน*** *ร่วมกับ* ***วีระ สมความคิด*** *นำพา* ***ส.ส.พนิช*** *ไปดูปัญหาชาวบ้านที่สระแก้ว ตอนแรกนั้น* ***วีระ สมความคิด*** *ไม่รู้เรื่องที่จะไปกัน แต่มารู้เรื่องทีหลังก็มีการชวนกันไปด้วย เพราะก่อนหน้านี้วีระเคยไปมาแล้ว...*

นอกจากนั้น **สมณะโพธิรักษ์** ยังให้ทีมงานสื่อของ FMTV เดินทางลงไปดูพื้นที่ด้วย ซึ่งผู้ที่ทำหน้าที่ได้ดีที่สุด คือ **"ตายแน่ มุ่งมาจน** หรือ **เป๊ียก"** *(ชื่อเดิมคือ ราเมศ เชียวเขตรวิทย์)* ผู้ดำเนินรายการ **ถึงสื่อถึงคน** และเป็นฝ่ายข่าวของกองทัพธรรม

"สันติอโศก จะเกี่ยวข้อง หรือไม่เกี่ยวข้อง ก็ในฐานะเราเป็นคนไทยอยากจะพิสูจน์ความจริง ว่า มันเป็นอย่างไร ตรงที่ที่มีปัญหากันอยู่ ก็รู้อยู่แล้วว่า ***'ตอนนี้เรากำลังจะเสียแผ่นดิน'*** *ซึ่งในเรื่องนี้สันติอโศกก็พยายามออกข่าว และพยายามที่จะต่อสู้อยู่ จะไปดูที่ดินที่มีปัญหาก็พาไปได้ ยิ่งคนที่อยู่ในรัฐบาลมารับรู้ ยิ่งดีใหญ่เลย"* **สมณะโพธิรักษ์** กล่าวผ่านสื่อเครือมติชน

หากผู้ที่ติดตามชมทีวีดาวเทียม FMTV หรือ ช่อง ๑๓ สยามไท ก็จะไม่สงสัยเลยว่า *"สันติอโศก เข้าไปเกี่ยวข้องกับเรื่องปราสาทพระวิหาร เอ็มโอยู ๔๓ และพื้นที่พิพาทไทย-กัมพูชา อย่างไร ?"...*

"สมณะโพธิรักษ์" แห่งสันติอโศก ได้แสดงจุดยืนชัดเจนว่า "<u>การชุมนุมประท้วงครั้งนี้</u> คือ <u>สงครามอาริยะ</u> ที่มีปรัชญา คือ <u>สันติ-อหิงสา-ซื่อสัตย์-บริสุทธิ์</u>"

"การประท้วงในสังคมที่เจริญ ประท้วงบอกให้รัฐบาลรู้ บอกให้ประชาชนรู้ ทำไมต้องประท้วง มีเหตุผล ทำให้ปรากฏมันขึ้นมา...แผ่นดินกำลังถูกหั่น ถูกแบ่งด้วยกลวิธีเล่ห์กลสมัยใหม่ ในการล่าอาณาจักรสมัยใหม่ ถ้าล่าไปได้มากๆ ก็เป็น

การล่าอาณานิคม ยึดให้เป็นอาณานิคมได้ เขาก็เอาแหละ ยังไม่ได้ เขาก็รุกอาณาจักร รุกแผ่นดินไปก่อน นี่เป็นเรื่องจริง...” เบื้องต้น **สมณะโพธิรักษ์** ต้องการให้มีกิจกรรมประท้วงที่หน้าสถานทูตกัมพูชา และปักหลักพักค้างที่ข้างทำเนียบรัฐบาล

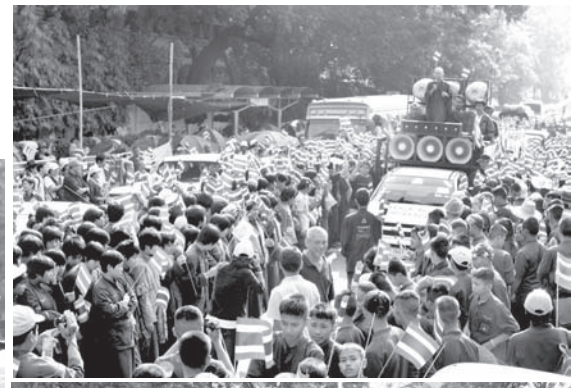

ทิวธงทัพธรรม หรือ **พลังสีน้ำเงิน** กว่า ๕ พันคน

ที่เคลื่อนขบวนจากทำเนียบรัฐบาลสู่พระบรมมหาราชวัง เมื่อวันอังคารที่ผ่านมา *(๑๘ ม.ค. ๕๔ เดินธรรมยาตราถวายฎีกา)* อาจกล่าวได้ว่า เป็นครั้งแรกของชาวอโศกที่ได้แสดงพลังแบบเต็มๆ โดยไม่มีสีอื่นเจือปน หรือมีก็น้อย...หลายคนอาจสงสัยในตัวสานุศิษย์**สมณะโพธิรักษ์**ว่า ***"เหตุใด จึงยุ่งเกี่ยวกับการเมือง"*** แต่คนที่รู้จักชาวอโศกจริง ย่อมทราบว่า ***"นี่แหละการเมืองชาวพุทธ"*** *(จากบางส่วนของคอลัมน์ตลาดนัดการเมือง น.ส.พ.เนชั่นสุดสัปดาห์ ๒๑ ม.ค.'๕๔ ฉบับ ๙๓๗ ปีที่ ๑๙)*

ธรรมยาตราถวายฎีกา

อังคารที่ ๑๘ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๔ เริ่ม ๐๙.๕๙ น.

กิจกรรม ‘ธรรมยาตราถวายฎีกา’

ก็ถูกออกแบบโดยเจ้าสำนักสันติอโศก อันเป็นการพิสูจน์พลังสีน้ำเงิน

*“เป็นขบวนที่สวยงามที่สุด พวกเราจะมีสีสำคัญคือ **สีน้ำเงิน***

เป็นขบวนประชาชนสีน้ำเงินหม้อฮ่อม”...

ซึ่งประเมินจากการเคลื่อนไหวหนนี้ อาจจะยืดเยื้อยาวนานไม่แพ้ ‘ยุทธการ ๑๙๓ วัน’

เพราะ **“สมณะโพธิรักษ์”** บอกแล้วว่า ‘ชุมนุมได้ ๑๙๔ วัน ก็ชนะแล้ว’

และดูชาวอโศกจะมุ่งมั่นปฏิบัติภารกิจ **“รักในหลวง หวงแผ่นดิน”** กันเต็มที่

(จากบางส่วนของคอลัมน์ตลาดนัดการเมือง น.ส.พ.เนชั่นสุดสัปดาห์ ๒๑ ม.ค.’๕๔ ฉบับ ๙๓๗ ปีที่ ๑๙)

(จากคอลัมน์ เตือนภัยโลกไร้พรมแดน น.ส.พ.ไทยโพสต์ ๒๔ ม.ค.'๕๔ หน้า ๔ โดย พิทยา ว่องกุล)

กองทัพธรรม จากสันติอโศก กว่า ๕,๐๐๐ คน ยาตราไปสู่การเมืองข้างถนน ชุมนุมปักหลักอยู่รอบบริเวณทำเนียบรัฐบาลอย่างสงบ *ท่ามกลางเสียงวิพากษ์วิจารณ์ของสื่อมวลชนบางฉบับถึงความเหมาะสม โดยเฉพาะกรณีที่ "สมณะโพธิรักษ์" ได้แสดงตนเป็นแม่ทัพในการขับเคลื่อนชาวอโศกออกมาแสดงพลังทางการเมืองครั้งนี้*

"เป็นพระเป็นเจ้า ไม่ควรยุ่งกับการเมือง การเมืองไม่ใช่กิจของสงฆ์" สูตรสำเร็จรูป ที่เป็นคำตำหนิติเตียนพระสงฆ์ มักจะเป็นคำคุ้นชินหู และนำมาใช้เสมอๆ **เพื่อกีดกันพระสงฆ์ออกไปจากการเมือง** ดูเหมือนว่า ***"ตั้งแต่โบราณมาถึงปัจจุบัน***

สังคมไทยพยายามแบ่งแยกศาสนาออกจาก...การเมือง...ตลอดมา"

ยกเว้นจะใช้ศาสนา *เป็นเครื่องมือทางการเมือง ในบางสถานการณ์*
หรือ การเมืองอิงพิธีกรรมทางศาสนา เพื่อสร้างศรัทธา

แม้ว่า *มุมมองจากภายนอกจะมีทัศนะต่างกันเพียงไร เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยอย่างไร* **การวิเคราะห์ตามหลักอิทัปปัจจยตา** เพื่อจะแสดงให้เห็นว่า ***"อายตนะภายในกับอายตนะภายนอก ปฏิสัมพันธ์กันอย่างไร สะท้อนกรรมออกมาเช่นไร"*** การเขียนบทความนี้ คงจะให้เหตุผลความจริงในอีกแง่มุมหนึ่ง พยายามจะเข้าถึงแก่นสารเป็นสำคัญ ในฐานะที่ผู้เขียนศึกษาเรียนรู้สำนักสันติอโศกมาบ้างพอสมควร

อายตนะภายใน "สันติอโศก" มีจุดมุ่งมั่นที่จะสร้างสังคมที่เป็นธรรม ตามแนวทางพระพุทธศาสนา ที่ยึดหลัก **"ธรรมาธิปไตย"** เป็นที่ตั้ง และมนุษยธรรมเป็นเป้าหมายสำหรับพัฒนาชุมชน สังคมโลกียะ ขณะเดียวกันชาวอโศกส่วนหนึ่ง ก็พยายามปฏิบัติธรรมไปสู่ **"จิตโลกุตระ"** อันละสิ้นกิเลสอาสวะทั้งปวง

"ระบบบุญนิยม" ที่พ่อท่านโพธิรักษ์ พัฒนาขึ้นมาจากหลักการพื้นฐานของพุทธศาสนา นั่นคือ **"การลดละอุปาทานให้น้อยลง"**

สำหรับทัศนะผมแล้ว หมายถึง **"หลักการพื้นฐานทางเศรษฐกิจ ที่ลดความเหลื่อมล้ำทางสังคมได้อย่างแท้จริง และสามารถสร้างโครงสร้างเศรษฐกิจที่เท่าเทียมกันได้"** *เช่นเดียวกับที่...**พระพุทธองค์ทรงวางโครงสร้างเศรษฐกิจสงฆ์** หรือเศรษฐกิจผู้ขอเพื่อยังชีพ มีไตรจีวร บาตร กลด และเครื่องกรองน้ำฝนเป็นสมบัติ **ไม่ข้องแวะกับการสะสมทรัพย์สมบัติ อันเป็นการปรุงแต่งอุปาทานให้เติบใหญ่กลายเป็นทุกข์ แต่ผู้ขอนั้นจักต้องตั้งมั่นในธรรม ไม่เบียดเบียน และต้องมีจิตใจสูง***

ผมยังอดนึกขำๆ ไม่ได้ เวลานักการเมืองกล่าวถึง การลดความเหลื่อมล้ำทางสังคม *โดยการสร้างรายได้ หรือการเพิ่มผลผลิตให้ประชาชน แต่ไม่หาวิธีลดละอุปาทานในความรู้สึก...อยากได้-อยากมี*

และเมื่อ "พระเจ้าอยู่หัว" ตรัสถึง "เศรษฐกิจพอเพียง" นักการเมืองทั้งปวง...ไม่เข้าใจสิ่งที่พระองค์ทรงมุ่งหมาย นั้นคือ *"ให้เพียงพอในสิ่งที่เป็น 'อุปาทาน' อันเป็นเหตุหนึ่งในการดับทุกข์ทางเศรษฐกิจ"*

โครงสร้าง "เศรษฐกิจบุญนิยม" ของชาวอโศก เป็นการปฏิบัติธรรมฝึกตน และยกระดับจิตใจสูง เพื่อสร้างความเท่าเทียมกันทางเศรษฐกิจ

หรือลดให้แตกต่างกันน้อยที่สุด เพื่อเข้าสู่ **"โครงสร้างเศรษฐกิจสาธารณโภคี"** ที่พระพุทธองค์บัญญัติไว้ ในครั้งพุทธกาล

พ่อท่านโพธิรักษ์ สามารถตีความถึงความลึกล้ำของ "สาธารณโภคี" นี้ได้ และประยุกต์ใช้ได้อย่างเป็นจริง ในทางปฏิบัติของชุมชนชาวอโศก

ก่อให้เกิดผลผลิตมากมาย และมีกำไรส่วนเกินมากมาย อันเป็นความมั่งคั่งที่เป็น **"ทรัพย์สมบัติสาธารณะ"** และเป็นของทุกคน หรือชุมชน

เมื่อเปรียบเทียบตามหลักเศรษฐศาสตร์ทั่วไป นี่เป็นคุณภาพใหม่ในการสร้าง "เศรษฐกิจชุมชนของพุทธศาสนา" หรือเรียกว่า **"พุทธเศรษฐกิจระดับโลกียะ"**

ซึ่ง **คาร์ล มาร์กซ์** เจ้าลัทธิคอมมิวนิสต์ คิดไม่ถึง พัฒนาไม่ได้ และสาวกที่เป็นผู้นำปฏิวัติสังคมสำเร็จ กลายเป็นประเทศคอมมิวนิสต์หรือสังคมนิยม พยายามสร้างคอมมูนเป็นฐานรองรับเศรษฐกิจ ในลัทธิคอมมิวนิสต์หลายประเทศ ก็ประสบความล้มเหลวในที่สุด เช่น *สหภาพโซเวียต จีน (เปลี่ยนแปลงคอมมูนให้เป็นทรัพย์สินปัจเจกชน และทุนรัฐ) หรือ คิวบา รวมถึงเวียตนาม ที่กำลังเปลี่ยนแปลงในขณะนี้*

อายตนะภายในของชาวอโศก จึงเป็นสังคมแห่งธรรมะ มีเป้าหมายเพื่อความเป็นธรรม และปฏิบัติการเพื่อพัฒนาความเป็นธรรมภายใน *จนกระทั่งเป็นชุมชนที่ประสบความสำเร็จในระดับดีงามหลายด้าน ไม่เพียงพึ่งตนเองได้เท่านั้น ยังเป็นที่พึ่งพิงให้บุคคลจากภายนอกในการจำหน่ายสินค้าราคาถูก มีคุณภาพ หรือขายในราคาต่ำกว่าทุนได้ และนำไปสู่โครงสร้างทางการเมืองที่เป็นธรรมภายใน*

อายตนะภายนอก หมายถึง สังคมใหญ่ หรือภายนอกชุมชนสันติอโศก ที่เป็นโครงสร้าง "เศรษฐกิจเสรีนิยม" ตัวใครตัวมัน *มีการแข่งขันเสรีแบบปลาใหญ่กินปลาเล็ก ซึ่งขยายตัวเติบโตเป็นลัทธิเสรีนิยมใหม่ ที่เสรีทางเศรษฐกิจไปทั่วโลก*

ที่เรียกว่า **"เศรษฐกิจโลกาภิวัฒน์"** *กำลังส่งผลทำลายทุนระดับต่างๆ ที่เล็กกว่าในทุกประเทศ จากทุนใหญ่ระดับโลก และระดับชาติของประเทศต่างๆ ซึ่งได้โอกาส...เข้าไปแสวงหากำไรในประเทศอื่น ภายใต้ข้อตกลงการค้าเสรีไปทั่วโลก*

ซึ่งผลที่สุด *"ก็เป็นเหตุแห่งความยากจน การไม่มีงานทำ และหนี้สินของประชาชนในประเทศกำลังพัฒนา รวมทั้งไทยด้วย"*

เนื่องจากสมองของผู้นำ นักการเมือง นักวิชาการ และประชาชนไทย ถูกครอบงำด้วยลัทธิบริโภคนิยมแบบใหม่ *ผ่านเครดิตในรูปแบบต่างๆ และลัทธิเสรี*

นิยมใหม่ ที่แข่งขันกันด้วยกลอุบายการค้า การโฆษณาชวนเชื่อ มีเงินผ่อน หรือบัตรเครดิตที่ใช้จ่ายเงินอนาคตไปล่วงหน้า **ทำให้เป็นหนี้สินมากมาย**

ทั้งกระจายจากเมือง...ไปสู่ชนบทอย่างกว้าง จนกล่าวได้ว่า *"ประชาชนส่วนใหญ่...เป็นหนี้สิน และไม่มีความมั่นคงในชีวิต"*

โครงสร้าง "เศรษฐกิจทุนนิยมเสรี" ในปัจจุบัน ยังได้พัฒนาโครงสร้าง "การเมืองชนชั้นนายทุน" *ก่อให้เกิดทุนสามานย์ขนาดใหญ่ เข้าไปค้ำจุนนักการเมือง ลงทุนในการเลือกตั้งให้นักการเมือง หรือพรรคการเมือง*

ทำให้เกิดสิ่งที่เรียกว่า *"การคอร์รัปชั่นทางนโยบาย การเอื้อประโยชน์ในการสัมปทาน การประมูลโครงการต่างๆ การร่วมกันคอร์รัปชั่นในโครงการขนาดใหญ่ของรัฐ หรือการร่วมทุนระหว่างรัฐกับธุรกิจเอกชน ก่อให้เกิดโครงสร้างอำนาจรัฐตกอยู่ในอิทธิพลของเหล่าทุนสามานย์ครอบงำยึดครองรัฐสภา รัฐบาล และปกครองประเทศ"*

ช่วงทศวรรษที่ผ่านมา ปัญหาซีอีโอทุนสามานย์ ทุ่มเงินมหาศาลตั้งพรรคการเมือง และลงเลือกตั้ง โดยใช้นโยบายประชานิยมเป็นเครื่องมือ จนชนะการเลือกตั้งทั่วประเทศ มีเสียงข้างมากได้จัดตั้งรัฐบาล แล้วรัฐบาลทุนสามานย์ได้ร่วมกันคอร์รัปชั่นมโหฬาร ทำลายประชาธิปไตย และพยายามสร้าง "ระบบเผด็จการทุนนิยม" ขึ้นมา หวังจะเผด็จอำนาจเด็ดขาด

จนเป็นเหตุก่อให้เกิด...**พลังประชาธิปไตยขึ้นมา** ในนาม **"พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย"** ลุกขึ้นมาชุมนุมใหญ่ต่อต้าน จนกระทั่ง **ก่อเกิดรัฐประหาร...ขับไล่รัฐบาลทุนสามานย์ออกไป** *(๒๖ กุมภาพันธ์ - ๑๙ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๙)*

แต่หลังจากร่างรัฐธรรมนูญเสร็จ รัฐบาลทหารจัดการเลือกตั้งตามรัฐธรรมนูญ ฉบับใหม่ *(พ.ศ. ๒๕๕๐)* พรรคการเมือง หรือผู้นำนอมินีของทุนสามานย์ ก็ยังได้กลับมาเป็นนายกรัฐมนตรี พยายามจะฟื้นอำนาจขึ้นมาใหม่ **การชุมนุมของเสื้อสีเหลือง** หรือ **"พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย" ก็กลับมาอีก !** *(๒๕ พฤษภาคม - ๓ ธันวาคม ๒๕๕๑)*

ฝ่ายรัฐบาลนอมินี จึงได้จัดตั้งทัพคนเสื้อแดง เข้าขัดขวางฝ่ายเสื้อเหลือง

ภายใต้การใช้อำนาจรัฐหนุนอยู่เบื้องหลังใช้ความรุนแรงกระทำต่อฝ่ายเสื้อเหลืองอย่างอาฆาตแค้น บาดเจ็บเป็นจำนวนมาก และตายไปส่วนหนึ่ง *(๗ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๑)*

ก่อให้สังคมไทย เกิดการเมืองแยกขั้วสี จนนำไปสู่เหตุจลาจลวุ่นวาย !

หลังรัฐบาลอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ เข้ามาแทนรัฐบาล...สมัคร-สมชาย ซึ่งต้อง

ออกไปเพราะคำพิพากษาของศาล ก็เกิดการเคลื่อนไหวต่อต้านรัฐบาลอภิสิทธิ์ฯ ทุกรูปแบบบนฐานทุนมหาศาล **ทำให้ฝ่ายเสื้อแดง รุกรัฐบาลอภิสิทธิ์ โดยใช้กำลังความรุนแรง และประกาศแตกหัก จัดชุมนุมใหญ่ที่ราชประสงค์ ดำเนินการเผาบ้าน-เผาเมือง จนวินาศสันตะโร** *เกิดความแตกแยกทางการเมือง...หลายขั้ว-หลายสี...ไม่ว่าจะเหลือง-แดง-หลากสี หรือสีขาวขึ้นมาในปัจจุบัน*

ปัญหาสำคัญที่เกิดขึ้น และเป็นกงเกวียนกำเกวียนต่อเนื่อง มาสู่ความขัดแย้งทางการเมืองขณะนี้ **ไม่ใช่จะมีระหว่าง...รัฐบาลอภิสิทธิ์** กับ **กลุ่มคนเสื้อแดงที่ชู "ทักษิณ ชินวัตร"** ซึ่งพยายามฟื้นอำนาจกลับคืน เท่านั้น

หากภายหลัง ยังเป็นปัญหาที่มาจาก ***"ความขาดประสิทธิภาพในการบริหารประเทศของรัฐบาลอภิสิทธิ์"***

ซึ่งไม่มีผลงานเด่นชัดจากนโยบาย หรือการพัฒนาของตน *แต่พยายามอาศัยการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ...ที่เป็นไปเอง เป็นตัวช่วยโฆษณา อันเนื่องจากประเทศไทยมีความหลากหลายสูง มีทรัพยากรใช้อย่างพอเพียง และความเป็นศูนย์กลางทางเศรษฐกิจในกลุ่มประเทศอาเซียน ทำให้อัตราการเติบโตของจีดีพีสูงขึ้น*

โดยเฉพาะอย่างยิ่งปัญหา "ทุนสามานย์" ได้ก่อผลประโยชน์ทับซ้อนเอาไว้กับเพื่อนบ้าน ได้แก่ เขมร

ซึ่งปัญหาการยินยอมให้ **เขมรขยายเขตแดนด้านเขาพระวิหาร** *(หลังจากที่ในอดีตศาลโลก ได้ตัดสินให้เฉพาะตัวปราสาทเขาพระวิหารเท่านั้น ไม่ได้รวมพื้นที่ ๔.๖ ตารางกิโลเมตร ที่เขมรได้อ้างว่า เป็นของตน)* **และได้รับการยอมรับในสมัยรัฐบาลทักษิณ ชินวัตร หรือรัฐบาลสมชาย วงศ์สวัสดิ์**

เป็นเหตุให้ประชาชนที่รักชาติ ลุกขึ้นต่อสู้เรื่องเขตแดน และได้คัดค้าน

เพราะถ้าหากยอมรับตามที่รัฐบาลเขมร และทุนสามานย์ได้สมคบกันตกลงมาแล้ว ***จะส่งผลกระทบถึงแหล่งน้ำมันมหาศาลในอ่าวไทยจะตกเป็นของเขมร และไทยจะต้องสูญเสียดินแดนเพิ่มขึ้นอีก ทั้งผลประโยชน์ที่จะได้จากแหล่งน้ำมันมหาศาลในอนาคต ก็จะสูญเสียไปด้วย***

ปัญหาสำคัญมารวมจุดอยู่ที่...ข้อตกลงร่วมกันในการปักปันเขตแดนระหว่างไทยกับเขมร ประชาชนที่รักชาติรักประชาธิปไตย ถือว่า *"เป็นความบกพร่อง ที่เกิดขึ้นจากความไม่รู้ข้อมูลของรัฐบาลชวน หลีกภัย ทำไว้" (MOU 43)*

หลังจากฝ่ายเสื้อเหลืองได้เรียกร้องให้...*"รัฐบาลพรรคประชาธิปัตย์ ยกเลิกข้อตกลงฉบับนี้"* รัฐบาลอภิสิทธิ์ก็ไม่ได้สนใจ หรือยอมรับไปแก้ไข

กลับอ้างว่า ***"เป็นสิ่งที่ใช้ยับยั้ง เพื่อเลื่อนการขอจดทะเบียนเขาพระวิหารเป็นมรดกโลกออกไป"*** ซึ่งไม่ได้ตอบตรงประเด็นปัญหา ทำให้ฝ่ายประชาชนผู้รักชาติยิ่งทักท้วงว่า ***"จะเป็นเหตุให้ไทยสูญเสียดินแดนเพิ่มขึ้น"***

จากนั้นประเด็นที่สงสัยเพิ่มขึ้นมา ก็คือ ***"นักการเมืองในรัฐบาลชุดนี้ (นายทุน) จะมีส่วนได้เสียกับแหล่งน้ำมันในอ่าวไทย"***

กรณีเครือข่ายประชาชน ซึ่งมี ๕ แกนนำที่สำคัญ ได้แก่ *วีระ-ไชยวัฒน์-การุณ-สมบูรณ์-บรรณวิทย์* พยายามเคลื่อนไหวปัญหานี้

โดยวางแผนเคลื่อนไหวชุมนุมใหญ่ เพื่อสร้างกระแสให้สังคมตื่นตัว

ต่อมา วีระ สมความคิด, พนิช วิกิตเศรษฐ์ *(ส.ส.กรุงเทพฯ พรรคประชาธิปัตย์)*, **เรือตรีแซมดิน เลิศบุศย์, ตายแน่ มุ่งมาจน, กิจพลธรณ์ ชุสนะเสรี, ราตรี พิพัฒนาไพบูลย์ และนฤมล จิตรวะรัตนา รวม ๗ คน เข้าไปค้นหาความจริง**

จนกระทั่งถูกจับกุม ในข้อหาล้ำแดนเขมร และถูกศาลพนมเปญตัดสินจำคุก ๙ เดือน ปรับคนละประมาณ ๑ หมื่นบาท แต่ให้รอลงอาญา ๕ คน

ยกเว้น **วีระ**และ**ราตรี** ที่จะพิจารณาตัดสินต่อไป*(ต่อมาวีระถูกจำคุก ๘ ปี และราตรี ๖ ปี)*

ประเด็นที่สำคัญ ก็คือ *"สนธิสัญญาไทย-ฝรั่งเศส ค.ศ.๑๙๐๗ จำเลยไทยถูกซักถามในการพิจารณามากที่สุด"* ทำให้น่าสงสัยว่า *"เขมรเล่นเกมอะไรผ่านสนธิสัญญาฉบับนี้"* และการตัดสินว่า *"คนไทยผิด โดยคนไทยยอมรับผิด"* ก็เท่ากับยอมรับว่า *"เขตแดนนั้น เป็นของเขมรใช่ไหม ?"* และเมื่อรัฐบาลไทยไม่ทักท้วง แสดงว่า *"ได้ยอมรับเอาคำตัดสินของศาลเขมรไปด้วย"* ซึ่งขณะนี้...รัฐบาลไทยก็ไม่ได้ทักท้วงอะไรเลย ซึ่งอาจจะเป็นปัญหาที่จะทำให้เขมรใช้ประโยชน์ต่อไปได้ในอนาคต

ขณะที่ฝ่ายเครือข่ายประชาชนไทยหัวใจรักชาติ และพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย ยืนยันว่า ***"คนไทยทั้ง ๗ ไม่ได้ล่วงล้ำเขตแดน หากเขมรได้เข้ามาจับในแดนไทย"*** พร้อมกับอ้างหลักฐานว่า *"บริเวณที่จับคนไทยทั้ง ๗ เป็นค่ายอพยพเขมรแต่เดิม ซึ่งยูเอ็นได้ติดต่อขอใช้ดินแดนของไทย ช่วงเกิดสงครามภายในเขมร และยังมีโฉนดที่ดินคนไทยเป็นหลักฐานยืนยัน"* พร้อมกับระบุว่า *"มีการเคลื่อนย้ายหลักเขตแดนเข้ามา"* **แต่รัฐบาลไทยไม่แสดงท่าทีอะไรในปัญหานี้ ซึ่งจะกลายเป็นปัญหาใหญ่ในภายหลังให้ ฮุน เซน แอบอ้างได้**

ความไร้สติ-ความไม่กล้ายืนยันพิสูจน์หลักฐานเขตแดนไทย สะท้อนถึงความขลาด ความไม่กล้า และความอ่อนแอ ของรัฐบาลอภิสิทธิ์ ซึ่งหันมาใช้วิธีการล็อบบี้ทางการเมืองระหว่างประเทศ เพียงหวังปัดสวะให้ปัญหานั้น ผ่านพ้นตัวไป

โดยไม่คำนึงผลว่า *"จะกลายเป็นหลักฐานในภายหลัง และเป็นการกระทำที่ไร้ศักดิ์ศรี ในการปล่อยตัวชาวเขมรที่ล้ำแดนไทยเข้ามาทั้งหมดก่อน เพียงเพื่อหวังจะยุติปัญหาเฉพาะหน้า ให้เขมรปล่อยตัวคนไทยทั้ง ๗ ก็ตาม"*

แต่เกียรติภูมิไทย เสื่อมเสียหนักในสายตาต่างประเทศ เมื่อศาลเขมรไม่ยอมปล่อยตัวตามเงื่อนไขเดียวกัน กลับพิพากษาลงโทษแทนแบบลดหนักให้เบา

นี่เป็นปัญหา เพราะความละอ่อนทางการเมืองระหว่างประเทศนั่นเอง !

เมื่อประเมินเหตุปัจจัย ที่เป็นอายตนะภายนอก

ได้แก่ **การเมืองไทยที่เน่าเฟะเห็นแก่ตัว เต็มไปด้วยคอร์รัปชั่น** นักการเมืองเห็นแก่เงิน ขาดวุฒิภาวะในสำนึกประชาธิปไตย และความขัดแย้งทางการเมืองสูง

รัฐบาลประชาธิปัตย์ ซึ่งดูเหมือนว่า *"จะเป็นพรรคการเมืองที่มีเหตุผล แต่ก็เป็นเหตุผลที่นำมาใช้เพื่อประโยชน์ตน" ไม่ว่าจะเป็นนโยบายประชาวิวัฒน์ ที่เลียนแบบประชานิยม หรือนโยบายเกี่ยวกับต่างประเทศ การแก้ไขความขัดแย้งทางการเมืองที่แก้ไขไม่ได้ จากภาวะความอ่อนแอของรัฐบาลอภิสิทธิ์ จากการใช้เงิน และหาเงินเป็นใหญ่ แบบตัวใครตัวมัน ไม่คำนึงถึงอะไร*

ทั้งหมดทั้งสิ้นอันเป็น **"อุปาทานทางจิตวิญญาณ" ที่นำไปสู่ความหายนะของสังคมไทย และปัญหาสังคมที่นับวันจะรุนแรงยิ่งขึ้น**

"กองทัพธรรม" ที่นำโดย "สมณะโพธิรักษ์" จึงไม่อาจมองด้วยสายตาสั้นๆ เพียงแค่เคลื่อนออกมา เพราะปัญหาแกนนำเครือข่ายประชาชนไทยหัวใจรักชาติ ถูกจับกุมเท่านั้น !

หากควรพิจารณาถึง...**ความกว้างไกลของการเมืองไทย ซึ่งคาดว่า "จะวิกฤติหนักในอนาคต"**

นั่นคือ **"สมณะโพธิรักษ์ มองทะลุห้วงแห่งอุปาทาน ที่สลับซับซ้อนด้วยเหตุปัจจัยมากมาย เห็นแก่น และความจำเป็น ที่จะต้องสอนบทเรียนธรรมะครั้งใหญ่ เพื่อกระตุ้นเตือนให้ชาวพุทธ ได้หันมาพิจารณาความจริงและหันมาร่วมมือกันกู้วิกฤติในอนาคต ด้วยตัวของท่านเอง"** *(คือคนไทยทุกคน)*

ทำไมจึงคิดว่า "สมณะโพธิรักษ์ หวังสอนธรรมะ และให้บทเรียนสำคัญแก่สังคมไทย"

คงจะเห็นได้จาก...เป้าหมายของการขับเคลื่อน **"กองทัพธรรม"** ครั้งนี้

"ไม่ได้หวังจะสร้างความเดือดร้อน หรือใช้ความรุนแรงกระทำต่อสังคม ดังเช่นที่คนกรุงได้รับบทเรียนจาก...การเผาบ้านเผาเมืองของฝ่ายคนเสื้อแดง หรือการชุมนุมด่าทอของฝ่ายต่างๆ มาแล้ว"

หากเป็นเป้า**...ที่จะให้บทเรียน และธรรมะแก่นักการเมืองพร้อมกับประชาชนทั่วไปครั้งใหญ่** จากเหตุปัจจัยดังนี้

๑. การออกแบบสถานที่ชุมนุมให้เป็นแหล่ง "ปฏิบัติธรรม" ของผู้แสวงหาความดี ความงาม และความจริง *โดยแปลงสถานที่รอบทำเนียบรัฐบาล ซึ่งในอดีตแต่ละกลุ่มแต่ละขบวน เคยชุมนุมกันด้วยปัญหาคับข้องใจ และการใช้อารมณ์ ระบายความบีบคั้นที่ได้รับจากการเมือง และสังคม พร้อมที่จะระเบิดเป็นความโกรธแค้นหากรัฐบาลใช้กำลังควบคุม จำกัดเขต หรือแยกสลายการชุมนุม*

แต่ภายใต้การนำของ **"สมณะโพธิรักษ์"** มุ่งที่จะทำให้รอบๆ ตึกไทยคู่ฟ้า ทำเนียบรัฐบาล กลายเป็น **"พุทธสถานไทยคู่ฟ้า"** มี**ลานธรรม** และ**โรงบุญ** ดังเช่นที่ชาวอโศกกล่าวขานด้วยความภูมิใจ

๒. มีเป้าหมายและวิธีการของ "ธรรมาธิปไตย" เห็นได้จากยึดคุณธรรม ความจริง เป็นด้านบวกของความคิด

โดยวิธีการปฏิบัติ ที่จัดรูปขบวนไปในแนวทาง **สันติ อหิงสา ซื่อสัตย์ บริสุทธิ์ คมลึก และแม่นประเด็น** อันเป็นวิธีการแสวงหาความจริงทางสังคม ให้เหตุผล และให้ธรรมะ ในการโน้มน้าวใจคนมาเข้าร่วม

โดยได้กำหนดหลักการปฏิบัติพื้นฐานของการชุมนุมว่า **"จะต้องสุภาพ สงบ และเรียบร้อย ไม่มีความรุนแรง เสนอความรู้ และความจริง ไม่หยาบ ไม่ผิด แต่กล่าวคำแรงเสียงดังเท่าใดก็ได้"**

อันหมายถึง *"การยินยอมที่จะไม่ให้ตนตกเป็นฝ่ายถูกกระทำ และเป็นเหยื่อใดๆ และมีความเชื่อมั่นในความจริง หรือธรรมะ"* เมื่อผ่านกระบวนการที่เห็นว่า *"ถูกต้องชอบธรรมแล้ว ผู้ร่วมชุมนุมจะยืนหยัดในความจริงนั้น พูดความจริงนั้น"*

๓. เป็นขบวนการชุมนุม ให้ "ความจริง และธรรมะ" เพื่อให้ประชาชนทั่วประเทศได้มีโอกาสพินิจพิจารณาเหตุผล ผ่านการถ่ายทอดสถานี FMTV และช่อง ๑๓ สยามไท เพื่อตระเตรียมธรรมะไว้ สำหรับการเปลี่ยนแปลงทางสังคม ในไม่กี่เดือนข้างหน้า *หากการเลือกตั้ง...จะนำไปสู่วิกฤติการเมืองอีกระลอกหนึ่ง ซึ่งรุนแรง และขัดแย้งอย่างกว้างขวางกว่าเดิม*

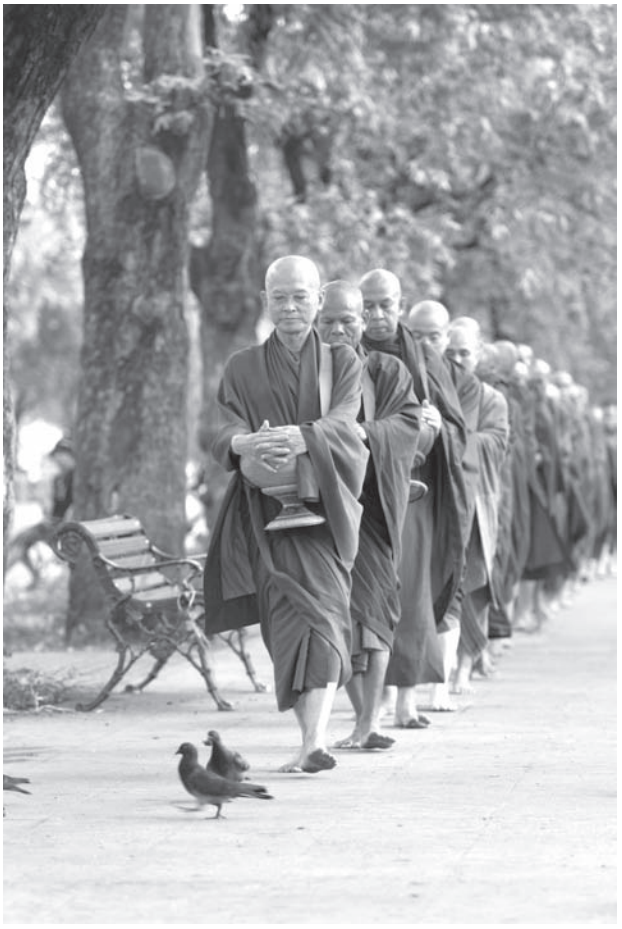

เมื่อไม่นานมานี้ผมมีโอกาสได้พบปะกับ...ผู้อาวุโส-นักธุรกิจเพื่อสังคม เพื่อนๆ นักวิชาการ ซึ่งปรารภกันว่า...

*"การเมืองไทย กำลังก้าวไปสู่ช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อนับจากนี้ไป โดยไม่อาจหวังอนาคตที่ดีได้จาก **'สติปัญญานักการเมือง'**...ที่คอร์รัปชั่น-เห็นแก่ตัว -เห็นแก่พรรคพวก และอำนาจเงินเป็นใหญ่ หรือระบอบประชาธิปไตยแบบเดิมๆ*

*ปัญหาการปล่อยให้เกิด **"มิจฉาทิฐิ"** แบ่งขั้ว แยกสีกันอย่างหนัก จะนำไปสู่ความเสื่อมโทรม และเกิดปัญหาใหญ่ ในช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อนี้*

จำเป็นที่ผู้สนใจปัญหาบ้านเมือง และหวังดีต่อประเทศชาติ ต้องตระเตรียมตัว และร่วมกันแก้ปัญหานี้ ทุกคนต้องทำอะไรสักอย่างหนึ่ง เท่าที่จะทำได้ และเป็นประโยชน์แก่แผ่นดิน"

ผมย้อนถามไปว่า *"จะทำอย่างไรล่ะ ?"* ซึ่งแต่ละคนก็เงียบ ไม่มีคำตอบที่แท้จริง นอกจากนามธรรมที่ว่า **"ทำอะไรได้ ก็ทำเถิด !"**

แต่บัดนี้ผมเห็นด้วยว่า "ทิศทางการแก้ไขปัญหาวิกฤติการเมืองสังคม <u>ต้องแก้ที่</u> '<u>จิตวิญญาณ</u>' <u>และการสร้าง</u> '<u>กองทัพธรรม</u>' <u>ขึ้นมา</u> น่าจะเป็นการตระเตรียมตัว และแก้ไขปัญหาที่ดีที่สุด"

"กองทัพธรรม" กำลังจะเกิดขึ้น แต่ต้องเป็นการร่วมกันของทุกศาสนา หรือต่างก็สร้าง "กองทัพธรรม" ของตนขึ้นมา เพื่อร่วมกันแก้ไขปัญหาวิกฤติการเมืองในอนาคต ในช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อของระบอบประชาธิปไตยสามานย์ จำเป็นต้องใช้ *"ธรรมาธิปไตย สร้างระบอบประชาธิปไตยที่แท้จริงขึ้นมา"*

✧ ทางออกการเมืองไทย ต้องไปใช้สิทธิ์

ไม่ประสงค์ลงคะแนนเลือกใครและพรรคใด VOTE NO

การเมืองไทย *(๑๒ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๔)* **กำลังเข้าสู่การสังเคราะห์ตัวกันอย่างสุดยอด เก่งกาจทั้งตัวนักการเมือง ทั้งวิธีการเล่ห์เหลี่ยม-ฉ้อฉล-กลโกง-เลวร้าย**

ขณะนี้มีอธิปไตย ๒ ขั้ว ชัดเจนที่สุด คือ **๑. อัตตาธิปไตย ๒. โลกาธิปไตย**

ทั้ง ๒ ขั้ว นี้ **ไร้ "ธรรมาธิปไตย"** นั่นคือ ***"ไร้อำนาจของธรรมะอย่างหนัก เห็นกันได้ชัดๆ มีแต่อำนาจของเดรัจฉาน-ยักษ์-ผี-เปรต-มาร"***

"อัตตาธิปไตย" คือ *"ตัวกูของกู กูต้องมีอำนาจเต็ม กูนี่แหละต้องใหญ่ทุกอย่างคนเดียว ทำตนใหญ่ไม่เกรงฟ้าเกรงดินอะไรทั้งนั้น ไม่ฟังใคร"*

"โลกาธิปไตย" คือ *"โลกธรรม...ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-โลกียสุข ต้องมีอำนาจให้ได้มาเต็มๆ แล้วก็จะใช้อำนาจที่มีนั่นแหละ แย่งเอาทุกอย่าง แย่งเอาทุกวิถีทาง-ทุกสาย-ทุกธุลีละออง แย่งเอาหมด ตะกละตะกรามเก็บทุกเม็ดในโลก จะเลวจะต่ำอย่างไรก็เอาทั้งนั้น...ขอให้ได้* ***ไม่มีปัญญารู้สัจธรรม ตกเป็นทาสโลกธรรมอย่างไม่ลืมหูลืมตา*** *ยิ่งได้มากถึงขั้นเป็นใหญ่ไปทั้งโลกก็เอา ก็คือ กูเจ้าโลก กูมหาอำนาจ"*

นี่คือ **สองขั้ว ที่มีอยู่ในประเทศเราขณะนี้** ปรากฏให้เห็นอยู่ชัดๆ ที่หลงใหลมัวเมากันหนักมาก **และกำลังแย่งชิงอำนาจกัน ด้วย "ยัญพิธีการเลือกตั้ง" เพื่อก้าวขึ้นสู่อำนาจในการครอบครองประเทศอีกครั้ง !**

เพราะฉะนั้น **เราต้องหาวิธีไม่ให้ทั้ง ๒ ขั้ว มีอำนาจขึ้นมาใหญ่ได้อีก !**

ประเทศไทย เป็นประเทศที่บริหารด้วย ระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ธรรมะที่มีอยู่ในประเทศไทยขณะนี้ ยังเหลืออยู่เป็นของในหลวงกับประชาชนที่มีธรรมะ พระองค์ถึงพร้อมด้วย **"ธรรมาธิปไตย"** ที่สุดยอด **ทรงทศพิธราชธรรม** พระทัยดี เป็นผู้ดี ไม่ละลาบละล้วงใคร ทรงประนีประนอมสูงสุด ปล่อยให้นักการเมืองบริหารกันอย่างสุดฤทธิ์สุดเดชกันมา

สภานิติบัญญัติ กับ ฝ่ายบริหาร ต้องคานอำนาจกัน แต่ตอนนี้เขาไม่คาน กันเลย ซ้ำมิหนำฮั้วกันสุดๆ ! รุมกันปล้นบ้าน-ปล้นเมือง ! ปล้นหมดไม่ยับยั้ง !

ใครจะรุมว่าหน้าด้าน...ข้าก็ไม่สน ! สภาล้มเหลว ! รัฐบาลล้มเหลว !

การเมืองไทยเละเทะ ! บริหารประเทศล้มเหลวถึงที่สุดแล้ว ล้มเหลวมาตลอดจริงๆ ล้มละลายกันสิ้นแล้ว เหลือแต่ซากเน่าเหม็น !

อาตมาไม่ได้ใส่ความ แต่มันเป็นความจริง !

เมื่อ ๒ สถาบันนั้น ล้มเหลว ก็เหลือ "สถาบันตุลาการ" ซึ่งอาตมาก็เคยเห็น ในหลวงทรงให้สัญญาณตุลาการมาตั้งหลายครั้งหลายคราวหลายที เป็นรูปธรรมเลย ตอนรับสั่งว่า ***บ้านเมืองตอนนี้เหมือนเรือกำลังจะล่ม ศาลจะต้องช่วย ต้องพึ่งศาล***

อาตมาว่า ***"ศักดิ์ฐานะของประธานศาลฎีกา ก็เท่าเทียมกันกับ นายกรัฐมนตรี หรือประธานสภา"*** ที่จริงตามนัยสำคัญนั้น ศักดิ์สิทธิ์ยิ่งกว่าด้วยซ้ำ

เมื่อถึงครั้งคราว **ควรจะทูลเกล้าขอให้พระองค์ทรงใช้พระราชอำนาจตามความ**

เป็นจริง ที่พระองค์ทรงดำรงฐานะเป็นประมุขแห่งรัฐ (The Head of State) เป็นองค์รัฏฐาธิปัตย์ เป็นตัวแทนอำนาจอธิปไตยแห่งรัฐ ซึ่งในกาละที่เหมาะสมสูงสุดแก่ประเทศชาติ ก็น่าจะทูลเกล้าได้ เหมือนอย่างกับนายกฯ หรือประธานสภาฯ เคยทูลเกล้า **แต่ก็ไม่ทำ !** ปล่อยให้ผ่านมา *(จนมีการเข่นฆ่าประชาชน ๗ ต.ค. ๕๑)* จนกระทั่งเหตุการณ์สังคมดุเดือดขึ้นมาเรื่อย *(ปี ๕๒-๕๓ มีปฏิบัติการเสื้อแดง ล้มการประชุมอาเซี่ยน ชุมนุมประท้วงด้วยความรุนแรง มีผู้คนล้มตาย เผาบ้านเผาเมืองทั้งในกรุงเทพฯ และต่างจังหวัด)*

หนักหน้ากันมาถึงขณะนี้ *(๑๒ มิ.ย. ๕๔)* ซึ่งที่จริงตอนนี้ก็ทำได้ **ตุลาการก็ไม่ทำ !**

สรุปแล้ว **ขณะนี้ ๓ สถาบันหลักของประเทศเรา ช่วยชาติไม่ได้แล้ว !**

ขืนปล่อยให้เป็นอย่างนี้ต่อไป โดยนัยยะอย่างเดิมนี้ ประเทศชาติยิ่งจะทั้งล่มจม จนไม่เหลือซากอะไรให้กู้คืนได้อีก และคงจะเละเทะเน่าเหม็นไปตลอด

*(เมื่อรัฐบาลอภิสิทธิ์ฯ ถูกประชาชนชุมนุมรุกไล่ประท้วง ด้วยการเปิดเผยความจริงอย่างคมลึก-แม่นประเด็น จนจำนนต่อความผิดพลาดอันใหญ่หลวง **แทนที่จะถวายคืนพระราชอำนาจ** เพื่อการแก้ไข และปฏิรูปใหญ่การเมืองไทย **กลับหนีปัญหาด้วยการยุบสภา** เมื่อวันที่ ๑๐ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๔ แล้วจัดให้มีการเลือกตั้งทั่วประเทศ ในวันที่ ๓ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๔ เมื่อเงื่อนไขการเลือกตั้งไม่ชอบธรรม ไม่มีพรรคดี-คนดีให้เลือก ทางออกการเมืองไทย จึงไม่เลือกใคร แต่ต้องไปใช้สิทธิ์กากบาทในช่องไม่ประสงค์ลงคะแนนเลือกใคร และพรรคใด หรือ VOTE NO)*

การเลือกตั้ง สส. คราวนี้ จึงเกิดปรากฏการณ์ VOTE NO !

เป็นปรากฏการณ์ที่ยิ่งใหญ่ เมื่อพิจารณาเหตุผล-เนื้อหา-ความจำเป็นแล้ว เราจะต้องมาช่วยกัน VOTE NO คำว่า VOTE NO นี้ เป็นภาษา Advertising ในด้านการโฆษณานี้ ถือว่า *"เป็นคำคม-เป็นคำทอง-เป็นวรรคทอง-เป็นประโยคทอง"* ซึ่งจะพูดกันติดปาก-ติดใจสังคม-ติดตลาดง่าย แม้เป็นคำภาษาอังกฤษก็ตาม ก็ได้พยายามอธิบายขยายความกัน จนกระทั่งไม่ยากที่จะเข้าใจกันได้ต่อไป

เมื่อประชาชนรู้แล้ว-ไม่เอาแล้ว...รัฐบาลอย่างเก่า-สภาอย่างเก่า...ร่วมใจกันออกไปใช้สิทธิ์ VOTE NO ถ้าได้ถึง ๒๐,๐๐๐,๐๐๐ เสียง แม้กฎหมายจะยังไม่ระบุผลไว้สมบูรณ์ก็ตาม แต่โดย **"สัจธรรม"** อาตมาเชื่อมั่นว่า ***"จะเกิดปาฏิหาริย์ การเปลี่ยนแปลงจริงๆ จะระงับยับยั้งนักการเมืองทุกพรรคได้"***

VOTE NO เป็น "ธรรมาวุธ" สร้างประชาธิปไตย เป็นอาวุธทางธรรม เพื่อให้สังคมเกิดการเปลี่ยนแปลง เป็นการช่วยกันสร้างความเป็นประชาธิปไตยโดยตรง และโดยอ้อมอย่างถูกกาละ เป็นการริเริ่มสร้างธรรมเนียมความเป็นประชาธิปไตยที่เข้าเป้าที่สุด นั่นคือ *"ให้คนรู้จักปฏิบัติหน้าที่ไปใช้สิทธิ์ลงคะแนนเสียง โดยประชาชน*

ช่วยกันปลุกเร้ากันเอง" จึงตรงกับปรัชญาที่ว่า *"โดยประชาชน-เพื่อประชาชน-ของประชาชน"* เป็นคะแนนแห่งอำนาจความเป็นประชาชนสมบูรณ์จริง นี้ ๑

และ ๒ **เป็นพฤติการณ์ใหม่ที่เกิดขึ้น และมีพฤติภาพของความเป็นประชาธิปไตยยิ่งขึ้น** ที่ประชาชนเองแท้ๆ ไปเตือนให้ประชาชนทั้งหลายในประเทศใช้สติปัญญาตื่นรู้ *(ตื่นรู้ในความชั่วร้ายของการเมืองไทย แล้วช่วยกันทำหน้าที่คว่ำบาตรนักการเมืองและพรรคการเมือง ด้วยการไม่เลือกใคร และไม่เลือกพรรคใด)* เพื่อช่วยกันสร้างการเมืองให้ดีขึ้น

ปรากฏการณ์ VOTE NO คราวนี้ เป็นการเตือนสติ เตือนจิตสำนึก ปลุกเร้าให้ช่วยกันทั้งประเทศ จึงควรไปช่วยกันรณรงค์ปลุกเร้า ให้เพื่อนประชาชนคนไทยทั้งประเทศ ตื่นตัวมาใช้สิทธิ์ลงคะแนนเสียง...ในช่องไม่ประสงค์ลงคะแนน หรือไม่ประสงค์จะเลือกใคร และไม่ประสงค์จะเลือกพรรคการเมืองใด

✧ ศิลปะ VOTE NO เป็นมงคลอันอุดม

ขณะนี้เป็นฤดูกาลหาเสียง *(๑๘ พ.ค.-๒ ก.ค. ๕๔)* **โดยอาศัยเหตุการณ์งานบ้านเมือง** งานของสังคมจริงๆ **ก็มีงานศิลปะที่มีภาพสัตว์ต่างๆ หัวเป็นสัตว์เดรัจฉาน** *(ควาย เสือ หมา เหี้ย ลิง)* **แต่ตัวเป็นร่างคน** เป็นรูปร่างสีสันองค์ประกอบศิลป์ ใช้สื่อออกไปให้คนเข้าใจ เป็นสื่อแทนเท่านั้นเอง ไม่ได้หยาบคาย เป็นศิลปะที่มีประสิทธิภาพอย่างยิ่ง เป็นงานที่แสดงออกได้ดีมาก นี่แหละ..."**ศิลปะอันเป็นมงคลอันอุดม"**

นี้เป็นการใช้งานศิลปะนะ คือ *"งานศิลป์ที่ก่อให้เกิดความรู้ และความบันดาลใจได้แท้ๆ จริง"* คนที่ตำหนิงานศิลป์ชิ้นนี้ คนนั้นไม่เข้าใจว่า *"ศิลปะคืออะไร"* ก็ใช้งานของศิลปะไม่ได้ ใช้ศิลปะไม่เป็น ทำไม่เป็น

ภาพคนหัวเป็นสัตว์ต่างๆ เหล่านี้ เอาออกไปประกาศสื่อให้มนุษย์รู้ว่า *"ความเป็นจริงประเทศเรา...กำลังเกิดอะไรขึ้น ในสภา ในคณะผู้บริหารบ้านเมือง ในร่างของคนใส่เสื้อนอก แต่**'จิตวิญญาณ'** จริงๆ ไม่ได้เป็นคน-ไม่ได้เป็นมนุสโส ไม่ได้เป็นคนมีจิตเจริญ-จิตสูง เป็นคนจิตต่ำ-เป็นอมนุษย์"*

"จิตวิญญาณ" คือ *"โอปปาติกะของเขาเป็นสัตว์จริงๆ (อมนุษย์) ในขณะที่ยังอยู่ในร่างคนเป็นๆ นี่เอง แต่จิตใจเขาเป็นสัตว์ ที่ต่ำช้าเลวทรามกว่าสัตว์เดรัจฉานในร่างสัตว์ยิ่งนัก"* ...ไม่ใช่เรื่องเปรียบเทียบ แต่เป็นสัจธรรมแท้ !

"จิตวิญญาณ" เป็นจริงๆ คือ **มีอกุศลจิต จิตทุจริต จิตชั่ว จิตบาป** จิตของเขาทำจริงๆเป็นตัวสั่งการ-บงการ-ประพฤติ-ปฏิบัติ...*อยู่ในลักษณะของสัตว์เดรัจฉานหรือสัตว์เปรต-สัตว์นรก-สัตว์อสุรกาย-สัตว์อติวินิบาต (สัตว์ชั้นต่ำสุดๆ) จริงๆ*

อาตมาพูดถึงวิชาการของธรรมะ ไม่ได้ไปด่าใคร ถ้าจะว่ากันจริงๆ เขาเลวกว่ารูปหัวสัตว์เหล่านั้น นี่เป็น**"ความชั่วของจิตวิญญาณ"** เป็น**"มโนปุพพัง"** มี**"จิตวิญญาณ"** เป็นตัวตั้ง แล้วเขาก็ทำชั่วจริง ประพฤติชั่วจริง ไม่ได้ใส่ความ !

ป้ายภาพเหล่านี้ พอเริ่มติดตั้ง ก็เป็นที่ฮือฮาของบรรดาผู้สื่อข่าวต่างประเทศ เพราะยังไม่เคยมีปรากฏการณ์อย่างนี้ในโลก **นี่เป็นศิลปะในทางนามธรรมซ้อนอยู่ในรูปธรรม** เป็นการสื่อถึง **"จิตวิญญาณ"** ที่ตกต่ำ เรียกว่า **"อมนุษย์"** เป็นเรื่องแท้จริง *(ซึ่งหลายคนไม่เข้าใจถึงความเป็นโอปปาติกะสัตว์ หรือสัตว์โอปปาติกะนี้)*

นี่แหละ**"อมนุษย์"** มีจริง เป็นของจริง เป็นวิทยาศาสตร์แท้ ไม่ใช่เรื่องสมมุติ เป็นเรื่อง**"ปรมัตถ์"** คือ **"ความจริงที่จริงยิ่งๆ"** เป็นเรื่องของการเอา**"สัจธรรม"**มา

เปิดเผยให้รู้ว่า ***"จิตวิญญาณของเขาเลวร้ายแรง"*** พวกเขาเลวร้ายกว่าสัตว์ ๕ ชนิดนี้จริงๆ เพราะสัตว์ทั้ง ๕ ชนิดนี้ ทำชั่ว-ทำบาป-ทำเวร-ทำภัย-ทำเลว-ทำร้าย-ทำทุกข์ร้อน ให้แก่สังคมประเทศชาติ ไม่ได้เท่าร่างของคนใส่เสื้อนอกที่มีหัวเป็นสัตว์

เป็น **"งานศิลปะ"** ที่คนมีปัญญาดูแล้วเข้าใจได้ว่า... ภาพคนหัวเป็นสัตว์ต่างๆ เหล่านี้ หมายถึง ***"คนที่ไม่ใช่คน เป็นคนที่มีเพียงร่างเป็นคน"***

การใส่เสื้อนอก หมายความว่า ***"เป็นคนชั้นระดับสูง ระดับบริหาร ใส่เสื้อผ้าชั้นสูง ผูกเนคไทราคาแพง"*** แต่ส่วนประกอบของความเป็นคนนั้น สื่อโดยศีรษะที่เข้าใจกันได้ ซึ่งหมายถึง *"ความนึกคิด"* หมายถึง *"ความเป็นตัวตนจริง"*

เป็น **"งานศิลปะ"** ที่เกิดถูกยุคถูกสมัย สื่อออกมาได้ชัดเจนได้ประโยชน์เป็นปรากฏการณ์ในยุคสมัยนี้...ที่วิเศษ ทุกอย่างมาสมรวม สมคล้อย เป็นคุณสมบัติเป็นสิ่งที่จะพาเกิดได้ พาบรรลุได้ เข้าใจกันได้ เป็นเรื่องที่เหมาะสม สมควร สมจริง สมยุค สมสมัย สมเหตุการณ์ สมบูรณ์แบบ

คนที่คิดทำขึ้นตอนแรก จนกระทั่งเอาออกมาใช้งานถึงขณะนี้ ถือเป็นงานชิ้นใหญ่ของเขาเลย *(master piece)* เป็นงานที่เป็นประโยชน์คุณค่าอย่างแท้จริง ใช้ประโยชน์ได้จริง **เป็นสื่อศิลปะ** ที่ต้านไม่ให้เขาทำชั่วต่อ หยุดเถอะ! ที่ท่านทำมาแล้ว มันบาปมากแล้ว หยุดบาปได้แล้ว เลิกเถอะ! เพราะสิ่งที่ทำที่เป็นมันเหมือนสัตว์ชั้นต่ำ อมนุษย์ อวิชชา ทำบาปให้แก่ตัวเอง และให้แก่สังคมมวลมนุษย์

อย่าทำชั่ว-อย่าทำบาปอีกเลย หยุดชั่ว ! หยุดบาป ! อย่าง สงบ-สันติ-ซื่อสัตย์-บริสุทธิ์ และคมลึก-แม่นประเด็นด้วย

การเมืองไทยเละเทะ บริหารประเทศล้มเหลวถึงที่สุดแล้ว

จึงเกิดปรากฏการณ์ VOTE NO !

✧ การเมืองอาริยะ

คนส่วนใหญ่-ส่วนมาก-ส่วนรวม ต่างจริต-ต่างความเห็น-ต่างความยึดถือ ก็จะมีความขัดแย้ง จึงต้องมีระเบียบวินัยกฎหลักบรรทัดฐานกลางๆ ที่เป็นประโยชน์สูงสุดในการรวมกันอยู่ มี **"สีลสามัญญตา"** ไม่ใช่...ต่างคน-ต่างคิด-ต่างทำ...อะไรก็ได้ ก็จะไม่มีแนวทางหลักเกณฑ์บรรทัดฐานตัดสินให้สงบเรียบร้อย

"ชาวอโศก" มีหลัก "รัฐศาสตร์" การปกครองอย่างพ่อลูก-อย่างภราดรภาพเป็นพี่-เป็นน้องกัน เป็นหลัก "รัฐศาสตร์" ที่อาตมากำลังพาทำ

และ **มีกฎระเบียบ เป็นหลัก "นิติศาสตร์" อย่าง "ชาวอโศก"**

"การเมือง" ลักษณะนี้ จะมีระบบ ...เศรษฐกิจ-การบริหาร-การดูแลปกครองแบบเอื้อเฟื้อ-เจือจาน-แบ่งแจก-ช่วยเหลือ-เกื้อกูลกัน

การบริหาร ก็มีลดหลั่นกันไปตามระดับขั้นตอน ไม่มีการจ้างกัน

ที่ต้องจ้างบ้าง ก็เฉพาะบางหน่วยงานที่จำเป็น เพราะต้องเกี่ยวข้องกับคนวงนอกมาก แต่ก็จ้างตามหลักเกณฑ์ของ **"ระบบบุญนิยม"**

มี **"สมณะ"** และ **"ฆราวาส" ช่วยกันรับผิดชอบหน้าที่การงาน** โดยเลือกตั้งโหวตกันขึ้น...เป็นผู้รับใช้กลุ่ม-เป็นกรรมการ-เป็นประธานหมุนเวียนกันไป โดยไม่มีอำนาจของ **"โลภ-โกรธ-หลง"** เรากำลังมี **"วัฒนธรรมของชาวอโศก"** อย่างนี้ชัดขึ้น

เรามีกลุ่มหมู่คณะผู้แทนบริหารทำงานรับใช้ ถึงขั้นเกิด **หมู่บ้านราชธานีอโศก**

ผู้ที่ทำ **งานบริหาร** อยู่ยอดๆ รวมๆ หัวๆ ของ ส่วนใหญ่ ส่วนรวม เราเรียกว่า **"ผู้ทัน"** คือ *"เป็นผู้รู้มาก รู้ทัน มีความเฉลียวฉลาดเข้าใจได้มาก"*

ผู้รับงานส่วนต่อลงมา ก็เรียกว่า **"ผู้ทน"** คือ *"เป็นผู้รับงานอยู่ตรงกลาง ต้องอดทนทำงานประสานให้ได้ดีที่สุดทุกด้านทั้งภายในภายนอก"*

ผู้รับงานต่อลงมาอีก ก็เรียกว่า **"ผู้ทำ"** คือ *"เป็นผู้ลงมือทำ"*

ผู้ที่จะไปทำงานรับผิดชอบมาก เราก็มีภาษาเรียกว่า **"ผู้รับใช้"** ย่อว่า **ผรช.**

ระบบ "การเมือง-การปกครอง" ทุกวันนี้ ที่ใช้ระบบ "ประชาธิปไตย" อาศัย "เสียงส่วนมาก" เป็นหลักในการบริหารปกครอง นั้น

*แล้ว **"เสียงส่วนมาก"** ทุกวันนี้ มี **"คุณภาพ"** อย่างไร ?*

*เป็นคน **"โง่มาก"** หรือเป็นคน **"ฉลาดมาก"** ?*

*เป็นคนมี **"กิเลสมาก"** หรือเป็นคนมี **"กิเลสน้อย"** ?*

เป็น **"คนโง่"** เป็นคนมี **"กิเลสมาก"** เป็น **"เสียงส่วนมาก"** ใช่ไหม ?!?
เพราะฉะนั้น **"ประชาธิปไตย"** ทุกวันนี้ จึงเป็น **"ระบบโง่-ระบบกิเลส" !?!**
การบ้าน-การเมือง-การบริหาร **ย่อมหายนะใหญ่** เดือดร้อน วุ่นวาย เบียดเบียน

ตราบใดยังไม่รีบเร่งรัดพัฒนา "คน" ให้เป็น "อาริยชน" จะไม่มีหนทางแก้ปัญหาใดๆ อย่างที่เป็นๆ กันอยู่ในสังคมทุกวันนี้ ได้เลยจริงๆ !

อาตมานำ "การเมือง" เข้ามาใน "ชาวอโศก" อาตมารู้แสนรู้ว่า *"การเมืองที่ทำกันอยู่ทั่วโลก เป็นเรื่องเลวร้าย-เหลวไหล"* เพราะ **"จิตใจ"** ของ **"นักการเมือง" ไม่บริสุทธิ์** เต็มไปด้วย **"กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน"**
แล้ว **"กิเลส" ก็มีอำนาจจริง** *พาให้คนชั่วร้าย-เลวทราม-เสียหาย*
นี่คือ **"สัจจะ" ที่เขาไม่ได้เรียนรู้กัน ก็นึกว่า "ตัวเองทำดีแล้ว"**
แต่ **"ความจริง" เป็นแค่เกมของ "โลกธรรม" ที่แลกเปลี่ยนไปมาเท่านั้น**

"นักการเมือง" ผู้ใดยังมีพฤติกรรมที่แสวงหา "ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-โลกียสุข" จากงาน "การเมือง" อยู่ จึงไม่ใช่ "นักการเมือง" ที่แท้จริง !

"นักการเมือง" บางคน *ยอมมักน้อย-ลดกามลง-ลดลาภลง...ก็เพื่อเอายศ-เอาศักดิ์ศรี-เอาความยิ่งใหญ่ ก็ยังเป็น **"อัตตามานะ"** หรือยอมลดยศ-ลดอัตตามานะลงอีก...ก็จะได้รับการสรรเสริญ-ยอมรับ-ยกย่อง-เคารพบูชา ให้เป็นคนดี-คนสูงส่ง* ก็เป็นการแลกเปลี่ยนซับซ้อนกันอยู่ใน **"โลกธรรม"** นี้

"สรรเสริญ" จึงเป็นตัวหลงที่มัวเมาซ้อนลึก ไม่รู้ตัวกันได้ง่ายๆ !
แต่ก็เอาเถอะ ! หลง **"สรรเสริญ"** ก็ยังบาปน้อยกว่า !

ดังนั้น ผู้ที่เข้าไปทำงาน "การเมือง" แล้วอาศัยงาน "การเมือง" แสวงหาลาภ-ยศ-สรรเสริญ-โลกียสุข ด้วย "โลภะ-โทสะ-โมหะ" <u>มากขึ้น</u>เท่าใดๆ ผู้นั้นก็คือ *ผู้ทำลายความเป็น "นักการเมือง" และย่อมทำลาย "การเมือง" <u>มากขึ้น</u>ๆ เท่านั้นๆ*

แต่ถ้าผู้ใดเข้าไปทำงาน "การเมือง" แล้วอาศัยงาน "การเมือง" แสวงหาลาภ-ยศ-สรรเสริญ-โลกียสุข ด้วย "โลภะ-โทสะ-โมหะ" <u>น้อยลง</u>เท่าใดๆ ผู้นั้นก็คือ *ผู้ทำลายความเป็น "นักการเมือง" และย่อมทำลาย "การเมือง" <u>น้อยลง</u>ๆ เท่านั้นๆ*
หรือคือ **ผู้เป็น "นักการเมือง" ที่แท้จริงยิ่งขึ้นๆ เท่านั้นๆ**

"นักการเมือง" จึงคือ ***ผู้ที่เข้าไป "เสียสละ" ช่วยเหลือสังคมประเทศชาติ***
"นักการเมือง" จึงคือ ***คนที่อยู่ในฐานะ "นักบริหาร" อันเป็นฐานะระดับสูง***

ขั้นที่ ๒ ของสังคม *(วรรณะกษัตริย์)* ***ซึ่งมีศักดิ์ศรีได้รับการเคารพนับถือ...เทียบเท่า "อาริยชน" ขั้น "อนาคามี" จึงต้องมี "คุณภาพ" เพียงพอให้สมแก่ฐานะ***

"พระพุทธเจ้า" ตรัสว่า "สภาใด ไม่มีผู้รู้-ไม่มีปราชญ์ ก็ไม่ใช่สภา"

"สภา" ก็คือ **"คนส่วนน้อยส่วนหนึ่ง ที่เป็นตัวแทนคนส่วนใหญ่ ซึ่งต้องคัดเลือกเอาคนที่เฉลียวฉลาด-มีความรู้-เชี่ยวชาญ-ชำนาญ-เป็นปราชญ์"**

จริงๆ แล้ว สิ่งที่เป็นยอด-มีน้อย สิ่งที่สูงค่า-มีน้อย มีความซับซ้อนอยู่

แล้วส่วนที่น้อยนั้น ถูกต้องดีจริงๆ หรือไม่ ? ส่วนน้อยที่ถูกต้องนั้น ต้องเป็นคนดีจริงๆ ฉลาดจริงๆ ก็จะไปประมาทเสียงส่วนน้อยที่มีความถูกต้องนั้นไม่ได้

ดังนั้น **ส.ส. ที่ถูกคัดเลือกเอาเข้าสภา จะต้องเป็นปราชญ์เด่นที่สุด-ดีที่สุด**... เป็น**อาริยบุคคล** ยิ่งเป็น**"อนาคามี"**ได้ยิ่งดี จึงมีคุณค่าเหมาะที่จะเข้าไปทำประโยชน์แทนคนกลุ่มใหญ่ เข้าไปร่วมช่วยกันคิดพิจารณาตัดสินความถูกต้องที่เหมาะควร

"ประชาธิปไตย" สมบูรณ์แบบนั้น จะต้องเป็นสังคมที่มีความเข้าใจใน "ฐานะแห่งบุคคล" เป็นอย่างดี ประชากรในสังคมต่าง **มี "ภูมิธรรม"** และ **มี "วัฒนธรรม"** *ในความระลึกถึงกัน-รักกัน-เคารพกัน-ช่วยเหลือเกื้อกูลกัน-ไม่วิวาทกัน-สามัคคีกัน มีความพร้อมเพรียงเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน (พระไตรปิฎก เล่ม ๒๒ ข้อ ๒๘๓)*

จึงเป็นสังคมที่อยู่ร่วมกันอย่างอบอุ่นสันติสุข โดยรักเคารพนับถือสามัคคีกันตามฐานานุฐานะ ซึ่งพร้อมไปด้วย **"ศรัทธา"** และ **"ปัญญา"** ที่เข้าใจใน **"สัจจะฐานะแห่งบุคคล"** *(วรรณะ ๔)* ที่มีความไม่เหมือนกัน-ไม่เสมอกัน ทั้งในด้าน **"สมมุติสัจจะ"** และทั้งในด้าน **"ปรมัตถสัจจะ"** ซึ่งแบ่งเป็นฐานะใหญ่ๆ ได้แก่...

๑. นักบวช ๒. นักบริหาร ๓. นักบริการ ๔. นักผลิต

✧ พรรคเพื่อฟ้าดิน

หลายคนทักท้วงว่า ทำไมตั้ง "พรรคเพื่อฟ้าดิน" ฟังชื่อแล้วก็ต้องอุทานว่า *"ชื่อยังกะลิเก ฟังแปลกหูไม่เหมือนชื่อ* ***'พรรคการเมือง'*** *เลย"*

ใช่ ! อาตมาเจตนาที่สุด ตั้งใจไม่ให้เหมือน **"พรรคการเมือง"** อย่างที่เขาเป็นๆ กันอยู่ **"การเมือง" เป็นเพียงสิ่งที่เสริมเข้ามาใน "ชาวอโศก"** การงานทุกอย่างยังคงดำเนินไปตามวิถีปกติ และจะเสริมสร้างอะไรๆ ขึ้นอีกก็แล้วแต่ **ก็ต้องเร่งรัดพัฒนาตนเองให้ยิ่งๆ ขึ้น** ด้วยการบูรณะ-พัฒนา-สร้างสรร-เสียสละ...ให้ยิ่งขึ้นกว่านี้

ทุกคนจะอยู่ใน **"ภพ"** เดิมๆ ไม่ได้แล้ว เมื่อมีคำว่า **"พรรคการเมือง"** เข้ามา งานที่เกี่ยวข้องกับ **"สังคมประชาชน"** งานด้าน **"บริการ"** ต่างๆ จนถึงงานขั้น **"บริหาร"** ที่ต้องสัมพันธ์กัน เพื่อให้เกิด **"การประสาน"** คือ ***"ทำให้เกิดความแน่น ระหว่างสังคม"*** **เป็นเรื่องเป็นงานที่เราต้องศึกษาพัฒนา "ความรู้" ขึ้น**

คุณลักษณะของ "นักการเมือง-นักบริหาร" ต้องมีความรู้ทางด้านสร้างสรร -ควบคุม-ป้องกัน-ปกป้อง-ดูแล-ตัดสิน ครบหมด คือ *"เป็นทั้งนักรบ-ตุลาการ-นิติกร-นักเศรษฐกิจ-นักรัฐกิจ-นักสังคม-นักพาณิชย์-นักการต่างประเทศ...ฯลฯ นักอะไรๆ ทั้งหมด ที่ทำงานบริหารประเทศชาติกันอยู่"* คนทุกคนที่เข้าไปทำหน้าที่ต่างๆ ใน **"งานการเมือง"** นี้ **ต้องอยู่ในสภาพ "อนาคาริก" ให้ได้จริงๆ**

ถ้า **"ระบบสังคมสมบูรณ์"** จะเป็นไปอย่างนั้น จะเป็น **"การเมืองอาริยะ"** แล้ว ใครจะเป็นได้-ทำได้ ก็ผู้ที่ **"ฝึกตนดีแล้ว"** นี่แหละ จะไปทำ-จะไปเป็น แต่ อาจจะนานก็ได้ ตายไปแล้วอีกกี่ชั่วอายุคนก็ตาม !

"หลักการที่มีคุณภาพ" จะมีฤทธิ์แรงนำพาไปสู่สภาพที่ขยายอัตราการก้าวหน้า ไปสู่ความสมบูรณ์ได้เอง **ขอให้มีคุณภาพ-มีประสิทธิภาพจริงๆ** เพียงพอก็แล้วกัน

เพราะฉะนั้น **ทุกคนต้องช่วยกัน...ปลูกฝัง-หยั่งลง ต้องลงมือทำ-ต้องลดละ-ต้องขยัน ต้องกล้าจน-ทนเสียดสี-หนีสะสม-นิยมสร้างสรร-สวรรค์นิพพาน**

ขณะนี้องค์ประกอบของสังคม เกิดให้เราดู ทุกหมู่กลุ่ม ทุกมุมของโลก แล้วพฤติกรรมที่แสดงกันอยู่ ก็ยิ่งชัด ไม่ต้องไปดูอื่นไกลก็ได้ ดูแค่ **"พรรคการเมืองไทย" ก็เป็น "สงคราม" ของสังคม** ที่ดูแล้วเหน็ดเหนื่อย

"พรรคเพื่อฟ้าดิน" จะต้องไม่เป็นไปอย่างนี้ เด็ดขาด !

คนที่มีบทบาทสิทธิหน้าที่ทำงานในพรรค ต้องสังวรระลึกกระทำให้ได้ คือ **ต้องไม่เอา "อำนาจอิทธิพล" ข่มเบ่ง ต้องไม่เอา "อำนาจเงิน" ฟาดหัว** แม้ที่สุด **จะเอา "ผลงาน" มาอวดอ้าง เพื่อเบ่ง "อำนาจ" ก็ไม่เอา** ต้อง **ไม่เอา "พลังทั้ง ๓ อย่าง" มาผนวกกันเป็น "พลังเผด็จการ"**

อาตมาช่วยเหลือฆราวาส ในการตั้ง "พรรคการเมืองเพื่อฟ้าดิน" ขึ้นมา โดยการช่วยคิด-ช่วยเทศน์ เรื่อง **"ธรรมนูญของพรรค"** แล้วเขาก็เอาไปเรียบเรียงกันเสนอ **"คณะกรรมการการเลือกตั้ง"** (ก.ก.ต.) โดย **"ธรรมนูญของพรรค"** นั้น **ผู้ที่เข้าไปทำงานการเมือง** คือ ***"ผู้เข้าไปรับ***

"คนดีมีคุณธรรม"
สังคมไม่เลี้ยงไว้
ก็ให้ตายไปเลย

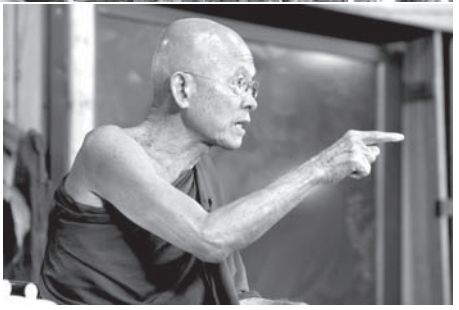

ตำแหน่งหน้าที่ทางการเมืองแล้ว จะต้องไม่เอาเงินเดือน ต้องทำงานฟรี"

รัฐมนตรี ส.ส. ต้องเป็นคนมี "คุณธรรม" เป็น "อาริยบุคคล" ตั้งแต่ "โสดา-สกิทา-อนาคา" ไม่เอาเปรียบเอารัดใคร-ขยัน-ซื่อสัตย์-สุจริต-เสียสละ-ประหยัด-กินน้อย-ใช้น้อย-มักน้อย-สันโดษ-ไม่ฟุ้งเฟ้อฟุ่มเฟือย เป็น**คนตัวอย่างของสังคม** ทำงานรับใช้ประชาชน ทำงานรับใช้บ้านเมืองจริงๆ ก็มุ่งมั่นตั้งใจทำไปสิ !

ถ้า **"คนดีมีคุณธรรม" ชนิดนี้ สังคมไม่เลี้ยงไว้ ก็ให้ตายไปเลย !**

อาตมากล้าท้าทาย **คนดีชนิดนี้ คนในสังคมจะเลี้ยงดูไว้ !**

เขากินน้อย-ใช้น้อย-ไม่เปลือง-ไม่ผลาญพร่าอยู่แล้ว สวัสดิการของรัฐต้องตั้งงบค่าใช้จ่ายขึ้นมาเลี้ยงดู **เมื่อมีสวัสดิการของรัฐให้เพียงพอแล้ว "นักการเมืองอาริยะ" จงประกาศเลย...ไม่รับเงินเดือน !** ดูซิว่า...จะมีนักการเมืองจริงๆ สักกี่คน !

แล้วนักการเมืองดีจริงๆ พวกนี้ จะเข้ามาบริหารบ้านเมืองล่ะ...ดีไหม ?

✧ "ประชาธิปไตย" ในอุดมคติ

"ประชาธิปไตย" ตาม "อุดมคติ" ของอาตมา *(ไม่หลงใหลใน "โลกธรรม")*

ไม่ใช่เรื่องเพ้อฝัน ! ไม่ใช่เรื่องคิดได้โก้ๆ !

ขอยืนยันว่า ***ไม่ใช่แค่...ไอเดียคิดฝัน เพราะ "ชุมชนชาวอโศก" เป็นแล้ว***

ชาวอโศก **ทำงานฟรีกันเป็นชุมชน** มีบางหน่วยงานที่รับเงินก็ไม่เกินเดือนละ ๓,๐๐๐ บาท ไม่ได้เปลี่ยนแปลงไปตามสังคม บางหน่วยงานกิจการมีผลเจริญ พนักงานประชุมกัน **เพื่อลดเงินเดือนตัวเอง** คนเหล่านี้ ไม่ได้หลงใหลใน...***"ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-โลกียสุข"*** **ก็จะเป็นแกนหลักที่เที่ยงแท้**

อีก ๑๐-๒๐-๓๐ ปี ข้างหน้า จะมีอัตราการก้าวหน้าต่อไปเรื่อยๆ เพราะ **มี "ความเสถียร"** ก็จะมีแต่อัตราเจริญก้าวหน้าขยายไป...

ยุคนี้เป็นยุคที่...เดือดร้อนที่สุด ฉลาดสุดขีดแล้ว คือ ฉลาดเห็นแก่ตัวที่สุด และใช้ความฉลาดทำร้ายทำลายกันและกันอย่างสุดขีด จนใกล้ยุคบรรลัยกัลป์ หรือกลียุคเต็มทีแล้ว ที่บรรดานักปราชญ์ศาสดาเจ้าลัทธิต่างๆ ก็คำนวณไว้

เมื่อ **ทุกข์ถึงที่สุด จนไม่มีทางเลือก** ก็จะต้องมาทางนี้ *(พุทธธรรม)* เป็นทางให้เลือก และมีตัวอย่างให้เห็น อาตมาจึงเห็นว่า ***"ทฤษฎีนี้*** *(พุทธ)* ***จะรุ่งเรืองในอนาคต"***

"พระพุทธเจ้า" ประกาศ "ทฤษฎีพุทธ" มาถึงยุคนี้ จึง "อกาลิโก" ไม่จำกัดกาล เวลายุคสมัยไหนๆ ก็เอาทฤษฎีนี้ไปใช้ได้ **"เอหิปัสสิโก"** ท้าทายให้มาพิสูจน์

ฉะนั้น **สูตรนี้ ทฤษฎีนี้ จะยั่งยืนต่อไป** เพราะผู้ที่เข้าถึง **"พุทธธรรม"** ได้แล้ว...ได้เลย มีความมั่นคง-เที่ยงแท้-ไม่เวียนไปตกต่ำ

คนเหล่านี้ ที่เข้าถึง **"พุทธธรรม"** จะเป็นแกนหลักของสังคม ไม่ตกต่ำไปโลกอบาย โลกโลกีย์ที่เป็นทาส **"โลกธรรม ๘"** ก็ไม่ไปแย่งชิงกับเขา

มีคนถามว่า *"พรรคเพื่อฟ้าดิน จะส่งคนลงสมัคร ส.ส. ไหม ?*
อาตมาก็บอกว่า ***"ไม่ส่ง เพราะยังไม่มีประชาชนในพื้นที่มาบอกให้ไปสมัคร"***

เพราะ **ธรรมนูญของพรรคเพื่อฟ้าดิน** จะส่งคนลงสมัคร ส.ส. ต่อเมื่อในเขตนี้ คนที่มีสิทธิ์ออกเสียง ๑๐๐,๐๐๐ คน ต้องมีคน ๖๐,๐๐๐ คน ขึ้นไป ที่แน่ใจว่า *"คนของพรรคเพื่อฟ้าดิน มีคุณสมบัติที่จะไปทำงานรับใช้ประชาชนได้จริงๆ แล้วมาขอให้ไปเป็นตัวแทนสมัคร ส.ส. จึงจะพิจารณาส่งไปสมัคร" (หรือมีข้อบังคับให้ต้องส่ง)*

เมื่อสมัครแล้ว **ไม่ต้องหาเสียง** ให้ประชาชน ๖๐,๐๐๐ คน ขึ้นไปนั้น เลือกเราเข้าไปทำงานให้ และนี่คือ **ส.ส. จริงๆ เป็น "ประชาธิปไตย" แท้ๆ**

เพราะ **"การหาเสียงอวดอ้างตัวเอง" ยังไม่ใช่ "ประชาธิปไตย" !**
ยิ่ง **"มีมติพรรค มีวิป" ก็ยิ่งเป็น "เผด็จการหมู่" !**

ดังนั้น "ประชาธิปไตย" ที่แท้ๆ จริงๆ ในโลกขณะนี้ จึงไม่มี !

✧ ๓ อาชีพกู้ชาติ

"อาชีพ" ที่หลากหลายในโลกนี้ คือ *"งานที่คนยิ่งหลง ก็ยิ่งปรุงยิ่งแต่งให้มากขึ้น ยิ่งกว้างไกลใหญ่โตขึ้น...ก็ยิ่งไร้สาระ-ยิ่งไร้คุณค่า"*

และ **งานยิ่งแปลกๆ ก็ยิ่งวิตถารไร้คุณค่ามากขึ้นๆ** *จึงยิ่งฟุ้งเฟ้อจัดจ้านหนักหน้าขึ้นไปเรื่อยๆ คนก็เปลือง-ผลาญ-ทำลาย แต่ติดเสพหนักขึ้นๆ*

เมื่อ "อาชีพ" ถูกปรุงแต่ง-แปลงโฉม-ฉาบพอก-หลอกใหม่-ใหญ่โตขึ้น-มากมายขึ้น เงินก็สะพัดกันยิ่งขึ้น มนุษย์ก็ยิ่งปรุงแต่ง "อาชีพ" จนเหลือล้นหลากหลาย

อันมุ่งสะพัดหวังแค่...**ให้คนมีงานทำ "ได้เงิน"** *(แต่ไม่คิดถึงคุณค่าของงานที่ทำ)*

โดยใช้คำว่า **"สุข"** คำนี้แท้ๆ หลอกคน *(ว่า...เงินคืองาน-บันดาลสุข...แบบโลกีย์)*

เพียงแค่หลงว่า **"เศรษฐกิจเจริญ"** แต่มนุษย์เองกลับ...*ยิ่งโทรม-ยิ่งเสื่อม*

เพราะ **"งาน"** หรือ **"อาชีพ"** นั้น ***ล้วนไร้คุณค่า ถูกปรุงแต่งจัดขึ้น ลวงกันจัดขึ้น แล้วก็นำพาให้ผู้คน "เสพติด" มากขึ้นๆ*** *(จึงฆ่าตัวตายเพราะตกงานกันมากขึ้น)*

หากลดเลิก "อาชีพ" ที่เกินเฟ้อในปัจจุบันนี้ลง !
เน้นเข้าหา "อาชีพ" ที่เป็นแก่นสาร !
เชื่อมั้ย...?!? มนุษย์ และสังคม...จะดีขึ้นเห็นได้ทันตา !

อาตมาย้ำเน้นเสมอๆ "๓ อาชีพกู้ชาติ" เป็นอาชีพที่ "ชาวอโศก" ต้องทำ !

นั่นคือ **"๑.กสิกรรมธรรมชาติ ๒.ปุ๋ยสะอาด ๓.ขยะหอม"**

ทั้ง **"๓ อาชีพ" นี้ เป็นเนื้อหาสาระสำคัญของการประกอบ "สัมมาอาชีวะ" ที่จะ "กู้ตัวเอง" แล้วก็ "กู้ชาติ" ได้จริงๆ**

ขอให้ **"ชาวอโศก" จงพากเพียรอุตสาหะพยายามกระทำกันเถอะ !**

คนผู้สมบูรณ์ด้วย "การงาน" *(สัมมาอาชีวะ)* **จึงจะเป็นผู้ถึง "นิพพาน"**

ผู้ที่หยั่งรู้ "ความจริง" ว่า *"การงานนั้น สำคัญ และประเสริฐ ก็จะมีพลังสร้างสรร อดทน และบากบั่น ที่จะทำงานนั้น"* *(แม้จะหนักเหนื่อย-ลำบาก-ยากเข็ญ-ทรมาน-หลังสู้ฟ้า-หน้าสู้ดิน ก็ตาม เช่น งานทำนา งานเก็บกวาดขยะ งานกรรมกร)*

✧ กสิกรรมธรรมชาติ

อาตมาพาแนะนำ "ชาวอโศก" ให้ช่วยกัน...ทำไร่-ทำนา-ทำสวน-ทำดิน-ทำน้ำ-ทำอากาศ-ทำอุณหภูมิ...ให้ดีขึ้น ให้ทุกคนช่วยกันสร้างสิ่งแวดล้อมที่ดี

ก็ก้าวหน้านำเข้าไปเรื่อยๆ ถึงวันนี้มีสิ่งที่เกิดขึ้นจริง เป็นรูปร่าง เป็นมวลหมู่ ไม่ใช่พูดแต่ปากลอยลมไป ! และไม่ใช่มีแต่เพียงทฤษฎี !

ถ้าเราได้ทำ "กสิกรรมธรรมชาติ" ให้เป็นหลัก จนเกิดสภาพที่อุดมสมบูรณ์ ขึ้นเพียงพอ จนเป็นหลักฐานที่แข็งแรง-มั่นคง-ยั่งยืน มีระบบดีๆ แล้วไซร้ พวกเรา **จะเป็นอยู่สุขกันมาก แล้วจะมีบุญมาก** จะได้เกื้อกูล-อุดหนุน-สร้างบุญ-ช่วยเหลือสังคมมนุษยชาติในโลก ก็อยากให้ **"ชาวอโศก"** เป็นผู้นำในเรื่องนี้ให้ได้จริงๆ

"พระพุทธเจ้า" ตรัสว่า **"อาหารเป็นหนึ่งในโลก" อาหารจึงสำคัญมาก "เป็นหนึ่งในโลก"** ก็คือ **"เป็นสิ่งสำคัญยิ่งกว่าอะไรทั้งหมด"**

"กสิกรรมธรรมชาติ" คือ ทั้งหมดของ "ปัจจัย ๔" ***(ข้าว-ผ้า-ยา-บ้าน)***

ตามที่เราได้เรียนมา ท่านแบ่งปัจจัย ๔ เป็นบริโภคนอก-บริโภคใน

ที่อยู่อาศัย กับ **เสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่ม** เป็น **"บริโภคนอก"**

อาหาร ที่รับประทาน *(กวฬีงการาหาร)* กับ **ยารักษาโรค** เป็น **"บริโภคใน"**

ในเรื่องของ **"ปัจจัย ๔"** บ้านเรือน เราไม่มี ก็นอนโคนไม้-นอนดิน-นอนหญ้าได้ ! เครื่องนุ่งห่ม มีชุดเดียวก็ได้ ! แม้ไม่มีจริงๆ ก็ไม่ถึงตาย

แต่ **"อาหาร"** ไม่กินไม่ได้ ! **"อาหาร"** ต้องกิน !

เพราะฉะนั้น **"อาหาร" จึงเป็นหนึ่งในโลกจริงๆ เป็นเรื่องสำคัญมาก**

ต้องศึกษาจริงๆ ดีๆ อาตมาเคยพยายามอธิบายเรื่อง "อาหาร" ใน "แสงสูญ" ได้ทำเอาไว้แล้ว มีเรื่องราว มีพระสูตรต่างๆ พูดถึงเรื่อง **อาหาร** วิเคราะห์เกี่ยวข้องกับเรื่องวัตถุรูปธรรมอะไรต่างๆนานา อธิบายไปถึงนามธรรมที่เกี่ยวกับ **อาหาร** ก็ได้ ทำเป็นความรู้นำมาก่อน ก็ค่อยๆ ติดตามค้นคว้าศึกษาเพิ่มเติมอีกก็ได้

ตอนนี้ พวกเรา **"ชาวอโศก"** ก็มีสภาพจริงเกิดขึ้นแล้ว มีพฤติกรรมจริงที่พยายามพากเพียรเป็น **"นักกสิกรรมธรรมชาติ"** ที่สามารถขึ้นมาได้เรื่อยๆ

อาตมาพยายามดูแลพวกเรา ให้มีการพัฒนาตน และสังคมไปพร้อมๆ กัน

มีอาชีพใหญ่ๆ หลักๆ ที่มนุษย์ต้องอาศัยอุปโภค-บริโภค คือ **"อุตสาหกรรม"** กับ **"กสิกรรม"** ส่วนอาชีพอื่นๆ อะไรๆ ก็แล้วแต่นานาอาชีพ ไม่ใช่อาชีพใหญ่

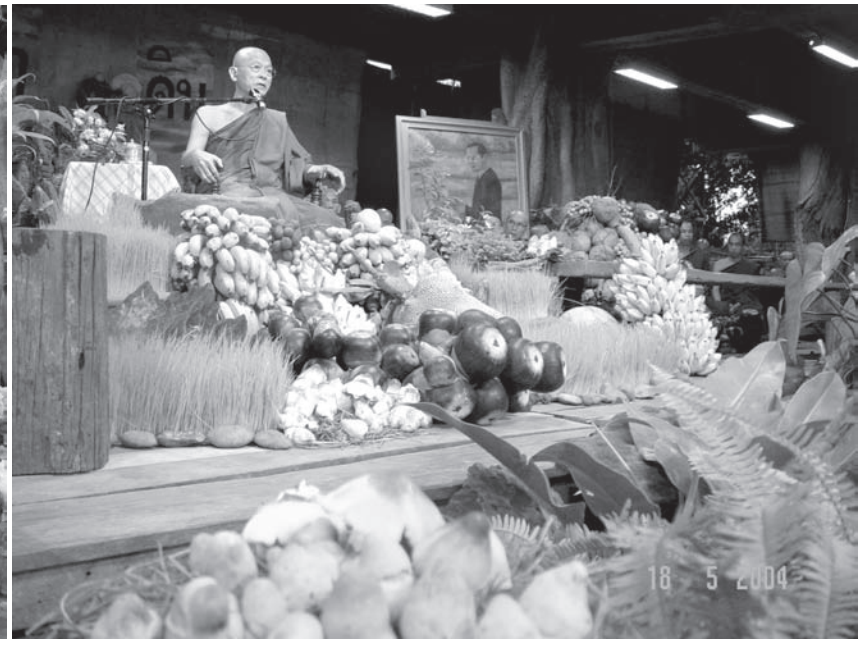

กิจกรรมการงานอาชีพ ที่เราต้องยืนหยัดยืนยันทำ ก็คือ “อาชีพกสิกรรม”

“เมืองไทย” อยู่ในเอเชีย โซนอบอุ่น โซนร้อน มีแสงแดดเต็มที่ ต้องทำงาน กสิกรรมเผื่อแผ่กัน ต้องติดดิน ต้องขายของราคาถูก ต้องสร้างงานกสิกรรมให้มี

คุณภาพ และมีปริมาณมาก "เมืองไทย" ควรเป็นมหาอำนาจในทางอาหารการกิน

ตะวันตกไม่มีแดดเต็มที่ เขาก็จำเป็นต้องสร้างงาน **"อุตสาหกรรม"** เขาก็เร่งสร้างกันอย่างไม่มีวันหยุดหย่อน ก็ช่างเขาเถอะ !

เราจะมีความรู้ด้าน "อุตสาหกรรม" บ้าง ก็ทำเถอะ ! ศึกษาเรียนรู้ให้เข้าใจ พอสมควร ขอให้เป็นเรื่องรอง ที่เราไม่ต้องเก่งมาก แต่ต้องรู้เท่าทัน แค่พอช่วยตัวเองได้ ผลิตเองได้ เราก็ผลิตบ้าง ไม่ได้ปฏิเสธอย่างเดียว แม้จะผลิตเก่งเท่าเขาได้ แต่ก็อย่าไปเน้นเลย **"อุตสาหกรรม"** อย่าทำเป็นเอก ควรเน้น **"กสิกรรม" เป็นเอก เป็นหลัก** ให้มีกินมีใช้ไว้ก่อน ภายในระยะเวลา ๕๐๐ ปี เราจะพิสูจน์ให้เห็นว่า ***"โลกต้องให้ความสำคัญกับงานกสิกรรม"***

"ประเทศไทย" มีพื้นฐาน ในเรื่อง "กสิกรรมธรรมชาติ" เหล่านี้อยู่แล้ว ถ้าได้รับการพัฒนา-สนับสนุน-ส่งเสริม อย่างตั้งใจทำกันจริงๆ จะเป็นหลัก-เป็นแก่น-เป็นแกน-เป็นสาระ ของประเทศขึ้นมาได้อย่างจริงจังที่สุด จงช่วยกันทำให้เรายิ่งใหญ่ให้ได้จริงๆ ในเรื่อง **"กสิกรรมธรรมชาติ"** เราจะเป็น **"มหาอำนาจ"** ที่แท้จริง **ที่เข้าหาสาระสัจจะของชีวิต** แล้วเราจะเป็น **"มหาอำนาจ" ที่เกื้อกูลโลกได้จริงๆ** *(เพราะมีใครบ้างในโลกนี้...ไม่ต้องกิน)*

✧ "เกษตรกร" คือ ผู้มีคุณ

แต่ก่อนการปลูกผักพืชไม่ต้องฉีดยา แมลงไม่ค่อยมาลงกินมาก ก็เพราะมี ป่าเป็นที่พักพิงของแมลง ให้ได้อาศัยกินยอดไม้ใบไม้ในป่า ก็พอกินพอเลี้ยง ตอนนี้คนไปตัดไม้ทำลายป่า **ป่าไม้ถูกโค่นทำลายไปเกือบหมด เป็นธรรมชาติที่เราได้ผลาญกันไปมากจริงๆ** แล้วแมลงก็ต้องเกิด-ต้องหากิน มาเจอพืชผักอ่อนที่เราปลูก มันก็ต้องลงแปลงผักพืชต้นไม้ที่เราปลูก เพราะแมลงก็ต้องกิน

เราต้องหาทางป้องกัน แทนที่จะฉีดยาฆ่ามัน ต้องมาช่วยกันคิดให้ได้ ต้องมาช่วยกันพัฒนา **ทำอย่างไรจะปลูกผักปลูกพืชโดยไม่ต้องใช้ยาฉีด** เพราะเป็นพิษทั้งร่างกายและฆ่าสัตว์ *(เทศน์เมื่อ ๑๕ พ.ย. ๒๖ ปัจจุบันใช้เทคนิคชีวภาพ ไม่ต้องฉีดยา)*

ทุกวันนี้เราอาศัยธรรมชาติอย่างเดียว สร้างสรรผลผลิตผักพืชต้นไม้ ที่ต้องกินต้องใช้ ได้ไม่เพียงพอเลี้ยงมนุษยชาติมานานแล้ว จึงเกิด **งานเกษตรกรรม** ที่ช่วยผลิตอาหารให้คนได้อยู่ได้กินขึ้น เพื่อทดแทนธรรมชาติซึ่งผลิตให้ไม่ทัน

เกษตรกร...ปลูกข้าว-ผัก-พืช-ผลไม้...ทำเพื่อเลี้ยงโลก จึงเป็น "คุณแก่โลก"

การปลูกพืชผักใช้เวลาน้อย เกิดเร็ว ยิ่งไม่เสียเวลาไปเลี้ยงสัตว์ แปรแรงงานจากเลี้ยงสัตว์ไปปลูกพืชผัก คนก็จะมีอาหารใช้กินเลี้ยงชีวิตไปแต่ละวันๆ มากพอเหลือเฟือ ยิ่งช่วยกันสร้างสำนึกให้คน **นิยมกินผัก อย่ากินสัตว์** คนก็จะยิ่งสบายเบาว่างง่าย *(ปลอดภัยจากโรคสัตว์ที่นับวันจะรุนแรงมากยิ่งขึ้น)* ธรรมชาติก็จะหมุนเวียนเกิดเร็ว เพราะพืชหมุนเวียนเร็วกว่าสัตว์ สิ้นเปลืองพื้นที่แรงงานเวลาน้อยกว่าเลี้ยงสัตว์

ถ้าโลกนี้ไม่มีเกษตรกร ไม่มีผลผลิตทางการเกษตร หรือเกษตรกร...สไตรค์ ไม่ทำนา-ไม่ปลูกผัก-ไม่ปลูกพืช *คนจะแย่งกันกิน-เจอหน้ากันก็จะแยกเขี้ยวใส่กัน-เข่นฆ่าแกงกันตาย...หนักกว่านี้อีก !* เพราะมีเกษตรกร...การฆ่ากันจึงน้อยลง

ทุกวันนี้สงครามยังไม่เกิดหนักจนเกินการ ก็เพราะเกษตรกรได้ผลิตอาหารมาให้แก่คนกิน ซึ่งคนทุกคนต้องกินทุกวัน จะเป็นนักวิทยาศาสตร์คิดจรวดออกไปนอกโลก ก็ต้องกินผลผลิตที่เกษตรกรทำ

ขอให้เราจงซาบซึ้งเข้าใจ และบูชา-ยกย่อง-เคารพ-กราบไหว้ "เกษตรกร" ในโลก ไม่เฉพาะประเทศไทย เพราะทุกประเทศต้องบริโภคผลผลิต ที่เป็นอาหารมาจากผืนแผ่นดิน *(แม่พระธรณี)* ด้วย **"งานเกษตรกรรม"**

✧ "ชาวอโศก" อย่าหลง "อุตสาหกรรม"

คนเราทุกวันนี้ไปหลงใหล "อุตสาหกรรม" วิศวกรรม วิทยาศาสตร์ เพราะทรัพยากรวัตถุดิบของโลกร่อยหรอ จำเป็นต้องหาวิธีการช่วยด้วย ก็เลยดูเก่ง แล้วก็ซับซ้อนนึกว่า *"ตัวเองเก่ง แล้วก็ตั้งราคาขายแพงๆ"*

เราต้องเอา **"ความเป็นจริง"** ของเมืองไทยเรากลับคืนมาให้ได้ !

ชาติไทยเป็นชาติ **"กสิกรรม" งานกสิกรรม** เป็น **"กระดูกสันหลังของชาติ"** เป็น **"รากแก้วของสังคม"** อย่าให้ใครเอาอะไรอื่นมาหลอกเราให้หลงทางได้ !

งาน "อุตสาหกรรม" เป็นเรื่องเก่ง แต่ถ้าหลง "อุตสาหกรรม" เมื่อไหร่ จะทำให้สังคมไปไม่รอด มีผลกระทบกระเทือนความเป็นอยู่ของระบบสังคม-มีผลข้างเคียงทำลายระบบชีวิต **การเร่งรัดพัฒนา "อุตสาหกรรม" ให้นำประเทศ ไม่ได้ทำให้ชีวิตความเป็นอยู่ดีขึ้น หรือสุขสันติแท้** *โดยเฉพาะเมืองไทยอยากจะเป็นนิกส์ คือ เมืองอุตสาหกรรมใหม่ แต่แท้จริงเก่าแล้ว เพราะเขาเต็มอิ่มแล้ว เขากำลังจะล้มจะแย่*

แล้ว และเขากำลังจะเลิกอุตสาหรรมกันแล้ว เราต้องรู้ให้เท่าทันโลกนะ !

“อุตสาหกรรม” ไม่ใช่ธรรมชาติโลก เป็นเรื่องของการปรุงแต่งฝีมือ เอาชนะ ธรรมชาติ เป็นเรื่องเกินธรรมชาติ อาจจะเก่งกว่าธรรมชาติ **แต่มีกากเศษขยะพิษ**

“อุตสาหกรรม” ดูดซับเอาวัตถุดิบทรัพยากรโลก มาใช้อย่างจัดจ้านเกินๆ ตักตวงเอาจากธรรมชาติมากเกินไป เพราะความไม่เข้าใจในความสมดุล ต้องการเอาชนะ ต้องการเร็ว ต้องการเอามากๆ เป็นความขี้โลภของคน

“ธรรมชาติ” ก็เลยพิกล-พิการ-เพี้ยนไปหมด ไม่สมดุล ทุกอย่างจึงกลายเป็นพิษแรงไป...ทั้งแสง-เสียง-ความร้อน-ฟิสิกส์-เคมี ฯลฯ **แล้วก็ทำลายสรีระโลก**

เพราะ **“ธรรมชาติ”** ต้องใช้เวลาในการปรับตัวเอง ในการสร้างความสมดุล

ถ้าคนเรามีชีวิตความเป็นอยู่อย่าง...พอเพียง-มักน้อย-สันโดษแล้ว “ธรรมชาติ” ก็จะไม่พร่อง ไม่เสียสมดุล ไม่ถูกทำลายมากเกินไป ไม่ต้องดูดซับเอาวัตถุดิบของโลกมามากมาย เพื่อสร้างสรรงานอุตสาหกรรม

เราต้องกลับมาสู่สภาพที่เป็น “ธรรมชาติ” ซึ่งเป็นสภาพที่สมดุล หมุนเวียนปรับเปลี่ยนเป็นไป...ตามอายุ-ตามเวลา-ตามสารัตถะของมัน

“กสิกรรม” ที่สมดุล ไม่มีกากเศษขยะพิษ สภาพ **“ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ”** ไม่มีพิษ ไม่มีภัยซับซ้อนเกิน ไม่มีก๊าซพิษ ไม่มีสารพิษ ไม่มีขยะพิษ

ทุกอย่างจะหมุนเวียนกันไปตามสภาวะธรรมชาติสมดุล

✧ “ขยะ” เอ๋ย !

โลกทุกวันนี้ มี “ขยะ” มีความสูญเสียเยอะ เรื่อง “ขยะ” เป็นเรื่องที่ยิ่งใหญ่ของโลก นับวันจะมี **“ขยะ”** มากมายอย่างหนักหนาสาหัส ตั้งแต่ **มหาภูตรูป ๔** *ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ* ไปจนถึง **“ขยะ”** *แก๊ส-อากาศ* ทุกวันนี้เป็น **“พิษ”** เยอะนะ !

ที่บอกกันว่า **“โลกร้อน”** นี่ก็เป็น **“ขยะ”** ในระดับ **“อุตุ” บรรยากาศ** ซึ่งอาตมาได้พยายามชี้-พูด-บอก-เตือนมนุษย์...มาตั้งนานแล้วว่า ***“ขยะจะทำลายโลก” !***

คนก็ยังไม่เข้าใจใน **“สิ่งสูญเสีย” ที่จะกลายมาเป็นพิษ** ยิ่งปรุงแต่งสังเคราะห์ฉาบพอกมาก **“ขยะ”** ก็จะยิ่งเยอะแยะมากมายมหาศาลอย่างทุกวันนี้ !

คือ *“อาตมามีปฏิภาณในเรื่องนี้ แล้วอาตมาเองก็มี **‘ขยะ’** เยอะอยู่เหมือนกัน ก็ต้องช่วยเหลือตัวเองในเรื่องนี้ แล้วก็ต้องช่วยคนอื่นด้วย”*

“ขยะ”
เป็นเรื่อง
ยิ่งใหญ่
จะทำลาย
“โลก”
ถ้าไม่รีบเร่ง
จัดการ
เรื่อง
“ขยะ”
ตั้งแต่
บัดนี้
!!!

ความสำคัญของเรื่อง **"ขยะ"** สาธยายไม่หมดหรอก อาตมาเขียนเป็นบทนำลงพิมพ์ซ้ำซากอยู่เป็นปีหลายปีในหนังสือ **แสงสูญ** เพื่อเตือนสังคมเกี่ยวกับ **"ขยะ"** ที่เป็นของทิ้งและสิ่งที่ทิ้ง เพราะถ้าไม่ทิ้ง...ก็จะเกิดการหมักหมมเน่าเหม็นเป็นพิษ

คำว่า **"ขยะ"** ไม่ได้มีความหมายแคบๆ ยังมี **"ขยะ"** ทาง **"จิตวิญญาณ"** อีกด้วย ซึ่งมากมายมหาศาลเลย ยิ่งกว่าหนักหนาสาหัส

มนุษย์ไม่หยุดสร้าง **"ขยะ"** ทั้งทาง **"รูปธรรม"** และ **"จิตวิญญาณ"**

โดยเฉพาะอาตมาเข้าใจเรื่อง "จิตวิญญาณ" ที่มี "กิเลส" เป็น "ขยะ" เป็นสิ่งทุจริตอกุศลไม่ดีไม่งามต่างๆ ยิ่งปิดบังโกหกซ่อนเร้นซับซ้อน ยิ่งหมักหมมเน่าใน

"กิเลส" เป็น "ขยะ" ภายใน "จิตใจ" ที่เลวร้ายกาจมาก

"กิเลส" เป็น "ขยะ" ขนาดละเอียดในจิต ที่อาตมาเข้าใจได้ดีเป็น **"ปรมัตถ์"** แล้วก็มองออกมาที่ **"ขยะ" ภายนอก** ทำให้เข้าใจได้ดีว่า ***"อนาคตโลก อุตสาหกรรมยิ่งเจริญ คนก็ยิ่งสุรุ่ยสุร่ายใช้ทิ้งใช้ขว้างเยอะ คนจะสร้างขยะมากขึ้นๆ สิ่งที่เป็นเศษกากขยะทิ้งขว้างสูญเสีย จะมากมายมหาศาลทับถมทวีคูณเหลือเกิน..."***

แล้วสักวันหนึ่งในโอกาสข้างหน้า จะเกิดพิษ เกิดภัย เกิดโรคระบาด เกิดความสูญเสีย เกิดอะไรๆ จากเหตุของ **"ขยะ"** แน่นอน

ถ้าคนเราไม่รีบเร่งจัดการเรื่องของ **"ขยะ"** ตั้งแต่บัดนี้ !

"ขยะ" จึงเป็นพิษภัยต่อโลกมาก เป็นเรื่องที่ทุกคนต้องใส่ใจศึกษา

แม้การศึกษาระดับ "มหาวิทยาลัย" ก็ควรตั้ง "คณะขยะวิทยา" ขึ้นมาอย่างจริงจัง เพื่อศึกษาเรียนรู้ให้เข้าใจอย่างถ่องแท้ ตั้งแต่ระดับของ **"ขยะ"** ที่สามารถนำกลับมาใช้ซ้ำได้อีก (reuse) หรือจะต้องซ่อมแซมใช้อีก (repair) หรือต้องนำกลับมาใช้ประโยชน์หมุนเวียนได้อีก (recycle) หรือต้องทิ้ง-ต้องทำลายไป (reject)

ต้องลงมือทำกันจริงๆ อย่างรู้ลึกซึ้งจริงๆ ซึ่งพวกเรา *(ชาวอโศก)* ก็แค่กระเตื้องขึ้นบ้าง ! ยังไม่เห็นความสำคัญจริงๆ อย่างเป็น **"ภูมิธรรม"** เป็น **"สัจจะ"**

อาตมารู้ว่า *"ขยะ...เป็นเรื่องที่...น่ารังเกียจ-สกปรก-เลอะเทอะ-เน่าเหม็น"*

โดยสามัญสำนึกทุกคนก็รู้อยู่แล้วว่า *"ขยะไม่น่ารื่นรมย์ ไม่ใช่เรื่องสนุกสนาน ไม่มีใครอยากเข้าไปเกี่ยวข้อง"* จึงเป็นเรื่องที่ปลุกเร้าให้ลงมือทำได้ยากจริงๆ

ถ้า *ไม่มีใจ ไม่มีจิตวิญญาณ ไม่มีปัญญา ไม่มีภูมิธรรม ไม่มีอุดมการณ์ ไม่มีมโนธรรมสำนึกสูงสุดจริงๆ มองให้เห็นในความสำคัญ...แก่มนุษยชาติ-แก่โลก* จนกระทั่งเกิดความยินดีปรารถนาช่วยเหลือแก้ไขในเรื่องนี้ คนก็ไม่เต็มใจที่จะทำ

แม้จะให้ราคาค่าแรงสูงเท่าคนใช้สมองก็ตาม แล้วใครเล่าจะให้ราคาอาชีพนี้แพงๆ

ฉะนั้น **"ขยะ"** จึงต้องเป็นงานของคน ที่มีฐานะแห่งภูมิปัญญา-ภูมิธรรมที่สูง และต้องเป็นคนเต็มใจเสียสละจริงๆ มีภูมิธรรม-มีคุณธรรมสูงจริงๆ จึงจะทำงานด้าน **"ขยะ"** ด้วยใจยินดีและเป็นสุข มิใช่ต้องทำ...เพราะจำยอม-จำนน-ยากจน

ใครเกิดจิตใจยินดี เต็มใจที่จะเข้ามามุ่งมั่นจัดการเรื่องงานขยะเหล่านี้ ก็จะเป็นบุญของโลก เป็นบุญของสังคม อาตมาก็หวังว่า *"น่าจะมีขึ้นได้"*

สักวันหนึ่งอาจมีบริษัทรับซื้อ **"ขยะ"** หรือรับบริหารจัดการในเรื่อง **"ขยะ"** ซึ่งควรจะเกิดขึ้นในหมู่พวกเรา และ **"ชาวอโศก" ควรเป็นตัวตั้งตัวตีเอาภาระที่แท้จริง**

ยังมีความรู้ในเรื่อง **"ขยะ"** อีกมาก ที่อาตมาไม่ได้พูดถึง

เพราะเท่าที่พูดนี้ เป็นเพียงหัวข้อใหญ่ๆ ซึ่งยังมีรายละเอียดอันลึกซึ้ง ที่จะต้องศึกษากันเป็นหลักวิชาการอีกมากมาย

เรื่อง "ขยะ" นี้ ชาวอโศกเพิ่งเริ่มต้นอย่างจริงจัง เมื่อเราเปิดสถานีโทรทัศน์ เราใช้สื่อที่มีราคาแพง **ค่าใช้จ่ายหลายล้านบาทต่อเดือน** กิจกรรมที่เราทำอยู่ไม่ว่า **งานกสิกรรม ขายอาหารมังสวิรัติ งานผลิตเครื่องใช้อุปโภคบริโภค ก็ไม่มากพอที่จะอุดหนุนสื่อสถานีโทรทัศน์ ในระดับส่งสัญญาณดาวเทียมจาก...สันติอโศก ไปฮ่องกง แล้วแพร่ภาพออกไปทั่วโลก** เราไม่มีอะไรที่เป็นรายได้พอหนุนเลย

อาตมาก็เห็นว่า *"ทำขยะนี่แหละ จะเป็นรายได้มาสนับสนุน"*

หลายคนฟังแล้ว ก็แทบหูหัก *"รายได้จากขยะ จะเป็นรายได้ก้อนโตเดือนละหลายล้านพอสนับสนุนโทรทัศน์หรือ ?"*

"ขยะ" จึงเป็นปรากฏการณ์ใหม่ เกิดทันทีอย่างไม่น่าเชื่อ ทั้งๆ ที่เรายังไม่ได้ทำเป็นกอบเป็นกำ พอเริ่มต้นทำก็เป็นไปได้ **สันติอโศก** ได้เดือนละ ๒๐๐,๐๐๐ บาท **ปฐมอโศก** ได้เดือนละ ๒๐๐,๐๐๐ บาท **ศีรษะอโศก** ได้ ๑๐๐,๐๐๐ บาท จาก ๐ บาท อย่างน้อยๆรวมกันก็ ๕๐๐,๐๐๐ บาท เป็นรายได้หลักใส่ท่อใหญ่ เป็นค่าใช้จ่ายสถานีโทรทัศน์ *ถ้าคุณมาช่วยกันเพิ่มขึ้น รายได้จากขยะจะมากเพิ่มขึ้นไหม ?*

อาตมาขอยืนยันว่า *"วัตถุดิบขยะ ไม่มีวันหมด มีแต่จะพอกพูน"*

เริ่มบ่นกันแล้วว่า *"แยก (วัตถุดิบขยะ) ไม่ทันเลย ต้องการประชากรคนงาน"*

ใครจะมาช่วยหนุนหน่วย **"ขยะ"** นิมนต์ ! เชิญ ! ต้องการเป็นอย่างมาก

เราไม่มี **"โลกธรรม"** ล่อ แม้แต่คำว่า **"บุญ"** ก็ไม่จำเป็นต้องเอามาประโคม-ประเล้า-ประโลม-หลอกล่อกัน...ทาง **"ความคิด"**

พวกคุณ**ก็รู้ๆ อยู่แล้วว่า "ดี" ก็จงมาทำ** อาตมาต้องการคนฉลาดมาทำงานนี้...จะยั่งยืนถาวรด้วย **"สัจจะปัญญา"** ไม่ต้องพูดกันมากปากเปียกแฉะ

✧ "ขยะ" ชีวิต

"ขยะ" มีทั้งหยาบ-กลาง-ละเอียด จนกระทั่งสิ่งที่เป็น "นามธรรม" ก็เป็น "ขยะ" คำว่า "ขยะ" จึงมีความหมายมากมายเหลือเกิน

ถ้าเราเป็น **"นักศึกษา"** ก็จะรู้ว่า **"ธรรมชาติ" คืออะไร ?**

"ธรรมชาติ" ก็คือ *ความหมุนเวียนกันระหว่าง "ของดี" กับ "ของเสีย"*

เมื่อดีถึงที่สุด ก็จะค่อยๆ เสื่อมลงๆ จนสุดท้ายก็เสีย หรือตายเน่า

ถ้า **ตายเน่า** อย่างได้สัดส่วนตามธรรมชาติ ก็จะมีการแปรตัวกลับหมุนเวียนค่อยๆ พัฒนาไปดีขึ้นใหม่ แต่ถ้าไม่ได้สัดส่วนก็กลายเป็นการ **ตายเน่า** ที่เป็น **"พิษ"**

สิ่งที่เป็น **"พิษ"** คือ ***"สิ่งที่เกินธรรมชาติ จะไม่เวียนกลับมาสู่ดีอีกเลย"***

ฉะนั้น **"การหมุนเวียน"** *แค่...**เกิด-แก่-เจ็บ-ตาย** อย่างนี้เป็น **"ธรรมชาติ"***

แต่ถ้า *เกิด-ทุกข์, แก่-ทุกข์, เจ็บ-ทุกข์, ตาย-ทุกข์, ตกนรกหมกไหม้แล้วมาเกิดอีก-ก็ทุกข์ **"ทุกข์" นี่แหละ คือ "พิษ" ที่แซมอยู่ใน...เกิด-แก่-เจ็บ-ตาย***

และนี่ก็คือ **"การตาย"** ที่เป็น **"พิษ"** เป็น **"ขยะ"** *(ไร้คุณค่า) ตายเป็นนรก ตายเป็นความเสื่อม เสียเวลาช้านาน แล้วยังทำให้เสียหายเลวร้าย*

คนที่ "ตาย" จากร่างกายนี้ แล้วไป "ตกนรก" ตามที่เข้าใจกันทั่วๆ ไป ก็คือ *"การไปรับกรรม-ไปรับความทุกข์ทรมานของตนเอง-ไปใช้หนี้กรรม-ใช้หนี้บาป เจ็บปวดทุกข์ร้อนทรมานเสียหายแค่ตัวเอง เป็นการปรับตัวเพื่อใช้หนี้ เหมือนติดคุก"* เป็นการอธิบายมุมเดียว ตนเองเท่านั้นรับทุกข์คนเดียว ไม่เป็นพิษภัยแก่ใคร

ถ้าอธิบายอย่างเป็นวิทยาศาสตร์ มีความจริงรองรับพิสูจน์ได้จริงๆ **สัตว์นรก** ก็มีความหมายอีกมุม คือ ***ผู้มีชีวิตอยู่ในหมู่มนุษย์ตาดำๆ ที่ทำ "ความเลว" เป็น "สัตว์นรก" ตัวเอง...ชั่ว-เสื่อม-ต่ำ-ทุกข์-ร้อน-ทำร้าย-ทำลายตัวเอง และผู้อื่น***

"สัตว์นรก" *จึงทำสิ่งที่เลวร้ายเสียหาย ตัวเองก็ทุกข์ เสื่อมต่ำ แล้วก็ทำให้คนอื่นลำบาก-ทุกข์ร้อน-เสียหาย-เจ็บปวด* *นี่คือ **"สัตว์นรกแท้ๆ" เป็นพิษ-เป็นขยะ***

เราต้องเรียนรู้ "ความจริง" พวกนี้ให้ได้ แล้วปฏิบัติตนเองตามที่รู้ *(ให้พ้นพิษ)*

ถ้าไม่ศึกษาเรียนรู้จริงๆ ก็ไม่ได้ปฏิบัติ-ไม่ได้ลดละ-ไม่ได้ปรับเปลี่ยนตนเอง

คนที่ได้ **"ปริญญา ๓"** เป็นปริญญาแท้ๆ *(ความรู้รอบ)* ที่ควรได้ คือ *คนที่รู้จัก* ***ธัมมวิจัย*** *(คัดเลือกเฟ้น), รู้จัก* ***ตีรณะ*** *(การพิจารณาไตร่ตรองตัดสิน), รู้จัก* ***ปหานะ*** *(การละ การทิ้ง การจากไป) อะไรที่ควรทำลาย...ก็รู้วิธีทำลาย (ขยะกิเลส) ให้ได้จริงๆ*

✧ "ชุมชน" ชาวอโศก

เมื่ออาตมาศึกษาปฏิบัติจนเข้าใจ-มั่นใจ *ก็กล้าที่จะถอนชีวิตจากเดิม กล้าทิ้งชีวิตในแนวทางเดิม* **คำตอบของแนวทางใหม่ที่ได้ คือ** ***"อาตมาเป็นคนที่เห็นแก่ตัวน้อยลง หรือไม่เห็นแก่ตัวเลย ชีวิตไม่ต้องพึ่ง 'ความเห็นแก่ตัว' อย่างทุนนิยม"***

และยิ่งเห็นความจริงชัดว่า ***"สิ่งที่ค้นพบ เป็น 'ศาสนาพุทธ' ที่ถูกต้อง เป็น 'สัมมาทิฏฐิ' อาตมาก็นำมาประกาศเผยแพร่ให้คนได้ฟัง-ให้คนได้เรียนรู้ตาม"***

นับตั้งแต่ **ประกาศศาสนามา ก็มีคนฟังธรรมรู้เรื่องเข้าใจ...เพิ่มมากขึ้นๆๆ** แล้ว **ปฏิบัติตามจน "เกิดมรรค-เกิดผล" กระทั่งเกิดความชัดเจนในชีวิต**

จนเริ่มมีมากขึ้นๆ ก็รวมตัวกันเป็นหมู่กลุ่ม ก่อตั้ง "พุทธสถาน" และ "ชุมชนชาวอโศก" ในที่ต่างๆ แล้วอยู่รวมกันแบบสังคมโดยธรรมชาติ ไม่แยกออกไปอยู่โดดเดี่ยวเหมือนฤาษี-ดาบส ที่แยกความจริงออกจากมนุษยชาติ

มนุษย์เป็นสัตว์โขลงอยู่กันเป็น **"สังคม" มีวัฒนธรรม มีพิธีกรรม มีกิจกรรม มีพฤติกรรม** ที่ผสมผสานกันอยู่ เกิดเป็นรูปแบบ-เป็นประเพณี-เป็นโครงสร้าง-เป็นกระบวนการของ **"กิจการ"** ต่างๆ ขึ้นมา ก็จะมีอาชีพ มีการงาน มีหลายๆ บริษัท หลายๆ งาน หลายๆ หน้าที่ จนในที่สุดก็กลายเป็น **"ชุมชนชาวอโศก"** ขึ้นมา

ดังนั้น "ชุมชน" ปฐมอโศก สันติอโศก หรือชุมชนอื่นๆ ของ "ชาวอโศก" จึงเกิดขึ้นเอง...โดยธรรมชาติของ "ศาสนาพุทธ"

๒๐-๓๐ ปี ก็เริ่มเป็นรูป-เป็นร่าง เกิด "ชุมชนสังคม" อย่างนี้ขึ้นมา มีแนว-มีทาง-มีเจตคติ-มีวิสัยทัศน์ร่วมกัน ก็เริ่มขยายกันขึ้นมา แต่ยังขยายได้ไม่มาก

และยังไม่สมบูรณ์ทีเดียวนัก อาจจะมีทะเลาะกันบ้าง มีแตกต่างกันได้บ้าง

แต่ทุกศาสนาก็สอนให้คนสมัครสมานสามัคคี อยู่ที่ว่า *"ใครจะมีทฤษฎีที่เยี่ยมกว่ากันเท่านั้น"* ซึ่ง **"ศาสนาพุทธ"** เป็นศาสนาที่อาตมายืนยันว่า ***"เยี่ยม"***

"ศาสนาพุทธ" เป็นศาสนาแห่ง "ภราดรภาพ-อิสรเสรีภาพ-สันติภาพ" ที่มี "สมรรถภาพ และบูรณภาพ" อยู่ภายในด้วย *(ไม่ได้ดึงคนแยกออกไปโดดเดี่ยวแบบฤาษี)*

อาตมาก็ยังหวังอยู่ว่า ***"ชุมชนอโศกทุกแห่ง จะผลิตมนุษย์ที่ 'ประเสริฐ' ทำมนุษย์ให้ดีขึ้น-ประเสริฐขึ้น-เจริญขึ้น เป็นประโยชน์ต่อโลก-เป็นคุณค่าต่อตัวเอง"***

เมื่อหลายคนมา "ปฏิบัติธรรม" อยู่รวมกัน เห็นใน "สัจจะ" อย่างเดียวกันว่า "การให้เป็นสิ่งที่ดี" และพยายามปฏิบัติตาม **"กิเลส"** ในตัวก็ลดลง บางคนลดได้มาก บางคนลดได้น้อย หรือบางคนเห็น **"สัจจะ"** ถึงขีดหนึ่งแล้ว...ก็ไม่ปฏิบัติต่อ !

แต่ถ้า **ฝึกตนจริงๆ ให้มี "คุณธรรม" จนถึงระดับ "อนาคามี" ก็จะลด-ละ-เลิก ไม่สะสมทรัพย์สมบัติข้าวของต่างๆ ไว้มาก** *(การสะสมกักตุนเอาไว้มาก กินใช้เองก็ไม่หมด คนอื่นก็ขาดแคลน ไม่ถูกต้องตามหลัก **"เศรษฐศาสตร์"** การสะพัดออก...จึงดีกว่า)*

ทรัพย์ของมนุษย์ ***"ไม่ได้อยู่ที่เงินทอง บ้านช่อง ข้าวของ สมบัติ"***

ทรัพย์ของมนุษย์ ***"อยู่ที่ความขยันทำสิ่งที่มีคุณค่า แล้วไม่สะสมกอบโกย"***

ถ้าเรา **ขยัน** แล้วสามารถกินน้อย-ใช้น้อยได้ **"ตนก็เป็นที่พึ่งแห่งตนเองได้"** ระบบชีวิตก็จะถูกสร้างขึ้น ***มีวิถีชีวิตดำเนินไปตามทฤษฎี "มรรคองค์ ๘"*** ระบบชีวิตความเป็นอยู่ ***ก็จะมีความเป็นอยู่...ที่ลด-ละ-เลิก "โลกียสุข"*** แล้วค่อยๆ พัฒนาขึ้นเป็น **"สังคมที่มีระบบ"** อาตมาตั้งชื่อว่า **"ระบบบุญนิยม"**

และ "ชาวอโศก" ก็จะยิ่งมีงานมากขึ้นๆ อย่าสงสัยเลย เป็นความจริง !

เพราะ **เราเกื้อกูลคนในโลก** ที่เขาไม่พยายามเกื้อกูลกัน มีแต่พยายามที่จะทำให้พร่อง-ให้สูญเสีย-ให้ขาดแคลน **งานเราก็จะมากขึ้น** นั่นคือ **"บุญ"** นั่นคือ **"กุศล"**

แล้วทำไมจะไม่ใช่หน้าที่ของเรา ? *เป็นหน้าที่เราที่จะต้องไปอุดหนุน-อุปัฏฐาก-อุปถัมภ์-ค้ำจุน-อนุเคราะห์-ช่วยเหลือเขา แล้วไม่เป็น **"บุญ"** หรือ ?*

ก็เป็น **"บุญ"** ใช่ไหม ? *ทำไมไม่อยากทำล่ะ ?* **ต้องอยากทำสิ ! บากบั่นเข้า**

อาตมาพามาทำอย่างนี้ ไม่ใช่พูดเป็น "ปรัชญา-สุภาษิตสวยๆ-คำสอนหรูๆ" แต่ ***คนทำไม่ได้ ไม่มีคนทำเลย หรือไม่มีคนพากเพียรทำเลย*** **ก็ไม่ใช่นะ !** อาตมาเห็นแล้วว่า ***"พวกคุณทำตามได้ ทำกันได้"*** **ก็ชื่นใจน่ะ ทำกันเถอะ !** ทำให้สูงขึ้นไปเป็นระบบกลุ่มสังคม ***ที่มีวัฒนธรรม...เสียสละ-สร้างสรร-เกื้อกูล-ช่วยเหลือ-เมตตา-เผื่อแผ่กันไป ปลูกฝังให้แน่นหนา-มั่นคง-ไม่แปรปรวนง่ายๆ*** กระทั่งลูกหลานเหลนโหลนรุ่นต่อๆ ไป เกิดมาก็พบ **จิตวิญญาณ** อย่างนี้ **วัฒนธรรม** อย่างนี้ แล้วสืบทอด **วัฒนธรรม** *(บุญนิยม)* อย่างนี้ไป เราต้องทำให้ได้อย่างนั้นนะ

จงตรวจสอบตนตลอดเวลา ว่า *"เราทำผิด หรือทำถูก !"*

"สันติอโศก" เมื่อแรกเริ่มก่อร่างสร้างตัว
เรานั่งฟังธรรมกันที่ใต้ถุนเรือนทรงไทย

"ปฐมอโศก"
เมื่อแรกเริ่มก่อร่างสร้างตัว

ที่นั่งฟังธรรมเรียบง่ายอย่างที่เห็นนี้

ถ้า **"ทำถูก"** ***จงมุ่งมั่นทำเข้าไป...ให้มั่นคง-ให้ถาวร-ให้เที่ยงแท้ !*** *(ทำให้มาก)*
จะ **"เที่ยงแท้"** ก็เพราะว่า ***"เรารังสรรค์-บูรณะไว้เรื่อยๆ"*** **ก็เสื่อมช้า**
มี **ขบถ** ขึ้นเมื่อไหร่ จงพยายามขจัด **ขบถ** อย่าให้มาเปลี่ยนแปลง-แปรปรวน

✧ "ปฐมอโศก" ชุมชนแรกเริ่ม

"ชุมชนปฐมอโศก" เป็นชุมชนแรกของ "ชาวอโศก" อาตมาได้พยายาม ปลูกฝัง แรกๆก็มีแต่มวลหมู่คนที่โตๆกันแล้ว มารวมกันอยู่ **เป็นชุมชนแสวงหาสิ่งที่ดี** แล้วก็นำพากัน-ช่วยเหลือกัน-เกื้อกูลกัน-อยู่ร่วมกันเป็น **"ระบบบุญนิยม"**

จนกระทั่งมีการขยายผล **มีเด็ก มีผู้ใหญ่ มีคนแก่** มาอยู่รวมกัน

เกิดระบบ **"อยู่-กิน-ใช้-จ่าย"** ร่วมกันอย่างมนุษย์ที่ดี ที่มีคุณค่าความดีงาม เป็นสัตวโลกผู้ประเสริฐ...**เกื้อกูล-เลี้ยงดู-แบ่งแจกกัน** มีประโยชน์ต่อมวลมนุษยชาติ

เมื่อมีคนเช่นนี้ รวมกันมากขึ้นๆ เป็น "ระบบสังคม" ขึ้นมา ก็จะพัฒนา "พฤติกรรม" ของตัวเองให้ "ดีขึ้น" ไปได้เรื่อยๆ

"พฤติกรรม" เหล่านี้ จะก่อเกิดเป็น **"พิธีกรรม"** ซึ่งเป็น **"กรรม"** หรือเป็น **"งาน"** ของมนุษย์ ที่แสดงออกทาง **"จิตวิญญาณ"**

ส่วน **"กิจกรรม"** จะเน้นไปทางอาชีพ-ทางการงาน-ทางวัตถุ
ซึ่งเราก็ต้องอาศัย ทั้ง **"จิตวิญญาณ"** และ **"วัตถุ"**
ดังนั้น เมื่อถึงวันครบรอบในปีหนึ่งๆ พวกเราชาวอโศกก็จะมีงาน **"พิธีกรรม"**

เช่น *ถือกำหนดกันว่า* ***"วันฉลองคล้ายวันเกิดปฐมอโศก"*** *เป็นวันอาทิตย์ ในงานมหาปวารณา โดยไม่ยึดว่า วันอาทิตย์นั้น จะตกวันที่เท่าไร*

นั่นคือ *หลังจากออกพรรษาแล้ว* ***"งานมหาปวารณา"*** *ก็ไม่ได้กำหนดว่า จะต้องเป็นเดือนพฤศจิกายน บางทีก็เดือนตุลาคม ไม่แน่นอน*

ต่อมาๆ จนถึงวันนี้ เหตุการณ์เปลี่ยนแปลงไป การกำหนดก็เป็นการสมมติสัญญากัน ให้ถือกำหนดเอาวันที่คาบเกี่ยวกับวันบวชของอาตมา **๗ พฤศจิกายน ของทุกปี** เป็นหลัก เป็นวันที่เหมาะ-ที่ควร-ที่จะจัด **"งานมหาปวารณา"**

เมื่อกำหนดงานขึ้นในช่วงวันใดแล้ว ก็จะเป็น ***วันมหาปวารณา ๒ วัน***
จากนั้น ก็เป็น ***วันตักบาตรเทโว ๑ วัน***
วันสุดท้าย ก็เป็น ***วันฉลองคล้ายวันเกิดปฐมอโศก***

✧ “สังคมอโศก” เปิดเผย เชิญพิสูจน์

อาตมาตั้งใจอย่างนี้ เป็นแนวคิด เป็นนโยบาย เป็นยุทธศาสตร์ แล้วก็ทำอย่างนี้ คือ *ตีกรอบไว้ว่า ต่างประเทศ ต่างชาติ อาตมาจะยังไม่เปิดทางไปมากนัก* *(ไม่เหมือนหลายสำนัก ที่พยายามแปลคำสอน ติดต่อเชื่อมโยงต่างชาติ ใช้เครื่องมือสื่อสารทั้งวิทยุ โทรทัศน์ออกไปต่างประเทศ ถือว่า เป็นคนละแนวคิด-นโยบาย-ยุทธศาสตร์)*

เพราะ**การเปิดช่องทางกว้าง** *ให้มีนักปราชญ์ต่างๆ เข้ามาในนี้มากๆ แล้วเขาก็เข้ามาครอบครองเนื้อหาในนี้หมด จนเนื้อของเราหายหมด เป็นอย่างนี้ก็ไม่ดีแน่ๆ*

จะว่า *“เราหลงตัวเองก็ได้ อาตมาขอเอาเนื้อของพวกเรา อย่าเอาเนื้อหาอื่นเข้ามาปะปนทำลาย จะขอพิสูจน์สัจจะจากเนื้อของเราก่อน”*

สังคมอโศกทุกวันนี้ ไม่เล็กนัก มีรูปร่าง มีสภาพ มีกิจกรรม มีพฤติกรรม มีพิธีกรรม มี **“กรรม”** อันเห็นได้เป็น **“รูปธรรม”** พอสมควร เพราะเราทำอยู่ทำจริง

คนที่เขามี **“ปัญญา”** พอสมควร มาเห็น-มาสัมผัส เขาถึงยอมจำนน !

ใครจะมาดู หรือแอบดู ก็ไม่เป็นไร ไม่มีปัญหา ไม่ต้องแอบดู มาดูตรงๆ เลยก็ได้ แต่จะแอบก็แอบไป เราก็ไม่ถือสา ไม่ว่าอะไร

เพราะ *ไม่มีอะไรน่าอาย-น่าปกปิด จะมาดูยังไง ก็ดูได้ ยินดีให้ดู*
เรา *มีความจริง-มีบทบาท-มีความเป็นอยู่-มีการรังสรรค์...กันอย่างไร ?*
เรา *อบรม-พูด-แนะนำ-กระทำ-กอปรก่อ-สร้าง...วัฒนธรรมอะไร ?*
เรา *ก็แสดงออก โดยความซื่อสัตย์-สุจริต-จริงใจ ขอให้มาดูได้ทุกชุมชน*
แล้ว *คุณมีความฉลาดพอจะเข้าใจไหม ? ฟังรู้เรื่องไหม ?*

พวกเรา “ชาวอโศก” อยู่รวมกันเป็นหมู่มวล จะไปทำอะไรอย่างไร ก็แนะนำ กันไว้ สั่งเสียกันไว้ แยกย้ายกันไป แล้วก็ไปทำอย่างนั้นๆ ติดตามได้ จะมาสอดแนม-สืบเสาะเอาความจริงอะไร เป็นเรื่องสืบไม่ยากเลย และไม่ได้ปกปิดด้วย

เราไม่ปกปิดสิ่งที่เราเป็น-เรามี อยากให้รู้-อยากให้เห็นด้วยซ้ำไป ใครมาสืบ ก็ต้องได้ความจริงไป เพราะง่ายที่จะรู้ กลับไม่ค่อยมาดู-มาแล-มาเอาด้วยซ้ำ

แต่ด้วยกลเชิงที่เป็นอยู่ เขาจะต้องเป็นศัตรู เขาก็ต้องอยากรู้-แอบรู้-แอบดู จะไปหวั่นอะไร ? **น่าชื่นใจที่เขาแอบมาดู** เพราะจริงๆ เราอยากให้เขาเห็น อยากให้เขามาดู-ให้เขามารู้ เพราะเรามั่นใจว่า ***“เรามีของดีให้เขาดู ให้เขาเห็น”***

ฉะนั้น **เราพร้อมเต็มที่ เรามีความจริงใจพอ ที่จะให้ดูเลย ไม่ปกปิดอะไร**

เราแน่ใจว่า ***"เราทำสิ่งที่จริงใจ"*** **เราต้องการให้ดูดีๆ ลึกๆ มีดีลึกๆ มีดีแท้ๆ มีดีมากๆ ขนาดไหน** จะว่าอวด-จะว่าโอ่...ก็อยากอวด-อยากโอ่ด้วยซ้ำ

ทำไมไม่มารู้จักของดีนะ ! *ไม่รู้แล้วก็มาใส่ความ-มากล่าวหา-มาว่า...ใช่ไหม ?*

เรื่องของระบบ "สังคมบุญนิยม" นี้ เกิดขึ้นมาด้วยการท้าทายพิสูจน์ทฤษฎีของ "พระพุทธเจ้า" จนอาตมาได้พบและคิดว่า "ทฤษฎีอย่างนี้ ถูกต้อง จริงกว่า"

ก็เอามาพิสูจน์อบรมสั่งสอน จนเกิดจริง-เป็นจริงขึ้น แนวคิดทฤษฎีนี้ คือ **"จนแล้วอยู่เป็นสุข ดีกว่ารวยไปโลภเอาของเขามา อยู่ไม่เป็นสุขหรอก"**

เสพมากๆ ก็เหนื่อยนะ เลิกเสพเถอะ ! เลิกติดเถอะ ! อย่างนี้ดีกว่าไหม ?

เมื่อเห็นดี ก็จงมาพิสูจน์กัน *"ไม่เอา-ไม่โลภ-ไม่โกรธ-ไม่หลง...ทำได้จริงไหม ? ชีวิตจนแล้วอยู่สุขได้จริงไหม ?"* ถ้าพิสูจน์แล้วไม่จริง คนที่มาฝึกก็ต้องไป !

✧ เกิดมาพึ่งกัน

"วิถีชีวิต" ที่อยู่ร่วมกับหมู่ "สหธรรมิก" ด้วยกัน เป็น "พุทธบริษัท ๔" มีชีวิต "ปฏิบัติธรรม" กินน้อย ใช้น้อย ยังชีวิตไว้อย่างถูกๆ เรียบง่าย แล้ว "ทำประโยชน์" เกื้อกูลแก่กันและกัน ใครๆ ก็เลี้ยงได้

อาตมาอยากท้าทายให้ลองมาพิสูจน์ฝึกฝนดู

ชีวิตนี้เลี้ยงง่ายมาก...ยิ่งกว่าดอกหญ้า เราได้สร้าง **บุพเพ จ กตปุญญตา** ได้ทำคุณความดีไว้ก่อน หมู่มิตรสหายดี สิ่งแวดล้อมดี มีน้ำใจ มีคุณธรรม รู้บุญคุณ เราพึ่งได้ และน่าพึ่งยิ่งกว่าพึ่งลูก สังคมมนุษย์ต้องอาศัยคุณธรรมพวกนี้จริงๆ

สังคมแบบตัวใครตัวมัน มันนี่ทอล์ค *(money talk)* **ไม่เหลือคุณค่าน้ำใจไว้เลย** ต่างคนต่างเรียกคืนกลับไปหมด ลบคุณค่าไม่เหลือ แล้วก็รู้สึกว่า ***"ไม่ต้องเป็นหนี้บุญคุณกัน"*** แต่แท้จริง...**ไม่เป็นความสัมพันธ์อันดีของมนุษย์ !**

ทฤษฎี หรือนโยบายที่ดีของ **"พระพุทธเจ้า"** นั้น **เราต้องเป็นเจ้าหนี้ให้ได้ เราต้องทำบุญคุณให้กับคนอื่นมากๆ** แล้วไม่เอาคุณค่าประโยชน์อะไรทดแทนแลกเปลี่ยนคืนกลับมา **อย่าลบ "คุณค่าของบุญคุณ" ของเราให้หมดไป ด้วยการเอากลับคืนมา** ยิ่งเขาต้องมาช่วยเหลือเกื้อกูลมากกว่าที่เราให้ไป เราก็กลายเป็น **"ลูกหนี้"** เขากลับเป็น **"เจ้าหนี้"** บุญคุณต่อเรา อย่างนี้เราก็ยิ่งซวยใหญ่ !

เราต้องเป็นผู้ที่มีคุณค่าประโยชน์ ทาน-บริจาค-เสียสละ...ให้แก่ผู้อื่นมากๆ ให้เหลือคุณค่าไว้มากๆ ยิ่งมากเท่าไร เราก็ยิ่ง...มีบุญ-มีอาริยคุณ-มีทรัพย์ทางธรรม ทั้งคุณภาพและปริมาณ เราก็ยิ่งจะเป็น **"เศรษฐี"** ตัวเราก็จะยิ่งน้อยลงทางวัตถุ

เรายิ่ง "ให้" คนอื่น *ก็ยิ่งจะมี-ยิ่งจะเป็น...การสะสม* ***"บุญ-คุณ-ค่า"*** *เอาไว้*

และไม่ต้องจำ "บุญคุณ" *ที่เราได้ทำ-ได้สร้าง จำให้ทุกข์-ให้หนักสมองทำไม ?*

ทำแล้วจะบอกว่า *"ไม่เป็นอันทำ...ไม่มี !"*

"สัจจะ" จดบันทึกลงบัญชีสะสม...เป็น "บุญบารมี" เอง

ถ้าเราได้สร้าง "บุพเพ จ กตปุญญตา" สะสมบุญมาเรื่อยๆ แม้ที่สุดมีวิบาก หรือแก่เฒ่าพึ่งตนไม่ได้ ทำงานอะไรก็ไม่ได้ ความสามารถก็หมดไป ช่วยตัวเองไม่ได้ เขาก็จะเลี้ยงดู-ช่วยเหลือ-เกื้อกูล สังคมที่ช่วยเหลือเฟือฟายเอื้อเฟื้อกัน มีน้ำใจไมตรี สังคมที่มีวัฒนธรรมแบบนี้...วิเศษ ***สังคม "ชาวอโศก" ต้องมีวัฒนธรรมแบบอย่างจารีตประเพณี "พึ่งเกิด-พึ่งแก่-พึ่งเจ็บ-พึ่งตาย" กันให้ได้จริงๆ***

วัฒนธรรมตะวันออก มีความอบอุ่นช่วยเหลือกัน อยู่ร่วมกันมีพ่อ-แม่-พี่-น้อง-ลูก-หลาน-เหลนเต็มบ้าน เขาอยู่กันได้อย่างไร ? โดยเฉพาะคนจีนสายเลือดแซ่ตระกูลผูกเป็นวัฒนธรรม มีรูปแบบยัญพิธี-จารีตประเพณีอันดี เพราะเป็นประเทศที่ใหญ่มีมานานหลายพันปี ความจริงของ **"จิตวิญญาณ"** อย่างนี้ดีกว่า

ถ้าเรามา "ปฏิบัติธรรม" ก็จะเกิดวัฒนธรรมอย่างที่ว่านี้ ไม่ต้องกลัวอดตาย

เชื่อไหมว่า ***"โดยสาระสัจธรรมจะมีคนอุ้มชู-ช่วยเหลือ-เอ็นดู-เอื้อเฟื้อ-เกื้อกูล-พึ่งพากันได้ ตามความเป็นจริงที่เรามีสัจธรรมนั้น"***

ยกเว้นกรณีที่...***เรามีชีวิตอยู่อย่างไม่เอาถ่าน เลว ต่ำกว่าเกรด*** *ต่ำกว่ามาตรฐานชั้นต่ำ จนไม่มีใครเขารักชอบเอ็นดู ก็อยู่อย่างย่ำแย่แน่นอน*

หรือ ***บางทีอาจจะมี "อดีตอกุศลวิบาก" ที่เราไม่รู้มาหักล้างบ้าง***

ซึ่งหลายคนอาจคิดว่า *"ทำไมเราทำดีแล้ว-ไม่ได้ดี ทำดีจังเลย-ทำไมไม่มีใครช่วยเหลือเฟือฟายเลย"* ถึงแม้ต้องรับวิบากอย่างนี้ ก็อย่าบ่น ! ก้มหน้ารับวิบากเก่าของเราเถอะ แข่งเรือแข่งพาย...แข่งได้ แข่งบุญวาสนาบารมีนั้น...แข่งไม่ได้

เราทำดีแทบตาย-ไม่ได้ดีกว่าเขา...***เราก็อย่าไป "ริษยา" เขาเลย***

ข้อสำคัญ...***สิ่งที่ทำอยู่เป็น "กุศล-ดีจริงๆ" หรือเปล่า ?***

แน่ใจหรือเปล่า ? ...***สิ่งที่ทำอยู่นี้...เป็น "สิ่งที่ดีงาม"***

ถ้าแน่ใจจริงๆ ว่า ***"เรากำลังอุตสาหวิริยะทำสิ่งที่ดีงามจริงๆ"***

ก็ก้มหน้าก้มตาทำไปเถอะ ! เป็น **"กุศลวิบาก"**
สั่งสม **"กุศลวิบาก"** ของเราไปเรื่อยๆ ในชาตินี้ **เชื่อเถอะ...ไม่สูญหาย !**
แล้ว "กุศลวิบาก" จะไปแก้ "อดีตอกุศลวิบาก" เอง !

✧ "ชุมชน" คนพอเพียง (ชาวอโศก)

"ชาวอโศก" รวมตัวกันโดย "สัจธรรม" แต่ละคนเรียนรู้เข้าใจ แล้วปรับตัวเองให้เป็นจริงตามสัจจะ ก็จะค่อยๆ เข้าระเบียบมารวมกันอยู่เป็นระบบ

เป็นสภาพที่ยืนยัน-ยืนหยัด-พิสูจน์ความจริงว่า *"มนุษย์ควรเป็นเช่นนี้...ชีวิตน่าบูชาเคารพ มีความสุข มีประโยชน์คุณค่า ต่อมวลมนุษยชาติ"*

คำว่า **"ชาวอโศก เพื่อมวลมนุษยชาติ" ต้องเป็นไปให้ได้จริงๆ**

จะเห็นได้ว่า *"สังคมภายนอกเริ่มเข้าใจยอมรับบ้างแล้ว"*

แต่ก่อนนี้แค่ระดับผู้ใหญ่บ้าน...ยังไม่ยอมรับเลย แต่เดี๋ยวนี้ระดับผู้ว่าฯ มา รมต.มาบ้าง นายก *(ฯพณฯ ทักษิณ ชินวัตร)* ก็ยังมาดูด้วย เพราะความเข้าใจ-ก็เต็มใจมา เราไม่ได้เรียกร้องหว่านล้อมขอร้อง ทั้งๆ ที่อาตมาเป็นดั่งของแสลงในสังคม

เราก็พิสูจน์ตัวเราไป **ให้มีองค์ประกอบของมนุษยชาติที่พึงมี "ธรรมะของศาสนาพุทธ"** น่าโชว์-น่าอวด เราทำได้-เป็นได้แค่นี้ ยังไม่ดีนัก แต่คนที่มี **"ดวงตาธรรม"** มีความเข้าใจ ก็อุตสาหะมาดู

พระเจ้าอยู่หัว ทรงมีพระปรีชาญาณสามารถมาก ตรัสเตือนสติคนไทยให้เป็น "ชุมชนพึ่งตนเอง" มี "เศรษฐกิจพอเพียง" ให้ค้าขายในที่ไม่ห่างไกล ไม่เอามาก ไม่เอาเกิน ไม่โลภโมโทสัน พระองค์ได้ตรัสมาเป็น "หลักการของสังคม"

ผู้ใหญ่ในบ้านเมืองหลายคน **ก็ยังไม่เข้าใจ !** บางคนพอเข้าใจบ้าง !
แต่ก็ไม่รู้ว่า *"จะทำอย่างไร ให้เป็นไปได้อย่างที่พระองค์มีพระราชดำริ"*

พวกเรา "ชาวอโศก" ได้ทำแล้ว เป็นสังคมที่ "พึ่งตน-พึ่งพา" กันได้ คือ *สร้าง-กิน-ใช้-อาศัยพอเพียง พึ่งตนได้ เกื้อกูลได้ (เป็นแหล่งที่เป็นประโยชน์ต่อคนอื่น)*

เรากำลังสร้างชุมชน ให้มีลักษณะสังคมอย่าง **"บุญนิยม"**
ค่อยๆ เกิดเป็นรูปเป็นร่างไปเรื่อยๆ ที่พอยืนหยัดได้ ก็มีไม่กี่ชุมชน
เราจะสร้าง **"จุลภาค"** ไปเรื่อยๆ ให้มีชุมชน **"พึ่งตน-พึ่งพา"** แบบนี้มากๆ ในประเทศไทย **ให้มีขึ้นสัก ๑,๐๐๐ กลุ่ม** ใครจะไม่เรียกว่า **"มหภาค"** ก็ช่าง !

วิชา **"พุทธศาสนา"** สอนให้ยิ่งเก่ง-ยิ่งดี ก็ต้องยิ่งเกื้อกูล-ยิ่งเสียสละได้มาก จึงเป็นบุญ-เป็นกุศล-ไม่เป็นหนี้ และยิ่งมี **"อาริยทรัพย์"** ก็ยิ่งร่ำรวย **"ธรรมะ"**

"คนโลภมากกอบโกยยิ่งรวย" นั่นคือ "หลายคนยิ่งจนลง หลายคนยิ่งไม่มี"
ยิ่งหอบหวง ยิ่งสะสม ยิ่งร่ำรวย ก็ยิ่งเลว ! *(ยิ่งเอา-ยิ่งอด ยิ่งให้ได้หมด-ยิ่งหมดจดหัวใจ)*
จงพิสูจน์ "ความจน" ที่ประเสริฐ ! ความเป็น "คนจน" ผู้ยิ่งใหญ่ ! ให้ได้

อาตมาอยากเห็นเมืองที่ **"จน"** แต่ **"อุดมสมบูรณ์"** มีอยู่-มีกิน-มีแจก !

ส่วนตัวไม่มีใครสะสม-กอบโกย-กักตุน ไม่มีข้าวของสมบัติที่คนลุ่มหลง ไม่มีเพชร-นิล-จินดา-พลอย-ทองคำ-ของมีค่าราคาแพง ให้โจรปล้นจี้

อาตมาทำงานศาสนา จนเกิดเป็นสภาพ "ชุมชนคนเลิกละกิเลส" อย่างนี้
ก็อาศัย **"พุทธธรรม"** เป็นหลัก !

คนหมู่บ้านนี้ อยู่กินใช้รวมกันเป็นส่วนกลาง ไม่ยึดเป็นของตัวเอง เป็นคนพยายามหัดลดละ **"กิเลส"** กระทั่งตัวเองเป็นคนมักน้อย-สันโดษ จน...สบาย !

ไม่มีเงินทองทรัพย์สินสะสมเป็นของตน แต่ทุกคนขยัน-สร้างสรร-เสียสละ

อาตมาตั้งใจจะให้เป็น "ชุมชน" คนพอเพียง ที่มีวงจรชีวิตสมบูรณ์-มีจารีต
ประเพณี-วัฒนธรรม ให้ชีวิตความเป็นอยู่ของคนในชุมชนเหล่านี้ อยู่กันอย่างแจ่มใส เบิกบาน เป็นคนอยู่ในโลก-ไม่หนีโลก โลกมีเรื่องราวอะไร เป็น **"สังขาร"** ปรุงแต่งมาหลอกล่อกัน...ก็รู้เท่าทัน-เข้าใจ-ไม่หลงโลกที่พาเราไปผลาญ ไม่ไปเอาตามอย่างเขา

โลกยั่วย้อม-ปลุกเร้าเราไม่ได้ **"จิต" ของเรา "อุเบกขา" เข้มแข็ง**

ไม่ว่าจะเป็น **"แฟชั่นการแต่งตัว"** *เราก็มีรูปแบบของเรา ไม่ต้องมีแฟชั่นอะไรมากมาย เรา **"สันโดษ"** แล้ว มีแค่นุ่ง-แค่ห่ม-แค่นี้ก็พอ ไม่ต้องไปยั่วยุอะไรกันมาก บางทีผ้าเราก็ทอขึ้นใช้เอง แล้วแจกจ่ายเจือจานให้คนอื่นๆ ได้ใช้บ้าง*

*ในชุมชนของเรา **มีการทอผ้า** ก็เป็นเพียงจิตวิทยาสังคม ที่แสดงให้เห็นว่า...*

๑. เราสามารถพึ่งตนได้

๒. เราต้องการจูงดึงกลับมาหาของเก่าที่มีมลพิษน้อย

"ที่อยู่อาศัย" *เล็กๆ ง่ายๆ สมถะ สันโดษ แค่นี้ เราก็พออยู่*

"อาหารการกิน" *เดี๋ยวนี้ก็ปรุงแต่งกันมากมาย ให้อร่อย ให้ลุ่มหลงการกิน จนกินไม่รู้เรื่อง-ไม่รู้จักเวลา-ไม่รู้จักเลือก (ควร-ไม่ควร) คนที่มี **"กิเลส"** เขา **"เลือกกิน"** คือ "เลือกเอาแต่ที่ชอบที่อร่อย จนเลยเถิดกินกันแบบแปลกๆ แบบเปิบพิสดาร"*

พวกเราก็หันมา ***“กินเลือก” คือ “อะไรไม่ดี-ไม่ควร เราเลือกออก”*** เรา ***กินอาหาร “มังสวิรัติ” แบบง่ายๆ อย่างนี้ พวกเราก็พอแล้ว***

เราจึงไม่ผลาญสังคม ไม่เปลือง ไม่ทำลายวัตถุดิบ ไม่ทำลายทรัพยากรของโลก นอกจากไม่ผลาญแล้ว เรายังช่วยสร้างให้อีก เช่น ***ป่าไม้ถูกทำลายจนแทบหมดแล้ว เราก็เริ่มปลูกต้นหมากรากไม้สร้างป่าเพิ่มขึ้น น้ำไม่สะอาดก็ทำให้สะอาด ดินไม่สะอาดก็ทำให้สะอาด ทำให้ดินงาม-น้ำใส-ไม้ร่ม-ลมพลิ้ว-วิวสวย-รวยน้ำใจ ทำให้ทุกๆ อย่างดีงาม จนกระทั่งอากาศบริสุทธิ์สะอาด อาหารไร้สารพิษ***

เราต้องช่วยกันสร้างขึ้นมา อย่างไม่เบียดเบียนใคร สิ่งอื่นใดที่จำเป็น เราก็ปรุงขึ้น-สร้างขึ้น ให้คนได้ใช้-ได้อาศัย **วิถีชีวิตเราต้องอยู่อย่างไม่หนักแผ่นดิน** ไม่ผลาญพร่า และไม่สร้างอะไรที่ไม่เข้าท่า ทำลายมนุษยชาติให้เสื่อมทรามไปอีก

“ธรรมะ” จึงเป็นหลักของชีวิต งานการอาชีพเป็นเรื่องเสริม หลักๆ ต้องเลิกสิ่งไม่ดี-ไม่งาม-ผลาญพร่า-ฉิบหาย ทุกคนต้องตั้งใจเปลี่ยนแปลงนิสัยที่ไม่ดีของตน

“กิเลส” เป็นพลังที่ผลักดันนำพาให้คนทำสิ่งที่ โง่ๆ ชั่วๆ ต่ำๆ

“กรรม” เป็นของของตน ตนต้องรับมรดกกรรมของตน กรรมที่ทำ...พาเรา ไปเกิดดี-เกิดชั่ว กรรมเป็นเชื้อเผ่าพันธุ์ที่แท้จริง เป็นพันธุ์ดี-พันธุ์เลว...ก็เราสั่งสมเองทั้งนั้น และกรรมก็เป็นที่พึ่งอย่างสำคัญที่สุด กรรมนี่แหละ คือ พระเจ้าที่บันดาล

สรุปแล้ว เรามี **“กรรม”** เป็น **“สรณะ”** เป็น **“กัมมปฏิสรโณ”**

“พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์” ก็เป็น **“สรณะ”**

ฉะนั้น **“กรรม”** กับ **“พระรัตนตรัย”** ก็เรื่องเดียวกัน เป็น **“สรณะ”** ทั้งคู่

✧ ชีวิตที่เพียงพอ

“ชีวิต” ของคนในโลก ล้วนแต่มีภาระเกรอะกรัง *(ไม่พอเพียง-ไม่เพียงพอ)* ต้องแบก-ต้องหาม สิ่งที่เกินกว่า คำว่า **“ชีวิต”** ไว้มากเหลือเกินจริงๆ

ชีวิตจริงๆ ใช้ “ปัจจัย ๔” อันมี...อาหาร-เครื่องนุ่งห่ม-ที่อยู่อาศัย-ยารักษาโรค มีเท่านี้ก็เพียงพอ คำว่า **“ชีวิต” ก็ตั้งอยู่ได้จริงๆ** นอกกว่านั้น เป็นสิ่งที่เริ่มฟุ้งเฟ้อฟุ่มเฟือยเกินความจำเป็นอันแท้จริง ออกไปตามฐานะของบุคคลนั้นๆ ทั้งสิ้น

ถ้าฐานะอย่าง “พระพุทธเจ้า พระอรหันต์เจ้า” ทั้งหลาย ก็จะมีบริขาร หรือเครื่องสังขาร หรือเครื่องประกอบปรุงแต่งของชีวิตเพิ่มจาก **“ปัจจัย ๔”** ขึ้นมาอีก

นิดหน่อย เพื่อก่อประโยชน์ตน-ประโยชน์ท่านซึ่งล้วนเป็นสิ่งจำเป็นแท้จริง ด้วยปัญญาหรือด้วยญาณของผู้บรรลุนั้นๆ เอง เช่น *มีบาตร มีมีดโกน ฯลฯ* และ **จะมีน้อยที่สุด**...เท่าที่จะมีได้สมฐานะที่แท้ของผู้บรรลุนั้นๆ เท่าที่จำเป็นอย่างแท้จริง

ผู้บรรลุ คือ **ผู้ที่จะมีน้อยลงๆ ไปหาสภาพมีน้อยที่สุด จนถึงขั้นไม่มี**
ผู้ไม่บรรลุ คือ **ผู้ที่จะมีมากขึ้นๆ ใหญ่ขึ้นๆ จนมีไม่มีที่สิ้นสุด**

ผู้ปฏิบัติธรรม จะต้องพยายามทำตนให้ง่าย-สบาย-สะดวก-ประหยัด ให้หมดภาระทั้งของผู้อื่นและของตน ให้เป็น "ประโยชน์สูง-ประหยัดสุด" ให้ได้เสมอๆ

"สังขาร" แห่งชีวิตร่างกายของเรา เป็น **"สังขาร"** ที่ยังต้องยึด-ต้องมีอยู่-ต้องปรุงแต่ง-ต้องคลุกคลี-ต้องมีบทบาทเกี่ยวข้องอยู่กับ **"ปัจจัย ๔"** ที่จำเป็นพอดี

ก็ให้ **"กายสังขาร"** มีไป อย่างจำเป็นที่สุด
แต่ **"จิตสังขาร"** นั้น ไม่ต้องไป **"ปรุง"**...เป็น **ภพ**-เป็น **ชาติ**

ผู้ใดทำตน...ให้มี "บริขาร" หรือ "เครื่องสังขาร" น้อยที่สุดได้เท่าใด ถึงขั้นไม่สะสม...แม้ "ปัจจัย ๔" ก็ได้ ก็เป็นยอดคน-ยอดสุข-ยอดเบา

ผู้นั้นจะเบา-ว่าง-ง่าย-สะดวก-สบายยิ่งเท่านั้นๆ เพราะชีวิตไม่ต้องเกรอะกรังไปด้วยภาระ-ไม่ต้องแบกหาม-ไม่ต้องห่วงหวง-ไม่ต้องโหยหา ผู้นั้นก็จะเป็น **"ผู้พ้นทุกข์"** มากเท่านั้น และจะเป็นผู้มีชีวิตอยู่เพื่อประโยชน์แก่เพื่อนสัตวโลกได้มากยิ่งกว่าผู้ที่ยังมีภาระมาก มีเรื่องต้องแบกหาม ต้องห่วง ต้องโหยหามาก

✧ "ชุมชน" คนสามัคคี

"ชุมชน" ที่ "สามัคคี" ต้องมี "มนุษย์" ที่ "สุภาพ" มี "สมรรถนะ" มี **"ความรู้"** มี **"ความสามารถ"** ในการ **"สร้างสรร"** กระทำอะไรๆ ที่ **"มนุษย์"** ควรสร้างสรร-ควรกระทำ ให้เจริญ-อุดมสมบูรณ์-อยู่ได้อย่างดี

"สุภาพ" คือ ต้องรู้จักภาวะอันดี รู้จักพฤติภาพ-พฤติกรรม-มารยาท-กิริยา "มนุษย์" รู้จักกายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม...ที่เป็น "กุศลสุจริต"

เป็นภาวะผู้มี **"จิตสงบ"** จาก **"กิเลส"** รู้แจ้ง-รู้สว่างในเรื่อง **"กิเลส"** ของตน และการยังชีวิตอยู่ว่า *"ชีวิตคืออะไร ? อยู่ไปเพื่อความประเสริฐอย่างไร ?"*

ที่สุด **เป็น "ชีวิต" ที่มี "จิตสะอาด" จาก "กิเลส" อย่างแท้จริง**

"จิตสะอาด" ชนิดที่แม้จะถูกกวน-ถูกคน-ถูกกระทุ้ง-ถูกกระแทก-ถูกย้อม-

ถูกมอมเมาอย่างไรๆ **"จิต"** นั้น ก็ยัง **"สะอาด"** อยู่

และไม่ว่า **"โลกียะ"** หรือ **"กิเลส"** ในโลก จะย้อมมอมเมา-กระทุ้ง-กระเทือน-กระแทก-ดูด-ผลัก **"สุดแรง"** อย่างไรๆ **"จิต"** นั้น ก็ยัง **"แข็งแรง-มั่นคง"**

สภาพของ "จิต" ดังกล่าวนี้ มีความสำคัญมากที่จะก่อให้เกิด "สามัคคี" เพราะ **"จิตสะอาด"** จะแข็งแรง-มั่นคง จะรู้อย่างรู้แจ้งสว่าง นิ่งสนิทอยู่ จึงก่อให้เกิด **"ความสงบ" จาก "ตนเอง" แล้วเชื่อมโยงไปถึง "ผู้อื่น"** ด้วยการปรับกิริยา-ปรับพฤติกรรม...กาย-วาจา-ใจ ให้ **"สุภาพ"** ให้ **"ดี"** พร้อมกันนั้น ก็เป็น **"ผู้สร้างสรร"** กระทำการอัน **"มนุษย์เจริญ"** พึงกระทำ

"ความสามัคคี" ที่มีความพร้อมทั้ง "สมรรถนะ-สุภาพ-สะอาด-สว่าง-สงบ" จึงเป็น "ความสามัคคี" อันสมบูรณ์

✧ ระลึกถึง นึกนบ

"สาราณียธรรม ๖" ธรรมอันเป็นที่ตั้งแห่งการระลึกถึง

๑. กายกรรม ประกอบด้วยเมตตา ***(กายกรรมเมตตา)***

๒. วจีกรรม ประกอบด้วยเมตตา ***(วจีกรรมเมตตา)***

๓. มโนกรรม ประกอบด้วยเมตตา ***(มโนกรรมเมตตา)***

๔. แบ่งปันลาภให้กับเพื่อนพรหมจรรย์ทั้งหลาย ***(สาธารณโภคี)***

๕. มีศีลเสมอกับเพื่อนพรหมจรรย์ทั้งหลาย ***(สีลสามัญญตา)***

๖. มีความเห็นเสมอกันกับเพื่อนพรหมจรรย์ทั้งหลาย ***(ทิฏฐิสามัญญตา)***

"พระพุทธเจ้า" ทุกๆ เช้า ต้องตรวจสอบโลก พระองค์ "ทรงระลึกถึง" อย่างจริงจัง ใครหนอที่ควรเสด็จไปโปรด วันนี้ควรไปโปรดคนนั้น-คนนี้-คนโน้น...

ฉะนั้น **"การระลึกนึกถึงกัน"** ไม่ใช่ **"กิเลส" !**

"ระลึกถึง" ผู้ที่มีคุณธรรมความดีงาม ผู้ที่มีเมตตา ผู้ที่มีบุญคุณกับเรา...พ่อ-แม่-พี่-น้อง-ลุง-ป้า-น้า-อา-ปู่-ย่า-ตา-ยาย-ญาติสนิท-มิตรสหาย-ครูบาอาจารย์

เราก็ **ควรจะ "ระลึกนึกถึง"** คนที่ควรระลึกถึง *(ไม่ได้* ***"ระลึกถึง"*** *เพราะโลกีย์)*

เช่น **"ระลึกนึกถึง"** ว่า *"เขาจะเป็นอย่างไร เราห่างไกลกันไปตั้งนาน เราควรตอบแทน-เกื้อกูล-ช่วยเหลือเขาด้วยอะไรดี ควรช่วยใครก่อน-หลัง"*

"การระลึกนึกถึงกัน" จึงเป็นคุณสมบัติของ **"อาริยชน"** แท้จริง

คนที่ไม่มีจิต "ระลึกนึกถึง" ใคร อย่างนี้...เป็นคนใจดำ-ใจด้าน-ใจโง่ ไม่สร้าง "อาการจิต" ที่ควร "ระลึกถึง"

แต่ถ้า..."**คิดถึง**" ***เพราะกิเลส-ติดพัน-ผูกพัน*** **นั่นก็เรื่องของ** <u>โลกียะ</u> **จริง !**

"**ระลึกถึง**" ***อย่างกิเลส-โหยหา-อาวรณ์ถึงเธอ*** **ก็ผูกพันในด้าน** <u>โลกีย์</u> **ก็ใช่ !**

ฉะนั้น "**ความรักกัน ระลึกถึงกัน**" **ต้องไม่เป็นไปอย่าง "โลกียะ" !**

"**นึกนบ**" **ก็คือ** ***ระลึกนึกถึงคุณงามความดี ที่ควรเคารพนบนอบ มีอาการจิตที่ดี มีความกตัญญูรู้คุณค่าของทุกๆ สิ่ง ที่มีค่าควรแก่การ "นึกนบ"***

✧ สังคมขาดคุณธรรม ไม่ขาดความรู้

สังคมทุกวันนี้ ไม่ได้เสื่อมเพราะ "คนไม่มีความรู้" คนมีความรู้มีเต็มโลก

แม้แต่ประเทศไทย "**คนมีความรู้**" ก็เยอะแยะมากมายก่ายกอง

แต่ **สังคมเสื่อม...เพราะคนไม่มี "คุณธรรมความดีจริง"** สิ่งนี้เป็นสิ่งจำเป็น-เป็นความต้องการ-เป็นอุปสงค์ของสังคม...ที่ขาดแคลนมาก

การศึกษาของประเทศไทย ควรศึกษาส่งเสริมมุ่งเน้นให้คน "มีจิตใจเสียสละ และมีคุณธรรม" มากกว่า "**มีความรู้วิชาการหาเงิน**" นโยบายการศึกษาของชาติต้อง "**ศีลเด่น-เป็นงาน-ชาญวิชา**"

"จิต" เป็น "ธาตุรู้" ที่มีทั้ง "ฉลาด" และ "โง่"

ถ้า "**ธาตุรู้**" *(จิต)* นี้ "**โง่**" **!**

ก็เอา "**โง่**" มาใช้ ไม่เอา "**ฉลาด**" มาใช้ ! **ก็แพ้โลก ขาดทุน**

"จิต" บริสุทธิ์จริงๆ *(จิตแท้ๆ)* **ไม่มี "กิเลส" ก็ซื่อสัตย์สุจริต**

แต่ถ้า **"จิต" นี้ มี "กิเลส" เข้าไปอยู่ใน "จิต" มากๆ**

"กิเลส" ก็ควบคุม "จิต" ยิ่งฉลาด ก็ยิ่งโกง !

ดังนั้น **คนที่มีความรู้เฉลียวฉลาด โดย "จิต" ไม่บริสุทธิ์ ไม่สะอาด ประกอบไปด้วย "กิเลส"** ยังมีโลภ-โกรธ-หลง...ทำงานอยู่ใน "**จิต**" จึงเป็นคนฉลาด ที่ทำ "**บาป**" อยู่ตลอดเวลา แล้วก็ทำลายตนเอง ทำลายผู้อื่น อาฆาตมาดร้ายโหดเหี้ยมได้ หรือโลภก็จะเอามาก-เอาชนะ-เอาเปรียบต่างๆ หนักเข้าก็ "**ทุจริตขี้โกง**" สารพัด

"**จิต**" ก็เลยทำงานไม่เป็น ถูก "**กิเลส**" ครอบงำ และบงการ !

คนที่ "ทำชั่ว" รู้ตัวว่า "ชั่ว" แทบทุกคน แม้มีความรู้สูงๆ ก็ช่วยอะไรไม่ได้เลย เพราะเขาแพ้กิเลส **"ความรู้" จึงไม่เก่งเท่า "กิเลส"** เขาจึงโกง เขาจึงทำชั่ว ทำแล้วก็หาทางปกปิดซ่อนเร้นกลบเกลื่อนไม่ให้คนรู้ *(จะเปิดเผยได้อย่างไรเพราะมันชั่ว)*

การแก้ปัญหาสังคม จึงต้องจัดการกับตัวที่ร้ายที่สุด นั่นคือ *"ต้องสอนให้คน 'ลดกิเลส' เป็นตัวหลัก ไม่ใช่สอนให้คน 'มีความรู้' เป็นตัวหลัก"*

แล้ว **"การลดกิเลส"** ก็ไม่ได้หมายความว่า *"จะโง่กับความรู้อาชีพการงานทางโลก"* ไม่ใช่เลย เพราะ **"การลดกิเลส"** ต้องมีหลักปฏิบัติธรรม **"มรรคองค์ ๘"** อันเป็นหัวใจของ **"ศาสนาพุทธ"** มีทั้งคิด-พูด-ทำ-อาชีพ รู้อะไรดี-ไม่ดี มี **สัมมาอาชีวะ** ช่วยโลก-ช่วยสังคม-พัฒนามนุษยชาติ สร้างประโยชน์แก่มวลมนุษยชาติให้เป็นสุข

แต่ **คนเข้าใจผิดเพี้ยนไปว่า** *"มาปฏิบัติธรรมแล้ว ก็ไม่เอาเรื่องโลก ไม่รับรู้สังคม ไม่รับรู้โลก มีความรู้ความสามารถอะไรก็ทิ้งหมด ต้องออกป่า ขึ้นเขา เข้าถ้ำ ไปนั่งสะกดจิตหลับตาไม่เกี่ยวข้องกับใครทั้งสิ้น"* นี่เป็นลัทธิฤาษีเก่าแก่โบราณ

นั่นเป็นความผิดพลาด แม้พุทธกระแสหลักก็เข้าใจอย่างนี้

✧ "หายนะใหญ่" ของ "มนุษยชาติ"

"การศึกษา" ที่เอาความรู้ความสามารถมาล่าหา "โลกธรรม" เป็นความคิดแบบ "ชาวโลกีย์" ที่ตกเป็นทาส "โลกธรรม" จะทำให้โลกเดือดร้อนวุ่นวาย !

"การศึกษา" ที่มีแนวคิดความมุ่งหมายอย่างนี้ รู้กันมาหลายชั่วอายุคน เป็นเรื่องที่ครอบงำกันมานาน สั่งสมปลูกฝังจนเป็น **"สัญชาตญาณ"** พอเกิดมาก็ตั้งหน้าตั้งตาศึกษาให้เก่งแต่วิชาการเทคนิคถนัดแต่วิชาการที่ตัวเองต้องการจะเอาไปแสวงหา **"โลกธรรม"** ตามอุปาทานที่มุ่งหมาย ก็เท่านั้นเอง **"โลกโลกีย์"** ทั้งหมด

เขาเรียน-เขาศึกษากันอย่างนี้ อยากได้ปริญญาแบบนี้ โดยไม่รู้จัก **"โลกุตรธรรม"** แล้วเขาก็เอาความรู้ทาง **"ศีลธรรม-จรรยาบรรณ"** ออกหมด *(นี่คือหายนะ)*

เมื่อชาวโลก **ไม่ตั้งใจฟังธรรม ไม่ศึกษาธรรม** โลกก็จะเป็นไปแบบไร้ธรรม

ที่สุดชาวโลกก็จะกลายเป็น **"อเวไนยสัตว์"** คือ ***"คนที่ไม่มีภูมิรับความรู้ทางศาสนา แต่อาจมีภูมิรู้ทางโลกมากมายจนจบดอกเตอร์ ก็ได้"*** *(นี่คือหายนะใหญ่)*

ดังนั้น "การศึกษา" ที่เป็นไปตามระบบ "ทุนนิยม" ส่งเสริม "โลกธรรม" จน มนุษย์ลุ่มหลงตกเป็นทาส **"โลกธรรม"** ทำให้มนุษย์ไร้คุณค่า !

มนุษย์ส่วนใหญ่ จึงเป็นมนุษย์ที่ **“ล้มเหลว-มีทุกข์-ไร้คุณค่า-ไร้ประโยชน์”**

นี่คือ **“ความเสียหายใหญ่ของมนุษยชาติ ความหายนะล้มเหลวของสังคม”**

“หายนะ” แปลว่า **“ฉิบหาย”** หรือ **“เสื่อมเสียล้มละลาย”**

เป็นภาษาบาลี แต่เอามาใช้ในภาษาไทยที่เข้าใจกันได้ดี

สังคมประกอบไปด้วยมวล “มนุษย์” แล้วสังคมจะเป็นไปอย่างไร...?

ก็ขึ้นอยู่กับ “มวลของสังคม” คือ “มนุษย์” แต่ละคนๆ

ในความเป็น **“มนุษย์”** ที่อาตมามองเห็น **“ความสูญเสียใหญ่”** ใน **“มนุษย์”** ก็คือ ***“ชีวิตที่เป็นทุกข์ เดือดร้อน และไร้ค่า ซึ่งมนุษย์สุดยากที่จะรู้ได้”***

คนทุกวันนี้ จึงไม่รู้เรื่อง-ไม่เข้าใจ-ไม่รู้จัก **“จิตวิญญาณ”** ไม่รู้จัก **“กิเลส”** ของตนเอง ที่ไปหลงติด **“อบายมุข”** ชีวิตก็เลยวุ่นวาย-สับสน-ทุกข์ร้อนกันอยู่

“อบายมุข” จึงเป็นหายนะใหญ่ ! ในหลักการของ **“ศาสนาพุทธ”**

หายนะใหญ่อีกอย่าง ก็คือ *“คนทุกวันนี้พยายามสร้างฐานะให้ได้เป็นเศรษฐีใหญ่ของโลกรวยมากๆ”* แล้วนึกว่า *“ตนเองมีค่ามีประโยชน์ต่อโลกต่อสังคม”*

แนวคิดนี้ดูเหมือนใช่ *เพราะคิดประดิษฐ์สร้างสรรสิ่งต่างๆ ให้คนได้นำไปใช้*

แต่คิดทำออกมาแล้ว ก็ไม่ได้ให้ฟรี ***บวกค่าความคิดไว้เยอะๆ ขายเกินทุน*** *เอากำไรมากๆ กลายเป็นการขูดรีด-เอาเปรียบ-กอบโกย-เห็นแก่ตัว จนเป็นเศรษฐีใหญ่*

อย่างนี้ไม่ได้เกิดประโยชน์คุณค่าแก่กันและกันเลย

คนเหล่านี้ จึงกลายเป็นคน **“หายนะใหญ่-ไร้ค่า-ทำลายสังคมประเทศชาติ”**

นี่แหละ **ระบบ “ทุนนิยม” ระบบ “หายนะใหญ่” ของมนุษย์**

ที่จริงคนที่เรียนมาก-มีวุฒิมาก จบปริญญาตรี-โท-เอก ก็เหนือชั้นกว่า-ได้เปรียบกว่า ก็เอาเปรียบมากเลย เงินเดือนต้องสูงกว่า ตำแหน่งก็ต้องสูงกว่า ด้วยหลักการอันฉ้อฉลของสังคมอย่างนี้ **คนก็เหลื่อมล้ำกัน**

จริงๆ แล้วเมื่อเริ่มต้นบรรจุเข้าทำงาน...**ควรสตาร์ทเท่ากันกับคนเรียนจบป. ๔**

ถ้าเก่งกว่าจริง ก็ต้องก้าวหน้าเร็วกว่า ได้รับการขึ้นเงินเดือนมากกว่า เพราะมีวุฒิมาก-ได้เรียน-ได้ฝึกฝนมามาก การทำงานก็ต้องเหนือชั้นกว่า มีความสามารถทำงานได้ดีกว่า-เก่งกว่า-พัฒนากว่า-ได้คุณภาพผลผลิตมากกว่า ใช่ไหม ?

แต่ทุกวันนี้ไม่เป็นอย่างนี้ บางทีคนจบป. ๔ อาจฝึกฝนเรียนรู้ด้วยตนเอง จนมีความรู้ความสามารถมากกว่า แต่ไม่มีวุฒิรับรอง โอกาสก้าวหน้าก็ยาก !

ผู้บริหารบางคนที่ทำงานบริหารอยู่ในสังคมทุกวันนี้ จึงไม่ได้เก่งอะไรมากนัก

แต่มีเปรียบ หรือได้เปรียบ โดยหลักเกณฑ์ความไม่จริงของสังคม *(ฉ้อฉล)* คนก็มองแต่ประโยชน์ผลได้ใน **"โลกียสุข"** จึงมุ่งมั่นเรียนไปเพื่อเอาเปรียบ เมื่อมีโอกาสเข้าไปทำงาน ก็ไปวางระบบกฎเกณฑ์ ให้ได้เปรียบมากขึ้นอีก ทีนี้ก็ **แก่งแย่งแข่งกันแหลก** นี่คือ **"ความหายนะใหญ่" จริงๆ**

✧ การศึกษา "สัมมาสิกขา"

การศึกษาของ "ชาวอโศก" มีตั้งแต่ "อนุบาล" จนถึง "อุดรศึกษา"

"<u>การศึกษา</u>" <u>ต้องศึกษาเพื่อให้คนสามารถ</u> "<u>ลดกิเลส</u>" <u>ได้</u>

คือ เรามี **"ปรัชญาการศึกษา"** ว่า **"ศีลเด่น เป็นงาน ชาญวิชา"** ซึ่งสอนคนให้ประเสริฐ มีบุญ มีคุณค่า ให้มี **"อาริยทรัพย์"** แล้วจะได้ทรัพย์ที่ดีติดตัวไป

ตราบใดเรายังไม่ปรินิพพาน ไม่บรรลุเป็น **"พระอรหันต์"** ก็ต้องเวียนตาย-เวียนเกิด ต่อให้เป็นโสดาบัน-สกิทาคามี-อนาคามี ก็ยังเวียนเกิด-ตายอยู่อีก

ไม่ว่าจะเกิดอีกกี่ชาติๆ ถ้าไม่มี "อาริยทรัพย์" ชีวิตก็ไม่มีหลักประกัน อาจตกต่ำเวียนไปชั่วได้อีก *(ปิดประตูนรกไม่ได้จริง)*

เช่น *มีกุศลโลกีย์ เพราะได้ทำทาน-ทำดี-มีบุญบ้าง เกิดมาก็รวยได้นิดหน่อย หรือมากก็ตาม ได้สวย-ได้หล่อก็แล้วแต่ ล้วนเป็นบุญแบบโลกๆ แล้วเราก็เหลิงหลงในบุญที่ได้ ไม่เรียนรู้-ไม่รู้จัก **"สัจธรรม"** ก็ไปทำบาปกรรมซ้ำซ้อนมากขึ้นไปอีก*

มีเงินก็ไปเป็นตัวอย่างในการ...กินใช้มือเติบ-ฟุ่มเฟือย-ฟุ้งเฟ้อ มีบ้านใหญ่โตหรูหรา ทำให้คนอื่นเขาอยากเอาตาม เป็นตัวอย่างที่ไม่ดีไม่งามในสังคม

แค่เขาอยากเอาอย่างตามในทางไม่ดี ก็เป็นบาปแล้ว !

การได้เสียสละเกื้อกูล เป็นคุณค่าที่เราสอน จงมาฝึกมาหัดให้เกิด "พระพุทธเจ้า" พาพวกเรามา **"จน"** ที่นี่จึงสอนคนให้มาจน ไม่ให้ไปรวย **"ร่ำรวย"** เป็น "**ความเลว**" **"อยากจน"** เป็น **"ความดี"** จงเป็น **"คนจน"** ที่ยิ่งใหญ่ อุดมสมบูรณ์ มีสมรรถนะ เป็น **"คนจน"** ที่เกื้อกูล-เผื่อแผ่

ทีนี้ต้องมาพิสูจน์กันว่า *"การเป็นคนจนนี่ จะได้รับการยกย่องเคารพไหม ?"*

"พระพุทธเจ้า" พยายามพิสูจน์หาความจริงของชีวิตว่า *"ชีวิตนี้อะไรดีที่สุด"*

จน ***ค้นพบสิ่งที่ดีที่สุด-จริงที่สุด-ประเสริฐที่สุด***

คือ ***เกิดเป็นคน มาจนดีกว่า จนดีที่สุด***

สัมมาสิกขาลัย
วัดชีวิต

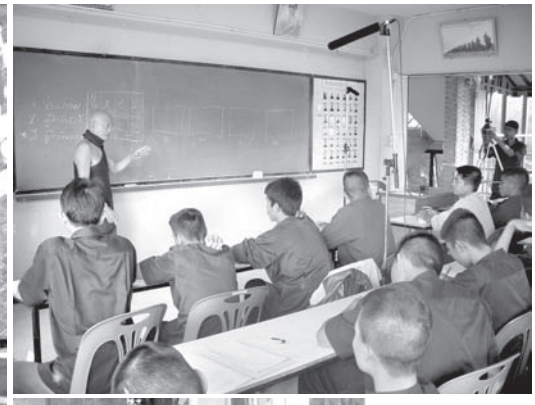

2003

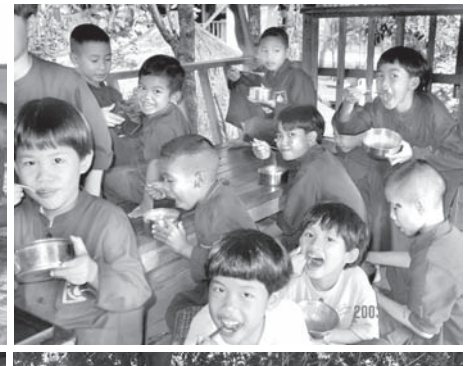

๒๙๒

2003

แต่ มิใช่ **"ความจน"** อย่างงอมืองอเท้า-ไร้สมรรถนะ-ไร้ความสามารถ จนอย่างขอทาน-ขี้คร้าน-ขี้เกียจ จนอย่างไม่เข้าท่า ไม่ได้จนอย่างนั้น

แต่ **"จน"** เพราะเสียสละ-แบ่งแจก-ไม่สะสม-ไม่กอบโกย-ไม่เก็บกัก

ชาติสุดท้าย **พระพุทธองค์ก็ทรงสละออกหมด** ทิ้งวิชาความรู้ทางโลกทั้งหมด จึงเป็น **"คนจน"** แล้วหันมาทาง **"จริยศาสตร์"** เป็นเอก เพราะความสำคัญของมนุษย์ไม่มีอะไรได้ดีเท่า...มาเรียนรู้สิ่งที่เป็น **"สัจธรรมความจริง"** ที่วิเศษที่สุด แล้วพระองค์ก็นำพาแนะนำสั่งสอนเรื่องนี้ตลอดพระชนม์ชีพ พระองค์มีบาตรใบเดียว บ้านช่องเรือนชานก็ไม่มี จนกระทั่งปรินิพพาน ก็ไม่มีอะไรเป็นของตนเอง

ก่อนจะมาจน พระองค์ร่ำรวยเป็นกษัตริย์ แล้วทิ้ง เป็นความฉลาดหรือโง่ ? สุดยอดฉลาด ! แล้วก็มีคนเคารพกราบไหว้บูชามากมายอยู่ทุกวันนี้

ก็เพราะ ท่านจน-ไม่มี-ไม่สะสม เราไม่ได้กราบไหว้เพราะท่านร่ำรวย

แต่พวกเราจากยากจน-ไม่มี ไปสู่ความมั่งมี เดินสวนทางกับ **"พระพุทธเจ้า"** นี่คือ *ความไม่ถูกต้อง ความไม่ตรง ความไม่เข้าใจ **"สัจธรรม"** อย่างชัดเจน*

เพราะ **"กิเลส" มี** จึงไม่สามารถดำรงชีวิตได้อย่างอาจหาญ **สวนกระแสโลกียะ**

ขณะนี้ "ชาวอโศก" มีคนชนิดที่ "พระพุทธเจ้า" พาเป็น มากขึ้นแล้ว

คนชนิดนี้ **พากเพียรพยายามสละออก** *(กล้าจน ทนเสียดสี หนีสะสม นิยมสร้างสรร สวรรค์ นิพพาน)* เกิดกลุ่มหมู่คนชนิดนี้แล้ว แต่...ไม่ง่ายนะ !

หลายๆคน **ยังไม่ยอมปล่อย-ยังไม่ยอมหมด "กิเลส" ซึ่งอาตมาก็ไม่ยุให้สละออกให้หมดเร็วๆ** ถ้าอินทรีย์พละของเราจริงๆ...ยังอดไม่ได้-ทนไม่ได้ ให้ทิ้งหมด-ไม่มีเลยจริงๆ ก็ตายแน่-อยู่ไม่รอด-เป็นไปไม่ได้ *(สมถะ...บังคับ-กดข่มไว้ ก็ยังไม่จริง)*

จึงต้องมาเรียนรู้ศึกษาฝึกฝนจริงๆ ค่อยๆ...ลด-ละ-เลิกไป

กระทั่งลงตัว เป็นคนที่ไม่ต้องสะสม-ไม่ต้องมีอะไรเลย ทำงานฟรี-ทำงานเสียสละอยู่ในสังคม สร้างสรรได้มากๆ ให้คนอื่นได้มากๆ กินน้อย-ใช้น้อย-สันโดษไม่อยากได้อะไร แล้วก็ไม่เปลือง-ไม่ผลาญ มัธยัสถ์-ประหยัดอย่างไม่ทรมานตน

เราทำประโยชน์ตนแล้ว *(เสียสละ)* ก็จะเป็นประโยชน์ผู้อื่นทันที นี่เป็น **"วิธีคิด"** และ **"วิธีปฏิบัติ"** ของมนุษย์อีกพันธุ์หนึ่ง

"สันโดษ" แปลว่า "ใจพอ มีน้อยๆ...ก็พอ"

อาตมา **"สันโดษ"** กินวันละหน...ก็พอ ! เงินทองไม่ต้องมี-ไม่ต้องได้อีกเลย ...ก็พอ ! ใจพอจริงๆ ใจเป็นจริงๆ ไม่ได้แกล้งทำกดข่มไว้

อาตมาอยู่สบายแล้ว แม้มีน้อยๆ ก็ไม่เดือดร้อนอะไรเลย เบิกบาน แจ่มใส ยิ่งไม่มีบ้านของตัวเอง...ก็ยิ่งมีบ้านเยอะ ใครๆ ก็นิมนต์อยากให้อยู่ด้วย

ผู้ที่ **"ปฏิบัติธรรม"** แล้วได้ **"มรรคผล"** อย่างนี้ ก็มารวมตัวกันอยู่เป็นชุมชน เกิดเป็น **"รูปธรรม"** ของสังคม ที่มี **"วัฒนธรรม"** แบบอย่างของ **"ชาวอโศก" คนทำงานฟรี เสียสละช่วยกันทำงาน** จึงอยู่ในสังคมนี้เยอะ แล้วแต่ละคนก็เอาส่วนเสียสละมารวมแบ่งแจกกัน ให้กับคนที่ด้อยกว่า หรือคนที่ควรจะได้รับการแจกจ่าย

คนที่แข็งแรงแล้ว ก็ไม่จำเป็นต้องมีมาก ! *(สันโดษ)*

นี่เป็น **"ระบบการศึกษา"** เป็น **"วัฒนธรรม"** เป็น **"สังคม"** อีกชนิดหนึ่ง

✧ สัมมาสิกขาลัยวังชีวิต (ม.วช. มหาลัยวังชีวิต)

ตอนแรกอาตมาตั้ง "อุดมศึกษา" ก็หาว่า *"อาตมาตั้งมหาวิทยาลัยเถื่อน"*

ถ้าเขาว่ากันอย่างนั้น *"ก็ขอเลิก ไม่เอาแล้ว **มหาวิทยาลัย**"* อาตมาก็เรียกว่า **"สัมมาสิกขาลัย"** ไม่เรียก **"อุดมศึกษา"** แต่เรียกว่า **"อุดรศึกษา"** ก็เป็นการศึกษาระดับเลยมัธยมไป เรามีครบหมด แล้วก็สอนอยู่ในปรัชญาเดียวกัน

อาตมาไม่ได้ก่อตั้ง "สัมมาสิกขาลัยวังชีวิต" หรือ "มหาลัยวังชีวิต" ขึ้นมาเล่นๆ นะ แต่ดูเหมือนเล่นๆ ไม่ได้เรื่อง ก็ใช่ ! เพราะพวกเราไม่เอาเรื่อง !

ถ้าพวกเราใส่ใจ ก็จะรู้ว่า **"เราได้ศึกษา"**

และการจะเป็น **"นักศึกษา"** นั้น ต้องทำอย่างไร ? หรือต้องปฏิบัติอย่างไร ? จึงจะเรียกได้ว่า **"ศึกษา"** หรือ **"ไม่ได้ศึกษา" !**

ก็ขอยกตัวอย่างสังคมของเรา เปรียบเหมือนกับร้านซ่อมรถ ที่มีทั้งงานบ้าน และงานซ่อม คนที่อยู่ในร้านก็ต้องเรียนรู้งานในบ้าน ต้องฝึกหัดช่วยกันทำงานทุกอย่างไปตามประสา จนเป็นงาน

แล้วก็มีคนมาแนะนำว่า ***"เราอาศัยอยู่ในร้านนี้ เราจะต้องเป็น 'คนพัฒนา' อย่าปล่อยชีวิตผ่านไปๆ แค่หัดฝึกงานเฉยๆ ต้องเป็น 'นักศึกษา' นะ"***

การเป็น "นักศึกษา" ต้องมี "อิทธิบาท"

ผู้ไม่มี "อิทธิบาท" ไม่ว่าจะอยู่ในระดับฐานะใด ก็ไม่ใช่ "นักศึกษา"

ก. ฟังแล้วไม่เข้าใจ เพราะไม่มี "อิทธิบาท" ในความเป็นชีวิต เรียนรู้ตามที่พาทำ *ไม่ได้ศึกษาเพิ่มเติม-ไม่มีบูรณาการความรู้-ไม่รู้จักเรียบเรียง-ไม่ขวนขวาย-*

ไม่ใส่ใจ-ไม่มีครู-ไม่หาครู-ไม่หาตำรา-ไม่มีปฏิภาณ **ก.** ก็ทำอะไรๆ ได้ตามประสาแบบอาตี๋ซ่อมเครื่องในร้าน ไม่มีหลักวิชาการ อาจขยันกว่าใครๆ ก็ได้ แต่ไม่รู้จักระบบ-ระเบียบ ทำงานแบบลูกทุ่งลองผิด-ลองถูก ก็เป็น **"นิสิต-นักศึกษา"** ไม่ได้ งานจะสูญเสียมากกว่า การถ่ายทอดก็จะหลุดลุ่ยเสียหาย อีกไม่กี่ชั่วอายุคน...ก็สูญ

ส่วน ข. ได้รับคำแนะนำแล้ว ก็เข้าใจในการเป็น "นักศึกษา" มี "อิทธิบาท" ในความเป็นชีวิต จะต้องมีความรู้ หรือศึกษาว่า *"เมื่อมีชีวิตอยู่ในร้านนี้ ก็ต้องเรียนรู้งานร้านนี้ รู้งานที่เป็นเครื่องอาศัย รู้งานที่เป็นอาชีพ รู้จักแยกชัดว่า* ***งานอาศัยก็ทิ้งไม่ได้ งานอาชีพก็ต้องทำได้*** *รู้จักความสำคัญในความสำคัญ"*

อะไรเป็น **งานสามัญทั่วๆ ไป** คือ *งานที่ต้องทำอยู่ทุกวัน* ***ทุกคนทำได้ไม่ใช่เรื่องสำคัญ แต่ต้องใช้-ต้องอาศัย...ขาดไม่ได้ เราก็ต้องทำได้ด้วย*** *ทำได้ทันที*

อะไรเป็น **งานอาชีพที่ให้ชีวิตอาศัย** คือ *งานสำคัญที่ต้องอาศัยด้วย สัมพันธ์กับสังคมด้วย ใช้เป็นประโยชน์ที่เด่น* ***ทำไม่ได้เก่งทุกคน*** *บางคนไม่ถนัด...ทำได้ไม่เก่งเท่าเรา* ***เราก็ต้องมีสำนึกเอาภาระ-รับผิดชอบสำคัญขึ้นไปอีก*** *ต้องสืบทอด-ต้องเอาใจใส่-ต้องมี* ***"ฉันทะ"*** *ความรักความพอใจในงานนี้*

นั่นคือ **ต้องมี "ฉันทะ" ทั้งงานอาศัย และงานอาชีพ**

ถ้าเรามีความรู้ดังกล่าวนี้เป็นเบื้องต้น ก็เริ่มต้นเป็น **"นักศึกษา"** แล้ว

ชีวิต ข. ก็จะเจริญกว่า ก. เพราะมี "อิทธิบาท" ได้ศึกษา ได้พัฒนา ได้เรียน รู้จักวิธีเรียน **"มีความรู้"** เป็นระบบ-เป็นระเบียบ-เป็นวิธีการ-เป็นหลักสูตร ไม่สับสน เข้าใจระบบได้มาก เหมือนคนมีลิ้นชัก-มีชั้น-มีแผนก รู้จักหมวดหมู่ รู้ก่อนหลัง อะไรควรเก็บควรทิ้ง รู้หมด มีการบันทึกอย่างดี มีวิสัยทัศน์ เรียนรู้งานนอกงานในก็จะมีความรู้ที่แน่นลึกกว้างขวาง สามารถถ่ายทอด-สืบต่อ-รักษางานของร้านนี้ให้เจริญรุ่งเรืองสืบต่อไปได้นานเท่านาน อย่างมีคุณภาพสูญเสียน้อย

การเป็น "นิสิต-นักศึกษา" จึงต้องเอาใจใส่เรียนรู้เพิ่มเติม มีวิสัยทัศน์ และ มีพฤติกรรมใฝ่หาครู-หาตำรา-หาความรู้-หาวิสัยทัศน์ การทำงานก็จะสูญเสียน้อย

"นักศึกษา" *จะต้องรู้ตัวเองมีความเข้าใจตนเองว่า เป็* ***"นักศึกษา"***

รู้จักชีวิตของ ***"นักศึกษา"*** *คือ* ***"อิทธิบาท"*** *(ฉันทะ วิริยะ จิตตะ วิมังสา)*

แล้วทำตนให้มี ***"อิทธิบาท"*** *เราก็จะเป็น* ***"นักศึกษา"***

นี่คือ ความต่างระหว่าง **"นิสิต-นักศึกษา"** กับ **"คนวัด"** หรือ **"คนทั่วไป"** หรือ

ผู้ไม่เป็น **"นักศึกษา"** ก็จะต่างกันอย่างที่ว่านี้

คนที่ลงทะเบียนได้รับคัดเลือกเป็น **"นักศึกษา"** แล้ว ก็เหมือน **ก.** กับ **ข.**

ถ้ามีการสอบ **ข.** ก็ต้องสอบได้ **"ปัญญาบัตรทองคำ"** ส่วน **ก.** สอบแล้วสอบอีก ก็สอบไม่ได้ เพราะไม่ได้ใส่ใจ-ไม่มีเลือดความเป็น **"นักศึกษา"** เลย

ผู้สมัครเป็น "สมณะ" แล้ว ก็จะต้องศึกษาให้รู้อย่างนี้

"สมณะ" จึงคือ "นิสิต-นักศึกษา" <u>โดยธรรม</u> ผู้ใดเป็นไปไม่ได้อย่างที่ว่าไว้เลย ยังไม่ใช่ "สมณะ" เพราะไม่ใช่ "นักศึกษา"

"คุรุ" ทั้งของ <u>สัมมาสิกขา</u> และ <u>ม.วช.</u> เป็น "นิสิต-นักศึกษา" <u>โดยหน้าที่</u>

"นิสิต ม.วช." เป็น "นิสิต-นักศึกษา" <u>โดยอาชีพ</u>

ผู้ที่เข้ามาอยู่ในวัดแล้ว แม้ไม่ได้สมัครเป็น "นิสิต ม.วช." ก็จงปรับตัวเสีย ต้องศึกษา-ต้องพัฒนาตนเอง จะอยู่วัดไปวันๆ ตามธรรมชาติอย่าง ก. ก็ได้แค่นั้น ไม่ลึกซึ้ง-ไม่พัฒนา-ไม่ก้าวหน้า-ไม่เจริญ

โดยสัญชาตญาณของสัตวโลก ทุกชีวิตเกิดมาต้องเรียนรู้ ถ้าไม่เรียนรู้ ...ก็เลี้ยงตัวไม่รอด เกิดเป็น **"คน"** ก็ต้องศึกษาเรียนรู้ตามประสาของ **"คน"**

แล้ว **"คน"** ก็เรียนรู้ได้เยอะแยะมากที่สุด พัฒนาได้สูงสุดกว่าสัตวโลกใดๆ

"คน" จึงเป็น **"นักศึกษา"** ได้สูงสุด

วิชาการของ "พระพุทธเจ้า" รวมศาสตร์ต่างๆ เอาไว้หลายศาสตร์ ผู้ที่รู้จริง ก็นำไปใช้ได้ประโยชน์จริงๆ ทั้ง **"โลกียะ-โลกุตระ"** เช่น ***อิทธิบาท ๔ มรรค ๘***

อ่านใจ-อ่านกายตัวเอง เรียนรู้ **"โลกุตระ"** กับ **"งานอาชีพ"** ที่รับผิดชอบ ไม่ว่าจะทำงานอาชีพ...*ครัว-ค้าขาย-กสิกรรม-สื่อสาร-ศิลปะ* อะไรทำให้เกิด **"กิเลส"** เกิดเมื่อไร เกิดกับใคร หรือเกิดกับวัตถุสิ่งของที่เกี่ยวข้อง **ก็ต้องอ่านใจเราให้เป็น** ก็เรียนรู้ **"โลกุตระ"** ได้ทุกงาน ที่เรารับผิดชอบเป็นอาชีพหลัก

การศึกษาแบบ "โลกุตระ" ที่อาตมาพาทำ ไม่ใช่การศึกษาอย่างชาวโลก จงตั้งใจทำกันจริงๆ ให้ได้ จนเป็นความจริง จะช่วยตัวเองได้ เกื้อกูลผู้อื่นให้ทุกข์น้อยลงด้วย ไม่มีบาป เป็นประโยชน์อย่างสำคัญต่อ **"ชาวโศก"** และโลกทั้งโลก

"พระพุทธเจ้า" ทรงสอนคนให้ช่วยตนเอง...พ้นบาป-พ้นเวร-พ้นทุกข์ แล้วก็ไปช่วยคนอื่นต่อไปอีก กอบกู้กันไปตามลำดับ

ที่นี่ จึงเป็น **"โรงเรียนใหญ่"** สอนให้ทุกคนต้องพยายามศึกษาพัฒนาตนเอง

ขึ้นมา ช่วยตนและช่วยคนอื่น ตามวิธีการอย่างที่ **"พระพุทธเจ้า"** พาทำ

คนที่อยู่ที่นี่ ใครจะสมัครใจเข้าสู่ฐานะไหนอย่างไร ก็แล้วแต่ละคนจะตัดสินสมัครใจพากเพียรเอง เพื่อให้เป็น **"นักศึกษา"** ของ **"พระพุทธเจ้า"** ที่แท้

ผู้ใดไม่เป็น "นิสิต" ก็คือ ผู้นั้นไม่ได้อยู่ใน "การศึกษา"

คนทุกคนต้องมี **"การศึกษา"** ในการศึกษาก็ต้องศึกษา...ทั้ง **สิ่งที่อาศัย** กับ **สิ่งที่เป็นอาชีพ** แล้วพัฒนาทั้งสิ่งที่อาศัย และอาชีพ

ข้อสำคัญต้องเข้าใจ **"อิทธิบาท"** ให้ได้ !

"การศึกษา" ของ "ชาวอโศก" ทุกวันนี้ ต้องทั้งช่วยตัวเราเอง-ทั้งช่วยผู้อื่น ด้วย เป็นการสร้างเนื้อทองแท้ แต่ได้ยังไม่มาก ฉะนั้น สง่า-ราศี-รังสี ก็ยังไม่ดี

"การศึกษา" มีทั้ง **"ปริยัติ-ปฏิบัติ-ปฏิเวธ"** นี่เป็นหลักที่ **"พระพุทธเจ้า"** ตรัสรู้ คือ *เราต้องศึกษาหาความรู้จากการฟังก่อน ด้วยการใส่ใจหาผู้รู้-ผู้เจริญ-ผู้ที่ดีกว่า-ผู้ที่สามารถกว่า* ***แล้วก็เคารพนบนอบขอเรียนรู้*** *ฟังความคิดเห็น-สังเกต หรือสมรรถนะบางอย่าง ยิ่งยากก็ยิ่งต้องเอาใจใส่-ฝึกฝน-อบรม-ฝึกหัด-พากเพียร -เรียนรู้...เอามา* ***"ปฏิบัติ"*** *กระทั่งเกิดสภาพที่จริงของผู้ใฝ่รู้-แล้วก็ใฝ่* ***"ปฏิบัติ"*** *จนถึงผลสำเร็จ และยิ่งเกิดการลดละเลิก* ***"กิเลส"*** *ได้ ผู้นั้นเจริญ !*

ผู้ใดเฉื่อยๆ *ไม่พยายามใฝ่รู้ ไม่ติดตามศึกษา* ***"ปริยัติ"*** *หรือฟังอ่านรู้แล้ว ก็ไม่เอามา* ***"ปฏิบัติ"*** *ไม่ประพฤติ-ไม่ฝึกฝน-ไม่อบรม ผู้นั้นไม่เจริญ !*

"ปฏิเวธ" แปลว่า **"รู้แจ้งแทงทะลุ"** รอบรู้-เชื่อมั่น-เห็นจริง...สิ่งนี้ดีเยี่ยมจริงๆ เราได้ผลนั้นเกิดจริง แล้วก็รู้จักผลที่เกิดนั้นจริงด้วย **"ญาณ"** ความรู้ที่หยั่งเข้าไปรู้ลึกใน **"นามธรรม"** จิต-เจตสิก วิเคราะห์วิจัยรายละเอียดอาการของ **"จิตวิญญาณ"** ต่างๆ นั้นได้ จนเห็นจริงจังว่า *"มีอะไรเหลือ-อะไรหมด-อะไรที่เป็นสภาพสมบูรณ์-สมบูรณ์นั้นคืออย่างไร ?" (คือ* ***"กิเลส"*** *หมดเกลี้ยงจริงๆ)*

"คน" มีการใฝ่รู้มากกว่า "เดรัจฉาน" แล้วก็สามารถเรียนรู้ทั้ง "สมรรถนะ" และ **"ความดีงาม"** ที่พิเศษสุดเกินกว่าสามัญ *(โลกียะ คือ สามัญ)*

"คน" จะเกิดมากี่ชาติๆ วนเวียนจนนับชาติไม่ถ้วน ก็วนเวียนอยู่ใน **"โลกียะ"** เป็นธรรมดาสามัญของสัตว์โลก

ผู้ใดสามารถศึกษา **"ปริยัติ-ปฏิบัติ-ปฏิเวธ"** ได้อย่างขวนขวายใฝ่การศึกษาอยู่เสมอๆ แล้วก็ได้กระทำครบใน **"ไตรสิกขา"** ก็เป็น **"ผู้เจริญ"** แน่นอน

✧ ระบบการศึกษา

"การศึกษา" คือ "การทำให้ชีวิตเจริญ" สัตวโลกที่มีสำนึก ก็ต้องใส่ใจศึกษา-เรียนรู้-ใฝ่รู้-พากเพียร-อุตสาหะ-อบรม-ฝึกฝน

ขณะนี้ *(๒๔ ต.ค. ๔๘)* **อาตมาอายุก็มากเข้าไปกว่า ๗๐ ปีแล้ว สมณะรุ่นแรกๆ** รองๆ ลงมา อายุ ๖๐, ๕๐, ๔๐ ที่ได้ช่วยนำพากันมาแล้ว ก็จะล้มหายตายจากไป

ดังนั้น **"ระบบการศึกษา" ของ "นักเรียน" จะต้องดำเนินการปรับปรุงไปให้ "ดี"** เพราะต่อไปในอนาคตผู้ที่จะมารับสืบทอด ก็คือ **"เด็กรุ่นต่อๆ ไป"**

"เป้าหมายการศึกษา" ได้ตั้งไว้แต่แรกว่า **"ศีลเด่น เป็นงาน ชาญวิชา"**

เพราะอาตมามองเห็นว่า ***"การศึกษาทุกวันนี้ เด็กไม่ได้รับการศึกษาทางด้าน 'ศีลธรรม' ถึงได้ยุ่งกันใหญ่"*** ทุกคนคงได้รับกระแสข่าวจากสังคมภายนอกว่า *"ขณะนี้โรงเรียนไม่เป็นโรงเรียนแล้วเป็นที่เละเทะมากมาย...ไม่ว่าจะเรื่องของกาม-ยาเสพติด-การพนัน-ความคะนอง เละเทะเกินคาด ขนาดปกปิดไว้...ก็ยังฉาวโฉ่ออกมา"*

เด็กนักเรียนในชุมชนชาวอโศกนี้ไม่มีเหตุการณ์เรื่องราวแบบโรงเรียนข้างนอก ยังอยู่ในกรอบกฎเกณฑ์ของ **"ศีล ๔๐ % ทำงาน ๓๕ % วิชาการ ๒๕ %"**

โดยเฉพาะ **"ศีลธรรม"** เราเน้นมาก ควบคุมดูแลถึง ๔๐ % ก็ยังมีบกพร่องเสียหาย ทั้งๆ ที่สิ่งแวดล้อมที่นี่เป็นเรื่องของ **"ศีลธรรม"** มีตัวอย่างชีวิตจริงในเรื่องของ **"คุณธรรม"** ระดับฐานะต่างๆ *(บ้าน, วัด, โรงเรียน)*

โรงเรียนอื่นๆ เขามีแต่... *หมู่นักเรียน...กับครู...กับภารโรง เท่านั้นนะ !*

อาตมาตั้งโรงเรียนขึ้นมา เพื่อเจตนาสอนคน-สร้างคนให้เป็น "คนที่ดี" ไม่มี แง่เชิงที่จะหาเงินเอามาเลี้ยงชีพอะไรเลย ต่างกับโรงเรียนเอกชนต่างๆ ที่ตั้งขึ้นมา

ตั้งใจเลี้ยงเหมือน **ลูกหลาน** แล้วก็อยากได้พวกเราเป็น **ลูกหลาน** จริงๆ ให้เป็นเลือดเนื้อเชื้อไขสืบทอดมรดกวัฒนธรรม **"อโศก"** นี้ต่อไป

แต่ไม่ได้บังคับ ใครสมัครใจ...ก็ยินดี ใครอยู่รอดอยู่ได้...ก็ชมเชยอยู่ ใครอยู่ไม่รอดอยู่ไม่ได้...ก็ไม่รู้จะทำอย่างไร เพราะอาตมาไม่เป็นคนบังคับใครเลย

โลกนี้ต้องมีการบังคับ ต้องมีกรอบ ถ้าไม่มีกรอบกฎเกณฑ์บังคับ...ก็เละเทะ เหมือน **ศาสนาพุทธ** มีวินัย-มีศีล นั่นคือ *"กรอบบังคับ"* แม้จะมีส่วนดีอยู่บ้าง แต่ลึกเข้าไป...ก็ยังไม่จริง เพราะถูกบังคับมา...ต้องยอมจำนน อย่างนี้อาตมาก็ไม่ต้องการ

เพราะอาตมายืนยัน **"สัจธรรม"** ปรารถนาให้ทุกคน **เข้าใจ-เห็นดี-เต็มใจทำ**

กรอบ-กฎเกณฑ์-ข้อบังคับ ก็ไม่ใช่การบังคับแล้ว กลายเป็น **"ความจริง"**

โรงเรียนสัมมาสิกขาทุกแห่ง เด็กใหม่ๆ ที่ไม่เข้าใจ "โลกุตระ" จะหลงทิศ หลงทาง ยังเป็นคนโลกๆ ก็เลยคิดว่า *"มาเรียนที่นี่ ตัวเองถูกบังคับเบียดเบียน ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-โลกียสุข ถูกกดขี่แรงงาน หรือถูกเอาเปรียบ"*

ขอยืนยันว่า *"ด้วยปัญญาเท่าที่มี ที่ช่วยกันคิด-ช่วยกันทำขึ้นในขณะนี้ ก็คือเรากำลังจะปรับระบบการศึกษาแบบใหม่ ซึ่งใหม่กว่ากระทรวงศึกษาธิการที่เขามี"*

อาตมากล่าวอย่างนี้ *"เป็นการกล่าวยกตัวใหญ่-โม้แหลก-อวดตัว-อวดตน-เบ่งข่ม" (big word)* มันมีความจำเป็นที่จะต้องใหญ่ ต้องยอมจำนนใหญ่ โดยไม่มีใครเขาอยากให้ใหญ่ เพราะ **"การศึกษา"** ที่เขาทำกันนั้น อาตมาเห็นว่า ***"ล้มเหลว ทำให้คนเลว มีหนี้บาปติดตัวไป"*** หลายคนที่เข้าใจชัดเจน-เชื่อมั่น-ศรัทธาแล้ว...เห็นด้วย

อาตมามั่นใจ "การศึกษา" ที่ได้นำพาทำอยู่นี่ ได้พยายามขยายความบอกให้ เข้าใจรับซับซาบกันแล้ว ตั้งแต่ **สมณะ** และบรรดา **ครู** ลงไป ให้บูรณาการขึ้นมาในเชิงนี้ *(การศึกษาโลกุตระ) ในระยะเริ่มต้นอาจมีความเข้าใจกันไม่ชัดเจน-ไม่ครบ-ไม่สมบูรณ์บ้าง หรือยังงงๆ อยู่...แล้วสงสัยว่า "จะดีหรือ ?"* ก็ขอให้ค่อยๆ ทำความเข้าใจ

โดยสรุปง่ายๆ ขอให้รับรู้ทั่วกันว่า *"การศึกษานี้ จะศึกษาไปเพื่ออะไร ?"*

การศึกษาต้องเป็นไปเพื่อ ***๑.ให้คนพ้นทุกข์อาริยสัจ มีความเป็นอยู่สุขทั้งหมดทั้งมวล ๒.ไม่ติดหลงโลกธรรม เป็นคนไม่บาป ไม่เป็นหนี้ในชีวิตต่อไปในอนาคต ๓.เป็นคนมีบุญ เป็นประโยชน์ต่อตน-ต่อท่าน-ต่อสังคมโลกตลอดไป***

ไม่ง่ายนะ ยาก ! เพราะ **คนไม่เข้าใจบาป** อาตมาตราหน้าได้ว่า ***"คนในโลกนี้ ดำเนินชีวิตอยู่ด้วยวิถีของ 'ทุนนิยม'...'บาป' ทุกคน"***

"พระพุทธเจ้า" ตรัสว่า ***"คนที่ตายจากร่างคนไปแล้ว จะได้เกิดมาเป็นคนอีกนั้น <u>น้อยกว่าน้อยนัก</u>"*** พระองค์ไม่ตรัสเล่นๆ หรือขู่นะ เป็นเรื่องที่จริงยิ่งกว่าจริง

เพราะคนในโลกนี้ **"เอาเปรียบเอารัดเป็นสามัญ ก็บาปทั้งนั้น"** ทั้งๆ ที่รู้อยู่

✧ "ทุนนิยม" (capitalism)

ความหนักหนาสาหัสสากรรจ์ของบ้านเมืองในขณะนี้ *(พ.ศ.๒๕๕๑)* **อำนาจเงิน** นับเป็นตัวปั่นป่วนจนมีอันเป็นไป ทำให้มีสำนวนพูดกันว่า...

เงินตกใส่หญ้า-หญ้าตาย เงินตกใส่ทราย-ทรายทรุด เงินตกใส่มนุษย์-

มนุสโสสิ *แปลว่า คุณยังเป็นมนุษย์อยู่หรือเปล่า ? หรือเป็น **'อมนุษย์'** ไปแล้ว !"*

"อำนาจเงิน" ทำให้มนุษย์ที่แปลว่า *ผู้มีจิตใจสูง กลายเป็นคนเนรคุณ เป็นคนขายชาติ เป็นคนเลวสุดเลวอย่างไรก็ได้ เพื่อให้มีทุนสามานย์มหาศาลกว่าใครๆ*

ซึ่งใน **ระบบ "ทุนนิยม" ที่ไม่มี "คุณธรรม" เป็นภูมิคุ้มกันที่แข็งแรงนั้น** ใครๆ ก็ต้องเป็นไปในแบบนี้ทั้งนั้น

คำว่า "นิยม" มาจากรากศัพท์ภาษาบาลีคำว่า "นิยมะ" แปลว่า *"เที่ยง มั่นคง ยืนยัน ยังเป็นอยู่ ยังไม่สูญสลาย ยังไม่เจือจางหายไป ยังเที่ยงอยู่"*

"ทุนนิยม" คือ ***"ความนิยม-ชื่นชอบ-ยกย่อง-ให้ค่า-ให้ราคา...ในทุน-ในวัตถุสมบัติ-ข้าวของ-เงินทอง-ผลประโยชน์-ผลกำไร-ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-สุข-ศักดิ์ศรี-อำนาจวาสนา"***

จิต "ทุนนิยม" ***(โลภจริต)*** **นี้** ***"จะทำงานทำการ...เพื่ออามิส-สินจ้าง-รางวัล-ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-สุข-อำนาจ-ศักดิ์ศรี*** *มากน้อยขึ้นกับความหนาบางของ **"กิเลส"** แล้วก็...กอบโกย-เก็บกัก-สะสม ถือสิทธิ...เอามากๆ-เอาเปรียบ-เอาให้หมด-เอาไม่หยุด-เอาไม่พอ-เอาไม่รู้อิ่ม จนมีมาก...ก็กินมาก-ใช้มาก-เสพมาก-ผลาญมาก"* นี้เป็นความนิยมชมชอบตามธรรมดาสามัญของมนุษย์ ซึ่งมีพื้นฐานจิตเป็น **"ทุนนิยม"** อยู่ทุกคน

ระบบ "ทุนนิยม" จึงคือ *"ระบบความเป็นอยู่ของชีวิต วิธีทำมาหากิน และแนวทางการดำรงชีวิต ที่มนุษย์กำหนดสร้างขึ้น มีทั้งส่วน ที่ดี และ ไม่ดี* *(ทุนสามานย์)* ***ที่ก่อความเลวร้ายรุนแรงในสังคม"***

อาตมาได้พยายามเผยแพร่ตามความรู้-ความเห็นจริง-เป็นจริงของอาตมา ด้วยหวังว่า *"เมื่อคนเราเข้าใจแจ่มแจ้งแล้ว จะเกิดความพยายามลดละเลิกในส่วนที่ไม่ดี"*

เพราะ **สนามแม่เหล็ก** ของ **ทุนนิยม มีความควบแน่นมาก มีแรงเหนี่ยวนำสูง** เราเกิดมาท่ามกลางสนามแม่เหล็กนี้ ซ้อนทับเราอยู่ ดังนั้น เราต้องควบคุมตนเอง ไม่ให้ **สนามแม่เหล็ก** ของ **โลกีย์** ของ **ทุนนิยม** โน้มน้าว-ฉุดรั้ง-ดูดดึงเราไปได้ เราต้องช่วยกันสร้าง **สนามแม่เหล็ก** *(บุญนิยม)* ที่ตรงข้ามกับ **ทุนนิยม** ขึ้นมาป้องกันตัวเองไว้

ระบบ "ทุนนิยม" เป็นระบบ "โลกียะ" ที่ซับซ้อนมากหลายยิ่งใหญ่ในโลกครอบงำมนุษย์แทบทุกคนจนเต็มรูป ครอบคลุมไปทุกชีวิต-ทุกอาชีพ-ทุกเพศ-ทุกวัยต่างมีสภาพของ **"ทุนนิยม"** กันทั้งชีวิต **เป็นระบบที่พัฒนาตนเองจนเกินสมบูรณ์แล้ว** *มีทั้งขบวนการ-มีทั้งเครือข่าย-มีทั้งกลยุทธ์-มีทั้งวิธีการที่มุ่งหาผลประโยชน์-รักษาผลประโยชน์ให้แก่พรรคพวกหมู่กลุ่มได้อย่างมีประสิทธิภาพ...*นี่เป็นส่วน**ที่เก่ง**ของระบบนี้

แต่...**ก็มี "ความเลวร้าย" แฝงอยู่ในเรื่องของ "ผลประโยชน์"** จนไม่คำนึงถึงความเห็นแก่ตัว และการเอารัดเอาเปรียบ เพื่อตนเอง และหมู่กลุ่มพวกพ้อง

แม้...**มีภูมิ-มีปฏิภาณ...รู้ดี-รู้ชั่วอยู่ว่า *"นี้เป็นความผิด-เป็นเรื่องทุจริต-เป็นความเหี้ยมโหดทารุณ"* แต่ผลประโยชน์-เงินทอง-ผลกำไร...ที่คาดหวังว่า "จะได้" ก็มักจะบดบังบิดเบือน "ภูมิรู้" ให้ไขว้เขวไป**

ความดี ความซื่อตรง ความจริงใจ ความเสียสละ ความเกื้อกูลเอื้อเฟื้อ ความกตัญญูกตเวที ความรู้เหล่านี้...มีอยู่ในมนุษย์ ทุกคนรู้อยู่ว่า *เป็นสิ่งที่ควรกระทำ ก็จะทำเฉพาะในกรณีที่เป็นประโยชน์ตอบแทนให้กับตนเอง และพรรคพวกเพื่อนพ้องหมู่กลุ่ม*

จึงกล่าวได้ว่า ***ระบบ "ทุนนิยม"*** *เป็นระบบที่ผสมระหว่าง* ***"ความดี"*** *และ* ***"ความเลว"*** *ระหว่าง* ***"ความรู้ดี"*** *และ* ***"ความแอบแฝง"*** *แล้วกลบเกลื่อนด้วยท่าทีลีลาพฤติกรรมซ่อนเชิง ฉาบหน้าด้วยมารยาทที่ขาดความจริงใจโดยสิ้นเชิง จนผู้คนไม่รู้เท่าทัน*

รากฐานของ "ระบบทุนนิยม" ก็คือ กิเลส "ความเห็นแก่ตัว" *(โลภ)*
โลภมากอยากได้เอามาให้ตนเองสมใจ อยากได้อะไรต้องได้ *(อภิชฌาวิสมโลภะ)*

เพื่อให้ได้สมตามความปรารถนาอันแรงกล้า *(อภิชฌาวิสมโลภะ)* ก็จะใช้ทุกศาสตร์-ทุกวิชา *(วิชามาร)* ที่หลากหลายเล่ห์เหลี่ยม-กลโกง-ซุก-ซ่อน-ลับ-ลวง-พราง ฯลฯ

และเมื่อไม่ได้สมตามความปรารถนาอันแรงกล้านั้น **"โทสะ"** ก็จะรุนแรง-อำมหิต-โหดเหี้ยม-กล้าทำร้าย-กล้าทำลาย ชีวิตใครๆ ข้าก็ไม่สนใจ

"ความเห็นแก่ตัว" ดังนี้ เป็นรากฐานของ **"ทุนนิยม"**

ผู้ใดไม่ศึกษา "โลกุตรธรรม" ก็ยากที่จะเข้าใจ และรู้เท่าทันโลกแห่ง "ทุนนิยม"

จะมองไม่เห็นทิศทาง และจะไม่เข้าใจเลยว่า *"การไม่นิยม...ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-สุข-วัตถุ-สมบัติ-อำนาจ-ศักดิ์ศรี จะเป็น* ***'คุณค่าความดี'*** *ตรงไหนของมนุษย์"*

ผู้ใดได้ "สะสมบุญ-สร้างบารมี" ไม่มีความโลภโมโทสันจัดจ้านมากนัก

ก็จะเห็นคุณค่าความจริงนี้ได้ ไม่ย้อนแย้ง สามารถปรับเปลี่ยนความคิดเห็น มีกำลังในการ **"ทวนกระแสโลกธรรม-ทวนกระแสทุนนิยม"** เอาตัวออกนอกวังวนอันเลวร้ายนี้ **หันทิศกลับมานิยมในทางการสร้างบุญ** *และจะดำเนินชีวิตอยู่ได้ ด้วยหลักการแห่ง* ***"บุญนิยม"****...มักน้อย-สันโดษ-ลดละ-ซื่อสัตย์-เสียสละ-ไม่เห็นแก่ตัวจัด-ไม่เอารัดเอาเปรียบ-ไม่โลภ มั่นใจในคุณค่าความดีความสามารถของตน ขยันหมั่นเพียรมีฝีมือแรงงานสร้างสรรผลผลิต ช่วยเหลือเฟือฟายมนุษย์โลกอย่างจริงใจ*

✧ "ทุนนิยม" เศรษฐกิจ "อัตวินิบาต"

ทุกวันนี้สังคมของโลกทั้งโลก ตกอยู่ใน "ระบบทุนนิยม"

คนทั่วโลกใช้ระบบ "ทุนนิยม" ทั้งนั้น แล้วยอมรับกันว่า *"สุจริตยุติธรรม"*

โลกทุกวันนี้ จึงเกิดการเบียดเบียนแย่งชิง แล้วก็เข้าใจว่า *"ใครสามารถเอาเปรียบได้กำไรมามากๆ เป็นสิ่งดีน่ายกย่องนับถือชมเชยชื่นชม"*

ทุกคนจึงเดินตามรอยนี้หมด ศึกษากันมามากๆ ก็เพื่อจะไปเอาเปรียบเอารัดทั้งสิ้น แล้วก็พยายามตีราคาค่าตัวให้เกินๆ ให้สูงๆ ให้แพงๆ เอาไว้

ความจริงควรได้เท่าไหร่ ไม่รู้ ! ต้องตีราคาเกินๆ ไว้ก่อน หรือตีราคาตามวุฒิทั้งๆ ที่ยังไม่เป็นอะไร ไม่ประสีประสาอะไร ฝึกหัดอะไรก็ยังไม่เคยเลย

นี้เป็น **"ความฉ้อฉล"** ในสังคมทั่วโลก ปฏิบัติผิดกันไปหมด

คนในโลกนี้ จึงไร้ค่า-ไม่มีประโยชน์ นี่ก็คือ **"หายนะใหญ่"**

การโลภโมโทสัน-กอบโกย-เอาเปรียบ-สะสมลาภ-ยศ-เงินทอง-ทรัพย์ศฤงคาร เป็นของตัวของตน อาตมาก็เทศน์แล้วเทศน์อีกว่า *"ทุกอย่างไม่เป็นของตัวของตน"*

ต่อให้เก่งเยี่ยมมีประสิทธิภาพสูง ทำงานสุจริต ไม่เอาเปรียบใครเลย แต่ก็ได้ตอบแทนกลับมาเป็นหมื่นล้าน-แสนล้าน ก็คือ *"การมีมากกอบโกยเอามาไว้เป็นของตนมาก แสดงถึงประสิทธิภาพการกอบโกยดูดเอามาให้ตนเองได้มากๆ"*

ดังนั้น **เศรษฐีโลกีย์** ก็มีแต่จะหอบกอบโกยหวงเอาไว้ที่ตัวเองมากๆ !

โลกมีทรัพยากร-มีทรัพย์สินจำนวนจำกัด มีเท่าที่มีหมุนเวียนใช้ในประชากร ถ้าเราโลภมาก-ดูด-กักตุน เอามาเป็นของตัวมาก *คนอื่นก็ต้องมีน้อย-ขาดแคลน-กระเบียดกระเสียร-ทุกข์-เดือดร้อน-อดอยาก-แย่งชิง* จนถึงขั้นต้องฆ่ากัน เพราะไม่มี

"การโลภมาก" ให้ตัวเองร่ำรวยมากๆ จึงเป็นการทำร้ายสังคม ทำให้เศรษฐกิจเดือดร้อน เป็น **"ความโง่"** ชนิดที่คนจะฉลาดรู้ได้ยากเหมือนกัน !

"ทุนนิยม" นี้...ก็เลวร้ายขึ้นทุกวันๆ เป็นระบบโลกที่...*ทุกข์ร้อน-เอารัด* *เอาเปรียบ-เบียดเบียน-แย่งชิง-คดโกง-กอบโกย-เก็บกัก-สะสม* จนกลายเป็นนิสัยและสัญชาตญาณ หลงสะสมมีมากๆ หาเพิ่มไม่มีที่จบ บานปลายเหมือนปากกรวย ยิ่งมี-ก็ยิ่งมาก ยิ่งมาก-ก็ยิ่งมี ไม่หยุด-ไม่พอ หลงบ้าอำนาจ **"จิตวิญญาณ"** ของผู้คนในระบบ...เสียสละไม่ได้-ให้ไม่เป็น-ใจไม่จริง **จิต**ไม่เป็น **"ภราดรภาพ"** มีแต่ **จิต "ขี้โลภเห็นแก่ได้เป็นของส่วนตัว"** อย่างที่แสดงผลปรากฏให้เห็นอยู่ในขณะนี้

"ทุนนิยม" โลภเอาของผู้อื่นมาเลี้ยงตน เป็นแนวคิดที่ไร้ประโยชน์ ไร้คุณค่าต่อผู้อื่นต่อสังคม จึงเป็นระบบที่ตั้งอยู่บน **"ความเห็นแก่ตัว"** ไม่มีที่สุด มีทิศทางบานไปสู่ปากกรวย แล้วก็เสพไม่มีที่จบที่สิ้น มีทิศทางการสร้าง**จิตวิญญาณ**ให้เป็นเช่นนั้น คือ *"ต่างคนต่างจะเอา ก็แย่งกันอย่างที่เป็นอยู่ในโลก แย่งกันด้วยเล่ห์เหลี่ยมซ่อนพราง ทำเป็นเกื้อกูลช่วยเหลือ แล้วก็ตักตวงเอาด้วยวิธีการที่ใครๆ รู้ไม่เท่าทัน ที่สุดก็แก่งแย่งก่อศึกสงครามต่อกัน"*

แม้**มีผลผลิตเหลือมากๆ แนวคิดทาง "ทุนนิยม" ก็จะเอาไปเผาทำลายทิ้งให้เกิดความขาดแคลน เพื่อรักษาอัตราราคาไม่ให้ตกต่ำ เป็นวิธีการอันชั่วร้ายเลวทรามมาก**

เศรษฐศาสตร์**"ทุนนิยม"** จึงกอบโกยขูดรีดเอาเปรียบเบียดเบียน...*ทั้งคน-ทั้งสัตว์-ทั้งทรัพยากรทุกสิ่งอย่างในโลกใบนี้* ด้วยความเผิน *(อวิชชา)* ก็นึกว่า *"ได้กำไร"*

นักเศรษฐศาสตร์ชื่อ "เดวิด คอร์เดน" เรียก "เศรษฐกิจปัจจุบันนี้" ว่า "ระบบเศรษฐกิจอัตวินิบาตกรรมโลกานุวัตร" (global suicidal economy) *ที่กำลังก่อภัยพิบัติยิ่งใหญ่และรุนแรงขึ้นไปเรื่อยๆ หากไม่เลิกไม่โยนทิ้ง**ระบบเศรษฐกิจวัตถุนิยม**แบบที่ใช้กันอยู่ทุกวันนี้ ตั้งแต่บัดนี้ ประชากรในโลกจะต้องล้มตายยิ่งกว่าเป็นเบือ จะเหลือไม่เกิน ๑๐ % เพราะภัยธรรมชาตินานัปการ ซึ่งเหตุการณ์นี้จะเกิดขึ้นอย่างช้าที่สุดก็ก่อนสิ้นศตวรรษนี้ โลกใกล้จะแตกแล้ว !*

ก็ใช่ ! อย่างที่เขานำเสนอมา ปัญญาชนที่มีภูมิปัญญาพอสมควรจะมองออกว่า *วิธีปฏิบัติของมนุษย์ทุกวันนี้ **มี "มิจฉาทิฏฐิ"** เข้าใจผิดหลงทิศหลงทางไปในเรื่องที่จะต้อง **"บำเรอชีวิต"** ด้วย **"กาม-อัตตา"** (บำเรอเท่าไหร่ก็ไม่พอ) คนเหล่านี้ จึงผลาญพร่าทำลายวัตถุดิบทรัพยากรธรรมชาติต่างๆ ของโลกไปอย่างสูญสิ้น*

ดังนั้น **ความสมดุลทางธรรมชาติทุกอย่าง** ในโลก ในมหาจักรวาล **ก็จะวิปริตแปรปรวน** ทั้งการเคลื่อนไหว ทั้งการทรงสภาพ เกิดแผ่นดินไหว ร้อนแล้ง น้ำท่วม ระเบิด แตก ทำลาย ฯลฯ เป็นพิษเป็นภัยขึ้นมาได้อย่างแท้จริง

ระบบเศรษฐกิจ **"ทุนนิยม"** ที่เขาตั้งชื่อไว้อย่างน่ากลัวว่า **"อัตวินิบาต"** คือ **"เป็นเศรษฐศาสตร์การฆ่าตัวตาย"** นั้น **ก็จริงที่สุด !**

อาตมา จึงมีเป้ามุ่งพุ่งเพ่งตรงไปที่แนวคิดระบบ "ทุนนิยม" ว่า *"เหลวไหล ทำให้สังคมเลวร้ายเดือดร้อน เพราะมีความโลภเป็นแกน"*

สังคมที่ใช้...**ระบบ "ทุนนิยม" ในการดำเนินชีวิต**...*จะไม่เกิดการเป็นอยู่สงบ ไม่เกิดความอุดมสมบูรณ์พูนสุข มีแต่ผลาญทำลายไปเรื่อย เป็นงูปากใหญ่กินมาก*

กินจุ กินไม่รู้หยุด กินผู้อื่น และกินหางตัวเองไปเรื่อยๆ จนเกือบจะถึงหัวแล้วด้วย

ทุกวันนี้ก็ยิ่งเห็นว่า *"ทุนนิยม กำลังถึงทางตันแล้ว ใช้การไม่ได้แล้ว"*

ฉะนั้น **ความตายของ "ทุนนิยม" กำลังคืบคลานเข้ามา** การเกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไป เป็นสัจธรรม **"ระบบทุนนิยม"** ก็เป็นสัจธรรมอันหนึ่ง เกิดขึ้นแล้ว-ก็ตั้งอยู่มาได้ชั่วระยะหนึ่ง-แล้วก็ต้องตายไป **เพราะเป็นระบบที่ร้ายแรง-เลวมาก**

อาตมาจึงพูดหนักแรงมากขึ้นๆ แต่ก่อนไม่พูดแรง เพราะหมู่กลุ่มเราน้อย

"ทุนนิยม" ขูดรีดเอาเปรียบเบียดเบียนสังคม...เป็นหนี้เวร-หนี้กรรม
ถ้า **เข้าใจธรรมะแล้ว จะรู้สึกขนลุกขนพอง จนไม่กล้าทำ !**
ขูดรีดเขาชาตินี้มากเท่าไร **เกิดชาติหน้าเป็นวัวควายใช้หนี้ ก็ยังน้อยไป !**
ที่พูดนี้ เป็น **"อจินไตย"** คนทำบาปเป็นอย่างนี้เอง
ดังนั้น **อาตมาจะไม่ทำบาปใดๆ เด็ดขาดเลย**
เกิดชาติหน้า จะคาบช้อนทองออกมาจริงๆ เพราะอาตมาไม่ได้ขูดรีดสังคม !

✧ "ทุนนิยม" เป็นภัยของโลก

นักคิดต่างวิเคราะห์วิจัยรู้กันแล้วว่า *"ทุนนิยม เป็นโทษภัย แม้แต่ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ-ต้นไม้-ภูเขา-วัตถุ-สิ่งแวดล้อมทุกอย่าง กระทั่งทำให้โอโซนของโลกทะลุ"*

รวมถึง **ก่อชนวน "สงคราม" ก็ระบบ "ทุนนิยม" เป็นเหตุทั้งนั้น** เป็นระบบที่ **ล้มเหลวทำลายคนอย่างฉิบหายวายป่วง** ทำลายอย่างนั้นยังน้อยไป เห็นหยาบๆ

เขายังไม่เห็นอย่างที่อาตมาเห็นชัดๆ ว่า ***"ที่ได้ทำลายไปมากกว่ามาก ทำลายละเอียดลึกกว่าถึงรากเหง้า นั่นคือ ได้ทำลายจิตวิญญาณมนุษย์"*** ทำให้คนด้านชา-หยาบคาย-จัดจ้าน-เหลวแหลก-เลวทราม-ต่ำช้า ทำให้ **"จิตใจ"** คนชั่วร้ายไปต่างๆ นานาสารพัดละเอียดยิบมากมายก่ายกอง จนไม่รู้จะใช้ภาษาสื่ออย่างไร

"ทุนนิยม" ทำลายนามธรรมทาง "จิตวิญญาณ" ของคน ไปมากกว่ามาก !
สรุป **แนวคิดอย่าง "ทุนนิยม" ทำให้คนมีชีวิตอยู่อย่างไม่มีความดีงาม**
เป็น **ความเจริญ...หรือความเสื่อม ดี...หรือไม่ดี คิดกันให้ดีๆ !**

นักคิดก็พยายามคิด พยายามคลำหาทางออก แล้วก็คิดได้แค่ *"สังคมต้องมีความหลากหลาย ต้องเป็นไปเพื่อสันติภาพ"* ก็คิดได้อย่างนี้

เมื่อ **วิธีการก็หลากหลาย ชุมชนก็หลากหลาย** ยิ่งหลากหลายก็ยิ่งมวลแตก ไม่เป็นวิธีการหนึ่งเดียว **ไม่เป็น...เอโกธัมโม-ทิฏฐิสามัญญตา-สีลสามัญญตา**

แล้ว **จะทำลาย "ทุนนิยม" ได้อย่างไร ?** นักคิด...คิดกันไป ก็เดาส่งไป !

อาตมาว่า *"แนวคิดนี้ไม่มีทางสำเร็จ" เพราะ **"ทุนนิยม"** ผนึกหัวกันแนบแน่น*

อาตมายิ่งคิด ก็ยิ่งเห็นว่า ***"ทิฏฐิต้องชัดเจน ไม่วิจิกิจฉา ไม่สัดส่ายเลือกทางอื่น ต้องเลือกระบบ 'บุญนิยม' แน่แน่วทิศเดียว เป็นระบบวิธีการของมนุษย์"***

อาตมาแนะนำบอกสอน **"สัจธรรม"** อย่างนี้ได้ ก็เพียงผู้คนหมู่หนึ่งที่ศรัทธาเลื่อมใส ที่ได้สั่งสมบุญบารมีร่วมกันมาแต่เดิมเท่านั้น

ประชาชนในโลกแห่ง "ทุนนิยม" ที่นับถือระบบการปกครองแบบ...ประชาธิปไตย-สังคมนิยม-คอมมิวนิสต์-เผด็จการ หรือลัทธิปกครองในรูปแบบใดก็ตาม

ก็ล้วนตกอยู่ภายใต้อำนาจยิ่งใหญ่ของ "ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-โลกียสุข"

นั่นคือ *ประชาชนคนโลกีย์ทั้งหลาย นับถือหลงใหล **โลกธรรม** ชนิดฝังหัวจริงๆ ว่า **"ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลกียสุข"** เป็น **"อธิปไตย"** เป็น **"อำนาจยิ่งใหญ่"** อย่างไม่สามารถพ้นจากความเป็นทาสไปได้เลย (ระบบทุนจึงยิ่งใหญ่ตามอำนาจโลกธรรม)*

เพราะ **คนทั้งหลายเกือบทั้งโลก ไม่เชื่ออำนาจที่มาจาก "ธรรมะ"** ว่า *"จะพาชีวิตตนและสังคม ให้เจริญก้าวหน้าพัฒนาไปสู่...**สุข-สงบ-สุภาพ-เรียบร้อย-ราบรื่น-ง่าย-งาม-อุดม-สมบูรณ์** หรือไปสู่ **'สันติภาพ'** อันวิเศษถาวรได้จริง"*

แต่ลึกๆ ก็พอรู้ว่า "ธรรมะ" นั้นคือ "สิ่งดีสุดประเสริฐยิ่ง" จึงมีผู้อาศัย "ธรรมะ" เป็นองค์ประกอบเล็กๆ น้อยๆ สร้างหนุนส่งเสริมบุคลิกของตนเท่าที่พอทำได้ ทว่าไม่เอาจริงจัง หรือไม่เอา **เวลา-แรงงาน ทางกาย-ทางสมอง** และ **ทรัพย์สินทุนรอน** มาทุ่มเทโถมให้กับ **"ธรรมะ"** เหมือนกับทุ่มเทโถมให้กับการหา **"ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-โลกียสุข"**

ในประเทศไทยมี **"ชาวพุทธ"** กว่า ๙๐ % ยังคงตกเป็นทาส **"ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-โลกียสุข"** ยังไม่สามารถ **"หลุดพ้น"** จาก **"อำนาจยิ่งใหญ่"** นี้ได้ เฉกเช่นเดียวกับชาวประชาชนที่ไม่ใช่พุทธทั้งหลายส่วนใหญ่ในโลกอยู่นั่นเอง ก็เพราะไม่ปฏิบัติตามแนวทางปฏิบัติ เพื่อให้ตนหลุดพ้นจาก **"โลกธรรม"** ดังกล่าว

แนวทางปฏิบัติที่สามารถพาให้ "หลุดพ้น" จากความเป็นทาสของ "ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-โลกียสุข" ได้เด็ดขาดสัมบูรณ์ *(absolute)* **และยั่งยืน** *(sustainable)*

ก็คือ "โลกุตรธรรม" ของ "พระพุทธเจ้า"

ซึ่งเป็นธรรมะที่พระพุทธองค์ทรงค้นพบ มีใน **"ศาสนาพุทธ"** ศาสนาเดียวเท่านั้น และอาตมาขอยืนยันว่า **"โลกุตรธรรม"** นี้แล ที่จะพาคน **"หลุดพ้น"** จากความเป็นทาส ของ **"โลกธรรม"** ได้อย่างเด็ดขาดสัมบูรณ์ *(absolute)* และยั่งยืน *(sustainable)*

✧ "บุญนิยม" (boonism)

คำว่า "บุญ" มาจากรากศัพท์ภาษาบาลีคำว่า "ปุญ, ปุญญะ" แปลว่า "การชำระ หรือเครื่องชำระ"

"บุญนิยม" จึงหมายถึง ***"นิยมการชำระ...ความเลวร้าย-ความเห็นแก่ตัว-ความโลภ-ความโกรธ-ความหลง-ความยึดถือเสพติดเก่าๆ ที่มีอยู่เป็นพื้นฐานของ 'จิตวิญญาณ' ออกไปให้หมดให้ได้"***

เมื่อ **เกิด "สัมมาทิฏฐิ" เข้าใจ "บุญนิยม" ด้วยปัญญาแล้ว "การได้ให้-ได้เสียสละ" จึงเป็นบุญแก่ตนโดยตรง-เป็นคุณค่าแก่โลกโดยรอบ** ยิ่งมักน้อยเท่าไร ก็ยิ่งตีราคาค่าแรง-ค่าความคิดถูกๆ ก็ยิ่งเป็น **"กำไร"** โดยสัจจะของเรา

ผู้ที่ศึกษา "ทฤษฎีกำไร-ขาดทุน ของอาริยชนที่แท้" จนเข้าใจชัด

จะเห็นจริง จะเห็นดีด้วย *แม้ **"กิเลส"** ภายในจิตยังติดยึด **"ทุนนิยม"** อยู่ ยังไม่นิยม-ยังไม่ชื่นชม-ยังไม่ยอมเลือกทาง **"บุญ"** นัก ก็ตาม*

ก็นับว่า ***"ปัญญาของเราเข้าใจถูกทางแล้ว"*** *เป็น **"สัมมาทิฏฐิ"***

คำว่า "บุญนิยม" อาตมาเป็นคนตั้งเอง ไม่มีในพระไตรปิฎกหรอก

อาตมาตั้ง **"บุญนิยม"** ขึ้นมา เพื่อให้เป็นคู่เทียบ-คู่เคียง ของ **"ทุนนิยม"**

จะได้ยก...ข้อดี-ข้อเสีย...ขึ้นมาพิจารณาทำความเข้าใจกันอย่างกว้างขวาง

แนวคิด **"บุญนิยม"** อาตมาได้อธิบายมามากมายซ้ำซาก มีอุดมการณ์ว่า...

๑. ขายราคาต่ำกว่าท้องตลาด ***๒. ขายราคาเท่าทุน***

๓. ขายราคาต่ำกว่าทุน ***๔. แจกฟรี***

"บุญนิยม" มีแนวคิด มีสัจจะ มีค่านิยมว่า *"คนที่มีคุณค่าประโยชน์ มีความเอื้อเฟื้อเกื้อกูล มีความดี ซื่อสัตย์ เสียสละ ไม่เห็นแก่ตัว ถึงจะเป็นคนมีบุญ"*

"บุญนิยม" ละล้างความติดยึดเห็นแก่ตัว...จนไม่ยึดติด พึ่งตนเองได้ แล้วช่วยผู้อื่น เส้นทางชีวิตก็จะมีจุดจบ-มีที่สิ้นสุด **มีทิศทางไปสู่ก้นกรวย** *(ไม่ขี้โลภ)*

"บุญนิยม" จึงต่างจาก **"ทุนนิยม"** ที่บานปลายไปสู่ปากกรวย *(โลภไม่สิ้นสุด)*
แต่ **"บุญนิยม"** ไม่ได้เป็นพิษเป็นภัย และไม่ได้ทะเลาะกันกับ **"ทุนนิยม"**
เพราะ **"บุญนิยม"** เป็นตระกูลให้ **"ทุนนิยม"** เป็นตระกูลเอา
คนหนึ่งให้ *(บุญนิยม)* คนหนึ่งเอา *(ทุนนิยม)* จึงอยู่ด้วยกันได้

"บุญนิยม" สร้างสรรอะไรได้แล้ว ก็รู้จักทาน รู้จักบริจาค รู้จักเสียสละ รู้จักให้ รู้จักเกื้อกูล รู้จักเอื้อเฟื้อ รู้จักแบ่งแจก รู้จักค่าของ "บุญ" ที่แท้จริง

"บุญ" คือ **"การให้"** โดยไม่เอาอะไรแลกเปลี่ยนกลับมาอย่างเอาเปรียบ หรือเอาเกินค่าที่เราให้เขา เช่น *"ทุน ๑๐๐ ขายเกิน ๑๐๐ ไม่มีบุญ-ไม่มีค่า แล้วยังแถมได้บาปอีก ขายต่ำกว่าทุนมาก-ก็ได้บุญมาก แจกฟรีได้ยิ่งดี"* นี่คือหลัก **"บุญนิยม"**

"บุญนิยม" ถือว่า **"ขาดทุน คือ กำไร"**

ถ้าให้ได้หมด **"แจกฟรี"** เลย **ก็ได้ "บุญ" เต็มที่ ได้ "เสียสละ"** เป็นกุศลผลบุญของเรา เพราะเรามีประโยชน์ต่อผู้ที่เราได้ให้ไปเต็มๆ นี่คือ **"กำไรอาริยะ"**

"ประโยชน์ตน" ก็คือ *"เราสร้างได้มาก ให้ผู้อื่นได้มาก และเรากินน้อยใช้น้อย โดยไม่ทรมานตน ไม่ติด-ไม่หลงใหล...สิ่งที่เขามอมเมาเรานานาสารพัด ลดกิเลสได้ ตัดกิเลสได้จริง กินเพื่ออยู่ นุ่งห่มก็แค่ปกปิดร่างกาย ที่อยู่ที่พักก็พอสมควร ไม่ต้องแข่งกันตกแต่งประดับประดาอวดอ้างทับถมข่มเบ่ง"*

ประโยชน์ท่าน ก็คือ *"เราได้ให้ ได้เสียสละจริงๆ ให้เขาได้จริงๆ ทั้งแรงงาน -เวลา-ทุนรอน-ความรู้-ความสามารถ-วัตถุ"*
และ *"มีจิตใจไม่ต้องการอะไรแลกเปลี่ยนตอบแทน แม้คำสรรเสริญเยินยอ"*
เราต้องเป็นคนชนิดนี้ให้ได้ ซึ่งมีคุณค่าในโลกในสังคมมนุษยชาติอย่างมาก

"ให้" ไม่ใช่ "แลกเปลี่ยน" ให้เป็นให้...ไม่ทวงบุญคุณ แบบให้ไปแล้ว...ก็แลกลาภหมุนเวียนกลับคืนมาให้ตนเอง เป็นเล่ห์เหลี่ยมเชิงกลวิธีการ

เช่น ทำทาน เพื่อโฆษณาให้ได้อะไรย้อนกลับคืนมา มากกว่าที่เราทานออกไปให้ไป ถ้าตั้งจิตว่า "ทำทานแล้ว เราต้องได้ผลตอบแทนกลับคืนมามากกว่าที่ทำ"

จิตตั้งจริงๆ เกิดมโนกรรมจริงๆ คนนี้ทำทาน "ขาดทุน" ได้ทั้งบุญ-ทั้งบาป

"บุญ" ที่ให้ **"บาป"** ที่โลภ *(คือ **"โลภจิต"**) เพราะไม่ได้เรียนรู้ **"โลกุตระ"***
"การทำทาน" ที่หวังผลตอบแทน จะได้กุศลอยู่บ้าง *ก็ได้แต่ **"โลกียกุศล"***

"แก่นแท้" ของ "บุญนิยม" ก็คือ "การมุ่งไปสู่นิพพาน"

✧ “บุญนิยม” คือ ทางรอด

เกิดมาแล้วคุณจะเอาอะไร เป็นคนสุข-คนสูง-คนทันสมัย-มีสุดยอดสมบัติ แสวงหาสะสมกันไป จนรวยไม่รู้เท่าไหร่แล้ว ! ก็ยังไม่หยุด !

เมื่อไหร่จะหันทิศกลับมาทางนี้บ้าง เส้นทางแห่งการสร้างสรรเสียสละ ซึ่งทวนกระแสกลับกันกับ **“โลกียะ”** เพราะเส้นทาง **“โลกุตระ”** เดินทางเข้าไปสู่ **“สมบัติสูญ”**

คนที่ชัดเจนและมั่นใจในตัวเองแล้ว แม้ไม่รวยเท่าเขา เราก็พอแล้ว พออยู่ พอกิน ไม่ซมซาน ไม่ทุกข์ร้อนอะไร จะไม่ให้รวยยิ่งไปกว่านี้ ก็ได้ !

คนที่มี **ภูมิธรรม** จะรู้ว่า ***“เราไม่ต้องรวยไปกว่านี้ เราก็สบายแล้ว”*** **และจะทำอย่างไร จึงจะสละสิ่งที่เรามีอยู่นี้ออกไปให้ได้อีก แล้วใจเราก็ยังสบายดี** แรกๆ อาจจะฝืนบ้าง ก็ต้องพากเพียรลดละ-ปลดปล่อย-เสียสละต่อไป จนไม่ต้องฝืน

อาตมาสอนให้สละออกอย่างนี้ โลกได้รับผลดีแน่นอน แนวคิด “ทุนนิยม” มีสอนอย่างนี้ไหม ? มีแต่เอาๆๆ ผลเสียจึงเกิดอยู่ตลอดเวลาทุกวินาที

ทุกมหาวิทยาลัยไม่ได้สอนแนวเศรษฐศาสตร์อย่างนี้ **มีแต่เศรษฐศาสตร์กอบโกยให้เก่งๆ ทั้งนั้น สอนกันทั่วโลก** ตัวเลขที่ได้กำไรมากๆ ก็ถือว่า *“เศรษฐกิจดี”*

ทุกคนก็พยายามหาตัวเลขสูงขึ้นเรื่อยๆ เป็นหลักทรัพย์กองพะเนินขึ้นเรื่อยๆ

ทุกคนมีแนวคิดอย่างนี้ทั้งนั้น **ที่สุดก็ต้องแย่งชิงกัน ฆ่าแกงกัน**

แล้วจะหาความสงบ-ความสุข จากสังคมได้อย่างไร ? จะหาได้หรือ ?

แล้วก็คิดอย่างสุจริตใจว่า *“ใครๆ เขาก็คิดกันอย่างนี้ทั้งนั้น”* ยกเว้นโพธิรักษ์บ้าๆ บอๆ คนเดียว แต่เดี๋ยวนี้ก็มีคนร่วมบ้าๆ บอๆ มากขึ้นพอสมควร

ถ้าเรารวมกลุ่มกันเป็นมวล มีความคิด “บุญนิยม” อย่างนี้ จะช่วยสังคมไว้ได้มาก *เพราะเราไม่รีดนาทาเร้น ไม่เอาเปรียบเบียดเบียนขูดรีด ไม่กอบโกยกักตุน ไม่ทำให้สังคมเดือดร้อน ไม่เป็นเหตุให้คนต้องดิ้นรนแย่งชิงเข่นฆ่ากัน*

ยิ่งพวกเรา...*มีสมรรถนะสูงทำงานเป็นกลุ่มแบบบริษัทใหญ่ ถ้าคิดค่าแรงงานของทุกคนด้วย เราจะดูดดึงเอามาจากสังคมได้อีกมาก โดยที่ไม่ได้เอาเปรียบอะไรมากมายตามสัจธรรม ยิ่งเราไม่กินไม่เสพให้กิเลสอ้วน เราก็ยิ่งจะมีเงินมีทุนเหลือมากเป็นทุนกองโตๆ ร่ำรวย เอาไปฝากแบงค์ก็ได้ดอกเบี้ย หรือเอาไปลงทุนก็จะได้เงินเพิ่มขึ้นอีก ถ้าคิดอย่างนี้ก็มีแต่จะโลภมากดูดเอามาให้กับเราได้อีกมากมาย*

ที่สุดพวกเรา...***ก็จะกลายเป็น “ทุนนิยม” ไป***

แต่เราไม่ทำอย่างนั้น นั่นคือ *"เราได้สะพัดให้แก่สังคมแล้วทันที ด้วยการแบ่งแจก-เสียสละ-ขายถูกตามหลักบุญนิยม* ***เราได้ช่วยสังคมทางเศรษฐศาสตร์*** *ไม่ให้เกิดการแย่งชิง-เดือดร้อน-ขาดแคลน เพราะกอบโกยไว้ที่เรามาก"*

ระบบ "บุญนิยม" นี้ อาตมามีความเชื่อมั่นอยู่ในใจจริงๆ ว่า *"หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝนร่วมมือสร้างสรรให้เกิด-ให้เป็น...ผู้เจริญรอยตามระบบ* ***'บุญนิยม'*** *นี้กัน จนมีคุณภาพ (quality) และปริมาณ (quantity) เพียงพอ ระบบ* ***'บุญนิยม'*** *นี้* ***จะช่วยสังคมมนุษยชาติ ที่ถูกพิษร้าย และฤทธิ์เดชของระบบ 'ทุนนิยม' ต้อนเข้ามุมอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ๆ"***

ขณะนี้ผู้คนในสังคมจะเห็น-จะรู้ตาม...ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม...ยิ่งยากใหญ่ เพราะ **คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้** ต่างก็ล้วนดำเนินชีวิตกันอยู่ด้วยระบบ **"ทุนนิยม"** อย่างสนิทสนม และตายใจว่า *"ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย"*

และ **ผู้ที่พอจะรู้ตาม และเป็นไปได้** หรือดำเนินชีวิตในระบบ **"บุญนิยม"** ได้แล้ว ก็ยังมีจำนวนน้อยนิดเหลือเกิน

ส่วน **ผู้ที่เห็นชัด และเข้าใจได้ว่า** *"ระบบ* ***'ทุนนิยม'*** *นี้ กำลังเข้ามุมอับไป ไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลก ให้เกิดสุขสันติอย่างอุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์...ไม่ได้"* นั้น **ก็ยังมีน้อยอยู่** จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุดๆ จริงๆ

แต่อาตมาก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า คือ ***"ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ 'บุญนิยม' นี้ ให้ได้ แล้วสังคมมนุษยชาติในโลกจะไปรอดได้แน่ๆ"***

ดังนั้น ต่อไปในอนาคต **"เพื่อการแก้ปัญหาสังคมอย่างตรงประเด็น" "นักบริหาร" จะต้องติดตามศึกษาระบบ "บุญนิยม"** *(ปรับทุกศาสตร์ในโลกให้เข้าระบบบุญนิยม)* ***เศรษฐศาสตร์บุญนิยม รัฐศาสตร์บุญนิยม นิติศาสตร์บุญนิยม สังคมศาสตร์บุญนิยม ศึกษาศาสตร์บุญนิยม ฯ***

✧ บุญนิยม มุ่งมาจน

อาตมาบอกเสมอๆ มาที่นี่...มาหมดตัวตน-มาจน-มาเป็นวัวงาน-มาช่วยสร้างสรรทำประโยชน์ให้แก่สังคมมนุษยชาติ อย่างมีวิธีการเสียสละแจกจ่ายสะพัดตามหลัก **"เศรษฐศาสตร์บุญนิยม"** ใครมีหน้าที่ผลิต-ก็ผลิต ใครมีหน้าที่สะพัด-ก็สะพัด ใครมีหน้าที่บริหาร-ก็บริหาร ช่วยกันสร้างสรรผสมผสานให้ครบวงจร

คุณค่าประโยชน์ที่ได้ให้ไป-ที่ได้เสียสละ**ให้แก่ผู้อื่น** นั่นแหละคือ **"สิ่งที่ได้"**

ขอยืนยันว่า **ลัทธิระบบ "บุญนิยม" จะอยู่รอด**

"ชาวอโศก" ก็จะเป็นอีกกลุ่มหนึ่ง ที่พยายามพิสูจน์ระบบ **"บุญนิยม"**

ถ้าพวกเรา **"ชาวอโศก"** พยายามขยันเพียรสร้างสรรประสิทธิภาพให้สูงขึ้นๆ อัตราก้าวหน้าเจริญมากพอ อีก ๓๐ ปี ก็คงเห็นรูปร่าง

"การพัฒนาตนเอง" ไปสู่ความเป็นมนุษย์ที่ "ประเสริฐสูงสุด" ทำได้อย่างไร?

"ศาสนาพุทธ" เน้น "การปฏิบัติธรรม" อยู่กับ "การงาน" ทุกชนิด

ที่เป็น "สัมมาอาชีวะ" หรือเป็น "สัมมากัมมันตะ"

ดังนั้น คนเราจะ**พัฒนาตน**ให้ถึงขั้น **"สัมมา"** เข้าเขต **การงานที่ดี** ไปสู่ **"ความบริสุทธิ์ประเสริฐ"** สูงขึ้นๆ เรื่อยๆ นั้น เราจะต้อง **"พ้นมิจฉาอาชีวะ"** ให้ได้เสียก่อนทีละขั้นๆ *เข้าใจแค่ไหน-ทำได้แค่ไหน...ก็ทำไปก่อน ตายแล้วชาติหน้าก็มาทำต่อ !*

เชื่อว่า ***"พวกเราคงเข้าใจกันแล้ว"*** *ขอให้ทุกคนจงพากเพียรกระทำเถิด !*

ถ้าเราก้าวหน้าไปใน **"โลกุตรธรรม"** เรื่อยๆ สังคมก็ได้รับผลประโยชน์จากเรา ยิ่งมีคุณภาพจริงและมีปริมาณมากขึ้นๆ โลกก็จะลดความแย่งชิง-ลดความยากแค้น จะอุดมสมบูรณ์เหลือสะพัดสู่คนอื่นๆ เพิ่มขึ้นๆ นี่คือ **"เศรษฐศาสตร์บุญนิยม"**

และจงจำใส่ใจไว้ว่า *"ลัทธิที่สอนให้คนรวย เป็นลัทธิที่ทำลายสังคม"*

"พระพุทธเจ้า" จึงสอนคนให้มา "จน" โดยพระองค์ทำตนเป็นตัวอย่าง

พระองค์มีทรัพย์สินศฤงคาร-มีเวียงวัง พระองค์ทรงทิ้ง ! น้องชาย-ลูกชาย-มารดา-ชายา...ก็เอามาบวชเกือบหมดวัง จนตระกูลของ **พระพุทธเจ้า** แทบไม่มีใครครองเมืองกบิลพัสดุ์ พระองค์เอามาบวชหมด พระมหานามต้องมาครองเมืองแทน

มนุษย์ยุคนี้ต้องพิสูจน์ "สัจธรรม" ทั้งตัวบุคคล และสังคมกลุ่ม

อีก ๕๐๐ ปี **ระบบ "บุญนิยม"** ที่อาตมาพาทำแบบนี้ จะเจริญ !

*ถ้าใครเป็นตัวขบถ-ตัวถ่วง-ตัวทำลาย คนนั้นก็จะ **"บาป"** ซ้ำ...**"บาป"** ซ้อน !*

*ถ้าใครช่วยสนับสนุนส่งเสริม ใช้เรี่ยวแรงลงมือสร้าง **"บุญ"** ก็จะมาก !*

ยุคนี้เป็นยุคที่ **"บุญราคาแพง บาปราคาแพง" !**

ยุค **"พระพุทธเจ้า"** คนยังไม่ฉลาดมาก ทำบาป...ก็ทำโดยไม่รู้-ทำโดยไม่เจตนา ...บาปก็ไม่มาก แต่ยุคนี้คนฉลาดมาก...ทำบาป-ก็บาปมาก...ทำบุญ-ก็บุญมาก

ขอให้ทุกคนจงฉลาด "ทำบุญ" ให้มากกันทั่วทุกคน

✧ ทฤษฎี "กำไร–ขาดทุน" ของอาริยชน

"ต้นทุน" ของสิ่งผลิตใดๆ ก็ตาม จะประกอบไปด้วย :–

๑. ต้นทุนวัตถุ *(รวมค่าใช้จ่ายทุกอย่าง)* = **๖๐**
๒. ต้นทุนแรงงาน ทางกาย = **๒๐**
๓. ต้นทุนแรงงาน ทางสมอง *(ความรู้)* = **๒๐**
รวม **"ต้นทุน" สิ่งผลิต** = **๑๐๐**

- ถ้าผู้สร้างสิ่งผลิตนี้ ขายไปในราคา ๑๖๐ นั่นคือ ผู้นั้น ขาดทุน ๖๐
เพราะ **"ขูดรีด"** เอาจากสังคมเกินต้นทุนมา **๖๐** !
จึง **มี "หนี้"** ต่อสังคม หรือ **มี "บาป"** ตามสัจธรรม ถ้ายิ่งขายไปในราคาสูงขึ้นอีกเท่าใดๆ ก็ยิ่ง **"ขาดทุน"** หรือ **มีบาปแท้เป็นหนี้สังคมจริง** ยิ่งขึ้นเท่านั้นๆ

- ถ้าผู้สร้างสิ่งผลิตนี้ ขายไปในราคา ๑๐๐ นั่นคือ ผู้นั้น สูญเปล่า
เพราะ **ไม่ได้ให้อะไร** แก่สังคมเลย !
จึง **ไม่มีบุญ** ไม่มีคุณค่าอะไรในสังคม

- ถ้าผู้สร้างสิ่งผลิตนี้ ขายไปในราคา ๗๐ นั่นคือ ผู้นั้น กำไร ๓๐
เพราะ **"เสียสละ"** ให้แก่สังคม **๓๐** !
จึง **มี "บุญ"** ต่อสังคม หรือ **มี "คุณ"** ตามสัจธรรม ถ้ายิ่ง **ขายไปในราคาต่ำกว่า "ต้นทุน" อีกเท่าใดๆ** ก็ยิ่ง **"กำไร"** หรือ **มีบุญแท้เป็นคุณต่อสังคมจริง** ยิ่งขึ้นๆ เท่านั้นๆ ฉะนั้น ผู้เป็น **"อาริยชนแท้จริง"** ก็ยิ่งจะพัฒนาการขาย หรือทำอัตราค่าแรงงานของตนให้ถูกลงๆ ต่ำลงๆ พร้อมกับพยายามเรียนรู้-หาวิธี-ฝึกตนเอง ให้สามารถ **"เป็นอยู่ได้"** อย่างสบายสมบูรณ์ นั่นคือ **"ความวิเศษประเสริฐยิ่ง"**

- ถ้าผู้สร้างสิ่งผลิตนี้ ให้ฟรี แก่สังคม นั่นคือ ผู้นั้น กำไรเกิน ๑๐๐
เพราะ เพียงแค่ได้ **"เสียสละ"** แรงงานทางกาย และทางสมอง ให้แก่สังคมเต็มค่า *นั่นก็คือ "บุญจริงๆ มีคุณค่าแท้ๆ แล้ว ๑๐๐ % เต็ม"*
ยิ่ง **"เสียสละ"** วัตถุแถมรวมลงไปด้วยอีก นั่นคือ *"ท่านมีบุญจริงๆ มีคุณค่าแท้ๆ สูงสุดได้ถึง ๒๐๐ % ทีเดียว" !*
จึง **มี "บุญ" ตามสัจธรรมสูงสุดแท้ มี "คุณค่า" ต่อสังคมเยี่ยมยอดจริงๆ**
นี้คือ **"บุญแท้ๆ ของมนุษย์อาริยะ"**

✧ “สาธารณโภคี” เศรษฐกิจชนิดใหม่

“เศรษฐกิจโลก” ติดกับดัก *(ความโลภ)* **ของตนเอง มืดมน จ่อจุดหายนะพินาศ ทุกข์ร้อนสาหัส ปั่นป่วนทุกระดับชั้น เพราะพูดกันด้วย “ภาษาเงิน”**

“สาธารณโภคี” เศรษฐกิจชนิดใหม่ พูดกันด้วย “ภาษาใจ” เสียสละ-ลดละ “กิเลส” คือ “ทางรอดสุดวิเศษของมวลมนุษยชาติ”

ในสังคมคนโลกีย์ธรรมดาสามัญ ที่ไม่เข้าใจสัจธรรมลึกๆ อันคือ “โลกุตระ” จะมีวิถีชีวิตฝึกฝนตนมา**ทำงานร่วมกัน** เพื่อเจตนาหา**ผลประโยชน์ตอบแทน**ให้แก่ตัวเอง ให้ตนเองได้...*ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-โลกียสุข-กาม-อัตตา*

แต่พวกเราชาวอโศกทุกคน ที่มาอยู่รวมกันในชุมชนอโศกทุกแห่ง อาตมาได้ตั้งเป้าไว้อย่างชัดเจน คือ *“การฝึกฝนตนเองให้เป็นผู้ที่ไม่เอาเปรียบ ไม่เอาประโยชน์จากผู้ใด มีแต่จะมาละล้าง ‘ความเห็นแก่ตัว’ แล้วก็มาทำงานเหมือนกับคนในโลกทั่วไป ไม่มีใครมารับจ้าง ไม่มีใครอยู่ในที่นี้ เพื่อที่จะแสวงหาทางสร้างผลได้ หรือสร้างผลประโยชน์ตอบแทนแบบโลกๆ ให้กับตัวเอง”*

แม้**มี “กิเลส” เห็นแก่ตัว**อยู่บ้าง ก็เป็นธรรมชาติของคนที่ยังไม่เป็น**“อรหันต์”**

แต่เป้าหมายแท้สูงสุด ***“ทุกคนมีเจตนาที่จะมาละล้าง ‘ความเห็นแก่ตัว’ มาทำงานสร้างสรรเสียสละ แม้แต่การศึกษาเล่าเรียนก็ตาม”*** *(เรียนเพื่อเสียสละ)*

คำสอนใน “ศาสนาพุทธ” มีส่วนดีที่สุดของ “ความไม่ยึดไว้เป็นส่วนตัว” คือ ล้าง**“กิเลส”**ออกไปจาก...*การยึดติดตัวตน-ไม่มีตัวตน-ไม่ยึดถือเป็นเรา-เป็นของเรา* ***หมดอัตตา-อัตนียา*** *หมดการยึดตัวเรา-ความเป็นเรา-เป็นของเรา*

นี่คือ**“สุดยอดแห่งปรัชญา”** นี่คือ**“ปัญญาสุดยอดของพระพุทธเจ้า”**ที่ตรัสรู้ในเรื่องของ**“จิตวิญญาณ”** เพราะเรียนรู้แล้วว่า ***“จิตวิญญาณ เป็นเอก เป็นใหญ่”***

จึงพัฒนาให้คน...*พึ่งตนเอง-ขยัน-ซื่อสัตย์-อดทน-สร้างสรร-ไม่เอาเปรียบ-เสียสละ-แจกจ่าย* สะพัดออกให้เป็น...***ส่วนกลาง-ส่วนรวม***

ลักษณะในทาง**“เศรษฐศาสตร์แบบพุทธ”** นั้น **เป็นการ เฉลี่ยลาภออกไปให้ทั่วถึงกัน** คือ **“ลาภธรรมิกา”** หรือ **“สาธารณโภคี”**

จริงๆ แล้วทุกอย่างใน**“มหาเอกภพ”** เป็นของ**“ส่วนกลาง”** เป็น**“สาธารณะ”** ทั้งนั้น มาแต่ไหนแต่ไร ไม่เคยเปลี่ยนแปลง ตั้งแต่โลกอุบัติขึ้นมาก็มี...*ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ-อากาศ* จนกระทั่งวิวัฒน์พัฒนามา...*มีชีวะ-มีเซลล์-มีพืช-มีจิตวิญญาณที่เป็น*

สัตว์มนุษย์ขึ้นมา เป็นต้นทุนแห่ง **"ความเป็นกลาง"** ไม่มีใครเป็นเจ้าของ ทุกอย่างเป็น **"สาธารณะ"** ทั้งสิ้น อิสรเสรีในตัวเองทั้งนั้น นี่คือ **"พุทธ"**

แต่คนไปยึดเอามาเป็นเจ้าข้าวเจ้าของ ยึดความเป็นตัวกู-ของกู *(โอฬาริกอัตตา)* กำหนดเอาเองว่า *"นี่ของกู โลภมากไม่ให้ใคร ยึดเป็นของตัวเองหมด"* **สัตว์ไม่ยึดเท่าคนนะ** แล้วคนก็ทั้งทำลายผลาญพร่า ทั้งกอบโกย ยึดถือ แล้วก็เปลี่ยนแปลงสารพัดสารเพ ถมทะเล ทลายภูเขา ย้ายตรงโน้น โยกตรงนี้ เปลี่ยนพลังงานอะไรต่างๆ นานาสารพัด จนโลกลูกนี้เบี้ยวบิดสูญเสีย แกนของโลกเสียศูนย์ไปแล้ว

เราต้องช่วยกันสร้างระบบ "สาธารณโภคี" ขึ้นมาให้คนพิสูจน์ ยืนยันเลยว่า *"เป็นสิ่งที่สุดยอดของวิธีแก้ปัญหาของสังคมมนุษยชาติ"*

"สาธารณโภคี" แปลว่า **"บริโภคเป็นสาธารณะ"** หมายความว่า ***"การมีลาภที่ได้มาโดยธรรม เป็นสิทธิของเรา แต่เราก็เสียสละสิทธิของเรา เอาเข้าส่วนกลางส่วนรวม ให้แบ่งกินแบ่งใช้ทั่วไป ไม่สะสมเป็นของส่วนตัว ทุกคนต่างร่วมกินร่วมใช้ในของส่วนกลาง ทั้งข้าวของ-เงินทอง-ทรัพย์สิน ...เป็นของทุกคนที่ร่วมกันอยู่ ต่างอาศัยกินอาศัยใช้ได้กันทั่วไป"***

สังคมที่มีเศรษฐกิจแบบ **"สาธารณโภคี"** นี้ *จะอยู่ร่วมกันเป็น **"หมู่ชุมชนที่มีความเมตตากัน"** อย่างพอเพียงจริงๆ*

เป็นเรื่องของ *"ความอิสรเสรี-ความยินดี-ความเต็มใจ...ที่จะสละออก"*

เพราะรู้ชัดว่า *"การเสียสละ เป็นเรื่องดี เป็นคุณค่า เป็นประโยชน์ เป็นการเกื้อกูล เป็นการไม่เห็นแก่ตัว"*

เรา **"ผู้เสียสละ"** ก็เป็นผู้ได้บุญ-ได้กุศล-ได้คุณค่า-ได้ความดี เราก็ได้คุณค่า **"นามธรรม"** นี้จริง เป็นคนดีมีประโยชน์ เพราะ **"ได้ให้"** คนอื่นเขาก็ได้รับในสิ่งที่เขาควรจะได้ เขาไม่มีกิน...เขาก็จะมีกิน...พอกิน

คนเรารู้จักยอมมา "จน" เป็นความประเสริฐกว่าไป "ร่ำรวย"

เรา **"จน"** เพราะเราไม่หอบหวงเก็บเอามากองไว้ที่เรา ไม่ใช่เพราะเราขี้เกียจ ระบบ **"สาธารณโภคี"** *ไม่จำเป็นต้องมีข้าวของ...เก็บกักเอาไว้เป็นของส่วนตัว* **ข้าวของกองไว้ส่วนกลาง** แม้ทรัพย์ส่วนกลางก็พยายามสะพัดให้คนอื่นมากๆ ด้วย ยิ่งเราให้ส่วนกลางได้หมด จนหมดตัว เป็นความประเสริฐนะ จนเพราะไม่เอา แต่ขยันหมั่นเพียร-ขมีขมัน-ขวนขวาย-สร้างสรร เสร็จแล้วก็ให้คนอื่นไป สุดยอดแห่งความดีไหม ? **สร้างแล้วก็ให้ คนอื่นก็ได้รับ**

ชั่วตรงไหน ? ไม่จริงตรงไหน ? ถูกต้องไหม ? ผิดไหม ?

ก็รู้แล้วใช่ไหม ? แล้ว ***"ยอมจน"*** *หรือยัง ?* **เป็นคนไม่มีอะไรของเราเลย**

คนรวยมากๆ ก็คือ ***"ต้องเอามาไว้ที่ตัวมากๆ หอบไว้ โกยไว้ ไม่ให้ใครเลย"*** พยายามหาให้ได้มากๆ สุจริต ซื่อสัตย์ ยุติธรรม เท่าที่จะมีความเก่งทำให้รวยที่สุด

เพราะเชื่อว่า *"รวยดี ก็จะเอารวยๆ"* ถ้าพยายามอย่าง **"สุจริต"** แล้ว ก็ยังไม่รวยเท่าไหร่ ทีนี้ก็ต้อง **"ทุจริต"** ไม่ให้ใครจับได้ ก็เอา ! แล้วก็รวยมากขึ้นๆ

จนกระทั่ง **กินใช้ทั้งชาติก็ไม่หมด ก็ยังไม่หยุดรวย** ยังขี้โลภตะกละไม่เสร็จ

สมบัติในประเทศก็มีเท่าที่มี ***เมื่อเอามาไว้ที่ตัวกูมากๆ*** *กักตุนกอบโกยมาเป็นของกู ไม่เฉลี่ย ไม่เผื่อแผ่ ไม่แบ่งแจก* ***คนอื่นก็ต้องขาดแคลน*** *คนในประเทศไทย ๖๐ กว่าล้านคน ก็ต้องแย่งกัน แล้วเราจะดีอยู่ได้อย่างไร ?*

เห็นไหมว่า ***"แนวคิดที่จะร่ำรวย-เอาเปรียบ-กอบโกย เป็นแนวคิดที่เลวจริงๆ"***

ใครคิดอย่างนี้ ***มีแนวคิดที่จะรวยๆ ก็ยัง "เลว" อยู่ทุกคน***

เข้าใจให้ชัดๆ ดีๆ เถอะ ! ***ทุกวันนี้ "ทุนนิยม" โหดร้ายจัดจ้านมาก !***

เชื่อไหมว่า ***"คนเราอยู่รวมกันเป็นหมู่-เป็นกลุ่ม มีวัฒนธรรม-มีระบบอย่างที่อาตมาพา 'จน' ไม่มีเงินทอง แต่เป็นคนดี-ขยันหมั่นเพียร-มีสมรรถนะสร้างสรร...ได้มากกว่าที่ตนกินใช้ อย่างนี้ 'อยู่รอดได้' ในสังคม"***

เชื่อหรือยังว่า ***"อยู่รอดได้"*** *ใครยังไม่เชื่อ หรือยังไม่เข้าใจ ?*

พวกเราชาวอโศกเข้าใจแล้วว่า *"อยู่ได้ และ* ***'ระบบบุญนิยม'*** *นี้ ดีกว่าจริงๆ"*

แต่ทำไมอีกหลายคน...*คิดไม่ออก-มองไม่เห็น หรือเห็น...แต่ทำไม่ได้ !*

แม้แต่ ดร. ทางขบวนการโลกโลกาภิวัตน์ อ่านหนังสือที่อาตมาส่งให้ เขาก็เข้าใจไม่ได้ ไม่เชื่อว่า *"จะดีจริง หรือได้ก็แค่กลุ่มเล็กๆ"* เขาก็ไม่กล้าที่จะเผยแพร่

อาตมาว่า ***"คงมีคนคิดตามได้บ้าง"*** แต่เขาไม่เชื่อว่า *"จะเป็นไปได้"* ไม่เชื่อว่า *"จะเปลี่ยนแปลงจิตใจคนให้เลิกโลกียสุขได้ และเป็นสิ่งที่ยั่งยืน"*

ก็เพราะว่า *"เขาลด* ***'กิเลส'*** *ไม่ได้ ยังต้องแสวงหาโลกียสุขมาบำเรอ"*

"กิเลส" มันไม่ยอมจริงๆ นี้แน่ๆ อย่างหนึ่ง ก็ต้องฝึกฝืน-อดทนล้าง **"กิเลส"** ออกให้ได้ หรือถูก **"วิบากกรรม"** ผูกติดไว้ นี้อีกอย่าง แต่เราก็ต้องพยายามฝืนทน ดิ้นให้หลุดออกจาก **"วิบากกรรม"** ให้ได้ ชีวิตประมาทไม่ได้

แต่ก็จริงนะ ในยุคนี้ก็คงดีได้เฉพาะใน **"กลุ่มเล็กๆ"** แต่เป็น **"ความดีจริงๆ ที่ถาวรนิรันดร์" ทำได้เมื่อไร...ก็ดีเมื่อนั้น** แม้ในยุคที่สังคมล้มละลายอย่างไรก็ดี

เป็นความดีจริงๆ ดีถาวร ไม่มีใครโต้ต้าน นอกจากคนบ้าแกล้งตะแบง

ฉะนั้น ยุคสมัยที่มีแต่คนดีๆ สังคมดีๆ ก็ต้องทำได้ดีแน่ๆ

ทุกวันนี้สังคมไม่เลวร้ายถึงขนาด **"กลียุค"** ทฤษฎีของพุทธก็ยังทรงความดีอยู่ไม่เปลี่ยนแปลง แต่คนยังเป็นไปไม่ได้ เพราะยังเข้าไม่ถึงเท่านั้น

อาตมาจึงเห็นชัดเจนว่า **"ระบบบุญนิยม เป็นระบบที่ช่วยกอบกู้มนุษย์"**

มี "สาธารณโภคี" มีสมบัติส่วนกลางกินใช้ร่วมกัน เป็นภราดรที่เยี่ยม จิตใจเอื้อเฟื้อเจือจาน มีความรักมิติที่สูงขึ้นเรื่อยๆ เป็น "วิมุติ" เป็น "นิพพาน"

"จิตวิญญาณ" มีคุณสมบัติที่เป็น **"คุณธรรม"** มีอำนาจขับเคลื่อนพฤติกรรมแห่งชีวิต ให้คนทั้งหลายได้เห็น-ได้สัมผัสรู้-ได้เข้าใจว่า ***"คนในกลุ่มสังคมนี้มีความระลึกถึงกันจริงๆ มีเนื้อหาแห่ง...สาราณียธรรม ๖"***

สุดท้ายเป็น "พระอรหันต์" ก็ไม่ต้องบำเรอตนเองเลย !

พึ่งตัวเองในสิ่งที่น้อย *รู้จักพอ มีขอบเขตความพอ ไม่สะสมสมบัติ หมดสิ้นเงินทอง ซื่อสัตย์ สุจริต บริสุทธิ์ กินน้อย ใช้น้อย ไม่หอบหวง เลี้ยงง่าย มักน้อยที่สุด สันโดษที่สุด แต่ขยันหมั่นเพียร ไม่สันโดษในกุศล คือ ไม่มีวันพอในกุศล มีแต่สร้างสรร **"คุณงามความดี"** เกื้อกูลผู้อื่น* คนอย่างนี้เราจะนับถือไหม ?

ซึ่งโดย **"สัจจะ"** คนอย่างนี้ น่านับถือ น่านึกนบ น่าคบ น่าเคารพ น่าเอื้อเฟื้อในความสืบต่อเรื่องที่จะโยงใยเกี่ยวข้อง และสิ่งเหล่านี้ยังคงมีอยู่ในสังคมแน่แท้

นี่ก็เป็นการพิสูจน์ **"สัจจะ"** ขั้นตอนหนึ่ง

ถ้าเข้าใจไม่ลึกซึ้ง ก็จะไม่รู้ว่า *"เราควรจะบำรุงเอื้อเฟื้อคนชนิดไหน ?"*

✧ "สาธารณโภคี" สัจจะที่ยิ่งใหญ่

"สาธารณโภคี" นี้ เป็นเรื่องยิ่งใหญ่พิเศษสุดยอดของพุทธ เป็นสมบัติสุด วิเศษที่ **"พระพุทธเจ้า"** ทรงค้นพบ *(ข้อ ๔ ของ **"สาราณียธรรม ๖"**)* และพระองค์ได้นำสัจจะที่ยิ่งใหญ่นี้ มาให้แก่มวลมนุษยชาติ เกิดเป็นสิ่งมหัศจรรย์ในโลก

แต่ใน **ยุคสมบูรณาญาสิทธิราชย์ เป็นยุคสังคมทาส** เรื่องของ **สิทธิมนุษยชน** คนยังไม่มีความเข้าใจ **พระพุทธเจ้า** ไม่สามารถล้มล้าง **ระบบสมบูรณาญาสิทธิราชย์** ได้ จึงทำให้เกิด **"สาธารณโภคี"** ได้แค่กับ **"สังคมนักบวช"** เท่านั้น *(สังคมฆราวาสทำไม่ได้)*

ยุคปัจจุบันนี้ เป็นสังคมประชาธิปไตย **คนเรามีสิทธิมนุษยชน** ที่จะเลือกใช้

ชีวิตของตนอยู่ในสังคมที่มีระบบที่ดี ด้วยปัญญาของตนได้อย่างอิสระ อาตมาจึงเอาหลักการนั้นมาขยายลงไปในสังคมฆราวาส จนเกิดเป็น **"สังคมสาธารณโภคี"**

ระบบ "สาธารณโภคี" จึงเปิดกว้างขยายออกไปสู่ประชาชนทั่วไป สามารถใช้ทฤษฎีของ **"พระพุทธเจ้า"** จนเกิดสังคมชุมชนหมู่บ้าน **"สาธารณโภคี"** มีวิถีชีวิตอย่างสุขสงบ ไม่ก่อความวุ่นวายเดือดร้อนใดๆ ท่ามกลางระบบ **"ทุนนิยมเสรี"**

อาตมาพิสูจน์แล้ว "ชุมชนสาธารณโภคี" นี้ เกิดได้-เป็นได้ จริงๆ

เพราะ ***ผู้คนในชุมชน "บรรลุคุณวิเศษของพุทธ" เป็น "อาริยะ" ได้จริง***

อันประกอบไปด้วย ***คุณธรรม คุณประโยชน์ คุณค่า คุณวุฒิ คุณลักษณะ คุณสมบัติ แห่งความเป็นมนุษย์ ที่พิเศษลึกซึ้งเกินกว่าของ "คนปุถุชนสามัญ"***

เพราะ **"สาธารณโภคี" มีคุณวิเศษสุดยอดที่เป็น "โลกุตรธรรม"** ที่ทำให้เกิดได้-เป็นได้...ในคน-ในสังคมคน จนเป็นคณะ-เป็นกลุ่ม-เป็นชุมชน-เป็นหมู่บ้าน **เป็นวิถีดำเนินชีวิตของสังคม เป็นวัฒนธรรมให้มนุษย์ได้พึ่งพิงอาศัย**

และขอยืนยันว่า ***"ในการทวนกระแสโลกีย์นี้ ชาวบุญนิยมผู้มีภูมิธรรมบรรลุธรรมจริง จะทวนกระแสอย่างมีความสุข ไม่ใช่ทำอย่างฝืนทน-จนใจ-ไร้ทางออก"***

แม้ในกรณีผู้ที่บรรลุยังไม่สมบูรณ์ อาจมีความฝืดฝืน-ลำบาก-สุดทุกข์-สุดทนอยู่บ้าง เพราะ **"กิเลส"** ของตนยังไม่หมด ก็ย่อมเป็นไปตามจริงของผู้ที่ยังไม่บรรลุถึงขั้นสูงเพียงพอ *ก็จะต้องตั้งตนอยู่บนความลำบาก (ทุกขายะ อัตตานัง ปทหติ) อันเหมาะสมกับตนเองเท่าที่ตนจะพอทนลำบากได้* ***"กุศลธรรมจึงจะเจริญยิ่ง"***

ความเป็น "สาธารณโภคี" นี้ มีเนื้อหาทาง...*เศรษฐศาสตร์-รัฐศาสตร์-นิติศาสตร์-สังคมศาสตร์ และศาสตร์อื่นๆ ที่ลึกซึ้งพิเศษ*

ถ้าสามารถเอาระบบ **"สาธารณโภคี"** นี้ ไปใช้เป็นหลักในการบริหารสังคมระดับสูงขึ้นไป ก็จะดี ไม่ว่าจะเป็น กระทรวงการคลัง กระทรวงมหาดไทย ฯลฯ กระทรวงอะไรก็แล้วแต่ เมื่อคนดีขึ้นไปบริหาร ก็จะกระจายความดีไปถึงคนอื่น ฉะนั้นระบบ **"สาธารณโภคี" จะกอบกู้คนทั้งประเทศ** ระบบการปกครองใดๆ ก็สู้ไม่ได้

เมื่อถึงวาระหนึ่งทรัพยากรในโลกหมดลงไม่พอแล้ว *สังคมโลกจะทุกข์ขนาดหนักไม่มีทางออก จะเกิดการเข่นฆ่าแย่งชิงทรัพยากรกันรุนแรง พวก* ***ทุนนิยม*** *จะล้มล้างฆ่ากันตายไปหมด* คนที่ไม่ได้เกี่ยวข้องจะอยู่รอด ก็จะมีทางนี้ทางเดียว ที่จะต้องเอาระบบ **"สังคมบุญนิยม"** ไปใช้ โลกก็จะสงบลงเหลือคนดีอยู่ คนดีก็จะมากขึ้น คนเลวที่เหลือก็จะฝ่อลง โลกก็จะสงบเย็นรุ่งเรืองต่อไปอีกนาน

✧ สังคม “สาธารณโภคี”

ทุกวันนี้ “ชาวอโศก” มาปฏิบัติธรรมแล้ว ก็มีการพัฒนาเจริญขึ้น

จนกระทั่งมีอาชีพ-มีการดำเนินชีวิต-มีการบริหารปกครองอย่าง **“บุญนิยม”** ซึ่ง **เป็นเรื่องลึกของสังคมครอบครัวหมู่กลุ่ม** จนกระทั่งไปถึงขั้นเป็น **“หมู่บ้าน”**

“ผู้ใหญ่บ้าน” เราก็เลือกกันขึ้นมาเอง เลือกกันง่าย แล้วก็ทำงานอย่างเข้าใจกัน ไม่มีการขัดแย้ง-ไม่ต้องเปลืองงบประมาณรัฐมาตั้งเต็นท์คัดเลือก

อาตมาเอาหลักการของ **“พระพุทธเจ้า”** มาใช้ เป็น **สังคมศาสตร์-รัฐศาสตร์-เศรษฐศาสตร์ ที่วิเศษอบอุ่นสัมพันธ์** เป็น **“สังคมสาธารณโภคี”** ก็พิสูจน์กันไป

อาตมาว่า *“เป็นวิธีการทาง **‘เศรษฐศาสตร์’** ที่ซ้อนลึก”*

ทาง อ.กุดชุม จ.ยโสธร เคยคิดที่จะทำธนบัตรใช้เอง

*ส. ศิวรักษ์ ก็มายุให้ **“ชาวอโศก”** ทำธนบัตรใช้เอง*

อาตมาก็เคยคิด ถ้าจะทำเราจะเรียกว่า **“ใบค่า”** คือ **“เป็นใบบอกค่า”**

มาถึงวันนี้อาตมาใช้ระบบ “สาธารณโภคี” จึงเหนือชั้นกว่าตรงที่เรื่องเงินเป็นเรื่องเล็ก *เราทำงานกันถึงขั้นระดับไม่เอารายได้-ไม่คิดค่าตัว แล้วจะต้องไปมีธนบัตรมาแบ่งกันไว้ทำไม ?* ก็โดยส่วนตัวไม่มีใครใช้เงินแล้ว ก็ไม่มีปัญหาในเรื่องการแบ่งแจกสะพัด มีอะไรก็แบ่งกันกินกันใช้ เป็นธรรมชาติที่วิเศษแล้ว จะต้องเอาธนบัตรมาแทนค่าทำไม **“ชาวอโศก”** จึงไม่ต้องใช้ เพราะคุณค่าเกินเลยกว่าแล้ว

ถ้าเราไปสัมพันธ์กับเขา ก็ตายแน่ โดนย่ำยี ป่วยการคิด ไม่ทำดีกว่า เช่น

“บุญนิยม” ค่าแรง ๑,๐๐๐ มักน้อยก็เอาแค่ ๒๐๐ ฉะนั้น ๒๐๐=๑,๐๐๐

“ทุนนิยม” ค่าแรง ๒๐๐ คิด ๑,๐๐๐ เพราะขี้โลภ-ขี้โกง-เห็นแก่ได้ ก็ตีราคาค่าตัวแพงกว่าความเป็นจริง ๑,๐๐๐=๒๐๐

ฉะนั้น **บุญนิยม** ๒๐๐ กับ **ทุนนิยม** ๒๐๐ จะสัมพันธ์กันได้หรือ ?

การพิสูจน์ระบบของ “พระพุทธเจ้า” ใครมีหน้าที่อะไรก็ทำไป ไม่จำเป็นต้องเอาเงินบังคับ อาตมาไม่จ้างใครนะ ! เป็นเรื่องของ **“ความกตัญญูกตเวที”** อยากช่วยเหลือเอง ทุกคนทำงานด้วยความรู้สึก-สำนึก-เข้าใจ-เต็มใจ-สบายใจ ผลผลิตหรือแรงงานที่สร้างสรรในหมู่กลุ่ม ทุกคนอยู่ในนี้ก็อาศัยกิน-อาศัยใช้ ชีวิตไม่ต้องหวง-ห่วงกังวลเลย คิดดูสิ ! สบายขนาดไหนหลัก **“สังคมศาสตร์”** แบบนี้

ข้าวมีกิน-ดินมีเดิน-ตะวันมีส่อง-พี่น้องมีเสร็จ-เห็ดมีเก็บ-ป่วยเจ็บมีคนช่วยรักษา

สังคมนี้

พาจน

!!!

*ขี้หมามีคนช่วยกวาด-ผ้าขาดมีคนช่วยชุน **"บุญ"** ก็ตั้งหน้าตั้งตาสร้างสรรสะสมกันไป ของใครของมัน* ชีวิตแสนสบายไม่ต้องห่วง นี่คือ **"ความพันทุกข์"**

คนภายนอกมองเข้ามาภายใน "สังคมอโศก" ก็มองว่า *"คนที่นี่เคยทำงานมีเงินเดือนมากๆ อยู่ดีๆ ไม่เอา ! กลับมาทำงานไม่มีเงินเดือน โง่หรือ ?!?"*

นี่คือ การมองของคนไม่เข้าใจ !!!

คนที่เข้าใจแล้วจะรู้สึก **"อนุโมทนา"** *(คือ ผู้มีบุญทำได้ ผู้ไม่มีบุญทำไม่ได้)*

"สันโดษ" คือ **"ความรู้จักพอ เอาไว้น้อยๆ ก็พอ" !**

"มักน้อย" คือ **"ทำมากๆ เอาน้อยๆ หรือไม่เอาเลย" !**

สังคมสมบูรณ์บริบูรณ์ เพราะพวกเราไม่จำเป็นจะต้อง "รวย"

มาที่นี่พาจน ! ถ้าสอนคนให้รวย...แล้วเป็นสุข สังคมคนก็ต้องแย่งกันรวย อาตมาสอนให้จน-มักน้อย-สันโดษ-พึ่งตนเอง-เกื้อกูลผู้อื่นได้ แล้วเป็นสุข

เขาก็เถียงว่า *"พระพุทธเจ้า ไม่เคยสอนฆราวาสให้จน ให้จนเฉพาะพระ"* ก็จงเอาคำสอนมาเปรียบเทียบกัน สอนคนให้ไปจน กับสอนคนให้ไปรวย วิธีการไหนเป็นวิธีการที่เป็นประโยชน์ต่อกันและกัน แล้วสังคมสงบสันติกว่ากัน เชิญพิสูจน์ !

อาตมาคิดว่า *"ได้พาพวกเราทำตามที่ **'พระพุทธเจ้า'** สอนทุกอย่าง"*

แม้แต่ระบบ **"สาธารณโภคี" ก็ไม่ใช่ทำกันได้ง่ายๆ**

ยุคนี้เอา **"สาธารณโภคี"** ของ **พระพุทธเจ้า** มาอธิบายพิสูจน์ ยังเป็นไปได้

อาตมาก็มั่นใจว่า *"สังคมภายหน้าถ้าเป็น **'สังคมบุญนิยม'** อย่างนี้ จะแข็งขัน-แข็งแรง เป็น **'ระบบบุญนิยม'** มากขึ้นๆ เป็นสังคมที่ทุกคนเข้าใจ **ความจริง**"*

"ความจริง" คืออะไร ? คือ คนใฝ่ศึกษา-ฝึกฝน-มีความรู้สามารถสร้างสรร-ทำงานฟรี-มักน้อย-สันโดษ...แล้วอยู่รอด ร่างกาย-ชีวิต-จิตใจ-ความเป็นอยู่-การดำรงชีวิต...ก็สบายดี ถ้ามี **"จิตสันโดษ"** พอ ทุกอย่างจะลงตัวสมดุลสบายดี เป็นเรื่องน่าภาคภูมิใจกว่า *"การไปมีมากๆ สิ ! กลับรู้สึกไม่สบายใจ รู้สึกละอาย !"*

"ชาวอโศก" มีวัฒนธรรม มีพฤติกรรม มีจารีตประเพณี ของสังคมเรา ปลูกฝังกันมา ๓๐ ปี ยังเพียงแค่เริ่มต้น มาถึงวันนี้ได้ขนาดนี้ หลายคนไม่มีปัญหาแล้ว

แม้ชีวิต **"โสด"** ไม่มีลูก-ไม่มีญาติตามสายเลือดเลย *ก็มี **"ญาติทางธรรม"** ที่จะพึ่ง **"เกิด-แก่-เจ็บ-ตาย"** กันได้แน่ๆ แค่ ๒๐-๓๐ ปี ที่เราสร้าง **"วัฒนธรรม"** อย่างนี้มา พอไว้ใจได้ไหม ? ดีจริงไหม ? ถ้าดีจริง สิ่งนี้ควรยั่งยืนไหม ?*

ข้อสำคัญอยู่ที่ว่า *"คนที่ปฏิบัติอยู่นี้ เต็มใจจริง เป็นสุขไหม ?"*

"กระแสโลก" กับ **"กระแสธรรม"** ย้อนแย้งกันแน่ !

ก็อยากย้ำกับพวกเรา **"ชาวอโศก"** ว่า ***"อาตมาต้องเร่งรัดพัฒนามนุษยชาติ"***

พวกเราต้องทำต่อไป **อย่างมีสติ-รู้สึก-สำนึก-ฝึกตน-ขวนขวาย-หมายมุ่งพัฒนาให้ "อานิสงส์สมบูรณ์"** *(รู้สึก คือ มีสติ, สำนึก คือ มีหิริ-โอตตัปปะ)*

✧ สาธารณโภคี คือ คุณภาพของคน

ประชากรในชุมชนสังคม ที่มี "คุณภาพชีวิต" ถึงขั้นระบบ "สาธารณโภคี"

คนเหล่านั้น ***ต้องมี "กิเลส" น้อยลงๆ*** *หรือ* ***ไม่มี "กิเลส" ได้จริงๆ***

นั่นคือ ***"พฤติกรรมการแสดงออกของ...ราคะ-โลภะ-โทสะ-พยาบาท-โมหะ-หลงผิด-หลงใหล...น้อยลงๆ จนถึงไม่มี ชนิดที่เป็นจริงได้ในหมู่ประชากร"***

วิถีชีวิตของคนในสังคมชุมชน "สาธารณโภคี" จะต้องไม่มีอบายมุข

คือ **"ทั้งหมู่บ้านทุกคนมี 'ศีล ๕' เป็นอย่างต่ำ"**

และ **มากกว่ามากที่คนในชุมชนมี "ศีล ๘" ถือพรหมจรรย์** *มีชีวิตอยู่เป็นโสด กินอาหารวันละ ๑-๒ มื้อ ไม่หลงใหลไปกับสิ่งบันเทิงเริงรมย์ที่ไร้สาระอันเป็นข้าศึกแก่กุศล ไม่หลงใหญ่โตหรูหรา ไม่หลงของมีค่า...แก้วแหวน-เงินทอง-เพชรนิลจินดา-เครื่องประดับประดาราคาแพง* ***ต่างก็ลดละลงอย่างแท้จริง*** *ชีวิตไม่เปลือง-ไม่เสียเวลา-ไม่เสียแรงงาน-ไม่สูญเสียไปกับ* ***"ค่านิยม"*** *ที่สังคมโลกีย์หลอกล่อมอมเมากัน*

ที่แปลกมหัศจรรย์ ก็คือ ชาวอโศกที่เป็นฆราวาสแท้ๆ ในชุมชน ถือศีล ๑๐ *คือ "ไม่สะสมเงินทองข้าวของเป็นของตน ทำงานฟรี ไม่มีเงินเดือนรายได้ส่วนตัวเลย กิน-ใช้ร่วมกันในทรัพย์สินส่วนกลาง มีสวัสดิการเอื้อเฟื้อเกื้อกูลกันเป็น* ***'สาธารณโภคี'*** *จริงๆ" และทุกคนในชุมชนต่างรู้ว่า "นี่เป็น* ***'การปฏิบัติธรรม'*** *ไม่ได้กดขี่แรงงาน ไม่ได้เอาเปรียบคนทำงาน แต่เป็นความเต็มใจเข้าใจของคนผู้ที่สมัครใจมาฝึกฝนปฏิบัติตน เพื่อมักน้อยสันโดษขัดเกลาลดละ* ***"กิเลส"*** *จริงๆ"*

และ **"สาธารณโภคี" ไม่ "กู้หนี้" ที่มีดอกเบี้ย** *ทุกชุมชนของชาวอโศก จึงไม่มีชุมชนไหนเป็นหนี้ธนาคารเลย แต่เรามีการเกื้อกูลกันเป็น* ***"เงินเกื้อ"*** *ไม่ใช่* ***"เงินกู้"*** *เป็น* ***"เงินหนุน"*** *ไม่ใช่* ***"เงินหนี้"*** *คือ* ***"อุดหนุนจุนเจือเกื้อกูลกันไม่มีดอกเบี้ย"***

นี่คือ **"สังคมที่มีเศรษฐกิจชนิดใหม่"** *(เศรษฐกิจบุญนิยม)*

นี่คือ **"เศรษฐกิจบุญนิยม" ที่มีคุณภาพถึงขั้น "สาธารณโภคี"** ที่ทุกคนต่างก็สะพัดออกมาสู่ส่วนกลาง แล้วส่วนกลางก็สะพัดออกไปสู่สังคมส่วนนอกให้เร็วที่สุดเท่าที่สามารถ เงินคงคลังมีไว้แค่พอใช้หมุนในวงงานของแต่ละองค์กร ไม่สร้างนิสัยกักตุนสะสมเป็นสมบัติก้อนโต *(เป็นการปฏิบัติตามหลักธรรมใน **วรรณะ ๙ ข้อ ๘ "อปจยะ"**)*

ระบบ "สาธารณโภคี" จะเกิดขึ้นได้-เป็นได้ จริงๆ

ก็เพราะ **"คนชาวพุทธ" แท้ๆ ที่ "ปฏิบัติธรรม" จนลดละ "กิเลส" ได้จริงๆ**

และต้องเกิด **"คุณธรรม"** เป็น **"คุณสมบัติ"** ขึ้นในคนกันจริงๆ ชนิดที่ชื่อว่า **"คุณวิเศษ"** *(อุตริมนุสธรรม หรืออาริยธรรม)* จึงจะ...*ระลึกถึงกัน-รักกัน-เคารพกัน-ช่วยเหลือกัน-เอื้ออาทรกัน-เกื้อกูลกัน-พร้อมเพรียงกัน-ไม่วิวาทกัน-เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน (เป็นเอกภาพ) อย่างเป็นจริง-เป็นสัจจะ...ที่ออกมาจาก **"ใจ"***

จึงเกิด **ระบบ "สาธารณโภคี" ได้อย่างเป็นจริง เป็นปึกแผ่น และยั่งยืน**

✧ "ทุกข์" เกิดขึ้นใน "จิต"

"ทุกข์" เกิดขึ้นใน "จิต" ก็เพราะ **"จิต"** ของคน...*ไปหลงยึดถืออะไรต่ออิอะไรต่างๆ นานาเยอะแยะ* ยึดถือมากๆ เข้าจนเป็น **"ทุกข์"**

ต้นเหตุใหญ่สำคัญ ที่ทำให้ "จิต" ของคนเราต้องเป็น "ทุกข์"

ก็คือ **๑.ราคะ ๒.โลภะ ๓.โทสะ ๔.โมหะ** *(เป็นพลังงานที่ยึดถืออยู่ในจิต)*

"ราคะ" สำคัญมากนะ ก็คือ *"เราไปเที่ยวหลงยินดียึดถือ อยากได้ อยากมี อยากเป็น อยากอร่อย อยากรวย อยากสุข เมื่ออยากได้ขึ้นมาเมื่อไร ก็เป็นทุกข์"*

คนทุกวันนี้ไม่รู้หรอกว่า *"การอยากได้เงิน ก็เป็นทุกข์"*

ทุกคนกลับเห็นว่า *"การอยากได้เงิน เป็นเรื่องธรรมดาธรรมชาติของทุกคน"*

ซึ่งก็จริงเพราะ ***"คนทุกคนถูกผูกมัดรัดตรึงไว้ด้วย...กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน"*** *หลงใหลอยู่ใน **"โลกธรรม"** แล้วก็อยากได้ **"ลาภ..."** แล้วก็จะไปเอา...*

"ความอยาก" นี้ ที่จริงเป็น "ทุกข์" เพราะเป็น "ความโลภ"

แต่คนธรรมดามองไม่ออก-มองไม่เห็นว่า ***"ความโลภเป็นทุกข์"***

ลองนึกดู... *"ถ้าเขาบอกให้ไปเอาเงิน ๑ ล้าน คนเราจะทนไหวไหม ?"*

คนมี **"โลภะ"** อยู่ *"ก็อยากได้-อยากไปเอา จะเนื้อเต้นพยายามไปเอาเงินนั้น เห็นเป็นเรื่องธรรมดาๆ ตั้งแต่ก้าวย่างออกไปจากที่นี่ ต้องข้ามน้ำข้ามทะเล...ฉันก็*

จะไปเอา" จะมองไม่ออก-มองไม่เห็นว่า ***เป็น "ความทุกข์"***

แม้เอาเงินมาแบกไว้...ก็เป็น **"ทุกข์"** แต่คนธรรมดา **"ไม่รู้ทุกข์"**

เพราะเห็นว่า *"สิ่งที่จะไปเอานั้น เป็น **'ความสมใจ'** มากกว่าเป็นทุกข์"*

เมื่อ **"ไม่รู้ทุกข์" ก็ต้องมาพยายามคิดให้ออกมองให้เห็น "ทุกข์"** *(ทุกข์-ต้องรู้ชัด, เหตุแห่งทุกข์-ต้องเพียรละ, ความดับทุกข์-ต้องทำให้แจ้ง, ข้อปฏิบัติให้ถึงการดับทุกข์-ต้องทำให้มาก)*

สำหรับ **"พระอาริยะ"**...**เข้าใจแล้ว-รู้ทุกข์แล้ว** จะเห็นเงินทองเป็นของสมมุติ ท่านก็ **"ไม่มีจิตโลภะ"** ไม่มีจิตคิดอยากได้ ไม่ว่ามากหรือน้อย

"พระพุทธเจ้า" สอนเป็นหลักการ "ไม่ให้หลงโลกธรรม" *ถ้าผู้ใดตัด...ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-โลกียสุข คือ ตัดโลภะใน **"โลกธรรม"** เสีย ไม่โลภเลยจะ **"พ้นทุกข์"***

ต้องการ **"พ้นทุกข์"** ก็ต้องมาหาหนทาง **"ตัดโลภะ"** ความอยากได้ ให้ได้ !

ถ้าตัดด้วย "สมถะ-กดข่มจิต" ไม่เดินทางไปเอาจริงๆ ใจยังอยากได้อยู่

แล้วทำอย่างไรไม่ให้อยาก *ก็รีบนอนหลับเสียจะได้ลืม รีบทำงานอื่นซะอย่าไปคิดถึง หรือนั่งสมาธิทำลืมๆไป เป็น **"วิกขัมภนปหาน"** ก็แค่ข่มไว้ทำลืมๆไปชั่วคราว*

ทำอย่างนี้ **จะไม่มีปัญญารู้เลยว่า *"กิเลสโลภะคืออะไร ตัดกิเลสได้หรือยัง"***

พอว่างๆ ก็คิดแวบขึ้นมาอีกแล้วว่า *"แหม...เราน่าไปเอา !"*

"วิกขัมภน" เป็น **"นิพพาน"** แบบไม่จริง-ไม่แน่แท้ แบบไม่เข้าท่า-ไม่หลุดแท้ !

ถ้าตัดด้วย "ปัญญา-ความเข้าใจ" พยายามหยั่งให้เห็นความจริง หยั่งให้รู้ จริงๆว่า *"โดย **'สภาวะสัจธรรม' แม้เขาจะให้ด้วยจิตใจบริสุทธิ์ก็ตาม** ถ้าเราไม่ไปเอาเงินก้อนนี้...**เราก็ไม่ต้องเป็นหนี้บุญคุณเขา** และได้ปฏิบัติธรรมถูกแนว (ตัดโลภะ)"*

แล้ว **"จิตใจ"** ก็เข้าใจ สบายใจ ไม่เดือดร้อนใจ ไม่ข้องแวะคิดถึงมันอีกเลย

ก็ได้ **"ตัดกิเลส"** *(ตทังคปหาน)* คือ ***ได้ "ตัดโลภะ-ฆ่าโลภะ" ในลาภ*** *ไปตัวหนึ่งอย่างแท้ๆ เป็นการทำ **"นิพพาน"** ให้เกิด เป็น **"ตทังคนิพพาน"** อันหนึ่งเรื่องหนึ่ง*

*[**"ปหาน ๕"** (การละกิเลส) **๑.วิกขัมภนปหาน** (ข่มไว้) **๒.ตทังคปหาน** (ละได้ชั่วคราว) **๓.สมุจเฉทปหาน** (ตัดขาด) **๔.ปฏิปัสสัทธิปหาน** (สงบระงับ) **๕.นิสสรณปหาน** (สลัดออกได้)]*

"นิยยานิกธรรม" คือ *"ธรรมที่เป็นเครื่องนำสัตว์ออกจากทุกข์ หรือธรรมที่สามารถนำ **'จิต'** ของผู้ปฏิบัติออกจากความเป็น **'โลกีย์'** เข้าสู่ **'โลกุตระ'** หรือธรรมที่ผู้ปฏิบัติสามารถปฏิบัติตามได้อย่าง **'สัมมาทิฏฐิ'** ถูกแท้-ถูกต้อง-ถูกถ้วน นั่นเอง"*

ซึ่งจะเริ่มนับเป็น **"นิยยานิกธรรม"** ได้ ก็ต่อเมื่อผู้ปฏิบัติ...**พ้น "สังโยชน์ ๓"** *(สักกายทิฏฐิ-วิจิกิจฉา-สีลัพพตปรามาส) บรรลุเป็น **'อาริยชน'** ขั้นต้น (โสดาบัน) ขึ้นไป"*

ผู้มี **"สัมมาทิฏฐิ"** จริงๆ ย่อมนำออก หรือทำให้หลุดพ้นจาก **"กิเลสโลกีย์"** ได้อย่างเป็นจริง เป็นไปเพื่อความ **"สิ้นทุกข์"** โดยชอบ

และ **"ทุกข์"** ที่ว่านี้ ต้องหมายถึง **"ทุกข์อาริยสัจ"** คือ ***"ทุกข์"*** *ที่เกิดเพราะ* ***"กิเลส"*** *เป็นเหตุ,* ***"ทุกข์"*** *ที่เกิดเพราะยังดับ* ***"กิเลส"*** *ได้ไม่หมด,* ***"ทุกข์"*** *ที่เกิดเพราะ* ***"ไม่รู้เท่าทันโลกีย์-ไม่รู้จักเหตุที่หลงโลกีย์"*** *(โมหะ) และยัง* ***"ดับเหตุ"*** *นั้น ไม่หมด*

✧ ชีวิตซ้ำซากวนเวียน

อาตมาเทศน์มากว่า ๓๐ ปี ก็ย้ำซ้ำซากวนเวียนแต่เรื่องของ "ชีวิต"

"ชีวิตเกิดมาทำไม ? เกิดมาแล้วจะทำอย่างไร ? ต้องสำรวมสังวรอะไร ?"

แล้วอาตมาก็เห็นว่า ***"ชีวิตก็ซ้ำซาก วนเวียน"***

ในโลกโลกีย์ จึงพากเพียรพยายามที่จะปรุงแต่งหาความไม่ซ้ำซาก แบบแปลกๆ แตกต่าง มาหลอกล่อ พอชินแล้วก็ต้องหาเรื่องใหม่ๆ มาแปลกอีก แปลกไปเรื่อยๆ

แล้วก็วนไป...วนมา ไม่ถึงล้านชิ้น-ล้านอย่าง ก็ต้องซ้ำแล้ว !

"พระพุทธเจ้า" ตรัสว่า *"สัตว์ทั้งหลายมีตัณหาเป็นเครื่องผูกมัด วิ่งไป ท่องเที่ยวไปอยู่ บางครั้งจากโลกนี้ ก็ไปสู่โลกอื่น บางครั้งจากโลกอื่น ก็มาสู่โลกนี้*

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย สงสารนี้มีที่สุดอันตามไปไม่พบ ไม่ปรากฏเงื่อนเบื้องต้น เบื้องปลาย สัตว์ผู้มีอวิชชาเป็นเครื่องกั้น มีตัณหาเป็นเครื่องผูกมัด วิ่งไปท่องเที่ยวไปอยู่ ควรที่จะเบื่อหน่ายยิ่งนัก คลายกำหนัดในสังขารทั้งปวง ควรที่จะพ้นไปเสีย"

"สังขาร" คือ *"สิ่งที่พาวนเวียนปรุงแต่งของคนของสัตวโลก วนเวียนไปแล้วก็บำเรอตนเป็น* ***"กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน"*** *ติดยึดผูกมัดให้เป็นไปอยู่ในโลกสังสารวัฏ บางทีก็มาเกิดในโลกนี้ บางทีจากโลกนี้ไปก็ไปสู่โลกอื่น บางทีก็จากโลกอื่นมาสู่โลกนี้ นับไม่ถ้วนในเอกภพนี้ โลกไม่รู้กี่ลูกมากมาย"* ภาษานี้เป็น **"ปุคคลาธิษฐาน"** และก็เป็นจริงตามนี้ เป็นเรื่องธรรมดา **ชีวิตวนเวียนซ้ำซากเป็น "สังสารวัฏ" ไม่สิ้นสุด**

จึงเป็นเรื่องที่น่าจะได้เบื่อหน่าย-คลายกำหนัด ใน **"สังขาร"** ทั้งปวง

"พระพุทธเจ้า" ทรงค้นพบ *"เบื้องปลายที่จะจบ ไม่ต้องมีสังสารวัฏ สามารถทำให้มนุษย์ทุกผู้...จบ-หยุด-ไม่เกิดอีก-ไม่เวียนวนอีก-หมดสังสารวัฏได้"*

คนจะรู้สึกเบื่อชีวิต เมื่อไม่มี "โลกียะ" บำเรอ และแม้มีบำเรอก็ยังเบื่ออีก "โลกุตระ" ไม่มี "โลกียะ" บำเรอ ! ***ถ้าไม่เข้าทางเป็น "สัมมาทิฏฐิ" จะเบื่อ***

หนักเลย *วันๆ คืนๆ ช่างน่าเบื่อ ไม่มีสาระแก่นสารอะไร เบื่อสุดๆ เข้า ก็ต้องไปฆ่าตัวตาย หรือจ้างวานให้คนอื่นฆ่า ซึ่งมีในพระไตรปิฎก* เป็นความน่าเบื่อที่ไม่เข้าท่า ไม่ใช่ความเบื่อแบบ **"นิพพิทาญาณ"** ไม่ใช่ญาณความรู้ที่เบื่อหน่ายใน **"โลกียะ"**

คำว่า **"เบื่อ" ภาษาโลกๆ โลกีย์** ***จะทุกข์-เซ็ง-ไม่เบิกบาน-ไม่แจ่มใส-ไม่โปร่งโล่ง***

อารมณ์ **"เบื่อ" อย่างโลกีย์** ***เป็นกิเลส-เป็นทุกข์*** *(เพราะไม่มีสิ่งบำเรอสนองอารมณ์)*

"นิพพิทาญาณ" เป็น "ความรู้" ที่ทำให้ "เบื่อหน่ายในกองทุกข์"

ผู้ที่ได้ "โลกุตระ" แล้ว *จะหน่ายคลาย* ***"โลกียะ"*** *คลายกำหนัด-คลายทุกข์-ไม่ทุกข์-ไม่เซ็ง จะไม่มีอารมณ์* ***"เบื่อหน่าย"*** *อย่าง* ***"โลกียะ"***

จิตใจอยู่เหนือ "กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน" ทั้งปวง *จะเป็นภาวะวาง-ว่าง-เบา-ไม่ผลัก-ไม่ดูด-เฉยๆ แต่ก็เห็น-เข้าใจ-รู้เท่าทัน* ***เป็นพุทธะ-ผู้รู้-ผู้ตื่น-ผู้เบิกบาน***

และมีจิตใจ **"เมตตา"** ช่วยเหลือ-เกื้อกูล-เอื้อเฟื้อ-เผื่อแผ่-แบ่งแจก

✧ "อวิชชา" พาเกิด

ชีวิตคนต่างเกิดมาด้วย "อวิชชา" มี "อัตตา" ของตัวเอง แล้วก็พา "อัตตา" นั่นแหละวนเวียนไปตาม **"โลกโลกีย์"** ล่อหลอก แล้วก็ไม่รู้จัก **"บาปบุญ-คุณโทษ"**

เมื่อไม่รู้จัก-ไม่ศึกษา **"สัจธรรม"** คนส่วนมาก...จึงเกิดมาสร้าง **"วิบากบาป"** ใส่ตน ก็จะต้อง **"วนเวียนกลับมาใช้หนี้บาปเวรกรรม"** อยู่นั่นแหละ ตลอดกาลนาน

ถ้าผู้ใดใฝ่ศึกษา "สัจธรรมโลกุตระ" ของ "พระพุทธเจ้า" สร้างญาณ สร้างปัญญา สร้างดวงตาธรรม หรือเป็น **"ธรรมจักษุ"** ที่มีประสิทธิภาพสูง *(จนพ้น* ***"อวิชชา"****)*

ก็จะสามารถหยั่งรู้ "สัจธรรม" ที่เป็น "บุญ-บาป" รู้จักฐานแห่ง "กิเลส" และรู้จัก "ต้นเรื่อง-ต้นเค้า" ของการที่จะต้อง "วนเวียน" อยู่กับ "บาปๆ บุญๆ" นั้น

ถ้าเข้าใจแล้วก็จะรู้ว่า ***"คนเราเกิดมาจะเป็นไปอย่างไรก็แล้วแต่ ตัวเราล้วนเป็นคน 'ก่อกรรม' ทำเองทั้งสิ้น 'วิบาก' จะเป็นอย่างไร ดี-ชั่ว สบาย-ลำบาก สุข-ทุกข์ รวย-จน ราบรื่น-เดือดร้อน ก็เป็นไปตาม 'กรรม' ที่ผู้นั้นทำ"***

นั่นคือ **"คิด-พูด-ทำ"** อย่างไร **ดี-ชั่ว ถูก-ผิด** ก็เป็นของผู้ทำนั้นแล้ว

ทำปุ๊บก็เป็นปั๊บทันที สั่งสมลงไปเป็น **"มรดกกรรม"** ที่ต้องเป็นทายาทรับไป

ไม่ต้องรอเวลา ไม่ต้องรอกรวดน้ำ ไม่ต้องรอนายสุวรรณ-นายสุวานจด

"กรรม" หรือ **"การกระทำ" เป็นเรื่องที่เลิศยอดของ "ศาสนาพุทธ" แท้ๆ เป็น**

เป้าประเด็นเนื้อหาหลักของความเป็นมนุษย์ **"กรรม"** จึงเป็น **"วิบาก"** พาให้เป็นไป

ขนาดตรัสรู้เป็น **"พระพุทธเจ้า"** แล้ว ได้สั่งสมบำเพ็ญบุญกุศลสูงส่ง วิบากบาป-วิบากบุญ กุศลวิบาก-อกุศลวิบาก ก็ยังอยู่ ที่สุด **"อกุศลวิบาก"** ก็ยังตามมาทัน

ตราบใดที่ยังไม่ **"ปรินิพพาน"** สิ้นธาตุขันธ์ เป็น **"พระอรหันต์"** ที่ขาดสูญไม่เหลืออะไรอีก ก็ยังมี **"กรรม"** เป็นเครื่องอาศัยอยู่ทั้งสิ้น *(กัมมปฏิสรโณ)*

ถ้า "ตั้งจิต" ไว้ผิด ย่อมเสียหายยิ่งกว่า "โจรฆ่าโจร-ไพรีฆ่าไพรี"

ฉะนั้น **"จิต" จึงเป็นตัว "กรรม" ที่ชัดเจน เป็น "ประธาน" ของสิ่งทั้งปวง**

คนเราทุกคนต่างก็ได้ **"สะสมโลกีย์-สั่งสมความชั่ว-ก่อเวรกรรม-สร้างหนี้บาป" กันมามากมาย "หลายภพ-หลายชาติ" แล้ว จึงล้างออกจาก "จิต" ยากมาก**

ดังนั้น **"ความชั่ว" อย่าทำเสียเลยดีกว่า ขอสักชาติเถอะ !**

✧ โชคดีที่ได้พบ "พุทธศาสนา"

อาตมานำสิ่งที่ "พระพุทธเจ้า" สอนไว้ มาขยายความในเชิงนั้น-เชิงนี้ ประกอบไปเรื่อยๆ เพื่อให้พวกเราได้เข้าใจลึกซึ้งขึ้น มีน้ำหนักของ **"สาระสัจจะ"** มากขึ้นๆ

คนเราเมื่อฟังธรรมมากๆ เข้า ก็จะเข้าใจ-เห็นดีจริงจัง-เกิดศรัทธา อินทรีย์ของ **"ความเชื่อ"** จะเป็น **"ศรัทธินทรีย์"** สูงขึ้น น้ำหนักกำลังความเชื่อจะมากขึ้นๆ

สักวาระหนึ่ง **ก็จะต้องปฏิบัติพิสูจน์ตาม** ยิ่งปฏิบัติถูกทาง-ถูกต้อง ยิ่งลดละ **"กิเลส-อัตตา-มานะ"** ได้ซ้อนลึกลงไปได้อีกๆ และมีคนทำอย่างนี้ได้มากขึ้นๆ ได้เนื้อหาสาระสัจจะอย่างที่อาตมาบรรยายให้ฟัง ก็ยิ่งดีแน่ๆ

พวกเราที่ได้ติดตามพิสูจน์กันมา ๒๐-๓๐ ปี ขอให้ทำกันให้ได้ก็แล้วกัน

"ศาสนาพุทธ" สอนในสิ่งที่เป็นไปได้-พิสูจน์ได้ แม้เป็น "นามธรรม" ที่ลึกซึ้งก็ตาม *เช่น อารมณ์ว่างไม่มีกิเลสแล้ว เป็น **"วูปสโมสุข"** ก็เข้าใจได้*

แม้เป็นไปได้ยาก ก็ยังพิสูจน์ได้-ถึงได้-เป็นได้จริง ไม่ใช่พูดแล้วลอยลมเฉยๆ

อาตมาก็คุยตัวเองยกตัวเองมา ก็เยอะแล้ว จนรู้สึกเหนียมๆ กับคนข้างนอกไม่กล้าคุยมาก กลัวเขาหมั่นไส้ขนาดหนัก เราก็อาจเจ็บตัว ก็ไม่อยากหาเรื่อง

แต่อาตมาขอยืนยันว่า ***"การบรรลุมรรคผลในศาสนาพุทธ เป็นเรื่องที่เป็นไปได้ แม้ยุคกาลสมัยนี้"*** *(อกาลิโก เอหิปัสสิโก โอปนยิโก ปัจจัตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหิ)*

คำสอนของ "พระพุทธเจ้า" ลึกซึ้งวิเศษจริงๆ *"คัมภีรา ทุททสา ทุรนุโพธา*

สันตา ปณีตา อตักกาวจรา นิปุณา ปัณฑิตเวทนียา" คือ *"ลึกซึ้ง เห็นยาก รู้ยาก สงบ ประณีต ด้นเดาไม่ได้ ละเอียด รู้ได้เฉพาะบัณฑิต ไม่ธรรมดาสามัญ"*

"ธรรม" ของ **"พระพุทธเจ้า"**

เป็น **"อกาลิโก" ปฏิบัติให้เข้าถึงได้ ไม่จำกัดกาล**

เป็น **"เอหิปัสสิโก" เชิญพิสูจน์ได้**

เป็น **"โอปนยิโก" ควรพยายามเอื้อมเอามาให้ได้**

ยิ่งไม่มีบุญบารมี **แล้วท้อถอย-ไม่เร่งปฏิบัติ** ก็ยิ่งจม ! ยิ่งซวย !

ยิ่งไม่มีบุญบารมี **ยิ่งต้องฝืน-ต้องตั้งใจ** แม้เหน็ดเหนื่อยก็ต้องยอม ทีเรื่องขี้กะโล้โท้ยังยอมเหน็ดเหนื่อยไปแย่งชิงเอามา **"อาริยภูมิ"** มีค่ากว่าตั้งมากมาย

ยิ่งบุญบารมีน้อย ก็ยิ่งต้องพยายามเอา-เหน็ดเหนื่อยเอา-ลำบากเอา-สู้ทนเอา

เพราะ **บุญ-บาป กุศล-อกุศล แบ่งให้กันไม่ได้ ต้องปฏิบัติเอาเอง**

อย่าประมาท ชาตินี้เกิดมามีอาการครบ ๓๒ ได้พบ **"พระพุทธศาสนา"** ได้พบผู้รู้-พบสัตบุรุษบอกสอน เป็น **"บุญ"** ไม่รู้ตั้งกี่ขั้นๆ แล้ว

คนที่ไม่พบ **"ศาสนาพุทธ"** เลย ไม่เคยพบ **สมณะโพธิรักษ์** เลย ก็เยอะแยะไป

มีคนมากมายที่นับถือ "ศาสนาพุทธ" เขาก็บอกว่า "เขาได้พบศาสนาพุทธ"

แต่จริงๆ แล้ว **เขายังไม่ได้พบ "ศาสนาพุทธ" เลย เพราะเขาไม่ได้บรรลุผลอะไรในศาสนา** แม้แค่ความเข้าใจเบื้องต้น และสิ่งที่เขานับถือ-ประพฤติ-ปฏิบัติ ก็ยังไม่ได้เข้ามรรคเข้าทาง **"ศาสนาพุทธ"** เลย แล้วจะหวังผลอะไรในศาสนา

ฉะนั้น **การได้บรรลุ "มรรคผล" ใน "ศาสนาพุทธ" แม้เพียงขั้นต้น** ***(โสดาบัน)*** **นั่นแหละคือ "การได้พบพระพุทธศาสนา" อย่างแท้จริงนั่นเอง**

อาตมาก็อายุมากขึ้นๆ ทุกที จะเร่งรัดพัฒนาพวกเราไปได้อีกสักเท่าไร ก็ไม่รู้

คุณทำ-คุณก็ได้ **อย่าได้ชักช้าเสียเวลาเลย จงเร่งรัดพัฒนาตน** ยิ่งทำได้เป็นมวลมากขึ้น ก็จะได้ผลเป็นรูปธรรมชัดขึ้น-เป็นตัวอย่าง-เป็นสิ่งที่ดีงามของสังคม

พวกเรา "ชาวอโศก" เป็นหมู่มวล "มิตรดี-สหายดี-สังคมสิ่งแวดล้อมดี"

แม้มีการขัดแย้งกันบ้าง ก็เป็นธรรมดาธรรมชาติ มีแน่ แต่อย่าถือสากันนัก

อย่าเอาแต่ **"ทิฏฐิ" ความเห็นของตนเองเป็นใหญ่** ต้องให้เกียรติกันและกัน

ทุกๆ คนมีปัญญา ต้องร่วมกันคิด **เอาความคิดของส่วนรวมมาทำ อย่าเอาตนเป็นใหญ่** แล้วเราจะได้ร่วมกันสร้างสรร **"ประโยชน์ตน-ประโยชน์ท่าน"**

อาตมาไม่ได้หลงตน อาตมาเชื่อมั่นว่า *"สังคมอโศกแต่ละหมู่กลุ่มไม่ได้รีดนา*

ทาเร้นสังคมข้างนอก ช่วยตนเอง-พึ่งตนเอง ให้ประโยชน์แก่สังคมข้างนอกด้วย"

ถ้าเราไม่แข็งแรง-ไม่เข้มข้น-ไม่เข้มแข็ง เราจะแย่-จะถูกทับ-จะหนักเหนื่อย เพราะ อัตราการก้าวหน้าของ **"สังคมโลก"** มากเหลือเกิน ถ้าเราแข็งแรงกว่านี้ ก็จะเป็น **"ที่พึ่ง"** ของสังคมได้มากกว่านี้

✧ ชาวอโศก เพื่อมวลมนุษยชาติ

"อดีต" ในความเป็นมา จงระลึกทบทวน...อย่างไรอะไร "ดี-ไม่ดี" แค่ไหน
"อนาคต" จะก้าวไปข้างหน้าอีก จงตัดสินให้ดีๆ จงเลือกเฟ้นให้ดีๆ

พวกคุณมีทั้ง **ทุนรอน เวลา ความคิด สมรรถนะ ความสามารถ** ที่จะเอามาลงทุนใช้กับชีวิต อาตมาพยายามย้ำเตือนเสมอ...สิ่งสำคัญที่ทุกคนมีอยู่ คือ

๑. กาลเวลา *(ทุกคนมีเหมือนกันเท่ากัน)* ***จะใช้เวลาให้เกิดคุณค่าอย่างไร ?***

๒. ทุน ***จะใช้ทุนเท่าที่มีให้เกิดประโยชน์คุณค่าอย่างไร ?***

๓. สมรรถนะ ความสามารถ พลังงานทาง "สมอง แรงงานทาง "กาย" ของแต่ละบุคคล ***จะเอามาใช้ให้เป็นประโยชน์คุณค่าอย่างไร ?***

ตั้งแต่เกิดมาจงระลึกย้อนอดีตดูสิ ทั้ง ๓ อย่างนี้ คนเราได้สูญเสียไปมาก โดยไม่รู้ ก็เอา...*เวลา-ทุน-สมรรถนะ...ไประเริงทำชั่ว-ไร้ค่า-สร้างหนี้-สร้างบาปเวรภัย* แล้วก็เสีย...*เวลา-ทุนรอน-พลังแรงงานทางกาย-ทางสมอง...ให้ฉิบหายวายป่วง* ทำแล้ว ก็คือ ทำแล้ว จะลบทิ้งก็ไม่ได้ โยนทิ้งก็ไม่ได้ ต้องเป็นของเราอยู่นั่นแหละ

เวลา ของบางคน ก็เหลือน้อยลงๆ แล้วนะ !

ทุนรอน ของบางคน ยังเหลือเยอะอยู่ ก็ยังไม่รู้จะเอาไปใช้จ่ายอะไร ตายไปก็ไม่รู้ใครจะเอาไปใช้ทำอะไร ?

พลังงาน ของบางคน ก็ชักจะเหลือน้อยลงไปแล้ว ยังจะเอาไปใช้ทำอะไรๆ ให้สุรุ่ยสุร่ายเลอะเทอะเปล่าประโยชน์อีกหรือ ?

อาตมามีความรู้อย่างนี้ แล้วก็สังวรสำนึกรำลึก กระทำให้ได้คุณค่าประโยชน์

ชีวิตยังมีลมหายใจอยู่ ก็จงใช้ให้เป็นประโยชน์เกิดคุณค่า ทุกคนต้องพยายามปรับปรุงสิ่งเหล่านี้ ใช้ **เวลา-ทุนรอน-พลังงาน** ให้เป็นคุณค่าประโยชน์ให้มาก

ถ้าเราตรวจสอบทบทวนสำนึก เอาความสูญเสียจาก **เวลา-ทุนรอน-พลังงาน** คืนมาให้ได้ **เก็บสิ่งเหล่านี้ที่สูญเสียไป** แล้วปรับปรุงตั้งใจดีๆ พยายามนำสิ่งเหล่านี้

ไปใช้กอบก่อสร้างคุณค่าประโยชน์ให้เป็นพลังรวม เราต้องรวมพลังขึ้นจริงๆ ให้ได้ เพื่อที่จะสร้างสรรทำอะไรให้ดีงามประเสริฐก้าวหน้าให้มากๆ ทั้งตน และมนุษยชาติ

เพราะ **"อโศก"** นี้ อาตมามุ่งหมายจริงๆ **ต้องเพื่อมวลมนุษยชาติ** ให้ได้แท้ๆ

✧ ความจริงจากใจ

อาตมามีญาณปัญญารู้ว่า *"อะไร คือ ความดีที่แท้ อะไร คือ สิ่งที่เป็นสัจธรรม อะไร คือ สิ่งที่เป็นความเจริญของชีวิตมนุษย์ ที่อาตมาพึงกระทำ"*

ในเรื่องของ **"จิตใจ"** ในเรื่องของ **"ปัญญา" อาตมาแน่วแน่-มั่นคง**

แม้จะมีวิบากให้ต้องติดคุกติดตะราง มีวิบากจะต้องเจ็บเนื้อเจ็บตัว มีวิบากจะต้องแบก-ต้องหาม-ต้องหนักหนา-ต้องเหนื่อยยากลำบากอย่างไร อาตมาทนได้ ...ก็ทำไป อันไหนทนไม่ได้...ก็ขอพักไว้ก่อน **ชีวิตอาตมาไม่มีปัญหา !**

นี้เป็น **"ความจริงจากใจ"** ของอาตมา

ทิศทางของ "มนุษย์" ควรพัฒนาตนเองไปในลักษณะอย่างไร ?

"พระพุทธเจ้า" เป็นมนุษย์วิเศษประเสริฐสุด ที่ได้ศึกษาความเป็นมนุษย์จนบรรลุ **"สัมมาสัมโพธิญาณ"** ทรงรู้แจ้งจบ แล้วก็ทรงสอนทุกแง่-ทุกมุม ให้สาวก

ผู้สืบทอดนำ **"ความรู้"** ที่เป็น **"สัจธรรม"** ที่ดียิ่ง ไปสืบทอดต่อๆ มา **เพื่อไม่ให้คนทุกข์ร้อน-เลวร้าย-หยาบคาย-รุนแรง** จนทุกวันนี้โลกจึงค่อยยังชั่วบ้างไม่แตกดับไปไว เราทุกคนต้องเอาอย่าง **"พระพุทธเจ้า"** หรือ **"พระอาริยสาวก"** แม้กาลเวลาจะล่วงเลยมากว่า ๒,๕๕๐ ปี แล้วก็ตาม

สังคมโลกทุกวันนี้ มากมายเหลือเกิน...ในเรื่องเหลวไหล-เลวร้าย-เลอะเทอะ มากจริงๆ ถ้าเราอยู่ในโลกนี้ แล้วไม่รู้จักสิ่งที่เป็นโทษภัย ไม่รู้จักสาระ ไม่สามารถแยกแยะได้ว่า *"อะไร...ดี-ไม่ดี หรือประมาณไม่เป็น"* ก็ต้องตกเป็นเหยื่อของโลก ถูกโลกครอบงำให้ไปหลงติดยึดงมงายมามากมาย

สังคมพวกเรา "ชาวอโศก" พึ่งตนเองได้ และพึ่งพากันได้จริงๆ เราใช้น้อย เปลืองน้อย แต่ก็พอ ไม่ได้ขาดแคลน เรามีทฤษฎีค้าขายแบบ **"บุญนิยม"** ขายถูกไม่เอาเปรียบ ให้ฟรีได้-ก็จะให้ เป็น **"กำไรบุญ"** ขายแพงๆ **"ขาดทุนบุญ"** เป็นบาป

พวกเราได้พยายามศึกษา-ปฏิบัติพิสูจน์ **"ทฤษฎีกำไร-ขาดทุน ของอาริยะ"** เราไม่ทำเล่นๆ เราทำจริงๆ ทำไปเรื่อยๆ ทำตลอดไป ทำให้กับสังคมประเทศไทยนี่แหละให้เป็นสังคมไทยที่เอื้อเฟื้อ-เจือจาน-ช่วยเหลือ-เกื้อกูล-อนุเคราะห์มนุษยชาติ เป็นบุญ-เป็นกุศล จากน้อยคน-เป็นมากคนเข้า ก็ร่วมกัน-รวมกัน ให้เป็นพลัง

ที่นี่...เน้นเรื่อง **"คุณธรรม สัจธรรม"**

ที่นี่...ไม่มีระบบวิธีการแลกเปลี่ยนเอา **"โลกธรรม"** มาให้แก่ตน

ผู้ที่ได้เข้ามาอยู่ในแวดวง "ชาวอโศก" ยังเป็นเยาวชน-เป็นผู้ที่ยังด้อย-ยังอ่อน-ยังไม่มีคุณธรรมความรู้ความสามารถมากพอ เมื่อได้เรียนรู้ **"สัจธรรม"** แล้วก็จะต้องพยายามสำนึกสังวรตน-อุตสาหะ-พากเพียร...ตั้งใจรับ-ตั้งใจเอา-ตั้งใจศึกษา-ตั้งใจฝึกฝน...*ลด-ละ-ตัด **"กิเลส"** สิ่งไม่ดี-ไม่งาม ตามที่ **"ปัญญา"** เรารู้และเข้าใจ*

ยิ่งพอใจในสิ่งที่น่าพอใจ ที่เป็น **"สาระสัจธรรม"** ก็ยิ่งดี จึงจะเป็น **"ผู้ที่ได้"** หรือ **"ผู้รอด"** และเราก็จะได้เป็นผู้ถ่ายทอดทำประโยชน์ให้แก่ผู้อื่นต่อไป

อาตมาเชื่อว่า "อาตมาสอนไม่ผิด" แต่พูดเฉพาะกับพวกเรานะ !

ขอพูด-ขอย้ำ-ขอยืนยัน ให้ชัดๆ ***"เราต้องพัฒนาตนเอง...ลด-ละ-ล้างกิเลสสิ่งไม่ดี-ไม่งาม พวกเราจะต้องเป็นหลักให้สังคม ไม่ใช่เรื่องทำเล่นๆ"***

อาตมาจะขอพิสูจน์ "สัจธรรม" ของ "พระพุทธเจ้า" ตราบตาย !
คนอื่นๆ ก็จงมาสืบทอดทำต่อไปอีกนิรันดร์ !

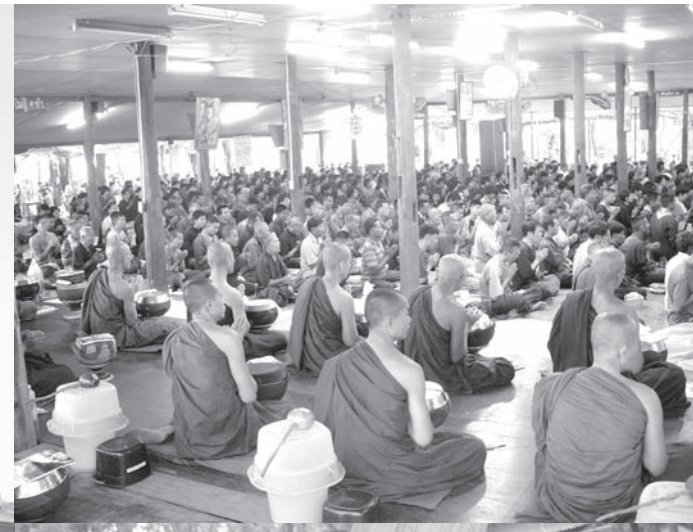

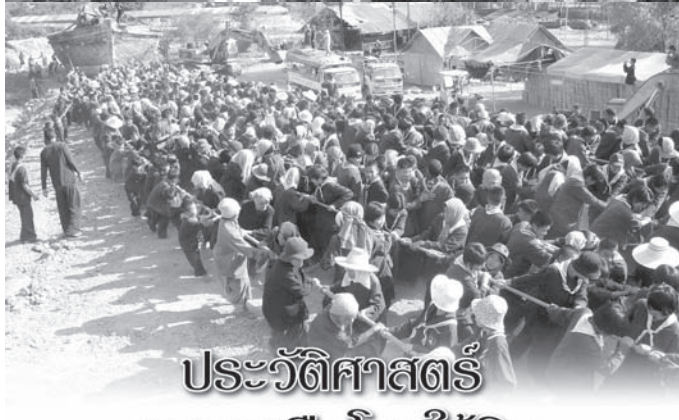

ประวัติศาสตร์ การขนเรือโคกใต้ดิน

ชาวอโศกเพื่อมวลมนุษยชาติ

๘
ชีวิตนี้ อุทิศเพื่อศาสนา

ผู้ถึงความใหญ่สุด ก็คือ “ผู้ถึงความเล็กสุด”
ผู้ถึงจุดสุดของอนันตภาพ ก็คือ “ผู้แจ้งในสุญญตา”

๘
ชีวิตนี้ อุทิศเพื่อพระศาสนา

๑. **ธรรมกถึก** ๓๓๗

๒. **"พระพุทธเจ้า"** ตรัสรุนแรง ๓๓๘

๓. **"พระโพธิรักษ์"** พระผู้อาภัพ ๓๓๙

๔. ตรง คม ชัด ลึก แรง ๓๔๒

๕. **"เปยยวัชชะ"** ศิลปะในการตำหนิ ๓๔๔

๖. ติสิ่งควรติ ข่มสิ่งควรข่ม ๓๔๕

๗. ติเพื่อก่อ ต่อสติ ๓๔๘

๘. การวิจารณ์ที่ดีที่สุด ๓๕๑

๙. วิพากษ์ วิภาษ วิจัย วิจารณ์ ๓๕๒

๑๐. เคร่งครัดที่ตน ผ่อนปรนผู้อื่น ๓๕๔

๑๑. โลกมายา สังคมบาป ๓๕๕

๑๒. โลกียศาสนา ๓๕๗

๑๓. ราคาความรู้ ของนักคิด ๓๕๙

๑๔. ครูฝึกเทวดาและมนุษย์ ๓๖๐

๑๕. ใครคือครู ? ครูคือใคร ? ๓๖๓

๑๖. เชื้อวิญญาณต่ำ จะสอนอย่างไร ? ๓๖๕

๑๗. อานิสงส์การฟังธรรม ๓๖๗

๑๘. **"พระโพธิรักษ์"** เป็นใคร ?
ใครจะเชื่อถือ ? ๓๖๘

๑๙. ไม่ได้โอ้อวด...แต่มีดีอวด ๓๗๐

๒๐. แม่มี พ่อมี
(อัตถิ มาตา อัตถิ ปิตา) ๓๗๑

๒๑. พิธีกรรม ยัญพิธี
(ยิฏฐัง หุตตัง) ๓๗๗

๒๒. พิธีกรรม กับ กิจกรรม ๓๗๘

๒๓. วันอโศกรำลึก ๓๘๑

๒๔. การสวดมนต์ ๓๘๓

๒๕. **"การงาน"** ที่เป็นสัมมา
(กัมมันตะ-อาชีวะ) ๓๘๘

๒๖. ประณีตในงานเขียนฯ ๓๙๑

๒๗. สื่อสาระสัจจะ ๓๙๓

๒๘. **"ศิลปะ"** กับ
การสื่อสาระสัจจะ ๓๙๔

๒๙. **"ศิลปะ"** คือ
มงคลอันอุดม ๓๙๗

๓๐. เพลง **"โลกุตระ"** ๔๐๐

๓๑. ภาพยนตร์ **"โลกุตระ"** ๔๐๒

๓๒. อิทธิปาฏิหาริย์
ของ **"สื่อ"** ๔๐๒

๓๓. ทีวี โลกุตระฯ ๔๐๕

๓๔. ทีวี ฯ เพื่อมนุษยชาติ ๔๐๙

๓๕. จริงใจ ไม่เบื่อ
ไม่ท้อ ในการงาน ๔๑๑

๓๖. ซาบซึ้งในกรรม ๔๑๒

๓๗. เกิดมาทำงาน(ศาสนา) ๔๑๖

๓๘. ทำงานด้วย "อิทธิบาท" ๔๑๙

๓๙. จิต คิด นิมิต ฝัน ๔๒๓

๔๐. โภชนากร เภสัชกร ๔๒๕

๔๑. **บริโภค ๔** ๔๒๖

๔๒. **อาหาร ๔** ๔๓๑

๔๓. พิจารณาอาหาร ๔๓๓

๔๔. **อาริยสัจ ๔** ๔๓๕

๔๕. ไม่ยึดมั่นถือมั่น ๔๓๘

๔๖. **จักร ๔** ๔๓๙
๔๗. **วุฑฒิ ๔** ๔๔๒
๔๘. บุคคลสปายะ กับ การพัฒนา ๔๔๔
๔๙. สักกายะ ๔๔๖
๕๐. การพ้นสังโยชน์ ๓ ๔๔๗
๕๑. จิตพยาบาท-อาฆาต ๔๔๙
๕๒. มานะใหญ่ อัตตาใหญ่ ๔๕๑
๕๓. **อติมานะ** ๔๕๓
๕๔. อุปกิเลส ๑๖ ๔๕๔
๕๕. กิเลส ตัณหา อุปาทาน ๔๕๕
๕๖. มิตรดี สหายดี ๔๕๖
๕๗. จิตว่าง อะไรว่าง ๔๕๗
๕๘. ศาสนาแห่งการงาน ๔๕๙
๕๙. ชาวพุทธ ต้องรู้อัตตา ๔๖๑
๖๐. การหมดอัตตา (ตัวกู) -อัตนียา (ของกู) ๔๖๓
๖๑. สัญญาใดควรดับ -สัญญาใดควรเกิด ๔๖๔
๖๒. เที่ยงแท้-มั่นคง ต่อ "อนัตตา" ๔๖๕
๖๓. ความสุดโต่ง ๒ ข้าง ๔๖๘
๖๔. **อนุสัย อาสวะ** ๔๖๙
๖๕. **อาสวักขยญาณ** ๔๗๐
๖๖. **อุภโตภาควิมุติ** ๔๗๒
๖๗. ผัสสะพาให้บรรลุ ๔๗๔
๖๘. สัจจะแห่งกรรม ๔๗๕
๖๙. **"กรรม"** กับ **"กาล"** ๔๗๘
๗๐. คิด พูด ทำ ๔๘๑
๗๑. ทางเอก ๔๘๒
๗๒. โพชฌงค์ ๗ ๔๘๕
๗๓. สติมนุษย์ ๔๘๗

๗๔. **มูลสูตร ๑๐** ๔๘๙
๗๕. **ปฏิจจสมุปบาท** ๔๙๑
๗๖. **เจโตปริยญาณ ๑๖** ๔๙๒
๗๗. **ญาณ ๑๖** ๔๙๔
๗๘. **นิพพาน** ๕๐๗
๗๙. **อาริยชาติ** (มงคล ๓๘) ๕๐๙
๘๐. อรหันต์ยุคจรวด ๕๑๒
๘๑. สัตบุรุษ พระธรรมกถึก ๕๑๓
๘๒. ศรัทธาพระรัตนตรัย ๕๑๖
๘๓. ชีวิตมีค่า-เกิดอย่างมีคุณ ๕๑๙
๘๔. **"กรรมวิบาก"** จัดสรร ๕๒๐
๘๕. พอเพียง พออย่างไร ฯ ๕๒๓
๘๖. ปัญหาสังคมที่แก้ไม่ได้ ๕๒๔
๘๗. **"บุญ-บาป"** ติดตามไป ๕๒๕
๘๘. ประโยชนตน-ประโยชน์ท่าน ๕๒๘
๘๙. บารมี ๑๐ ให้ไปให้หมด ๕๒๙
๙๐. วัตถุทาน อภัยทาน ธรรมทาน ๕๓๐
๙๑. เมตตา มิตร ไมตรี ๕๓๓
๙๒. อย่าประมาท ๕๓๔
๙๓. อภิวัฒน์ ๕๓๖
๙๔. อารยะ อริยะ อาริยะ ๕๓๗
๙๕. สังคมพระศรีอาริย์ ๕๓๙

✪

พ่อท่านไปบรรยายธรรม
ที่ กรมประชาสัมพันธ์ ถนนราชดำเนิน
(ในเหตุการณ์พฤษภาทมิฬปี ๓๕...ที่นี่ถูกเผา !)

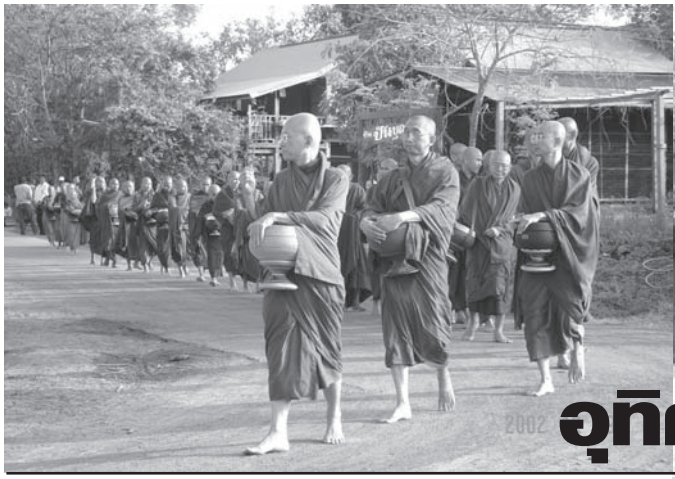

๘ ชีวิตนี้ อุทิศเพื่อศาสนา

✪ ธรรมกถึก

อาตมาทำงานศาสนาตามหลักธรรม...“องค์แห่งธรรมกถึก”*
โดยเฉพาะข้อที่ ๕ ที่แปลกันว่า *“ไม่แสดงธรรมกระทบตน-กระทบผู้อื่น”*

แล้วอาตมาจะต้องพูดแต่ **“ความถูกต้อง-สุจริต”** ส่วน**“ความผิด-ทุจริต”** จะต้องปิดบังอำพราง-พูดไม่ได้-ไม่ให้พูด-ไม่ให้เปิดเผย เพราะจะไปกระทบกระเทือนจิตใจคนอื่นเขา **“พระพุทธเจ้า” ไม่เคยตรัสอย่างนี้ ไม่เคยสอนแบบนี้ !**

จริงๆ แล้ว **“การจะกล่าวเรื่องทุจริต-อกุศล จะตำหนิติเตียน” นั้น กล่าวได้** กระทบผู้นั้นผู้นี้ ก็ต้องมีเป็นธรรมดา แต่อย่าให้มีผลเสียหาย เลวร้าย

นั่นคือ เป้าหมายของพระบาลีที่ว่า **“อนุปหัจจะ”** ซึ่งแปลความชัดๆ ก็ได้ว่า *“ไม่แสดงธรรมกระทบใคร แล้วก็มีผลทำให้เกิดความเลวร้ายเสียหาย หรือแสดงธรรมนั้นแล้ว ไม่เข้าไปทำลายทำร้ายทั้งตนและผู้อื่น ดังนี้”*

จงทำความเข้าใจกับความว่า **“เข้าไปทำลายทำร้าย”** กันให้ดีๆ เถิด !

***“องค์แห่งธรรมกถึก” คือ ธรรมของนักเทศน์ ๕ ประการ**

๑. แสดงธรรมไปโดยลำดับไม่ตัดลัดให้ขาดความ *(อนุปุพพิกถัง)*
๒. แสดงธรรมอ้างเหตุผลแนะนำให้ผู้ฟังเข้าใจ *(ปริยายทัสสาวี)*
๓. แสดงธรรมอาศัยความเอ็นดู ตั้งจิตเมตตาปรารถนาดีแก่ผู้ฟัง *(อนุททยตัง ปฏิจจะ)*
๔. แสดงธรรมไม่เพ่งอามิส ไม่เห็นแก่ลาภ *(น อามิสันตโร)*
๕. แสดงธรรมไม่ให้กระทบตนและผู้อื่น คือ ไม่เข้าไปทำลายทั้งตนและผู้อื่น *(อนุปหัจจะ)*

ถ้าเกิดการกระทบ แล้วกระเทือนจนมีผลแปรสภาพไปสู่ความดีงาม-ถูกต้องขึ้น ย่อมเป็นการไม่เข้าไปทำลาย *(อนุปหัจจะ)* ตนและผู้อื่นแล้ว

การแสดงธรรมของ **"พระธรรมกถึก"** นั้น จึงถูกต้องแล้ว ดีแล้ว !

แต่ถ้าเราไม่แน่จริงแล้ว กระบวนท่ากระทบกระเทือนใจเขานี้ ยาก !!

ต้องฉลาดคำนวณประมาณให้ดีๆ กระทบขนาดนี้ไม่เดือดร้อน ก็ไม่เป็นไร แต่ถ้ากระทบขนาดเลยขีดแดงแล้ว ต้องระวังมาก !

ขนาดพวกคุณบอกว่า ***"ศรัทธากันแล้ว"*** *บางทีว่ากล่าวติติงกระทบแรงขนาดนี้ ก็ไปแน่บเลย ไม่ดูดำดูดีกันอีกแล้วชาตินี้ แม้ชาติหน้าก็ไม่ขอเกิดร่วมกันอีกแล้ว* ***"พระโพธิสัตว์"*** *องค์นี้ เกิดที่ไหน-ไม่ว่ายุคใด-กาลใด ฉันไม่ขอร่วมเกิดด้วยแล้ว*

โกรธเกลียดกันถึงขนาดนั้นเลย ก็ได้ ! จึงต้องประมาณให้ดีจริงๆ !

การเข้าสู่บริษัท "พระธรรมกถึก" ต้องแกล้วกล้าอาจหาญในการแสดงธรรม ลักษณะ "กระทบตน-กระทบท่าน" จึงสำคัญลึกซึ้งซับซ้อน ต้องหัดประมาณ ! การประมาณเท่านั้น ที่จะสัมมา ที่จะพอเหมาะได้

ตั้งแต่ **อาการโกรธ อาการเคือง** ให้แม่นมั่น ให้ได้สัดส่วน ต้องพยายามเรียนรู้ตัวตนแต่ละคน-แต่ละจิตใจ ความคิด-ความชอบ-ความยึดถือ...ไม่เสมอ-ไม่เที่ยง

แม้คนฟังที่รับไม่ได้...จะมีเพียงไม่กี่คน ในทาง **"วินัย"** ท่านก็ให้ระมัดระวังไม่เช่นนั้นแล้ว อาจจะเสียผลเกิดขัดแย้งก่อสงคราม อย่างนี้ไม่ดี ไม่ใช่เรื่องง่ายๆ *(ยิ่งถือศัสตราวุธอยู่ในมือ ยิ่งต้องระวัง...ไม่เทศน์-ไม่บอก-ไม่สอนกันเลย ต้องให้วางศัสตราก่อน !)*

ประมาณยากมาก แต่ก็ต้องฝึกทำ ! ถ้าไม่ฝึกเอง ก็ไม่มีใครมาฝึกให้เราได้

"การแสดงธรรม" เป็นเรื่องที่ต้อง "ประมาณ" อย่างมีปัญญา-มีอภิญญา

ที่จะต้องหยั่งรู้ให้ได้ว่า ***"ที่พูดไปเหมาะควรหรือเปล่า ?"***

ในส่วนตน **"พระธรรมกถึก"** ก็ต้องทรงวินัย และต้องคำนึงถึงหลักเกณฑ์ด้วย

✪ "พระพุทธเจ้า" ตรัสรุนแรง

มีคนถาม "พระพุทธเจ้า" ว่า *"พระพุทธองค์ ตรัสรุนแรงไหม ?"*

พระองค์ก็ว่า ***"พระองค์ตรัสรุนแรง !"***

การกระทำแรง คืออย่างไร ? ก็คือ **"ตรัสสิ่งที่ไม่ดี ที่ต้องละเลิก ต้องเว้น" "เอกลักษณ์"** ของ **"พุทธศาสนา"** ที่ให้ ละ-หน่าย-คลาย จึงจะลงตัวถูกต้อง

หลักธรรมของ **"พระพุทธเจ้า"** ไม่เคยสอนให้ชี้แต่ส่วน **"ดี"**

"อานนท์! เราจะตำหนิเธอแล้ว-ตำหนิเธออีก เราจะกระหนาบเธอ-ตำหนิเธอ เหมือนช่างปั้นหม้อนวดดินเปียกๆ นวดแล้วนวดอีก ผู้ใดมีมรรคผลจะทนอยู่ได้"

"พระพุทธเจ้า" ตรัสไว้ใน **"อภัยราชกุมารสูตร"** และใน **"เกสีสูตร"** ว่า ***"พระพุทธองค์ตรัสสิ่งที่ไม่พอใจผู้ฟัง"***

ใครที่ศึกษา **"เกสีสูตร"** อังคุต. จตุกก. จะรู้ดี สมัยโน้นศาสนาเลวร้ายรุนแรงขนาดนี้หรือเปล่า ? เปล่าเลย ! พระพุทธองค์ ยังกล่าวอุทาหรณ์ขนาดนี้ *"เหมือนเราเป็นพี่เลี้ยงเด็ก เห็นเด็กอมเศษกระเบื้องแตกเข้าปาก เราก็ต้องเอามือดักไว้ที่คอ แล้วล้วงดึงเอาเศษกระเบื้องแตกนั้นออกมา แม้กระเบื้องจะต้องมีเลือดติดออกมา ก็ต้องดึงออกให้ได้"* การแสดงธรรมก็เหมือนอย่างนั้น

ส่วนใหญ่ไม่เข้าใจกันเชื่อว่า ***"พระพุทธเจ้า"*** *ไม่พูดขัดใจใคร พูดตามใจคน พูดแต่คำไพเราะ* เปล่าเลย ! และก็เข้าใจความว่า **"คำไพเราะ"** ไม่ได้ เข้าใจไม่เป็นธรรม

พระพุทธเจ้า ตรัสในสิ่งที่เป็นความจริงและเป็นประโยชน์ แม้พอใจผู้ฟัง หรือไม่พอใจผู้ฟัง ท่านก็ตรัสตามกาลอันควร เพราะพระองค์ทรงเมตตาเอ็นดู

อาตมาเห็นว่า *"พระองค์ตรัสในส่วนที่ไม่พอใจผู้ฟังมากกว่า ตรัสแต่ที่ขัดใจคนมากกว่า (ปฏิโสต สัลเลข) ท่านถึงได้ยกอุทาหรณ์ดึงกระเบื้องออกจากปากเด็ก"*

แล้วทุกวันนี้เป็นอย่างไร ? ผู้คนในสังคมกินทั้งไฟ กินทั้งกระเบื้องแตก กิน ทั้งบ้าน-ทั้งเมือง กินทั้งจอบ-ทั้งเสียม กินทั้งอิฐ-หิน-ดิน-ปูน-ทราย กินทั้งลาภ-ทั้งยศ-ทั้งสรรเสริญ-ทั้งสุข ที่สมควร และไม่สมควร เข้าไปเต็มปาก-เต็มคำ !

แล้วจะให้อาตมาทำอย่างไร ? อาตมาก็ต้องรีบฉีกปากออก แล้วเอามือล้วงดึงโกยออกมาๆๆ อาตมา **"จำต้องทำ"** อย่างนั้นนะ !

✪ พระโพธิรักษ์ พระผู้อาภัพ

เมื่ออาตมาบรรยายธรรม หรืออธิบายอะไรก็ตาม ก็ต้องชี้ให้เห็นโทษ-เห็นภัย

เขาก็ว่า *"อาตมามีแต่ **'ด่า'** คนเขาทั้งนั้น"* **ใช่ ! อาตมาจอมด่า !**

เพราะว่า *"อาตมาเป็นคนอาภัพ เกิดมาเป็นพระกับเขาชาตินี้ บรรดาอาจารย์ บรรดาครู บรรดาพระที่มีในเมืองไทย ต่างเลือกเอาแต่ส่วนกุศล ส่วนดี ไปบรรยายหมด พูดแต่ดีอย่างนั้น ดีอย่างนี้ จงทำดีอย่างนั้น ทำดีอย่างนี้"* แล้วก็ได้รับคำสรรเสริญ

กันว่า *“อาจารย์นี้พูดดี อาจารย์นั้นสอนดี อาจารย์โน้นไม่ด่าใคร ไม่ว่าใคร ไม่กล่าวทุจริต ไม่กล่าวความเสียหาย ไม่กล่าวอกุศล”*

ส่วนพฤติกรรม **“ชั่ว”** ของคน ไม่พูดถึงเลย คนเลยไม่รู้ **“ชั่ว”** รู้แต่ **“ดี”** จึงมีแต่คนไม่รู้ **“ชั่ว”** ไม่เลิก **“ชั่ว”** แล้วก็สอนกันแต่จะให้ **“ทำดี-ทำบุญ-ทำทาน”**

แต่อาตมาจะต้องมาเป็นครู-มาเป็นพระ-มาสอนคนอื่น “พระพุทธเจ้า” สอนไว้ว่า “นิคฺคณฺห นิคฺคหารหำ ปคฺคณฺห ปคฺคหารหำ” แปลว่า *“ต้องกล่าวคำตำหนิติเตียน-กล่าวข่ม...คนที่ควรตำหนิ-ควรข่ม กล่าวชม...คนที่ควรชม”*

อาตมาดูสมดุลในโลกนี้แล้ว บรรดาครูบาอาจารย์ หรือบรรดาพระทั้งหลายเลือกเอา **“ปคฺคณฺห ปคฺคหารหำ”** คือ **“การกล่าวชม”** ไปหมดแล้ว

ท่านเลือกเอาคำสรรเสริญ คำดี คำเป็นกุศล คำเป็นส่วนสุจริตไปบรรยายกัน เพราะได้รับคำชมเชย-ได้รับการยกย่อง จนเป็นเจ้าคุณ-เป็นสมเด็จกันไปหมดแล้ว

อาตมาเห็นโลกนี้พร่องในส่วนที่เป็น “นิคฺคณฺห นิคฺคหารหำ” คือ *“ไม่ตำหนิ ไม่กล่าวถึงทุจริต ที่คนทำกันอยู่เต็มบ้านเต็มเมือง เขาไม่กล้าตำหนิ เพราะกลัวถูกด่า กลัวถูกติเตียน กลัวไม่ได้รับคำสรรเสริญเยินยอ”*

อาตมาตกหน้าที่คนอาภัพ ที่จะต้องกล่าวตำหนิ **“นิคฺคณฺห นิคฺคหารหำ”** แม้จะเป็นคนเดียวในแสนในล้านคนก็ตาม อาตมาก็จะกล่าวตำหนิ **“ความผิด”** นั้นตลอดไป ตราบเท่าที่ยังไม่มีใครมาช่วยอาตมา ในสมดุลฝ่ายข้างสอนให้รู้สิ่ง **“ชั่ว”**

ถ้าไม่ทำอย่างนั้น โลกพร่อง โลกเอียง ไม่สมดุล อาตมาจึงต้องเกิดมากล่าวคำตำหนิติเตียน กล่าวแต่สิ่งชั่ว-สิ่งผิด ตำหนิติเตียนคนทำชั่ว อาตมาก็พยายามจะตำหนิให้ตรง-ให้ชัดมากที่สุด เท่าที่จะทำได้ แม้อาตมาจะได้รับคำด่า หาว่า *“ปากจัดเที่ยวว่ากล่าวด่าคนนั้นคนนี้”* ก็ขอยอมรับ อาตมาจึงอาภัพอย่างนี้

ถ้าอาตมากล่าวตำหนิ...ผิดหลัก-ผิดธรรมวินัย-ผิดกุศลแท้ หรือเป็นอกุศลแท้อย่างไร ? ก็บอกอาตมาด้วย อาตมาไม่อยากตำหนิใครผิดๆ

แต่อาตมาก็จะตำหนิ-จะว่า-จะติเตียน **“คนผิด”** นี้คือ **“พระโพธิรักษ์”**

“พระโพธิรักษ์” ทำสิ่งนี้ และทำอยู่ และยังคงต้องทำไปอยู่อีกมาก

อาตมาทำอย่างนี้ **อาตมาไม่ได้รับการสรรเสริญ มีแต่คนเกลียดชังขี้หน้า** และคนจะว่าตลอดเวลา อาตมาก็เข้าใจสถานการณ์ สถานภาพเหล่านี้ดี

อาตมาเกิดมาชาตินี้ ไม่ต้องการทำงานเอาสรรเสริญ ไม่ต้องการปริมาณ

มาก-ใหญ่ อาตมาแสนจะรู้ดี ทำหน้าที่อย่างนี้ มีแต่คนไม่ชอบใจอาตมา และอาตมาก็ไม่ใช่มนุษย์ซาดิสม์ชอบความรุนแรงด้วย แต่อาตมาต้องการชี้แนะสัจจะให้ชัดๆ

คนที่เข้าถึงธรรม คนที่รู้สัจจะ คนที่มีปัญญา ฟังคำตำหนิได้ ฟังคนติติงได้ โดยเฉพาะตำหนิถูกตัวเองด้วย ราวกับ **"พระโพธิรักษ์"** ด่าฉันอยู่คนเดียว

คนที่ฟังคำตำหนิอย่างนั้นได้ และรู้สึกตัวเข้าใจได้ เขาจะศรัทธาอาตมา

และคนๆ นี้แหละคือ ***"คนที่อาตมาคัดเลือกแล้ว"*** คนประเภทนี้จะเข้ามาหาอาตมา แล้วเขาจะตั้งใจศึกษาปฏิบัติธรรมะ และเขาจะได้มรรค-ได้ผล

ขณะนี้ครูที่สอนสมดุลในด้านฝ่ายข้างที่ต้องใช้ความกล้าหาญ...กล่าวความชั่ว -กล่าวตำหนิธรรมอันชั่ว "ครู" อย่างนี้มีบ้างไหม ?

ถ้าหาว่า *"อาตมาเที่ยวไปด่าเขา-ว่าเขา"* อาตมาไปกล่าวชื่อใคร ?

เวลาเทศน์อาตมาพูดธรรมะส่วนชั่ว-ส่วนทุจริต แต่ไปถูกคนที่ชั่วเอง แล้วคนชั่วก็มีมากด้วย จึงถูก *(ว่า)* ตรงๆ แล้วก็เลยหาว่า *"อาตมาด่าเขา-ว่าเขา"*

อาตมาคะนองปาก...กล่าวชื่อคนนั้น-คนนี้...ด่าเปรี้ยงลงไปเลย อย่างนั้นหรือ ? อาตมาไม่มีศิลปะในการพูดปานฉะนั้นหรือ ? *อาตมาไม่ได้กล่าวชื่อใครเลย หากจะกล่าวชื่อก็นานๆ ครั้ง และเป็นโอกาสอันควร มิใช่กล่าวกราดด่าว่า...คนนั้น-คนนี้ดะไปหมด หรือด่าออกชื่อคนนั้น-คนนี้อยู่เสมอๆ เป็นนักด่าสาดเสียเทเสีย !*

อาตมารู้ด้วยภูมิปัญญาว่า *"อาตมามีความจริงใจในการทำงาน เป็นคนใจดี ไม่ได้เป็นคนอาฆาต ผูกโกรธ ผูกความไม่ยินดีไว้ในใจ"* เพราะนั่นคือ **"กิเลส"**

อาตมาเป็นเพียงคนอาภัพ ที่เกิดมาต้องทำงานรักษาสมดุลของโลกฝ่ายนี้ไว้ ต้องพูดคำตำหนิติเตียน ต้องพยายามประกาศความทุจริต บอกสิ่งอกุศล ต้องฉีก-ชี้-แจกแจง-วิเคราะห์วิจัย...อกุศล-ความชั่ว-ความเลว...ของมนุษย์ออกมาให้แหลก ให้คนรู้ตัวว่า *"มีชั่ว-มีเลว...อยู่ที่ใครที่ไหนบ้าง ให้คนได้รับรู้รับฟัง ให้คนได้รู้ตัว"*

แล้วเขาจะได้รู้สึกตัวว่า *"เขาเป็นอย่างนี้หรือ ? เขาจะได้รีบแก้ไข"*

ไม่ใช่ไปกล่าวกันแต่ดี วิเคราะห์แต่ดี ให้ตรวจสอบตัวตนกันแต่ดี ก็เลยเหลิงหลงแต่ส่วนดี แต่ส่วนชั่วไม่กล่าวถึงเลย แล้วก็ยังมีชั่วอยู่ และยังมีอีกลึกนักด้วย

เพราะ คนเรามีทั้ง **"ชั่ว"** และ **"ดี"** ปนๆ กันได้

เมื่อส่วน **"ชั่ว"** เราก็มี แต่เราไม่ขจัด ไม่บำบัด ไม่ได้ล้างความชั่วนั้นออกจากตัวเอง ก็ยังไม่สมบูรณ์ ทั้งๆ ที่พระพุทธองค์ทรงสอนไว้ใน **"โอวาทปาติโมกข์"** ให้ **"ละชั่ว"** เป็นลำดับแรก ก่อนการประพฤติ **"ดี"** ด้วยซ้ำ แต่ทำไมไม่กล้าทำตามนั้น

การเป็น **"ครู"** ในลักษณะนี้ จึงไม่ง่ายเลย เมื่อเราบอก-เราว่า-เราตำหนิ-เราติเตียน คนที่ยังมีส่วนไม่ดีอยู่จะรู้สึกว่า *"ตนเองถูกว่าอยู่เรื่อย ก็จะไม่ชอบใจเรา"*

อาตมาต้องมี **"สัปปุริสธรรม ๗"** อย่างมาก ต้องรู้จักประมาณให้ดี

✪ ตรง คม ชัด ลึก แรง

สิทธิในการบอกว่า "ของเราถูก อันอื่นที่ต่างจากเราผิด" เป็นเรื่องธรรมชาติ ใครๆ ก็ต้องบอกอย่างนั้น ฝ่ายโน้นก็ต้องบอกว่า *"ของเราผิด ของเขาถูก"*

จะไปบังคับกันได้หรือ ว่า *"อย่าไปว่าของเขาผิด อย่าว่าของเราถูก"*

ถ้าของเราดี-ของเราถูกต้อง แล้วเราก็เข้าใจอย่างนี้จริงๆ ด้วยความจริงใจ

แล้วจะให้ทำยังไง ? จะให้เราปกปิดไว้ไม่บอกกันทำไม ?

เราก็ต้องยืนหยัดอธิบายบอกเหตุผลไปว่า *"ดี-ไม่ดียังไง ? ถูก-ผิดอย่างไร ?"*

ถือเป็นเรื่องหลักในการที่จะใช้ชี้แจงแถลงไข เพื่อทำให้ประชาชนพุทธบริษัทเข้าใจชัดๆ ว่า *"ความจริงเป็นอย่างนี้"*

อาตมาจึงสอนธรรมะตรงๆ ไม่เบี้ยว ผลกระทบจึงแรง อาตมาผิดหรือที่สอนตรงๆ ทำไมจะต้องให้อาตมาสอนเบี้ยวๆ อ้อมๆ ก็เพราะอาตมาสอนตรงๆ นั่นเอง **ผิดบอกผิด ผ่าเปรี้ยงเดียว !** ถูกคนผิดๆ ถึงพันคนเลย ไม่ได้ถูกว่าแค่คนเดียว **จึงแรง** เพราะทุกวันนี้ คนที่ทำผิดๆ มีผิดๆ มีกันมาก

อาตมามีนิสัยเป็นคน...พูดตรง-พูดชัด-พูดแรง-พูดดัง-พูดเปิดเผย เพราะ ต้องการให้คนตื่น-ให้คนรู้-ให้คนเข้าใจ-ให้คนได้รับประโยชน์ อาตมาจึงต้องแสดงธรรมตรงและแรง อาตมาไม่ใช่คนเลี้ยงเด็กนะ จะได้มาไกวเปล เห่กล่อม

ธรรมะของ **"พระพุทธเจ้า"** สอนให้ขัดเกลา เป็นไปเพื่อความละ-เลิก-หน่าย-คลายใช่ไหม ? ก็ต้องชี้สิ่งชั่ว-ชี้สิ่งไม่ดี ที่ต้องละเลิก-งดเว้น จะได้รู้ตัว จะได้เกิดการละ-หน่าย-คลาย จึงจะถูกต้องลงตัวกับหลัก **"ศาสนาพุทธ"**

การชี้ชั่ว เท่ากับ *ตีศอก ตีเข่า ทุบถอง ชกหมัด อัดเปรี้ยงๆ !!*

จึงมีลักษณะรุนแรง มีผลกระทบกระเทือนแรง !

แม้แต่ "ด่า" เอาบุญ ก็เป็นเรื่องลึกซึ้งซับซ้อนนะ ทั้งๆ ที่ "ด่า" เหมือนชั่ว

"ด่า" คือ ***"การว่าอย่างแรงๆ ด้วย โลภะ โทสะ โมหะ หลงผิดไม่รู้ตัว"***

อาตมามักพูดแรงๆ ว่าแรงๆ ดุแรงๆ เรื่องกิเลส เรื่องไม่ดี แต่พูดด้วยความ

จริงใจเจตนาดี ไม่มีโลภะ-โทสะ-โมหะ พูดอย่างประมาณในประโยชน์แล้ว

การพูดแรงๆ ว่าแรงๆ ด้วยเจตนาดีอย่างนี้ อาตมาไม่เรียกว่า **"ด่า"**

เพราะอาตมาไม่ได้พูดเอาใจใคร ไม่ต้องการให้ใครมาหลงใหล-ยกยอปอปั้น-มาชอบ-มาชัง ก็พูดไปแรงๆ เพื่อให้เกิดคุณค่าประโยชน์เท่านั้น

หลายคนไม่เข้าใจก็ว่า *อาตมาด่าแรง หยาบ เที่ยวไปด่าชาวบ้านชาวเมืองเขา*

การพูดแต่สิ่งดี ชี้ดี ก็เหมือนตบลูกโป่งอัดแก๊ส มีแต่จะลอย

สิ่งดี...ไม่ใช่สิ่งที่จะต้องละ-หน่าย-คลาย...เพราะสิ่งดีต้องทรงไว้ *แล้วจะเข้าหลักถูกเอกลักษณ์แห่ง **"ศาสนาพุทธ"** ที่เป็นไปเพื่อการละ-หน่าย-คลายหรือ ?*

ฉะนั้น **คนชี้ชั่ว-คนตำหนิ...บอกแจ้งสิ่งไม่ดี-สิ่งเลว...ให้รู้กัน นั่นถูกแล้ว !**

คนจะได้ละหน่ายคลายสิ่งเลวนั้น อาตมาว่า *"อาตมาแน่ใจ ไม่มีความสงสัย ไม่มีความหลงใดๆ ไม่มีความผิดอะไร อาตมาทำไม่ผิด ด้วยเหตุอย่างนี้ ด้วยอาการลักษณะอย่างนี้"* อย่ามาหาว่า *"อาตมาด่า อาตมาข่ม อาตมาตำหนิเลย"*

ถ้าแสดงธรรมฉีกหน้ากากความชั่วขนาดนี้ หลายคนรู้สึกรับได้ มีภูมิอุปสัมบัน ฟังแล้วเบื่อ-หน่าย-คลาย รู้เห็นความจริงว่า ***"สิ่งที่เรานึกว่าดี...ที่แท้ชั่วหรือ ?"***

ถ้าเข้าใจได้ ๑๐๐ คน โกรธ ๓-๔ คน อย่างนี้ก็ไม่มีปัญหาอะไร ไม่เป็นไร

อาตมายอมให้โกรธ ถ้าส่วนใหญ่ได้ อย่างนี้อาตมาทำ เพื่อให้เขา **"ลด-ละ-หน่าย-คลาย" ความชั่วลง** เพราะเราไม่ได้แสดงธรรมให้ใครรัก-ชอบ-ชัง

อาตมาจึงทำงานได้อย่าง...อาจหาญ-ชาญกล้า-สบาย ตายก็ตาย ระวังแต่ว่า ***"ถ้ายังไม่สมควรตาย ก็อย่าห่ามเกินไป อย่าแรงเกินไป เขาจะฆ่าเอา"***

เพราะประวัติศาสตร์หลายหน้า ได้บอกให้เรารู้มาก่อนแล้ว

ถ้าไม่ระวัง ! จะตายหนักกว่าพระเยซู พระเยซูตายยังได้เป็นศาสดา ถ้าภูมิธรรมยังไม่ถึงพระเยซู เราก็ต้องศึกษาให้ดีๆ อย่าแรงเกินฐาน ต้องมีปัญญา

ท่านที่เป็น "นักบวช" ทั้งหลาย *"เห็นผมแรง อย่าแรงตามผม"*

ท่านต้องรู้ตัวเอง **"อัตตัญญุตา"** ต้องประมาณตน ต้องมีความฉลาดจริงๆ

ทำไมผมต้องทำแรง กล่าวจาบจ้วงติเตียน ก็บอกแล้วผมเป็นหัวหอก ที่จะต้องแหวกแรง แทงลึกเข้าไป ไม่ใช่เรื่องเล่นๆ ห่ามๆ ผมจะต้องเปิดเผยธรรมะ ไม่มีเวลาใดที่ไม่ควรเปิดเผยธรรมะ ต้องเปิดเผยธรรมะตลอดเวลาให้มากที่สุด

"พระพุทธเจ้า" ทรงสอนว่า *"ผู้รู้ติเตียนเราด้วยศีลได้หรือไม่ ?"*

ผมติเตียน...*ด้วย* ***"ศีล"*** *อิงธรรม-อิงวินัย ของ* ***"พระพุทธเจ้า"***
ผมไม่ได้ติ...*นอกธรรม-นอกวินัย-นอกศีล*
ผมเป็น **"ผู้รู้"** ที่ได้ไตร่ตรองแล้ว *ถึงกาลหรือยัง ? เขารับไหวไหม ?*

✪ เปยยวัชชะ ศิลปะในการตำหนิ

ต้องติให้เป็น-ข่มให้เก่ง คือ *ตำหนิติติงชี้โทษ แล้วเขารับได้-ดื่มคำตำหนิได้*

ใครทำให้เขาเห็นว่า *"คำตำหนิ...เป็นของควรรับได้-ดื่มได้ ผู้นั้นก็เป็นคนพูดดีแล้ว เป็นปิยวาจา"* เพราะตรงกับหลัก **"สังคหวัตถุ"** ข้อที่ว่า **"เปยยวัชชะ"**

ไม่ใช่ไปเอาคำว่า **"ปิยวาจา"** อันเป็นคำตามหลัง เป็นคำขยายความ เป็นคำอธิบาย มาเป็นคำหลัก แล้วแถมอธิบายความ **"ปิยวาจา"** เพี้ยนออกไปเป็นอื่น ผิดทิศที่หมาย ไกลห่างออกจากคำว่า **"เปยยวัชชะ"** ไปเสียอีก

ซึ่ง **"เปยยะ"** คือ "ของควรดื่ม" **"วัชชะ"** คือ "คำตำหนิ"

ตำหนิติเตียนเขาด้วย **"ศีล"** แล้วเขาก็รับได้ด้วย ถือว่า *เป็น* ***"เปยยวัชชะ"*** *เป็น* ***"ปิยวาจา"*** เขาดื่มคำติเตียนได้ ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงจากชั่วเป็นดี นี่คือ ***"การสังเคราะห์*** *หรือ* ***สังคหวัตถุ"*** ตัวเขา ก็คือ *"วัตถุ เรื่องราว ก้อนนั้น สิ่งนั้น ได้เกิด* ***การสังเคราะห์*** *เปลี่ยนแปลงดีขึ้น"* เรียกว่า ***"สังคหวัตถุ"*** คือ *พูดให้เกิดการ* ***สังเคราะห์ สังคหะ*** *เปลี่ยนแปลงแตกตัว พัฒนาปรับตัวไปสู่ดีขึ้น เจริญยิ่งๆ ขึ้น*

ผู้สามารถทำให้ "คนรับคำตำหนิ เป็นของควรรับได้-ดื่มได้"

ผู้นั้น **"มีปิยวาจา"** ผู้นั้น **"พูดได้ดี"** เป็นความสามารถ เป็นวาจาที่น่ารัก-น่าพอใจ-น่ายินดี-น่ายกย่อง-น่าสรรเสริญ เพราะเป็นสิ่งที่ทำได้ยากยิ่ง

พูด **"คำชม" ให้เขาพอใจนั้น** ไม่ใช่ความเก่งกาจสามารถอะไรหรอก
ใครๆ ก็พูดได้ และไม่ค่อยมีประโยชน์ด้วย
พูด **"คำตำหนิ" ให้เขาดื่มได้ ยอมรับได้นั้น** มีประโยชน์ และดีกว่า
แต่ต้องรู้ประมาณ-รู้กาล-รู้บุคคล...ให้เก่งจริงๆ

อย่าแปลความหมายของ "เปยยวัชชะ" ว่า "ปิยวาจา" อย่างดำน้ำดื้อๆ โดยไม่มีนัยลึกซึ้งที่หมายเด่นชัด เดี๋ยวนี้ก็เพี้ยนมาใช้กันแต่คำ **"ปิยวาจา"** แล้วก็แปลกันเดี่ยวๆ ว่า *"คำพูดน่ารัก พูดให้คนอื่นเขารัก"* ทิ้งต้น ทิ้งรากแท้ดั้งเดิมไป

เรื่องอื่นๆ ก็แบบนี้แหละ จึงเพี้ยนๆ กันไปมากมายอย่างนี้เอง !

ก็เลยเข้าใจคำว่า **"ปิยวาจา"** กันตื้นๆ ว่า *"ถ้าจะพูดให้คนรัก ก็ต้องอย่าไปว่าเขา-อย่าไปติเตียนเขา ต้องเอาแต่พูดชมเชย-พูดไพเราะ"* อย่างนี้ใครๆ ก็ชอบฟัง

มิหนำซ้ำ **แกล้งเยินยอปอปั้น ชมเชยผิดๆ** ก็ยังทำกัน ! คนที่มี **"กิเลส"** ก็ยิ่งจะชอบใจ ก็ยิ่งจะหลงตัว ก็ยิ่งจะเป็นคำพูดที่ยิ่งน่ารักน่าหลงใหญ่ น่ะสิ !

แท้ที่จริง **ยิ่งเป็นคำพูดที่น่าเกลียดใหญ่** เห็นทิศทางแห่งความถูกต้องไหม ?

เห็นไหมว่า *"ผิดทิศที่หมายไปแล้ว" !!* แบบนี้ **"ปิยวาจา"** ก็เลยกลายเป็น **"มิจฉาวาจา"** ไม่เกิด **"สัลเลขธรรม"** *(ธรรมอันขัดเกลา)* **ไม่สังเคราะห์ให้เกิดปฏิกิริยาเป็นมนุษย์ที่ดีขึ้น** *กลายเป็นมนุษย์เลวลง เพราะหลงแต่คำชมเชย-ป้อยอ*

การหลงติดใจใน **"คำชม คำสรรเสริญ คำไพเราะ"** จริงๆ ก็เป็น **"กิเลส"** แล้ว

อาตมาเป็น **"ศิลปิน"** อาตมาไม่กลัวใครจะว่า *"เป็นพระ...ไม่สงบ-ไม่สำรวม"*

อาตมารู้ว่า **"ความสงบ" คืออะไร ?** อาตมาไม่ต้องการ **"คำชม"**

ใครจะติติงอาตมาก็ได้...ไม่ว่ากัน ! ติมาถูกต้อง...อาตมาก็แก้ไข !

✪ ติสิ่งควรติ ข่มสิ่งควรข่ม

อาตมาต้องติสิ่งที่ควรติ ข่มสิ่งที่ควรข่ม เพราะผู้ผิดต้องถูกติ ถูกตี ถูกข่ม อาตมาเป็นครู ก็ต้องติ-ต้องตีนักเรียน ถ้าไม่ติก็ทำผิดหน้าที่

เด็กก็มีหลายขนาด หลายระดับ เหมือนบัว ๔ เหล่า คนไหนจะต้องถึงไม้เรียวก็ถึงไม้เรียว คนไหนพูดกันได้-ก็พูด อาตมาติธรรมที่เป็น **"อกุศล"**

อาตมา **มีหน้าที่แก้ไขสิ่งผิด ปลูกฝังสิ่งถูกต้อง และถ่ายทอด "สัจธรรม"** ของ **"พระพุทธเจ้า"** เรื่องเดียว *สิ้นลม...สิ้นแรงเมื่อไหร่ ก็เลิก !*

ใครจะทำต่อ หรือไม่ทำต่อ ก็เป็นเรื่องของความจริง

พระที่เทศน์ดีๆ สอนดีๆ พูดเพราะๆ บอกแต่ดีข้างเดียว ไม่ว่าใครเลย แล้ว ได้รับความศรัทธาเลื่อมใส มีเยอะแยะเต็มบ้านเต็มเมือง แต่ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงชีวิตคนได้ ทำให้คนละชั่วมาประพฤติดีไม่ได้ ยังมีชีวิตอยู่อย่างเก่าๆ เดิมๆ เพราะเราได้หมกเรื่องไม่กล้าที่จะไปกล่าวติเตียนผู้อื่นกันมานาน ก็เลยโต่งไปข้างเดียว

คนเราถ้าไม่ว่ากล่าวติเตียนกัน คนก็ชั่วไปหมด ไม่รู้ดี ไม่รู้ชั่ว !

"พระพุทธเจ้า" ได้ทรงเตือนว่า *"ติเตียนเตือนตนด้วยศีลได้หรือไม่ ติเตียนผู้อื่นด้วยศีลได้หรือไม่ หรือผู้ใดจะติเตียนเราด้วยศีล ก็ให้เขาติเตียนได้"*

เมื่อไม่มีพระรูปใด กล้ากล่าวติธรรมที่เป็น "อกุศล" กันสักเท่าไหร่ ล้วนแต่ ปิดปากเงียบ ไม่มีใครกล้าพูด ไม่มีใครกล้ากล่าว ทุกอย่างก็เลยอำพราง

อาตมาจึงต้องเปิดเผย **"ความจริง"** เมื่ออาตมาพูด **"ความจริง"** ขึ้น อาตมาเสี่ยงนะ ! ทุกวันนี้เสี่ยงต่อ **"กิเลส"** ของคน ของพระ

มีใครบ้าง ที่กล้าเสี่ยง กล้ารับผิดชอบ อย่างอาตมา

อาตมาไม่ได้มีเจตนาร้าย มีเจตนาดีจริงๆ และแน่ใจว่า *"มีเจตนาดีมากเพียงพอ ที่จะกระทำสิ่งที่ทำอยู่เดี๋ยวนี้ เพื่อแก้ไขสิ่งเดือดร้อนของมนุษยชาติโดยแท้จริง"*

ที่ต้องทำอย่างนี้ **ทำเพื่อมนุษยชาติ !**

อาตมาพูดออกไป ถ้าเป็นโทษ...ก็กรรมไม่ดี ถ้าเป็นคุณ...ก็กรรมดี

แต่บางทีพูดออกไปแล้ว ก็คิดค่าของกรรมยาก เช่น *ถ้าผู้ฟังโกรธ ก็ไม่ใช่บาปของผู้พูดเสียทีเดียว เพราะ **"อวิชชา"** ของผู้ฟังด้วย*

อาตมาพูดไปเพื่อให้ได้ดี *แต่ก็ไปเข้าใจเสีย จนโกรธ เลยซวยยกกำลัง*

ฉะนั้น **ผู้พูดก็ควรระวังรู้จักประมาณ** อย่าให้เขา **"ก่อกรรม-ทำชั่ว"** ขึ้น แล้วจะไม่รับผิดชอบก็ไม่ได้ เพราะตัวเองเป็นเหตุไปพูดจนเขาโกรธ เขาชกหน้าให้ก็ต้องรับวิบากไป แล้วยังจะมีวิบากต่อกันไปอีกนะ เขาชกเราแล้วเขาหายโกรธ หรือเขาผูกแค้นต่อไปอีกก็ได้ อีกนานาสารพัด ถึงได้บอกว่าเรื่อง **"กรรม"** เป็น **"อจินไตย"** คิดได้ไม่หมด อย่าไปคิดเดาเลยไม่หมดง่ายๆ จึงเป็น **"อจินไตย"** อย่างนี้

ก็ต้องระมัดระวัง **อย่าพูดให้ถึงขั้นรู้สึกสะเทือนใจโกรธ** ถ้ารู้สึกสะเทือนใจวูบยังไม่ถึงโกรธ แต่ทำให้เห็นจริงได้ ก็จะเกิดการเปลี่ยนแปลงดีขึ้นได้

การพูดให้ผู้อื่นรับคำตำหนิได้ เปลี่ยนแปลงตัวเองได้ จึงไม่ใช่เรื่องง่ายๆ

บางทีอาตมาสอน ก็ต้องปรุงเหมือนโกรธ ที่จริงอาตมาไม่ได้โกรธอะไรเลย !

จิตปรารถนาจริงๆ อาตมาไม่อยากมีลักษณะทำเป็นโกรธ-เป็นดุเลยจริงๆ

ถ้าอาตมาไม่ต้องดุเลย กล่าวตำหนิเรียบๆ แล้วคนก็เข้าใจมี **"หิริ-โอตตัปปะ"** ขึ้นมาทันที ทำได้อย่างนี้ อาตมาก็งาม แต่ไม่สามารถทำได้ถึงปานนั้น

ทุกวันนี้อาตมาออมชอม แต่ไม่มีใครเข้าใจอาตมาได้ง่ายๆ

อาตมาตรวจสถานภาพตลอดเวลา ดูทิศทางลม น้ำขึ้น-น้ำลง เหมือนอุตุนิยมวิทยา ทุกอย่างแปรปรวนได้ ก็ต้องดูว่า *"ทำไป...จะได้แค่ไหน ?"* แม้งานจะหนัก แต่อาตมาก็ต้องทำ เพราะไม่มีทางเลือก และอาตมาก็ไม่มีงานอื่นทำแล้ว

"พระพุทธเจ้า" สอนให้อาตมาใช้ **"สัปปุริสธรรม ๗ ประการ"** อาตมาจึงอยู่รอดมาถึงวันนี้ ครั้งเริ่มเผยแพร่ศาสนา เมื่อ พ.ศ.๒๕๑๔-๒๕๑๕ ที่วัดมหาธาตุฯ อาตมาบอกกลางลานที่เทศน์นั่นแหละว่า ***"ถ้าอาตมาต้องการจะตายภายใน ๕ วัน ไม่ต้องทำอะไรเลย อาตมาเทศน์ธรรมะนี่แหละ อาตมาจะตายภายใน ๕ วัน"***

แต่ **อาตมาไม่ใช่คนโง่ ที่จะทำตัวเองให้ตาย เพราะอาตมาเทศน์มีหลักธรรม มีความจริง มีการประมาณ ผู้มีภูมิปัญญาแท้ ก็ไม่มาทำอะไรอาตมา**

"พระ" ในเมืองไทย ในมหาเถรสมาคมเอง **ก็มี "พระอาริยะ" ตั้งหลายรูป** ที่มรณภาพไปแล้วก็มี ที่อยู่ก็มีอีกหลายรูป อาตมารู้ว่า *"ท่านเหล่านั้น ก็เป็นพระอาริยะเหมือนกัน"* และพระผู้ใหญ่เองก็มี **"ปัญญา"** อาตมาจึงทำงานได้

ถ้าพระผู้ใหญ่ไม่มีปัญญา อาตมาทำงานไม่ได้จริงๆ อาตมาตายไปนานแล้ว

อาตมาทำงาน ไม่เคยทำลับหลัง และไม่เคยถอยหลังแม้แต่ก้าวเดียว อาตมาทำอย่างเปิดเผยตลอดเวลา และไม่ลงใต้ดินแม้เพียงเท่าครึ่งเมล็ดงา

อาตมาทำงานอย่างประมาณตลอดเวลา ไม่เคยพาพวกเราเดือดร้อน ต้อง คอยหลบ-คอยเลี่ยง-คอยถอย-คอยหนี-ลำบากลำบน อาตมาไม่เคยพาไปเดือดร้อนอย่างนี้เลย แต่ต้องมีการขัดกันแน่นอน เพราะ **"สัจธรรม"** ของ **"พระพุทธเจ้า"** ต้องมี **"สัลเลขธรรม"** ต้องมีธรรมะที่มีการขัดเกลากัน

อาตมาแปล **"สัลเลขธรรม"** ของพระพุทธองค์ว่า **"ต้องมีผ่า-ตัด"**

อาตมาจึงเห็นว่า *"การแสดงธรรมของอาตมา ได้พยายามทำให้ถูกต้องตามองค์แห่งธรรมกถึกแล้ว"*

พวกเราที่มีภูมิปัญญาไม่มากพอ *แต่เที่ยวไปบอก-ไปสอน ทำไปอาจพัง !*

กลายเป็นสร้างสงครามไปทุกหย่อม *อาตมาก็ต้องกระโดดหนีแล้ว ไม่ไหว !*

ถ้าต่างคนต่างไปสร้างข้าศึก *แม่ทัพก็แย่ หย่อมนี้ยังปราบไม่เสร็จ บริวารไปสร้างข้าศึกไว้อีกรอบด้าน อาตมาก็ตายไม่รอดแน่ ก็ต้องเรียนรู้ให้ลึกซึ้งชัดเจน*

ขณะนี้โลกเอียงไปทางด้าน "อสัจธรรม" มากเหลือเกิน อาตมาต้องมา ถ่วงดุล **"สัจธรรม"** ไว้ ถ้ากล่าวหาว่า *"อาตมาทำเคร่งเกินไป"* ก็ขอให้รู้สถานภาพความจริงว่า ***"โลกทุกวันนี้ เอียงไปหา 'อสัจธรรม' มากไปไม่รู้เท่าไหร่แล้ว ?"***

ทำไมเราต้องไปทำให้เหมือนในสิ่งที่ "ไม่ถูก" สิ่งที่ "ผิด" ?
เราจะไปเหมือนสิ่งผิดๆ ไม่ได้ ต้องทวนกระแสขึ้นมา แม้ยากก็ต้องทำ !

ธรรมะ "ถูก" กับ "ผิด" ต้องทวนกระแสกัน และที่สุดแน่ๆ **ต้องแยกกัน-ต้องแตกกัน-ต้องต่างกัน** จะไม่ให้แตก-ไม่ให้ต่าง-ไม่ให้แยก ไม่ได้ !

อาตมากำลังดึงลงมาหา **"ศาสนาพุทธ"** ดั้งเดิม มาหากลองอานกะใบเก่า **เขาหาว่า *"อาตมานอกรีต"* อาตมาก็ฟังเหตุผลเขา** เอามาเทียบกับเหตุผลที่อาตมามี

ถ้า **คุณถูก...*อาตมาจะแก้ตาม*** ถ้า **คุณไม่ถูก...*อาตมาก็จะทำอย่างที่อาตมาเห็นว่า "ถูกแล้ว"*** อาตมาจะพิสูจน์ และสังคมนี้ก็จะพิสูจน์ด้วย เมื่อพิสูจน์ลงตัวเห็นตรงกันเป็น **"สัมมาทิฏฐิ"** แล้ว **กัมมันตะ อาชีวะ ยัญพิธี** *(ยิฏฐัง)* **การสังเวย** *(หุตตัง)* เราก็จะทำอย่างของเรา *(ไม่มากพิธี)* ในการดำเนินชีวิตตามรอยพระพุทธองค์

✪ ติเพื่อก่อ ต่อสติ

อาตมาพยายามอย่างที่สุด ด้วยความตั้งใจจะทำให้ดีที่สุด พยายามใช้ "สัปปุริสธรรม ๗" ให้มากที่สุด เท่าที่จะสุดความสามารถ

ที่จะไม่ให้มีลักษณะ **"โต้เถียง"** *(วิคหะ)* จนก่อให้เกิดลักษณะ **"ทะเลาะ"** ***(วิวาท)*** แล้ว **"โกรธแค้น"** ***(วิเทวษ)*** กัน เพราะ **อาตมาไม่ประสงค์จะมี "ศัตรู"**

แม้ใครจะรู้สึกเป็น **"ศัตรู"** กับอาตมาอย่างใด อาตมาก็ไม่ขอเป็น **"ศัตรู"** ด้วย

หากการกล่าวแก้ให้เห็น *(นิพฺเพเฐติ)* **"ความจริง-ความรู้" หรือ "ความไม่จริง-ความไม่รู้"** จะเป็นเหตุให้ **"โกรธแค้น"** ในผู้ใด จน **"โต้เถียง"** ตอบต่อ และจะกลายเป็น **"ทะเลาะ"** กันไปได้ *...อาตมาก็จะขอเป็นผู้พยายาม **"ไม่โต้เถียง"** ต่อ และจะพยายามไม่ให้เกิดการ **"ทะเลาะ"** ให้จงได้ ด้วยชีวิตทีเดียว...*

หากมีใครก็ตาม จะ **"เคียดแค้น-อาฆาต"** อาตมา หรือจะแค่เพียง **"ชิงชัง"** นิดๆ ก็ดี หรือจะ **"ขุ่นเคือง"** หน่อยๆ ก็ตาม ซึ่งจะเนื่องมาจากเรื่องใด-เหตุใดก็ช่าง หรือยิ่งมาจากการ **"วิพากษ์-วิภาษ-วิจัย-วิจารณ์"**

อาตมาก็ต้องขออภัยด้วยใจจริงเป็นอย่างมากว่า ***"อาตมาไม่ต้องการจะให้ท่านเกิดอกุศลในจิตอย่างนั้นเป็นผลเลย แต่ต้องการให้เกิดกุศลเป็นผลจนสูงสุด"***

อย่างน้อยก็ต้องการให้เกิดความเข้าใจ และรู้จัก **"กามตัณหา"**

หรือเกิดการกระทบกระเทือนต่อ **"ความติดยึด-ติดหลง"** ใน **"ภวตัณหา"** จนเกิด **"ปฏิภาณ"** เห็นใน **"ภวตัณหา"** ของตนๆ แต่ละคน

โดยเฉพาะ **"กิเลสมานะ"** ที่ **"ติดยึด"** อยู่ ซึ่งเป็น **"อุปกิเลส ๑๖"** ต่างๆ

และเป็น **"อัตวาทุปาทาน"** ที่เจ้าตัวมักจะเพ่งโทษคนอื่น ทว่าของตัวเองนั้น

มากกว่าเขา ก็ไม่รู้ **"ความจริง"** ของตนเอง

แล้วจะได้รู้สึกตัว-สำนึก-ศึกษา-ตรวจตรา...หารายละเอียด ที่ยิ่งละเอียดใน **"ความจริง"** ของตนๆ ไปปฏิบัติลด-ละ-ล้าง **"กามตัณหา-ภวตัณหา"** นั้นๆ ต่อ

จน **"บรรลุผล"** ได้จริงอีก จึงจะเข้าไปเรียนรู้ **"วิภวตัณหา"** กันให้ถึงที่สุดได้

จนหมดสิ้น **"กามาสวะ-ภวาสวะ-อวิชชาสวะ"**

"ภวตัณหา" ที่คนยึดติด หรือติดหลง "ตัวตน" ของตนๆ นี้ รู้ได้ยากยิ่ง !

ยิ่งสิ่งที่เรามี **"ความเห็น...แน่แน่ว-มั่นใจ-แท้ชัด"** ว่า *ดีเยี่ยม-สูงส่ง-เลิศยอด-สุดวิเศษ-ถูกต้องที่สุด เท่าใดๆ* **ก็ยิ่งจะ "หลงติด" ง่ายที่สุด**

จนทำให้ไม่รู้ตัวว่า ***"เราติดหลง"*** *(อภินิเวส, อภินิวิสฺสติ)* ***"เราเกิดความยินดีกับสภาพนั้น ลงในสันดาน"*** *(อภินิวิสฺสติ)* ***"เราได้หลงยึดเป็นที่อยู่อันสำราญ ยึดเป็นที่อาศัยอยู่จำเพาะ"*** *(อภินิเวส, อภินิเวสายะ)*

วิธีการ วิพากษ์ *(พิจารณาตัดสิน)* **วิภาษ** *(พูดแย้ง-แตกต่าง)* **วิจัย** *(ค้นคว้าหาข้อมูล)* **วิจารณ์** *(ติ-ชม)* **นี้ เป็นวิธีการที่ดีมากวิธีหนึ่ง ซึ่งมีคนได้ "ผลดีจริง" จากวิธีการนี้มามากมายแล้วทุกยุคทุกสมัย แม้แต่ดึกดำบรรพ์**

ในทางตรงกันข้าม ยุคสมัยใดมีแต่ **"เผด็จการ"** ที่ใช้อำนาจล้นฟ้า ไม่ให้คน **"วิพากษ์-วิภาษ-วิจัย-วิจารณ์"** ก็จะเกิดภาวะ ***วิกฤต*** *(เสื่อม)* ***วิกล*** *(ไม่สมบูรณ์)* ***วิการ*** *(ผิดปกติ)* ***วิคหะ*** *(โต้เถียง)* ***วิวาท*** *(ทะเลาะ)* ชนิดเห็นกันชัดๆ ชนิดถูกกดดันบ้าง ปะทุออกมาบ้าง จนเกิด ***วิปฏิสาร*** *(เดือดร้อนใจ)* เกิด ***วิปผันหน*** *(ดิ้นรน)* และเกิด ***วิเทวษ*** *(โกรธแค้น)* หรือชนิดถูกกดดันไว้ จนสุดท้ายระเบิดออกมาเป็น ***วิโกปน*** *(โค่น)* ***วิฆาต*** *(ฆ่า)* ***วิจุณ*** *(แหลก)* ***วิลัย*** *(ย่อยยับ)* ***วินาส*** *(ฉิบหาย)* ประวัติศาสตร์ที่เป็นตัวอย่างของ **"ความล้มเหลว"** เยี่ยงนี้ๆ มีมากมายเหลือคณานับ

ดังนั้น อาตมาจึงเห็นว่า "ชม" นั้น ก็มี "ผลดี" อาตมาก็ทำอยู่บ้าง

แต่ **ดีกว่า** นั้น **ต้องติ-ต้องว่ากัน** แบบ **"วิพากษ์-วิภาษ-วิจัย-วิจารณ์"** กันได้

อาตมาได้พยายามทำในทิศทางอย่างนี้ ที่เชื่อแน่ว่า ***"ได้ผลที่ดีกว่า"***

แม้ขณะนี้จะมีคนรู้สึกว่า ***"อาตมาทำไม่ได้ผลมาก"*** ก็ไม่แปลกใจแต่อย่างใด

อาตมากลับเห็นว่า *"เป็นความรู้สึกสามัญธรรมดาของคนทั่วไป ที่ยิ่งเห็นว่าดีก็ยิ่งอยากได้มาก-ได้ไว แล้วก็มักจะเผลอตัวหลงเมาเอาวิธีที่คนส่วนมากชอบใช้เพื่อที่จะได้มาก-ได้เร็ว ก็จะนำเอาวิธีการง่ายๆ ตื้นๆ มาทำลายดีที่จะพึงได้นั้นเสียด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ เลยไม่มีดีที่สุด" (มีแต่มากที่สุด)*

เพราะ **"ดี"** นั้น มี **"ดีกว่า"** มี **"ดีมาก"** มี **"ดีที่สุด"** ที่จะต้องสร้างอบรมฝึกฝนกันแสนยาก อย่าง **วิจิตรพิสดาร** ด้วย **ศิลปวิทยานานาวิธี**

เมื่ออาตมานำพาพวกเราปฏิบัติ-ศึกษา-พากเพียร กระทั่งได้เป็น "ของจริง" หรือ **"ความจริง"** กันเท่านี้ **เป็นกอบ-เป็นกำ** ขนาดนี้ **ก็ล้นเกินใจพอหนักหนาแล้ว**

อาตมา **ได้ไม่เลว** ขนาดนี้ และ **ได้น้อย** ขนาดนี้ อีกทั้ง **ได้ช้า** เท่านี้ๆ

อาตมาก็ **"พอใจมากยิ่งแล้ว"** เพราะตัวอาตมาก็เท่านี้

อาตมาจึงขอยืนยันว่า **"คงต้องทำอย่างนี้ต่อไป"**

และ *จะเกิดผลสะท้อนอย่างไร* ***ก็ยินดีรับ*** *ตาม* ***ความเป็นจริง*** *ที่จะเกิดนั้นๆ*

ไม่ว่า *จะกะประมาณผิด...เกิดผลสะท้อนร้ายแรง หรือกะประมาณดีแค่ใดๆ*

อาตมา *ก็* ***"ต้องได้-ต้องเป็น"*** *ตาม* ***"การกระทำ"*** *(กรรม) นั้นๆ จริง*

เท่าที่อาตมาจะ ***สามารถที่สุด ไม่ประมาทที่สุด ไม่แกล้ง ไม่หย่อนข้อ***

เมื่อได้พยายามใช้การประมาณด้วย **"สัปปุริสธรรม ๗"** อย่างดีที่สุดตาม **"ภูมิ"** ของอาตมาแล้ว **อาตมาก็ต้องรับ "วิบาก" ในผลสะท้อนนั้น ตามที่ได้เป็นจริงๆ**

✪ การวิจารณ์ที่ดีที่สุด

การวิจารณ์ที่ดีที่สุด คือ ***การชี้ "จุดดี-จุดเสีย" หรือการชี้ "จุดผิด-จุดถูก"*** *ได้อย่างจริงจัง-ชัดเจน-กล้าหาญ-ไม่เบลอ-ไม่อำพราง-ไม่เกรงกลัว โดยมีการประมาณน้ำหนักของการวิจารณ์ได้พอเหมาะที่สุด* ***และจาก "การวิจารณ์" นั้น "เกิดผลดีสูงสุด"*** *เกิดผลเสียน้อยที่สุด หรือไม่มีเลย*

ผู้วิจารณ์ที่ดีที่สุด คือ... ***๑. ผู้ที่ชี้ "จุดเสีย" ทั้งขั้นต่ำ-ขั้นสูง...ได้ต่ำที่สุด-สูงที่สุด*** *อย่างชัดเจนที่สุด-แม่นตรงที่สุด โดยไม่เดือดร้อนทั้งตน และผู้ถูกชี้ ทั้งๆที่ผู้ถูกชี้นั้น มี* ***"จุดเสีย"*** *นั้นๆ อยู่ และผู้ชี้ไม่มี* ***"จุดเสีย"*** *นั้นเลย*

๒. ผู้ที่ชี้ "จุดดี" ได้อย่างถูกต้องสูงสุดลึกซึ้งเข้าใจง่าย อ้างหลักฐานยืนยันได้ *แม้ไม่มีในคนอื่นก็จำเป็นต้องอ้างตนเองเป็นที่สุด โดยเฉพาะยิ่งเป็น* ***"ความดี"*** *มากสูงมาก ที่ไม่มีคนอื่นมีได้เป็นได้ เหมือนดั่งพระพุทธองค์ทรงอ้างพระองค์เอง*

๓. ผู้ที่ชี้ "จุดเสีย-จุดดี" นั้น เป็นได้ตามที่วิจารณ์นั้นๆ เป็นที่สุดแล้วด้วย
โดยเฉพาะเป็นได้แล้วใน ***"จุดดี"*** *และไม่มีแล้วใน* ***"จุดเสีย"***
ก็ถึงขั้นแน่แท้ คือ ***จะต้องลำเอียงเข้าข้างตนเอง***

ดังนั้น **"นักวิจารณ์ที่ดีที่สุด" จึงคือ** ***ผู้ลำเอียงเข้าข้างตนเองอย่างเห็นได้ชัด***
เนื่องจาก **ชี้ "จุดดี" ที่ใด สูงสุดเพียงใด ก็คือ** ***ความเป็นได้ของตนเองทุกที***
เมื่อ **ชี้ "จุดเสีย-จุดร้าย" หนักเบาขนาดใด-ครั้งใด** ***ก็ไปหมายถึงผู้อื่นทุกครั้ง***
ก็เพราะตนเองมีน้อย หรือไม่มี-ไม่เป็น...ในจุดเสีย-จุดร้ายนั้นแล้ว

อาชีพ...นักคิด-นักเขียน-นักรู้-นักวิชาการ-นักวิจารณ์ ที่สารพัดรู้ ส่วนใหญ่ในสังคมทุกวันนี้นั้น มักไม่ใช่ผู้วิจารณ์ที่ดีที่สุด เพราะไม่ใช่นักทำในเรื่องนั้นๆ จนประสพผลสำเร็จสูงสุดอย่างแท้จริง มีบ้างที่เข้าไปสัมผัส หรือลองปฏิบัติดู แต่ก็ไม่ถึงขั้นบรรลุผลสูงสุด ส่วนใหญ่จึงเป็นแค่...นักขายความรู้-ความคิด เพื่อสร้าง **"โลกธรรม"** ให้แก่ชีวิตตน แล้วบำเรอ **"โลกียสุข"** ให้แก่ตน มากบ้าง น้อยบ้าง อยู่เท่านั้นจนกว่าจะตาย บางคนอาจล้มเหลวมาจากเรื่องที่ตนวิจารณ์นั้นๆ เสียด้วยซ้ำ

เช่น *นักเขียน-นักวิจารณ์ธรรมะ ที่เคยปฏิบัติธรรมมาแล้ว แต่ไม่บรรลุธรรม ไม่มี* ***"อาริยคุณ"*** *ใดๆ ทว่าทำตัวเป็นนักเขียน-นักวิจารณ์* ***"อาริยธรรม"*** *ราวกับตนเป็น* ***"อาริยบุคคล"*** *ดังนั้น ผลวิจารณ์ จึงพลอยพาให้เรื่องนั้น เขว-ชะงัก-เสียหาย หรืองานนั้นๆ ยากขึ้นไปเสียอีก*

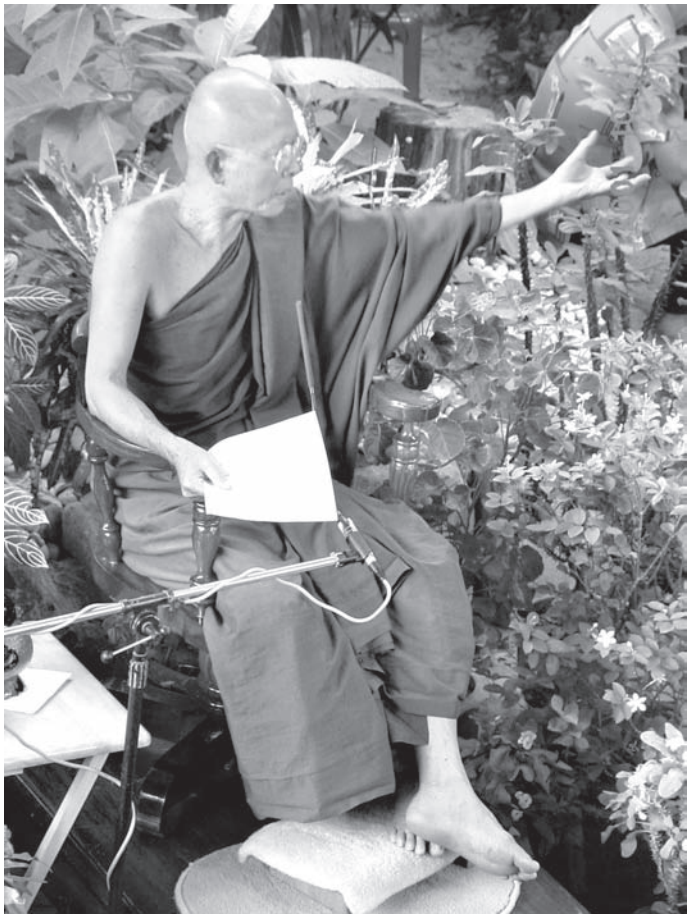

แต่ก็ห้ามไม่ได้หรอก ที่จะต้องมี "นักคิด-นักวิจารณ์" ดังกล่าวนั้น อยู่เป็นส่วนมากในสังคม เพราะนั่นคือ *"ความจริงตามเหตุและปัจจัย ที่มีอยู่จริงของคนในสังคม ซึ่งมีคนนานาสารพัดทุกระดับ"*

และก็ห้ามไม่ได้หรอก ที่จะไม่ให้มี "นักคิด-นักวิจารณ์" เพราะ **"ความคิด"** มักจะมาก่อนการกระทำ...จนเกิดได้-เป็นได้จริง นั่นเป็นเรื่องที่ต้องยอมรับ ต้องรู้ **"ความจริง"** เป็นเช่นนี้ และจะต้องใช้ **"วิจารณญาณ"** ดีๆ จึงจะพบ **"สัจธรรม"**

อย่างไรก็ตาม **การวิจารณ์นั้น** แน่นอนว่า ***"แม้จะมีผลเสียดังกล่าวมาแล้ว ก็ต้องมีผลดีแน่ๆ สำหรับผู้วิจารณ์บางคน ที่มีวิจารณญาณดี และมีกิเลสน้อย"***

✪ วิพากษ์ วิภาษ วิจัย วิจารณ์

ข้อบกพร่องของคนไทยอย่างหนึ่ง ก็คือ *ไม่ยอมให้ใครตำหนิ-ติ-ติง มีการถือตัว-ถือดี หนักค่อนไปข้างนิยมการชมเชย-ยกยอ-ปอปั้น-สรรเสริญกัน*...*เกินกว่าเหตุ-เกินกว่าที่เป็นจริง และสามารถมีชีวิตอยู่อย่างอุดมสมบูรณ์ได้ด้วยแรงสรรเสริญ*

หรือ ***แม้แต่แค่เป็นคนประจบประแจงสอพลอ ก็สามารถอุดมสมบูรณ์ร่ำรวยเพิ่ม...ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-โลกียสุข...ให้แก่ตนได้***

"สังคมไทย" จึงไม่นิยมการ "วิพากษ์" คือ *"ใครอย่ามาทำอวดรู้* ***ตัดสิน*** *ว่าอย่างนี้ถูก-อย่างนั้นผิด ฉันตัดสินเอง-ฉันคิดเอง-ฉันพิจารณาเองได้"*

โดยเฉพาะ **ตัดสินว่า "ดี" ที่ใด** ก็มักจะเป็นอย่างของ **คนตัดสิน** เป็นอยู่-ทำอยู่

พอ **ตัดสินว่า "ไม่ดี" ที่ใด** ก็มักจะเป็นอย่างของ **คุณคนฟัง** เป็นอยู่-ทำอยู่

และ **ไม่ต้องการให้ใครมา "วิภาษ"** คือ *"ใครอย่ามา* ***แย้ง*** *อย่ามาเห็น-มาพูดให้* ***แตกต่าง*** *จากที่ฉันเห็น-ฉันพูด-ฉันทำนะ"*

และ **ไม่ยอมให้ใคร "วิจัย"** คือ *"ใครอย่ามายุ่งกับฉัน ใครอย่ามาค้นคว้า-สอบสวน-รวบรวม-หาข้อมูลให้ถี่ถ้วน ฉันจะดี-จะชั่ว...มันเรื่องของฉัน"*

และ **ไม่ยินดีอย่างยิ่ง ถ้าใครจะ "วิจารณ์"** คือ *"ใครอย่ามาติฉันเป็นอันขาด แต่ถ้าชม...ก็จะยินดีเป็นอันมาก"*

ตลาดสังคมไทย จึงมีสถานภาพแห่ง "ความลวง-ความอำพราง"

หรือ มีคนที่มี **"ฐานะปลอม"** มากกว่ามี **"ฐานะจริง"** ตามสัจจะ !

วิถีชีวิต จึงอยู่กันอย่าง **"เจริญปลอมๆ"** และส่วนใหญ่ของสังคม ก็ **ทุกข์ร้อน** ขึ้นทุกวันๆ เพราะเนื่องมาแต่ **"วิพากษ์-วิภาษ-วิจัย-วิจารณ์"** กันไม่ค่อยได้นั่นเอง

ถึงอย่างไรอาตมาก็ขอย้ำว่า **อาตมาจะ "วิพากษ์-วิภาษ-วิจัย-วิจารณ์" ตามที่อาตมาแน่ใจว่า "ดีกว่า" นี่แหละ !**

✪ เคร่งครัดที่ตน ผ่อนปรนผู้อื่น

คนในโลก "โลกียะ" ถ้าเป็นคนที่มี "กิเลส" มาก ก็จะทุกข์มาก *ยิ่งลาภน้อย* *-ยศน้อย...ก็จะยิ่งทุกข์ ยิ่งทำเลวทำร้ายได้สารพัด กลายเป็น **"คนชั่ว"** อยู่ในสังคม*

ถ้า **เขามี "กิเลส" มากขนาดนั้น** *ก็ต้องปล่อยให้เขามีสิ่งที่เป็นเครื่องบำเรอพอสมควร หรือให้เขาได้รับความรู้-ได้ขัดเกลาบ้าง เขาก็จะอยู่ได้สมสัดส่วนของเขา ก็จะพอเป็น-พอไป ไม่ทำความเลวร้าย-รุนแรงขึ้นในสังคม* **สังคมก็อยู่สงบ !**

ฉะนั้น **คนที่มี "กิเลส" จริงๆ** *เขายังเสพอยู่ เขายังบำเรออยู่ ขนาดนั้น-ขนาดนี้* **ต้องให้เขามีฐานอาศัยนั้น** *เราจะไปบีบบังคับให้เขาอดอยาก-ขาดแคลนสิ่งที่เขาบำเรอ ถ้าไม่ให้เขาเลย เมื่อเขาไม่สมอยาก...ก็อาจจะถึงขั้นลงแดง เขาก็จะบ้า ก็จะรุนแรงได้ หรือไม่ลงแดงก็ขั้นอาละวาด* **สังคมก็บรรลัยแล้ว ไม่สงบแล้ว !**

ต้องเข้าใจจุดนี้ด้วยต้องรู้ว่า *"คนนี้มีกิเลสขนาดปานฉะนี้ ก็อย่าให้เขาถึงขั้นอาละวาด ต้องให้เขาอาศัยไปก่อน ปล่อยเขา อย่าไปกั้นทางเขามากจนเกินไปนัก ต้องอนุโลม-ปฏิโลมพอเป็นไป อย่าให้เกิดความไม่สงบ"* เราต้องมีความรู้อย่างนี้นะ

เราต้องเคร่งครัดตัวเรา เราไม่ต้องอาศัยสิ่งบำเรอใจ ก็ไม่เป็นปัญหาอะไร ดีเสียอีก เราไม่ต้องไปเปลือง-ไปผลาญแล้ว ก็ให้เขาซิ !

แต่เราก็ต้องสอนให้เขารู้ตัวว่า ***"คนเราควรลดละ ไม่ใช่ไปบำเรอตัวอยู่"***

ก็ต้องสอนเขา แนะนำบอกเขา ยกตัวอย่าง ชูสิ่งดี ยกสิ่งที่ควรยก ข่มสิ่งที่ควรข่ม ให้เขารู้ ให้เขาเข้าใจยอมรับพอสมควร แต่อย่าให้ถึงโกรธแค้น

อาตมายังจำได้ ตั้งแต่สมัยเป็นฆราวาส นายแต๋ม *(ด้าว)* **น้องชายคนเล็กของอาตมา** เราก็อยากให้เขาได้ดี ก็เลยไปเคี่ยวเข็ญเขามากๆ จนเขาทนไม่ไหวต้องร้องออกมาว่า *"รู้แล้วน่ะว่าดี น้ำตาลมันหวานก็รู้ แต่มากๆ ก็กินไม่ไหว มันเอียน..."*

แหม ! ซึ้งใจจริงๆ *เลยทำให้อาตมาต้องยอม ต้องเข้าใจเขาจริงๆ !*

คือ *"คนดีมักจะทนความชั่ว-ทนสิ่งที่ไม่ดีไม่ค่อยได้ ที่ทนไม่ได้เป็นคุณค่าอย่างหนึ่ง ที่ไม่อยากให้คนอื่นชั่ว เห็นคนทำชั่วต่อหน้าต่อตา มันเจ็บปวดทนไม่ได้ เพราะไม่อยากให้เขาชั่ว ไม่ใช่ความริษยา แต่เป็นความกดดันอึดอัดทนไม่ได้"*

คนดี ก็ต้องหัดวางใจบ้าง ก็ **คนชั่ว** เขาอยากจะชั่ว แล้วเราจะไปยุ่งอะไรกับเขามากนัก เขาคือเขา เราช่วยได้เท่าไหร่ ก็ช่วยเขาเถอะ ! สุดวิสัยแล้ว วาง !

ไม่อย่างนั้น **คนชั่ว** อาจจะเตะปากเราได้ ไปละลาบละล้วงมากกว่านั้นอีก ก็ไม่

ดี ถูกศอกกลับมา ก็ไม่เข้าท่า หวังดีเท่านี้ ก็พอแล้ว ต้องหัดวางใจ

เราต้องมี **"ศิลปวิทยา"** จริงๆ ต้อง **"เข้าใจคน"** ในระดับฐานะต่างๆนานา ที่เราจะต้องพยายามกระทำกับสังคม ให้เขาได้เกิดพัฒนาการทาง **"จิตวิญญาณ"**

อาตมาเข้าใจอยู่นะ แต่เขาไม่รู้ เขาก็ว่า *"อาตมาเอาแต่เคร่งครัดฐานเดียวแล้วก็มีแค่ศีลตื้นๆ เท่านั้น"* ผู้ที่พูดนี่ ไม่เข้าใจอะไรทั้งนั้น รู้จักอาตมาน้อยไป

แต่อาตมาก็ไม่ได้ไปลบหลู่...คนอื่น-ฐานะอื่น ที่เขาจะต้องเป็นครูชั้น...อนุบาล-ประถม-มัธยม-เตรียมอุดม ปริญญาตรี-โท-เอก ก็ต้อง **"มีครู"** แต่ละระดับชั้น

ก็ปล่อยเขาทำไป เขาก็ว่า *"เขาทำอย่างนี้ มีประโยชน์ ก็จริง สำหรับคนที่ยังงมงายอยู่ในระดับนั้น" เขาจะทำอย่างนั้นระดับเท่านั้น ก็ช่างเขาเถอะ !*

ส่วนเราก็ทำของเรา **ทำแต่ด้านสูงขึ้นไป ไม่ต้องอนุโลมลงไปเป็นครูอนุบาล**

✪ โลกมายา สังคมบาป

โลกเดี๋ยวนี้เต็มไปด้วยการเสแสร้งแกล้งยอ ไม่มีความจริงใจ-ไม่แกล้วกล้า-ไม่องอาจ-ไม่กล้าพูดขัดเกลา-ไม่กล้าพูด "ความจริง" สิ่งที่ถูกต้อง

ดูเอาเถอะ ! ไม่ว่าในสังคมชั้นสูงแค่ไหน หรือระดับไหนก็ตาม มีแต่เจรจาง้องอนพูดกันด้วย **"มารยาท"** ที่ไม่รู้ตัวว่า เป็น **"มายา"** ซึ่งเป็นพฤติกรรมอำพราง ที่ใช้ความฉลาดกลบเกลื่อน หรือหาเหตุผลทางตรรกะมากล่าวแก้ ซับซ้อน-ซ่อนเชิงยิ่งๆขึ้น จนคนรู้ไม่เท่าทัน และนานเข้า หรือหนักเข้า ก็กลายเป็น **"ความหลงผิด"** ที่ยอมรับพฤติกรรมที่ **"ไม่ถูกต้อง"** นั้นๆ ว่า **"ดี ถูกต้อง"** สังคมจึงพัฒนาไม่ได้

และ **"มารยาท"** นี่แหละคือ **"ตัวลูกของมารยา"**

"ติเพื่อก่อ-ต่อสติ" สังคมจึงพัฒนาได้ ถูกเป็นถูก ผิดเป็นผิด

แต่ต้องกล่าวโดยประมาณตามกาล *มิใช่ห่ามๆ ควรพูด-แล้วพูด ควรแสดง-แล้วแสดง ควรบอก-ก็บอก ควรชี้-ก็ชี้ สอนได้-ก็สอน*

เป็น **"เปยยวัชชะ"** สามารถกล่าวติเตียน-ตำหนิบุคคล ให้เขาดื่มคำตำหนิได้ สามารถติเขาได้อย่างเป็นที่รัก วาจาที่ติได้นี่แหละ แล้วเขาก็เห็นว่า *"เป็นของที่น่าได้ น่ารับเอา น่าชื่นชูบูชา"* แสดงว่า *"พูดแล้วมีผล พูดแล้วมีประโยชน์"*

คำพูดชมเชย พูดให้เขาชอบ พูดเอาอกเอาใจ นี่ พูดไม่ยาก !

แต่ **"พูดติติง" แล้วเขายอมรับเลื่อมใส-ศรัทธา ถือเป็น "คุณค่า" ที่เหนือกว่า**

ฉะนั้น **"เปยยวัชชะ" ใน "สังคหวัตถุ" ข้อที่ ๒ นี้ อาตมาทำได้ถูกต้องแล้วอย่างนี้ ที่อาตมากล่าวอยู่นี้ ทำอยู่นี้ ทำด้วยใจเจตนามี "เมตตาเกื้อกูล" จริงๆ**

อาตมาสงสารไม่อยากให้ใคร **ทำบาป** เพราะสิ่งที่ **บกพร่อง-ทุจริต** เป็น **บาป** ทุกทีที่กล่าว อาตมาเข้าใจคำว่า **"ทุจริต"** ความไม่ถูกต้อง ความไม่ดีงาม เป็นสิ่ง **"ทุจริต"** อาตมาเข้าใจ **"ทุจริต" เป็นบาป บาปเป็น "ทุจริต"**

"บาป" คือ อะไร ? อาตมาเข้าใจลึกซึ้ง อาตมาจะไม่พยายามทำ "บาป"

อาตมาพยายามบรรยายธรรมะ **ตรงๆ ชัดๆ** *(จึงแรง)* แต่หลายคนไม่เข้าใจ เขาก็หาว่า *"อาตมาไปเบียดเบียนคนอื่น ไปว่าคนอื่นทำไม"*

อาตมาก็ได้อธิบายให้ฟังแล้วว่า อาตมาทำ **"สัลเลขธรรม"** นะ อาตมาไม่ได้เบียดเบียน อาตมาประมาณแล้วว่า *"ในคนที่มีการรวมกลุ่มหมู่เยอะแยะ จิตวิญญาณเป็นของแต่ละคน ย่อมได้บางคน ย่อมไม่ได้บางคน" (ผู้ไม่ได้ก็ถือสาหาว่าเบียดเบียน)*

อาตมายกอ้าง "พระพุทธเจ้า" มากล่าวเสมอๆ พระองค์เทศน์จนพระสาวก ๖๐ องค์ อาเจียนเป็นโลหิตตาย อีก ๖๐ องค์ บอกลาสิกขา อีก ๖๐ องค์ บรรลุ เป็นพระอรหันต์ **"พระพุทธเจ้า"** ไม่ได้ใช้กรรมกิริยาทำ **"วิหิงสา"** *(เบียดเบียน)* ไม่ได้ใช้วาจาเบียดเบียน แต่เป็น **"อหิงสาธรรม"** เป็นความไม่เบียดเบียนอย่างถูกธรรม

พระองค์ตรัสสอนอย่างนั้น จึงได้ผลมาอย่างนั้น เป็น **"อหิงสาธรรม"** อย่างหนึ่ง โดยธรรม **"ผล" นั้น ก็คือ ในส่วน ๖๐ ที่ได้ "อรหัตตผล"** หรือ **"อาริยคุณ"**

นี่เป็นตัวอย่างอันเคี่ยวข้นที่สุด ที่อาตมายกอ้างว่า ***"ไม่ได้เบียดเบียน"*** ไม่ใช่แก้ตัว แต่ว่า ***"เป็นเรื่องจริงที่มี และอาตมาก็ต้องทำอยู่พอประมาณ พอเป็นไป"*** ยังไม่ถึงขนาดอาเจียนเป็นโลหิตตาย และก็ยังอยู่ ไม่ถึงกับบอกลาสิกขาอะไร

ขอกล่าวอีกว่า ***"อาตมาต้องขออภัย ที่อาตมาจะต้องแสดงธรรมแรง !!!"***

แม้บัดนี้ **"ขออภัย"** แล้ว ต่อจากนี้ไปอีกก็จะต้อง ***"กระหนาบแล้ว...กระหนาบอีก กระหน่ำแล้ว...กระหน่ำอีก ติแล้ว...ติอีก"*** อยู่นั่นเอง !

อาตมาได้พยายามตรวจสอบอย่างที่สุด ที่จะเอาใจเขา-มาใส่ใจเรา หรือเอาใจเรา-ไปใส่ใจเขา แทนที่จะเห็นว่า *"อาตมาทำแรง"*

อาตมาทบทวนแล้ว ยิ่งกลับเห็นยิ่งขึ้นใน **"สัจธรรม"** ว่า ***"เป็นความควรแล้วที่เขาจะต้องได้รับรสรุนแรง แสบเผ็ดอันนั้น ตามความหลงผิดของเขา"***

เพราะ **"ความจริง" นั้น สิ่งที่อาตมาแสดงอยู่ "เป็นสาระ เป็นแก่นสาร" ของ**

ชีวิต เป็นสิ่งที่เป็นส่วนสำคัญของมนุษยชาติ-ของชีวิตอย่างยิ่ง

มิใช่ผงเคือง มิใช่เสี้ยนหนาม หรือสิ่งเสียบแทงลึกอยู่ในผิวหนังของเขา ไม่ได้ทำลายล้างเขาให้ตกต่ำ แต่เป็นสิ่งที่จะขัดความมืดบอด

เป็นสิ่งที่จะหยั่งความรู้สึก ให้เขาสะดุด สำนึกเสียทีว่า ***"สิ่งอย่างนี้ควรจะจับขึ้นมาพิจารณา ควรจะจับขึ้นมาวิเคราะห์ ควรจะเปิดจิตเรียนรู้ว่า เป็นอะไรที่เราควรจะรับไว้ในชีวิตหรือไม่ ? เขาน่าจะได้เอาใจเข้ามาสนใจหรือไม่ ?"***

ซึ่งสิ่งนี้แท้จริงแล้วเป็นสิ่งที่ควรจะรับเอาไว้ เพื่อเป็นเครื่องขัดความมืดหนาของความบอดของตนเองออกต่างหาก มิใช่สิ่งที่จะทำให้เขาไร้สาระ มิใช่ผงเคือง มิใช่เสี้ยนหนามที่เสียบแทง-บาดลึก-ทิ่มแหลม...ให้เขาตกต่ำ !

เขาต่างหากกำลังหลงเมา อยู่ในสิ่งที่ไร้สาระ *"อาตมากำลังจะทำให้เขารู้สึกสะดุด-สะเทือน-สำนึก"* แต่...เขาก็ยังไม่สำนึกกันเลย เขายังเหมือนคนเมาที่แสนเมา เขายังไม่มีสติ เขายังเมาอยู่ใน **"โลกกาม"** เขายังเมาอยู่ใน **"โลกธรรม"** เขายังเมาอยู่ใน **"โลกอัตตา-อัตภาพ-จิตวิญญาณ"** หรือ **"จิตนิยม"** อะไรๆ ก็ตาม

เขายังไม่ได้รู้สึกสำนึกตัวว่า ***"ในความเป็นมนุษย์อยู่ในโลกที่เขากำลังอยู่นั้น ยังมีอีกมุมหนึ่ง 'สว่าง' มนุษย์อีกพวกหนึ่งนั้น ไม่ได้เห็นอย่างที่เขาเห็นเลย ไม่ได้หลงใหลมัวเมา ไม่ได้หัวปักหัวป่ำโง่งมอย่างพวกเขาเลย"***

คนเหล่านั้น **เป็นผู้ที่ได้ "สำนึก" แล้ว เป็นผู้ที่ "ตั้งหลักยืนขึ้นได้" แล้ว !**
เป็นผู้ "พ้นแล้ว" จากสิ่ง "บาป-หยาบ-ต่ำ" !!
เป็นคน "มีชั้น" แล้ว !!! *(The classes)*
เป็นคนอยู่ในจำนวนพลโลกของ "คนดี" แล้ว" !!!

✪ โลกียศาสนา

ทุกวันนี้ มี "ศาสนาสากล" อยู่ศาสนาหนึ่ง คือ "โลกียศาสนา" เป็นศาสนาที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในโลก เป็น "ศาสนาสากล" ที่แทรกอยู่ในศาสนาทุกศาสนา

จะว่ากันให้สำคัญๆ ก็คือ **"โลกธรรม ๘"** นั่นเอง ที่เป็น **"ศาสนา"...เป็นความเชื่อถือ-เป็นความเลื่อมใส-เป็นความเห็นชอบ-เป็นความนิยม-เป็นความยินดี**

เป็นสภาพ **"เชื่อถือ-ยึดติด"** ใน...**ลาภ** *(การได้มา)* **ยศ** *(เกียรติคุณศักดิ์ฐานะ)* **สรรเสริญ** *(การยกย่องเชิดชู)* **โลกียสุข** *(การมีรสเสพสมตามใจปรารถนา)* ว่า *"เป็นสิ่งที่น่าแสวงหา-*

*น่าได้-น่ามี เป็นเนื้อแท้สาระสัจจะของชีวิต เป็นสิ่งสำคัญในชีวิตมนุษย์ ถ้าหลงมากให้ความสำคัญมากเท่าใดๆ สิ่งนี้ก็คือ **'พระเจ้า'** (ที่พึ่ง) ของชีวิตมากขึ้นเท่านั้นๆ"*

"โลกธรรม" จึงเป็นยอดปรารถนาธรรมดาๆ ของ "มนุษย์ปุถุชน" ทุกคน เป็น **พระเจ้า** เป็น **สวรรค์** เป็น **ศาสนา** *(เป็นสิ่งที่มุ่งมาดมุ่งหมายเอาเป็นเอาตายอย่างสำคัญสุด)*

เมื่อได้ **"โลกธรรม"** มาสมใจปรารถนาแล้ว ก็หลงว่า **"สุข"** *(ไม่ทุกข์)* เป็นความอิ่มเอิบปลาบปลื้มอร่อย มีอาการเสพรสสมใจทุกทีไป เป็นการดูดซับเอารสฟูใจนั้นๆ

ยิ่งได้มาก-ได้สูง ก็ยิ่งหลงว่า *"เป็นความสำเร็จของชีวิตคน เป็นดรรชนีชี้ค่าความเกิดมาเป็น 'คน' จะสูง-จะประเสริฐ-จะยิ่งใหญ่-จะเป็นผู้ประสพผลสำเร็จ-จะบรรลุเป้าหมายของความเป็นคน...ผู้ได้รับความเคารพ-บูชา-ยกย่อง-นับถือ...ก็อยู่ที่...**ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-รูป-รส-กลิ่น-เสียง-สัมผัส**...ในทางสมใจ เป็นตัวชี้ค่า"*

คน จึงชื่อว่า **มีสาระสัจจะเนื้อหาสำคัญของชีวิต...อยู่ที่ "โลกธรรม ๘" นี่เอง**

ดังนั้น "คน" ที่ยังมี "รสสุข-รสทุกข์" อยู่กับ "โลกธรรม" ไม่ได้เรียนรู้ความมีสภาพของรสอารมณ์เหล่านี้ และไม่ได้ละล้างเหตุที่ทำให้หลงติด-ให้หลงเชื่อว่า *"มีรสเหล่านี้...เป็นของแท้-ของเที่ยง" ยังเวียนเสพรสเหล่านี้อยู่ ไม่หยุดสมบูรณ์ ไม่จบสนิทอยู่ตราบใด* คนผู้นั้น ก็ยังชื่อว่า **"ผู้ยังมี 'โลกียศาสนา' อยู่ตราบนั้น"**

ยิ่ง **"คน" ที่มีกรรม มีการกระทำ อันเห็นไม่ได้ทางรูปนอก** แต่ซ่อนลึก-พรางซ้อนด้วยความฉลาด **หลอกล่อเอา "โลกธรรม" ไปเสพสุขได้สมใจ** โดยคนอื่นๆ รู้ไม่เท่าทัน นั่นแหละคือ **"จอมโจรบัณฑิต"** ที่น่ากลัว-น่าเกลียด ยิ่งพรางซ่อนด้วยความฉลาดลึก หลอกซ้อนด้วยความฉลาดมาก ลวงหลอกได้แนบเนียนยิ่งขึ้นเท่าใดๆ ก็ยิ่งน่ากลัว-น่าเกลียดยิ่งๆ เท่านั้นๆ เพราะเป็นความชั่วร้ายที่ทำลายสังคม ทำลายมนุษย์ ให้หลงผิดทั้งลึกลับและยาวนาน คนอย่างนี้ ก็ยังคือ ***"คน" ผู้ยังมี "โลกียศาสนา" และแอบซ่อนแฝงตัวอยู่ในทุกๆ ศาสนาอย่างร้ายกาจด้วย***

ส่วน **"คน" ที่ไม่ฉลาดซ่อนพราง** ก็จะมีพฤติกรรมไขว่คว้าแสวงหา...**ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-โลกียสุข** ตามอำนาจของ **กิเลส** และความไม่ฉลาดพรางลวง อย่างพาซื่อเห็นง่ายๆ ตรงๆ ทั้งเหน็ดเหนื่อย-ต่อสู้-รบรา-แก่งแย่ง-ต้องเอามาให้ได้ ถึงขนาดหยาบคาย-โลภ-โกรธ-หลงรุนแรง เป็นอกุศล-ทุจริต-บาปกรรมอย่างไรก็ตาม ก็ยังเห็นง่ายๆ เห็นได้ตรงๆ รู้ได้ชัดๆ อย่างนี้ก็ยังคือ **คนผู้ยังมี "โลกียศาสนา"** แต่ไม่น่ากลัว เพราะเห็นๆ รู้ๆ กันง่าย หลบเสียก็ได้ จะปราบก็มีหลักฐานพยานชัด

ก็ลองนึกกันดูเถอะ เราเป็นอย่างคนทั้งหลายตามที่ได้กล่าวมาแล้วนั้นหรือไม่

✪ ราคา "ความรู้" ของ "นักคิด"

"ความรู้" ของ "นักคิด" ที่ยังไม่ได้ลงมือทำเอง ยังไม่มี "ความจริง" ก็มี **"ค่า"** เพียง **เศษหนึ่งส่วนสี่** ไม่ใช่ราคาแพงที่สุด

"ผลงาน" ของ "นักทำ หรือกรรมกร" ตาม "ความคิด" ของคนอื่น ก็มีค่าเพียง **เศษหนึ่งส่วนสี่** ไม่ใช่ราคาแพงที่สุด

"ความรู้" ของ "นักคิด" ที่มีการกระทำพิสูจน์มาแล้วจริง แต่ยังไม่ประสพผลสำเร็จสูงสุด ยังผิดพลาด หรือยังไม่สมบูรณ์อยู่บางส่วน ทว่าเจริญแล้วกว่าครึ่ง ก็มี **"ค่า"** ถึง **เศษสองส่วนสี่** หรือ **เศษสามส่วนสี่** ตามผลสำเร็จ และตามปริมาณคุณค่าของความได้จริง-เป็นจริงนั้นๆ **ก็ยังไม่ใช่ราคาแพงที่สุด**

"ความรู้" ของ "นักคิด" ที่มีการกระทำจนประสพผลสำเร็จสมบูรณ์แล้ว และมีความเห็นแจ้งจบ ในความเป็นจริงที่ตน **"ทำได้"** นั้นๆ เป็น **"ญาณทัสสนะ"** นั่นต่างหากมีค่า **ครบสี่ส่วน ที่มีราคาแพงที่สุด !**

"ความรู้" ของ ผู้รู้มาก-เรียนมาก-จำได้มาก แล้วเอา "ข้อคิด" ของผู้อื่น หรือ เอา **"ความจริง"** ของผู้อื่นที่เขา **"ทำได้"** มาเขียน-มาคิด-มาผนวกปนปรุงออกความคิด-ความเห็นหากิน **โดยตนยัง "ทำไม่ได้" จึงยิ่งราคาต่ำมาก** ไม่ถึง **เศษหนึ่งส่วนสี่** ด้วยซ้ำ หาใช่ราคาแพงดังหลงให้ราคากันอยู่ในสังคมนี้ไม่ *(นักวิชาการที่ค่าตัวสูงๆ)*

ถ้าจะให้ราคาแพงขึ้นกว่า **เศษหนึ่งส่วนสี่** ก็ต้องให้แก่ ผู้ที่เอา **"ความคิด"** แม้จะเป็นของผู้อื่น **"ไปทำ-ไปพิสูจน์...จนเกิดผล"** ซึ่งจะต้องลองผิด-ลองถูก-ลองเสีย-ลองดี ต้องแก้ไข-ปรับปรุง-เสียแรง-เสียเวลา-เสียทุนรอน จนกว่าจะประสพผลสำเร็จ และราคาก็จะแพงขึ้นมากน้อยตาม **"ความได้จริง-เป็นจริง-มีจริง"** นั้นๆ

สังคมจะมี "ความอุดม" เป็น "สุขพิเศษแท้" *(วูปสมสุข)*
ก็เพราะ **"คน" มี "คุณค่า"**
และ **"คน"** จะมี **"คุณค่า"** ก็ต้องมี **"ความจริง"** *(สัจธรรม)*

"ความจริง" นั้นคือ "ความดี" ที่ทำได้แล้วอย่างมั่นคงจนเป็นปกติในตัวเรา
และ **"ผู้ทำได้จริง"** ตามที่ **"รู้ดีจริง"** นี้ ก็คือ **"ความจริง"**
ส่วนผู้ที่เพียง **"เข้าใจได้ดี-ได้ลึกซึ้ง-ไม่ผิดพลาด"** แต่ยัง **"ทำไม่ได้"** นั้น ก็คือ ผู้มีแต่ **"ความรู้"** ยังไม่มี **"ความจริง"**

ยิ่งผู้ไม่มีแม้แต่ **"ความรู้"** ก็ยิ่งคือ ผู้ไม่มีทั้ง **"ความรู้"** ไม่มีทั้ง **"ความจริง"**

ส่วนผู้ที่มี **"ความรู้"** แต่ทว่า **"รู้ผิดๆ รู้เพี้ยนๆ"**

นั่นก็คือ แค่ **"ความรู้"** ที่ยัง **ไม่เป็น "ความจริงในความรู้"**

ดังนั้น แม้ **"ความรู้"** ก็ต้อง **เป็น "ความจริงในความรู้"** ให้ได้เสียก่อน จึงจะทำ **"ความจริงในความจริง" ให้เป็นจริง เกิดจริง ได้จริง มีจริง**

✪ ครูฝึกเทวดาและมนุษย์

ตั้งแต่อาตมาทำงานศาสนามาจนทุกวันนี้ "งานบริหาร" เป็นเรื่องหนัก !!!

ไม่ได้หนักเรื่องการสอน ไม่ได้หนักเรื่องการเปิดเผยสัจธรรม **อาตมามีสัจจะอย่างไร ก็เปิดเผยตามจริง** มีความสามารถเท่าไร ก็พยายามที่จะใช้ความสามารถนั้น มีความพยายามที่จะหา **นิรุตติ-ปฏิภาณ** มาใช้ เอาของลึกมาทำให้ตื้น ของที่คว่ำทำให้หงาย เพื่อให้พวกเราได้รับรู้เข้าใจลึก แล้วพวกเราก็เข้าใจเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ

จน **ลดละมาได้ เกิดผลเห็นจริง สบายใจได้** *ทั้งๆ ที่ไม่น่าสบายอย่างชาวโลกที่มี **"โลกียสุข"** เสพสมใน...รูป-รส-กลิ่น-เสียง-สัมผัส...ตามความอยาก **ซึ่งเป็นสุขเจ็บๆ พยาบาทลึกๆ*** ต้องเข้าใจนะว่า ***"โลกียสุข กับ วูปสโมสุข ต่างกัน"***

ทุกวันนี้โลกก็ยังต้องการ "ความรู้" อย่างโลกๆ อยู่มากมาย ต้องการวิทยาลัย มหาวิทยาลัย ก็ได้แต่ส่งเสริม **"ความรู้"** อยู่นั่นแหละ เขาก็ว่า *"ดีแล้ว ยอดแล้ว"*

ซึ่งเขาไม่ระแวง ไม่รู้สึกสำเหนียกเลยว่า ***"น่าจะฉุกคิดบ้างไหม ? การเรียนการสอนแต่ 'ความรู้' ทฤษฎีปริยัติ เท่ากับเราเอา 'อาวุธ' ใส่มือผู้คนในสังคม"*** แล้วต่างคนต่างมี **อาวุธ** ยิ่งมี **อาวุธ** ในมือขึ้นมามากๆ ก็ยิ่งรบกันมาก ก็ยิ่งแย่งกันมาก

ผู้ใดมีโอกาสได้เรียน-ได้ฝึกปรือ-ได้อบรม-ให้มี **ความรู้** ก็ยิ่งมีโอกาสได้เปรียบ

ถ้าจะให้อาตมาเป็น *"ครูฝึกสอนแบบโลกๆ อย่างนั้น อาตมาก็ทำได้"*

แต่อาตมารู้ว่า ***"ฝึกสอนแต่วิชา 'ความรู้' ทางโลกๆ ให้ แล้วก็ไปแย่งลาภ-ยศ-สรรเสริญ-โลกียสุข อย่างโรงเรียนทุกวันนี้เขาสอนกัน เป็นความล้มเหลว"***

"พระพุทธเจ้า" ฝึกบุรุษที่สมควรฝึกได้ และฝึกได้เก่งจริงๆ

อาตมาก็พยายามฝึกให้คน **"มีอธิศีล มีอธิจิต มีอธิปัญญา"** ละลดจางคลาย มากบ้าง น้อยบ้าง ก็แล้วแต่เราจะฝืนจะทนกันได้ขนาดไหน

กระทั่งพวกคุณก็รู้ตัวเองดี มองเห็นทิศทาง รู้ความสงบระงับ จนมีมวล มีหมู่ มีกลุ่ม มีกอบ มีกอง มารวมกันให้เห็นอย่างชัดเจน มีหลักฐานยืนยัน

ไม่ใช่อาตมาหลงตัว-คุยตัว เป็นการพูด **"ความจริง"** สู่กันฟังในหมู่พวกเรา อาตมาเป็น **"ครูผู้ฝึกบุรุษผู้สมควรฝึก" ได้เก่ง** จึงไม่ใช่พูดชมตัวเอง !

อาตมาฝึกสอนคนให้มาเป็น "คนดี" มีคุณธรรม มีโลกุตรธรรม มีสัจธรรม "สัตถา เทวมนุสสานัง" เป็นการสอนเทวดา และมนุษย์

การฝึกบุรุษที่สมควรฝึก ก็เปรียบได้กับครูบาอาจารย์ทางโลก เป็นครูสูงขึ้นทาง **"ธรรม"** ก็มาสอน **"เทวดา"** คือ **มนุษย์ที่เป็น "เทวดา"**

อย่าไปหลง **"เทวดา"** นอกตัวตนลอยฟ่องอยู่บนฟ้า อย่างที่อาจารย์ทางในบางท่านหลงกัน แต่ที่พูด-ที่สอนนี้...ก็เป็นเรื่องของในๆ แต่คนละความหมาย คนละประเด็นความรู้ ฝึกฝนอบรมให้เป็น **"เทวดาทางใน"** คือ **ในภพ-ในภูมิจิตของเรา**

"เทวดา" ก็คือ ***"จิตวิญญาณของคน ที่ได้รับการพัฒนาให้สูงยิ่งๆ ขึ้นไป เป็นจิตวิญญาณที่เจริญขึ้น-บริสุทธิ์ขึ้น จนเป็น...สมมุติเทพ-อุบัติเทพ-วิสุทธิเทพ"***

อาตมาดำเนินรอยตามพระยุคลบาทของ "พระพุทธเจ้า" เป็นผู้ที่สอนเทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย สอนให้รู้รายละเอียดความแตกต่างทาง **"จิตใจ"** ของ **"เทวดา"** แต่ละขั้นๆ จะลดละ **"โลภ-โกรธ-หลง"** ได้มาก หรือน้อย ก็แล้วแต่ละระดับขั้นตอน ตั้งแต่ **"สมมุติเทพ-อุบัติเทพ-วิสุทธิเทพ"** เรียนรู้กันได้ พิสูจน์กันได้ แต่จะมีผู้ทำได้มากหรือน้อย...ก็ตามแต่ **"ฐานะครู"** อาตมาก็สอน **มนุษย์** และ **เทวดา** อย่างนี้

"ครู" ผู้สามารถสอน **เทวดา** และ **มนุษย์** ได้นั้น เก่งยิ่งกว่าศาสตราจารย์ความรู้ทางโลก ซึ่งเขาสอนไม่ได้หรอก เพราะ **"เทวดา"** คืออะไร อยู่ที่ไหน เขาก็ยังไม่รู้เลย

ถ้าจะนับความเป็น **"เทวดา"** ก็ต้องนับตั้งแต่เป็น **"อาริยะ"** ขึ้นไป โดยความหมายที่น่าทึ่งอีกอย่างหนึ่ง คือ สอน **"เทวดาสมมุติ"** ให้เป็น **"เทวดาจริง"**

"เทวดาสมมุติเทพ" ที่หลงระเริงใน "โลกียสุข" ใน" สวรรค์ลวง" สอนยากมากๆ เพราะเขาจะไม่ยอมปลดปล่อยง่ายๆ เนื่องจาก...***มีสิ่งบำเรอสนองตัณหา-มีสวรรค์ลวง...ให้อาศัย*** เขาก็จะลุ่มหลงว่า ***สิ่งที่หลงเสพติดอยู่ เป็น "ความสุข"***

ทุกคนเคย **"หลงสวรรค์"** มาทั้งนั้น ***กว่าจะรู้ตัวว่า นั่นคือ "ตัวร้าย-ตัวหลอก" ที่สำคัญ นั้นคือ "เหตุแห่งทุกข์" ก็ยากมากนะ ! (กว่าจะสอนให้รู้ได้)***

การสอนคนที่ตกทุกข์ได้ยาก ไม่ได้เสพ **โลกียสุข** สอนให้เห็นทุกข์ จะง่ายกว่า ฉะนั้น สอน **"สมมุติเทพ"** ให้มาเป็น **"อุบัติเทพ"** ให้เกิดเป็น **"เทวดาจริง"**

คือ **ลด "โลกียสุข" ลง นี่สิ ! ยากมาก !** ยากยิ่งกว่าดึงอ้อยออกจากปากช้าง เพราะ **"ความเข้าใจ"** ใน **"จิตวิญญาณ"** ของคน **ไม่ใช่จะรู้กันได้ง่ายๆ !** นี่คือ ความหมายที่ชัดเจนของ **"การสอนเทวดา และมนุษย์"**

อาตมาได้นำพามาฝึกปรือ ขนาดฝีมือยังไม่เทียบเท่า "พระพุทธเจ้า" ก็เห็นว่า *"อาตมาฝึกบุรุษที่สมควรฝึกได้"* แต่จะใช้คำว่า ***"ไม่มีใครยิ่งกว่า" ยังไม่ได้***

"พระพุทธเจ้า" ใช้คำนั้น...ได้จริงๆ ชัดๆ ว่า "ไม่มีใครยิ่งกว่า"

โลกนี้ **"มีบุรุษที่ไม่สมควรฝึกมาก"** คือ **"ฝึกสอนไม่ได้" เป็น "อเวไนยสัตว์"** ก็ต้องปล่อยให้...*หมู-หมา-กา-ไก่...คาบไปกิน* ปล่อยให้...*โลกดูดกลืนไป จะคอยแต่ให้ผู้อื่นช่วยเหลือ จะช่วยกันได้มากมายแค่ไหน คงช่วยกันไม่ไหวหรอก*

ผู้ใดที่ **"ช่วยตน"** ก็จะได้รับการฝึกปรือ-ได้รับการศึกษา-เอาใจใส่ ก็จะดีขึ้น

อาตมาทำงานมาเรื่อยๆ แรกๆ ก็เข้มงวด-กวดขัน-เคร่ง ถามคนเก่าๆ แก่ๆ ได้ เพราะต้องการหัวกะทิ ก็ได้หัวกะทิมาจริงๆ เป็นคนที่ถูกคัดอย่างเข้มเคร่งกว่าทุกวันนี้ คนที่ทนไม่ไหวในรุ่นหัวกะทิ ก็ต้องตกร่วงหลุดลอยออกไป

ทุกวันนี้ **ไม่เข้ม** ยืดหยุ่นให้พอสมควร จนหย่อนยานมากแล้ว *เคร่งขึ้นมานิดหน่อย ขนาดนั้นก็ยังดิ้น-ยังดื้อ ร้องตีโพยตีพาย-ต่อรอง-ยืดหยุ่น-ยืดยาน-รุกราน-ละเมิด* **"เลว" ให้เห็นตำตา** บอกอีกทีว่า ***"ทุกวันนี้ไม่เข้มเท่าไหร่" ก็ยังทนไม่ได้***

ทนไม่ได้ก็อย่าทน...ออกไปเลย ! อาตมาจะไม่พูดถึงรายละเอียดย่อยๆ พูดเป็นหลักการ คนที่ยังติด-ยังมี **"กิเลส"** อยู่ ก็ควรจะเข้มแข็งขึ้น ใครจะแก้ไข...ก็แก้นะ คนเก่าที่เคยเคร่งครัดตนเองได้ ปล่อยให้ตัวเองหย่อนยาน เป็นความ **เลว** หรือ **ดี** ? จงไปตรวจสอบ **ถ้า "รักดี" ก็ต้องพากเพียรเข้มงวดกวดขันตัวเอง**

คนเราเกิดมาเพื่ออะไร ? สรุปได้ว่า *"เกิดมาเพื่อ 'ล้างกิเลส' ให้หมด"*

ถ้า **"ล้างกิเลส" ไม่หมด ก็เห็นความตกต่ำได้เลย** จะเป็น **"โลกียชน"** เป็นคนที่หมุนเวียนอยู่ในโลก ต้อง **"ทุกข์ทรมาน"** ในทุกๆ แหล่งของโลก

"จิตวิญญาณ" ไม่มีขีดขั้น *(อนันตัง)* เกิดมาได้ **"อัตภาพ"** เป็นมนุษย์แล้ว ก็ต้องวนเวียนอยู่ในโลกนี้ จนกว่าจะหาทางออกได้

พอจะรู้ **"บุญ-บาป"** บ้าง ก็เข็ดขยาด พยายามพัฒนาตนเองสู่ **"บุญ"**

แต่แล้วก็ลืม **"บุญ-บาป"** อีก หมุนเวียนกลับไป **สร้างบาป** ให้แก่ตนอีก วนเวียนอยู่อย่างนั้น ไม่มีการสุดสิ้นใน **โลกียะ** ถ้าไม่ได้ศึกษาเรียนรู้ถึงขั้น **"โลกุตรธรรม"**

"พระพุทธเจ้า" พยายามค้นจนพบ **"ปรินิพพาน"** ไม่ต้องมาเกิดเป็นมนุษย์อีก

✪ ใครคือครู ? ครูคือใคร ?

"ครู" คือ "ผู้บอกสอนสิ่งดีงาม ผู้ให้ความเจริญ ผู้เป็นแบบอย่างที่ดี"

ถ้า **ไม่มี "ผู้รู้ก่อน-ผู้ที่เป็นแบบอย่าง"** แล้วถ่ายทอดสิ่งดีงามให้-ให้ความรู้-ให้ความสามารถ-ให้คุณธรรม หรือถ้า **"ผู้รู้ก่อน" ไม่ให้-ไม่สอน-ไม่ถ่ายทอด**...คนยิ่งเพิ่มขึ้น **"สิ่งเลวทราม"** จะเข้ามาแทรกมากขึ้นๆ **สังคมก็เหลวไหล-ตกต่ำ-เสื่อมไป**

ถ้า **มี "ผู้รู้ก่อน-ผู้รู้ดี-ผู้ได้ดี-ผู้เป็นแบบอย่างที่ดี"** ถ่ายทอด **"สิ่งดีงาม"** ไว้ให้แก่คนรุ่นหลังต่อไปๆ **สังคมก็อยู่รอดได้ เจริญพัฒนาก้าวหน้าขึ้น**

"กิเลส" พัฒนาตัวเองเก่งมาก เร็วมาก โตวันโตคืน
"คน" มี "กิเลส" เป็นตัว "ใฝ่เลว" ก็จะพาให้ "เลว" ยิ่งๆขึ้น
จะเห็นได้ว่า *"สังคมต่ำเตี้ยเสื่อมทรามลงมาเรื่อยๆ"*

เพราะ **"คน"** เกิดมาพร้อมกับ **"กิเลส"** ติดตัว ย่อม **"ใฝ่เลว"** เป็นธรรมดาธรรมชาติ จึงต้องพยายามช่วยกันอบรมพัฒนาถ่ายทอดแต่สิ่งที่ดีๆ

ทั้ง **"ผู้รู้ ผู้มีคุณธรรม" ต่างก็สงสาร "ผู้ที่ยังไม่รู้-ยังไม่ดี"** พยายามถ่ายทอดให้ ขนาดมีผู้พยายามช่วย **ก็ยังเสื่อมต่ำลงไปเรื่อย จนใกล้กลียุคแล้ว**

จึง **น่าสงสารมาก ถ้า "ผู้รู้" ไม่ถ่ายทอด "คุณธรรมความรู้" ให้แก่คนรุ่นหลัง**

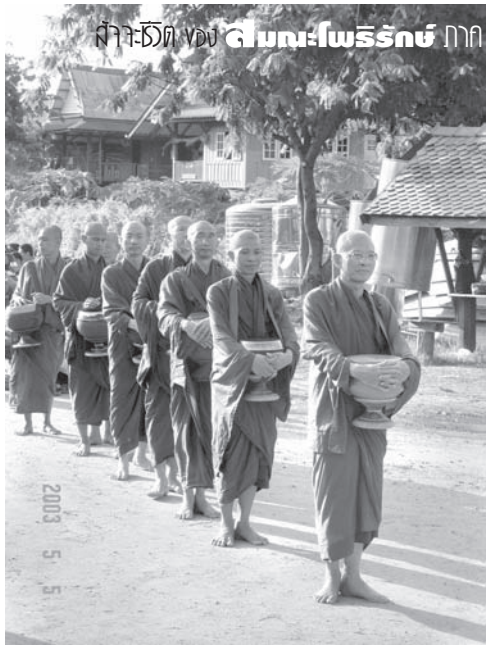

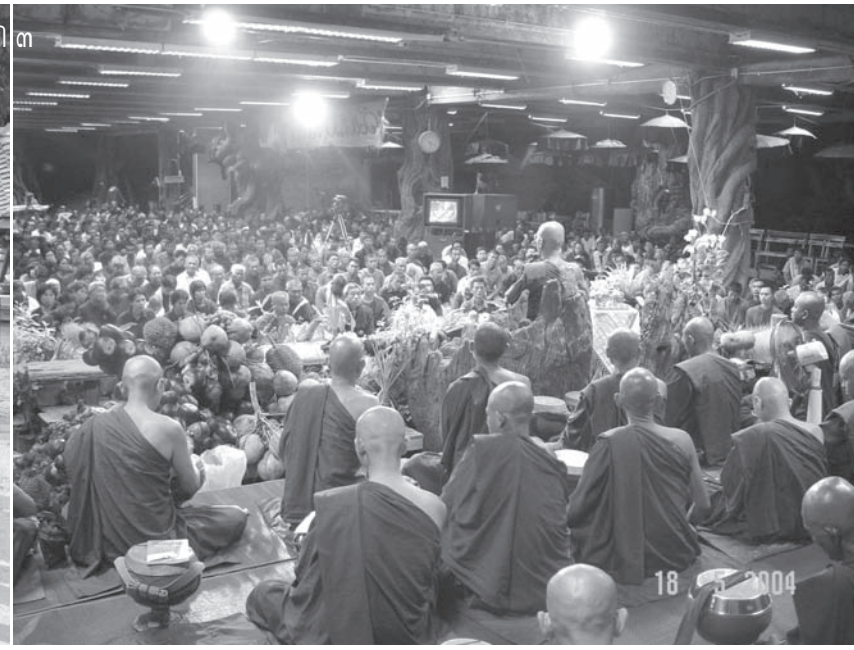

คนที่มีคุณธรรม-มีความรู้-มีความดีแล้ว จะดีด้วยคุณธรรม หรือความสามารถ ก็ตาม แล้ว **ไม่ขวนขวาย-ไม่ยอมเหน็ดเหนื่อย-ไม่ยอมเสียสละ-ไม่ถ่ายทอดสั่งสอนอบรม** ให้แก่รุ่นหลังๆ ต่อๆ ไป **สังคมก็ยิ่งเสื่อมต่ำเลวทรามไปกันใหญ่**

อาตมาเห็นว่า ***"คนที่ไม่สอนคนนั้น เป็นคนใจดำ สู้เดรัจฉานไม่ได้"***

เป็นความรู้สึกอย่างนั้นจริงๆ เพราะแม้แต่สัตว์เดรัจฉาน ก็ยังถ่ายทอดสิ่งที่เป็นความสำคัญต่อการดำรงชีวิต...ให้แก่ลูก-ให้แก่ตัวที่ด้อยกว่า เดรัจฉานก็ยังทำ แต่คนแท้ๆ ไม่ทำ อาตมาว่า ***"เลวกว่าสัตว์เดรัจฉาน"***

คนที่มี "กิเลส" ติดในลาภ-ยศ-สรรเสริญ-สุข ต้องได้ "โลกธรรม" มาบำเรอตน แม้จะมีความรู้ความสามารถอย่างไร **ถ้าไม่มีสิ่งตอบแทนให้** หรือค่าจ้าง-ยศชั้น-สรรเสริญ-โลกียสุข...ไม่มากพอ **ก็ไม่ทำ** ไม่ยอมบอกสอนถ่ายทอดให้แก่ใคร ยิ่งตั้งค่าตัวค่าแรงไว้สูงเท่าไร **ก็ยิ่ง "กิเลส" หนา เห็นแก่ตัวจัดจ้าน ใจดำอำมหิต**

ระบบ **"ทุนนิยม"** หลอกล่อคนให้หลงผิดเลวร้าย **เห็นแก่ "โลกธรรม" ตีราคาค่าตัวสูง** *ต้องแลกเปลี่ยนได้เปรียบกลับคืนมาให้มากเท่าไร ก็ยิ่งดี นี่เป็นการสอนที่ครอบงำคนให้มี...ค่านิยม-ความเห็น-ความเข้าใจ อย่างนั้นว่า "ดี ประเสริฐ"*

ผู้มี "ปัญญา" รู้ความจริง มีสิ่งดีที่ตนเองได้ดี ตนเองก็เป็นสุข มีประโยชน์ มีคุณค่าแล้ว ก็จะทำประโยชน์นั้นไป โดยระบบวิธีของสัจธรรม "บุญนิยม"

ฉะนั้น **ผู้มีจิตสำนึกแล้ว...ไม่ต้องเอาอะไรมาจ้าง เป็นเรื่องที่ดี...ก็ต้องทำ !**

ยิ่ง **ผู้รู้ดีแล้ว และมีสำนึกเข้าใจ** เช่น *พระพุทธเจ้า นักบวช มหาสาวกต่างๆ* ก็จะ **ขวนขวายพยายามถ่ายทอด "คุณธรรม" ที่ดีงาม ให้แก่คนรุ่นต่อๆ ไป**

✪ เชื้อวิญญาณต่ำ จะสอนอย่างไร ?

อาตมาเริ่มต้นอบรม ก็สั่งสอนแนะนำผู้ใหญ่ก่อน ผู้ใหญ่ก็พัฒนาได้ก่อน จนกระทั่งมาเป็น **"นักบวช"** หรือแม้ไม่บวช ก็ได้ธรรมพอสมควรแก่ธรรม แล้วก็ช่วยกันถ่ายทอดธรรมไปเรื่อยๆ เป็นปฏิกิริยาลูกโซ่

อาตมาพาทำ ไม่ว่าจะเป็น **"พิธีกรรม-กิจกรรม"** และสอนให้ปรับปรุงฝึกฝน **พฤติกรรม** ล้วนแล้วแต่เป็นไปเพื่อ**พัฒนาตน** อย่างที่ **"พระพุทธเจ้า"** พาทำทั้งสิ้น

อาตมาศึกษาพิสูจน์คำสอนของ "พระพุทธเจ้า" ได้มากเท่าไร ได้อย่างไร

อาตมาก็นำเอามาถ่ายทอด ให้ได้เล่าเรียน-ศึกษา-ฝึกฝน-พิสูจน์ตาม อย่างที่คิดแล้วว่า ***"ถูกต้องที่สุด ดีที่สุด"*** ถ้าใครเห็นว่า *"ไม่ดี ก็ไม่ต้องเอา"*

เมื่อมีคนพิสูจน์แล้ว เห็นว่า **"ดี"** ตรงกัน เป็นแนวเดียวกัน เป็น **เอโกธัมโม** ก็หันมาดำเนินชีวิตในแนวทางนี้กัน เพิ่มปริมาณมากขึ้นๆ

ใครมี "มรรคผล" ก็ย่อมทนอยู่ได้ ไปด้วยกันได้ เข้มข้นขึ้นทั้งปริมาณ และ น้ำหนักของเนื้อหาธรรมะ มีการกระทำที่สอดคล้อง-ซับซ้อนเป็นแนวเดียวร้อยเรียงกันขึ้นไป เกิดเป็นระบบมนุษย์ที่มีกิจกรรม-พิธีกรรม-วัฒนธรรม-จารีตประเพณี

คนไหนได้เนื้อหาธรรมะมากๆ ได้เข้มข้น ได้ภูมิสูง *ก็เคารพ-นึกนบ-ศรัทธา-เลื่อมใสกันตามลำดับ* ผู้ที่ภูมิธรรมยังต่ำเตี้ยอยู่ *ก็ต้องช่วยกันเข็น-ช่วยกันเข่น-ช่วยกันขัดเกลา-ช่วยกันอบรม-สั่งสอน-ฟูมฟักกัน...ให้เจริญในธรรมยิ่งๆ ขึ้น*

มาถึงวันนี้ "ชุมชนอโศก" มีทั้งเด็กนักเรียน-ตัวเล็ก-ตัวน้อย ที่นั่งฟังกันอยู่นี้ ฟังอาตมาพูดในสิ่งที่เป็นประโยชน์ **อย่านึกว่าเด็กไม่รู้** ทุกอย่างถูกเก็บบันทึกไว้หมดเหมือนคอมพิวเตอร์ เด็กพวกนี้จะบันทึกสาระไว้โดยไม่รู้ตัว

วันนี้เด็กๆ ฟังแล้วอาจไม่เข้าใจ แต่สักวันหนึ่งเขาจะเอาออกมาใช้ได้-ใช้เป็น

แต่ก็น่าเสียดาย เด็กที่เข้ามาอยู่ในนี้ บางคนเป็นเด็กที่ไม่เอาถ่าน คอยแต่จะตะแบง ไม่ค่อยจริงจังกับคำสอน เหยาะๆ แหยะๆ **ไม่เอาจริง พามาทำดี ก็ไม่เชื่อฟัง** ละเมิดตามอำนาจ **"กิเลส"** แอบลักลอบทำสิ่งเลวๆ

มีเด็กของเราบางคนเป็นขโมย-บางคนแอบกินเหล้า-กินเบียร์-ผิดศีลข้อ ๓ ! ดูสิ ! อุตส่าห์แอบหนีไปทำชั่ว แล้วก็ตอบได้ทุกคนว่า *"สิ่งที่ทำไปชั่ว"* แล้วทำไมจึงรักชั่ว ? ก็เพราะไม่เชื่อว่า *"**ดี** คือ **ดี, ชั่ว** คือ **ชั่ว**"*

"ดี-ชั่ว" จะตราติดเป็นทรัพย์ของเราไปทุกภพชาติ ไปคิดกันให้ดีๆ !

"ทำชั่ว" แล้วจะไม่เอา ไม่ได้! กระทำแล้วเป็น **"กรรม"** ที่ถูกบันทึกลงไปเป็น **"สัจจวิบาก"** ของเรา กลายเป็น **"ทรัพย์แท้"** ของเราทุกคน นี้เป็น **"สัจธรรม"**

การสั่งสมสิ่งที่ **เลว-ชั่ว** เป็นการสะสม **"ทรัพย์บาป"** ให้แก่ตัวเองเป็นที่พึ่ง

แล้วการพึ่งทรัพย์ชั่วๆ ที่เป็นบาป เป็นเรื่องดีไหม ? ให้ฤทธิ์แรงเป็นอย่างไร ? เป็นความสุขประเสริฐดีหรือ ? ก็คิดกันเอง ไม่ต้องอธิบาย

"กรรม" ที่ทำไปแล้วเป็นของจริง **ไม่มีอะไรลบได้** ไม่เอาก็ไม่ได้ ในสิ่งที่ทำลงไปแล้ว ต้องเป็น **"กรรม"** ของเรา *(กัมมทายาโท กัมมโยนิ กัมมพันธุ กัมมปฏิสรโณ)*

ถ้า **ไม่เชื่อเรื่อง "กรรม-วิบาก"** นั่นคือ **คน "ประมาท" แล้ว** *(ตายเน่าแล้ว)*

อย่าหาว่าคุยตัวนะ อาตมาได้สั่งสม "กรรมดี" ของตนเองมา

ชาตินี้อาตมาด่าหยาบคายไม่เป็น พูด **กู-มึง** ก็พูดไม่ออก เพื่อนสนิทๆ เขาใช้คำว่า **กู-มึง** เฉยเลย แต่อาตมาตั้งแต่เด็กจนโตพูดไม่ออก รู้สึกว่า **เป็นคำหยาบ** เขาพูด กู-มึง มา อาตมาก็พูดได้แค่ เอ็ง-ข้า, อั๊ว-ลื้อ เท่านี้

ในชีวิตนี้ทั้งๆ ที่อาตมาบางทีก็ยียวน เคยไปพูดว่าให้เขาโกรธเจ็บใจ ก็มีแน่ แต่ไม่เคยได้รับผลวิบากสะท้อนตอบ ถึงขั้นถูกเขาชักดกลับมาจนหน้าแตก-ถูกเตะ-ถูกถีบ-ถูกต่อย ไม่มี-ไม่เคย มีวิบากดี ไม่มีวิบากทางเลวร้ายที่จะพาไปชั่ว จนกระทั่งมีเรื่องรุนแรงเลวร้ายถึงขนาดถูกทำร้าย ไม่เคยเจอ-ไม่เคยได้รับเลยในชีวิต

จำได้ว่า *"เพื่อนฝูงต้องเจอกับวิบากรุนแรงหยาบคายเยอะเลย"*

แต่อาตมาไม่มีวิบากรุนแรงอย่างนั้น รอดพ้นปากเหยี่ยวปากกา

เรื่องอบายมุข *กินเหล้า-กินเบียร์-เล่นไพ่-แทงบิลเลียด* **ก็ไม่เก่ง สู้เขาไม่ได้**

สะสมโลภโมโทสัน ก็ไม่เก่ง ทำมาก-ได้น้อย เช่น *กำธร เข้ามาทีหลังได้เป็นพระเอก บรรจุเข้าทำงานโทรทัศน์ได้อัตรา ๑๕๐ อาตมายังได้ ๑๐๐ อยู่เลย*

อาตมาเข้าทำงานก่อน เป็นรุ่นพี่ ฝีมือก็ไม่เบา งานก็ทำมากกว่า แต่ได้น้อย

เมื่อก่อนไม่เข้าใจ ก็รู้สึกว่า *ทำไมนะเราได้เงินน้อย ? ทำไมเราไม่เก่ง ? ทำไมเราสู้เขาไม่ได้ ?* แม้งานอื่นๆ ก็เหมือนกัน ก็นึกน้อยใจว่า *"ผู้ใหญ่ลำเอียง ทีเราให้อัตราน้อยไม่เพิ่มเงินให้เรา ทีคนอื่นเพิ่มให้ๆ"*

แต่เดี๋ยวนี้อาตมาเข้าใจแล้ว "คนทำมากๆ เอาน้อยๆ" คือ "คนกำไร"

"คนทำน้อยๆ เอามากๆ" คือ "คนขาดทุน"

สัจธรรมลึกซึ้งซับซ้อน เพราะเรามีบารมี เราก็ต้องได้น้อย วิบากกันไว้ให้เรา

เสร็จ **ถ้าไปเอามาก** ก็คือ **"กรรมที่เราไปเอามามาก ชีวิตก็ขาดทุน เป็นหนี้มาก"** เช่น *ค่าตัว ๑,๐๐๐ ได้รับแค่ ๒๐๐ ก็เหลือเป็นประโยชน์คุณค่า ๘๐๐ แต่ถ้าไปโก่งค่าตัวเป็น ๑,๘๐๐ เขายอมจำนนให้มา เราก็ขาดทุน เพราะเบียดเบียนขูดรีด ๘๐๐*

อาตมาเข้าใจตัวเองแล้วว่า *"เราทำชั่วไม่เก่ง เราเก่งทางชั่วไม่ได้"*

ไปฝืนฝึกอย่างไร ก็ไม่เก่ง เพราะทิ้งมาแล้ว จะกลับไปเก่งอีกก็ไม่ได้

แต่ **เก่งทางธรรม** คือ ***"อด-ลด-ละ-เลิก-ไม่เอา-ไม่ติดในกามคุณ ๕ เสียสละให้ได้มากๆ ไม่แย่งชิงทรัพย์สินศฤงคาร"*** ใครจะแข่งเก่งกับอาตมาด้านนี้ เชิญ !

อาตมายกตัวเองพูดเล่าสู่กันให้ฟัง ก็เพื่อพิสูจน์ให้เห็นว่า *"การกระทำแต่คุณงามความดี สิ่งเหล่านี้เป็น **'วิบากดี'** ที่อาตมาได้สั่งสมมาทั้งหมดทั้งสิ้น จึงหลุดพ้นจากเรื่องชั่วๆ ร้ายๆ ต่ำๆ พาตนเองให้เสียหายเลวทราม"*

ดังนั้น ถ้าเชื้อ "จิตวิญญาณ" ของเด็กที่เกิดมา "ต่ำมาก" !

จะจับมาฝึกฝนอบรมขัดเกลาอย่างไรๆ ก็ไม่ได้ง่ายๆ จะศึกษา-อบรม-ฝึกหัด-ปฏิบัติธรรม...*ลด-ละ-ล้าง-เลิก-หยุด (ชั่ว)* ก็ไม่ได้ ดีไม่ดีนะ...จะมาทำชั่ว-ทำไม่ดี-ทำไม่งาม เป็นตัวอย่างเลวๆ อยู่ในหมู่กลุ่มสังคมที่ดีๆ

คุณ **"คนชั่ว"** คุณจะ **"ชั่ว"** ไปถึงไหน ? **จน "คนดี" เขาทนไม่ไหวแล้วนะ !**

ถ้าพยายามช่วยอย่างไรๆ **ก็ช่วยไม่ได้แล้ว อย่างนี้ก็จำเป็นต้องให้ออกไป !**

คนไหนที่ไม่ดี **โปรดไม่ขึ้นแล้วแน่ๆ ก็ต้องให้ออกไปจากสังคมอโศกเรา !**

อาตมาอยากจะเตือนทุกๆ คน ทั้งผู้ใหญ่ และเด็กๆ

จงตั้งใจให้ดีๆ **อย่าไป "ทำชั่ว"** อยู่ที่นี่ **ต้องอยู่ให้ได้สิ่งที่ดีงาม** แก่ตัวเอง

ทุกๆ คนที่มาฝึกฝนเป็นนักเรียนที่นี่แล้ว อาตมาหวังจากพวกเรารุ่นหลังๆ

✪ อานิสงส์การฟังธรรม

อานิสงส์ในการฟังธรรม อาตมาพูดบ่อยมาก

๑. **ได้ฟังสิ่งที่ยังไม่เคยฟัง** *(อัสสุตัง สุณาติ)*

๒. **เข้าใจชัดสิ่งที่ได้ฟังแล้ว** *(สุตัง ปริโยทเปติ)*

๓. **บรรเทาความสงสัยเสียได้** *(กังขัง วิหนติ)*

๔. **ทำความเห็นให้ถูกตรง** *(ทิฏฐิง อุชุง กโรติ)*

๕. **จิตของผู้ฟังย่อมเลื่อมใส** *(จิตตมัสสะ ปสีทติ)*

ฟังธรรมแล้วต้องพิจารณาใคร่ครวญ เพื่อตรวจสอบอาตมาด้วยว่า *"ชักจะบ้าหรือยัง ?"* ก็ตรวจสอบได้-บอกได้ จะได้รู้ว่า *"อาตมาพูดอยู่คนเดียวเพ้อเจ้อ ไม่มีใครฟังรู้เรื่องแล้ว พูดวนอยู่คนเดียว บ้าพูดพร่ำอะไรออกไป ก็ไม่รู้"*

แต่อาตมามีเครื่องตรวจสอบ ทั้งรูปและนาม ก็คิดว่า *"ตนเองไม่เพ้อเจ้อนะ"* เพราะเห็นอยู่ว่า *"ผู้ฟังเบิกบานแจ่มใส เข้าใจในธรรมที่อาตมาสาธยายไป"*

ถ้าอาตมาเห็นว่า *"คนส่วนมากยิ้มแย้มแจ่มใสรับฟังได้"* อาตมาก็ต้องเห็นแก่ส่วนมากเป็นหลักก่อน สำหรับผู้ที่ฟังไม่ตลอด-ฟังไม่ทะลุ-ฟังไม่ไหว-ก็ต้องมีบ้าง

สำหรับผู้ที่ทนฟังไม่ได้ ก็อย่าเพิ่งระเบิดก็แล้วกัน !

ผมแสดงธรรม *(๒๘ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๒๕)* **กับพวกคุณ** *(นักบวช)* **กว่า ๑๐ ปี มาแล้ว**

คุณจับผิดได้ไหมว่า ***"ผมแอบแฝง ผมไม่บริสุทธิ์ ผมแสดงธรรมไม่อยู่กับร่องกับรอย ผมพาพวกคุณสูงขึ้นไปไม่ได้"***

หรือ คุณยืนยันได้ว่า ***"คุณได้ดีขึ้น คุณรู้ชัด-รู้คม-รู้ลึก-รู้ยิ่งๆ ขึ้น"***

คุณยังเหลือเศษ *(กิเลส)* เท่าไร **ก็พากเพียรทำสิ เอาให้เด็ดขาดไปเลย !**

ทำให้ **สะอาดบริสุทธิ์บริบูรณ์เลย คุณก็จะแข็งแรง-มั่นคง-ยืนหยัด-ยืนยัน** แล้วชีวิตนี้ **ก็ไม่ต้องหน้านิ่วคิ้วขมวด วู่วามเป็นยักษ์มารอยู่ในโลก** *(ทุกข์)* ให้ชีวิตนี้ **มีแต่...เบิกบาน-สบายใจ-แจ่มใส-ร่าเริง-ยินดี** *(ปมุทิตะ)*

แม้ผมจะแสดงหน้ายักษ์บ้าง ก็เป็นเพียงบทแสดง เป็นดาราตุ๊กตาทองเท่านั้นเอง *(ปฏินิสัคคะ)* **ใจผมไม่ได้โกรธเคืองอะไร** ผมไม่ได้แก้ตัวนะ !

เมื่อถึงภาวะนั้น แล้วคุณแสดงสิ่งนี้ **คุณก็จะต้องรู้ใจของคุณ**...จริง-ไม่จริง คุณโกหกใจของคุณไม่ได้ *(คือ แสดงความโกรธ แล้วใจโกรธจริง...หรือไม่จริง ตนต้องรู้ตน)*

นอกจากคุณหยาบไม่ละเอียดพอที่จะรู้ใจของคุณ **ต้องรู้ใจตัวเองให้จริง** *อย่าขี้โกง-อย่าประมาท-อย่าโกหก-อย่าซ่อนแฝง-อย่าอำพรางตัวเอง* **ต้องยอมรับความจริง แล้วแก้ไขปรับปรุงตัวเองเสมอๆ** คุณก็จะเบิกบาน-ร่าเริง-แจ่มใสได้จริง

✪ พระโพธิรักษ์เป็นใคร ? ใครจะเชื่อถือ !

อาตมาทำงานอยู่ทางโลก ๓๖ ปี ก็สร้างสรรทำงานไปอย่างโลกๆ พอโดด ออกมาจากเมืองมายาจอโทรทัศน์ แล้วมาทำงาน **"สัจธรรม"** ในระดับ **"โลกุตระ"** เป็นคนละเรื่อง-คนละขั้วกันเลย งานทาง **"โลกุตระ"** นี้ อาตมาเริ่มต้นจากศูนย์จริงๆ

จริงๆ แล้วต้องถือว่า **"ต้นทุนติดลบ"** เพราะไม่มีฐานรองรับเชื่อมต่อ ไม่มีอาจารย์ ไม่มีอะไรอลังการเป็นเครื่องช่วย ไม่มีการศึกษาระดับเปรียญ ไม่มีพ่อเป็นเจ้าคุณ ไม่ได้เป็นลูกเจ้าท้าวเธอ หรือเป็นเศรษฐีร่ำรวย ก็เปล่า รวยก็ไม่รวย ไม่มีฐานะทางสังคมอะไรเลย **เหมือนขอมดำดินมา ไม่มีความอลังการทางศาสนาเลย**

ถ้าจะมี ก็ไปทาง **โลกมายา** ไม่ใช่ **โลกสัจธรรม** คนละเรื่องตรงข้ามกันเลย

แม้อยู่ใน **โลกมายา** อาตมาก็ไม่ได้เด่นดังอะไรมากมายนัก ก็พอรู้จักหน้าตากันเท่านั้น ไม่ได้เด่นดังน่าหลงใหลฟูฟ่องเหมือนดาราสมัยนี้

สรุปแล้ว **เป็นคนด้อยมาก ไม่มีความอลังการในโลกีย์มาเลย**

แล้วจะให้คนมายอมรับเชื่อถือง่ายๆ หรือ ? ก็เห็นใจเขา

ถ้าเรามีอลังการ จะให้คนเชื่อถือ ก็ไม่ยากสิ เอาเงินช่วย เอาอิทธิพลพ่อแม่ เอาอิทธิพลความดัง ความรู้สูง หรืออะไรก็แล้วแต่ ที่เป็นความอลังการทางโลกช่วย

แต่อาตมากลับภาคภูมิ ถ้าอาตมามีอลังการโลกีย์มาประดับตัวเอง ก็ทำให้เรา ได้อาศัยอันนั้น **ไม่ใช่ความสามารถเรา** เพียวๆ เดี่ยวๆ เด็ดๆ แท้ๆ ไม่ท้าทาย

อาตมาว่า ***"อาตมาไม่มีอลังการอะไรมาเลย นี่แหละ ดี"***

จะได้พิสูจน์ท้าทาย **ที่ทำอยู่นี้ ก็เพราะฝีมือความรู้ความสามารถของเรา**

แล้วอาตมาก็พยายามทำ โดยที่ไม่อาศัยอิทธิพลของเงิน ผู้คนร่ำรวยจะมาก็มา ไม่มาก็เรื่องของเขา ไม่งอนง้อ ไม่ไปหา ไม่ไปคอยต้อนรับประจี๋ประจ๋อ

ยิ่งคนรวยๆ มาถึงที่นี่ เกือบร้อยทั้งร้อย เขามีอัตตาฐานะร่ำรวย ไปที่ไหนๆ มีแต่คนต้อนรับประคบประหงม มาที่นี่เราไม่ได้ให้อะไร เขาก็รู้สึกไม่สมใจ ก็ไม่ชื่นชมลึกๆ คนเรามีอัตตามานะถือตัวอยู่ คนรวยจึงมาที่นี่ยาก

เราได้เลือดจากปูตลอดกาลนานมาจนถึงวันนี้ ก็ค่อยๆ เป็นไปตามเรื่อง

อาตมาได้ฝึกฝน-อบรม-ทดสอบ-พิสูจน์-เคี่ยวข้น ได้คนมาก็เท่านี้

ทำมาได้ถึงวันนี้ ก็เห็นว่า **"ทำได้ขนาดนี้ รอดพ้นปากเหยี่ยวปากกา ไม่ถูกทำร้ายทำลาย อาตมาก้าวหน้าแล้ว ก็ต้องคุยตัวเองอีก ชมตัวเอง...เก่ง"**

ใครมาดูอโศกก็บอกว่า ***"อโศกแม้น้อย แต่แน่น"*** คนข้างนอกก็รู้สึก เขาก็คงมีปฏิภาณ เพราะอาตมาไม่ได้เอา...*ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-สุข ไม่เอาอะไรๆ หลอกล่อไว้* แล้วทำไมก็อยู่กันดีนะ **เอ...โพธิรักษ์สอนยังไง ? ทำให้คนติด ไม่หนีไปง่ายๆ**

อาตมาก็อยากจะให้ **"แน่วแน่-แน่นลึก"** กว่านี้อีก !

เพราะอาตมาเห็นว่า ***"ยังมีรอยปริ-รอยแยก ที่จะทำให้เกิดพลังงานแตกร้าว"***

พวกเราต้องค่อยๆ **พยายามทำดีให้ละเอียดลออลึกลงไปอีก พยายามทำดีเพิ่มเติมให้ได้ ให้แน่วแน่แน่นนิ่งยิ่งกว่านี้ และเจริญขึ้นกว่านี้ด้วย**

ถ้าเราเห็นความจริง **มีปัญญาเข้าใจหยั่งจิตตัวเองรู้ชัดๆ ว่า *"สิ่งนี้ดีจริงๆ สิ่งนี้ไม่เปลี่ยนแปลง"*** นั่นแหละคือ ***"ความควบแน่นที่เด็ดเดี่ยว ตกผลึก"***

อาตมาเห็นลักษณะอย่างนี้ ในอโศกเรา...มี ! พวกเราไม่ได้อยู่ที่นี่...ด้วยลักษณะงมงายแบบสายศรัทธาจัดๆ โง่ๆ มืดๆ แน่นแบบมืดๆ แน่นงมงาย

✪ ไม่ได้โอ้อวด ไม่ได้อวดดี แต่มีดีอวด

ทางโลกพอ "ได้ดี" ก็จะมี "กิเลส" เคียงไปเลย เพราะคนเรามักมี "กิเลส" เคียงข้างไปเสมอกับการ "ได้ดี" *จะยกตัว-อวดดี-เบ่งข่ม-ถือศักดิ์ศรี-มีมานะ (ego)*

ทางโลกเขาไม่ค่อยจะรู้ตัวกัน ก็จะมีทิศทางเป็นไปอย่างนั้น

แม้ไม่มีคนเชิด บางทีก็ตั้งค่าให้กับตัวเอง เพราะรู้ตัวเองว่า *"ตนได้ดีขึ้นจริง"*

เรื่องเหล่านี้ **เป็นความซับซ้อน ยิ่งได้ดีจริงๆ ก็ยิ่งจะหลงดี**

ยิ่งมีคนเชิดชู-ชมเชย **ก็ยิ่งเหลิงหลงหยิ่งลำพองใจได้ง่าย จะยิ่งอวดดี !**

ทางธรรมพอ "ได้ดี" เจริญก้าวหน้าขึ้นไปจริงๆ มีหน้าที่การงาน มีอำนาจ มีความสามารถ ที่เป็นคุณค่าประโยชน์แท้ๆ ก็จะมีคนยกย่องชมเชย *ยิ่งต้องลดตัว-ลดตน-ต้องอ่อนน้อม-ต้องถ่อมตน-ต้องสำรวม-ต้องสังวรระวังกันจริงๆ*

ทางธรรมเมื่อเรา **"ได้ดี"** ก็ต้องให้ **"ดีบริสุทธิ์"**

อย่าไปมี **"กิเลส"** เสริม อย่าไปหลงดี อย่าไปหยิ่งลำพองใจ อย่าไปมีมานะถือศักดิ์ศรีไม่รับฟังคำติติงใคร

นั่นคือ **เรา "มีดี" จริง...ก็ควรอวด ! แต่อย่า "อวดดี" !**

เมื่ออาตมาเข้าถึงความจริง เป็นจริงแล้ว อย่างนี้เป็นไปดี เป็นไปได้ และเป็นไปอย่างจริง อาตมาก็จำเป็นต้องประกาศ "ความจริง" ของ "พระพุทธเจ้า"

แล้วการประกาศเปิดเผยความจริงออกมา เป็นเชิงถ่อมตนหรือเปล่า ?

พระบาลีบอกไว้อย่างนี้ ***"อสโฐ โหติ อมายาวี ยถาภูตัง อัตตานัง อาวิกัตตา"*** หมายความว่า *สิ่งนี้ย่อมไม่ใช่โอ้อวด (อสโฐ) ย่อมไม่ใช่มายา (อมายาวี) แต่เป็นความจริงตามความเป็นจริง (ยถาภูตัง) เราแสดงเปิดเผยตนเองโดยตนเอง (อัตตานัง อาวิกัตตา)*

อาตมาเคยอธิบายกับพระพวกเราว่า *อาตมานี่* ***"ถ่อมตน"*** *นะ เพราะอาตมา*

มีคุณวิเศษ มีคุณความดี ที่เป็นจริงอยู่ในตัวนี้ ถ้าเทียบแล้วเหมือนอาตมามีเพชร ๑๐ เม็ด เอาออกมาโชว์เพียงเม็ดสองเม็ดเท่านั้น ยังไม่ได้อวดเต็มที่ ยังไม่ได้เอามาเทกระจาดออกนะ ยังกระเหม็ดกระแหม่ ค่อยๆ เปิดเผย ค่อยๆ แง้มออก

แต่โลกขณะนี้ *ไม่มีเพชร ไม่มีใครโชว์เพชร แม้มีก็ไม่มีใครแน่ใจว่า เป็นเพชรจริง แสงเพชรแค่เม็ดสองเม็ดที่อาตมาเอาออกมาโชว์ ก็เลยวูบวาบ บาดหู บาดตา*

ดังนั้น โดย **"สัจธรรม"** แล้ว อาตมาไม่ได้โอ้อวด !

"สิ่งที่มีจริง-เป็นจริง" ของอาตมา เป็นหลักฐานที่ยกเอามาอ้าง-เอามาบอก ผสมผสานประกอบในการอธิบายให้รู้ เพื่อที่จะยืนยันว่า ***"อาตมาไม่ได้พูดโม้ หรือคุยโอ่อวด โดยไม่มีอะไรรองรับ ไม่อิงหลักฐาน ไม่อิงธรรม ไม่อิงสิ่งเป็น-สิ่งมี"***

แต่ **ความจริง** ***"มีหลัก-มีฐาน-มีธรรม-มีเหตุ-มีผล...ที่อิง-ที่อ้างได้จริง"***

ไม่ใช่การกล่าวหลักลอย ไม่ใช่การกล่าวโอ้อวด !

ถ้าผู้ใดยังเห็นขัด-เห็นแย้ง ก็อย่าเพิ่งติติงอาตมานัก อย่าเพิ่งลบหลู่อาตมามาก เพราะอาตมาได้เห็น-ได้ยิน-ได้สัมผัสอยู่ว่า *"มีคนไม่ใช่ติติงอาตมาธรรมดา"*

แต่ด่ากราดอาตมาด้วยว่า *"อาตมาทำอย่างนี้ เห็นอย่างนี้ กล่าวอย่างนี้ มันก็ทำบ้าๆ อยู่"* และอีกหลายถ้อยคำแรงๆ ที่กล่าวพาดพิงถึง อาตมาก็ได้ยิน

อาตมาทำงานศาสนาอยู่ตั้งหลายปี ค่อยๆ พยายามเปิดเผย "สัจจะ" พูดถึง "ศีล-สมาธิ-ปัญญา" พูดถึงหลักการคุณธรรมต่างๆ ของ "ศาสนาพุทธ"

อาตมายืนยันตนเองว่า ***"เป็นพระอริยโสดาบัน พระอริยสกิทาคามี"***

อาตมาไม่ได้โอ้อวด แต่เขาไม่เข้าใจ เขาก็จะว่า ***"โอ่อวด"*** ก็ไม่เป็นไร

เพราะ **ทุกคนมีสิทธิ์ที่จะกล่าวตู่ติติงอาตมา**

แต่ **อาตมาผิด หรือไม่ผิด อาตมารับฟัง อาตมาตรวจตนจริงๆ ทั้งจิตใจ-วิญญาณ-อารมณ์-อาการ ทั้งกรรมกิริยาต่างๆ**

✪ แม่มี พ่อมี *(อัตถิ มาตา อัตถิ ปิตา)*

"แม่" ทางวิญญาณ คือ "เจโต" ลักษณะของแม่จะดูแลใกล้ชิด ตีโน่น ตีนี่ ตีเล็ก ตีน้อย ตีถี่ ตียิบ *(กล่าวชี้โทษ)* นี่ลักษณะ **"อิตถีภาโว"**

"พ่อ" ทางวิญญาณ คือ "ปัญญา" จะไม่ค่อยตีบ่อย-ตีถี่ แต่ตีทีหมัดหนัก กระเด็นไป ๓ โยชน์ เข้าไม่ติดเลย บางคนห่างไป ๓ วา ๘ ศอก

บางทีปีหนึ่ง ค่อยโผล่หน้ากลับมา เพราะว่า โดนหมัดพ่อ !
แต่ **"แม่"** นี่ ลูกจะนัวเนียนุงนังเกาะแข้งเกาะขา
อาตมามีทั้งนั้น *(เป็นทั้งพ่อและแม่)* กระจองอแง ก็เอา !

ผู้ใดเห็นว่า "พ่อไม่มี-แม่ไม่มี สัตว์วิญญาณจะต้องเกิด-ต้องดับไม่มี เป็นมิจฉาทิฏฐิ" ผู้ใดเห็นว่า "พ่อมี-แม่มี สัตว์โอปปาติกะมี เป็นสัมมาทิฏฐิ"

"พ่อแม่" แบบสมสู่แล้ว **"เกิดลูก"** นั้น ใครๆ แม้เดรัจฉาน ก็ทำเป็น !
ชาตินี้อาตมาไม่แข่งกับใคร การเป็น **"พ่อแม่"** แค่นั้น เลิก !
ถ้าเอาความหมายอย่างโลกๆ ใครๆ ก็รู้ว่า *"พ่อมี-แม่มี ไม่ต้องศึกษาพุทธศาสนา ก็เชื่อแล้ว ทุกคนก็พ้นมิจฉาทิฐิแล้วสิ ! แค่แง่ตื้นๆ แค่นี้เองนะหรือ ?"*
การจะเข้าถึง **"มรรคอาริยสัจ"** อย่าตื้นกันนะ !
คำว่า **"พ่อแม่"** เอาศัพท์ทางโลกมาเรียก แต่ไม่ได้มีความหมายเพียงแค่นั้น
ผู้ใดยังมีภาระเป็น **"พ่อแม่"** ทางโลกอยู่ ก็ต้องสังวรระวังสำนึกเลี้ยงลูกให้ได้ดี ให้กำเนิดลูกมา...แล้วไม่เลี้ยงดู-อุ้มชู-สร้างสรร ก็เป็นภาระสังคม ไม่ดีที่สุด
ถ้าฉลาดก็อย่าไปเป็น **"พ่อแม่"** จริงๆ อย่างนั้น เลือกลูกดีๆ ยาก !

"พระพุทธเจ้า" เปรียบพระองค์เป็นพ่อ "พระสารีบุตร" เป็น "แม่เลี้ยง" *(ปัญญา)* **"พระโมคคัลลานะ" เป็น "แม่นม"** *(เจโต)* ก็เป็น **"แม่"** ด้วยกันทั้งคู่
"แม่นม" ก็แค่เลี้ยงให้โตขึ้นมา ที่สำคัญ **"แม่เลี้ยง" ต้องเลี้ยงดีๆ เป็นแม่พิมพ์ที่ดี มีปัญญาหล่อหลอมให้ลูกเติบโตอย่างมีทิศทาง** ให้ลูกเกิดทาง **"จิตวิญญาณ"** มีกายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม...ที่ดีเป็น **"กุศล"** เกิดจริงเป็น **"สัตตาโอปปาติกา"**
เกิดทาง **"จิตวิญญาณ"** เรียกว่า **"โอปปาติกโยนิ"** ไม่ต้องหาร่างใหม่ผุดเกิด ไม่ต้องเปลี่ยนหน้าตารูปร่างขันธ์นี้ แต่เกิดใหม่อยู่ในตัวเรานี่แหละ
ถ้าสร้าง "**จิตเป็นเทวดา" ในตัวเรา ตอนที่เรายังเป็นๆ**
แม้ตายแล้ว **เกิดใหม่จริงๆ "จิตวิญญาณ" ก็เป็นเทวดา**
ดังนั้น **ปฏิบัติ "ศีล" ก็ต้องปฏิบัติให้ขัดเกลา "กาย-วาจา-ใจ"**
แล้วต้องคลอด **"จิตวิญญาณ"** ของเราให้เกิดใหม่เป็น **"อุบัติเทพ"** จริงๆ ให้ได้
นั่นคือ ให้ **"จิตวิญญาณ"** เกิดเป็น **"โสดา-สกิทา-อนาคา-อรหันต์"**

ร่างอาตมานี้ "นางบุญโฮม" กับ "นายทองสุข" ให้มาแล้ว พ่อจริงๆ ไม่ได้เลี้ยง อาตมา **"พ่อเฉย"** เลี้ยงมาจนโต กระทั่งตายจากกัน ก็มีบุญคุณมากกว่า
แต่ **อาตมาต้องรับผิดชอบ "วิญญาณ" ตนเอง** *(พ่อแม่อาตมาไม่ได้รับผิดชอบ)*

ถ้า **"พ่อแม่" มีความสามารถ** ก็จะสอนให้ลูกเจริญเติบโตอย่างมีทิศทาง เป็น **"อาริยะ"** ให้ลูกเกิดทาง **"จิตวิญญาณ"** ได้เหมือนกัน

ถ้า **"พ่อแม่" ไม่มีความสามารถ** ก็จะมี **"ครูบาอาจารย์"** ที่จะเป็น **"พ่อแม่"** แทน เพื่อสอนให้เกิดทาง **"จิตวิญญาณ"**

แม้ที่สุด **"พระพุทธเจ้า"** ไปสอนพระราชบิดาให้เป็น **"พระอรหันต์"** ตอนนี้ลูกก็ไปเป็นพ่อแม่ของพ่อ ทำคลอดทาง **"จิตวิญญาณ"** เป็นเรื่องของ **"ปรมัตถ์"**

การเป็น "พ่อแม่" ทางธรรม เป็นกันได้ทุกคน จะเป็นเชื้อชาติอะไรก็ไม่เกี่ยง เรามาช่วยกันสร้างคนที่มีอยู่แล้ว ด้วยการอบรมสั่งสอนทำคลอดทาง **"โอปปาติกะ"** ทาง **"กาย-วาจา-ใจ"** มาช่วยกันทำพฤติกรรม...เป็น **"แม่เลี้ยง-พ่อเลี้ยง"** ทางธรรม ที่ได้บุญมากอย่างนี้ให้ได้ วิเศษกว่า ! เห็นหรือยัง **"แม่มี พ่อมี"**

ถ้าเข้าใจแล้ว **ไม่ต้องไปหาเรื่องทุกข์มีคู่** เพื่อเป็น **"พ่อแม่"** ทางโลกอย่างนั้น เสียเวลามาก เพราะคนกำลังจะล้นโลก จิตใจก็ไม่ดี-ด้อยอาริยคุณ-ด้อยคุณภาพ ยิ่งมีมากยิ่งแย่ เป็น **"พ่อแม่ทางธรรม"** มีคุณค่ามากกว่า

จงช่วยกันสร้างความเป็น "พ่อแม่" อันยิ่งใหญ่แบบนี้ให้ได้มากๆ โลกขาดแคลน "พ่อแม่" ที่มีสติปัญญาทางธรรม ที่จะช่วยกันสร้างลูกที่เป็น "ธรรมทายาท"

และอย่าเพิ่งอยากเป็น ต้องฝึก **"กาย-วาจา-ใจ"** ของเราเองก่อน

ทำคลอดทาง **"โอปปาติกะ"** ทำคลอด **"จิตวิญญาณ"** ของเรา ให้มีความรู้ มีความสามารถ มีคุณความดี มีความชำนาญ ตัวเราก็เป็น **"พ่อแม่"** ของตัวเองด้วย รวมถึงผู้เป็น **"มิตรดี-สหายดี"**...ก็ช่วยกัน **"เป็นพ่อ-เป็นแม่"** ที่จะอบรมเป็น **"พ่อพิมพ์-แม่พิมพ์"** กัน เราก็จะมี **"พ่อแม่"** มาก

ขอให้เราเป็น **"พ่อพันธุ์-แม่พันธุ์"** ที่ดีจริงๆ เถิด ! จะมีคนมาสมัครเป็น **ลูก** เอง แล้วก็สามารถคัดเลือกได้ด้วย เราก็จะได้ลูกที่ดี ไม่ต้องทุกข์ร้อน-วุ่นวาย-ปวดร้าว สิ่งเหล่านี้เป็นของจริง **"พระพุทธเจ้า"** ได้วางระบบนี้มาแล้ว

อาตมาก็นำมาทำตาม นำมายืนยันตามพิสูจน์ ก็เกิดมีขึ้นให้เห็นแล้ว

ศีล วินัย ตบะธรรม สิ่งแวดล้อม การประมาณในอาหาร *(โภชเนมัตตัญญุตา)* **เสนาสนะ ที่อยู่อาศัย** เป็นเบ้าหลอม-เป็นเหตุปัจจัย...ที่จะขัดเกลาหล่อหลอม **"จิตวิญญาณ"** ให้เกิด **"ธรรมะ"** ได้ สร้าง **"พ่อพิมพ์-แม่พิมพ์"** ได้

จะเห็นว่า ***"พ่อมี-แม่มี...แบบนี้ วิจิตรพิสดารลึกซึ้ง"***

ยิ่งเรียนรู้ปฏิบัติเข้าถึง **ความจริง** ก็จะรู้ว่า ***เรา "สัมมาทิฏฐิ หรือมิจฉาทิฏฐิ"***

คนทั่วๆไปยัง **"มิจฉาทิฏฐิ"** แล้วก็ไม่พยายามสร้างความเป็น **"พ่อแม่"**

เมื่อเรามีเป้าหมาย มีหัวข้อหลักธรรมต่างๆ มีความรู้ทฤษฎี มีหลักเกณฑ์ชัดเจน ก็สร้าง **"พ่อแม่"** ง่าย เป็น **"บุคคลสปายะ"**

อาตมาพูดจาก **"สัจจะ สภาวธรรม"** นำหลักธรรมของ **"พระพุทธเจ้า"** มาประกอบคำอธิบาย เพื่อยืนยันว่า *"อาตมาไม่ได้พูดออกนอกเรื่อง-นอกคำตรัส-นอกคำสอน-นอกหลักเกณฑ์ทฤษฎีของพระพุทธเจ้า"*

ศาสนายังต่อเนื่องอยู่ได้ มีลูกของ "พระพุทธเจ้า" เกิดอยู่ ก็เพราะมี "พ่อแม่" แท้ๆอยู่จริง เป็น **"อาริยสัจจะ"** พ้นทุกข์ มีความประเสริฐ ลูกออกมาก็มีสัจจะ เป็นลูกทางธรรม แล้วลูก-หลาน-เหลน...ก็มาทำหน้าที่ **"พ่อแม่"** สืบทอดต่อไปได้อยู่

ส่วนผู้ที่สืบทอดมา เป็นพวกเพี้ยนๆพันธุ์ทาง ไม่ได้เป็น **"พ่อแม่"** พุทธจริง ก็กลายเป็น **"พ่อแม่แพะ-พ่อแม่ผี"** ออกลูกมาก็ **"เป็นผี-เป็นแพะ"** กันหมด

อาตมา จึง "เป็นพ่อ-เป็นแม่" ด้วยนัยอย่างนี้ แล้วพวกเราก็มาช่วยกันเป็น "พ่อแม่" รองๆลงไป ช่วยกันทำคลอดทาง **"จิตวิญญาณ"** มีตัวตนบุคคลที่เกิดเป็น **"ลูกพุทธ"** มี **"โสดา-สกิทา-อนาคา"** ตามจริง ขณะนี้มีแล้ว-มีอยู่ จงมาพิสูจน์กัน

ถ้าเป็น **"พระอรหันต์"** แล้ว ก็จะมีลูกได้อย่างนี้ รูปแบบ-จารีต-พิธีกรรม มีอยู่ **"พระอรหันต์"** เป็นหมันยาก **ต้องมีลูก** อาจจะมีมากมีน้อยก็ไม่เป็นไร

"พุทธศาสนา" จะต้องมีอายุยืนยาวต่อไปอีก เพราะมีสัจจะความจริงเหล่านี้

เราต้อง *พยายามทำตนเป็น **"ลูกพุทธพันธุ์แท้"** ให้ได้ก่อน เป็นหลักต้น*

เราต้อง ***สำรวมกายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม ลดโลภ-โกรธ-หลง จิตจะสะอาดขึ้น จิตจะตั้งมั่น-ไม่หวั่นไหว-รู้เท่าทัน จิตจะเกิดดี ก่อให้เกิด "กัมมโยนิ"*** จนสามารถแก้ไขตนเองได้ **เราเองก็ได้ "บุญกุศล" พ้นทุกข์ ได้ "ความประเสริฐ"**

และ **ยิ่งช่วยผู้อื่นได้ด้วย ก็ยิ่งเป็นผู้มี "อำนาจจิต" กล้าแข็ง**

มาเป็น "พ่อเลี้ยง-แม่เลี้ยง" ทางธรรมกันดีกว่า *(มีประโยชน์มากกว่า **พ่อแม่** จริง)*

แล้ว **เลี้ยงลูก** *(ศิษย์)* **อย่างดี** ให้เกิด **"โอปปาติกสัตว์"** ให้เกิด **"จิตวิญญาณ"** เป็น **"อาริยบุคคล"** อย่างแท้จริง

จงพยายามศึกษา **แล้วทำตน "เป็นแม่-เป็นพ่อ" อย่างนี้ให้ได้ จะได้สร้างลูกสืบสาน "พุทธศาสนา" ต่อทอดไปให้ยาวนานอีกหลายชั่วโคตร** *(generation)*

"พ่อมี-แม่มี" เป็น "สัมมาทิฏฐิ" นั้น จึงไม่ใช่เรื่องตื้นๆ !

ไม่ใช่ความเชื่อว่า ***"พ่อมี-แม่มี" แค่การเกิดทางเนื้อหนังเท่านั้น*** ไม่ใช่เรื่อง *ทำให้* ***"เกิด" แบบโลกๆ ง่ายๆ*** *อย่างที่สมสู่เอา !* ทั้งไม่ใช่ ***แบบยากๆ พิลึกๆ แบบเดรัจฉานวิชา*** *ที่เนรมิตเสกเป่าให้เป็นตัวตนร่างคนขึ้นมาเป็นตัวๆ นั่นอีกด้วย !*

อาตมา **ทำการเกิด-ทำการคลอด**...ทาง **"จิตวิญญาณ"**

อาตมา **จึงทำหน้าที่ "ทั้งพ่อ-ทั้งแม่"** ด้วย...ทาง **"จิตวิญญาณ"**

การทำให้ **เกิด** อย่างนี้ ต้องรู้กรรม-กิริยา-อารมณ์...ที่ทำให้เกิด **อาริยบุคคล** เป็นการเกิดทางกรรม-ทางจิต ในมนุษย์คนเดิม เกิดทันทีเป็น **"โอปปาติกะ"** กำเนิด

สร้าง **"คน"** อย่างนี้ เป็นประเด็นที่มุ่งหมายของ **"สารัตถธรรม"** แท้ๆ

เมื่อพิสูจน์ถึง *(สัจจะ)* ก็จะพ้น **"มิจฉาทิฏฐิ"** ว่า ***"พ่อมี-แม่มี" ที่เข้าท่าถูกธรรม***

ผู้จับเป้าประเด็น **"การเกิด"** ของ **"อาริยบุคคล"** เช่นนี้ได้

จะเห็นว่า ***"นี่คือ 'อิทธิวิธี' ที่สามารถทำคนเดียว...ให้เป็นหลายคนขึ้นมาได้ และต้องเป็นความสามารถ ที่เป็น "อิทธิวิธี" จริงๆ จึงจะทำได้"***

เป็นการ **"ก่อเกิด"** ทาง **"โอปปาติกะ"** ทำให้ **"จิตวิญญาณ"** เกิดแท้ๆ ทำให้ **"จิตวิญญาณ"** เปลี่ยนจริงๆ เปลี่ยนรูปความทรงอยู่ของ...*จิต-อารมณ์-กรรมกิริยา-ความยึดถือ-ความคิดเห็น* จน ***"จิตเป็นธรรมะ"***...*ทรงอยู่โดยไม่มี* ***กิเลส-ไม่มี ตัณหา-ไม่มี อุปาทาน-ทรงอยู่ใน กุศล-ทรงอยู่ใน อธิปัญญา-ทรงอยู่ในทาง นิพพาน*** *เป็น* ***"จิตสุญญตา"*** *เป็น* ***"จิตสะอาด"*** *เป็น* ***"จิตบริสุทธิ์"*** *เป็น* ***"จิตที่เบาสบาย"***

จน **"จิตวิญญาณ"** เกิด **"อธิปัญญา"** ไม่สงสัย-เห็นจริง-แจ้งเหตุผล-สว่าง แจ้งแท้-ไม่มีเวียนวนกลับกลอกเป็นอื่นอีก ถึงขั้นเป็น **"ปัญญินทรีย์-ปัญญาผล"**

ก็ **"เกิด"** อย่าง **"พ้นอาสวะ"** *(อนาสวะ)* เป็นได้แน่วแน่จริง

"เกิด" เป็น **"พระอาริยะ พระอรหันต์"** อันไม่ต้องมาทำให้เกิด-ให้ตายกันอีก

หลายๆ คน จึงเรียกอาตมาว่า “พ่อ” และอาตมาก็เป็น “พ่อ” จริงๆ นะ !
นี่ไม่ใช่ตู่เอาเอง และก็อย่าเพิ่งหลงมาเป็น “ลูก” อาตมาง่ายๆ ล่ะ !

อาตมาทำหน้าที่ **“พ่อ”** หน้าที่ **“แม่”** อย่างธรรม อย่างมีกรรมวิธี ทำให้เกิด **“กัมมโยนิ”** เกิดทาง **“จิตวิญญาณ”** *(โอปปาติกะคุณผุดเกิดอยู่)* เกิดเป็น **“พระอาริยะ”** เกิดเป็น **“อุบัติเทพ”** เกิดเป็น **“วิสุทธิเทพ”** บริสุทธิ์สะอาดเป็น **“อรหันต์”** *(อรหัตตผล)* **“จิตวิญญาณ”** เจริญขึ้นมาจริงๆ

เมื่อมีคนทำอย่างนี้ ***(เป็นพ่อแม่ทางธรรม)*** **ก็ได้เผ่าพันธุ์มนุษย์ที่ดี** เป็นการผสมกรรม **ถ่ายทอดกรรมพันธุ์ทางวิญญาณ** ที่เป็น **กุศลกรรม** เป็น **“กัมมโยนิ”** สร้าง **“เผ่าพันธุ์พุทธะ”** จะได้กรรมเป็นที่พึ่ง เป็น **“กัมมปฏิสรโณ”**

เมื่อเป็น **“คนพันธุ์ใหม่”** แล้ว ก็จะได้ช่วยกอบกู้โลกต่อไปอีก **มาเป็น “พ่อ” เป็น “แม่” ทาง “วิญญาณ” ก่อเกิด “กัมมโยนิ” สืบเผ่าต่อพันธุ์พุทธะต่อๆ ไป**

อาตมาจะพยายามให้เป็น **“พ่อ”** เป็น **“แม่”** *(ทางจิตวิญญาณ)* อย่างนี้กัน

✪ พิธีกรรม ยัญพิธี (ยิฏฐัง หุตตัง)

"พิธีกรรม" *(ยิฏฐัง)* **เป็นเรื่องของ "จิตวิญญาณ-ความสำนึก-ภูมิปัญญา"**
ถ้า **"ปัญญา" ต่ำด้อย** จะไม่เข้าใจ !
จะไม่รู้ว่า ***"นี่คือความสำคัญ ที่จะต้องให้ความสำคัญ"***

ผู้ที่ไม่ได้ใส่ใจในศาสนา แม้จะได้ชื่อว่า *เป็น "ชาวพุทธ"*
ก็จะไม่รู้สึกสำนึกระลึกรู้อะไรๆ เลย แม้ในวันสำคัญๆ ทางศาสนา !

แต่ผู้ที่ใส่ใจมีสำนึกรู้สึกตัวว่า *"ได้รับคุณค่าประโยชน์จากศาสนาพุทธ"*
คือ *ได้ระลึกนึกถึงข้อธรรม นำธรรมะต่างๆ ของ **"พระสัมมาสัมพุทธเจ้า"** มาประพฤติปฏิบัติให้แก่ตนเอง จนได้รับผลดีเกิดความสุข-ความเจริญ-ความประเสริฐ*
ผู้นั้นก็จะยิ่งรู้สึกว่า ***"ศาสนาพุทธ เป็นสิ่งมีคุณค่า ที่พึงระลึกถึง"***

วันสำคัญๆ ที่เกี่ยวกับ "ศาสนาพุทธ" เช่น วันมาฆบูชา วันวิสาขบูชา วันอาสาฬหบูชา เราก็จะรู้สึกเป็นบุญคุณระลึกได้ว่า ***"เราควรกตัญญูต่อศาสนาพุทธ ควรมีพิธีกรรมให้เป็นที่ได้รับรู้กัน...ในมนุษยชาติ-ในสังคม"***
ผู้ใดที่ไม่ได้ละเลย เป็นผู้ที่ระลึกถึงอยู่ ก็เป็นผู้มี **"สาราณียธรรม"** ที่ดี
เป็นการระลึกถึงอย่าง..."**ผู้รู้จักบุญคุณ เป็นกตัญญุตา รู้คุณค่าของคนดี-ความดี-สิ่งดี ที่เราได้รับมาเป็นบุญคุณจริงๆ"**

พวกเราชาวอโศกก่อเกิดขึ้นมาจนเป็นหมู่-เป็นกลุ่ม-เป็นชุมชนเราก็มีพิธีกรรม มีกิจกรรม มีพฤติกรรม มีวัฒนธรรม มีประเพณี มีวันสำคัญของเรา เช่น *วันปีใหม่ วันอโศกรำลึก วันมหาปวารณา งานปลุกเสก งานพุทธาภิเษก ฯลฯ*

ชาวอโศก **มี "วันมาฆบูชา" อยู่ในระหว่างงาน "พุทธาภิเษก"** ผู้ที่เห็นคุณค่าความสำคัญในเรื่องนี้ นอกจากมาร่วมงานแล้ว ก็มีวันสำคัญทางศาสนาให้ระลึกถึง เพื่อทำจิต-ทำใจ-ทำตน ให้มีพฤติกรรมของคน มีบทบาทการประพฤติ มีกิริยาแสดงออกให้เห็นว่า *"วันนี้ที่เราระลึกถึง เราจะแสดงออกในกิริยารูปแบบใด เท่าที่เราจะมีการกระทำด้วยความระลึกถึง เพื่อแสดงถึงความเป็นจริง ในความขอบคุณกตัญญูกตเวที ว่า สิ่งนี้เราจะต้องทำ"* **ก็จะเกิดเป็น "จารีต-ประเพณี-พิธีกรรม"**

แสดงให้เห็นว่า ***"เรายกย่อง-เชิดชู-ยอมเสียสละ-เทิดทูน แม้เสียแรงงาน-แรงกาย-ทุนรอนบ้าง เพื่อเชิดชูวันสำคัญนี้ อันระลึกโยงไปถึงคุณค่าประโยชน์โยงไปถึงพระพุทธ-พระธรรม-พระสงฆ์ พวกเราก็พึงพร้อมใจกระทำกัน"***

วันสำคัญๆ ของชาวอโศก พวกเราก็จะค่อยๆ รับรู้กัน และเห็นความสำคัญ กันขึ้นไปเรื่อยๆ นานวัน-นานปีเข้า...ก็ยิ่งจะเห็นความสำคัญมากขึ้นๆ

การกำหนดสมมุติ ซึ่งเป็น **"สมมุติสัจจะ"** กำหนดเป็น **"วันสำคัญ"**

ซึ่งผู้ที่เห็นความสำคัญ ในหลายๆ วาระ หลายๆ พฤติกรรม หลายๆ พิธีการ เป็นผู้กำหนด เป็นความฉลาดของ **"คน"** ผู้ที่กำหนดเป็น-รำลึกเป็น-สำนึกเป็น แล้วก็กระทำจนเป็น จนมี **"รูปแบบ-พิธีการ-พิธีกรรม"** ขึ้นมา เรียกว่า **"ยิฏฐัง"**

เมื่อเรากำหนดรับรู้กันแล้ว ***ก็ควรรำลึก-สำนึก-สังวร-สำเหนียก***

แล้วกระทำพฤติกรรมนั้นๆ ***ให้เป็น "ความสำคัญ"***

และกระทำให้ตรงตามที่รู้ว่า ***เราควรกระทำอย่างไร จึงจะเกิด "กุศล" เกิด "เจริญ" เกิด "พัฒนา" ไปสู่สภาพที่ "ดีขึ้น-เจริญขึ้น"*** *(หุตตัง)*

ก็จะมีผลโยงใยกระทบ ทำให้เกิด **"ผลดี"** เกิดการเปลี่ยนแปลงไปในทางดี พัฒนาตนเอง และหมู่กลุ่ม จนกระทั่งมีผลกระทบไปสู่ส่วนรวมสาธารณะให้ดีขึ้น

คำว่า **"ดีขึ้น"** หรือ **"เจริญขึ้น"** นี้ รวมไปทั้งหมดใน **"กายกรรม-วจีกรรม"** โดยเฉพาะ **"มโนกรรม"** ต้องทำให้ได้ **ดีขึ้น-เจริญขึ้น** ถูกทฤษฎีของ **"พระพุทธเจ้า"**

✪ "พิธีกรรม" กับ "กิจกรรม"

"พิธีกรรม" ***(ยิฏฐัง)*** **ต่างกับ "กิจกรรม"**

"กิจกรรม" เป็นเรื่องของการก่อให้เกิด **"กิจ"** *(การงาน)*

"พิธีกรรม" เป็นเรื่องของการก่อให้เกิดผลพัฒนาทาง "จิตวิญญาณ" เรียกว่า **"หุตตัง"** คือ **มี "ยิฏฐัง" ก็จะเกิด "หุตตัง" เกิดผลเสวย ได้รับรสเสวย**

ผล ก็คือ **"จิตได้รับรสซาบซึ้งจากงานพิธีกรรมนั้นๆ"** เช่น *พิธีกรรมทางศาสนา พิธีกรรมไหว้ครู หรือพิธีกรรมในวันแม่ เด็กๆ ก็เกิดจิตสำนึกซาบซึ้งในพระคุณแม่ หรือแม่ที่ไม่รักลูกก็เกิดจิตรักลูก สำนึกในหน้าที่ที่บกพร่อง เป็นผลทางจิต*

มนุษย์ มี **"ความเก่ง"** มี **"ปัญญา"** ในการจัดสรร จัดองค์ประกอบต่างๆ *(composition)* องค์ประกอบของ **"พิธีกรรม"** ก็เกิดจาก **"ศิลปะ"** เอารูป-รส-กลิ่น-เสียง-สัมผัส-แสง-สีต่างๆ มาใช้ เป็นองค์ประกอบในการสร้างสรร *(create)* ขึ้นมาให้เกิดเป็นรูปร่าง **"พิธีกรรม"** ***(ยิฏฐัง)*** *เช่น พิธี...รดน้ำดำหัว สวดมนต์ งานศพ*

ไปจนกระทั่งถึง **"พิธีกรรม" ใหญ่ๆ เป็น "รัฐพิธี" ของทั้งประเทศ** ร่วมทำ

พร้อมๆ กันทั่วประเทศ เพื่อผลทางจิตใจ ก็เรียกว่า **"ยิฏฐัง"**

การจัด **"พิธีกรรม"**ใดๆ ต้องก่อให้เกิด**"ประโยชน์"**ในด้าน**"ความรู้"** ให้ **"จิตวิญญาณ"** ซาบซึ้งประทับใจ เปลี่ยนแปลงไปในทิศทางที่ **"ดีขึ้น-พัฒนาขึ้น"**

กระทั่ง **"จิต" เกิดใหม่-บริสุทธิ์-สะอาด เป็น "วิสุทธิเทพ"**

"พิธีกรรม" ที่ปัจจุบันนี้ อาตมาเห็นว่า "ล้มเหลวระเนระนาด"

ก็คือ **"พิธีกรรมทอดกฐิน"** กลายเป็นเรื่องการค้า หาเงินกันแม้กระทั่งพระคิดอยู่แต่ว่าจะได้เงินเท่าไร **ไม่ได้ผลทางด้านจิตวิญญาณให้เกิดศรัทธาในศาสนา**

และ **งานตรุษสงกรานต์** ที่ล้มเหลว ก็กลายเป็นเรื่องลามก เป็นธุรกิจหากิน

เรื่องของ "พิธีการ-พิธีกรรม" ต่างๆ หรืองานใดๆ ก็ตาม เป็นงานที่ให้คนมาชุมนุมกัน เพื่อให้เกิดการสร้างประโยชน์

และที่สำคัญ คือ เป็นงานที่มาทำกันที่วัด เช่น ***งานศพ*** *ก็เป็นงานที่ชุมนุมญาติโยม-เพื่อนสนิท-มิตรสหาย ภิกษุ สมณะ* ก็ถือโอกาสให้ **"ธรรมะ"**

เมื่อพระเทศน์ไม่ค่อยเก่ง ก็เลยคัดเอา **"ธรรมะ"** บทนั้นบทนี้ มาสวดท่องที่สุดเอายอดพระไตรปิฎก คือ *"เอา**อภิธรรม**มาสวดเลย ถือเป็นธรรมสุดยอดที่เอามาสวดให้ฟัง แล้วคนก็ฟังไม่รู้เรื่อง ได้แต่นั่งหลับนั่งง่วง"* ก็ไม่ได้ประโยชน์

งานศพของที่นี่ *(ชาวอโศก)* **ไม่เอาแต่สวดอย่างเดียว เราเทศนาให้ปัญญากัน** และไม่พยายามให้จัดนาน จะเป็นภาระมากเกินไป แค่ ๒ วัน ๓ วัน ๗ วัน ก็มากเกินแล้ว *จัดงานศพ ๑๐๐ วัน นี่ อาตมาว่า "ไปกันใหญ่ เป็นการทรมานทรกรรม ไม่เกิดประโยชน์อะไร เป็นวิธีการหาเงิน อวดเบ่งทางสังคม"*

งาน "พิธีกรรม" สำคัญๆ ของพวกเรา "ชาวอโศก"

ถ้าเป็น **งาน** ที่มีวาระเวลาพอสมควร ไม่พร่ำเพรื่อ ปีหนึ่งมีหนหนึ่งหรือนานๆ มีสักครั้งหนึ่ง ไม่สามารถมีได้บ่อยๆ **ยิ่งนานปี...มีครั้ง** ต้องได้ฤกษ์ยามจริงๆ ถึงจะจัดกันได้ **ก็ยิ่งสำคัญมาก ก็ต้องขลัง-ต้องสำคัญ** เช่น ***งานพุทธาภิเษกสุดยอดปาฏิหาริย์ของพุทธ, งานปลุกเสกพระแท้ๆ ของพุทธ, งานอโศกรำลึก, งานมหาปวารณา, งานโรงบุญมังสวิรัติ*** *(๕ธันวามหาราช)*, ***งานปีใหม่ตลาดอาริยะ, งานบุญลอมข้าว, งานกสิกรรมธรรมชาติเพื่อฟ้าดิน, งานคืนสู่เหย้า, งานพิธีไหว้ครู ฯลฯ***

หลายๆ งาน เป็นงาน**"พิธีกรรม" กึ่ง "กิจกรรม" ซึ่งปีหนึ่งมีหนเดียว พวกเราก็ต้องให้ความสำคัญ** ยิ่งเป็นงาน **"พิธีกรรม" ล้วนๆ** ก็ต้องถือว่า **"สำคัญมาก"**

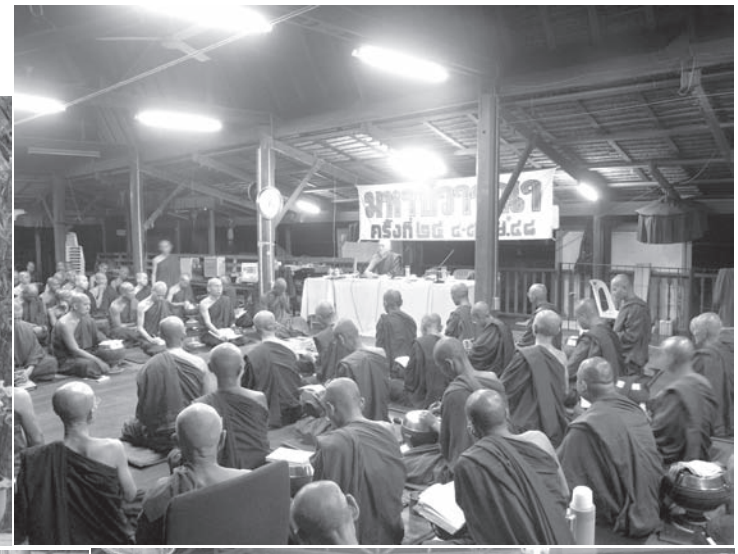

เด็กๆ ทุกคน แม้แต่ผู้ใหญ่ก็ตาม
ต้องฟังดีๆ เข้าใจให้ได้
เราต้องรู้สาระความสำคัญของ “พิธีกรรม”
วาระที่สำคัญ ต้องรู้วาระสำคัญ

พวกเรา "ชาวอโศก" ต้องมีปัญญาเข้าใจความสำคัญของสิ่งเหล่านี้ให้ชัดเจน

แม้แต่ **"การทำวัตรเช้า"** ก็เป็น **"พิธีกรรมสำคัญ"** แต่มีเกือบทุกวัน ก็สำคัญน้อยกว่า **"พิธีกรรมสำคัญ" ที่นานๆ มีสักครั้ง** ซึ่งไม่ควรขาด เราต้องรู้สาระความสำคัญของ **"พิธีกรรม"** ทั้งระดับสูง-ต่ำ สำคัญมาก-สำคัญน้อย

อาตมาเห็นพวกเราเด็กๆ ไม่ใส่ใจ เฉยๆ ไม่พร้อมพรั่ง ! ดูสิ ! ยังเล่นสนุกกันอยู่ ทั้งๆ ที่เรากำลังมี **"พิธีกรรมสำคัญ"** *(ไหว้คุรุ)* ก็เห็นชัดเจนว่า ***"พวกเรายังไม่เห็นความสำคัญในความสำคัญ"***

นี้ *เป็นความบกพร่อง-เป็นความโง่-เป็นความไม่มีปัญญา-เป็นคนไม่ศิวิไลซ์-เป็นคนไม่เจริญ* พวกเราจะต้องทำความเข้าใจให้ชัดเจน ในความสำคัญเรื่องนี้

เด็กๆ ทุกคน ต้องฟังดีๆ เข้าใจให้ได้ แม้แต่ผู้ใหญ่ก็ตาม **วาระที่สำคัญ ต้องรู้วาระสำคัญ !**

✪ วันอโศกรำลึก

ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๑๖ ถึงปีนี้ *(พ.ศ. ๒๕๔๐)* **ย่างเข้าปีที่ ๒๕ สู่เบญจเพสอโศก**

เขาถือกันนะว่า *"เป็นวัยที่ต้องระวังให้ดี ถือเป็น ๑ ใน ๔ ภาค ของ ๑๐๐ เกิดมา ๒๕ ปี กำลังแข็งแรงดี พออายุ ๕๐ ก็สู่วัยกลางคน"*

เราอยู่ยาวนานมา ๒๕ ปีแล้ว มีอะไรๆ ของเราขึ้นมามากมาย จนกระทั่งพัฒนาหมู่กลุ่มมาถึงวันนี้ **วันอโศกรำลึก ปี ๒๕๔๐** มารวมกันอยู่นี่

มีผู้เอาหลักฐานต่างๆ รวบรวมความเป็นมาของวันอโศกรำลึก เริ่มต้นจาก...

ถ้าไม่มีการออกบวชของ **"นายรัก รักพงษ์" เมื่อวันที่ ๗ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๑๓** ก็คงไม่เกิดหมู่กลุ่มพุทธบริษัทชาวอโศกดังเช่นปัจจุบัน

พ.ศ. ๒๕๒๕ ลูกศิษย์ของพ่อท่านคนหนึ่ง ได้เขียนจดหมายเสนอไปยังคณะกรรมการ **มูลนิธิธรรมสันติ** ว่า *"พวกลูกๆ ต่างก็ได้รับประโยชน์อย่างมากมายจากธรรมะที่พ่อท่านนำมาอบรมสั่งสอน ถ้าจะนับตั้งแต่พ่อท่านออกบวช จนถึงบัดนี้ พ.ศ. ๒๕๒๕ นี้ ก็ครบ ๑๒ ปีพอดี ถือว่า เป็นอโศกนักษัตร และยังเป็นปีที่พ่อท่านโพธิรักษ์ มีอายุครบ ๔ รอบ อีกด้วย พวกลูกๆ น่าจะมีการแสดงความกตัญญูในวาระอันควรนี้อย่างไรกันหรือไม่"*

คณะกรรมการ **มูลนิธิธรรมสันติ** ได้นำข้อเสนอนี้เข้าที่ประชุม ก็มีความเห็นสอดคล้องว่า *"ควรมีการแสดงความกตัญญูกตเวทีกันขึ้นมา ให้เป็นรูปธรรมในวัน*

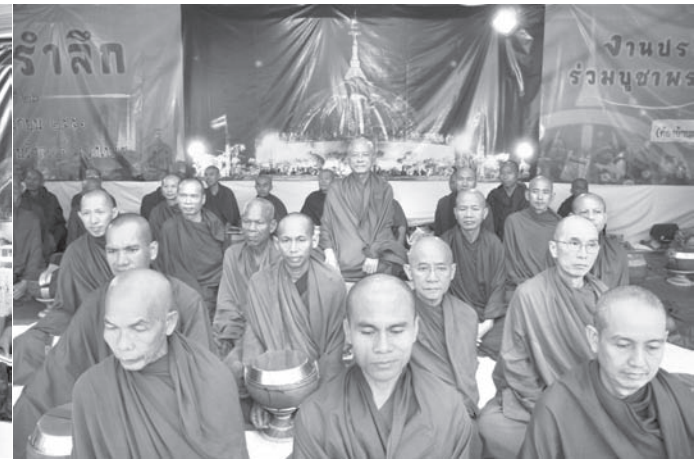

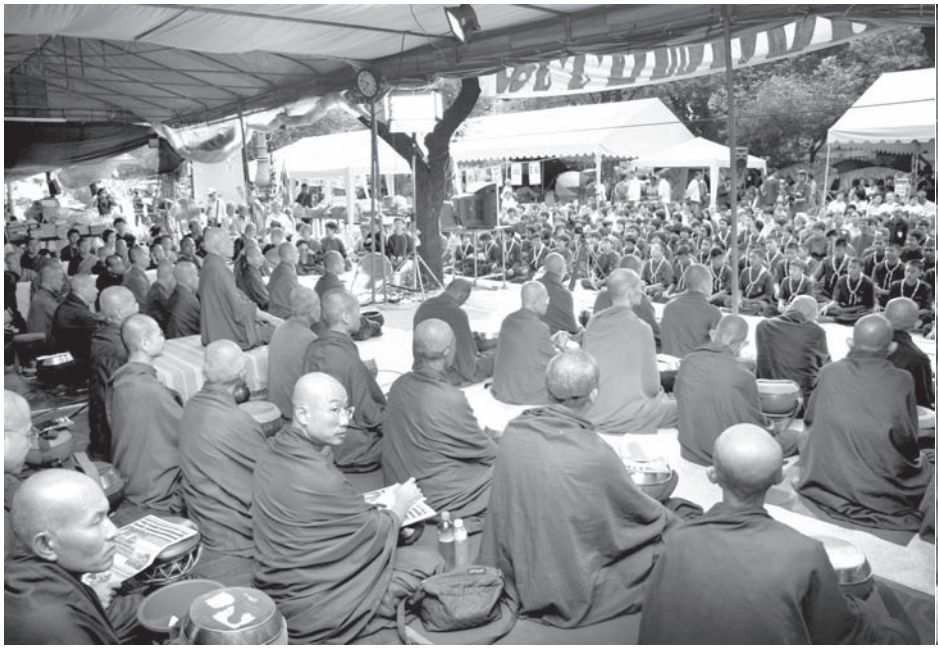

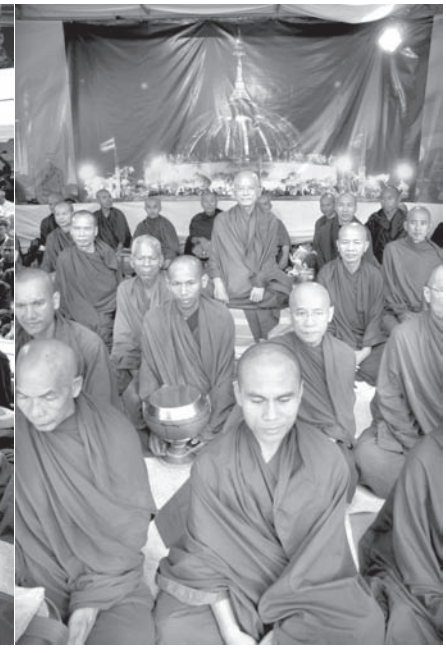

“งานวันอโศกรำลึก” ๑๐ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๑
ปีนี้เป็นปีพิเศษสุด ต้องจัดงานท่ามกลาง “มหกรรมการกู้ชาติ”
ณ สะพานมัฆวานรังสรรค์ กรุงเทพมหานคร

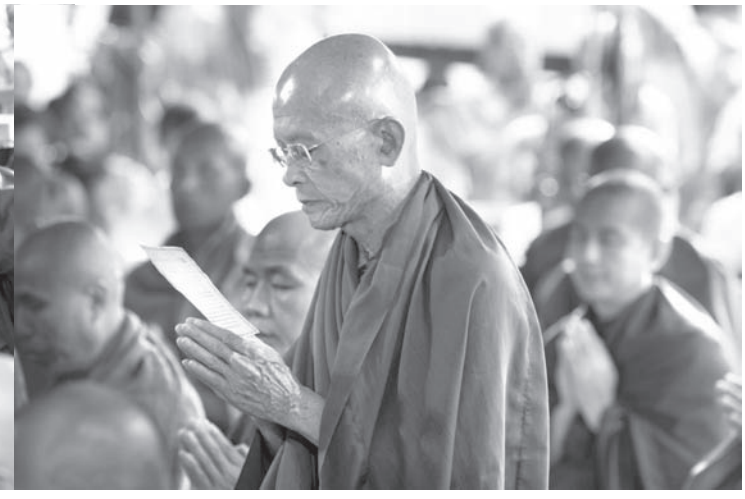

เกิดของพ่อท่าน คือ วันที่ ๕ มิถุนายน ของทุกปี"

ในส่วนของพ่อท่านนั้น ไม่ประสงค์ที่จะให้มาเน้นที่ตัวพ่อท่าน ถ้าจะระลึกถึงก็น่าจะเป็นการระลึกถึงที่เป็นการสากล ไม่เจาะจงตัวบุคคล

คณะกรรมการ จึงได้ปรึกษาหารือกันว่า "ควรใช้ชื่อใด จึงจะเหมาะสม มีการโหวตกันหลายชื่อ ที่สุดก็ได้ชื่อว่า ***อโศกรำลึก****"*

พ.ศ. ๒๕๒๕ จึงเป็น "วันอโศกรำลึก" ครั้งที่ ๑ จัดที่ พุทธสถานปฐมอโศก

ครั้งที่ ๒-๓ ก็ยังจัดที่ปฐมอโศก ครั้งที่ ๔ เพื่อความเหมาะสม จึงได้ย้ายมาจัดที่ **"สันติอโศก"** ก็จัดกันมาตลอด โดยกำหนดหมายเอาวันที่ ๕ มิถุนายน ของทุกปี

กระทั่ง พ.ศ. ๒๕๓๒ เกิด "เหตุการณ์คดีกรณีสันติอโศก" ตามข้อตกลงกับคณะบริหารของรัฐ "พระชาวอโศก" ต้องเปลี่ยนจากพระ เป็นสมณะ และในวันที่ ๑๐ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๓๒ ต้องเปลี่ยนรูปแบบใหม่-เปลี่ยนชุดกันใหม่

ดังนั้น ในปี พ.ศ. ๒๕๓๔ เพื่อไม่ให้เป็นการติดยึดอยู่กับตัวพ่อท่านว่า *"งานอโศกรำลึก เป็นงานวันเกิดพ่อท่าน แต่ให้มาเป็นวันเกิดสมณะแทน"* เพราะสมณะเกิดในวันที่ ๑๐ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๓๒ พร้อมกับรูปแบบใหม่ที่ไม่มีใครคาดคิด

พ่อท่านจึงเสนอให้เปลี่ยน **"วันอโศกรำลึก" จากวันที่ ๕ มิถุนายน มาเป็นวันที่ ๑๐ มิถุนายน ของทุกปี** อันถือได้ว่า **"เป็นวันอโศกรำลึกจริงๆ"**

วันอโศกรำลึก ค่อยๆ มี ค่อยๆ เกิด ณ วันนี้ก็มีความหมายถึง ๑๗ ข้อ คือ เป็น... *๑. วันส่วนตัว ๒. วันเงียบ ๓. วันอิ่ม ๔. วันเล็ก-วันน้อย ๕. วันอบอุ่น ๖. วันอิสระ ๗. วันสะอาด ๘. วันสูญ ๙. วันให้ ๑๐. วันง่ายๆ ๑๑. วันสดชื่น ๑๒. วันรวมแก่น ๑๓. วันจริงใจ ๑๔. วันรัก ๑๕. วันลึก ๑๖. วันกตัญญู ๑๗. วันระลึกถึงพระคุณบรรพชน*

✪ "การสวดมนต์" เป็นจิตวิทยาสังคมที่ดี

"การสวดมนต์" พร้อมๆ กัน เป็นจิตวิทยาสังคมที่ดีมาก

บทสวดมนต์ มีคำความประโยคอะไรก็แล้วแต่ ที่ผู้รู้ได้เรียบเรียงร้อยกรองไว้เป็นคำความที่สรรเสริญคุณ แล้วเราก็นำเอามาสวดท่องพร้อมกัน เปล่งเสียงร้องกล่าวออกมาพร้อมกัน ถ้าเรารู้ประโยชน์ แล้วใช้ให้ถูกต้องเป็นคุณค่าเกิดผลตามเป้าหมายขึ้นมาก็เกิดประโยชน์คุณค่า แม้แต่การร้องเปล่งเสียงกล่าวคำเดียวพร้อมกัน

เช่น ***ไชโย*** *หรือเป็นสำนวนสั้นๆ แค่* ***สาธุ*** *พร้อมๆกัน อย่างแรงๆ ดังๆ มีน้ำหนัก มีมวลมากๆ* **ก็เกิดพลังแห่งความพร้อมเพรียงกันอย่างหนึ่งขึ้นมา** มีประโยชน์ทำให้เกิดพลังสมานสามัคคี เกิดพลังปลุกเร้า เกิดพลังอะไรๆ ขึ้นมาได้อีกหลายอย่าง **ซึ่งมีผลต่อจิตใจคน ก่อเกิดคุณค่าขึ้น** เป็น **"ศิลปะ"** อย่างหนึ่งที่คนรู้ และใช้มาตั้งแต่โบราณกาลดึกดำบรรพ์ คนป่าก็ใช้ ก็ทำกันมา-ใช้กันมาจนกระทั่งทุกวันนี้

ซึ่งก็คือ **"พลังงาน"** ที่มีอยู่ ๒ อย่าง คือ **"พลังดูด พลังผลัก"**

เมื่อเกิด **"พลังงาน"** อะไรขึ้นมา ไม่ว่า...**ผลัก** หรือ **ดูด** เราก็ต้องเอามาเป็นประโยชน์ให้ได้ แล้วใช้ตามจุดเป้าหมายที่คิดว่า...ควรจะเป็น

ถ้าหมด **"พลังดูด พลังผลัก"** ไม่มีพลังงานอะไรเลย ก็ไม่เรียก **"พลังงาน"** เรียกว่า **"นิวตรอน"** คือ *"ไม่มีปฏิกิริยาอะไรทั้งนั้น เฉยๆ กลางๆ ไม่บวก ไม่ลบ ไม่ดูด ไม่ผลัก ไม่หมุน ไม่ไป ไม่มา ก็ไม่เกิดพลังงานอะไร"*

อยู่ในโลกนี้ ก็มีเพียงเท่านี้แหละ !

"การสวดมนต์" ของพวกเรา *(ชาวอโศก)* **ก็สวดเพื่อท่องทวนพร้อมๆ กัน**

เราสวด **"ประณามคาถา"** ก็เป็นคำที่ร้อยกรอง-ยกย่อง-เชิดชู-บูชา-สรรเสริญคุณ "พระพุทธ-พระธรรม-พระสงฆ์"

*(**ประณาม** แปลว่า...สรรเสริญ-ยกย่อง-บูชา หรือแปลว่า...เหยียดหยาม-ประจาน ก็ได้)*

เราสวด **"บทพาหุง"** ก็เป็นการสรรเสริญคุณของ **"พระพุทธเจ้า"** ที่มีความสามารถ มีฤทธิ์เดชถึง ๘ อย่าง

เราสวด **"บทมหากา"** ก็เป็นบทสรรเสริญพระมหากรุณาธิคุณของ **พระพุทธเจ้า**

เมื่อสวดแล้ว เราก็จะรู้สึกอะไรอย่างหนึ่ง ในความรู้สึกที่ดีทางด้านจิตใจ

หลายๆ คน รู้สึกว่า *"ถ้าไม่ได้สวดมนต์พร้อมๆ กัน ก็ไม่ขลัง"*

บางคนรู้สึกว่า *"สวดไปทำไม เสียเวลา"* ก็เป็นการปฏิเสธสิ่งที่ดี ไม่รู้ว่า *มนุษย์มีสภาพสิ่งที่ดี* **อย่าปฏิเสธสิ่งที่ดี แม้ไม่ต้องกับจริต** ต้องรู้ว่า *"สังคมเขาใช้สิ่งนี้ เป็นประโยชน์คุณค่าต่อสังคมคนส่วนมากส่วนใหญ่แม้เราไม่ชอบก็ต้องเอา ต้องพยายามรับ ต้องหัดวางในส่วนที่ไม่ชอบ แล้วก็ประสมประสานรับได้-เป็นไปให้ได้"*

ส่วนคนที่ชอบ-ก็ไปดูด ใครไม่เอา-ข้าก็จะเอาคนเดียว ก็เป็น **"อัตตา"** ตัวกูของกู เราอย่าไปผลัก-ไปดูด โดยที่ใจเราเป็น **"อัตตา"** ตัวเราชอบ หรือไม่ชอบ

อาตมาก็ทำให้ถูกต้องตามสัจจะ ตามธรรมะของ "พระพุทธเจ้า" ที่อาตมาจัด

แบ่งเอามาสวดท่องทวนจริงๆ พร้อมๆ กัน ก็ทำไปบ้างแค่นั้น

เพราะฉะนั้น ก็สวดแต่แค่ **คำประณามคาถา** อย่างนี้ไม่มีปัญหา

ถ้ามีใครถามว่า *ที่นี่สวดมนต์ไหม ? แล้วสวดบทอะไรบ้าง ?*

ก็ตอบได้ว่า *"สวด ถ้าสวดพร้อมๆ กัน ทั้งพระ และฆราวาส เราก็สวดแค่นี้อย่างนี้แหละ* ***สวดแบบไม่มีทำนองลากหางเสียงยาวเอื้อนเอ่ย*** *ไม่มีการสวดอะไรมากมาย สวดพอเป็นพอทำได้เหมือนกัน"* นี่ก็เกี่ยวกับ **"การสวดมนต์"** ซึ่งเป็นเรื่องของ **"จิตวิทยา"** ที่ดี เราก็มีสวดจริงๆ อยู่อย่างนั้น แค่นั้น

แล้วบทอื่นๆ เราไม่สวดหรือ ? ก็ต้องบอกว่า *"สวด เราสวดกันเป็นเล่มๆ"* โดยอาตมาหยิบมาสวดให้ฟัง ไม่ต้องเอามาสวดพร้อมกันอย่างที่ว่าให้ผิดวินัย

"สวด" ก็คือ "นำมาอธิบาย นำมาสาธยาย นำมาทวน"

การสวด มีอยู่ ๒ ลักษณะ คือ

๑. สวดเพื่อท่องทวนให้จดจำได้

๒. สวดเพื่อที่จะสาธยายอธิบายขยายความ เพื่อให้รู้ให้เข้าใจเอาไปปฏิบัติ

สมัยโบราณไม่มีหนังสือ ไม่มีอะไรบันทึก ก็บันทึกด้วยการจำ

มีพระนำฝึกสวดให้จำให้ได้ จำไว้มีกี่บทๆ ก็สวดจำกันไว้ เพื่อเก็บรักษา

แล้วก็รักษามาได้จนกระทั่งทุกวันนี้ ก็เพราะท่านสวดท่องจำกันมา ก็ได้ใช้ประโยชน์มาก มิฉะนั้นก็สูญหาย นี่เป็นคุณประโยชน์

ถ้าเราสวดได้-ท่องทวนได้จริงๆ ก็ดี เป็นประโยชน์ที่จะเอาไปใช้งานได้จริงๆ

อาตมาสวดท่องจำได้บ้าง แต่ไม่ได้ท่องจำอะไรมาก เพราะทุกวันนี้มีอะไรๆ ที่จะเอาไปใช้ในการบันทึกความจำเยอะ สมัยนี้ก็ได้เท่านี้ จำพอสมควร ทุกวันนี้มี **"พระไตรปิฎก ๔๕ เล่ม"** แปลเป็นไทยหมดแล้ว จะตรวจสอบเมื่อไร ก็เปิดค้นดูได้ ไม่ต้องไปท่องให้เสียเวลา พวกเราก็ย่อรวบรวมเอาไว้ใช้เท่าที่สำคัญๆ ทำเป็นเล่ม **"หัวใจยอดนักธรรม"** อาตมาเคยตั้งใจไว้ว่า *"จะรวบรวมให้ดีๆ เป็น* ***'พุทธสิกขา'*** *ก็ยังไม่ได้ทำให้เป็นรูปเล่มอย่างสมบูรณ์สักที"*

ทาง **"เถรวาท"** มีอยู่เล่มหนึ่ง ที่รวบรวมไว้เรียกว่า **"นวโกวาท"** คือ *"คำสอนของพระใหม่ โอวาทของผู้ใหม่"* นักธรรมตรีต้องท่องจำให้ได้ ข้อสอบออกมาต้องตอบได้ มีประโยชน์คุณค่ามาก เป็นหัวข้อธรรมต่างๆ ที่รวบรวมไว้

พวกเราได้ใช้ประโยชน์จาก **"นวโกวาท"** นั่นแหละ มาจนทุกวันนี้ สมณะ สิกขมาตุ ฆราวาส จะเอาไปท่องทบทวนให้จำได้ ก็ดี

ก่อนปรินิพพาน "พระพุทธเจ้า" ได้ตรัสสั่งความแก่ พระอานนท์ ว่า *"โดยล่วงไปแห่งเรา เมื่อสงฆ์ปรารถนา...ก็จงถอนสิกขาบทเล็กน้อยเสียได้"*

การถอนสิกขาบทเล็กน้อย ล้วนเป็นเรื่องของปัญญาทั้งนั้น **ต้องเป็นผู้มีปัญญาอย่างแท้จริง ที่จะถอนสิกขาบทเล็กน้อยตามแต่ควรตามภูมิปัญญา**

อาตมาเองพยายามจะดึงขึ้นมาให้สูง ให้สูงขึ้นมา ไม่ได้พยายามถอนทิ้ง

"ถอน" หมายความว่า เราไม่ทำตามสิกขาบทนั้น หรือโดยรู้สิกขาบทนั้นแล้ว เราก็ทำเพื่อแก้ไขบ้าง อนุโลม-ปฏิโลมบ้าง อย่างนี้ก็เรียกว่า **"ถอน"**

เช่น ***การสวดมนต์*** *เป็นสังคีติที่เราเลี่ยงอยู่นี่ ที่จริงเป็นการอนุโลม-ปฏิโลม ก็คล้ายกับ* ***การถอนสิกขาบทเล็กน้อย***

"การสวดมนต์" ในบทอื่นๆ ธรรมะต่างๆ เป็นพระสูตร เป็นธรรมบทของ "พระพุทธเจ้า" ที่เอามาสวดบทอะไรก็แล้วแต่ ซึ่งตรวจดูตามพระวินัยแล้ว ถ้าให้ฆราวาสเอามาสวดพร้อมๆ กันกับพระ...ผิดวินัย ก็ใช้ไม่ได้ มีอาบัติ ! หรือเอา "ธรรมบท" ต่างๆ มาสวด ตั้งแต่ ๒ คน ขึ้นไป ให้อนุปสัมบันได้ยิน เป็นอาบัติปาจิตตีย์ ทำไม **"พระพุทธเจ้า"** จึงตราสิกขาบทนี้ไว้ ไม่ให้ทำอย่างนี้

เพราะพระพุทธองค์ทรงเข้าใจดี แล้วผม *(กล่าวกับนักบวช)* ก็เข้าใจด้วยเหมือนกันว่า *"การเอาสิกขาบท-ธรรมบท...ไปท่องกันแต่ปาก เป็นนกแก้ว แล้วก็ติดยึดถืออย่างนี้เป็นภัย"* เพราะท่องได้แล้วก็ถือว่า *"ตนได้ดีแล้ว ก็มาอวดดี เอาไปใช้โดยที่ไม่เป็นประโยชน์ เช่น เอาไปสวดหากิน ถือเป็นอาวุธเครื่องมือหากิน ซึ่งไม่เกิดประโยชน์อะไร แล้วตัวเองก็ไม่พยายามที่จะศึกษาสิกขาบท-ธรรมบทเหล่านี้ นำมาอ่าน-มาเรียน-มาทำความเข้าใจ เพื่อการปฏิบัติให้ถูกต้องตามธรรม"*

"พระพุทธเจ้า" จึงไม่ให้ท่องอย่างนั้น แล้วพยายามไม่ให้เอาไปหากินด้วย เป็นการเสียหาย เป็นการทำให้ตัวเองต่ำลง

ซึ่งผมรู้และเข้าใจโดยเหตุผลทั้งหมด แล้วผมเองก็อนุโลม ให้มีสวดมนต์บ้าง ก็พาสวดมนต์กันอยู่ ไม่ได้สวดมากมาย **ไม่ได้เอา "ธรรมบท" มาสวด**

ผมพาสวดมนต์ เพราะผมตั้งใจทำให้มี พยายามที่จะทำ นี่เรียกว่า **"การถอนสิกขาบท โดยปัญญา"** คือ *"ละเมิดอยู่"* แล้วก็รู้อยู่ว่า *"ทำให้เกิดทุกกฏ คือ ทำให้กฏไม่ค่อยสวย" (ทุ = เสีย, เลว, ต่ำ ทุกกฏ = ทำให้กฏที่ตั้งไว้นี้ เลวลง)* ก็จริง

ทำอย่างนี้ เป็นการละเมิดกฎนี่ แต่ถ้าเรารู้-เราเข้าใจ...เราก็ทำให้สวย-ให้งาม คือ *"ทำโดยมี* ***สติสัมปชัญญปัญญา*** *รู้อย่างรอบถ้วนอยู่"*

แม้ผมจะพาสวดมนต์ ผมก็สวดมนต์ทั้งๆ ที่ผมรู้ว่า *"ทุกกฏ คือ ทำกฏให้ไม่ค่อยสวยนัก"* แต่ผมก็รู้ว่า *"พระพุทธเจ้าให้ถอนสิกขาบทได้ โดยนัยประการอย่างนี้"* ผมก็ใช้การถอน ผมไม่ได้ถอนบัญญัติ ไม่ได้แก้บัญญัติของ **พระพุทธเจ้า** เลย แต่ถอนอยู่ในใจ ในการทำสังคายนาพระไตรปิฎก พระอานนท์ พระกัสสปะ พระอรหันต์ในรุ่นนั้น ไม่กล้าที่จะตราลงไป พูดลงไปให้ชัดๆ *"จริงๆ อย่างไร คือ สิกขาบทเล็กน้อยที่จะถอนเสียได้"*

ไม่ใช่ผมอวดดีกว่า พวกคุณเข้าใจได้ว่า ***"ผมได้แสดงปัญญา ได้แสดงภูมิรู้อะไรๆ อยู่ขนาดไหน"*** ผมรู้...ผมก็ทำ เรื่องนี้เป็นเรื่องภายในเท่านั้น เป็นเรื่องของอุปสัมบัน ไม่ใช่เรื่องของอนุปสัมบัน เรารู้แล้ว...เราก็ทำอยู่

ผมรู้-ผมทำ คุณรู้-คุณทำ *ถ้าคุณไม่รู้-ไม่มีเหตุผลเพียงพอ-แล้วอธิบายไม่ได้ คุณอย่าไปทำก็แล้วกัน จะโดนเขาซัดเอา จะกลายเป็นการทำให้ศาสนาเสื่อม !*

ผมพาสวดมนต์ทุกวันนี้ ผมก็ไม่ได้ต้องการให้สวดมนต์นะ ผมต้องการจะดึงขึ้นมา เคร่งขึ้นมา คนเข้าใจได้ผมก็ดึงขึ้นมาหมด ผู้ไม่รู้ด้วยก็อนุโลมตามฐานะตามควรไป แล้วให้เข้าใจให้ได้ว่า *"การสวดมนต์อย่างนั้น เป็นความผิดอยู่ ชี้ลงไปตามบัญญัติของพระพุทธเจ้า เป็นศีลสิกขาของท่าน ก็อย่าไปทำเข้า"*

ผู้ใดรู้แล้วก็ย่อมไม่ทำ **ผู้ทำอยู่ก็ทำโดยรู้อย่างมี "สติสัมปชัญญะ"**

เราจะต้องพยายามดึงเขาขึ้นมาๆ ให้สูงขึ้นๆ ไม่ใช่เราไปตามใจเขา เอาใจเขาตามๆ เขาไปหมด สุดท้ายแม้อยู่ใน **"ศีล"** ชัดๆ เจนๆ ก็ไปตามใจทำให้กับเขาหมดเลย ก็เละหมดเลย อย่างนี้เราไม่เอา เราไม่ทำ !

เราก็อย่าเอา **ธรรมบท** มาสวดพร้อมๆ กัน เพราะมีนัยซ้อนๆ ลึกซึ้ง **ธรรมบท** หลายๆ บท ฆราวาสไม่จำเป็นต้องท่องสวด ไม่จำเป็นต้องรู้ ไม่ต้องพูด-ไม่ต้องกล่าวให้รู้ โดยเฉพาะ **ธรรมบท** ที่เป็นพระวินัยหลายๆ บท เอามาสวดให้ฆราวาสได้ยิน-ได้ฟังด้วยไม่ดี เป็นเรื่องสัจจะความจริงที่ไม่ควร เราก็ไม่เอา ไม่ทำให้ผิดวินัย

แล้ว "การสวดมนต์" พร้อมๆ กัน เป็นทำนองเอื้อนเอ่ยยาวๆ ยืดๆ ลากหางเสียงยาวๆ เราก็ดูตามพระวินัยอีกเหมือนกัน **ก็ผิดวินัยอีก** ไม่ควรทำ **เราก็ไม่ทำ**

*(ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ! **โทษ ๕ ประการ เหล่านี้ ของภิกษุผู้กล่าวธรรมด้วยเสียงขับอันยาว** คือ ๑.ตนเองก็ติดในเสียงนั้น ๒.ผู้อื่นก็ติดในเสียงนั้น ๓.คฤหบดีทั้งหลายจะโทษว่า...สมณะศากยบุตรเหล่านี้ ขับร้องเหมือนพวกตน ๔.เมื่อติดใจในการทอดเสียง สมาธิก็ทำลาย ๕.ประชุมชน (ภิกษุ) ในภายหลัง จะถือเป็นแบบอย่าง ...ปัญจกนิบาต อังคุตตรนิกาย ๒๒/๒๗๙)*

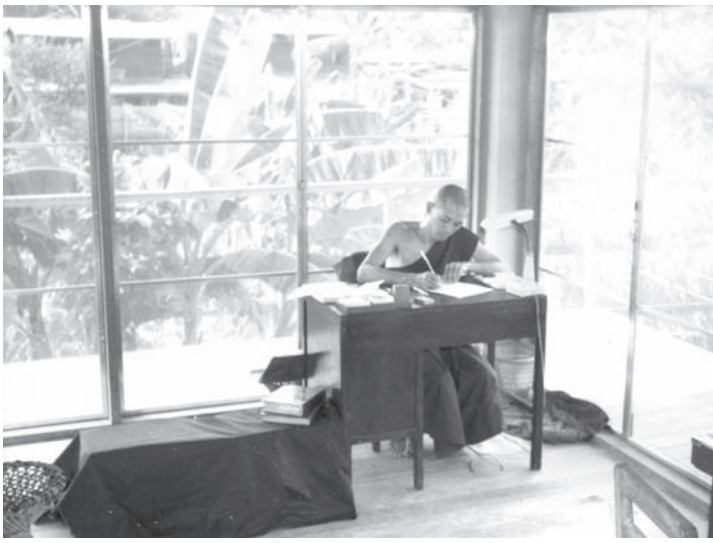

✪ "การงาน" ที่เป็นสัมมา (กัมมันตะ อาชีวะ)

อาตมาคำนวณดูแล้ว รู้สึกว่า *"ตัวเองทำงานได้จริงๆ วันหนึ่ง ๑๓ ชั่วโมง"*

โดยเฉลี่ยแล้ว **นอน** วันหนึ่งประมาณ ๕-๖ ชั่วโมง เวลาที่ **ตื่น** อยู่มากกว่านะ **นอน** ๓ ทุ่มกว่า **ตื่น** ตี ๒ กว่า ก็ลุกขึ้นมานั่งพิจารณาธรรม หรือบำเพ็ญ

ซึ่งอาตมาเคยสอนเรื่อง **"การพิจารณาธรรม"** ถ้า **"นอน"** พิจารณาก็เรื่องหนึ่ง **"นั่ง"** พิจารณาก็อีกเรื่องหนึ่ง จะได้สภาพต่างกัน

จนกระทั่ง ตี ๓ ออกจากกลด มาทำงานต่อ แล้วก็ทำงานจ่ายแคลอรี่ไปสร้างสรรไป ทำงานจริงๆ ๑๓ ชั่วโมง นอนจริงๆ ๕ ชั่วโมง

เหลือเศษ ๖ ชั่วโมง ก็เป็นการพักผ่อนกลายๆ ทำงานกลายๆ

"การงาน" ที่อาตมาพาทำ อาตมาประมาณอยู่ ไม่ใช่ขยายงานไปเรื่อย... แต่เป็นไปตามเหตุ-ตามปัจจัย-ตามลำดับ...พอเป็น-พอไป

เราจะรับงาน-จะช่วยงาน-จะทำอะไร แต่ละคนต้อง **"ประมาณตน"** อย่าโลภมากจนเกินการ *ถ้างานมากไป-มากเกิน...ก็แย่ เราทำทุกงาน...ไม่ได้ แต่จะไม่ทำอะไรเลย...ก็ไม่ได้* **ต้องทำงานที่เหมาะควรเท่าที่เราทำได้ แล้วอย่าอึดอัด**

แม้ไม่ถนัด แต่ควรทำด้วยโอกาส หรือจำเป็นต้องทำ **ก็หัดวางใจทำ** ฝึกฝน อบรม ซักซ้อม ความเชี่ยวชาญก็จะสร้างสรรขึ้นมาได้ **ทำแล้วก็...ทาน-ให้-เสียสละ**

หลักการ **"ศาสนาพุทธ"** ยาก ! **มากเกินก็ไม่ได้ น้อยเกินก็ไม่ดี** ต้องได้สัดส่วน

คนที่ทำได้มาก-สร้างได้มาก...ก็ยิ่งเสียสละได้มาก คือ ***"คนที่แข็งแรงมาก ยิ่งปล่อยวางได้มาก ยิ่งสร้างได้มากขึ้นอีก ก็ยิ่งแข็งแรงยิ่งขึ้นอีก ซับซ้อนมาก"***

“พระเจ้า” มีคุณลักษณะเป็น “พระผู้ประทาน-ขยัน-สร้างสรร-เสียสละ” เป็น “พระจิตวิญญาณบริสุทธิ์” เท่าที่จะทำให้บริสุทธิ์ได้ ตามภูมิ-ตามฐานะของศาสดาแต่ละศาสนา ที่มีภูมิจะพึงรู้ แล้วถ่ายทอดบอกสอนให้สาวกผู้เลื่อมใสปฏิบัติตาม

“พุทธ” ก็บริสุทธิ์ตามอย่างของพุทธ ใครจะศึกษาอย่างไร ? ก็เลือกเอา

“พุทธ” มีการเสียสละ แต่ก็ซับซ้อน ยิ่งให้นี่แหละเราได้ เป็นปฏินิสสัคคะ *(ปฏิ=ทวนกลับ-ไปมา)* เป็นสัจจะย้อนสภาพ-สลัดกลับ-สลัดคืน เป็นเรื่องที่ลึกซึ้ง เป็นความดีงามชั้นสูง **เป็นสวรรค์...แต่ไม่ใช่สวรรค์ เพราะไม่ได้ยึดสวรรค์ !**

“พุทธ” เหมือนมักมาก-มักใหญ่ **โพธิสัตว์ยิ่งสร้างใหญ่** ยิ่งเป็น **“อรหันต์”** ยิ่งมีคุณธรรมสูง-ใจบริสุทธิ์...ก็ยิ่งไม่เอา แต่กายกรรม-วจีกรรม...ขยัน...ก็ดูเหมือนเอา ! เป็นเรื่องที่ซับซ้อนย้อนแย้ง และเป็นเรื่องที่ **หมด “อัตตา” จริงๆ**

คนที่จะ **“ขยัน”** ทำงานทำการ ก็คือ คนผู้ที่ **๑. อยากได้ ๒. อยากช่วย**

คน **“ขยัน”** ทำงานในโลกตื้นๆ ก็คือ ***“โลภอยากได้”*** ถ้าสร้างงานอย่างสุจริตก็ดีอย่างโลกียสามัญ ที่เป็นคน **“ขยัน”** ทำงาน ก็ย่อมดีกว่า **“คนไม่ทำงาน”**

เพราะ **“คนไม่ทำงาน”** คือ **“คนหนักแผ่นดิน”**

“คนเห็นแก่ตัว” พอได้ศึกษาธรรมะแล้ว จะเป็นฤาษี อยู่เฉยๆ ว่างๆ ไม่อยาก ทำอะไร *...ก็ไม่อยากอะไร-ไม่เอาอะไร...แล้วจะไปทำอะไรทำไม ?!?*

ปฏิบัติ **“สูญ”** อย่างนี้...ยังไม่ถูก ! ก็นึกว่า *“จะสูญ”* **ไม่สูญหรอก !**

เพราะยังล้าง **“อัตตา”** ไม่ได้ ยังเอาแต่ใจตัวเอง ฟูมฟัก **“อัตตา-ภพ”** ที่นิ่งเฉย ไม่สนใจการงาน-ไม่รู้โลก-ไม่มีโลกวิทู-ไม่รู้จักโลกีย์-ไม่รู้จักโลกุตระ

“คนรักอัตตา” คือ **“คนขี้เกียจ”** ฐานขี้เกียจเป็น **“อัตตา”** อย่างยิ่ง จัดอยู่ใน **“อบายมุข”** *(ภูมิของสัตว์นรก)* ตรงข้ามกับ **“พระเจ้า”**

คนเราต้องอาศัยผลวิบาก สั่งสม **“กรรม”** เป็นตัว **“ทรัพย์แท้”**

คนเราต้องให้ความสำคัญที่ **“กรรม”** จึงต้อง **“ทำงาน”**

“อัตตา” ลึกๆ เป็น **“อนุสัยอาสวะ”** หมักดองนอนเนื่องอยู่ใต้ก้นบึ้ง ไม่รู้ตัวกันได้ง่ายๆ เป็น **“จิตไร้สำนึก”** ถ้าไม่กระแทก-กระทุ้งออกมา ไม่ออกนะ ไม่รู้นะ

คนที่เห็น “การงาน” เป็นเรื่องเปล่าดาย เป็น “มิจฉาทิฏฐิ” ข้อที่ ๓ ไม่รู้จักผลวิบากของ “กรรมดี-กรรมชั่ว” คนอย่างนี้บรรลุช้านานมาก ต้องใช้เวลาหลายกัป

“พระพุทธเจ้า” ไม่สรรเสริญความเนิ่นช้า แต่คนที่มีจริตอย่างนี้ ก็ต้องมีบ้าง แต่ถ้าเข้าทาง **“พุทธ”** เข้าใจเป็น **“สัมมาทิฏฐิ”** แล้ว จริตอย่างนี้ ก็มีน้อย !

"ศาสนาพุทธ" จึงเป็นศาสนาที่ลึก แล้วรู้ยากมาก !

"โอฬาริกอัตตา" อัตตาที่ใหญ่โตโอฬาร ยังพอพูดกันรู้เรื่องนะ !

แต่ **"อรูปอัตตา"** สิ ! ตัวร้าย คือ *"ยังเอาแต่ใจตน-ความเห็นของตน-ความเชื่อของตน-ความเห็นแก่ตน ยังเหลืออะไรๆ ที่ตนเองชอบ แม้แต่ชอบอยู่เฉยๆ"*

สุดท้าย **ละ "อัตตา" ได้หมด ยิ่งไม่มีตัวตน** *ก็ยิ่งเป็นเฮอร์คิวลิส-ยิ่งแข็งแรง-ก็ยิ่งทำงานมาก-ยิ่งมีความชำนาญ-มีสมรรถนะ-ก็ยิ่งสร้างสรร แล้วไม่เอามาเป็นเราของเรา* นี่คือ **"สุดยอดแห่งคุณธรรม สุดยอดแห่งความประเสริฐเลิศมนุษย์"**

เมื่อเราได้ร่างเกิดเป็นคน จงเป็นคนที่ "สร้างสรร" ให้ดี-ให้เก่ง...จนชำนาญ ชีวิต...*ก็จะไม่ยาก-ไม่ยุ่ง-ไม่เมื่อยง่าย-ทำได้เร็ว-ทำได้เก่ง-ทำได้อย่างมีคุณภาพ*

ถ้า **"ใจ"** ไม่มีอะไรย้อนแย้ง-ขัดแย้ง-ต้านกัน มุ่งไปทิศเดียวทางเดียวที่ **"ดี"** แล้ว **"ใจ"** ก็เป็นสุข-ไม่ทุกข์-ไม่ป่วยเจ็บ-ไม่เกิดการขัดข้อง ทุกอย่างจะโล่ง-จะแรง-จะเร็ว-จะมีน้ำหนัก-มีประสิทธิภาพ-มีพลัง **"สร้างสรร-เสียสละ"**

จง **ประมาณการทำงานของแต่ละคนให้ดี** อย่าทำอะไรเกินตัว

แต่ **ต้องไม่ขี้เกียจ ไม่มักง่าย ไม่หลบเลี่ยง** เอาแต่ว่างๆ

แล้ว **พิสูจน์ความไม่เอาอะไร สร้างสรร เสียสละ** สังคมของเรามีระบบ-มีระเบียบ-มีวัฒนธรรม-มีจารีตประเพณี แล้วจะต้องไปสงสัยอะไร **ทำดีๆ ไปเถอะ !**

เพราะ **ชีวิตหมดไปกับกาล ก็ต้องหาอะไรทำไป จนกว่าจะทำกาละ** คือ **ตาย**

ยิ่ง **มี "โลกุตรจิต" รู้ "โลกีย์" อยู่เหนือ "โลกีย์" มากเท่าไร ยิ่ง "โลกวิทู" มากเท่านั้น ก็ยิ่ง "ทำงาน" ช่วยคนใน "โลกีย์" ได้มากเท่านั้นๆ**

จึง **มี "โลกานุกัมปา"** เกื้อกูล อนุเคราะห์ ผู้อื่นได้มาก สามารถทำงานเลี้ยงตน พึ่งตนรอด เกินกิน-เกินใช้ มีเหลือเกื้อกูล-แจกจ่าย-เจือจานได้จริงๆ

ชีวิตไม่เปล่าดาย เป็นบุญกุศล-ผลประโยชน์ เป็นคนมีคุณค่า-เจริญ-ประเสริฐ

ธรรมะของ "พระพุทธเจ้า" ต้องมีผัสสะเป็นปัจจัย "คนทำงาน" ก็คือ *อาศัย* *การงาน ซึ่งมีการกระทบสัมผัส...ตา-หู-จมูก-ลิ้น-กาย-ใจ กระทุ้ง ***"กิเลส"*** ออกมา*

"ลีลาของคน" คือ **"ยอดแห่งการกระทุ้งกิเลส" !**

โจทย์สมบูรณ์ **ต้องคบคนหลากหลายลีลาลักษณะ** *ยิ่งไม่คบคน-ไม่ทำงานกับใคร...ทำอยู่คนเดียว โจทย์ไม่แท้-ไม่สมบูรณ์ ***"กิเลส"*** ออกเหมือนกัน แต่ไม่หมด*

"งานหลายๆ แบบ" คือ ***โจทย์ที่เยี่ยม "กิเลส" จะหมด "อวิชชา" จะสิ้น***

หนีกรรม-หนีการงาน-หนีอาชีพ...ไม่ได้ ! ไม่บริบูรณ์ !

"สัมมาอาริยมรรคองค์ ๘" จึงต้องมีองค์ประกอบของ **"กัมมันตะ-อาชีวะ"**
ฉะนั้น **"คนที่จิตว่าง"** *(มีสัมมาสมาธิ)* จึงคือ **"คนที่ไม่ว่าง แท้ๆ จริงๆ"**
ส่วน **"คนที่อยู่ว่างๆ"** จึงคือ **"คนที่จิตไม่ว่าง" จิตมี "อัตตา" ตัวเบ้อเร่อ !**

✪ ประณีตในงานเขียนหนังสือ

อาตมาเพียรทำหนังสือ อาตมาต้องใช้แรงอย่างมาก ต้องทบทวน ต้องแก้แล้วแก้อีก ใครทำงานอยู่กับอาตมาย่อมรู้ดี **ถ้าไม่ปล่อยใจทำงานกับอาตมาไม่ได้**
อาตมา **จู้จี้จุกจิก แก้แล้วแก้อีก ปรับปรุงแล้วปรับปรุงอีก**
อย่าเผลอนะ ! อาตมาเอามาทบทวนอีกเมื่อไหร่ เดี๋ยวได้แก้อีก

เวลาพิมพ์หนังสือ ก็ต้องใช้ทั้งศิลปะ-ใช้ทั้งความประณีตละเอียด-ใช้ทั้งฝีมือ หลายๆ อย่าง เพื่อที่จะทำ แต่ก่อนนี้ตาดี ฝีมือก็ฝึกหัดพอสมควร พอทำได้
เดี๋ยวนี้มีผู้ที่หนุ่มแน่นเก่งกว่า เขาทำได้ก็แบ่งเบากันไปทำ อาตมาก็ยอมรับในความเก่งกว่า-ดีกว่า-จริงกว่า-เหนือกว่า...ของแต่ละคน ก็ต้องยกย่อง-ต้องเชิดชู
อาตมาไม่ได้แกล้งยอ **ไม่ได้เป็นโจรบัณฑิต แกล้งยอเพื่อที่จะใช้** แล้วเราจะได้ไม่ต้องทำ ไม่เลย ! เพราะ **"ไม่ใช้ใครได้"** นั่นแหละ **"เก่งที่สุด"** แล้วคน

อาตมาเขียนหนังสือ "ทางเอก" บางทีตื่นตี ๒ พอ ๖ โมงเช้า ออกบิณฑบาต อาตมาเขียนได้ ๑ บรรทัด ขีดแล้วฆ่าอีก เกลาแล้วเกลาอีก บางวันไม่ได้เลย
อาตมาใช้เวลาเขียน ๕ ปี ขึ้นเขา-ลงห้วย-ข้างถนน-กลางดิน-ในป่า-ในบ้าน อยู่ที่ไหนๆ เขียนหมด พักผ่อนเสร็จ หรือว่างเมื่อไหร่ อาตมาก็เขียน ไม่ได้เขียนเล่นๆ **เขียนอย่างตั้งใจ-ไตร่ตรอง-ปรุงให้ดี-ทำให้ดี และพิจารณาอย่างแท้จริง**

อาตมาให้ความสำคัญกับ "งานหนังสือ" มาก เพราะหนังสือธรรมะนี้ สำคัญเหลือเกิน ฝากฟ้า-ฝากดินไว้ได้นาน แม้แต่เท็ปก็ยังสลายไว สิ้นเปลือง แล้วก็ลบง่ายกว่า ส่วนหนังสือลบยากกว่า-ถาวรกว่า เมื่อเรายืนยันสัจจะของเราอย่างนี้ พิมพ์เป็นหนังสือออกไปแล้ว จะแก้ก็ไม่ได้ง่ายๆ **เมื่อพบที่ผิดก็ต้องรีบแก้**
จึงต้องประณีต-อย่าบกพร่อง-ทำให้ถูกต้อง-ทำให้แข็งแรง-ทำให้ได้เนื้อหาดีที่สุด-ทำให้ตรงแม่นสมบูรณ์ โดยเฉพาะเรามีความรู้ ก็ต้อง **มีจิตเจตนาอุตสาหะประณีต ทำให้เรียบร้อย** ทำได้ดีเท่าไร ก็เป็นประโยชน์ต่อประชาชนมากเท่านั้น
ถ้า ทำไม่ดี-ทำไม่สมบูรณ์ ประโยชน์ที่ประชาชนจะได้ ก็ลดลง รับไปเพี้ยนๆ

ผิดๆ กลายเป็น **"อสัจจะ"** แซมอยู่ ก็จะขาดประโยชน์คุณค่าที่ดี

[ข้อความต่อไปนี้ เก็บความจากหนังสือ **คนคืออะไร ? ทำไมสำคัญนัก** หน้า ๔๖๓ และ ๔๗๑]

"...ข้าพเจ้าเริ่มลงมือเขียนหนังสือเล่มนี้ ตั้งแต่วันที่ ๑๐ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๑๒ อันตรงกับวันขึ้น ๒ ค่ำ เดือนยี่ ปีระกา และได้เพียรเขียน เพียรตรอง เพียรแก้มาตลอดเวลา และก็ยังไม่แน่ใจอยู่ว่า จะต้องเขียนแล้วอ่านดู ***อ่านดูแล้วก็แก้ไข-ไตร่ตรอง เพื่อจะให้ดีที่สุด-ถูกต้องที่สุด*** *ก็ได้กระทำดังนี้มาเรื่อย ฯลฯ*

ข้าพเจ้าเขียนเรื่องนี้ ใช้เวลาไม่เกินหนึ่งอาทิตย์ และถ้านับชั่วโมงที่เขียนจริง ก็ประมาณ ๓๐ ชั่วโมงเศษ ซึ่งก็เท่ากับวันกว่าๆ เท่านั้น ***แต่ข้าพเจ้าใช้เวลาตรวจและทาน แก้ไขคำ สำนวน ทั้งอุปมา-อุปไมย และรายละเอียดปลีกย่อยต่างๆ แก้แล้วแก้อีก คิดแล้วตรองอีกอยู่นั่นแล้ว รวมแล้วกว่าจะได้ ถือเป็นแน่นอนทุกถ้อยคำสำนวน และวรรคตอนนั้น ใช้เวลานานถึง ๓ เดือน*** *ฯลฯ..."*

"หนังสือ" อยู่ได้นาน อาตมาจึงเพียรทำ และก็ให้มีปริมาณมากที่สุด ทำเป็น หลักหมื่น หลักแสน อาตมามีเจตนารมณ์ **"จะพิมพ์หนังสือธรรมะให้ท่วมโลก"**

แม้จะต้องทำหนัก แม้จะต้องเหน็ดเหนื่อยแค่ไหน ก็ตาม

เพราะ **"หนังสือ"** *(ธรรมะ)* สามารถปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของมนุษย์ สามารถทำให้เกิด **"ปัญญาโลกุตรธรรม"** รู้ในสิ่งที่ควรรู้ เลิกละในสิ่งควรเลิก-ควรละ

อาตมาคิดมากอยู่ เรื่องหนังสือที่พิมพ์ออกไปนี่ *จะไปกระทบเขาแค่ไหน ?* *สะกิดสะเกาให้เขาได้รู้สึกสำนึกหรือไม่ ? จะเอาเนื้อหาขนาดนี้หรือเปล่า ?*

อาตมาก็จะประมาณดู แต่ก็ต้องสะกิดสะเกาบ้าง เตือนให้ได้สำนึกบ้าง

ดังนั้น ข้อเขียนของอาตมา บางคนอ่านแล้ว ก็อาจจะเห็นว่า ***"อาตมายกตนข่มท่าน หรืออวดดีผยองตน"*** หรือเห็นรุนแรงกว่านั้นว่า *"อาตมากวาดฝ่ายอื่นทิ้งหมด แล้วยืนยันของตนเท่านั้นถูกต้องเพียงผู้เดียว"* **ก็ต้องขออภัยอย่างยิ่งจริงๆ**

ทุกถ้อยคำความที่เขียนออกไป อาตมาแน่ใจว่า ***"อาตมาไม่มีอคติ ไม่ได้โกรธเกลียด หรือคิดเหยียดหยามใคร"*** ขอยืนยันว่า ***"ทำด้วยความเคารพ"***

อาตมาเจตนาเปิดเผยสัจจะ-อธิบายสัจจะ-กล่าวสัจจะกันตรงๆ ว่า *"อะไรดำ-อะไรขาว อะไรสูง-อะไรต่ำ อะไรถูก-อะไรผิด อะไรจริง-อะไรไม่จริง ฯลฯ"*

ซึ่งเป็นการอธิบาย ***"สัจจะ"*** *หรือ* ***"ความจริง" ตามความเป็นจริง***

เท่าที่อาตมารู้ และเชื่อมั่นของอาตมา ด้วยความบริสุทธิ์ใจ

"สัจธรรม" เป็นเรื่องลึกซึ้ง-ซับซ้อน-อ่อนละเอียด ยากแก่การอธิบาย

จึงอ้อมค้อมไม่ได้ เลี่ยงก็ไม่ได้ คลุมๆ เครือๆ อมพะนำก็ไม่ได้ แฝงตรงนั้น -บังตรงนี้ก็ไม่ได้ ถ้ากล่าวไม่ตรง-ไม่ชัด ก็ยิ่งทำให้สับสนไขว้เขว ที่สุดจะเข้าใจผิด

คำกล่าว-คำอธิบาย...ของอาตมา ***"จะผิด-จะถูกอย่างไร ก็เป็นความจริงใจของอาตมา"*** ที่ขอยืนยันว่า ***"ปรารถนาดีอย่างแน่แท้"***

ใครจะตัดสินด้วย **"ญาณปัญญา"** ของใคร อย่างไร ก็ไม่มีปัญหาอะไร

เพราะถ้าอาตมาเสนอสิ่ง **"ผิด"** ก็ต้องเป็น **"บาป"** ของอาตมาเอง !

ที่อาตมาจะต้องได้รับ **"วิบากบาป" ตามสัจจะ** ไม่มีละเว้น !

✪ สื่อสาระสัจจะ

อาตมาใช้ "สื่อ" มาตั้งแต่เริ่มต้นทำงานศาสนา "สื่อ" ขณะนั้นเราใช้หนังสือ

ตั้งแต่เราไม่มีเครื่องไม้เครื่องมืออะไรเลย มีคนให้เครื่องอัดสำเนามา ก็เอามาทำสื่อสาระสัจจะแจกจ่ายกันไป จนกระทั่งมีเครื่องพิมพ์ฉับแกละ เขาให้มา ไม่มีใครทำ ก็ต้องให้สมณะฝึกฝนทำ จนท่านอนุตตโรถูกเครื่องหนีบมือ

แล้ววันนี้ก็กลายมาเป็น **เครื่องพิมพ์ในระบบออฟเซท** ที่ทันสมัยขึ้นมาก

โลกทุกวันนี้ไร้พรมแดน เพราะระบบการสื่อสารทันสมัยมาก สามารถเชื่อม โยงกันไปได้ทุกจุด ไม่ว่าจะอยู่มุมไหนของโลก **เราต้องรู้จักใช้ "สื่อ" ทุกๆ สื่อ** ที่มีอยู่ในโลกขณะนี้ **ให้เกิดประโยชน์สูงสุด** เช่น *หนังสือ ภาพยนตร์ วิทยุ เท็ป ซีดี วิดีโอ ดีวีดี โทรทัศน์ อินเตอร์เน็ต โทรศัพท์มือถือ ฯลฯ* หรือที่จะมีขึ้นอีกในอนาคต ให้เป็น **"สื่อสาระสัจจะ"** เพื่อการพัฒนา **"จิตวิญญาณ"** ของมนุษย์ขึ้นมาให้ได้จริงๆ

"สื่อสาร" ต่างๆ ในโลก เราต้องเข้าใจน้ำหนักที่มีผลต่อ **"จิตวิญญาณ"** คน

เครื่องมือวิทยาศาสตร์ คิดค้นกันขึ้นมา เป็นเรื่องของวัตถุที่มีประโยชน์

ถ้า **"ใช้เป็น-ใช้ถูกกาล-ใช้ในเรื่องที่ควร" ก็ก่อให้เกิดคุณค่ามากมาย**

ซึ่งเรื่องนี้ จะต้องรู้ขนาดประมาณในการใช้ **ถ้ามากไปก็จะถูกติเตียนเอาได้**

ต้อง **มี "สัปปุริสธรรม ๗" ประมาณให้ดี จะได้คุณค่า-ได้ประโยชน์สูงมาก**

เช่น *ใช้ในทางธรรมะ เพื่อขัดเกลาจิตใจคน ให้รู้ใน **"หลักปรัชญา"** ที่มีคุณค่า -มีประโยชน์ แล้วก็นำเอาไปใช้กับชีวิตประจำวันให้เป็น **"มงคลชีวิต"** ทำชีวิตให้ก้าวหน้าพัฒนา เป็นคนประเสริฐ เป็นคนเจริญ เป็นคนดีมีสมรรถภาพ-มีคุณธรรม*

แต่ถ้า **เอาไปใช้ในเรื่องที่มอมเมากัน** ทำให้คนยิ่งตกต่ำ **"จิตวิญญาณ" ยิ่ง "เสพติด" เลวร้ายลงไปใน "โลกียะ" อย่างหยาบจัดจ้าน** ก็กลายเป็นเครื่องมือของ **"ผี"** ทุกวันนี้ก็เอาไปใช้เป็นเครื่องมือ **"ผี"** เยอะมากแล้วจริงๆ นะ !

โดยเฉพาะสื่อ "โทรทัศน์" เดี๋ยวนี้ มีโทษมาก แต่อาตมาก็เอามาให้ดู เอามาใช้ประโยชน์สื่อสารให้เป็นคุณค่า บางทีมีสิ่งที่ไม่ดี-ไม่งาม...เล็ดลอดออกไปบ้าง ก็ถือว่า *"เป็นตัวอย่างทดสอบบางครั้งบางคราว"* **ประเภทหยาบเกิน-แรงเกิน...ไม่ให้ดู**

พวกเรายังไม่แข็งแรงพอ คนที่ยังมี **"กิเลส"** อยู่ จะสู้ไม่ไหว ถ้าปล่อยให้แต่ละบ้านในชุมชนมี **"โทรทัศน์"** ดูกันเอง เชื้อโรค **"กิเลส"** ที่มากับ **"โทรทัศน์"** จะลุกลาม

อาตมาจึงไม่ปล่อยให้แต่ละบ้าน...มี **"โทรทัศน์"** เปิดดูกันเอง !

ที่ยิ่งเลวร้ายขึ้นไปอีก ก็คือ *"สื่อทางอินเตอร์เน็ต มีเรื่องที่ควรปกปิด ไม่ควรเปิดเผยอยู่ในอินเตอร์เน็ตมากมาย แต่คนก็เปิดดูกันได้ทั่วไป"* คนมี **"กิเลส"** ก็ชอบที่จะเติมเชื้อ **"กิเลส"** ให้ตนเอง **สังคมก็ยิ่งเลวร้ายเข้าไปใหญ่ !**

คนที่มี **"จิตสำนึกดีๆ"** *จะไม่เสียเวลาไปดู **"ข้อมูลเลวๆ"** ใส่ **"จิตวิญญาณ"** ของตน ให้เป็นการเติมเชื้อ **"กิเลส"** ให้หนาหนักมากยิ่งขึ้นไปอีก !*

✪ "ศิลปะ" กับ การสื่อสาระสัจจะ

อาตมาเรียนมาทาง "ศิลปะ" รู้จักความสวย-ความงาม-ความไพเราะ รู้จัก องค์ประกอบจัดสรร...เส้น-แสง-เงา-สี ก็เพื่อเอามาใช้ให้เกิดประโยชน์กับคนอื่น

ถ้าอาตมาไม่เรียนรู้ ก็จะไม่รู้มุมเหลี่ยม ความสวย ความงาม ความไพเราะ ความอร่อย คนที่ทำกับข้าวได้อร่อย หรือทำอะไรๆ ได้สัดส่วน-สวยงาม-ดูดี-เข้าท่า ก็ต้องยกย่องกันว่า **มี "ศิลปะ"** เช่น ***บ๊อบ โฮป*** *นักตลกอเมริกัน ที่มีศิลปะภาษาท่าทีลีลา กล่าวตำหนิ-ประชดประชัน-เสียดสีสังคม ให้คนหัวเราะได้ แล้วก็ได้เนื้อหาสาระ ทำให้คนได้คิด อย่างนี้ก็เป็น **"ศิลปะ"*** แต่ตลก **"ลามก"** อย่างบ้านเรานะ เป็นตลกเลอะเทอะ-ไร้สาระ-ไร้เนื้อ-ไร้แก่น ไม่ใช่ **"ศิลปะ"** เป็น **"อนาจาร"** มากกว่า

ผู้ใดจะทำอะไรๆ ก็แล้วแต่ *จะพูด-จะแสดงท่าทีลีลา-นาฏกรรม-วรรณกรรม ทั้งอย่างสามัญ และอย่างประดิษฐ์* **ก็จงทำให้ได้เนื้อหาแก่นสารสาระเพื่อชีวิต**

อาตมาใช้ **นาฏกรรม** สามัญกับชีวิตประจำวัน เพื่อประโยชน์ผู้อื่น

สำหรับอาตมาเอง **ไม่ต้องเสพรสสิ่งนี้แล้ว** อาตมาไม่ต้องประดิษฐ์ให้ตนเอง

"ศิลปะ" ทุกแขนง เป็นองค์ประกอบของโลก อาตมามี และได้ใช้ "ความรู้"
ทาง **"ศิลปะ"** ทุกแขนง เอามาประกอบใช้ทำอย่างโน้น-อย่างนี้ เป็นรูป-เป็นร่าง ให้เกิดการ **"สร้างสรรค์"** *ทั้งการวาด การเขียน การปั้น การก่อสร้าง สถาปัตยกรรม จิตรกรรม ปฏิมากรรม วรรณคดี (Literature) บทประพันธ์ ภาษา หนังสือ ข้อเขียน คำความ ท่าทีลีลา แม้แต่ฟ้อนรำ (drama) นาฏกรรม บทเพลง ดนตรีการ (music)*

ในแต่ละครั้งแต่ละคราว ที่พวกเรากระทำกัน อาตมาก็แค่ควบคุมดูแลท่าทางลีลาของพวกคุณ มาก หรือน้อย และอย่างไรเป็น **"ศิลปะ"** ไม่ต้องไปลงมือทำเอง

โดยเฉพาะ *จะมีเสียง-สำเนียง-ดนตรีขนาดไหน ? เสียงร้องเอื้อนเอ่ยอะไร ? จะใช้มากน้อยขนาดไหน ?* ก็ประกอบผสมผสานสื่อกันไป ก็ใช้ประมาณหนึ่ง เท่าที่จำเป็น ถ้าไม่จำเป็น ก็ใช้เสียงสำเนียงพูด *(วาทิตะ)* ออกมาเป็นวรรณกรรม *จนเป็นภาษาเขียน กาพย์ กลอน โคลง กวี เป็นโศลก เป็นคำขวัญ* ซึ่งอาตมาได้ใช้อยู่ตลอด เพื่อสะท้อนออกมาให้คนรับได้ ให้คนเกิดแรงบันดาลใจ

หรือ *เอา **"ศิลปะ"** ของคนอื่นมาใช้ ก็ได้*
แต่ *ต้องไม่ติดว่า "ตัวกู ของกู" ใครให้ใช้ อาตมาก็เอามาใช้*

อาตมามั่นใจว่า *"อาตมาได้ใช้ 'ศิลปะ' ที่ศึกษามาโดยตรงนี้ อยู่ตลอดเวลา"*
เพื่อที่จะ "สื่อสาระสัจจะ" ออกไป ให้เป็น "ธรรมสาระ"

อาตมาแน่ใจว่า ***"อาตมารู้มากกว่าคนที่ไม่ได้ศึกษา 'ศิลปะ' พวกนี้มา"***
อาตมา ***จึงเอาสิ่งนี้มาใช้อย่างง่ายๆ กับงานเผยแพร่ศาสนาอยู่ทีเดียว***
และง่ายๆ นี่แหละคือ ***"ศิลปะแห่งความสุข ที่เบาสบาย เจริญไว"***
ถ้ายากๆ ก็ทุกข์ ก็หนัก ก็ช้า !

อาตมาขอยืนยันอีก ว่า *"ได้ใช้ 'ศิลปะ' อยู่ทีเดียว"*

โดยเฉพาะได้ใช้ **ภาษา คำพูด ท่าที ลีลา** เป็นองค์ประกอบศิลป์ เพื่อให้คนเกิดพัฒนาการทาง **"จิต"** เกิดการเข้าใจ-เชื่อถือ-เชื่อฟัง เกิดการเปลี่ยนแปลง

อาตมาเทศน์ **จนคนร้องไห้ซาบซึ้งประทับใจมามากแล้ว** เป็นการเกิดอารมณ์ทางใจ ที่ประทับใจ-เข้าใจ-ซาบซึ้ง *(ไม่ได้หมายถึงความโศกเศร้า)* เรียกว่า ***"อุเพงคาปีติ"***

ความประทับใจในธรรมที่ดี เป็นความดี กระทบใจแล้วน้ำตาไหลจนกลั้นไม่อยู่ เป็นธรรมชาติของมนุษย์ ไม่ใช่เรื่องเสียหายอะไร

คนทุกคนต้องผ่านจุดนี้ ในการพัฒนา **"จิตวิญญาณ"**
คนที่ไม่ประทับใจอะไรเลย ในคุณงามความดี เป็นคนใจด้านชา !

อาตมาเป็นคนที่มีลักษณะ **"ปีติ"** อย่างนี้ มากอยู่เหมือนกัน

จนกระทั่งมาปฏิบัติธรรม ก็คิดว่า *"ใจเริ่มเข้มแข็งแล้ว"* อาตมาก็ยังเกิดได้ ในสภาพน้ำตาไหล ในสิ่งที่ **"ประทับใจ" ในคุณงามความดีที่ลึกซึ้ง**

อาตมาทำหนังสือ "แสงสูญ" อาตมาเขียนในบทนำว่า เป็น "ศิลปะ"

ก็มีคนทักท้วงแย้งกันมาหลายคน เขียนติงมาเลยว่า *"คุณทบทวนใหม่เถิด ! ท่านทบทวนใหม่เถอะ ! สิ่งที่เขียนไม่ใช่ศิลปะอะไร"*

ก็เขานึกกันว่า *"ศิลปะ" นั้น เป็นผลงานอย่างของคนโลกๆ* ก็จริง ถูกแล้ว เพราะ **"ศิลปะ" ของเขาเป็นงานโลกๆ จริงๆ**

แต่ **"ศิลปะ"** ของอาตมานั้น เป็น **"ศิลปวัฒนธรรม"** ของมนุษย์ที่แท้จริง

อาตมาจึงใช้ **"ศิลปะ"** และก็นำกระทำอย่างประมาณอยู่ เพื่อให้เกิดคุณค่า

อาตมาขอยืนยันว่า ***"งานที่อาตมาทำ เป็น 'ศิลปะ' ที่ให้สาระธรรม เป็นมงคลอันอุดมแท้ๆ เป็น 'อภิธรรม' เป็น 'อภิปรัชญา' ไม่ใช่ 'ศิลปะ' โลกๆ"***

การรู้จักใช้ "ศิลปะ" จึงเป็นการใช้ "มงคล" อันอุดม
ผู้ใดมี "ศิลปะ" ผู้นั้นมี "ความเจริญ"

"มงคล" คือ *"ความเจริญก้าวหน้าขึ้นอยู่เรื่อยๆ และเจริญจนถึงขั้นอุตมะ ถึงขั้นอุดรจริงๆ"* *(อุตมะ, อุดม, อุดร แปลว่า ความเจริญ ความเหนือ ที่สูงขึ้นๆ เหนือขึ้นๆ)*

อาตมาได้ใช้ **"ศิลปะ"** พิสูจน์ **"สัจจะ"** อย่างพยายามประมาณตามธรรม เป็น **"สิปปัง สิปป"** *(ศิลปะ)* ที่เป็นมงคลอันอุดม ตามคำที่สวดอยู่ใน **"มงคล ๓๘"**

อาตมาเป็น "นักศิลปะ" มาในทางโลก แต่อาตมาเอามาใช้ในทางธรรม

อาตมาก็ใช้ไป-ประกอบขึ้นไป จนมีผล-มีคุณค่า ใช้โดยไม่ต้องบอกใคร

งาน "ศิลปะ" จึงเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาเผยแพร่แท้ๆ โดยตรง

ท่านผู้เจริญทั้งหลาย จงใช้ "ศิลปะ" ทำให้เกิดประโยชน์สูงสุดเถิด ! เพราะ ผู้ไร้ "ศิลปะ" จะทำอะไร-จะเผยแพร่อะไร...ก็ช้า !

ทางโลกใช้ "ศิลปะ" เพื่อการพัฒนาสังขารเผยแพร่ "โลกีย์" ประโลมรสชาติ

ซึ่งมอมเมา...ทั้งวัตถุ-ทั้งจิต ก็เป็นเพียง **"ธรรมชาติ"** จริงๆ ระดับหนึ่ง

"ธรรมชาติ" ก็ยังคือ *"โลกๆ ธรรมดาๆ อยู่นั่นเอง"*

แม้จะประเทืองปัญญา แต่ก็ **เสพสมสุขสม** กับ **ปัญญา** เป็น **อารมณ์** ซึ่งต่างก็ล้วนยังเป็นภพ-เป็นชาติอยู่ ไม่รู้จบ-ไม่รู้แล้วทั้งสิ้น **"ศิลปะ"** จึงยังคือรส คือชาติ

เราต้อง **"รู้"** จริงๆ ว่า ***"จะใช้ศิลปะเพื่ออะไร แพร่โลกีย์ หรือแพร่ธรรม"***

อาตมาทำ "ศิลปะ" ให้หมดรส-หมดชาติ-หมดภพ ให้เป็น "ธรรมแห่งธรรม" เป็นเอกธรรม เป็นธรรมที่เหนือธรรมชาติ ไม่เสพ-ไม่ติดอยู่กับธรรมชาติ ปล่อยธรรมชาติได้ ไม่ต้องสรรหาธรรมชาติเข้าไปอยู่ เข้าไปเป็น เข้าไปอิงอาศัยสมใจยินดี

พวกเรา **"ชาวอโศก"** ก็ถูกอาตมาใช้ **"ศิลปะ"** สร้างขึ้นมา หล่อหลอมขึ้นมา **"ศิลปะ"** จึงเป็นมงคลอันอุดม เป็นเหตุทำให้เกิดความประเสริฐนี้ จนกระทั่งถึงจุด **"สูงสุด อุดมสุด เป็นอันติมะ"** ก็คือ **"นิพพาน"**

อาตมาไม่สงสัยแล้วว่า *"ทำไมอาตมาจึงต้องเรียนศิลปะ"*

เพราะ **"ศิลปะ" คือ "เครื่องมือเผยแพร่ความจริง"** อาตมาเป็นตัวจริงที่เผยแพร่ความจริง **"ศิลปะ" จึงเป็นเครื่องมือของอาตมา** ที่ใช้ในการเผยแพร่ **"ความจริง"** ในชาตินี้ และอาตมาก็ได้ทำอยู่-ใช้อยู่ ผลที่เกิด...ก็เห็นอยู่-รู้อยู่

ฉะนั้น ผู้ที่เห็นว่า ***"อาตมามีความสามารถในการทำงานนี้ และเป็นงานเผยแพร่สัจธรรมแนวคิดที่ถูกต้อง"*** **ก็จงเอา-จงศึกษา !**

✪ "ศิลปะ" คือ "มงคลอันอุดม"

"พระพุทธเจ้า" ตรัสไว้ว่า **"ศิลปะ เป็นมงคลอันอุดม"** คือ **"ศิลปะ" เป็นเหตุที่จะนำพาไปสู่ความเจริญความประเสริฐอย่างแท้จริง** ส่วน **"อนาจาร"** นั้น **"เป็นข้าศึกแก่กุศล"** คือ **"เป็นตัวทำลายความดีงาม"**

"ศิลปะ" หรือ "สิปปะ" จึงเป็นงานฝีมือ หรือความสามารถของคน ที่มีคุณค่า แฝงไว้เชิงนั้นเชิงนี้ *จะเป็น...บทเพลง-ดนตรี-ขับร้อง-ร่ายรำ-วรรณกรรม-โคลง-ฉันท์-กาพย์-กลอน-กวี แม้แต่...บ้านเรือน-อาหาร...ฯ* ก็เป็น **"ศิลปะ"** ได้

ดังนั้น ผู้ใดที่มีความสามารถเอา **"ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ-วิญญาณ"** เข้ามาประกอบกันขึ้น หรือเรียกว่า composition ยังผลให้ผู้สัมผัสผลงานนั้น เกิดความสุข-สูง--สงบ-สันติ-สร้างสรร-เสียสละ...เป็นสมบัติ นั่นคือ **"งานศิลปะ"**

"ศิลปะโลกียะ" จะไม่หลุดพ้นจาก...*ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-กาม* *(สุขโลกีย์)*

"ศิลปะโลกุตระ" จะเพิ่มคุณค่าจากระดับ **"โลกีย์"** สู่ **"สูญ"** และ **"สัมบูรณ์"** *(absolute)* ซึ่ง **"ศิลปินโลกุตระ"** จะต้องเข้าใจ **"โลกีย์"** มี **"ปัญญา"** รู้เหตุแห่งการติด

ใน **"โลกีย์"** อันคือ **"อวิชชา"** จึงต้องเรียนรู้ **"อัสสาทะ"** *(จิตที่เสพติด)* จับเหตุได้-อ่านเหตุออก แล้วละล้างได้จริง ก็จะเข้าหา **"สูญ"** จะเป็น **"สุข"** ที่ลบอารมณ์ **"โลกีย์"**

หาก **"สูญสูง" อย่างหมดความเห็นแก่ตัว** มีคุณค่าสามารถแบ่งปัน ก็จะสร้างสรรงานเพื่อผู้อื่น อันได้แก่ *สัมมาวาจา สัมมากัมมันตะ สัมมาอาชีวะ ประกอบงาน-สร้างสรรงาน ที่คนสัมผัสแล้วเข้าใจ เปลี่ยนใจไปในแนวทาง **"สุขสงบ"** (วูปสโมสุโข)*

"ศิลปศาสตร์" ระดับ **"อภิธรรม"** เป็นเรื่องลึกซึ้ง ไม่ใช่ตื้นๆ อย่างที่เขาทำกัน

"งานศิลปะ" นั้น มีหลักสำคัญใหญ่ๆ อยู่ ๒ หลัก คือ

๑. "แก่นแท้" ของศิลปะ ๒. "สุนทรีย์" ที่ประโลมอยู่กับศิลปะ

ฉะนั้น **"ศิลปะ" ต้องมี "สุนทรีย์"** เป็นองค์ประกอบชี้ชวนให้คนสนใจ-ศรัทธา-เลื่อมใส **แล้วดึงเข้าไปหา "แก่นแท้" ให้ได้** นี้คือ **"เนื้อแท้ของงานศิลปะ"** ก็ต้องรู้จักทำ ! ถ้าทำได้ **"เนื้อหาสาระ"** ก็เรียกว่า **"ศิลปะ"**

*อย่าให้องค์ประกอบ...ที่เป็น **"สุนทรีย์"** กลบ **"เนื้อหา"** จนไปติด **"สุนทรีย์"** แล้ว **"เนื้อหาสาระ"** ไม่ได้ ก็เป็นเรื่อง **"อนาจาร"***

นั่นคือ **งานใดที่สัมผัสแล้ว "กิเลส" ลด เป็น "ศิลปะ"**

งานใดที่สัมผัสแล้ว "กิเลส" เพิ่ม เป็น "อนาจาร"

"ศิลปะ" ในการทำให้สนใจ มี ๒ อย่าง คือ "แง่บวก-แง่ลบ" หรือ "บุ๋น-บู๊"

คือ *"ทำให้สนใจด้วยเชิงรัก หรือกระแทกให้รู้สึกโกรธ-บู๊-หวือหวา-ร้อนแรง"* เกิดมาปางนี้ *อาตมาใช้ **"บุ๋น"** มากกว่า **"บู๊"** ในการทำสิ่งประเสริฐ*

คือ *ใช้ **"ศิลปะ"** ใน **"เชิงรัก"** มากกว่า **"เชิงโกรธ"** ไม่ค่อยใช้แง่ **"บู๊"** นัก* แต่ก็ใช้บ้างเหมือนกัน ก็ **"บู๊"** ประมาณนี้ จนถูกจับเข้าคุกไง ! เพราะรำคาญหัวใจเขา

ฉะนั้น การใช้ธาตุผสมเหล่านี้ ก็ต้องมี **"ศิลปะ"** ในการก่อด้วยรูป-แสง-สี-เสียง-ความร้อน-ลีลาอย่างไร จึงจะทำให้เกิดการสนใจสิ่งนี้ได้ เมื่อเกิด **สนใจ** แล้วก็ใส่ **เนื้อหา** ลงไป สร้างให้เกิด **แก่น** ขึ้นให้ได้ นั่นแหละ **"ศิลปิน"**

ถ้างานชิ้นนี้ ทำโดยไม่มี **"สุนทรีย์"** เลย ก็คือ *ไม่มีอะไรกระแทกใจ-สะดุดตา-สะดุดใจ สัมผัสแล้วก็เฉยๆ ไม่รู้สึกสนใจเลย ไม่ก่อให้เกิดการ **"สร้างสรร"** ไม่เกิดทั้ง **"บู๊-บุ๋น"** หรือ **"รัก-โกรธ"*** ก็ไม่เป็นงาน **"ศิลปะ"**

หรือถ้าดูแล้วก่อเกิดความสนใจเหมือนกัน จน **"กิเลสราคะ"** จมหัว ก่อให้เกิด **"ราคะ"** หนาหนักขึ้นไปอีก *เช่น ภาพโป๊เปลือย อย่างนี้เป็นภาพ **"อนาจาร"** ไม่ใช่ภาพ **"ศิลปะ"** เป็นงาน **"อนาจาร"** ไม่น่ากระทำ ไม่ใช่ **"มงคล"** อันอุดม*

แต่ "ศิลปิน" ทั้งหลาย ไม่เข้าใจ แล้วก็...ก่อรูป-แสง-สี-เสียง แปลกๆ สร้างแต่งาน **"สุนทรีย์"** ให้คนสนใจ **ก็เป็น "กิเลส" คนก็ต้องสนใจสิ !** หรือทั้งปั้น -ทั้งเขียน-ทั้งวาด เป็น **"ศิลปะแอบสแทรค"** *(abstract)* ทำให้คนเห็นงงๆ นั่งเกาหัว ดูแล้วดูอีกก็ไม่รู้ว่า *"คุณศิลปินจะสื่อความหมายอะไร?"* แล้วต่างคนก็ต่างเดากันไป

คนเขียน คนปั้น คนวาด **ก็ทำไปตามอารมณ์ ไม่มีจุดเป้าหมายอะไร** ไม่รู้ว่าจะสร้างสิ่งนี้ขึ้นมาเพื่ออะไร คือ ***"ทำให้คนสนใจสัมผัสรู้สึกรับได้ แล้วให้หยั่งเข้าสู่เป้าหมายที่ต้องการให้เกิดการสรรสร้างอะไร ? หรือให้เกิดการลดละอะไร ? หรือให้เกิดมีคุณค่าต่อมนุษย์อย่างไร ?"*** ตัวผู้สร้างงานเอง...ยังไม่รู้เลย !

แล้วก็หลงความคิดตัวเองว่า *"ก็นี่ไง ! คนก็สนใจแล้วไง !?!"*

คุณก็เป็นได้แค่ **"ศิลปิน"** ที่สามารถหลอกให้คนต้องมาปีนดูผลงานของคุณ ว่า ***"เป็นศิลปะชั้นสูงนะ ใครๆ ก็ดูไม่รู้เรื่อง"***

"ศิลปิน" ใหญ่ๆ ที่หลอกได้เก่ง ก็รวยกัน ขายผลงานกันราคาแพงๆ แล้วก็จะหลอกกันไปอีกนานเท่านาน เพราะได้เงิน-ได้ทอง-ได้สรรเสริญ

"นักธุรกิจ" ก็จะทำงานเพื่อ "ลาภ" แล้วก็ไต่ไปหา "สรรเสริญ"
"นักศิลปะ" ก็จะทำงานเพื่อ "สรรเสริญ" แล้วก็ไต่ไปหา "ลาภ"

โดยเฉพาะ **"ศิลปิน" ใหญ่ๆ** จะทำท่าทีไม่แยแส **"ลาภ"**
ใครจะเอาเงินมาซื้อผลงานข้าชิ้นนี้ ไม่ได้นะ แต่สุดท้ายข้าก็เอา **"ลาภ"**
อย่างภาพเขียนที่ขายไปตั้งร้อยกว่าล้าน เป็นเรื่องที่หลอกกันได้อย่างสนิทใจ ทั้งๆที่ **ไม่มีประโยชน์คุณค่าอะไรกับมนุษย์ คุ้มค่าเงินร้อยล้านเลยจริงๆ !**

หนังสือเล่มนี้ *(อีคิวโลกุตระ)* **ราคาร้อยล้าน ยังจะคุ้มค่ากว่าภาพศิลปะร้อยล้าน** ไม่ว่าจะเป็นภาพไหนๆ ก็แล้วแต่ความนิยมของโลก เพราะภาพเหล่านั้น ไม่ได้ทำให้เกิดความเจริญพัฒนามีผลประโยชน์ต่อมวลมนุษยชาติ คุ้มค่าราคาร้อยล้าน

เป็นเพียงเรื่องของ **"จิตวิทยา"** ที่อวดอ้าง โปรโมทกัน ให้คนซื้อรู้สึกเก่ง-โก้-หรู หลงว่า *"ฉันหัวสูง เห็นค่าของศิลปะชิ้นนี้ และฉันมีเงิน ฉันก็จะซื้อขึ้นมา เพื่อให้รู้ว่า ฉันเป็นคนรู้ศิลปะชิ้นนี้"* ที่แท้...ไม่รู้อะไร ! ถูกหลอก !

เช่น *ภาพดอกทานตะวันของแวนโก๊ะ ขายกัน ๕๐ ล้าน แล้วก็ไปหลงดูดอกทานตะวันเหี่ยวๆ ดอกนั้น ให้เกิดความประทับใจ-บันดาลใจอะไร ที่จะก่อให้เกิดประโยชน์คุณค่าต่อชีวิตมากนัก ! มีแต่รู้สึกชื่นใจ-ประทับใจอะไรก็ไม่รู้ !*

"งานศิลปะ" จึงเลอะเทอะงมงายทั้งโลก ! ไม่ใช่อาตมาดูถูกดูแคลนนะ

อาตมาบอกให้รู้ได้เลยว่า ***"ศิลปะเดี๋ยวนี้ เป็นเรื่องหลอก"*** ใช้อุปาทานและการกล่อมทาง **"จิตวิทยา"** ให้คน *(โง่)* เห็นเชื่อตามว่า *"นี้ดี นี้วิเศษ !"*

อาตมาก็ยังเคยงงๆ อยู่เหมือนกันว่า *"ทำไมชีวิตนี้ต้องมาเรียนศิลปะ"*

อ๋อ...ที่แท้ก็เพื่อเปิดเผย "**ความจริง**" พวกนี้ นั่นเอง จึงต้องเรียน **"ศิลปะ"**

✪ เพลง "โลกุตระ"

ทุกวันนี้ "บทเพลง" ที่เป็น "ศิลปะ" ก็มี ที่เป็น "อนาจาร" ก็มาก !

เราจะต้องรู้เนื้อหาสาระ-องค์ประกอบ-ทำนอง-จังหวะ ที่ให้ **"ศิลปะ"** ของ **"กวีกานท์"** ให้ความหมายที่นำพาไปสู่สิ่งประเสริฐ-สิ่งเจริญที่จริง ก็เป็น **"ศิลปะ"**

ไม่เช่นนั้นก็จะกลายเป็น **"อนาจาร"** เป็นเรื่องมอมเมาไปสู่ความเสื่อมต่ำ

แล้วเพลงแบบไหนอย่างไรล่ะ ที่ชื่อว่า "ศิลปะ" อย่างไรชื่อว่า "อนาจาร"

๑. เพลงที่หยาบโลน-เลวทราม ใช้คำความสื่อส่อชัดว่า "ไม่สุภาพ" มีมากเหมือนกันทุกวันนี้ ขายใต้ดิน หรือไม่หยาบเกินไปนัก แต่ก็มี ๒ แง่ ๒ ง่าม มาก อย่างนี้คือ **"งานเพลง" ที่เรียกว่า "อนาจารแท้ๆ"**

ส่วนมาก **ผู้ผลิตงานระดับนี้ รู้ดีว่า "อนาจาร"**

ด้วยเจตนาของผู้ผลิต ที่จงใจทำออกไปทั้งๆ ที่รู้ เขาจึงคือ **"คนบาป ผู้มอมเมามวลชน"** ให้เสื่อมต่ำ-รุนแรง-หนักหนา-สาหัส...ขึ้นแก่โลก

๒. เพลงที่ไม่ถึงกับหยาบชัดๆ แต่เจตนาลึกๆ ยั่วยุ "กาม" หรือ มีอิทธิพล ยั่วยุปลุกเร้าเสริมเติม **"ความรุนแรง"** ให้ยิ่งๆ ขึ้น แบบนี้ก็มีมาก ผู้ผลิตงานบางคนไม่เจตนาโดยตรง ทว่า **"กิเลส"** ของผู้สร้างงานนั้นเอง ประจานตัวเองออกมาในงาน ด้วยความไม่รู้ก็มี ด้วยความหลงผิดก็มี ซึ่งล้วนเป็นงานเพลงยั่วยุให้เกิด **"อกุศล"**

งาน**"อนาจาร"** ระดับที่ ๒ นี้ มีมากมายหลากหลายอยู่เต็มโลก เพราะหลงผิดกันอย่างมั่นอกมั่นใจว่า เป็น **"ศิลปะ"** แต่แท้ๆ ยังเป็น **"ข้าศึกแก่กุศล"**

สังคมโลกทุกวันนี้ จึงทวีทั้ง**"กาม"** ทั้ง**"ความรุนแรงอำมหิต"** กินลึกซับซ้อน ...เข้าไปในโลก ยิ่งกว่าสังคมในอดีตหลายร้อยหลายพันเท่านัก !

พฤติกรรมของ **"ราคะ-โทสะ-โมหะ" จึงจัดจ้านพิสดาร วิตถารจนสุดกล่าว**

ทั้ง ๒ ระดับนี้ ไม่ใช่งานที่เป็น**"ศิลปะ"** ยังเป็นแค่งานระดับ **"อนาจาร"**

๓. เพลงระดับ "ศิลปะ" จะต้องเป็นเพลงที่มีคุณภาพ นำพาให้เกิดคุณค่า ในทิศทาง *สร้างสรร รักธรรมชาติ รักการก้าวหน้า รักการพัฒนา รักการเสียสละ รักความสามัคคี มีคติสอนใจ เป็นบทเพลง...เพื่อชีวิต-เพื่อสังคม-เพื่อชาติ-เพื่อคลายทุกข์ หรือก่อสุขชนิดสร้างสรร* **อย่างนี้ก็นับได้ว่า เป็นงาน "ศิลปะ"**

แม้จะเป็นเพลงรักๆ ใคร่ๆ ก็ต้องมีเนื้อหา**"สร้างสรร"** ไปในทางส่งเสริมให้เกิด**"คุณงามความดี"** *(ไม่ใช่รักเพ้อเจ้อ-รักปักดิ่ง ติดยึดในราคะ-โทสะ ชักนำให้หนักไปในทางเพิ่ม หรือหลงใหลคลั่งไคล้ไปกับ **"กามคุณ ๕ พยาบาท เคียดแค้น"** มากยิ่งขึ้น)*

๔. เพลงสร้างสรร "จิตวิญญาณ" โดยตรง เช่น *เพลงที่สร้าง **"คุณธรรม"** ในระดับ **"กัลยาณธรรม"** ที่เป็นความดีงามขั้น **"โลกียธรรม"***

หรือ *ขั้น **"ศาสนธรรม" สร้าง "ธรรมะ" ใส่ "จิตวิญญาณ"** เช่น เพลงสวดในโบสถ์ เพลงในศาสนาทั่วๆไป โน้มนำให้ละบาป-บำเพ็ญบุญ ถ้าโดยองค์รวมของงานโน้มนำ **"จิตวิญญาณ"** เข้าสู่ **"กระแสธรรม"** ก็ถือเป็น **"งานศิลปะ"***

เพียงแต่ **ไม่ใช่ "งานศิลปะ" ระดับที่ ๕**

ที่ **มีผลนำพา "จิตวิญญาณ" ให้เกิด "โลกุตรธรรม" ได้จริงเท่านั้น**

๕. เพลงที่มุ่งสู่ "สัจธรรม" ขั้น "โลกุตระ"

ซึ่งเป็น**"ศิลปะขั้นอันติมะ"** ระดับสูงสุด ผู้สร้างงาน**"ศิลปะ"** ระดับนี้ **ต้องมี "คุณธรรม" ขั้น "โลกุตระ" จริง** จึงจะมี **"เนื้อหา"** ขั้น **"โลกุตระ"** ถูกต้อง

✪ ภาพยนตร์ "โลกุตระ"

แม้แต่ "ภาพยนตร์" เดี๋ยวนี้ก็สร้างกันอย่างยั่วย้อมมอมเมาให้คนหลงใหล ใน **"ราคะ-โลภะ-โทสะ-โมหะ"** เพราะสังคมขณะนี้ไม่รู้จัก **"บาป-บุญ-คุณ-โทษ"** ไม่รู้จัก **"ธรรมะ"** อาตมาก็พยายามสื่อ **"ศิลปะ"** ออกไป ให้คนรู้คุณค่าของ **"สัจจะ"**

อาตมาไม่กลัวว่า *"อาตมาจะไม่ได้สร้างภาพยนตร์ หรือหนังของชาวอโศก"*

เพราะ **"ศิลปะ"** ทุกแขนงอยู่ในหัวอาตมา แต่อาตมาไม่มีเวลาที่จะทำ

อาตมาก็เคยคิดจะเขียนเรื่องเป็นบทภาพยนตร์ *(plot)* ซึ่งรับรองได้ว่า *"จะไม่เหมือนอย่างที่สังคมเขาเป็นกันแน่ ตั้งแต่บทสนทนา (dialogue) ไปจนกระทั่งถึงจุดสำคัญตื่นเต้นสูงสุดของเรื่อง (climax) ก็จะมีอะไรๆ ที่ต่างกัน"*

อาตมาดูหนังที่เขาสร้างกันขึ้นมา คำพูดโต้ตอบก็พอจะเดาออกได้เลยว่า *"จะพูดอะไร"* แต่บทสนทนาอย่าง **"โลกุตระ"** นี้ จะหักมุมเป็นคำตอบไปคนละมุม ฟังดูแล้วจะแปลก แต่มีเหตุผล-มีหลักฐานความจริง การดำเนินเรื่องก็จะหักมุม เอาคน **"โลกียะ"** กับ **"โลกุตระ"** มาคุยกัน ก็จะคุยกันคนละมุม แต่คนดูจะรู้ได้

สิ่งเหล่านี้ ถ้าทำให้เป็น "ศิลปะ" ที่เป็น "มงคลอันอุดม" ก็จะนำพาสร้างสรร "จิตวิญญาณมนุษย์" ปลูกฝังอุดมคติ สร้างจิตสำนึกแห่งความเสียสละทั้งทรัพย์-แรงงาน-เวลา เป็นเรื่องของอุดมคติ-อุดมการณ์ มีทิศทางนำพาไปสู่เป้าหมาย ให้เกิดประโยชน์คุณค่าต่อสังคม ไม่เป็นไปอย่างมอมเมา-งมงาย-เลอะเทอะ-ไร้สาระ

ภาพยนตร์ (หนัง) ละครทีวี อาตมาก็เคยทำมาทั้งนั้น

ต่อไปอาตมาก็จะสร้างหนัง ที่เป็นไปเพื่อการลดละ **ราคะ-โลภะ-โทสะ-โมหะ**

เพียงแต่ว่า *"จะเมื่อไหร่เท่านั้นเอง และเมื่อไหร่ใครจะเข้ามาร่วมช่วยกันทำ ก็ให้เป็นไปตามธรรม ปล่อยให้เป็นไปตามเหตุปัจจัย อะไรจะเกิด ก็ว่ากันไป"*

ซึ่งก็เห็นอยู่-ดูอยู่ ไม่ได้ผลักดันจะต้องรีบทำ ถึงเวลาวาระอาตมาก็ยินดีที่จะร่วมด้วยช่วยกันทำ แต่ถ้าใครจะให้คิดทำอย่างโลกีย์ๆ ก็คงร่วมทำด้วยไม่ได้แน่ๆ

✪ อิทธิปาฏิหาริย์ ของ "สื่อ"

ทุกวันนี้ คำว่า "สื่อ" ยิ่งใหญ่ไปทั้งโลก มีอิทธิพล มีประโยชน์ และมีโทษ

แต่จะขอเน้น คำว่า **"โทษ" มากกว่า "ประโยชน์"**

ซึ่งเป็นลักษณะของ **"ศาสนาพุทธ"** ที่จะพยายามมองให้เห็น **"ทุกข์-โทษ-ภัย"**

“สื่อ” ทุกวันนี้ หลายผู้หลายคน โดยเฉพาะปัญญาชน ก็รู้ๆ กันอยู่แล้ว ว่า *“สื่อนั้น ยิ่งใหญ่ครอบงำไปทั่วโลกเป็นโทรคมนาคมที่มีประสิทธิภาพขั้นอิทธิปาฏิหาริย์ อาเทสนาปาฏิหาริย์ คือ มีฤทธิ์ปาฏิหาริย์ในระดับเกินสามัญที่เคยเป็น เคยมีมา”*

ยุคสมัย พ.ศ. ๒๕๕๐ **“สื่อ” ยิ่งมีอิทธิปาฏิหาริย์** ทำอะไรๆให้พลิกแพลง เหาะเหิน เดินน้ำ ดำดิน ทะลุภูเขา-กำแพง เป็นไปจริงตาม**อิทธิปาฏิหาริย์**ที่**พระพุทธเจ้า**ตรัสไว้เป็นภาษาธรรม สื่อเป็นอย่างนั้นได้จริงๆ **อาเทสนาปาฏิหาริย์** ก็สามารถหยั่งจิตเจาะลึกใจคน ล่วงรู้ในความลับได้เก่ง รู้ในความลึกลับอะไรต่างๆ นานา เช่น *พวกแฮกเกอร์เก่งๆ สามารถล่วงรู้เข้าไปในคลังข้อมูลความลับต่างๆ*

คุณสมบัติพิเศษของ **“สื่อ”** จึงเข้าขั้น **อิทธิปาฏิหาริย์ อาเทสนาปาฏิหาริย์** แล้วจริงๆ เป็น **ปาฏิหาริย์** ทางด้าน **“วัตถุ”** เท่านั้น ด้าน **“นามธรรม”** ไม่มี-ไม่เป็น

ตรงข้ามกับในสมัย **“พระพุทธเจ้า”** ที่มีความสามารถเข้าขั้น **อิทธิปาฏิหาริย์ อาเทสนาปาฏิหาริย์** ทางด้าน **“นามธรรม”** ทางด้าน **“วัตถุ”** ไม่มี-ไม่เป็น-ไม่เก่ง

“อิทธิปาฏิหาริย์ *(แสดงฤทธิ์ได้น่าอัศจรรย์)* **อาเทสนาปาฏิหาริย์** *(ดักทายใจได้น่าทึ่ง)*”

ขณะนี้ได้กลายเป็นเรื่องของ “วัตถุ” ไปแล้ว ในรูปของ “สื่อ”

เราก็เอา **“สื่อ” มาใช้ได้ แต่ต้องใช้อย่างมีสติปัญญา ใช้อย่างมีคุณค่าประโยชน์**

เราอย่าเอา **“สื่อ” มาใช้ในทางเสียหาย-ไร้คุณค่า เป็นโทษ-ทำลาย-ทำร้าย !**

แต่ก็ห้ามไม่ได้จริงๆ เพราะ ***คนมี “กิเลส” ก็นำพา “สื่อ” ไปใช้ในทางเสียหาย -ไร้ประโยชน์-ไร้คุณค่า เป็นโทษ-ทำลาย-ทำร้าย เขาทำกันจริงๆ และทำกันอยู่ !***

แล้วเราจะ ***หยุดโลกอินเทอร์เน็ตได้ไหม ? หยุดสื่อสารคมนาคมทาง วิทยุ โทรทัศน์ โทรศัพท์มือถือ ฯลฯ ได้ไหม ?*** ไม่มีทางหยุดได้เลย มีแต่จะพัฒนาก้าวรุดหน้าต่อไปๆ แล้วก็มีผลต่อคน-ต่อสังคม ผลดีก็มี ผลเลวก็มาก

เราจำเป็นต้องรู้เท่าทัน เพราะจะกวาดทิ้งไปให้หมดทั้งโลก...ไม่สำเร็จ !

ใน "ฝ่ายธรรมะ" ก็ต้องป้องกัน ไม่ให้ "สื่อ" เข้ามาถึงตัวเราในสิ่งที่เป็นโทษ -เป็นภัย ถ้าไม่เข้าใจ...มองแต่โทษ...ก็จะไม่เห็นความสำคัญ แล้วเราก็จะไม่ใช้

เราต้องรู้จักใช้สิ่งนี้ ไม่ใช่โง่เง่าเต่าตุ่น อาตมาไม่โง่หรอก ถ้ามีเงินก็จะซื้อเครื่องมือดีๆ มาใช้ประโยชน์ หรือใครจะเอาของดีๆ มาให้ใช้...ก็เอา ยินดีที่จะใช้ และรับรองด้วยว่า ***"ของดีๆ มีประสิทธิภาพสูงๆ อาตมาไม่เอาไปใช้ในทางชั่วเลวร้ายแน่นอน"*** แต่เราก็ไม่มีเงินทองมากพอ ที่จะไปซื้อหาเครื่องใช้เหล่านี้ได้มากมายนัก

ดังนั้น เรื่องของ "สื่อ" ทุกวันนี้ เมื่อมีโอกาสพอทำได้ พวกเรา "ชาวอโศก" ก็ต้องทำ แล้วเราก็ก้าวหน้าพัฒนาพอเป็นไปได้

เช่น ***เรามี "สถานีโทรทัศน์" เป็นเครื่องมือที่จะใช้สื่อสารกับสังคม***

*เราไม่ได้มี **"โทรทัศน์"** เพื่อจะทำงานหา...ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-โลกียสุข หรือแม้แต่การโฆษณาตัวเองว่า "ดี" เพื่อจะมีบริวารมากขึ้น มีคนมาเลื่อมใสศรัทธาเคารพมากขึ้น เราไม่ได้ทำอย่างโลกีย์ชาวโลกๆ ทั้งหลาย ที่เขาทำกัน*

ขอยืนยัน **เราใช้ "โทรทัศน์" เพื่อ "สื่อสาร" จริงๆ เป็น truth media** เป็น **"สื่อสาร" ที่สื่อสาระ "ความจริง" ไปสู่สังคม**

สิ่งที่เผยแพร่สื่อสารออกไป ต้องอยู่ในกรอบของ คำว่า **"รายงานความจริงสู่สังคมให้รับรู้ จะไม่ให้เลยขอบเขตเป็นการโฆษณาหาเสียง หาทางเอาเปรียบ"**

"พระพุทธเจ้า" ตรัสว่า "ตถาคตไม่ได้แสดงธรรม เพื่อให้มีคนมาเลื่อมใสศรัทธาบูชาเคารพ" แต่ทรงบอกว่า **"ตถาคตเลิศยอดยิ่งใหญ่กว่าใครๆ ไม่มีใครเทียบเท่าตถาคตได้"** พระองค์ก็เพียงรายงานความจริงไป *(สวากขาตธรรม)*

คนฟังแล้วไม่เข้าใจ ก็รู้สึกพระองค์คุยตัวยกย่องตัวเองเหลือเกิน แล้วไม่ให้คนเลื่อมใสได้อย่างไร ฟังแล้วก็เหมือนขัดแย้งอยู่ในตัว นี้เป็นความซับซ้อนลึกซึ้ง

อาตมาก็คุยในสิ่งที่ตัวเอง "ทำดี" ยกย่องชาวอโศกในส่วนที่ "ทำได้" แล้ว นั่นคือ ยกคนที่ควรยก ส่งเสริมคนที่ควรส่งเสริม *(ปคฺคเณฺห ปคฺคหารหำ)*

ก็ต้องขออภัยจริงๆ เลยนะ คือ ***"ในสังคมขณะนี้ หาคนดีให้ยกย่องได้ยาก โดยเฉพาะคนดีระดับโลกุตระ จึงจำเป็นต้องยกตัวเอง นี่เป็น...สวากขาตธรรม"***

เป็นความจำนนที่อาตมาขอเปิดหัวใจพูด จำเป็นต้องยกพวกเราชาวอโศกเอง เพื่อให้เข้าใจ **"สัจจะ"** ในสิ่งที่เป็นที่มีในขณะนี้ว่า...**เราทำได้อย่างนี้** คนไม่เข้าใจก็รู้สึกว่า *"เราเหมือนกับชาวโลกีย์ ที่โฆษณาตัวเอง...เพื่อให้คนมาชื่นชม-เพื่อหาบริวาร"*

แต่จริงๆ ใจลึกๆ ไม่มีเจตนาจริงๆ จำเป็นต้องชี้-ต้องอธิบาย-ต้องแสดง-ต้องพูดกล่าวยกเช่นนั้นไป ตาม **"ความจริง"** ที่เป็น-ที่มีเท่านั้น *(สวากขาตธรรม)*

แม้อาตมากล่าวอยู่ขณะนี้ ก็อาจถูกมองว่า *"เป็นการแก้ตัวก็ได้"*

อาตมาก็ไม่มีปัญหาเลย อาตมาเข้าใจ ที่คนจะมองในแง่นี้ได้ ก็ไม่ว่ากัน

เมื่อ **เรา "ทำดี" เรา "ทำได้" เราก็รายงานต่อสังคม**

หลายคนก็มองไปในแง่ว่า *"อโศกนี้โฆษณาตัวเอง เอาแต่เรื่องดีๆ มาประกาศ-โฆษณา-อวดอ้าง-ข่มเบ่ง-ยกตน-ข่มท่าน"* ซึ่งคนจะมองไปในเชิงนี้ได้จริงๆ

ยิ่งคนที่ **"อคติ"** ชังน้ำหน้าเรา เขาก็ยิ่งมอง แล้วตีความเราไปในแง่เชิงลบนี้ ห้ามไม่ได้หรอก ที่เขาจะต้องคิดอย่างนั้น

และก็ได้แต่ขออภัยอีก เพราะเป็น "ความจริง" ที่เราจะต้องรายงาน คือ อะไร ***"ไม่ดี"*** *เราก็ต้องว่า-ต้องข่ม-ต้องดูถูก-ประณาม-เหยียดหยาม* ***กล่าวข่ม...สิ่งที่ควรข่ม-คนที่ควรข่ม*** *ให้เห็นว่า* ***"ไม่ดี...อย่างนั้น-อย่างนี้"*** *(นิคฺคณฺห นิคฺคหารหำ)*

✪ ทีวี "โลกุตระ" โทรทัศน์เพื่อแผ่นดิน

๒๐ เมษายน พ.ศ. ๒๕๕๐ โทรทัศน์ช่องใหม่...เพื่อแผ่นดิน for the earth เริ่มอุบัติขึ้นเป็น **"สื่อบุญนิยม"** ในนักษัตรรอบที่ ๔ ของการทำงานศาสนา

๙ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๐ ถือเป็นฤกษ์งามยามดี เป็นการเปิดสถานีโทรทัศน์ช่อง "เพื่อแผ่นดิน" โดย "บริษัท ถอยหลังเข้าครรลอง จำกัด"

เริ่มแพร่ภาพเป็นปฐมฤกษ์จาก **"สันติอโศก"** ไปทั่วประเทศ และต่างประเทศ

รายการสดที่ออกอากาศคือ **รายการ "วิถีอาริยธรรม"** แสดงธรรมโดย **พ่อท่าน** และ **ท่านจันทร์** ชาวชุมชนสันติอโศกเข้าร่วมฟังแน่นห้องประชุมกันเกรา...ฯลฯ

๓๗ ปี ที่ผ่านมา *(พ.ศ. ๒๕๑๓-๒๕๕๐)* **อาตมาอำลาวงการทีวี และวันนี้ก็กลับ** เข้าสู่จอทีวีอีกครั้ง *(เป็นรอบปฏินิสสัคคะ)* **อาตมาตั้งใจที่จะทำสื่อสารนี้** เข้าไปในสังคม **เพราะทีวีเป็นสื่อที่มีอิทธิพลต่อสังคมมนุษยชาติมาก** ทั้งในด้านที่เป็นประโยชน์ และโทษ อาตมาตั้งใจจริงๆ ว่า ***จะใช้ทีวีให้เป็นประโยชน์คุณค่าอย่างแท้จริง ให้เกิดคุณค่าประโยชน์ไปจนถึงอุดม หรืออุตมะ หรือขั้น ultimate ขั้นสูงที่สุดเท่าที่จะทำได้***

สูงสุดของชาวพุทธ ก็คือ "นิพพาน" วิมุติหลุดพ้นไปจากความเป็น "โลกียะ" แม้สื่อออกไปแล้ว อาจเข้าใจไม่ได้ทั้งหมดในแต่ละผู้แต่ละคนก็ตาม

เรื่องของสื่อโทรทัศน์เพื่อแผ่นดินนี้ ***"สมณะชาวอโศกจะต้องออกมามีบทบาท*** *ทำงานเข็นกงล้อพุทธศาสนาสู่มวลมนุษย์หลายๆ ด้าน เราจะต้องทำงานกันเป็นกิจจะลักษณะ มีสัญญาประชาคมอย่างจริงจัง"* ผู้ออกรายการทีวีของเราทุกคน ไม่ต้องแต่งหน้า เรามีความซื่อๆ ใสๆ เชยๆ อย่างธรรมชาติ เป็นเอกลักษณ์ของเรา

อาตมาเป็นผู้นำของหมู่กลุ่มชาวอโศก ซึ่งได้ดำเนินการบริหารโทรทัศน์ช่องนี้ อาตมาเป็นเพียงดารารับเชิญ ก็จะขอออกรายการเท่าที่เขาอนุญาต อาตมาไม่ใช่ผู้ที่ต้องมารับผิดชอบ เพราะค่าเช่าช่องทีวีนี้ มีราคาสูงเดือนหนึ่งเป็นล้าน

อาตมาตั้งใจอย่างแน่วแน่ว่า ***"จะไม่เรี่ยไรอย่างเรี่ยราด จะไม่มุ่งไปสู่การเรี่ยไร ศาสนาพุทธเป็นศาสนาแห่งปัญญา จึงเป็นโอกาสให้ท่านทั้งหลายได้ใช้ปัญญาพิจารณาก่อนที่จะมาทำบุญกับชาวอโศก"***

โทรทัศน์ที่เราได้เข้ามาใช้งาน เหมือนเป็นเจ้าของโทรทัศน์ ๑ ช่อง (ASTV7) ก็ไม่ได้คิดวางแผน ไม่ได้คาดฝันจะไปแอ๊คทำทีวี ๑ ช่อง กับเขาหรอก *โธ่...ก็อย่างพวกเราจนๆ จึงเป็นเรื่องของปาฏิหาริย์อะไรก็ไม่รู้ได้ คือ พวกเรารู้จักกับเจ้าหน้าที่ ASTV* เขาก็ถามว่า *ชาวอโศกจะเช่าทีวีช่องที่เหลืออยู่นี่ไหม ?* คุยกันนานเป็นเดือน ต่อรองกันไปมา จนเหลือค่าเช่าสถานีไม่เท่าไหร่ เราก็ปรึกษาหารือกันหลายๆ กระแสเสียง ก็เห็นว่า *"น่าจะพอเป็นไปนะ"* ทาง ASTV ก็ให้ทดลองถ่ายทอดออกอากาศไปก่อนเป็นเดือน เราก็ค้นของเก่าออกมามีวัตถุดิบที่อัดๆ ถ่ายๆ เก็บเอาไว้ตั้งมากมาย ดูแล้วก็น่าจะเป็นไปได้ พอถ่ายทอดออกอากาศไปแล้ว ทางเจ้าหน้าที่สถานีก็บอกว่า ***ดีนี่ !*** สุดท้ายเราก็ตกลงเซ็นสัญญากับเขา แล้วก็ออกมาทำทีวีกัน

เรื่องของทีวีนี้มีพวกเราหลายคนได้ไปดูงานที่ "องค์กรการกุศลฉือจี้" ประเทศไต้หวัน เขามีทีวี ๑ ช่อง ซึ่งใหญ่โตมโหฬาร ทำเป็นกิจจะลักษณะมาหลายปีแล้ว **โดยนำเงินรายได้จากการเก็บขยะขาย มาเลี้ยงดูกิจการโทรทัศน์** เงินรายได้จากขยะนอกจากช่วยด้านทีวีแล้ว ยังช่วยในด้านโรงพยาบาล และด้านการศึกษาด้วย

อย่างนี้นี่แหละคือ ***"สมรรถนะความสามารถของ 'ขยะ' ที่แสดงฤทธิ์เดชให้เป็นที่ปรากฏอย่างเป็นที่ยอมรับ และเป็นผลให้ผู้คนต้องเชื่อถือ และเห็นผลว่าเป็นไปได้...'ขยะ' สามารถช่วยสังคมได้"***

เรื่อง **"ขยะ"** อาตมาเป็นผู้รณรงค์ ตั้งแต่เมื่อ ๒๐-๓๐ ปี มาแล้ว แต่ไม่กระเตื้องซะที พอมางานทีวีคราวนี้ อาตมาขอยุส่งเอาเลย **จงทำเรื่องขยะให้จริงจัง เพื่อขายขยะให้มีรายได้ เป็นเงินทุนหมุนเวียนทำงานสื่อโทรทัศน์เพื่อแผ่นดิน**

นโยบาย หรือทิศทาง ของสื่อโทรทัศน์ ที่เราดำเนินการอยู่ขณะนี้

อาตมามั่นใจว่า *"ไม่เหมือนโทรทัศน์ใดๆ ในโลก ลักษณะของตัวตน หรืออัตลักษณ์ หรือเอกลักษณ์ เป็นลักษณะเด่นประจำตัวของเรา จะเป็นลักษณะของการสื่อสารออกไป เพื่อรายงาน* ***'ความจริง'*** *ต่อสังคม"*

"ความจริง" ก็คือ ***"ความจริงของชีวิต ความจริงของวิถีการดำเนินชีวิต ความจริงของวัฒนธรรม ความจริงของพฤติกรรมมนุษย์ ความจริงของสังคมหมู่ชนกลุ่มหนึ่ง ที่มีแนวคิดอย่างนี้"*** จะสื่ออย่างนี้ออกไปให้รู้ว่า *"คนมีนานาสารพัดวิถีดำเนินชีวิต มีทั้งความเชื่อถือ-ความเข้าใจ-ภูมิปัญญา...ที่ต่างกัน เราก็ต่างจากเขา...เขาก็ต่างจากเรา"* และเราก็เห็นว่า ***"เราต่างกันจริงๆ ถึงขนาด 'ทวนกระแส' ที่ชาวโลกเขามีเขาเป็น"*** ซึ่งมีความซับซ้อนอย่างสำคัญ

และเป็นสิ่งที่ควรจะเปิดเผย นำไปให้โลกเขาเห็นเขาดูบ้าง ***"มนุษย์อย่างนี้มีด้วยหรือ ? คนชนิดที่อยู่กับโลกโดยไม่เบียดเบียนโลก สามารถพึ่งตนเองจนเป็นที่พึ่งของผู้อื่นได้ คำสอนของ 'พระพุทธเจ้า' เป็นไปได้แม้กาลนี้"***

อาตมาเห็นว่า *"เรื่องนี้เป็นเรื่องของ* ***รัฐศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ สังคมศาสตร์*** *ที่สมควรใช้* ***'นิเทศศาสตร์'*** *เอามาเชื่อมโยงต่อเนื่องออกไปสู่สังคมวงกว้างขึ้น"*

สื่อทีวีช่องอื่นๆ มีเป้าหมายหลักตรงที่...ทำให้คนดูถูกใจเอร็ดอร่อยมีรสชาติ ทั้งทาง *รูป-รส-กลิ่น-เสียง-สัมผัส* ซึ่งเป็นเรื่องที่เราศึกษากันแล้ว-รู้กันแล้วว่า ***"เป็นเรื่องของ 'โลกียรส' หลายรายการมีสาระไม่ถึง ๑๐ % หรือถึงขั้นไร้สาระเลย"*** *(โดยเฉพาะรายการประเภท บันเทิง ข่าวดารา ละคร เกมส์ กีฬา แฟชั่น)*

อาตมาเปิดสถานีโทรทัศน์นี้ เพื่ออะไร ? ก็เพื่อเป็นสื่อ truth media ไม่ใช่สื่อ show business เพื่อรายงานกระจายความจริงออกไปให้ผู้คนได้รู้เท่านั้น เป็นการยืนยันความจริง เพื่อประกาศให้คนรู้คนเห็นว่า *"คนชนิดนี้* ***ที่ตั้งใจมาจนมีในโลก*** *ประกาศความจน พากันมาจน ก็ยังสบายดี เที่ยงแท้มั่นคง* ***คนจริงมาแสดงความจริง*** *มีตัวอย่างสิ่งที่เป็นไปได้ ยืนยันให้เห็นอยู่* ***ชี้ช่องทางออกให้สังคม*** *ใครมีดวงตาจงมา ใครมีทางเลือกที่ดีกว่านี้ บอกอาตมาด้วยนะ ถ้าไม่มีทางเลือกอื่นคุณเองนั่นแหละ มาซะดีๆ แต่ถ้ากิเลสหนาอยู่...ก็แน่นอนไม่มา"*

นี่คือ สิ่งที่อาตมามั่นใจว่า ***"โลกทุกข์ ไม่มีทางออก"***

เป็นการท้าทายสังคมให้เข้ามาพิสูจน์ พอมาพิสูจน์แล้ว ได้มรรค ได้ผล ก็จะได้คนชนิดใหม่ เป็นนวัตกรรม ที่ **"พระพุทธเจ้า"** ประกาศไว้แล้ว ๒๕๙๕ ปี

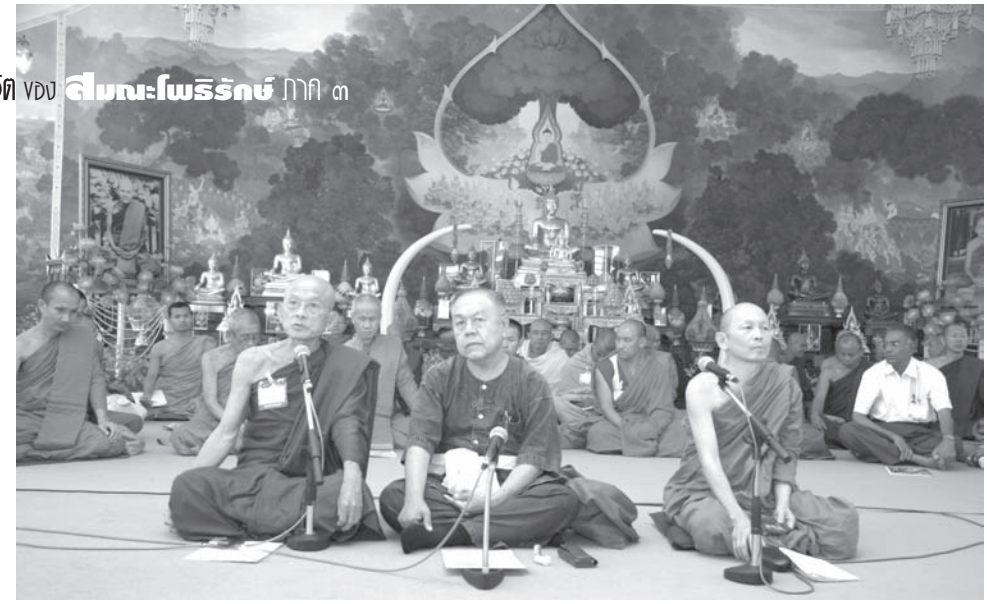

ทีวีของเราจะไม่เอาชนะทางโลกเขาในเรื่อง *รูป-รส-กลิ่น-เสียง-สัมผัส* **แต่** เราก็ไม่ได้เป็นคนโง่ๆ เง่าๆ จนไม่รู้จักกรสชาติ ไม่รู้จักอนุโลมปฏิโลม ไม่รู้จักอารมณ์จิตของมนุษย์ **เราต้องมี "สุนทรียศิลป์" ประกอบกับ "สาระ"** ฉะนั้น งานทีวีของเราต้องเป็น **"งานศิลปะ"** ที่มี **"สารศิลป์-สุนทรียศิลป์"** ประกอบกันอย่างได้สัดส่วน แม้แต่เพลงแต่ละเพลงที่สื่อออกไป ก็เป็นเนื้อหาสาระ เหมือนฟังเทศน์ดีๆ นี่เอง

โดยองค์รวมอาตมาดูพวกเราที่ถ่ายทอดออกทีวีมาแล้วนี่ อาตมาเห็นว่า *"เป็นเรื่องสุดยอดเลย ไม่เหมือนโลก ไม่เหมือนสังคมส่วนกว้าง มีสิ่งที่น่าชื่นชม โดยเฉพาะปัญญาชน หรือนักศึกษาที่แสวงหา ก็น่าจะมีปฏิภาณปัญญารู้ในสิ่งเหล่านี้"*

ลักษณะของโทรทัศน์เพื่อแผ่นดิน เป็นลักษณะเฉพาะตัว ที่สื่อเนื้อหาสาระ หนัก-สาระสูง-ถึงขั้น **"โลกุตระ"** ก็จะต้องมี **"สุนทรียศิลป์"** และ **"สารศิลป์"** ประกอบไปด้วยกันให้สมสัดส่วน เพื่อให้คนเข้าใจได้ ให้คนเห็นชัดเจน เช่น *สื่อให้คนเกิดปัญญา และเชื่อถือเลยว่า **"คนมุ่งมาจน ดีกว่ามุ่งไปรวย"** เป็นต้น*

เป็นเรื่องที่หนักหนาสาหัส ไม่สามัญธรรมดานะ แต่ก็ต้องพยายามมีนโยบายและยุทธศาสตร์ ที่จะทำงานนี้ออกไปให้ประสพผลสำเร็จให้ได้ ตามที่เรามุ่งหมาย

ผู้ที่ทำงานโทรทัศน์ร่วมกัน ใน "บริษัท ถอยหลังเข้าครรลอง จำกัด" ซึ่งเป็นงานธุรกิจโทรทัศน์เพื่อแผ่นดิน FETV นี้ **จะต้องตั้งใจรับผิดชอบเอาจริงเอาจัง** ถ้าเกิดไม่รับผิดชอบงานขึ้นมา...ก็เสียหายแน่ งานโทรทัศน์นี่...ทำกันทั้งวันทุกวัน ๒๔ ชั่วโมง วินาทีต่อวินาที จะต้องต่อเนื่อง *(continue)* ตลอดกาล ขาดตอนไม่ได้ ต้องติดต่อดำเนินไปเรื่อย ตามกาลเวลาทุกปัจจุบัน เว้นวรรคไม่ได้

เป็นงานที่เราจะต้องรู้ว่า *"ไม่ใช่งานสามัญ ไม่ใช่งานที่ทำเล่นๆ ไม่ใช่งานสมัครเล่น"* **เป็น "งานอาชีพแท้ๆ" แล้วนะ ต้องทำให้จริงจังให้เป็น "สัมมาอาชีพ"**

✪ ทีวี "โลกุตระ" โทรทัศน์เพื่อมนุษยชาติ

กระแสการเลือกตั้งปีนี้ *(๒๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๐)* **มีพรรคการเมืองเกิดขึ้นใหม่ ตั้งชื่อว่า "พรรคเพื่อแผ่นดิน"**

ทางเราก็ทักท้วงไปแล้วว่า **เป็นชื่อที่เราใช้ก่อน ประชาชนจะเข้าใจผิดสับสน** แต่เขาไม่ยอม เขาอยากได้ชื่อนี้ เราก็ต้องถอย ให้เขาไป แล้วมาหาชื่อใหม่

จาก **สถานีโทรทัศน์ เพื่อแผ่นดิน for the earth (FETV)**
โดย **บริษัท ถอยหลังเข้าครรลอง จำกัด**

เป็น **สถานีโทรทัศน์ เพื่อมนุษยชาติ for mankind (FMTV)**
โดย **บริษัท เดินหน้าฝ่ามหาสมุทร จำกัด**

๑ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๐ หากทางเทคนิคเสร็จ ก็จะทดลองออกอากาศ

๙ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๐ ก็จะเปิดตัว อย่างเป็นทางการ

เราก้าวมาถึงขั้นนี้แล้ว **มีสถานีโทรทัศน์ที่จะต้องดำเนินต่อไป** คงถอยหลังไปไม่ได้ ถ้าถอยไปก็จมขี้โคลนดูด ต้องขึ้นจากโคลนนี้ให้ได้ ต้องเดินหน้า

อาตมาตั้งชื่อ **บริษัท ถอยหลังเข้าครรลอง** คนฟังแล้วก็สะดุด รู้สึกเข้าท่าดี

แต่ตอนนี้ **อาตมาไม่ถอยแล้ว เดินหน้าแล้ว !**

เป็น **"บริษัท เดินหน้าฝ่ามหาสมุทร"** ก็มีชาวอังกฤษตั้งชื่อภาษาอังกฤษให้ว่า "walking against the sea" ฝรั่งจะใช้คำว่า "sea" ซึ่งครอบคลุมยิ่งใหญ่กว่าคำว่า "ocean" เราก็ไม่ถอยหลังเข้าครรลองแล้ว เดินหน้าฝ่ามหาสมุทร ออกนอกขอบเขตประเทศไทยไปต่างประเทศ **พวกเราจะไปหลบอยู่ในมุมมืดไม่ได้แล้วนะ**

๙ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๐ เวลา ๙.๐๐-๑๑.๐๐ น. ถือเป็นฤกษ์งามยามดี ในงานมหาปวารณา พ่อท่านแสดงธรรมออกอากาศสด จาก **"ชุมชนปฐมอโศก" เปิดตัวสถานีโทรทัศน์ช่องใหม่ของโลก "เพื่อมนุษยชาติ"** (for mankind) เป็นการยิงสัญญาณผ่านดาวเทียมจาก **"สันติอโศก"** แพร่ภาพไปทั่วประเทศ และต่างประเทศ

โดย **บริษัท เดินหน้าฝ่ามหาสมุทร จำกัด** *(เปลี่ยนชื่อจากถอยหลังเข้าครรลอง)*

ขณะนี้เราเดินเข้าไปสู่สังคม **ด้วยการทำสื่อโทรทัศน์** เป็นตัวประพฤติปฏิบัติเป็นลีลาการกระทำเหมือนชาวโลกเขา เราต้องจัดการให้ดี

เพราะต้องใช้ทุนรอน-แรงงาน บุคคลที่ไม่เป็น-ไม่มีใจ ก็ไม่ได้ช่วยอะไร

ก็ขอบอกพวกเราให้รับทราบว่า **"เราต้องมาช่วยกัน"** และเราก็ไม่มีเงินจ้าง

ถ้ามีใจ เข้าใจแล้ว ก็ต้องมาช่วยกัน พลังจะสูง

สถานีโทรทัศน์ เพื่อมนุษยชาติ (for mankind) ไม่ใช่เครื่องมือโฆษณาชี้ชวน

ไม่ใช่ **"สื่อ"** ที่จะประเล้า-ประโลม-ชี้ชวน-ล่อหลอก...เป็นอามิส เพื่อให้คนมาศรัทธา-เลื่อมใส-เคารพ-บูชา เป็นพรรคพวกเชิดชู-ชื่นชม

แต่เป็น **"สื่อ" รายงานความจริงให้รู้** มีลักษณะชี้ชวนให้ทุกคนใช้ **"ปัญญา"** ของตนเองตัดสินว่า ***"ควรชื่นชมเลื่อมใสหรือไม่ ?"***

ในชีวิตนี้ "บารมี" ของอาตมาเท่านี้ อาตมาก็ทำในประมาณนี้ ขอบเขตนี้

อาตมาจึงพยายาม **"เน้นเนื้อให้เหนือกว่ามาก เน้นลากแม้ยากกว่าแล่น เน้นจริงให้ยิ่งกว่าแค่น เน้นแก่นให้แน่นกว่ากว้าง"**

อาตมาก็ทำอย่างนี้มาตลอดเวลา รักษาสถานะไม่ให้กว้างเกินกว่ากรอบของเรา *(อัตตัญญุตา)* ตัวเราก็เท่านี้ อาตมาว่า **"อาตมาเจียมตน"** *(ไม่มักมาก-มักใหญ่-มักกว้าง)*

การเปิดช่องทางกว้าง ยอมรับนักปราชญ์ต่างๆ เข้ามาในนี้มากๆ แล้วเข้ามาครอบครองในนี้หมด เนื้อของเราก็หายหมด จะว่าเราหลงตัวเองก็ได้ อาตมาขอเอาเนื้อของเรา อย่าเอาเนื้ออื่นเข้ามาทำลาย จะขอพิสูจน์เนื้อของเราก่อน

อาตมาตั้งใจอย่างนี้ แล้วทำอย่างนี้ ก็เลยตีกรอบไว้ว่า ***"ต่างประเทศต่างชาติ อาตมาจะยังไม่เปิดทางไปมากนัก"***

ไม่เหมือนหลายสำนักที่พยายามแปลคำสอน ติดต่อเชื่อมโยงต่างชาติ ใช้เครื่องมือสื่อสารวิทยุโทรทัศน์ออกไปต่างประเทศ คนละแนวคิด-นโยบาย-ยุทธศาสตร์

แต่ขณะนี้เราได้ทำ "สื่อ" ข้ามกรอบออกไปสู่ต่างประเทศกว้างขึ้นไปแล้ว !

อาตมาประมาณดูแล้วว่า *"เราจะเชื่อมโยง-สัมพันธ์-เกื้อกูล-ช่วยในระดับกว้างขนาดนี้เท่านี้ เราพอเป็นไปได้ไหม ?"* ก็พอได้ เราจึงปฏิเสธความจริงนี้ไม่ได้

"สื่อ" วิทยุ โทรทัศน์ อินเทอร์เน็ต เราก็อยู่ในระดับพอทำกับเขาได้

เราได้ลองทำ **"สื่อโทรทัศน์"** มา ๖ เดือน *(เม.ย.-ต.ค.๕๐)* ก็พอทำได้ ในพลังทางทุนรอน-ทางสมรรถนะ-ทางความสามารถ ทั้งๆ ที่ ต้องใช้ต้นทุนสูง แล้วชาวอโศกอยู่ใน **ระบบบุญนิยม** ไม่สะสมเงินทอง ไม่เอาเปรียบเอารัด ไม่กอบโกย เมื่อมาทำ **"สื่อ"** ถึงขนาดนี้แล้ว จึงจำเป็นต้องบอกพวกเราให้ตื่นรู้ตัว เรามีนโยบายหลักของเราอยู่แล้ว **ที่จะพึ่งตนเอง ทำตนเองให้รอด** เราต้องมาช่วยกัน เพราะเราอยู่ในระดับคนจน ส่วนที่ได้มาเสริมมาเติมมีน้อย ต้องระมัดระวังรายจ่ายให้มาก

เรามี **"สมณะ"** เป็นหลักช่วยในทางเทคนิค
คนก็พอเข็น ยังต้องการอยู่ และยังต้องเข็นอยู่ ก็ยังเหนื่อย !
ใครเห็นด้วย และคิดว่า **"อาตมาคิดถูก" ว่า "เรื่องนี้ควรจะต้องทำ"**
ก็ขอเชิญชวน มาผนึกพลังร่วมกันทำ !

สำหรับอาตมาไม่ถอยแล้ว เดินหน้าฝ่ามหาสมุทร !

เพราะ**"สื่อโทรทัศน์"**ที่เราทำ เป็น**"สื่อสารสาระธรรม"** เป็น**"ธรรมกถึก" ที่เข้าสู่บริษัท แสดงธรรมอย่างแกล้วกล้าอาจหาญ** เป็นดรรชนีชี้ค่าให้เห็นว่า ***"ต้องเผยแพร่ ต้องประกาศต่อสังคม ต้องสู่สังคมกว้างขึ้นๆ 'ศาสนาพุทธ' ต้องเดินไปสู่ทิศนี้"*** *(ต้องเป็น **"ธรรมกถึก"** ไม่ใช่ถอยหลังไปอยู่ในป่าเขาเข้าถ้ำมุดอยู่ในรูอย่างที่เข้าใจกันผิด)*

"พระพุทธเจ้า" ได้สร้างรากฐาน-หลักสูตร-แบบอย่าง-ทฤษฎีพุทธไว้แล้ว
อาตมามั่นใจว่า **อาตมาเข้าใจในความหมาย และอ่านลายแทงแผนที่นี้ออก**

✪ จริงใจ ไม่เบื่อ ไม่ท้อ ในการงาน

สมัยเป็นฆราวาสอาตมาเคยมีความขี้เกียจ เคยมีอารมณ์ที่รู้สึกว่า *"งานนี้เราทำจำเจซ้ำซาก ทำแล้วเราเบื่อระอาเหลือเกิน"* มีความรู้สึกสะดุด เมื่อถึงโอกาสที่จะต้องทำอีกแล้ว ***"แหม ! ถึงเวลาอีกแล้วหนอๆ ที่เราจะต้องไปทำงานนี้"***

เราจำเป็นต้องไขลาน ต้องกระตุ้นผลักดันตน ให้ขึ้นไปกระทำงานนั้น เพื่อลาภ เพื่อยศ เพื่อสรรเสริญ เพื่อโลกียสุข ที่เราจะได้รับตอบแทนกลับมา หรือด้วยมุ่งหมายว่า ***"จะต้องสร้างฐานะ สร้างชีวิตให้รุ่งเรืองมั่นคง ให้ได้รูปแบบอย่างนี้ ให้ได้สภาพอย่างนั้น ตามความหลงที่มีอยู่ใน 'จิต' อุปาทาน"***

โดยเฉพาะอาตมาทำงานด้าน**"ธุรกิจบันเทิง"** *งานสื่อสาธารณะกว้างขวาง ต้องโชว์ตัว-โชว์งาน-โชว์สภาพ เป็นงานเปิดเผยมีสิ่งตอบรับ-มีเสียงขานรับมากมาย ได้รับเสียงสะท้อนกลับไว ลาภเทมา-ยศเทมา มีคนแซ่ซ้อง-สรรเสริญ-เกรียวกราว-หรูหรา เป็นงานที่ได้ผลประโยชน์ด้วยซ้ำ* ***ก็ยังรู้สึก...ขี้เกียจ-เหนื่อยหน่าย-เบื่อระอา***

แต่ทุกวันนี้อาตมาไม่มีจุดสะดุด เมื่อถึงโอกาสที่จะต้องทำงานอีกแล้ว ไม่มีจิตใจที่มีลักษณะอารมณ์ตรงที่ว่า *"แหม ! ตีระฆังอีกแล้ว แหม ! ถึงเวลาอีกแล้วหนอ ที่เราจะต้องไปทำงานนี้ จะต้องมาสอน ต้องมาบรรยาย ต้องมาอบรม ต้องมานั่งเขียนหนังสือ ต้องไปทำไอ้นั่น-ไอ้นี่ขึ้นอีกแล้ว แหม ! เบื่อจริงๆ ไม่อยากทำ*

ขี้เกียจ ไร้ผล ไม่ได้อะไร เป็นอะไรก็แล้วแต่...ที่เป็นความรู้สึกต่อต้านไม่ยินดี ที่เป็นความลดหย่อน (ไม่เพียร) ในแบบที่เป็นเหตุ-เป็นปัจจัยต่างๆ ที่จะทำให้เราท้อแท้"

"จิตเบื่อหน่าย จิตท้อแท้" อย่างนั้น ไม่มี !!!

จะมีอยู่บ้างเท่าที่ตัวเองระลึกออก ก็คือ เมื่อยแล้ว เปลี้ยแล้ว เพราะกรำงาน มาจริงๆ พอถึงจุดนี้ขึ้นมาแล้ว ก็รู้สึกว่า *"แหม ! เมื่อยจัง นี่เราโผเผหนอ !*

เป็นความเมื่อย ล้า กำลังถดถอย โผเผ ต้องเข็น ต้องไขลาน ต้องกระตุ้น หรือต้องผลักดัน ตรงที่ *"เราเมื่อยน่ะ เราล้าแล้ว !"*

บางทีก็มีจุดระลึกได้ว่า *"สิ่งนี้สำคัญควรจะเอามาทำก่อนเถอะ ถึงเวลาแล้วนี่ กิจนี้ต้องทำ แม้โผเผ...แม้เมื่อย...ก็มาทำ !"*

และก็ไม่ได้สะดุดในลักษณะที่ว่า *"ระอา เหนื่อยหน่าย ขี้เกียจทำ"*

อาตมาเข้าใจดีว่า *"อาตมาทำอะไร และกำลังทำกิจกรรมอะไร"* ซึ่งอาตมาได้พยายามเพียรกระทำอยู่ วันแล้ววันเล่า เดือนแล้วเดือนเล่า ปีแล้วปีเล่า **แม้จำเจซ้ำซาก อาตมาก็จะทำ** เพราะเป็นการงาน *(กรรม)* ของคน เป็นฐานะของอาตมา

โดยเฉพาะตัวอาตมาเอง อาตมาพยายาม แล้วอาตมาก็เห็นว่า *"เป็นกิจกรรมที่อาตมาไม่ได้ทารุณตัวเองอะไร"* อาตมาเห็นเป็น **"กัมมันตะ-อาชีวะ"** เห็นเป็นการงานที่จะต้องทำ ยิ่งกว่าการงานใดๆ ในทางโลก ***"อาตมายังไม่เคยคิดเบื่อหน่าย ยังไม่เคยคิดท้อแท้ และยังไม่เคยคิดจะขี้เกียจทำ"***

เพราะสำคัญเหลือเกิน เรื่อง **"กรรม"** เรื่อง **"การกระทำ"** หรือ **"การงาน"**

เมื่อเราไม่มีความหลงใหล มืนเมา ติดเสพในสิ่งใด ก็จะไม่มีอะไร นอกจาก **"กรรม"** หรือ **"การทำงาน"** สำหรับคนที่ยังไม่สิ้นใจทุกคน แม้แต่ **"พระอรหันต์"**

เพราะฉะนั้น **วันหนึ่ง คืนหนึ่ง เมื่อถึงวันนั้น เวลานั้น** ...

เมื่อ **เราได้พักแล้ว เราก็เริ่มต้นเพียร "ให้รู้พัก-ให้รู้เพียร" อย่างนี้**

เราจึงจะ **เป็นผู้ข้าม "โอฆสงสาร" ได้ ตามที่ "พระพุทธเจ้า" ตรัสยืนยันไว้**

✪ ซาบซึ้งใน "กรรม"

อาตมาเห็นความสำคัญและซาบซึ้ง ในคำว่า "กรรม" หรือ "การทำงาน"

อาตมา **"เกิดมาใช้กรรม"** และอาตมากำลังได้ใช้มันจริงๆ ก่อนนั้น *(สมัยเป็นฆราวาส)* พอทำอะไรหน่อย เราก็โอ่มันเหลือเกิน ทำไปแล้วก็

หารางวัลมาตบให้แก่มัน แลกเปลี่ยนให้มัน *"เอ้า ! เอ็งทำงานมาหนัก เอ็งเสพย์ไอ้นี่เสีย ซดไอ้นั่นหน่อย ที่เขาเรียกกันว่า* ***โลกียสุข*** *หรือเอาไอ้นี่ตอบแทนไป"*

แล้วก็ **"หลง" ใน "อามิส" ต่างๆ เหล่านี้ อยู่ตลอดเวลา**

ทุกวันนี้ **อาตมาใช้ "กรรม"** *(ทำงาน)* **ให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้** อาตมา **มิได้รู้สึกท้อถอย มิได้คิดจะวนเวียนกลับไปหาโลก ไม่มีทางที่จะโค้งคดกลับไปหาโลก หรือเวียนโค้งลงไปสู่ "ภูมิภพของโลกีย์" อะไรอีกเลย**

อาตมาใช้ "กรรม" นี้ไปฟรีๆ ใช้ "กรรม" นี้ไปแล้ว ก็ให้จบในตัวของมันเอง อาตมาไม่รอ-ไม่คิด-ไม่หวัง ในการที่จะมีอะไรมาตบรางวัลให้แก่งาน ที่อาตมาทำออกไป *แม้ลาภ-แม้ยศ-แม้สรรเสริญ หรือแม้แต่โลกียสุข ที่รู้ยากเหลือเกิน มาเป็นสิ่งตอบแทนตบรางวัลให้แก่อาตมา* ไม่ต้อง ! ไม่จำเป็น ! ทำแล้วก็ปล่อยวาง เรามีสิทธิ์สูญได้ เพราะทำแต่ **"กุศลกรรม"** เราก็ได้เป็น **"เจ้าหนี้"** แล้ว

เป็น **"กรรม"** ที่เป็น **"กรรม"** เพียวๆ *(บริสุทธิ์)* เป็น **"กรรม"** โดดๆ

เป็นแต่ **"กรรม"** เท่านั้น ที่ **เกิดขึ้น-ตั้งอยู่** แล้วก็ **ดับไป** ในตัวของมันเอง

แต่ถ้าเป็น **"อกุศลกรรม" เราเป็นลูกหนี้ ปล่อยวางยังไง ก็ไม่สูญ !**

อาตมาเห็นอยู่ ตรวจอยู่ และเห็นแล้วว่า ***"กรรม" ที่ทำไปนี้ บริสุทธิ์แล้ว***

และก็แน่ใจว่า ***"อาตมาจะทำ 'กรรมการงาน' นี้ ให้แก่พวกคุณเห็น ให้พวกคุณเป็น และให้พวกคุณได้ยัง 'กรรม' นี้ไว้ ดำเนินไปเป็น <u>สัมมากัมมันตะ</u>"***

อาตมาได้ทำงานนี้ *(พ.ศ. ๒๕๑๓-๒๕๒๕)* **มีจำนวน ๑๒ ปี เท่ากับงานที่อาตมา** เคยทำมาในชีวิตทางโลก ตอนนั้นก็คิดว่า *"งานทางฆราวาสนั้น เป็น* ***สัมมาอาชีพ*** *ของเราเหลือเกิน"* อาตมาได้ทำมาและได้จบมันลงไปแล้ว ในจำนวน ๑๐ กว่าปีเท่านั้นเอง ที่อาตมาทำงานอยู่ทางโลก แล้วก็หลงอยู่ใน **อามิส** หลงอยู่ในเครื่องล่อต่างๆ หรือต้องมีสิ่งที่จะมาตบรางวัลให้แก่ตัวเองอยู่ตลอดเวลา นั่น...เราหลง !

จนกระทั่งเดี๋ยวนี้ **เลิกหลง !** หันมาทำงานที่ไม่มีการตบรางวัลอะไรอีกเลย

ทั้งๆ ที่ทำแล้ว ***"ก็ไม่ได้เงินมาแลกเปลี่ยน ไม่มีอามิส ไม่มีโลกธรรม เป็นเครื่องตอบแทน ไม่ได้รับคำมั่นสัญญา หรือไม่มีใครรับรองว่า จะมียศเพิ่มขึ้นวันนั้น ปีนั้น เท่านั้นขั้น เท่านี้ขั้น จะได้รับบั้ง รับเบอร์อะไร"***

หรือ **หากจะมี...ก็ไม่ใช่เราหวัง และแม้มี...ก็ไม่ "เสพ"** ***อาตมาแน่ใจ*** *แม้แต่* ***"จิต"*** *ตนจะหวัง* ***"เสพย์"*** *ในสรรเสริญ-ยกย่อง-ชมเชย* ***อาตมาก็ไม่มีจริงๆ !!***

และแม้ที่สุด จะเป็น **"โลกียสุข"** อย่างหยาบ หรืออย่างละเอียด ที่ผู้รู้ลึกซึ้ง จะ

พึงรู้กัน ***อาตมาก็มิได้มานั่งสะสม มิได้มานั่งเก็บกวาดเอา "โลกียสุข" อันใด ไม่ว่าตั้งแต่หยาบ ไปจนละเอียดแค่ไหน ก็ตาม !***

แม้อย่างหยาบไม่มีแล้ว อย่างละเอียดก็ไม่ได้มานั่ง **"เสวยเสพ"** สะสมใน **"โลกียสุข"** ส่วนละเอียดส่วนใด ไม่ว่าจะเป็น **"การเสพความสงบอันวิเศษ"** หรือ **"เสพความดีวิเศษ"** หรือ **"ความเก่งวิเศษ"** เท่าที่ได้มี ได้เป็นอยู่

อาตมาจะไม่เผลอไปมัวเสพ ให้ติดเป็นอัตภาพใดๆ แก่ตนเป็นอันขาด

อาตมาแน่ใจ-ชัดเจน ในความเป็น "กรรมนิยม" ของ "ศาสนาพุทธ" นั่นคือ ***"มีแต่การทำงานเท่านั้น ที่เป็นคุณค่า-เป็นประโยชน์สุดท้ายของคนที่ตั้งอยู่ในชีวิตของคน...ผู้ยังมี 'รูปนามขันธ์ ๕' อันยังไม่แยกธาตุดับขันธ์นี้"***

ดังนั้น ***"ผู้เข้าถึงปลายยอดสุด" ของ "ศาสนาพุทธ" ได้***
ก็คือ ***"เราไม่พัก-เราไม่เพียร...เราข้ามโอฆสงสารได้"***

อาตมาแน่ใจชัดแจ้งในความเป็น "สัมมากัมมันตะ" คือ *"การทำงานเท่านั้นเป็นที่สุด-ที่ปลาย แห่งความชอบแล้ว-ควรแล้ว ของผู้ยังเป็นมนุษย์ แม้แต่ต้นจนจบสุด"* ตามนัยแห่งความตรัสรู้ของ **องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า** ว่า ***"การงาน (กัมม) คือ ที่สุดยอด (อันต)"*** อาตมาพยายาม *(วายามะ)* เต็มกำลังในอาชีพ *(อาชีวะ)* ให้เป็น **"กัมมัญญะ"** คือ ***"กระทำการงานนั้นๆ ให้สละสลวยสมส่วนดีสุด เป็นไปอยู่ในขอบเขตของความหมายว่า 'สัมมา' อย่างสมบูรณ์ จนสุดความสามารถ"***

งานที่อาตมากำลังกระทำอยู่ทุกวันนี้ เหมือนกระทำอยู่ในมุมเล็กๆ มุมหนึ่งของพิภพแคบๆ ภายใต้ครอบฟ้ากว้าง

แล้วก็ **จุดเล็กๆ จุดนี้ ในพิภพ ที่มี "กิจกรรม" ของมนุษย์อย่างนี้** *(ปฏิบัติธรรม)*
มีไม่มากเลย...ในมนุษย์โลกทุกวันนี้ !

ยิ่งเปิดเผยธรรมะแพร่หลายออกไป เสียงที่ศรัทธา-สรรเสริญ หรือเห็นชอบ ก็มีอยู่ *แต่ เสียงนินทา-ว่ากล่าว-ตำหนิ-ติเตียน-ไม่เห็นด้วย-ประท้วง-ต่อต้าน...ก็มีอยู่ ไม่ได้น้อยตามเลย มีมากขึ้นๆ เรื่อยๆ ด้วยซ้ำไป จนกระทั่งมีเสียงสะท้อน มีอะไรต่อมิอะไรตอบโต้ทวนกลับมา* **ทำให้อาตมาต้องขบคิดไตร่ตรอง-ต้องสุขุมยิ่งขึ้น**

อาตมา **ต้องระมัดระวัง ต้องทบทวนว่า** *"เรากำลังทำอะไรอย่างหลงหรือ ? เราทำผิดอย่างที่เขาว่าหรือ ? เราปรารถนาร้ายหรือ ? สิ่งที่เรากำลังพยายามกระทำต่อมนุษยชาตินั้น เป็นผลที่ผิดประหลาดเลวร้ายจริง ตามที่เขากล่าวหากันนั้นหรือ ?"*

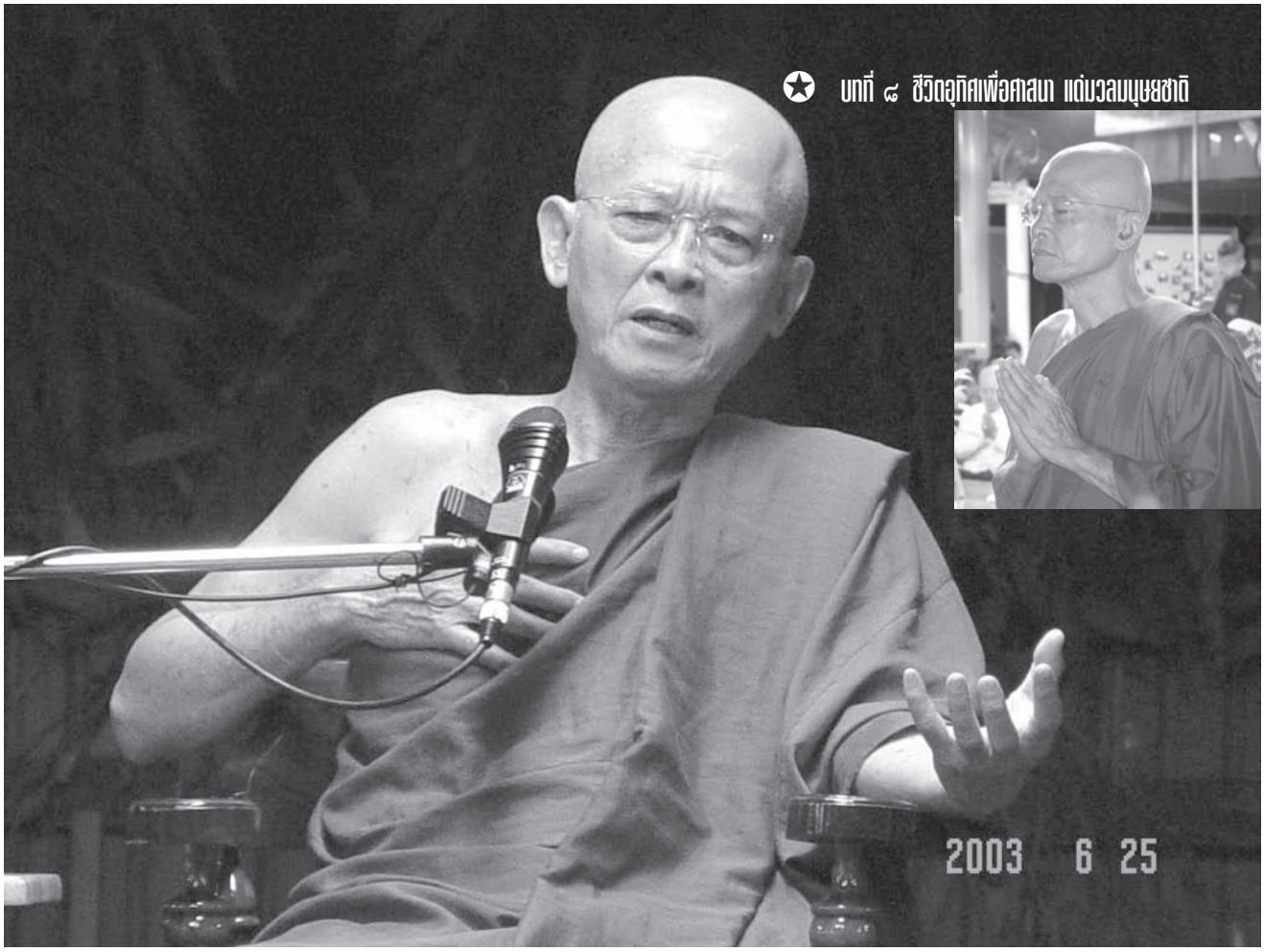

อาตมาได้ตรวจตนแล้ว ส่วนที่ขาดตกบกพร่อง ก็ย่อมมีอยู่บ้าง แต่...**ไม่ใช่ "ผิด"** และไม่ใช่เป็นไปเพื่อความ **"เลวร้าย"** **"ผิดพลาด"** ย่อมมิได้ เพราะสุดวิสัยเราแล้ว สุดสามารถแล้ว เท่านั้น

อาตมามิได้ปรารถนาร้าย อาตมามีเจตนา และเพียรพยายาม ที่จะทำให้คนอื่นๆ ทั้งหลายแหล่ *(the masses)* **ให้พ้นจากโลกต่ำ ให้พ้นจากโลกอบาย** ปั้นเขาขึ้นมา-ชุบเขาขึ้นมา-ฉุดดึงเขาขึ้นมา-กอบกู้คนเหล่านั้นขึ้นมา ให้เขาเข้ามาเหยียบอยู่ในโลก **"โลกุตระ"** หรืออยู่ในโลกของคนดี ให้มีเผ่าพันธุ์ **"อาริยะ"** เพิ่มไปเรื่อยๆ ตราบตาย

ยิ่งนานวัน อาตมายิ่งรู้สึกมั่นคง ยิ่งเด็ดเดี่ยว ยิ่งตะโกนดัง ยิ่งยืนหยัด ยิ่งแน่ใจใน "สัจธรรม" ยิ่งเน้นหนักขึ้นว่า ***"อาตมาจะอยู่อย่างนี้ อาตมาจะเป็นอย่างนี้ และอาตมาจะทำอย่างนี้"*** *(ช่วยคนให้พ้นจาก...โลกอบาย-โลกกาม-โลกธรรม-โลกอัตตา)*

อาตมามิได้แกล้งทำ ***ทุกอย่างเกิดด้วยสภาวะจริง ด้วยเหตุปัจจัย***
อาตมามีสิ่งนั้นจริง *(โลกุตรธรรม)* ***จึงทำให้อาตมาเป็นอย่างนั้นจริง***
อาตมาจึงหนักแน่นยิ่งขึ้น ***ยิ่งยืนหยัด ยิ่งยืนยัน ยิ่งกล่าวกราดกล้าท้าทาย***
แต่ก็รู้ซ้อนอยู่ว่า ***"มิได้กราดกล้า ท้าทายจนเกินเขตดี"***

นับวันๆ อาตมา "ยิ่งแน่วแน่ตรงดิ่ง" เข้าไปหา "จุดเดียว" เท่านั้น ที่คนอย่าง "เจ้าชายสิทธัตถะ" เป็นหลัก ทั้งกรรม-ทั้งกิริยา-ทั้งชีวิตจิตวิญญาณ

ถ้าอาตมาจะมีชีวิตอยู่ทำงานศาสนา ไปอีกนานถึง ๔๕ ปี เท่า **"พระพุทธเจ้า"**

อาตมาก็เห็นว่า ***ถ้ายังเหลือความที่จะต้องทำให้ตรงอยู่อีก อาตมาจะยิ่งตรงขึ้นๆ***

อาตมามองไม่เห็นว่า ***"อาตมาจะโค้งวนลงไปหาโลกโลกีย์อะไรอีก"***

อาตมาว่า ***"อาตมาเห็นอย่างที่พระพุทธเจ้าเห็น"*** *แม้จะ* ***มีคุณภาพ-มีปริมาณ*** *...ที่ไม่ได้มีคุณภาพ-ไม่ได้มีปริมาณมากมาย* ***มีทิศทางไกล*** *...ที่ไม่ได้ไกลเท่า* ***มีความสูง*** *...ที่ไม่ได้สูงเท่า เหมือนอย่าง* ***"พระพุทธเจ้า"*** *ก็ตาม*

แต่อาตมาก็แน่ใจว่า ***"เป็นร่องรอยเดียวกัน เป็นทิศทางอย่างเดียวกันแล้ว"***

และก็ยิ่งเห็นจริง เห็นลึก เห็นไกลว่า ***"อย่างนี้เป็นสุดยอดของชีวิต สุดยอดแห่งการแสวงหา สุดยอดแห่งอาชีพ สุดยอดแห่งการงาน*** *(อันไม่มีโทษ)"*

มนุษย์ที่เกิดมา **ไม่มีอะไรอีกแล้วที่ควรจะแสวงหาให้แก่ตน** นอกจากสิ่งนี้เท่านั้น คือ **"โลกุตรธรรม" ซึ่งมีระดับขั้น ที่ทุกคนควรแสวงหาให้แก่ตนตามฐานะ**

✪ เกิดมาทำงาน (ศาสนา)

คนมี "อิทธิบาท" แปลว่า "คนมีฤทธิ์ *(อิทธิ)* **มีบทบาทช่วยเหลือคนอื่นได้"**

อาตมา **มี "อิทธิบาท" ในการที่จะเอาภาระ ไม่ท้อถอย ไม่เบื่อหน่าย**

อาตมา **มี "ความพอใจ"** *(ฉันทะ)* ในการช่วยเหลือเกื้อกูล **"ทำงานศาสนา"** เพื่อเข็นกงล้อ **"พุทธจักร"** ให้เคลื่อนไปสู่ความเจริญ ซึ่งเป็นงานที่สำคัญมาก

อาตมา **มี "ความพากเพียร"** *(วิริยะ)* ไม่ขี้เกียจ

อาตมา **มี "จิตใจจดจ่อ-ตั้งใจ-เอาใจใส่อยู่"** *(จิตตะ)*

อาตมา **มี "กิจการงานสร้างสรร"** ต่างๆ นานา *(วิมังสา)* โดยทำไปอยู่ในขอบเขตของ **"ศีล-กฎ-ระเบียบ-วินัย"** เพื่อเคลื่อน หรือเข็นกงล้อ **"ธรรมจักร"**

อาตมา "เกิดมาทำงาน" เป็น "คนงาน" เป็น "ผู้รับใช้" ไม่ได้เป็นนักคิดที่ยิ่งใหญ่ หรือนักวิชาการ-นักรู้-นักปราชญ์ อาตมาไม่ได้เกิดมาตามล่าหาบริวาร-สร้างบริวาร และไม่ได้ทำงานเพื่อประสงค์ **สรรเสริญ** ยิ่งกว่า **"การขัดเกลา"** *(สัลเลขธรรม)*

ชีวิตฆราวาสแต่ปางหลัง ในคราบ "รัก รักพงษ์" ผู้ทำงาน show business แท้ๆ อาตมาทำงานนี้ และฝึกฝนมาอย่างชำนาญ...ในการยกยอ-ปอปั้น-สรรเสริญ

จนเกือบจะเป็นวิสัยทีเดียว เพราะฉะนั้นไม่เกินวิสัยเลย หากอาตมาจะแสดงการยกยอ-ปอปั้น โดยเฉพาะสร้าง **"สรรเสริญ"** ให้กับตนเอง

อาตมาทำงานทางธรรม แรกๆ ที่ยังไม่รู้ตัวดีนักนั้น อาตมาก็เคยงงๆ ว่า *"ทำไมอาตมาจึงเปลี่ยนมาเป็นคนต่างวิสัยกับที่เคยเป็นมาตลอดในชีวิตฆราวาส ?"*

แต่เมื่อ **"รู้ตัว"** แล้ว และแจ่มแจ้งใน **"ธาตุแท้ที่ลึกซึ้ง"** แล้ว จึงหมดปัญหา สิ้นธุลีสงสัยเคลือบแฝงใดๆ อีก **มีแต่ "ความมั่นใจ" ที่จะ "ทำงาน" ของตนต่อไป**

"การขัดเกลา" เป็นเจตนาสำคัญ เป็นหลักการทำงานของอาตมา

จึงเห็นอยู่ชัดๆว่า ***"งานการของอาตมา จะออกมาในรูปค่อนข้างไม่เอาใจใครทั้งงานพูด-งานเขียน"*** *(ผิดคือผิด ถูกคือถูก ตรงไปตรงมา ไม่อ้อมค้อม)*

อาตมาถือว่า ***"การขัดเกลา-ไม่เอาใจใคร...เป็นการเอื้อเฟื้อ-ช่วยเหลือ"*** *ไม่ใช่เป็นการ* ***"ฆ่าเขา"*** *เมื่อเห็นเขา* ***"ตกต่ำ-เสียหาย"*** *อยู่โทนโท่ แล้วยังจะ* ***"อนุโลม"*** *ปล่อยเขาให้เสียหายตกต่ำตายไป อย่างนี้สิถือว่า* ***"ใจดำ"*** *นอกจากสุดวิสัยแล้ว*

"การทำงาน" ของอาตมา ย่อมมีจุดประสงค์ของอาตมาอยู่

อาตมาก็เพียรบอกใครๆ แต่ก็มีคนเข้าใจได้บ้าง-ไม่ได้บ้าง

แม้เข้าใจได้ ก็ยังไม่เชื่อสนิทใจบ้าง ซึ่งก็เป็นการดี ที่ไม่เชื่ออะไรง่ายๆ

สังคมแม้แต่ **"เกมประชาธิปไตย"** ยังต้องมี **"ฝ่ายค้าน"** ที่จะต้องทำหน้าที่อย่างจริงจัง **"สังคมธรรมะ"** ก็ต้องมี **"ฝ่ายค้าน"** เมื่อยังไม่เป็น **"สัจจะสัมบูรณ์"**

"พระสัมมาสัมพุทธเจ้า" คือ "ฝ่ายค้าน" ของ "สังคมพราหมณ์" ในยุคของพระองค์ แต่พระองค์ยิ่งใหญ่กว่าอาตมามากมายนัก และองค์ประกอบก็ไม่เหมือนกัน สถานภาพก็ไม่เหมือนกัน ลักษณะความเป็นไปก็ไม่เหมือนกัน

พระพุทธองค์ **"ค้าน"** ก็เพื่อ **"แยกออกมาเป็นพุทธ"** เป็นคนละลัทธิกัน

ส่วนอาตมานั้น มีกรรมเวร ต้อง "ค้าน" เพื่อ "รวมให้เป็นพุทธ" ที่ถูกตรงขึ้น-แท้ขึ้น-ไม่แปลกแยก-ไม่หลงไปเป็นอื่น ให้เป็นลัทธิ **"พุทธ"** เดียวกัน มีความถูกต้องครบถ้วนละเอียดลออสมบูรณ์เหมือนๆ กัน **ซึ่งเป็นงานหนักหนาสากรรจ์** ด้วยกรรมเวร ที่ยังมีมากกว่าพระพุทธองค์มากนัก อาตมาก็ต้องทำไป

อาตมารู้ดีอยู่ ! ไม่ใช่ทำไปโดยไม่รู้ !

ใครที่มองเห็นเป็นว่า ***อาตมากำลังทำ "ความแตกแยก"*** อาตมาก็เข้าใจชัดในความตื้นลึกหนาบางในความเข้าใจนั้น ที่พูดนี้ไม่ใช่อวดดี สังวรอยู่ และไม่ได้อ้อมค้อม

"คำตำหนิ-ติเตียน" นั้น เป็นเรื่องที่อาตมาจะต้องได้รับ เป็นธรรมดาสามัญ ตั้งแต่เริ่มต้นทำงานทางธรรมะมา และคงเป็นไปอยู่ตลอด ตราบที่ **"สังคมพุทธ"** ส่วนใหญ่ยังอยู่ข้าง **"ฝ่ายเสนอ"** และอาตมาก็ยังต้องเป็นข้าง **"ฝ่ายค้าน"**

จนกว่าประชาชนส่วนใหญ่เห็นได้ และเห็นด้วยกับ **"สัจธรรม"** ที่อาตมาชี้แจงแสดงออก โน่นแหละอาตมา จึงจะไม่ตกเป็น **"ฝ่ายค้าน"**

อาตมาแน่ใจ-มั่นใจ-เข้าใจดี ในเชิงของแนวคิด-เป้าประสงค์-เจตคติ เมื่อเป้าประสงค์เหมือนกัน แต่แนวคิด-เจตคติอาจต่างกันบ้าง อาตมาก็ไม่มีปัญหาอะไร

ขอยืนยันอีกว่า *"อาตมา 'เกิดมาทำงานศาสนา' นี้ โดยเฉพาะ"*

อาตมารู้ดีแล้วว่า ***"ชีวิตของอาตมาไม่มีงานอื่นที่จะทำอีกแล้ว"***

และ ***"งาน" ของอาตมา ก็ไม่ใช่งาน "สร้างบริวาร"***

แต่ที่มีคนมาประพฤติตาม จนมีผลเกิด-มีปริมาณ...เป็นกลุ่มหมู่มวล เห็นได้ปานนี้นั้น นั่นคือ **"ผลพลอยได้"** *(by-product)* จากคุณภาพแท้ตาม **"สัจธรรม"** ที่พึงเป็น ที่ต้องมี-ต้องเป็น คือ *"มีเหตุอันพึงเป็นได้ ก็ต้องเป็นไปเช่นนั้นเอง" (ตถตา)*

จะเชื่อหรือไม่ก็ตามว่า *"อาตมาไม่เคยคิดว่า จะเป็น-จะมีได้ อาตมาไม่เคยมีพิมพ์เขียว ไม่เคยมี plan ไม่เคยมี project อะไรเลย"* เพราะอาตมาไม่ใช่นักคิด ไม่ใช่นักวิชาการ ไม่ใช่นักศึกษา ไม่ใช่นักรู้ ไม่ใช่ปัญญาชน ตามค่านิยมในสังคม และชาวปัญญาชนก็ไม่ได้ยอมรับนับอาตมาเข้าเป็นสมาชิกเลยด้วยซ้ำ

"หมู่มวลรูปแบบ" ที่เกิดมีขึ้นมา จนพอเห็นได้ เมื่อ "ทำงานศาสนา" มาถึงวันนี้นั้น ก็เพราะคนผู้เห็นว่า ***ควรทำ*** *เขาปฏิบัติได้กัน เป็นกันขึ้นมาเอง (ตถตา)* และที่สำคัญ คือ ***เขามากันเอง*** *เขาเป็นของเขาเอง เขาทำเอง ตามความสมัครใจของเขา*

อาตมาไม่ได้บังคับ ไม่ได้ออกคำสั่ง เป็นอิสระ-เสรีภาพเต็มรูปแบบของแต่ละคน ที่เขาทำได้-เขาเป็นได้-เขามีได้ *(สัจจะ)* และเขาก็ยินดีพอใจ

เมื่อ **"ศีลสามัญญตา-ทิฏฐิสามัญญตา"** เป็นจริง ก็เกิด **"เอกภาพ-เอกคุณ"** รวมลงตัวกันได้เช่นนี้เอง *(ตถตา)* ตามคุณภาพเท่าที่มีจริง มีความควบแน่นเท่าที่มี

และจะสถิตเสถียรยืนนานเท่าใด อาตมาก็จะคอยดูไป...

แม้เพียงที่เป็น-ที่มีนี้ จะพอมีรูป-มีร่าง แต่ก็ไม่ได้ใหญ่โตมากมายอะไร ก็เห็นๆ กันอยู่ เพราะอาตมารู้อยู่ว่า *"อาตมาไม่มีเจตคติ ที่จะสะสมสร้างความใหญ่-ความโต-ความหนา-ความมาก-ความกว้าง ทว่าสร้างความ **'ขวาง'** ด้วยซ้ำ"*

ดังนั้น เพียงอาตมารักษาสภาพ **ไม่ให้ตนต้องตายอย่างพระเยซู** ก็พอแล้ว !

อาตมามาทำงานศาสนานี้ เพื่อให้เกิด **"ความจริง" !**

แต่จะเกิด **"ความจริง"** ได้มากเท่าไร อาตมาไม่มีปัญหา ขอให้ **"ความจริง"** ที่เป็นได้-มีได้ **เป็น "ความจริง" ที่จริงๆ เกิดขึ้นให้ได้จริงในสังคมโลกนี้ก็พอ**

อาตมาตัวเท่านี้ ทำได้เท่านี้ อาตมาก็ต้องภาคภูมิใจเพียงพอเท่านี้

อาตมาคำนึงถึงตน ระวังตนแต่เพียงว่า ***"จงใช้ปัญญา และความสามารถของตนให้เต็มที่เสมอๆ อย่าย่อหย่อน มุ่งตรงที่ความจริง และความจริงใจ"***

ได้เท่าใด เราก็คือเรา ที่เก่งเพียงเท่าที่เราทำได้ !

อาตมาทำงานไปตรงๆ เท่านั้น โดยเฉพาะไม่ได้หมายให้ได้หมู่พวกมามากๆ เป็นเอก ไม่ได้ประสงค์ให้คนมาศรัทธาเลื่อมใสเป็นเอก ประสงค์หมาย **"ซึ้สัจจะ"** เป็นเอก ประสงค์หมายให้เกิด **"ความจริงที่จริง"** เป็นเอก อาตมาต้องทำงานไซซอนเจาะชำแรกเข้าไปสู่ **"สัจจะ"** เป็นหลักสำคัญ **คนจึงศรัทธาชอบใจอาตมายาก !**

อาตมา **"มองตน" และทำที่ "ตน" เป็นเบื้องต้น ให้ "ถูกต้อง" ที่สุด**

ตราบใดที่ตนยังมีพฤติกรรม-มีร่างกาย-ยังไม่ดับชีพ แม้แต่คนที่ถึงที่สุดแล้วหมดตัว-หมดตนแล้ว ก็ยังคงต้อง **"มองตน"** อยู่อีกนั่นเอง และก็ยังยินดีที่จะให้คนอื่นๆ ช่วย **"มองเรา"** ให้แก่เรา-บอกแก่เรา-เตือนติเราด้วย อย่างขอบคุณยิ่ง

"ความดีสมบูรณ์" ไม่ต้องแก้ไขแล้ว นั้นคือ "ความจริง" ที่เป็นจริงแล้ว

ส่วน **"ความดีที่ยังไม่สมบูรณ์"** นั้น จึงต้องแก้ไขอยู่ให้ยิ่งๆ ขึ้น

ป่วยการกล่าวไปไยกับ **"ความไม่ดี" ยิ่งต้องรีบเร่งแก้ไข** โดยเฉพาะคาถาหรือหลักธรรมประโยคสำคัญๆ บางหลัก ที่ทำให้กลายเป็นคนเผิน-ละเลย-มักง่าย-เอาแต่ปัดปล่อย **จะไม่สามารถชำแรกลึกลงไปให้ถึง "แก่นสุด" เพราะรีบวาง !**

ดังนั้น **จึงไม่ควร "ยึดมั่น-ถือมั่น" กับ "ความดี" ของเรา อย่างเหลิงๆ หลงๆ เผินๆ** ว่า *"เป็นความดีที่สมบูรณ์แล้ว เร็วเกินไปเป็นอันขาด"*

✪ ทำงานด้วย "อิทธิบาท" (เพราะเห็นในสัจจะ)

มีคนเคยถามว่า *"อาตมาเอาใจอะไรมาทำงาน ทำไมดูไม่เหน็ดเหนื่อย ไม่เบื่อหน่าย ไม่ท้อแท้ ไม่อืดอัด ไม่หงุดหงิด ไม่รำคาญ ?"*

อาตมารู้จักอาการที่ **"รำคาญ"** เป็นอย่างไร คือ *"อาการที่หงุดหงิดไม่พอใจเล็กๆ น้อยๆ นิดๆ ที่ยังไม่ถึงขนาดโกรธเคือง หรือไม่ชอบใจแรงๆ"*

ตั้งแต่ก่อนยังไม่ได้ **"ปฏิบัติธรรม"** อาตมาก็เคย **"รำคาญ"**

มีประสบการณ์รู้อยู่ว่า *"ลีลา-ท่าทาง-ทำอย่างนี้ มันน่าหงุดหงิด น่ารำคาญ คนธรรมดาสามัญทนไม่ได้แล้ว คนใจร้อนขี้โกรธง่าย ก็จะโกรธไม่ชอบใจ"*

แล้วพวกคุณมีไหม ที่เหยียให้อาตมา **"รำคาญ"** ซึ่งไม่ใช่ด้วยเจตนาหรอก

แต่ก็ทำพฤติกรรม **"น่ารำคาญ"** มีแน่ๆ มีบ่อยๆ มีมากด้วย !

และหลายคนทำมากกว่า...น่ารำคาญ น่าให้ทุบ-น่าให้ตีก็มี ไม่ใช่แค่รำคาญ !

ในกระบวนการทำงาน กับวัตถุ กับคน อันไหน **"น่ารำคาญ"** มากกว่ากัน ?

ทำงานกับ **"คน"** นี่แหละ **น่ารำคาญที่สุด** แล้ว **จอมยั่วที่สุด** ก็คือ **"คน"**

แล้วอาตมามีไหม ที่เกิด "จิต" หงุดหงิด-รำคาญ-โกรธ ?

อาตมาว่า *"อาตมาได้ฝึกฝนมาแล้ว ทบทวนดูแล้วไม่มี อาการจิตไม่ได้โกรธเคือง-หงุดหงิด-รำคาญ"* แล้วอาตมาโกหกไหม พวกคุณก็ตามพิสูจน์เอา !

อาตมาว่า *"อาตมารู้เท่านั้น อาตมาไม่ได้เกิดอาการจิตอย่างนั้น"*

หลายๆ คน จึงเห็นว่า *"เรื่องอย่างนี้ อาตมาไม่น่าจะต้องมาอดทนทู่ซี้ทำเลย มันน่าเบื่อ น่ารำคาญจะตาย เขาก็เห็นกัน"*

แต่ทำไมอาตมามี **"ฉันทะ"** ตั้งใจทำอยู่ได้ ทำไมมาวุ่นทำอยู่อย่างนี้ ?

หลายคนก็สงสัยว่า *"อาตมามีจิตอะไร...ที่ยังทนทำ" !*

ก็เพราะอาตมาเห็นว่า ***"สิ่งนี้ดี" ใจอาตมา "เห็นความจริง รู้ความจริง" ว่า "ทำงานกับพวกเราอย่างนี้ดีจริงๆ เป็นประโยชน์คุณค่าจริงๆ ประเสริฐจริงๆ อาตมาไปทำงานอย่างอื่นไม่ประเสริฐเท่า ทำแม้จะดูจู้จี้-จุกจิก-น่ารำคาญ อาตมาก็ไม่รำคาญ เพราะอาตมาทำใจของอาตมาไม่ให้รำคาญแล้ว"***

อาตมา **จึงมี "ฉันทะ" เต็มใจทำ-ตั้งใจทำ-ยินดีทำ ต่างหาก !**

อาตมา **ไม่ได้ทนทำนะ ! ใจไม่ได้ทนทรมานอะไรเลย !**

อาตมามั่นใจในความเป็น อาตมาเป็นจริงได้ "จิตใจ" ของอาตมาดูอยู่-รู้อยู่ ว่า ***"อาตมาทำงานนี้ด้วย 'ฉันทะ-วิริยะ-จิตตะ-วิมังสา' หรือไม่ ?"***

อาตมาคิดว่า *"อาตมาแม่นเป้า จริงใจ"*

อาตมารู้ดีว่า *คนมี **"อิทธิบาท"** เป็นคนเจริญ คนมี **"นิวรณ์"** เป็นคนเสื่อม*

อาตมาแน่ใจว่า *"อาตมาเป็นคน **มี 'อิทธิบาท" ไม่มี 'นิวรณ์ ๕"** ไม่ติด ไม่ยินดีใน...กาม-พยาบาท-ฟุ้งซ่าน-ง่วงเหงา-เศร้าซึม-งงๆ-ลอยชาย-เปล่าดาย-ไร้คุณค่า"*

*หรือ มี **"นิวรณ์ ๕"** ประเภทฟุ้งซ่านฝอยเพ้อเจ้อไม่ได้เรื่องได้ราว (อุทธัจจะ)*

หรือเป็นคนที่ไม่เคยมีความรู้ที่ตัดสินได้เลย (วิจิกิจฉา) เอาแต่ถกเถียงตีรันฟันแทงเขา วันนี้พูดอย่างนี้ พรุ่งนี้พูดอย่างนั้น พูดขัดกันเสียแล้ว ไม่อยู่กับร่องกับรอยแล้ว

อาตมาว่า *"อาตมาไม่อยู่ในระบบของมนุษย์ ที่มี **'นิวรณ์ ๕'** อย่างนั้น"*

อาตมาว่า *"อาตมาอยู่ในระบบของมนุษย์...**มี 'อิทธิบาท ๔'** ของพระพุทธเจ้า"*

เมื่ออาตมาดูจิต-ดูใจ-ดูกรรมกิริยา ในชีวิตของอาตมาแล้ว อาตมาไม่มีปัญหา -ไม่ทุกข์-ไม่ฝืนใจ อาตมามี **"ฉันทะ"** ในการทำงาน ไม่เลี่ยง ไม่หลบ พยายามทำงานให้มากขึ้น *(โดยเงินเดือนศูนย์)* มี **"ฉันทะ"** ยินดีทำ ที่ไม่ใช่ **"กิเลสกามฉันทะ"**

อาตมามี **"ฉันทะ"** ยินดีพอใจพอสมควรในการรังสรรค์ หรือการสร้างต่อ *(ถ้ามนุษย์ไม่มีการรังสรรค์ **"ฉันทะ"** สร้างต่อ ทุกอย่างก็ด้วนกุด-ทรุดโทรม-ไม่เจริญ-ไม่พัฒนา)*

ถ้าอาตมามี **"ฉันทะ"** ยินดีพอใจ ได้ **"ทำดี"** นี้แล้ว มีความติดใจใน **"สิ่งดี"** นี้ จนปล่อยปละละวางไม่ได้ ก็เรื่องของใจอาตมา

อาตมาจะติด หรือไม่ติด เป็นใจของอาตมา อาตมาต้องล้างความยินดี หรือไม่ติดในสิ่งดีของอาตมาเอง เป็น **"ปัจเจก-ปัจจัตตัง"** ของอาตมาเอง

อาตมามี "อิทธิบาท" มี "ฉันทะ-วิริยะ-จิตตะ-วิมังสา" อาตมาใช้จิตอาตมาจับจิตอาตมาใส่ในสิ่งที่ดี เพื่อ"ยังกุศลให้ถึงพร้อม" *(กุสลัสสูปสัมปทา)*

อาตมาใช้ **"ญาณ-ปัญญา"** ของอาตมามากที่สุด เท่าที่อาตมาสามารถใช้ได้วิเคราะห์วิจัยอย่างเร็วแยบคายเสมอๆ เท่าที่มีสมรรถนะ **เพื่อ "ไม่ทำบาปทั้งปวง"** สิ่งใดเป็นบาป ไม่ให้เป็นบาป-เป็นชั่ว-เสื่อมเสีย-บกพร่อง *(สัพพปาปัสสะ อกรณัง)*

ด้วยจิตที่ต้องตรวจดูตนเองว่า *"อาตมามี **'กิเลส'** หรือไม่ ? เป็น **"จิตบริสุทธิ์ผ่องแผ้ว"** หรือไม่ ?" (สจิตตปริโยทปนัง)*

แม้แต่ **"จิต"** นี้ มี **กิเลส** หลงยินดี หลงอยากได้สรรเสริญมาให้แก่ตน หรือนึกว่า *"ทำแล้วมันดี-อร่อยดี-เป็นสุขดี ถ้าไม่ได้ทำงานนี้แล้ว เราจะพลุ่งพล่านฟุ้งซ่าน"*

อาตมาตรวจตนเองดูแล้ว *จะให้ไปหลงทำงาน-ติดงาน...อาตมาไม่ติดหรอก*

ยิ่งเรียนรู้ **"โลกธรรม"** ทำงานไปแล้ว...ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-สุข...ก็ไม่ได้ ซ้ำถูกด่ามากกว่าได้รับสรรเสริญด้วย โธ่ ! แล้วจะติดอะไร จึงป่วยการกล่าวไปไยกับการหลงติดงาน เพราะมันเมื่อยเหนื่อย ถ้าไม่ได้ทำงาน...ก็เบา-ก็ว่าง-ก็ง่าย นะสิ !

อาตมายังรู้สึก ยังเห็นลอยๆ ไรๆ ของตัวเอง ที่ต้องระวังด้วยซ้ำไปว่า *"บางทีเราพักมากไปแล้วนะ ถือโอกาสอยู่ว่างมากเกินไปแล้วนะ เลี่ยงๆ ตีกิน ขี้เกียจจะเข้าตัวนะ งานก็เยอะ กำลังวังชาก็ดี โอกาสก็มี ควรจะหยิบ จะทำงานโน้น-งานนี้*

เราจะลอยชายอยู่ทำไม อาตมายังรู้ตัวเลย ต้องเตือนตนๆ อาตมาเตือนตนอยู่นะ ไม่เช่นนั้น...จะกลายเป็นคนลอยชายขี้เกียจ"

ตัว **"ขี้เกียจ" อาตมาไม่เอาแน่ๆ** ต้องพยายามแก้กลับตลอดเวลา

อาตมาพาพวกเรา (ชาวอโศก) ทำงาน แม้ต้อง...*ขนดิน-ขนทราย-ขนหญ้า ฯ*
ก็อย่าคิดว่า *"ไม่ได้อยู่ในหลักประพฤติปฏิบัติ"*
อาตมา...**ไม่ได้หลอกกินแรงงานพวกคุณฟรี วัดนี้ไม่ใช่ของอาตมา**
อาตมา...**ไปเมื่อไหร่ก็ไปได้** สิ่งที่สร้างก่อขึ้น อาตมาดูแล มากไปอาตมาไม่ให้สร้าง น้อยไปก็ทำขึ้นเพื่อประโยชน์ที่พวกเราจะใช้ สำหรับอาตมาเองไม่มีปัญหา **ทำเพื่อพวกคุณ เป็นศาสนสมบัติ เป็นของธรรมะ** เป็นของกลางที่เราร่วมกันใช้อาศัยเพื่อพัฒนาศึกษา **ทำให้เขาใช้นี่แหละ เป็นบุญแล้วโดยสัจจะ** แม้เราจะไม่ได้ใช้เลย
แต่ที่เราไม่อยากทำ ทั้งๆ ที่เราก็ร่วมใช้ได้อาศัยด้วย ก็เพราะ **"กิเลส" ขี้เกียจ รังเกียจ** เห็นว่า *"ไม่ใช่ของเรา"* แม้ไม่ใช่ของคุณ...ก็ช่วยกันทำหน่อย !
ทำให้เขาใช้...ก็ได้บุญแล้ว ควรจะปรับจิตตัวเองให้เห็นจริงว่า ***"ชีวิตมนุษย์มีคุณค่าความดีงามอยู่ที่การงาน ไม่ใช่สูงสุดอยู่ที่การนั่งหลับตานิ่งเฉย"***
วันทั้งวัน **ท่านไม่ได้ทำอะไรเลย ท่านสงบเหลือเกิน** นั้นหรือคือเป้าหมาย ?!
อาตมาขอยืนยันว่า ***"เป้าหมายอย่างนี้ อาตมาทำลายทิ้งแล้ว ไม่เอา !"***
อาตมาจะทำ ***"เป้าหมายของชีวิต" ที่ใช้ "มรรคองค์ ๘" เป็นหลักการ***
จนกระทั่งให้ถึง **"สัมมาอาริยมรรค" สมบูรณ์**

✪ จิต คิด นิมิต ฝัน

[เก็บความจากการอบรมทำวัตรเช้านักบวชชาวอโศก ๒๕ ก.พ. ๒๕๑๘ (วันมาฆบูชา)]

"จิต" ของคนเรา เป็น "พลังงาน" อย่างหนึ่ง อยู่ที่ตัวเราเอง

ถ้าสมมุติว่า *"มันออกไปรับรู้นอกตัว (ที่จริงจิตไม่ออกไปไหนหรอก) ออกไปอ่านเรื่องนั้น-เรื่องนี้ ที่สามารถรู้ได้โดยหยาบ หรือโดยละเอียดก็ตาม ก็อาจสามารถรู้ได้จริงๆ ในรูปร่างที่ชัดเจนบ้าง-ไม่ชัดเจนบ้าง รู้ความไกลบ้าง-ใกล้บ้าง"*

เช่น *คนเดินทางมาหายังไม่ถึง เราก็รู้ได้ว่า "เขากำลังเดินทางมาหาเรา"*

แต่ความละเอียดลออของความใกล้-ไกล...ไม่รู้ ! ที่จริงเขาเดินมาจวนถึงแล้ว แต่เรานึกว่า...ไกล...ก็มี ! หรือยังอีกตั้งไกล แต่เรานึกว่า...ใกล้...ก็มี ! หรือสัญญารู้อันนี้ ไม่สามารถไปอ่านรู้ได้ละเอียดลออถึง...คนนี้เป็นอย่างนี้...ใส่เสื้อผ้าอย่างโน้นอย่างนี้ ก็ได้ ก็มี ! แต่รู้ถูกแล้วว่า "เขาเดินทางมาหา เป็นแต่ว่าความสามารถของจิตเรารับรู้ได้ยังไม่ละเอียดมากพอ หรือไม่ละเอียดพอ"

"จิต" ที่สามารถพร้อมมูล ก็จะรู้ชัดเจนเห็นจริงได้ *คนนี้เดินทางมาถึงจุดนี้ แต่งตัวอย่างนี้-รูปร่างหน้าตาอย่างนี้ รู้เป็นปัจจุบันถูกต้องชัดเจน...ก็เป็นได้ !*

ใครจะส่ง "จิต" ไปรู้อะไรต่ออิอะไรในโลกนี้ ผมไม่ประหลาดใจเลย !

ผมเองนี่ นอนหลับ หรือไม่หลับ **ผมก็ไม่เคยพยายามที่จะ "เพ่งจิต" หรือ "ใช้จิต" ออกไปเป็น "พลังงาน" ที่จะไปคอยรู้-ดักรู้ ผมไม่ค่อยรู้-ไม่ค่อยทำ !**

และผมเองก็ไม่โน้มน้อมจะทำ **ไม่ต้องการจะทำด้วย** จึงไม่ได้ฝึกปรือ ไม่ได้เอา **"พลังงานจิต"** มาใช้อย่างนี้ จึงไม่มีสิปปะ ไม่มีความชำนาญ และไม่ได้ทำ !

สำหรับ **"พลังงาน" ที่ส่งมาเองโดยแรง แล้วผมสามารถรับกระทบ "พลัง" นั้นได้เอง ผมจะรู้ได้ "จิต" ผมช่วงนั้นต้องว่างลงก่อนด้วย** จึงจะรู้สิ่งที่ส่งมาเองโดยแรงนั้น ถ้าไม่ว่าง...ผมก็ไม่รู้ ! แต่ **"จิต"** ตัวเองจะโน้มน้อมไปทำ...ไม่มี ! *(พระพุทธเจ้าไม่สรรเสริญ...อิทธิปาฏิหาริย์–อาเทสนาปาฏิหาริย์ แต่พระองค์สรรเสริญ..."อนุสาสนีปาฏิหาริย์")*

ฉะนั้น คนที่บอกว่า *"จะส่งจิตมาให้ผมรู้...ผมไม่อาจรู้ได้ !"*

"ความคิด" ของคนเรา ก็เป็น "พลังงาน" ที่ส่งกระจายออกไปทั่ว

"แรงพลังงาน" ในโลกนี้ มีการกระทบกันอยู่เสมอ แล้ว **"พลังงาน"** ของใครก็ตาม ถ้าสามารถผ่าน...ทะลุหัวกะโหลก-ทะลุมันสมอง...เข้าไปรับรู้ **"พลังงานความคิด"** ของเรานั้นได้ แล้วเขาสามารถอ่านออกได้ ก็รู้กันได้ !

"นิมิต" กับ "ฝัน" ก็ไม่ใช่อันเดียวกัน !

ใน **"อารมณ์ของความฝัน" จิต...ก็ไม่ได้หลับ** แต่มี **"พลังงานของ จิต"** ที่ทำงานเอง ไปเพ่งรู้ใน **"อารมณ์"** ชั่วแวบ-ชั่วคราว มีรูป มีเรื่องอะไรๆ ตามเรื่อง ตามสภาพ ที่เกี่ยวข้องกับบรรยากาศแรงพลังงานข้างนอก ก็รู้ได้ เป็นเรื่องธรรมดาๆ

"ฝัน" ต่างกับ **"นิมิต"** ตรงที่ **"จิต"** ของเรามี **"โลภะ-โทสะ-โมหะ"** ประกอบเรียกว่า **"ฝัน"** ยิ่ง **"จิต"** โน้มน้อมต้องการเพื่อตัวเอง *(ราคะ)* ก็เรียกว่า **"ฝันแท้ๆ"**

สิ่งที่ผมทำผมคิดอยู่ขณะนี้ ผมบอกพวกคุณได้อย่างเดียวว่า *"จิตของผมทำงานมากที่สุด ไม่ว่า...ยืน-เดิน-นั่ง-นอน-ขี้-เยี่ยว-กิน-อยู่-หลับ-ฝัน"* ก็คือ ***"การพยายามเพ่งแทงบัญญัติ-ภาษา-สมมุติโลกทั้งหลาย ให้รู้ละเอียดลึกซึ้งมากที่สุด"***

ผมต้องการให้ **"จิต"** ทำงานปรุงบัญญัติต่างๆ เพื่อจะเรียนรู้ **"สมมุติสัจจะ"** ในโลก ให้ได้มากที่สุด **แม้แต่นอนหลับ "จิต" ผมก็ทำงาน** เพื่อที่จะเรียนรู้บัญญัติ

ผมพยายามทำงานนี้อยู่ **"จิต"** ของผม จึง **"ทำงาน"** ตลอดเวลา !

"นิมิต" ที่ผมมี จึงไม่ค่อยจะเกี่ยวข้องกับคนนี้มา-คนนี้ไป มีเรื่องนั้น-รู้เรื่องนี้ล่วงหน้า ไม่มี ! เพราะ **"จิต"** ไม่โน้มน้อมไปรู้เลย และผมก็ไม่ได้ทำ !

งานที่ผมต้องการนี้ ผมต้องการ "โพธิญาณ" อย่างเดียว ต้องการรู้ "โพธิ" ต้องการรู้ "สมมุติสัจจะ" กับ "ปรมัตถสัจจะ" ให้ละเอียดลออที่สุดเท่านั้น

ฉะนั้น ทุกวันๆ ชีวิตที่เป็นไปอยู่โดยส่วนตัวของผม ไม่ว่าจะเดิน-กิน-หลับ-นอน-นั่ง-ไป-มา แม้แต่ขณะพักผ่อน **"จิต"** ที่เหลืออยู่ ก็จะทำงานเรื่องนี้เรื่องเดียว

ในช่วงที่ไม่ว่าง แล้ว "จิต" ผมมัวแต่ปรุง แม้นั่งหลับตา หรือนอน ก็เหมือนกัน มีเรื่องเดียว คือ *"ปรุงบัญญัติต่างๆ ในโลก ทั้งภาษาที่เอามาเกี่ยวข้อง ทั้งที่ไม่เป็นภาษา แต่เป็นบัญญัติ เป็นรูปธรรม-นามธรรมต่างๆ นานา"*

ทั้งหมดทั้งมวลก็เอามาแยกแยะปรุง **"ธัมมวิจัย"** แจกแจงออก เพื่อที่จะให้รู้ลึกซึ้งถึง **สภาพหมุนรอบเชิงซ้อน** ที่ติดต่อเกี่ยวพันกันไปอย่างนั้นอย่างนี้ ในงานที่กำลังทำอยู่ รวมทั้งงานที่ประกอบเชื่อมโยงกัน หรืองานที่จะสามารถรู้ได้ส่วนตน

ก็คือ **งานที่จะยังศาสนาให้ดำเนินไป ยังแต่ละบุคคลที่ได้มาร่วมอยู่ในแวดวง "อโศก" แล้ว ให้ทุกผู้ทุกคนเป็นไปด้วยดี ประกอบด้วย "ประโยชน์ตน" และให้สามารถเข้าใจใน "ประโยชน์ผู้อื่น"**

✪ โภชนากร เภสัชกร

ความตั้งอยู่-ทรงอยู่-ดำเนินไป และความเจริญ ย่อมอาศัย "อาหาร"

ผู้ที่มีการศึกษา-มีปัญญาเข้าใจใน คำว่า **"อาหาร"** แล้วรู้จักสร้าง **"อาหารที่เป็นกุศล"** ให้แก่ตน ผู้นั้นย่อมเจริญ ย่อมดำเนินไปสู่ความประเสริฐ สู่ความเจริญได้ยิ่งๆ ไม่มีที่สิ้นสุด

ดังนั้น **ทุกคนที่หวังความเจริญ หวังความประเสริฐ**

จึงควรศึกษา **"อาหารที่เป็นกุศล"** และศึกษาวิธีสร้าง **"อาหารที่เป็นกุศล"** อย่างมีปัญญา อย่างเข้าใจเป็นสัจจะ

แล้วพึงกระทำ **"อาหารที่เป็นกุศล"** ให้แก่ชีวิตตน อย่างขยัน-อุตสาหะ-วิริยะ-พากเพียร จนแคล่วคล่อง เราจะเป็นผู้ที่สมประสงค์ ชีวิตจะดำเนินไป...มีความเจริญ-มีความประเสริฐ อยู่อย่างยืนยาว

และแค่ "สัจธรรม" แห่ง "การกิน" เรื่องเดียวนั้นนั่นแหละ !

โลกปัจจุบันนี้ มี "เวลา" มี "ผลผลิต" ต่างๆ ให้เราผลาญเล่นเกินสมดุล ***(กินฟุ่มเฟือยล้างผลาญ)*** **จนไม่ต้องคำนึงถึงเพื่อนร่วมโลกแล้วหรือว่า** ***...เขากำลังมี "ทุกข์"...!***

คนมีความต้องการสร้างสิ่งที่จะมาสังเคราะห์ร่างกายและชีวิต...ให้มีคุณค่า

อาตมาก็มี **"มโนสัญเจตนา"** ที่จะสังเคราะห์ **"อาหาร"** และ **"ยา"** ขึ้นมาให้แก่คนในโลก โดยอาตมาจะสร้างให้เป็น **"อาหาร"** *(ที่เป็นกุศล)* และ **"ยาบำรุง"** ทั้งในรูปของ **"กวฬิงการาหาร ผัสสาหาร** และ **วิญญาณาหาร"**

ให้เป็น **"อาหาร" ที่บำรุง "วิญญาณ" ให้มีคุณค่า ให้มีประโยชน์**

ให้เป็น **"ยา" ที่จะรักษา "วิญญาณ" ให้หายจากโรคที่มีกิเลสเกาะกุมอยู่**

จะเรียกว่า **"อาหาร"** ก็เป็น **"อาหาร" บำรุงวิญญาณ ให้หลุดพ้นจากกิเลส**

จะเรียกว่า **"ยา"** ก็เป็น **"ยา" รักษาจิตวิญญาณ รักษากรรม รักษากิริยา และรักษาอารมณ์ มิให้ตกเป็นทาส "โลกอบาย-โลกกาม-โลกธรรม-โลกอัตตา"**

อาตมาเป็น **"โภชนากร"** ที่ปรุง **"อาหารทางวิญญาณ"**

อาตมาเป็น **"เภสัชกร"** ที่ปรุง **"ยารักษาวิญญาณ"**

✪ บริโภค ๔

"บริโภค" คือ "การกิน การใช้" *(การเอาข้าวของสิ่งใดๆ ไปทำประโยชน์กับตน)*

"ปัจจัย ๔" เป็นสิ่งจำเป็นที่คนเราต้องบริโภคใช้สอยในชีวิต

ใน **"ปัจจัย ๔"** ก็มีทั้ง **"บริโภคนอก"** คือ ***"เครื่องนุ่งห่ม, ที่อยู่อาศัย"***

และ **"บริโภคใน"** ก็คือ ***"อาหาร, ยารักษาโรค"***

ผู้ได้สิ่งเหล่านี้มาแล้ว *การจะใช้-จะกิน-จะอยู่ก็ตาม* ***ผู้นั้นบริโภคอย่างไร ?*** *อย่างผู้* ***"มีสิทธิ"*** *หรือ* ***"ไม่มีสิทธิ"*** *หรืออย่าง* ***"ขาดทุน"*** *ไม่มีกำไรในการบริโภค*

ขอยืนยันว่า ***ทุกคนต้อง "บริโภค" จำเป็นต้องกิน-ต้องใช้-ต้องสลายสังเคราะห์ไปกับตัว ทุกคนจึงต้องกินน้อย-ใช้น้อย-ไม่ผลาญวัตถุดิบทรัพยากรของโลก***

ยิ่งเป็น **"คนโง่ๆ" ไม่มี "ปัญญา" ไม่มี "ภูมิธรรม"** ***ก็จะ "บริโภค" ใช้สอยวัตถุดิบทรัพยากรธรรมชาติ อย่างทำลาย-เผาผลาญ-เปลืองเปล่า-กินใช้มาก สลายคุณค่าวัสดุข้าวของวัตถุดิบออกไปได้เร็วไวที่สุด*** **ก็เป็น "คนเลวสุดๆ" ไม่ดีเลย !**

แต่ **ในทาง "ธรรม"** ***ถ้าสามารถสลาย-ทำลาย-เผาผลาญ "กิเลส-อัตตา" ออกไปได้เร็วไวที่สุด*** **ก็เป็น "ยอดคนสุดๆ" เหมือนกัน คือ "ดีที่สุด" !**

"บริโภค ๔" คือ หลักการบริโภคอย่าง "เลวที่สุด" ไปจนถึง "ดีที่สุด"

๑. เถยยบริโภค *(ขโมย)* **๒. อิณบริโภค** *(เป็นหนี้)*

๓. ทายัชชบริโภค *(ทายาท)* **๔. สามีบริโภค** *(เจ้าของ)*

การกิน-ใช้-มี-เป็นอะไรๆ ในโลกนี้ จะเป็นไปอยู่ในหลักของ "บริโภค ๔"
ถ้าไม่รู้หลักการขั้นตอน ไม่มีความรู้ในทาง "ธรรม" เราจะไม่สังวรระวัง !
ชีวิตต่อไปจะไม่ได้เป็น "คน" แม้ชาตินี้ก็เหมือนไม่ใช่ "คน" !
ชีวิตจะเลวทรามตกต่ำ ก็เพราะ "การบริโภค" ที่ไม่สังวรระวัง !

๑. เถยยบริโภค *(เถยยะ หรือไถยยะ แปลว่า การขโมย)* คือ *"การบริโภคอย่างลักขโมย-โจรกรรม-ทุจริต-ขี้โกง-เอาเปรียบ-เอามาไม่ให้เขารู้ตัว"* **เลวที่สุด-หนักที่สุด !**

ผู้ใดไม่มีส่วนเกี่ยวข้อง-ไม่มีเชื้อเยื่อใย-ไม่มีสิทธิ์-ไม่มีส่วน ที่พอเป็นไปให้มี **"คุณค่า"** แลกเปลี่ยน โดยปริยาย มีสิ่งสมมุติรองรับ ปางนี้ก็ไม่มี ปางก่อนก็ไม่มี แล้วไปเอาของเขามาบริโภคใช้สอย อย่างนี้เรียกว่า **"เถยยบริโภค"** เป็นการบริโภค

ใช้สอยเหมือนอย่างคนขโมย เพราะไม่มีส่วน-ไม่มีสิทธิ-ไม่อยู่ในภาวะที่สมควร

"เถยยบริโภค" ที่เป็นฐานต่ำๆ เห็นชัดๆ โดยวัตถุธรรม ก็คือ *คนที่มีกรรมกิริยาการกิน-การใช้สอยวัตถุต่างๆ โดยการไปเอาของเขามาอย่าง...**มิจฉาชีพ-ทุจริต-อกุศล-โจรกรรม-ลักขโมย*** **กินอย่าง "เถยยบริโภค" แบบนี้ ชีวิตตกต่ำเลวทราม ไม่มีทางได้เกิดมาเป็นผู้คน ต้องเกิดมาใช้หนี้กรรม** ทางโลกเขาก็ต้องตามจับไปติดคุก ถ้าถึงขั้นปล้นจี้ฆ่าเขา ก็ต้องถูกประหารชีวิตให้ตายตกไปตามกัน ก็ไม่ต้องได้กิน-ได้ใช้ต่อ ตามที่เห็นๆ อยู่ ก็เพราะ **"กิน"** แบบลักขโมย-แบบโจรกรรม

หรือ **ไม่ใช่ลูกหลานทายาท** *ไปอาศัยเกี่ยวข้องอยู่กับบ้านเรือนใดก็ตาม ก็พรางลวง-ฉลาดโกง-หน้าไหว้หลังหลอก-พูดเก่งฉอเลาะ-หลอกล่อ-ใช้เลศเล่ห์ ให้เจ้าบ้าน-เจ้าเรือนหลงลม ไม่ได้ช่วยสร้างสรรมีแต่ผลาญพร่าทำลาย พาคนในบ้านที่เขาดีไปเลวทรามตกต่ำ พาเล่นหวยมั่วอบายหลงระเริงเสพติด แล้วตัวเองก็อาศัยกินบริโภคใช้สอย* **อย่างนี้ก็เป็น "เถยยบริโภค" เป็นผู้แอบแฝงลักฉกขโมยกิน**

หรือ **คนรับใช้ที่เข้าไปทำงานในบ้าน** *แล้วมี **"จิตใจ"** โลภโมโทสันขี้เกียจ ไม่สร้างสรร เงินเดือนก็เอา-ทำงานก็น้อย-เงินก็ยักยอก คนรับใช้แบบนี้ใครอยากจะเลี้ยงไว้ ?* **อย่างนี้ก็เป็น "เถยยบริโภค" กินอย่างขโมย**

หรือ **เป็นคนในสังคม** *ที่ทำตัวเหลวไหลเผาผลาญวัตถุทรัพยากรต่างๆ มันสมองปัญญาถูกกิเลสครอบงำ จูงดึงคนในสังคมที่ดีสร้างสรรอยู่ ให้กลับกลายเป็นคนล้มเหลวทรุดโทรมเสื่อมต่ำ* **คนอย่างนี้ ก็คือ คนที่เป็นอยู่อย่าง "เถยยบริโภค"**

หรือ **เป็นนักบวช ผู้อาศัยใบบุญของศาสนา** *ชาวบ้านกราบไหว้-บูชา-เชื่อถือ-ยกให้-ไว้ใจแล้ว ว่า "เป็นคนดีประเสริฐ-มีประโยชน์ กินแล้วไม่ผลาญพร่าข้าวของที่เขานำมาถวายทำบุญให้ด้วยศรัทธา มีส่วนแห่งน้ำใจสูงมาก...ราคาก็ยิ่งแพงมาก แล้วทำตัวไม่ดีหลอกลวงชาวบ้าน ก็เท่ากับกินก้อนเหล็กเผาไฟแดงๆ บาปเหลือกำลัง* **อย่างนี้ยิ่ง "เถยยะ มหาเถยยะ" ตกนรกหมกไหม้ ฐานะ "นักบวช" จึงอยู่ในฐานะ "เถยยบริโภค" ได้ง่ายมาก ! ต้องสังวรสำรวมระวังให้มาก !**

หรือ **เป็นคนมาอยู่อาศัยในวัด** *ไม่ใช่ทายาทที่มีคุณธรรมทางธรรม มาจากไหนก็ไม่รู้ ก็ต้องถือว่า "เป็นผู้นอก ผู้ใหม่ ผู้ไกล ผู้อาศัย" ยิ่งมากินมาใช้ของวัดที่เขาให้ด้วยศรัทธา แล้วไม่ทำงานสร้างสรรช่วยเหลือเฟือฟายอะไรเลย ก็ยิ่งเป็นหนี้สูงกว่ากินใช้ของชาวบ้าน ! บาปเหลือหลาย !* **อย่างนี้ก็เป็น "เถยยบริโภค"**

หรือ **ลูกศิษย์วัดอย่างโลกทั่วๆ ไป** *ที่เป็นกันอยู่ทุกวันนี้ ให้* ***"พระ"*** *หาเงินให้ใช้ด้วย แล้ว* ***"พระ" ก็ไม่รู้จักคุณธรรม ใช้คนอย่างทาสีทาสาอย่างคนใช้*** *ลูกศิษย์ก็เป็นเหมือนคนใช้ อยู่อาศัยเรียน หรือทำงานอะไรก็แล้วแต่ เอาเปรียบเอารัดอาศัยของวัด อาจารย์ร่ำรวยก็ขอแบ่ง-ขอใช้-ต้องให้เงินเดือน แล้วทำตัวประจบประแจงใช้เลศเล่ห์ให้อาจารย์รักอย่างกับลูกหลาน หรือไม่ก็เลวขโมยทรัพย์สินข้าวของเงินทองของอาจารย์เลย* **อย่างนี้ก็ "เถยยบริโภค" ที่เลวใหญ่ เป็นหนี้เวรกรรมกันอย่างแพงๆ สูงๆ** ลักษณะลูกศิษย์วัดแบบนี้ มีมากในวัดวาต่างๆ ไม่มีคุณค่าเพียงพอ ต่างไม่เข้าใจใน **"ภูมิธรรม"** ไม่รู้ธรรม-ไม่รู้วินัย-ไม่เข้าใจจารีตระเบียบประเพณี นอกศีล-ผิดทำนองคลองธรรมของ **"พระพุทธเจ้า"** ที่ไม่ให้เลี้ยงทาสา-กุมารา-กุมารี ทำให้ **"พระ" เลวลง** เป็นบาปกรรมกันอยู่ **พาอาจารย์เป็นบาป ทั้งฉุดศาสนาต่ำลง**

"พระ" จะต้องให้คนมา "ขอรับใช้" ด้วย "ศรัทธา" เลื่อมใส เพราะเห็นใน "คุณธรรม" แล้ว "พระ" ก็จะต้องรับเอาแต่ส่วนที่จำเป็น

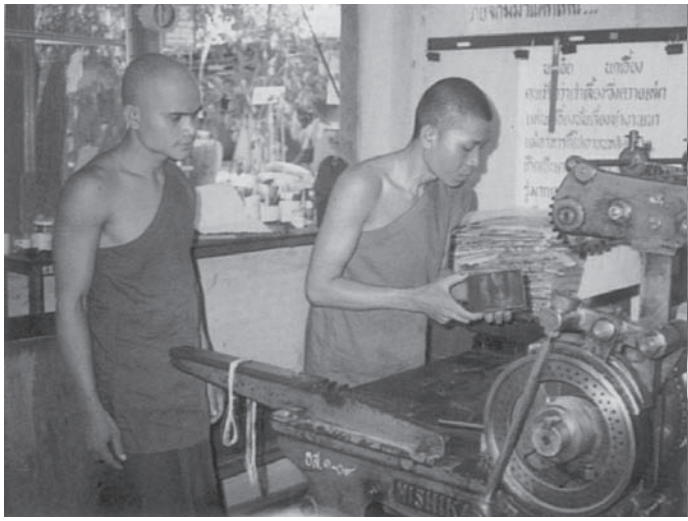

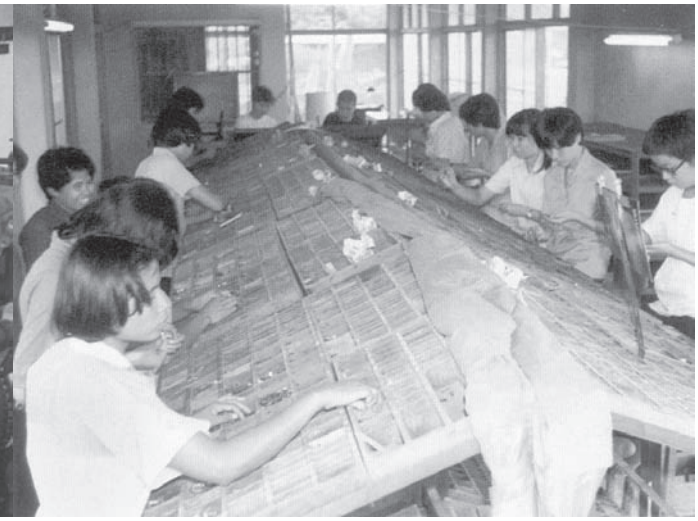

วัดเรา **"ชาวอโศก" ไม่เอาเปรียบใคร มีแต่การงานเสียสละ ไม่มีลูกศิษย์แบบนี้ ไม่มีคนวัดอย่างทาสคนใช้** ผู้มาอาศัยวัดอยู่ **"ปฏิบัติธรรม"** ประจำ หรือจรก็ตาม ได้อาศัยเสนาสนะที่หลับ-ที่นอน-ที่นั่ง-ที่เรียน-ของกิน-ของใช้ **"บริโภค"** สิ่งเหล่านี้ อย่าให้เป็นสิ่งที่ไม่ดีเหมือนอย่าง **"เถยยบริโภค"** คือ *เราต้อง* ***"ปฏิบัติธรรม"*** *เรียนรู้ฝึกตนเป็นคนดี-คนประเสริฐ-มีประโยชน์ พยายามทำตนให้เข้าข่ายที่ดีขึ้น สร้างสรรขยันทำงาน หัดเป็นคนกินน้อย-ใช้น้อย-ประหยัด-มัธยัสถ์ด้วย*

ค่าของ **"นามธรรม"** *(บุญ-บาป)* มีความซับซ้อนเป็น **"อจินไตย"** เห็นได้ยากนะ

๒. อิณบริโภค *(อิณะ แปลว่า เป็นหนี้ ของควรยืม)* คือ *"การบริโภคอย่างเป็นหนี้"* อย่างนี้ก็ยังใช้ไม่ได้ เพราะไม่มีสิทธิ์-ไม่มีส่วนเกี่ยวเกาะอย่างสมเหมาะสมควร ยังต้องอาศัยเขา...ให้เขาอนุญาต ก็มีสิทธิ์-มีส่วนบ้าง หรือขอยืม จึงเป็น **"หนี้"**

แต่ **"อิณบริโภค"** ก็ยังดีกว่า **"เถยยบริโภค"** *("เถยยะ" นั้น **เขาไม่ให้** ต้องแอบ ฉกฉวยเอา แย่งชิง ทุจริต ขี้โกง ลักขโมย ปล้น จี้ ต้องแอบกิน แอบใช้ ก็ยิ่งบาปกว่า)*

ถ้าเราไม่ทำ-ไม่สร้างสรรเอง คอยแต่จะขอเขา-กินแรงคนอื่น-รอกินของฟรี ก็เป็น **"หนี้"** *(ยิ่งขโมยทุจริตจัดจ้าน อย่าง **"เถยยบริโภค"** ก็ยิ่งเป็นหนี้เวร-หนี้กรรม)*

เช่น **คนกระยาจกเข็ญใจ ได้ของฟรีจากคนอื่นมาบริโภค** หรือได้รับทานจากผู้มีศรัทธาเลื่อมใส ใจดีเผื่อแผ่แจกจ่ายเจือจานเลี้ยงดูช่วยเหลือเกื้อกูล *แล้วหลงตนว่า **"กำไร"** ไม่มี ! เพราะนั่นคือ **"ขาดทุน"** แล้ว !* เรียกว่า **"อิณบริโภค"** ได้เป็นการรับมาบริโภคที่ยังเป็น **"หนี้"** อยู่ อย่างน้อยก็เป็น **"หนี้บุญคุณ"**

ถ้า **ผู้ที่ให้กิน-ให้ใช้ แล้วก็ยังจดจำ-ถือสา-คิดดอก-ทวงบุญ-เอาคุณ** ให้แบบนั้นก็เหมือนกับ **"ให้ยืม-ให้กู้" เป็นการให้ที่ไม่บริสุทธิ์ ผู้รับต้องรับอย่างระมัดระวัง**

แม้ **ผู้ให้จะไม่ถือสาติดยึดบุญคุณ** ปลดปล่อยปลงวางแล้วก็ตาม ก็ยังถือว่า **"เป็นหนี้"** โดยสภาวะปรมัตถ์แล้ว ตึกลับ ยิ่งผู้ให้ไม่ยึดถือจดจำ ให้อย่างปล่อยวาง -อย่างจิตว่าง-อย่างรู้เข้าใจด้วยปัญญา ไม่ถือสา-ไม่มีมานะ-ไม่หวงแหน-ไม่ต้องการแลกเปลี่ยนใดๆ เลย **ผู้ให้นั้น...ให้ด้วยค่าสูง ผู้รับ...ยิ่งเป็นหนี้สูง-เป็นหนี้แพง !**

๓. ทายัชชบริโภค คือ *"การบริโภคอย่างทายาท-อย่างผู้รับมรดก เป็นผู้มีสิทธิ์-มีส่วน-มีบุญ เป็น **"ทายาท"** ก็อาศัยรับจากผู้เป็นพ่อแม่กิน ก็กินบุญเก่า" (ถ้าไม่ทำบุญเพิ่มก็หมดได้ จนเป็นหนี้-เป็นโจร)*

แม้เป็น **"บุญเก่า"** ของเราแต่ชาติปางก่อน เกิดมาคาบช้อนเงินช้อนทอง เป็นลูกคนร่ำรวย เป็นทายาทได้รับมรดก หรือได้มาโดยง่ายดาย ได้อย่างบังเอิญ ก็เป็น **"บุญเก่า"** ทั้งสิ้น แล้วเราก็เลวเหลวไหลนั่งกินแต่ **"บุญเก่า"** กินไปๆ ก็ไม่เหลือ !

ยิ่งเป็นทายาท-เป็นลูกหลานโดยรูปธรรม *แล้วก็เผาผลาญ-ทำเลว-เหลวแหลก -ไม่สร้างสรร-ทำฉิบหายในอบายมุข นิสัยก็เลวเหมือนไอ้โจร กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม **"ชั่วๆ เลวๆ"** อย่างที่เห็นๆ อยู่ในสังคม* ก็คือ อยู่อย่าง **"เถยยบริโภค"** ทำลาย **"บุญเก่า"** ของตัวเอง ตกต่ำยิ่งกว่า **"อิณะ"** ก็ยิ่งกว่าเป็น **"หนี้"** จึงเรียกว่า **"เถยยะ"** มีพฤติกรรมเลวทรามแบบนี้ **แม้เป็นทายาทก็เหมือนไอ้โจรขโมย เป็นหนี้-หมดบุญ-หมดมรดกตั้งแต่เป็นๆ** *(พ่อแม่สุดทนก็ต้องแจ้งให้ตำรวจจับตามที่เป็นข่าว)*

ผู้เข้ามาอาศัยอยู่ในวัดนี้ ตั้งใจจะมาประพฤติธรรม มีพฤติกรรมสิ่งแสดง ด้วยการตั้งใจปฏิบัติบำเพ็ญธรรมจริงๆ **ไม่ดูดายขยันสร้างสรร** รู้จักแก่นสารสาระ **เป็นผู้ช่วยเหลืออย่างดี** ก็ยิ่งมีคุณค่า-มีรากฐาน-มีสิทธิ์-มีส่วน-มีแกน-มีเชื้อ-มีแก่นอันเดียวกัน ก็นับเป็นญาติ-เป็นน้อง-เป็นลูกโดยธรรม **ก็เป็น "ทายาท" จริงๆ**

แม้เราไม่เก่งสร้างสรรได้เท่านี้ ไม่ใช่แก่นแกนของนักปฏิบัติที่มีคุณธรรมจริง ก็อาศัยคุณธรรมของผู้ทรงธรรมที่มีเสขิยวัตรอันงามพร้อมรับแบ่งปัน-บริโภคใช้สอยไป เหมือนอย่าง **"ทายาท"** ผู้รับมรดก ก็บริโภคอย่าง **"ไม่เป็นหนี้-ไม่เป็นขโมย"**

"กรรม" ทาง "กาย-วจี-มโน" เป็นเครื่องแบ่ง เป็นเครื่องจำแนกสัตว์ เป็นเครื่องแสดงความเป็น "ทายาท" ที่แท้จริง

๔. <u>สามีบริโภค</u> คือ *<u>"การบริโภคอย่างเป็นเจ้าของ อย่างผู้มีสิทธิ"</u>* **ถือว่าดีที่สุด**

"ทายัชชบริโภค" ก็ยังคาบเกี่ยวกับ **"อิณบริโภค"** คือ *"กินอย่างเป็นหนี้"*

สู้ **"สามีบริโภค"** ไม่ได้ นั่นคือ ***"สร้างสรรขยัน-ทำเอง-มีเอง-เป็นเอง ไม่กินแรงใคร-ไม่ได้ขโมย-ไม่ได้ขอยืม-ไม่เป็นหนี้-ไม่ได้เอามรดกจากใคร"***

บริโภคใช้สอยของเราเอง จึง **"มีสิทธิ์-มีส่วน"** เต็มที่โดย **"สุจริต"**

ถ้าสร้างสรรจนเป็น **"สามีบริโภค"** ของตนเอง ***แล้วก็เผื่อแผ่แบ่งปันให้คนอื่นไป ไม่ทวงบุญคุณ เขาจะรับในฐานะอย่างทายาท-เป็นหนี้-หรือขโมยไป ก็เรื่องของเขามาเอาไป*** เราผู้เป็นเจ้าของก็เหมือนได้ **"กำไร"** เพราะเขามาเอาไป เขาก็ติดหนี้เรา แม้เป็น **"ทายาท"** ก็ต้องกตัญญูกตเวที จะว่า **"กำไร"** ก็ใช่ !

แต่ถ้าสร้างสรรจนเป็น **"สามีบริโภค"** ของตนเองก็ตาม ***แล้วมีพฤติกรรมเลวทราม-ทำลายฉิบหายในอบายมุข โง่เง่าเผาผลาญ-เหลวไหล-ไม่เข้าท่า*** อย่างนี้จะไปเหลืออะไร ก็เหมือน **"ลักขโมย-โจรกรรม"** ของตนเอง หนักเข้าก็ไม่พอกับที่ตัวสร้างสรร ที่สุดก็ต้องเป็น **"หนี้"** ทำชีวิตตนตกต่ำ **"ขาดทุน"**

ผู้บริโภค-ใช้สอยอย่าง "สามีบริโภค" ต้องขยันหมั่นเพียรสร้างสรรสิ่งที่เป็นประโยชน์คุณค่าทั้งรูป-ทั้งนาม *(คุณธรรม)* จนเป็น **"สามี"** เป็นเจ้าของผู้ร่ำรวยแจกจ่ายได้ **มีแต่ให้ๆๆ เป็น "พระ" ผู้มีจิตบริสุทธิ์ เป็น "พระ" ผู้สร้าง-ผู้ประทาน** และจะมีวิถีชีวิตอยู่อย่างเป็น **"พระอรหันตโพธิสัตว์"** ให้สูงส่งไปเท่าไร ก็ได้ !

แม้เป็น "ฆราวาส" อยู่ในฐานะต่ำสุดในวัด ก็เป็นอยู่อย่าง "สามีบริโภค" ได้เป็นเจ้าของได้ไม่ต้องห่วงว่าจะเป็น **"หนี้"** *เพราะเรามีจิตใจขยันหมั่นเพียร-ขวนขวาย-ช่วยเหลือ (เวยยาวัจจมัย)* ***มีหน้าที่การงานตามฐานะ*** *มีกฎระเบียบวินัยเป็นไปด้วยดี ไม่ทำทุจริตอกุศลแล้ว* ***มีเสขิยวัตรอันพรั่งพร้อมดีงาม*** *มีภูมิธรรมดี มีสติปัญญาทางธรรม มีกิเลสน้อย ทำตัวเหมือนคนรับใช้-เหมือนผ้าขี้ริ้ว ไม่กิน-ไม่ใช้เปลือง* ***รู้สารัตถะ-มีสมรรถนะ-มีปัญญาอาริยะแท้-มีสัมมาอาริยมรรคองค์ ๘*** *รู้จักดำริริเริ่มอยู่ทำกิจกรรมในวัดไป ทำจนเหลือเฟือแจกจ่ายให้คนอื่นบริโภคได้ (เป็นกำไร)*

แล้วคุณจะเป็น **"โพธิสัตว์"** ใหญ่ขนาดไหนอย่างไร ก็ได้ !

✪ "อาหาร ๔"

๑. "กวฬิงการาหาร" พึงกำหนดรู้ความยินดีใน "กามคุณ ๕"
๒. "ผัสสาหาร" พึงกำหนดรู้ใน "เวทนา ๓"
๓. "มโนสัญเจตนาหาร" พึงกำหนดรู้ใน "ตัณหา ๓"
๔. "วิญญาณาหาร" พึงกำหนดรู้ใน "นาม-รูป"

๑. "กวฬิงการาหาร" คือ ข้าวสุก-ขนมสด ที่ต้องกินทุกวัน มันสำคัญกับชีวิต
เพราะร่างกายต้องมีอาหารเข้าไปสังเคราะห์ปรุงแต่ง ก็ต้องรู้ด้วยว่า ***"เราจะ'กิน' อย่างรู้-อย่างควร-อย่างถูกต้อง-อย่างสันโดษ-มีตบะ-มีธุดงควัตร...ด้วยปัญญาที่ไม่เห็นแก่ตัว*** *หรือจะให้...**ของกินเป็นนายเรา**...โดยมีอะไรกินก็ต้องกิน หรือจะให้...**กิเลสเป็นนายเรา**...โดยอยากกินอะไรก็ต้องกิน"* **ก็จงใช้ปัญญาไตร่ตรองดูเถิด !**

ฉะนั้น **จงกินอย่าง**...*ไร้โลภะ-โทสะ-โมหะ,* **กินอย่าง**...*สิ้นทุกข์-สิ้นสุข,* **กินอย่าง**...*ปราศจากความชอบ-ความชัง,* **กินอย่าง**...*พร้อมพรั่งด้วยปัญญารู้แจ้งในความเหมาะควรที่สุดในแต่ละกาลเทศะฐานะให้ได้* นั่นคือ **การกินอย่างมี "นิพพาน"**

และจงรู้จักละเว้นบ้าง เช่น ***ไม่กินเนื้อสัตว์ ไม่กินแต่ของที่ชอบ*** ทำได้ลงตัว เรียบร้อย จนเป็น **"วิญญาณ"** ที่บริสุทธิ์สะอาด ปราศจาก **"กิเลส"** เรื่องของรูป-รส-กลิ่น-เสียง-สัมผัส *(กามคุณ ๕)* ชีวิตก็จะเบาภาระ-ไม่วุ่นวาย-ไม่เดือดร้อน-ไม่ยั่วยวน

คนเราต้องศึกษา-ฝึกหัด-ขัดเกลา-ลดละ-มักน้อย-สันโดษ แม้ในแง่ของ "อาหารการกิน" แค่เพียง "มื้อเดียว" ก็อยู่ได้...พอ !

สมัยอยู่วัดอโศการาม อาตมาเคยฉันอาหาร ๒ วัน ต่อ ๑ มื้อ เคร่งมากไปซึ่งที่จริงก็พอเป็นไปได้นะ *(แต่การทำงานที่ใช้พลังมากๆ กิน ๒ วันมื้อ กระเพาะเราสู้ไม่ไหว)*

กระเพาะของคนเราทั่วๆไป ให้กินวันละ ๑ มื้อ ส่วนใหญ่จะรู้สึกตึงหนักเลย เขาจึงต้องแบ่งกิน วันหนึ่ง ๒ มื้อบ้าง ๓ มื้อบ้าง

อาตมาทำเป็นแอ๊คไปเอง **๒ วัน ฉันมื้อหนึ่ง ทำไปไม่ได้นาน ต้องยอมแพ้มาฉันวันละมื้อ** ทั้งความเป็นอยู่แต่ก่อนนี้ ก็อาศัยแต่อาหารบิณฑบาตเท่านั้น

ไปบิณฑบาตวันเว้นวัน พวกญาติโยมก็บอกว่า *"โอ้ย ! จำไม่ไหวว่า วันไหนจะมา วันนี้ไม่ได้เตรียมไว้-ก็มา วันนั้นเตรียมไว้-ก็ไม่ได้มา สับสน !"*

อาทิตย์หนึ่งมี ๗ วัน จะจำเป็นวันจันทร์-พุธ-ศุกร์ ก็ไม่ได้ จำวันเอาก็ไม่ได้ สับสน เพราะมาวันเว้นวัน อาตมาก็รู้สึกไม่ดีทำให้คนอื่นเขาลำบาก

เราเองก็ไม่ค่อยดี **๒ วัน ฉันมื้อหนึ่ง ไม่ดี !**

การกินก็มีจุดพอดี คือ **"กินวันละ ๑ มื้อ ดีที่สุดแล้ว พอแล้ว"** ก็สุดยอดแล้ว **มนุษย์กินวันละมื้อ** อย่าเก่งกว่า **"พระพุทธเจ้า"** เลย

๒. "ผัสสาหาร" คือ สิ่งแวดล้อมให้ "ผัสสะ" แก่เรา...ทางตา-หู-จมูก-ลิ้น-กาย-ใจ "ผัสสะ" ใน-นอก...ต้องเรียนรู้ให้เท่าทันใน "ผัสสะ" เหล่านั้น

แล้วจงวิเคราะห์-วิจัย-วินิจฉัย-พิจารณา-เลือกเฟ้น-กลั่น-กรอง...เอามาเป็น **"ผัสสาหาร"** เราก็จะได้ **"ผัสสะ"** นั้น เป็น **"อาหาร"** ที่ดี ก็จงรับมาเป็นอาหาร-เป็นเครื่องอาศัย ขัดเกลา **"จิตวิญญาณ"** ให้สะอาดบริสุทธิ์

เช่น *เราอยู่ในวัดกับนักบวช เป็น **"เสนาสนะ"** ที่สงบสงัดดีพอควร มีหมู่มิตรดี-สหายดี มี **"ผัสสะ"** รูป-รส-กลิ่น-เสียง-สัมผัส...ทั้งนอก-ใน เป็น **"สาระ"** ไม่จัดจ้านดูดลงไปหา **"กิเลส"** ก็เป็นทางโปร่งประดุจสังข์ขัดโดยส่วนเดียว*

หรือ *มาเป็น **"นักบวช"** เลย ก็ยิ่งเป็นทางโปร่ง มี **"ผัสสะ"** ที่ดี เป็น **อาหาร** ที่ดี*
สังคมสิ่งแวดล้อมภายนอก มี **"ผัสสะ"** หวือหวา ให้แก่เรามากมาย
ถ้าอ่อนแอก็ถูกดูดไป แล้วไม่รู้ตัวหรอกว่า ***"ถูกดูดจมลึกไปแค่ไหนแล้ว ?"***

๓. "มโนสัญเจตนาหาร" คือ "อาหารที่เป็นความปรารถนาดี มีจิตเจตนาดี-มุ่งหมายดี...ให้เกิดคุณค่าประโยชน์"

เกิดจากสิ่งแวดล้อมที่รวมอยู่ด้วยกัน-จากบุคคล-จากใจที่ดี-จากมิตรสหายดี-จากสัตบุรุษ-จากครูบาอาจารย์ ที่มี **"มโนสัญเจตนาหาร"** กำหนดออกมาจาก **"จิตใจ"** ให้แก่กันและกัน ชี้แจง-แนะนำ-บอกสอน-ติงเตือนกัน มีสัลเลขธรรม-มีการขัดเกลา ช่วยกันสร้างกุศล-ละอกุศล

หรือ เราได้รับรู้-ได้เรียนรู้แล้ว เราก็มีจิตปรารถนาดีต่อตน ตั้งใจเจตนาที่จะประพฤติปฏิบัติดี-มีศีลธรรม-มีตบะ เราก็มี **"มโนสัญเจตนาหาร"** ของเราเอง

ดังนั้น **"มโนสัญเจตนาหาร"** ที่เรากำหนดให้แก่เรา หรือให้แก่ผู้อื่น
จำเป็นต้องทำ ! จำเป็นต้องสร้าง !

๔. "วิญญาณาหาร" คือ อาหารที่จะเกิดทาง "วิญญาณ" นี่แหละสำคัญ !

อาตมาแน่ใจว่า ***"แต่ละวันคืนได้พยายามสร้างอาหารทางวิญญาณกันมาก"***

มี **"มโนสัญเจตนาหาร"** แก่กันและกัน ทุกอย่างสัมพันธ์กันหมด เป็นสมังคีเกี่ยวเนื่องสัมพันธ์กัน เอื้ออาทรต่อกันและกัน ก่อเกิดความเจริญ เกิด **สัปปายะ**

"สถานที่ดี-บุคคลดี" ก็ก่อให้เกิด "**ผัสสาหาร**" เกิด **"มโนสัญเจตนาหาร"** เกิด **"วิญญาณาหาร"** ที่ดีขึ้นมา จนเป็น **"ธรรมะสัปปายะ"**

รวมแล้วก็ล้วนเป็น **"ธรรมะ"** ด้วยกันหมดทั้งสิ้น

✪ พิจารณาอาหาร (ปัจจเวกขณ์)

[ภิกษุทั้งหลาย กิจที่พวกเธอต้องทำให้ยิ่งขึ้นไปอีก เป็นลำดับนั้น คืออะไร ?
*คือ การสำเหนียกตนเองให้ได้ว่า **"เราจักเป็นผู้รู้ประมาณในโภชนะอยู่เสมอ จักพิจารณาโดยแยบคายแล้วจึงฉัน ไม่ฉันเพื่อเล่น ไม่ฉันเพื่อมัวเมา ไม่ฉันเพื่อประดับ ไม่ฉันเพื่อตกแต่ง แต่ฉันเพียงเพื่อให้กายนี้ตั้งอยู่ได้ เพื่อให้ชีวิตเป็นไป เพื่อป้องกันความลำบาก เพื่ออนุเคราะห์พรหมจรรย์ เราจักขจัดเวทนาเก่าเสีย แล้วไม่ทำเวทนาใหม่ให้เกิดขึ้น ความที่อายุดำเนินไปได้ ความไม่มีโทษเพราะอาหาร และความอยู่ผาสุกสำราญ จักมีแก่เรา ดังนี้"***
ภิกษุทั้งหลาย พวกเธอจงสำเหนียกอย่างนี้แล (มหาอัสสปุรสูตร มู.ล. มัช. ข้อ ๔๖๖)]

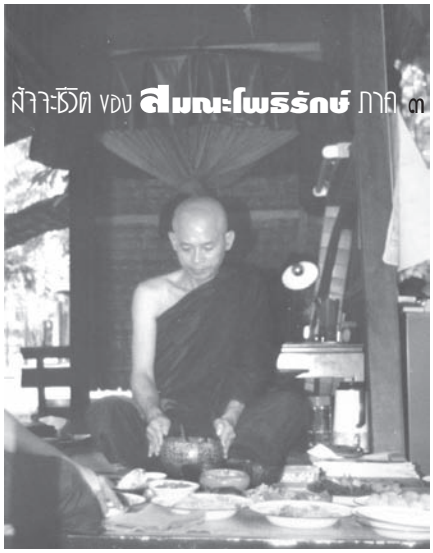

[เก็บความจากการแสดงธรรมกับนักบวชชาวอโศก จึงใช้คำแทนตัวว่าผม]

ผมเองในขณะก่อนจะ "ฉันข้าว" แล้วก็ "ฉันข้าว" ผมแสดงธรรม "รูปขันธ์-นามขันธ์" อะไรออกไป ก็จงพยายามเข้าใจให้ได้ แล้วพยายามพากเพียรฝึกหัด

ซึ่งผมได้แนะนำพวกคุณว่า *"ให้พิจารณาปลง **'อาหาร'** นี้เป็น **'กวฬิงการาหาร'** สักแต่ว่า **'ธาตุ'** สักแต่ว่า **'กิน'** **เป็นอาหารเลี้ยงตนที่เกี่ยวเนื่องด้วยผู้อื่น ได้มาจากผู้อื่นโดยธรรม** แล้วเราก็จะกินเลี้ยงขันธ์นี้ไว้ เพื่อ **'ประโยชน์ตน'** คือ **ละ 'กิเลส-ตัณหา-อัตตา' ที่ยังมีอยู่ให้หมด** โดยการจะไม่ติดในรูป-รส-กลิ่น-เสียง-สัมผัส"*

ผมแนะนำพวกคุณให้ปฏิบัติ ให้กระทำโดยจริงเสมอๆ ให้พิจารณาทดสอบอ่าน **"จิต"** เมื่อ **"คำข้าว"** ผ่านลำคอ-ผ่านลิ้น...รู้รส-รู้กลิ่น-รู้สัมผัส

แม้แต่เห็นสี-ได้กลิ่น สิ่งที่เราชอบ-ไม่ชอบอะไรก็ตาม แม้แต่รสที่ฝืดฝืน ก็พยายามกำหนดรู้ว่า *"มันเป็นประโยชน์จำเป็นต้องกิน ก็ต้องกิน"*

คราใดที่ผมพูด *(ปัจจเวกขณ์)* **ผมก็ทำงานปรุงภาษาให้พวกคุณเป็นผู้รับ ผมก็** ทำท่าพิจารณาอาหารอย่างนั้น แล้วก็กิน คุณก็ปลงไปตามคำพูด ที่ผมกำชับกำชาให้ปัญญา หรือให้ปริยัติไว้แล้ว คุณก็ไปปฏิบัติตามนั้น ในเวลาออกมาข้างนอกผมไม่ได้ทำสิ่งนั้น *(ปัจเวกขณ์)* แต่ผมก็ทำท่าพิจารณาอาหารอยู่ตั้งนานเหมือนกัน

ผมเองผมรู้แล้วผมก็ยังต้องให้ *(ปัจจเวกขณ์)* ต้องพยายามปรุงเน้นย้ำซ้ำเสมอๆ บางคนก็คงจะอยากรู้ว่า *"ผมเองจะต้องปลง-ต้องวาง...รส-รูป-กลิ่น ด้วยหรือ ?"*

ถ้า **ผมกินด้วย "ความรู้แจ้ง" แล้วจริง** ผมก็ไม่ต้องไปนั่งปลง-นั่งวาง...รส-รูป-กลิ่น...ใน **"กามคุณ ๕"** เหล่านั้น ผมก็กินได้สบาย

เมื่อผมไม่ปลง แล้วผมกินอย่างไร ? ผมอยู่ได้ด้วยอะไร ? ผมมีอะไรอีกบ้าง เมื่อไม่ได้พูด แล้วผมทำอะไร ? หรือผมอยู่ด้วยจิตว่างๆ เฉยๆ มี **"อธิษฐาน"** อะไรในใจบ้างหรือไม่ ? **และถ้าผม "อธิษฐาน" ผมอธิษฐานอะไร ?**

ผมบอกให้ก็ได้... ***ผม "อธิษฐาน" ว่า "พลังงานที่ได้จากอาหารนี้ หรือพลังแห่งอาหารทุกเม็ดทุกอณู ขอให้เป็น 'เนื้อธรรมะ' ทั้งหมด ที่จะสูงส่งยิ่งขึ้นไป เป็น 'โพธิญาณ' หรือเป็น 'คุณธรรม' ที่ผมยังจะต้องทำให้สูงยิ่งขึ้นตามฐานะ***

ผมบอกจิตตัวเอง ดีแล้วหนอ จริงแล้วหนอ สูงแล้วหนอ ประเสริฐเป็นไปด้วยดีจริงแท้แล้วหนอ ที่ให้พลังแห่งอาหารทุกเม็ดนี้ ได้เพิ่มพลังงานที่เป็นไปโดย 'โพธิญาณแห่งพุทธะ' หรือ 'สิ่งที่สูงขึ้นไปโดยธรรม' ให้สูงขึ้นไปตลอดกาลเถิด

และผมก็นึกถึงพระคุณของ 'พุทธะ' แน่ใจใน 'พุทธะ' ไม่มีอื่นแน่ใจ ผมยังมองไม่เห็นอะไรอื่นดีกว่า *(โพธิญาณ)* ***นี้ นี้พูดโดยบริสุทธิ์ใจ ไม่ได้พูดโดยคารม"***

พวกคุณก็ **"อธิษฐาน"** ได้เหมือนกัน **"ขอให้ทุกอณูของอาหารนี้ เป็นธรรม"**

.....

*(**อธิษฐาน** ก็คือ "การตั้งจิตมุ่งผลอย่างใดอย่างหนึ่งขึ้นมา แล้วก็มุ่งมั่นทำให้ได้ตามที่ตั้งจิต"*
***อธิษฐาน ๔** คือ ๑. ปัญญาธิษฐาน ๒. สัจจาธิษฐาน ๓. จาคาธิษฐาน ๔. อุปสมาธิษฐาน*

✪ อาริยสัจ ๔ (ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค)

การรู้ทุกข์ให้รอบถ้วน ยากยิ่งกว่า ยิงลูกศรสิบดอกเสียบรูกุญแจในระยะทางไกล หรือจักเส้นผมออกเป็นสิบแฉกให้แต่ละแฉกเท่ากัน เป็นคำกล่าวที่ซาบซึ้ง

การเรียนรู้ **"ทุกข์"** ไม่ละเอียด อย่างเป็น **"ปริญเญยยะ"** ที่ยากเหมือนกับการจักเส้นผม-ยิงลูกศรเสียบรูกุญแจ หรือเข้าหาแกน **"อาริยสัจ ๔"** ไม่ถูก เราก็ไม่ได้ดำเนินตามขบวนการ **"อาริยสัจ ๔"** ไม่ได้ตามหา **"เหตุแห่งทุกข์"** จะแยก **"ทุกข์"** ไม่เป็น จะ **"จับเป้า"** ไม่แม่น ก็จะ **"ดับทุกข์"** ไม่ถูก

เพราะ **ทุกอย่างเกิดมาแต่เหตุ แล้วเหตุอะไรที่พาให้ทุกข์อย่างไร**

เพราะ **"ดับเหตุ" จึงถอนรากถอนโคน "ความทุกข์" ได้** นี่แหละความยาก

กระทบสัมผัสแล้ว เกิดไม่ชอบใจ *(ทุกข์จร ทุกข์ปกิณกะ)* **ก็รู้แค่อาการไม่ชอบใจ** แล้วปล่อยๆ วางๆ ทำลืมๆ พยายามบำบัดแก้อาการที่ไม่ชอบใจไปชั่วครั้ง-ชั่วคราว

อย่างนี้ไม่ได้เข้าหาขบวนการ **"อาริยสัจ ๔"** เป็นเรื่องที่ผิดพลาดมากทีเดียว

เป็นการรู้ **"ทุกข์"** อย่างย่อยเหลือเกิน ไม่มีทางเป็น **"อาริยะชั้นสูง"** ได้

แล้วก็หลงว่า **"ทุกข์"** คือ **"กิเลส ที่เป็นแขกจรเท่านั้น ไม่ใช่ตัวเรา"**

ก็ใช่ ! **"กิเลส" เป็นแขกจร** ก็เลยหาทางบำบัดออกไปเสีย ทำใจให้สบาย

แต่...**ไม่ได้ดับ "กิเลส" นะ !** *(ไปบำบัดแค่อาการทุกข์ที่เกิดจากกิเลส)*

แล้วอาการเสพสุขสมใจเป็นอย่างไร ก็ไม่ศึกษา-ไม่รู้สึก-ไม่ได้ฝึกปรือจริงๆ

อาการชอบใจที่ได้สมใจอยู่ ก็ไม่พิจารณาซ้อน เพราะเขาถือว่า **"ไม่ใช่ทุกข์"**

ฉะนั้นตอนที่ได้เสพสุขสมใจเป็น **"สมมุติเทพ"** ก็ไม่เป็นทุกข์ แล้วก็ไม่คิดอยากจะละ ไม่คิดอยากจะปล่อย ไม่คิดอยากจะล้าง เห็นไหมว่า มันตื้น !

ที่จริง **"การเสพสุขสมใจ"** นี่ เป็น **"กามสุขัลลิกะ"** เขาก็ไม่ได้พิจารณา

ซึ่งมีรายละเอียดมากกว่านี้มาก ถ้าอาตมาจะวิเคราะห์

"ศาสนาพุทธ" สอนให้เราหยั่งแทงเข้าไปรู้ เข้าไปผชิญหน้ากับ...ทุจริตอกุศลที่ "จิตวิญญาณ" ของเรา ด้านนอกหยาบก็รู้ทัน ด้านในก็หยั่งรู้เข้าไปที่ **"จิตใจ"** จะลืมตา-หลับตาก็ได้ ชอนไชเข้าไปรู้อาการอารมณ์ เผชิญ **"ความจริง"** *(รู้เหตุแห่งทุกข์)*

อย่ากลัวจะรู้ **"ความจริง"** ว่า ***"ตัวเองชั่ว ตัวเองทุจริต ตัวเองมีจิตใจไม่ดี"***

หรือมีใครมาบอก **"ทุจริต"** ในตัวเรา ก็รีบบอกปัดเลย เราไม่มี เราไม่เป็น !

อย่างนี้คุณก็เป็น **"พระอรหันต์"** สิ ! เพราะไม่มีกิเลสทุจริตสิ่งสกปรกแล้ว

เพราะยิ่งทำเป็นไม่รับรู้ เบลอๆ ไม่มั่นคง ไม่แม่น ไม่แทงลึกเข้าไปรู้

ก็ไม่มีทางรู้ **"ความจริง"** ของตัวเอง !

เราต้องหยั่งรู้ "ความจริง" ในใจ ซึ่งอ่านรู้ยาก อย่าปด อย่าหลอกตัวเอง จริง หรือไม่จริง อ่าน **"ความจริง"** ให้จริง เพราะปากพูดอย่างไรก็ได้ แต่ **ใจ** ของเราเป็นอย่างไร...**รู้ให้จริง** เช่น *ดีใจมาก นิดๆ น้อยๆ ไม่ดีใจเลย ไม่ตื่นเต้นเลย ก็ให้รู้*

อย่ากดข่มไว้เฉยๆ ทั้งๆที่...**เป็นตัวกู-ของกู...ฝังลึกอยู่ใน "จิตใจ"** แล้วก็เอาคาถามาปัดเป่า ทำลืมๆ ปัดๆ เป่าๆ ไม่ยึดมั่นถือมั่น...ไม่ใช่เรา-ไม่ใช่ของเรา หรือนั่งสะกดจิต...อย่าคิด-อย่านึก **ก็เลยไม่รู้ "ความจริง" กัน**

การกดข่มจิตไว้ ไม่อ่านจิต ไม่หยั่งลงไปถึงจิตลึกๆ ภายในใจของเราจริงๆ ก็ไม่รู้จิต *(ทุจริต-อกุศล)* แล้วทำเป็นลืมๆ ไม่รับรู้ อย่างนี้รู้ตัวยากนะ แล้วเราก็รู้สึกว่า *"เราไม่เป็น-เราไม่มีหรอก"* เป็นการหลอกตัวเอง...ไม่ใช่ **"วิธีปฏิบัติธรรม"**

"การปฏิบัติธรรม" คือ "การมีสติพิจารณาในทุกขณะจิต"

ต้อง **"มีสติ"** ***ตามรู้ตัวเองว่า "กำลังทำ-พูด-คิดอะไร เป็นกุศล หรืออกุศล"***

ต้อง **"มีธัมมวิจัย"** ***แยกแยะ ดี-ชั่ว ถูก-ผิด บาป-บุญ คุณ-โทษ***

ต้อง **"มีอินทรียสังวร"** ***ควบคุมตัวเองปฏิบัติให้ถูก-ให้ตรง-ให้ดี-ให้ควร-ให้ชอบ***

นี่คือ **"การปฏิบัติธรรม"** ที่เรียกว่า **"วิปัสสนา"**

เป็น **เอกายน มัคโค** คือ **ทางตรงทางเดียวที่จะบรรลุ "นิพพาน"**

เมื่อเจอ "ความจริง" แล้วรู้ว่า *"มีจิตทุจริตอกุศล ที่มีฤทธิ์แรงกับตัวเราเอง"*
เราก็ยังได้แก้ไขละล้าง ซึ่งต้องใช้กระบวนท่ากลวิธีต่างๆ ปราบมัน และไม่ง่ายเลยกว่าจิตจะอ่อนข้อ...ยอม-ปล่อย-วาง-หยุด-เลิก ไม่ใช่เรื่องเล่นๆ นะ

ถ้า **หลงผิด-หลงตน "มี"** *(กิเลส)* ก็นึกว่า **"ไม่มี"** อย่างนี้ก็ **"หลง"** ไปเสียแล้ว และยิ่งไม่พยายามทำให้ถูกวิธี ทำเพี้ยนๆ **ก็ยิ่งไม่เจอของจริง-ความจริง !**

เมื่อ **เรียนรู้ "ทุกข์" ไม่ละเอียด ก็ไม่ได้เพียรประหาร ไม่ได้ละในสิ่งที่ควรละ** สิ่งที่ควรอาศัยก็ไม่ได้ทำ ไม่เกิดบทบาท **"สัมมัปปธาน ๔"**
คือ **"สังวรปธาน ปหานปธาน ภาวนาปธาน อนุรักขนาปธาน"**
ซึ่งเป็นขบวนการของ **"โพธิปักขิยธรรม ๓๗"**
แล้วก็เป็นขบวนการของ **"อาริยสัจ ๔"**

"อาริยสัจ ๔" มีคำว่า "ทุกข์" นำหน้าอยู่ทั้งหมด ๑. ทุกขอาริยสัจ ๒. ทุกขสมุทัยอาริยสัจ ๓. ทุกขนิโรธอาริยสัจ ๔. ทุกขนิโรธคามินีปฏิปทาอาริยสัจ

อะไรๆ ก็ทุกข์ ทำชั่ว-ก็ทุกข์ ทำดี-ก็ทุกข์ กำลังขยัน-หมั่นเพียร-เสียสละ-สร้างสรร-ก็ทุกข์ นั่งเฉยๆ-ก็ทุกข์ **"ทุกข์เท่านั้น...เกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไป"**

ขบวนการ **"อาริยสัจ ๔"** ต้อง **"รู้ทุกข์"** ให้ชัดแจ้งทุกอย่าง แยก **"ทุกข์"** เป็น
ต้องรู้ว่า ***"ทุกข์เป็นอย่างไร เหตุแห่งทุกข์มาจากอะไร ทุกข์อะไรที่ต้องดับให้สนิทอย่างที่ต้องการให้ดับ ทุกข์อะไรที่ต้องอาศัย แล้วอะไรแม้ทุกข์ก็ต้องสร้าง"***

สร้าง "ความดี" ก็ "ทุกข์" แต่ก็ต้องทำ-ต้องสร้าง-ต้องยึดมั่นถือมั่น มีฤทธิ์-มีแรง-มีความสามารถเท่าไร ก็ต้องสร้าง "ความดี" ให้ดียิ่งๆ ขึ้น

แม้ **จวนจะตาย ก็ต้อง** *(ยึดให้มั่น-ถือให้มั่น)* **สร้าง "ความดี"**
เพราะฉะนั้น **ก็อย่าไป "ติดดี-หลงดี"** เห็นไหมว่า ซ้อนลึก !
คือ จะต้องรู้ว่า ***"เราไม่ได้หลงดีเป็นเรา-เป็นของเราจริงๆ-ปล่อยวางจริงๆ"***
แต่ **ก็ต้องมี "ความดี" นั่นแหละ เป็นสิ่งอาศัย เป็นสิ่งที่เป็นอยู่** อย่าให้เสื่อมหรือลด แม้จวนจะตาย **"ความดี" ทางกาย-วาจา-ใจ ต้อง "ยึดมั่น-ถือมั่น" ไว้**

ให้ **"ความดี"** เป็นอยู่อย่างนั้นมั่นคง ไม่ให้เพี้ยน ไม่ให้เลอะเทอะ ไม่ให้เสื่อม
ไม่ใช่ *จวนจะตายแล้ว ก็ดีไม่เป็น-ดีไม่ได้-ดีแตก* อย่างนี้ถือว่า เสีย !

จึง **ต้องมี "สติสัมปชัญญปัญญา" รู้อยู่ ให้คงความดีเป็นอยู่อย่างนั้น**
นั่นคือ **ต้องรักษา "ความดี" ให้ได้ อย่างมั่นคง** *(อนุรักขนาปธาน)*

✪ ไม่ยึดมั่นถือมั่น

"การไม่ยึดมั่นถือมั่น" คือ "ทฤษฎีสำคัญละเอียดสูง ที่จะล้างทุกสิ่งทุกอย่างสิ้นเกลี้ยงได้" ต้องรู้หลักการนี้ ถ้าไม่รู้-ก็ล้างให้สิ้นเกลี้ยงทุกสิ่งทุกอย่างไม่ได้

แต่ **"คน" ก็ไปหลงยอด-หลงปลาย-หลงที่สุด-หลงตัวสูง-หลงตัวละเอียด-หลงตัววิจิตร-หลงตัวสำคัญ ว่าสูง ว่าดี ก็เน้นทำตรงยอดสุด**

ทุกข์โศก ปริเทวนาการ ไม่ชอบใจอะไร ***ก็มี "สติ" ท่องแต่คาถา ...วางๆ ว่างๆ อย่าไปยึดมั่นถือมั่น อะไรๆ ก็ไม่ใช่ตัวเราของเรา***

โดยไม่เข้าใจว่า **"เป็นการบำบัดทุกข์แค่อาการ"** ไปดับอาการ **"ปกิณกทุกข์"**

แค่ปล่อยวางไปเฉยๆ ตัดลัดไปเลย **ไม่หยั่งเข้าไปค้นหาความจริง ไม่หยั่งเข้าไปรู้ "เหตุแห่งทุกข์ คืออะไร"** ก็ไม่มีทางจบกิจ *(สิ้นทุกข์)*

อาตมาจึงท้าอยู่เสมอว่า ***ไม่มีทางเป็น "อรหันต์"*** เพราะไม่มีฐานครบสมบูรณ์

ศาสนาที่เอาแต่ท่องคาถา อะไรมาสัมผัสแตะต้อง แล้วไม่ชอบใจ ก็ทำลืมๆ วางๆ ไม่ยึดมั่นถือมั่น ก็เข้าลักษณะ "สะกดจิต"

หรือการไปนั่งหลับตาปล่อยว่าง ก็เหมือนกัน แต่เป็นสมถะนั่ง **"สะกดจิต"**

วิธีการอย่างนี้ ก็เหมือนกับการแหวกจอกแหนออกไปเท่านั้น !

พระพุทธองค์ ตรัสบอกไว้ชัดๆ แล้วว่า...

๑. **"สัพพปาปัสสะ อกรณัง"** บาปทั้งปวง สิ่งไม่ดี เป็นไปเพื่อความทุจริตอกุศลทั้งหลาย ต้องรู้ให้ชัด แล้วหยุดให้ได้เด็ดขาด ต้องประหาร ต้องไม่ทำ ต้องสิ้นกรรมกิริยาที่เป็น **"อกุศล"** นั้นๆ *(สัพพปาปัสสะ อกรณัง)*

๒. **"กุสลัสสูปสัมปทา"** มีตัวประพฤติ *(สัมปทา)* ที่เข้าถึง-เข้าเป็น-เข้าอยู่...ใน **"กุศล"** นั้นๆ ไม่สิ้นกรรมที่เป็น **"กุศล"** ทำแต่ **"กุศล"** ให้ถึงพร้อมอย่างยิ่งอยู่เสมอ *(กุสลัสสูปสัมปทา)* **"พระพุทธเจ้า"** สอนให้ทำดี ให้ทำงาน ให้ขยันหมั่นเพียรสร้างสรร *(อุฏฐานสัมปทา)* ตราบใดที่ยังมี **รูปนามขันธ์ ๕** อยู่

๓. **"สจิตตปริโยทปนัง"** ทำจิตใจให้สะอาดผ่องใส นั่นคือ ต้องลดละล้าง **"กิเลส"** ออกไปจาก **"ใจ"** เรื่อยๆ จน **"กิเลส"** หมด

จะเห็นได้ชัดว่า **"การปฏิบัติธรรมตามหลักโอวาทปาฏิโมกข์"** นี้ **"จิต"** จะต้องฉลาด-รู้จัก-รู้แจ้ง-รู้จริง-รู้ยิ่ง ว่า **"อะไรต้องละล้าง อะไรต้องสร้าง"**

ต้อง **ล้างละ "กิเลส-ตัณหา-อกุศล-อุปาทาน" จนหมด**

สุดท้าย แม้ **"จิตสะอาด"** ก็ไม่ใช่ตัวตน ไม่ใช่ตัวเรา ไม่ใช่ของเรา
แต่ **เราก็ยังอาศัย "ยึดไว้" อย่าง "ไม่ยึดมั่น-ไม่ถือมั่น"** *(**อุปาทาน** เป็นตัวยึดมั่น)*
ถ้าเรียนรู้ไม่ละเอียด จะดูเหมือนค้านแย้ง !

ถ้าเรียนรู้ด้วย "ปัญญา" อันยิ่ง ดีจริง รู้ขั้นตอนแล้ว จะไม่ค้านแย้ง !
จะ **สอดคล้อง-เป็นจริง** นั่นคือ **"การทำใจในใจ ซึ่งเป็นสิ่งสูงสุด ที่สามารถปลดปล่อย-ปลงวาง-ไม่ยึดมั่น-ไม่ถือมั่น-ไม่หลงเป็นตัวเรา-ไม่หลงเป็นของเรา"**

แม้ **"ความดี"** นี้ เราสร้างเองจริงๆ กรรมที่เราทำดี กุศลที่เราสร้าง บุญที่เราก่อ ก็ไม่ใช่ตัวเรา ไม่ยึดว่าเป็นเรา ไม่เห็นว่าเป็นของเรา ที่จะพรากห่างไม่ได้

เราจึงเป็น **"บุตรพระเจ้า"** ด้วย *(ผู้สร้าง)* ไม่ค้านแย้งกับศาสนาอื่นๆ เพียงแต่เราต้องไม่หลง **"พระเจ้า"** ไม่หลงติด **"วิญญาณใหญ่"** ต้องเข้าใจให้ถูกต้อง

✪ จักร ๔ (ธรรมดุจล้อหมุนนำไปถึงที่หมายสำเร็จ)

"จักร ๔" คือ "ตัวบทบาทกลไกเคลื่อนไหว ดุจล้อรถนำไปสู่ความเจริญ"

๑. **ปฏิรูปเทสวาสะ** *อยู่ในสถานที่ หรือประเทศอันสมควร*
๒. **สัปปุริสูปัสสยะ** *คบสัตบุรุษ*
๓. **อัตตสัมมาปณิธิ** *ตั้งตนไว้ชอบ*
๔. **ปุพเพกตปุญญตา** *การเป็นผู้ได้ทำคุณงามความดีไว้แล้วในปางก่อน*

๑. <u>ปฏิรูปเทสวาสะ</u> คือ "เสนาสนสปายะ" ***การได้อยู่ในสถานที่ หรือประเทศอันสมควร ก็เป็นการติดเครื่อง เป็นจักรกลข้อที่ ๑ ที่จะนำไปสู่ "ความเจริญ"***

ใครไม่ได้อยู่ในประเทศอันสมควร ไปอยู่ในถิ่นสถานที่ไม่มีสังคมสิ่งแวดล้อมอันดี-ไม่มีมิตรดี-ไม่มีสหายดี **ชีวิตก็หา "ความเจริญ" ไม่ได้ !**

"เสนาสนะ" ยังต้องประกอบไปด้วย **"บุคคล-อาหาร-ธรรมะ"** อัน **"สปายะ"**

"สปายะ" แปลว่า "ความเจริญ ทำให้เจริญ"

ไม่ได้หมายความว่า *"เป็นสิ่งที่ชอบใจ-น่ารื่นรมย์-สุขสบาย"* แล้วก็ยึดเป็นเจ้าของเลย *(ป่าเขาถ้ำวัดเวียงวัง)* **"นักปฏิบัติธรรม"** ได้ตายไปกับ **"เสนาสนะ"** มากมายแล้ว เพราะไม่เข้าใจใน **"สปายะ"** ก็เลยกลายเป็น **"อบาย"** ตกร่วงไปจากธรรม

"เสนาสนสปายะ" จึงหมายถึง ***"สถานที่...ที่ช่วยขัดเกลาให้เจริญ เป็นที่***

ฝึกหัดไม่ทรมานเกินไป ไม่ติดยึดมากมาย ร่มเย็นพอเป็นไป นอนโคนไม้ก็ได้ อยู่แล้วสำรวม-สังวร-ระวัง เป็นไปเพื่อการละหน่ายคลาย เพื่อการขัดเกลา เพื่อการทำงานเผยแพร่เข็นกงล้อ 'ธรรมจักร' ให้เป็นไปได้"

และต้องมี **"สัตบุรุษ"** อยู่ร่วมด้วย ก็เข้าหลัก **"จักร ๔"** และ **"วุฑฒิ ๔"**

"อาหารสปายะ" ก็แค่พออาศัยได้ประโยชน์ขัดเกลา ไม่ใช่ญาติโยมศรัทธาเลื่อมใสเอาของกิน-ของใช้มาประเคนให้ จนอุดมสมบูรณ์ยั่วยวนมาก ก็เลยอ้วนปี๋จมอยู่กับ **"อาหาร"** อย่างนี้ **"ลงนรก"** *(ถ้าไม่มีอินทรีย์พละ-ไม่มีมิตรดีสหายดีคอยติงเตือน)*

อาหาร ก็ไม่ใช่เฉพาะของกิน **"กวฬิงการาหาร"** เท่านั้น

ยังมี **"ผัสสาหาร มโนสัญเจตนาหาร วิญญาณาหาร"**

ดังนั้น **"เสนาสนสปายะ"** จะต้องมี **"บุคคล-อาหาร-ธรรมะ"** สิ่งเหล่านี้ประกอบครบสมบูรณ์ โดยเฉพาะมี **"ธัมมสปายะ"** มีธรรมะอันเจริญ

พวกเรามี **"เสนาสนะ"** อันควรอยู่กันแล้ว จึงเดินเครื่อง **"ธรรมจักร"** ได้

๒. <u>สัป</u><u>ปุริสู</u><u>ปัส</u><u>สยะ</u> คือ "การคบสัตบุรุษ" *เราอย่าหยิ่งยโส ปลีกตัวอยู่แต่ผู้เดียว เพราะ "บุคคล" เป็นสิ่งแวดล้อมที่สำคัญมาก*

ทั้ง **"จักร ๔"** และ **"วุฑฒิ ๔"** จะซ้ำซ้อนกันในเรื่องของ **"สัตบุรุษ"**

"วุฑฒิ" หรือความเจริญ จะต้องมีองค์ประกอบของ **"จักร ๔"** ร่วมด้วย

การคบ **"สัตตบุรุษ"** คือ **มี "มิตรดี-สหายดี"** ร่วมสัมผัสสัมพันธ์กันอยู่ *(เป็น "ผัสสาหาร")* มีการตั้งใจเรียนรู้ดีเป็นเครื่องอาศัยอยู่เสมอ *(เป็น "มโนสัญเจตนาหาร")* แล้วก็มี **"วิญญาณ"** สะอาดบริสุทธิ์จริง ที่เป็น **"อาริยบุคคล"** *(เป็น "วิญญาณาหาร")*

ทั้งหมดนี่ เป็น **"อาหารสปายะ"** *(อาหาร ๔)* ที่เรามีให้แล้ว

ก็จงตั้งตัวตนของตนลงไปให้ **"ดี"** ให้เป็น **"อัตตสัมมาปณิธิ"**

แล้วลองนึกกันดูให้ดีๆ ว่า *"สังคมอย่างนี้จะน่าอยู่ขนาดไหน ?"*

ถ้าสังคมมีแต่ *"วิญญาณมารโลหิต" จะเป็นอย่างไร ? ก็ทุกข์ตายแน่ !*

๓. <u>อัตตสัมมาปณิธิ</u> คือ "การตั้งตัวตั้งตนของตนให้ได้ ตามที่รู้แล้วว่า ดี-ถูกต้อง-ชอบธรรม...เป็นอย่างไร แล้วก็ทำ 'ความดี' นั้นๆ ให้ตั้งมั่นขึ้นในตน"

ลดละ **"กิเลส"** *(ละชั่ว)* ให้ได้มั่นคงแข็งแรงต่อ **"ผัสสะ"** นี่คือ *การตั้งตัวของเราได้ถูกต้อง เข้าสู่* ***"สัมมา"*** *โดยชอบ-โดยถูก-โดยควร เป็* ***"อัตตสัมมาปณิธิ"***

แล้วเราก็เผื่อแผ่แก่คนอื่นด้วย คือ *มีการตั้งใจช่วยเหลือเอื้ออาทรผู้อื่น เป็นมิตรดี-สหายดี-สังคมสิ่งแวดล้อมดี มีการขัดเกลา-ติติง-บอกชี้กัน ด้วยวิธีการอย่าง **"สุภาพ"** จัดสรรให้มี **"สัมมาคารวะ"** ถูกสัดส่วน ก็จะนำพากันเจริญ*

๔. ปุพเพกตปุญญตา คือ "การเป็นผู้ได้ทำ 'คุณงามความดี' ไว้แล้วในปางก่อน หรือได้ชำระล้าง 'กิเลส' นี้ มาก่อน

ถ้าอาตมาไม่มีการทำตนเป็นแกนแก่นอย่างแท้จริง ไม่มีผลบุญบารมีมาก่อนเลย อาตมาทำงานสืบสานศาสนาไม่ได้มากหรอก !

อาตมาพยายาม **"ปฏิบัติธรรม"** จนกระทั่งได้เป็น **"บุญ"** ของตน จนเป็น **"ปุพเพกตปุญญตา"** อาตมาจึงสามารถเดิน **"ธรรมจักร"** นี้ได้ ตั้งแต่เป็น **"จักร"** ของอาตมาส่วนตนคนเดียว เป็นแล้ว เป็นมาก่อน แล้วตั้งตนได้มั่นคง-แข็งแรง-มีหลัก เป็น **"อัตตสัมมาปณิธิ"** มีความรู้-ความเข้าใจใน **"สัมมาอาริยมรรค ๘"** เอามาสร้างสรรทำงาน เพื่อเดินเครื่อง **"ธรรมจักร"** ให้เป็นไปได้

ถ้าคุณแน่ใจว่า **"ธรรมะ" นี้ เป็น "ธรรมะของพุทธ" ที่ถูกต้อง** และพวกเราแต่ละคนมีการตั้ง **"สัมมา"** ลงได้ เป็นของตนๆ *(อัตตสัมมาปณิธิ)* และต่างมี **"บุญเก่า"** *(ปุพเพกตปุญญตา)* มากน้อยก็แล้วแต่ ที่ได้ชำระล้างบ้างแล้ว จะมีมาแต่ปางก่อนโน้น หรือมีเดี๋ยวนี้ก็ตาม แล้วมี **"สัมมาอาริยมรรค"** เดินเครื่องอยู่ ของใครก็ของใคร

ก็นับได้ว่า เรามี **"ธรรมจักร"** แล้ว มีเครื่องแต่ละเครื่องรวมกันติดเครื่อง **"ธรรมจักร"** ที่เป็น **"พุทธธรรม"** นี้อยู่ เราก็จะช่วยกันเข็นกงล้อ **"ธรรมจักร"** ของ **"พุทธ"** ให้เดินไป ดุจกงล้อรถนำไปสู่ **"ความเจริญ"**

งานศาสนา ที่ทำอยู่ทุกวันนี้ ขนาดนี้ อาตมาทำคนเดียวไม่ได้นะ ที่ทำได้ก็ เพราะพวกเรามีสิ่งเหล่านี้มารวมกัน เป็นพลังรวมเหมือนเรียวไผ่เล็กๆ มารวมกันเป็นมัดใหญ่ จึงเกิดพลังของ **"ธรรมจักร"** อย่างหนึ่ง ดุจกงล้อหมุนไป

ผู้ที่มี **"อัตตสัมมาปณิธิ-ปุพเพกตปุญญตา"** ก็เป็น **"สัตบุรุษ"**

แล้วต้องมี **"ปฏิรูปเทสวาสะ"** มี **"เสนาสนสปายะ"** มี **มิตรดี-สหายดี-สิ่งแวดล้อมดีด้วย** ก็เข้าหลัก **"จักร ๔"** เป็นบทบาทเคลื่อนไหวไปสู่ **"ความเจริญ"**

จนเป็นสภาพที่จะเกิด **"พุทธจักร ธรรมจักร สังฆจักร"**

แล้ว **"จักร"** นี้ ก็จะเดินกว้างไกลออกไปเป็นประโยชน์เผยแพร่

ก็ขอให้ตรวจตนดูว่า ***ขณะนี้เรามี "จักร ๔" ถูกต้องครบแล้วหรือยัง ?*** ถ้ารู้ว่า **"มี"** ก็มีการเข็นกงล้อ **"ธรรมจักร"** ไปได้เจริญ

✪ วุฑฒิ ๔ (ธรรมที่เป็นไปเพื่อความเจริญแห่งปัญญา)

"วุฑฒิ ๔" หมายถึง "สภาวะธรรมที่ทรงไว้ซึ่งความเจริญ ๔ อย่าง" คือ

๑. สัปปุริสสังเสวะ *คบสัตบุรุษ*
๒. สัทธัมมัสสวนะ *ฟังสัทธรรม*
๓. โยนิโสมนสิการ *ทำใจในใจได้อย่างถ่องแท้แยบคาย*
๔. ธัมมานุธัมมปฏิปัตติ *ปฏิบัติธรรมตามสมควรแก่ธรรม*

๑. สัปปุริสสังเสวะ คือ "มีการคบคุ้น 'สัตบุรุษ' อยู่เสมอๆ ไม่พรากจาก ไม่ห่างไกล ไม่ห่างเหิน" ต้องมีสภาพการคบคุ้นที่เป็นจริง

ถ้าไม่รู้จัก **"สัตบุรุษ"** หรือหลงตัวข้าเก่งคนเดียว ก็ไม่ได้คบกับ **"สัตบุรุษ"**

"สัตบุรุษ" คือ **"ผู้ที่ดับกิเลส ดับจักรวาล ดับโลกสนิท เหนือโลก เป็นผู้พ้นทุกข์ มีความรู้ทางธรรม รู้อริยสัจ รู้โลกุตระ รู้โลก** *(โลกวิทู)* **รู้กรรมกิริยาต่างๆ ที่เป็นประโยชน์คุณค่าต่อสังคม ที่จะอนุเคราะห์เกื้อกูลโลก"**

(ไม่ใช่รอบรู้แบบนักปราชญ์ทางโลก ที่รอบรู้ไปหมด รู้รอบตัว รู้กว้างๆ แบบ "พหูสูต")

ผู้มี **"ความรู้"** ในการ **"ดับกิเลส"** ได้ แม้รู้น้อยก็เป็น **"สัตบุรุษ"** น้อยๆ

ผู้ที่ **"ดับกิเลส"** ได้มาก ก็เป็น **"สัตบุรุษ"** มาก กระทั่ง **"กิเลส"** ไม่เกิดอีก ไม่มีจักรวาล-ไม่มีโลกีย์-ไม่มีสังสารวัฏฏ์ **เป็นสภาพดับสนิท** จนเป็น **"พระอรหันต์"** ก็เรียกว่า เป็น **"สัตบุรุษ"** สำหรับตนเองสมบูรณ์

และผู้ที่มี **"โลกวิทู"** มาก-น้อย ก็จะเป็น **"สัตบุรุษ"** ที่ยิ่งใหญ่กว่ากันไปอีก ในการรู้โลกของผู้อื่น ไม่ใช่รู้แต่โลกของตน เขาจะเกิด-จะดับอะไร ก็รู้เขา ช่วยเขาได้ *(เพราะอาการติดยึดใน "กิเลส" จะคล้ายๆ กัน)* ก็เรียกว่า **"สัตบุรุษใหญ่"**

อาตมาก็เป็น **"สัตบุรุษ"** พวกเราก็เป็นเสริมซ้อน-หนุนนำ-หนุนเนื่องกันขึ้นมา โดยมีเจตนามุ่งหมายขวนขวายเป็น **สมณะแท้** ที่มี **อิทธิบาท ๔** เป็นเครื่องแสดง

๒. สัทธัมมัสสวนะ คือ "การได้ฟังคำสอน-คำบรรยาย-คำอธิบาย อย่าง

ละเอียดลออขยายความเสมอๆ ของ 'สัตบุรุษ' ก็ยิ่งเพิ่ม 'อินทรีย์พละ' เกิดสภาพยิ่งจริง-ยิ่งชัด" *การได้ฟังธรรมทุกวัน ได้รับคำแนะนำช่วยเหลือเสมอ จากครู-อาจารย์-มิตรดี-สหายดี-สังคมสิ่งแวดล้อมดี ก็เป็นทั้งสิ้นของ **"พรหมจรรย์"***

๓. <u>โยนิโสมนสิการ</u> คือ "การเรียนรู้โดยแยบคาย-ละเอียดลออ-ลึกซึ้ง-รู้แจ้งครบรอบ เข้าใจอย่างถ่องแท้แยบคาย" ก็คือ *"ใจเราจะรู้ละเอียดยิ่งขึ้น สามารถทำใจให้ละกิเลสได้" (โยนิโสมนสิการ=ตริตรองให้รู้จักสิ่งดีหรือชั่วโดยอุบายที่ชอบ...นวโกวาท)*

๔. <u>ธัมมานุธัมมปฏิปัตติ</u> คือ "ผู้มีสภาพเห็นจริง-เข้าใจดีแล้ว จนเกิดผลถึง 'จิต' *(โยนิโสมนสิการ)* **ก็ต้องลงมือปฏิบัติจริงๆ"** *...เพราะเป็นการรู้ที่เสริม **"ศรัทธา"** ไม่ใช่รู้ตื้นๆ ก็จะเกิด **"วิริยะ"** พากเพียร เกิด **"การประพฤติปฏิบัติธรรมตามสมควรแก่ธรรม"** (ธัมมานุธัมมปฏิปัตติ) ไม่ใช่ปฏิบัติกันได้ง่ายๆ นะ ต้องจริง !*

ลงมือปฏิบัติแล้ว ถ้ายังไม่ถูกตัว-ถูกตน **"กิเลส"** ก็ดิ้นเก่ง-ไม่ตายง่ายๆ นะ

ต้องสังวรระวังควบคุม **"อินทรีย์ ๖"** ทำจริงๆ เอาให้จริง-ให้หนักแน่น-แน่วแน่ มีการพิจารณาเครื่องอุปโภค-บริโภค *(โภชเนมัตตัญญุตา)* เป็นผู้รู้-ผู้ตื่น *(ชาครียานุโยคะ)* ก็ได้เดิน **"โพชฌงค์"** อยู่ตลอดเวลา พยายามปฏิบัติให้เกิดความละเอียดลออ ลดละลงไปได้จริงๆ จนถึง **"จิต"** มีกิจอันไปขัดเกลา **"จิต"** แล้วก็ชัดเจน-ถ่องแท้

เกิดผลถึงกาย-วาจา-ใจ **"อินทรีย์พละ"** ก็กล้าแข็ง มี **"สติ-สมาธิ-อุเบกขา"** แบบ **"สัมโพชฌงค์"** ปัญญาก็เป็น **"ญาณทัสสนวิเศษ"**

ผู้ใดทำได้จริง ก็ได้ธรรมตามสมควรแก่ธรรม ตามที่ทำได้จริง

"การฟังสัทธรรม" จาก "สัตบุรุษ" *(สัทธัมมัสสวนะ)* **จึงสำคัญมาก**

จะเกิดฤทธิ์อำนาจเป็น **"อินทรีย์ ๕"** เกิดแรงพลังเป็น **"พละ ๕"** *(ศรัทธา-วิริยะ-สติ-สมาธิ-ปัญญา)* เสริมหนุน-ชูใจ ให้ได้รับ **"ศรัทธา"** เลื่อมใส มี **"วิริยะ"** มีความอิ่มใจ-เบิกบาน-ร่าเริง-ปีติ-ยินดี...มุ่งมั่นที่จะ **"ปฏิบัติธรรม"** เป็น **"โพชฌงค์"**

"สติสัมโพชฌงค์" คือ "สติ" ที่เดินทางไปสู่การ "ตรัสรู้" ต้องมีสัมปชัญญะปัญญา มีการวิเคราะห์วิจัย *(ธัมมวิจัย)* **มีการสำรวมสังวร "อินทรีย์ ๖"**

การอบรม **"กาย-วาจา"** ก็ต้องใช้ **"ใจ"** เป็นเครื่องกำหนดสังวร ต้องรู้ว่า จิตของเรามีความแนบแน่น-แน่วแน่-แข็งแรงแค่ไหน ปรุงได้ขนาดไหน-ก็ได้ขนาดนั้น

คนที่มี **"กิเลส" มาก-หยาบ-แรง** ก็จะปรุงไวมาก มี **"กาม-โลภ-พยาบาท"** เข้าไปสังขารร่วม ถ้า...ไม่สำรวมระวัง-ไม่มีสติ-ไม่มีสมาธิ-ไม่มีอำนาจอินทรีย์-ไม่มีกำลังเจโตดักรู้ทัน **"ความคิด"** *(สังกัปปะ)* ไม่แยบคายใน **"วจีสังขาร"** ไม่มีการกรอง *(ธัมมวิจัย)* ไม่มีการประมาณ *(สัปปุริสธรรม ๗)* **"พลังจิต"** สู้ไม่ได้แล้ว...*ก็จะพูด-จะทำ...ออกมาด้วยภาษา* ***"ราคะ-โลภะ-โทสะ-โมหะ"*** *ทั้งดุ้นเลย*

ดังนั้น **เริ่มตั้งแต่ "คิด" ก็ต้องดักรู้จริงๆ รู้ให้ไว** *(มุทุภูเต-กัมมนีเย-ฐิเต-อเนญชัปปัตเต)* เป็นการสร้าง **"ฌาน"** ถ้ามีกำลัง **"อินทรีย์"** จะให้ **"กายกรรม-วจีกรรม"** แสดงออกมาขนาดไหนดูเหมาะควร ก็ห้ามได้-ปรับปรุงได้

นี่ก็คือ การฝึก **"มัชฌิมา-สัมมา"** ให้พอเหมาะ-พอดี ชอบแล้ว-ควรแล้ว

ด้วยการ มี **"กุศลจิตเจตนาดี"** มี **"ญาณปัญญา"** เป็นตัวกรองเสมอๆ มีมาก-ก็เป็นเครื่องกรองที่ดีมาก และเป็นกำลังอำนาจ **"เจโต"** ที่ดี ต้องฝึกจึงจะมีกำลัง

ถ้า ไม่ฝึกกรอง *(ใช้ญาณปัญญา)* เครื่องกรอง *(ญาณปัญญา)* ก็ยิ่งไม่ถี่ละเอียด

✪ บุคคลสปายะ กับ การพัฒนา

การพัฒนาใดๆ ก็ไม่สู้การพัฒนา "มนุษย์"

พัฒนา "มนุษย์" นี่แหละ ดีที่สุด ! สำคัญที่สุด !

มนุษย์ที่พัฒนาแล้ว สังคมจะได้ **"มนุษย์สปายะ"** *(สัปปายะ)*

คือ *"มนุษย์ที่เป็นประโยชน์ เป็นมนุษย์เจริญ เป็นมนุษย์นักพัฒนาธรรมชาติสิ่งแวดล้อม เป็นมนุษย์ที่ทำกำไรให้แก่โลก ไม่ทำลาย ไม่เผาผลาญ ไม่สร้างมลพิษ"*

เมื่อ มี "คนดี" ก็จะเกิด "เสนาสนะ-อาหาร-ธรรมะ" อัน "สปายะ"

ฉะนั้น **"บุคคลสปายะ"** กับ **"เสนาสนสปายะ"** จึงเป็นหลัก เป็นแก่นแกน ก่อให้เกิด **"อาหารสปายะ"** กับ **"ธรรมสปายะ"** นี้คือ **"สบาย ๔** หรือ **สัปปายะ ๔"** ซึ่งเป็นความเจริญ-เป็นตัวประโยชน์-เป็นกำไร-เป็นสิ่งดี...ที่เราจะต้องเข้าใจ

นักเศรษฐศาสตร์ชั้นหนึ่ง *(เศรษฐบุรุษ)* **ต้องรู้ว่า** ***"ขณะนี้โลกขาดคนดี ต้องเร่งสร้างคนดี ต้องเร่งพัฒนาคนให้เจริญ"***

เพื่อให้คนดีๆ ช่วยกันทำให้บ้านเมืองอุดมสมบูรณ์อย่างสร้างสรร ไม่เอารัดเอาเปรียบ ยอมเสียสละ-มีการทาน-มีการเกื้อกูลเป็นหลัก อยู่กินอาศัยร่วมกันอย่างเป็นมวล-เป็นหมู่กลุ่มชุมชนคนดี

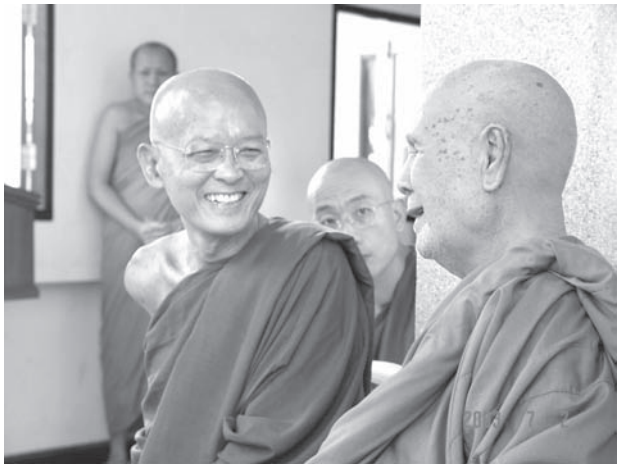

แล้ว "คน" ที่พัฒนาตน "ตามศีล-ตามวินัย-ตามธรรม" ของ "พระพุทธเจ้า" มีจริงๆ ไหม ? ขอให้ทุกคนจงพยายามตรวจสอบ

แต่อาตมาขอยืนยันว่า **"มี"** ก็เพราะอาตมาได้เข้าใจในคำสอน-คำตรัส ของ **"พระพุทธเจ้า"** บอกให้ละเว้นอย่างนี้ๆ *(เวรมณี)* **อาตมาละเว้นได้** แล้วก็รู้จริงๆ เกิดปัญญาซาบซึ้งสิ่งที่เราละเว้นได้ ชีวิตนี้เราดีนะ ปลอดภัย-สันติสุข-สบาย-ว่าง-ง่าย-เจริญงอกงาม-สามัคคี อยู่กับผู้อื่น-กับหมู่ฝูง-กับสัตวโลกอื่นๆ ได้อย่าง **สันติภาพ**

และอาตมาจะไม่ละเมิด ในสิ่งที่พระพุทธองค์บอกให้ละเว้นเสีย

อาตมามีพฤติกรรมไม่ฆ่าสัตว์แล้ว มีใจเอ็นดูเผื่อแผ่ต่อสรรพสัตว์ทั้งปวง

อาตมาเห็นจริง และขอมีพฤติกรรมอย่างนี้ จะระมัดระวังตัวเองอย่าให้พลาด -อย่าให้เผลอ-อย่าให้ไม่รู้สึกตัว แล้วไปทำการฆ่าเขา-เบียดเบียนเขา ไม่เอา !

อาตมาจึงเชื่อมั่น และมีศรัทธาแน่วแน่-หนักแน่น-มั่นคงว่า *"ธรรมวินัยของพระพุทธองค์ สามารถพัฒนาคนให้เป็นคนเจริญ ให้เป็นคนดีมีศีลธรรมได้จริง"*

ทุกๆ คนจงพยายามทำตนให้ระลึกรู้ตัวได้ว่า *"เราจะไม่ทำร้ายใคร แม้แต่ไม่รู้สติ ก็ขอให้มีจิตใต้สำนึกภายในควบคุมตนไว้เถิด ที่จะไม่ทำร้ายใคร-ไม่โหดร้าย-ไม่ทารุณ-ไม่เบียดเบียน-ไม่ลักขโมย-ไม่ละเมิดศีล สิ่งของใดที่ควรจะมี-ควรจะได้ก็สร้างเอง สร้างโดยตรงไม่เป็น ก็สร้างสิ่งอื่นที่เราเป็น แล้วก็ไปแลกเอาตามที่โลกพากันแลกได้ จนสุดท้ายสามารถประพฤติตนจนไม่อยากได้ของใคร แต่สร้างสรรขยันเพียรสิ่งที่เป็นคุณค่าสาระ แล้วแจกจ่ายเจือจานไป ไม่คิดจะให้ใครมาตอบแทน"*

อาตมาทำแต่งานสร้างสรร ให้พวกคุณรู้สัจธรรม-รู้ธรรมะของพระพุทธเจ้า พยายามใช้วิธีการให้ลึกซึ้งให้ละเอียดด้วยความฉลาด เพื่อให้คนได้ปรับปรุงตนลดละ **"โลภะ-โทสะ-โมหะ"** เพื่อความพ้นทุกข์ ให้ชีวิตเจริญดีเป็น **"บุคคลสปายะ"**

อาตมาทำงานนี้ตลอดวันทั้งวัน ก็มากเหลือเกิน ไม่ได้สร้างข้าว ไม่ได้ทำนา

แต่ก็พิสูจน์ได้แล้วว่า **"คนเรามีความกตัญญูกตเวที"** เมื่อเราเป็นคนดีจริงๆ เราขาดแคลนสิ่งจำเป็นใดๆ เขาก็จะเอาสิ่งนั้นๆ มาตอบแทนเลี้ยงดูให้แก่เราเอง

✪ สักกายะ

คำว่า "สักกายะ" แปลว่า "ตัวตน"
คำว่า "อัตตา" ก็แปลว่า "ตัวตน"

"โสดาบัน" ต้องพ้น "สักกายะ" ก็รู้อยู่ตามหลักทฤษฎี

แล้วไปเข้าใจความหมายของ **"สักกายะ"** ที่ว่า **"ตัวตน"** เหมือนกับที่จะถอน **"อัตตา"** ที่เป็น **"ตัวตน"** ที่ละเอียดลออสูงยอด

ก็เลยอธิบายสับสนปนเป เพราะแปลซ้ำๆ กันว่า **"ตัวตน"**

คนที่ไม่เข้าใจ **"อัตตา"** ตัวตนที่แท้จริง ยังมีเยื่อเชื้อ **"กิเลส"** อยู่ ก็จะพูด **"อัตตา"** อย่างอวดดี อย่างงมงาย

ทุกวันนี้การสอนศาสนา จึงปนเปกัน เอา **"อัตตา"** มาสอนก่อน **"สักกายะ"**

เรื่องของ "สักกายะ" นั้น หมายถึง ***"ส่วนใหญ่ส่วนหยาบกว่า อัตตา ภายใน"***

ผู้จะ **"พ้นสักกายทิฏฐิ"** ได้นั้น **ต้องรู้แจ้ง**...**กาย-เวทนา-จิต-ธรรม**...ของ **ทวารทั้ง ๖** เป็น **"ทุกข์"** *(สักกายทิฏฐิสูตร สังยุต. สฬายตน. ข้อ ๒๔๕)*

ผู้ปฏิบัติธรรมต้องรู้ให้ได้ว่า ***"โสดาบันต้องเลิกโลกหยาบก่อน"***

"ตัวตน" ของอารมณ์จิต ที่มีองค์ประกอบหยาบในโลกหยาบ ที่เราไปติดยึดในโลกหยาบๆ ตั้งแต่ **อบายมุขฐานต่ำต้น** ต้องเรียนรู้จริงๆ รู้อยู่ เห็นอยู่ ละเอียดลออลึกซ้อนเข้าไปใน...กาย-เวทนา-จิต-ธรรม...จริงๆ และ **เห็นมันเป็นทุกข์** เป็นสิ่งที่ทนได้ยาก เป็นสิ่งที่ควรเปลื้องออก เป็นสิ่งน่าลด-ละ-หน่าย-คลาย เป็นสิ่งไม่น่าใคร่-ไม่น่าติด และแล้วก็พากเพียรปหาน-ปลดปล่อยมันออกไปจริงๆ

"ทำจิต-ทำใจ" ของเราให้สะอาดผุดผ่อง เลิกละมาให้ได้ ทำให้ได้จริงๆ

เราจะเป็น **"ผู้พ้นสักกายทิฏฐิ"** ได้จริงๆ และจะคืบคลานเข้าสืบต่อการเป็นผู้เข้าใจจริง-รู้แจ้งใน **"อัตตา"** ทั้งหลายได้ยิ่งขึ้นเรื่อยๆ ถูกสภาวะจริงๆ ด้วย

เมื่อลดละพิสูจน์จนได้จริงแล้ว คุณจะเชื่อมั่น จิตใจจะแข็งแกร่งขึ้น

กล้าลดละ กล้าทิ้ง จนกระทั่งสัมผัสกับสิ่งนี้ ใจเราก็อยู่เหนือจริง ตั้งแต่ **อบายมุขฐานต่ำต้น** ก็เข้าใจถึงความจริงของการปฏิบัติ หรือ **"จิตวิญญาณ"** ที่เกี่ยวเนื่องกับ **"ราคะ-โลภะ-โทสะ-โมหะ"** แต่ละเหตุ-แต่ละปัจจัย-แต่ละเรื่อง

✪ การพ้นสังโยชน์ ๓

การพ้นสังโยชน์ ๓ *(องค์คุณของการเป็น "พระโสดาบัน")* **ก็คือ...**
๑. พ้นสักกายทิฏฐิ ๒. พ้นวิจิกิจฉา ๓. พ้นสีลัพพตปรามาส

๑. พ้นสักกายทิฏฐิ คือ "รู้ฐานของ 'สักกายทิฏฐิ' ที่จะนำไปปฏิบัติจัดการกับสิ่งที่เราจะขจัด เป็น...กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน-อกุศล-ทุจริต-ความชั่วร้าย ที่เป็นตัวตนตัวนี้-เป็นลักษณะอย่างนี้ ที่ต้องปล่อยปลด"

ผู้ใดเห็นสิ่ง-เห็นเรื่องใด...เป็นสิ่งสำคัญ **จะต้องยึดเกาะไว้อยู่** ผู้นั้นก็มีสิ่งนั้น-เรื่องนั้น เป็น**สักกายะ** เป็น**อัตตา** จะขนาดใหญ่โต หรือเล็กลงเท่าใด ก็เป็นไปตามสภาพแห่งความเป็นจริงของผู้นั้นๆ *(ขนาดใหญ่-ก็หนักอกหนักใจ ขนาดเล็กลงๆ-ก็เบาลงๆ)*

ผู้ใดได้ปล่อยปลด-ละวาง-ปลงภาระ หมดยึดถือจาก **"โภคักขันธ์"** ต่างๆ อันคือ *"ทรัพย์สมบัติวัตถุภายนอกกาย"* มาได้แล้วจริง จนกระทั่งเหลือ **"สักกายะ"** แค่ **"ร่างกาย"** กับ **"จิตใจ"** ได้จริงๆ ผู้นั้นก็เบาว่าง-พ้นทุกข์-พ้นความหนัก มาได้อย่างสูงในความเป็นสัตวโลกผู้ซึ่งหลงการแบกหอบหาม *(สมบัติ)*

แม้เหลือ **"แค่กาย-แค่ใจ"** ก็ยังเห็นอยู่ว่า ***"ยังเป็นทุกข์"*** เห็นได้ชัดว่า ***"การปรุงแต่ง หรืออุปาทานใน...กาย-เวทนา-จิต-ธรรมต่างๆ ในทวารทั้ง ๖ ของตน ล้วนเป็นทุกข์"*** ผู้เห็นเช่นนี้ ก็ชื่อว่า **เป็นผู้ "พ้นสักกายทิฏฐิ"**

แล้วผู้นั้น จะเกิดปัญญา จน **"พ้นวิจิกิจฉา"**

จึงจะ **"รับศีล-รับพรต"** ไปประพฤติปฏิบัติได้ จน **"พ้นสีลัพพตปรามาส"**

๒. พ้นวิจิกิจฉา คือ "สภาพของสักกายะก็รู้แม่นมั่น ศีลพรตที่ปฏิบัติก็รู้ชัดว่า เดินถูกทางแล้ว ไม่สงสัย"

การปฏิบัติศีลพรต...ได้มรรค-ได้ผล จะมี **"อธิปัญญา"** เกิดต่อเนื่องจากการปฏิบัติ จนเห็นเอง-รู้เอง เป็น **"ปัจจัตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหิ"** เป็น **ญาณทัสสนะ** เป็นความเฉลียวฉลาด ที่เห็นจริงไม่ลังเลสงสัยทางที่เราประพฤติปฏิบัติอีกต่อไป

และไม่ข้องใจเลย แม้ใครจะว่าอย่างไร-ก็มั่นใจ ไม่ไขว้เขว-ไม่แกว่ง

ภาคปฏิบัติ **"ศีลพรต"** ก็เข้าใจชัดว่า ***"โพธิปักขิยธรรม ๓๗ ต้องทำอย่างนี้ โพชฌงค์ ๗ ต้องเดินอย่างนี้ มรรคองค์ ๘ ต้องปฏิบัติอย่างนี้"*** เป็นเครื่องมือ-ทฤษฎี-หลักสูตร ที่ใช้ปฏิบัติให้เห็นผลได้จริง ไม่สงสัยในสิ่งเหล่านั้น

๓. พ้นสีลัพพตปรามาส คือ "หลักการที่เอามาใช้ได้จริงๆ มีศีล มีพรต มีหลักเกณฑ์ประพฤติปฏิบัติกำหนดให้กับตนเองที่เป็นคุณค่าจริงๆจนได้มรรค-ได้ผล"

การปฏิบัติ ต้องมี **"สัมมัปปธาน ๔" มีการสังวร มีการประหาร** กิเลสได้ถูกตัวจนเกิดผลเป็น **"ภาวนาปธาน"** แล้วก็ทำให้สูงส่งยิ่งขึ้นเป็น **"อนุรักขนาปธาน"**

ถ้าถือศีลบำเพ็ญพรต ไปตามจารีตประเพณี ตามแบบอย่างกันเฉยๆ ถือศีล-ถือพรต...แบบไม่เข้าร่อง-ไม่เข้ารอย-ไม่ถูกต้อง-ไม่เอาจริง-ทำเหลาะๆ แหละๆ-แค่ลูบๆ คลำๆ เรียกว่า **"ปรามาส"** ไม่มีการขัดเกลาจิต ไม่เกิดการเจริญในธรรม ไม่เลื่อนชั้นทาง **"จิตวิญญาณ"** แม้บำเพ็ญพรตอย่างอุกฤษฏ์ ก็ไม่มีประโยชน์ จึงเรียกว่า **"สีลัพพตปรามาส"** การปฏิบัติย่อมไม่มีผลเจริญ

"สีลัพพต" ก็คือ "อธิศีลสิกขา" ที่ต้องเรียนรู้ความหมายของ "อธิ" ในหลักการเรียนรู้ทางทักษะต่างๆ ให้เกิดความเจริญ-รู้รอบ-เชี่ยวชาญ-ชำนาญ ก็จะเข้าใจเป้าหมายหลักการวิธี แล้วนำเอามาบำเพ็ญพรต เพื่อเลื่อนชั้นการบำเพ็ญให้ยิ่งขึ้นจนได้ประโยชน์เจริญสูงขึ้นๆ ไม่ใช่แค่ลูบๆ คลำๆ ทำตามๆ กันไป

กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน...โกรธเคือง-โลภโมโทสัน ในเหตุปัจจัยอะไรอีก !
ก็ปฏิบัติธรรมลดละไป สะสมกุศลไป **"ภูมิจิต"** จะเลื่อนสูงขึ้นจริงๆ
จาก **"โสดาบัน"** ก็เลื่อนชั้นขึ้นไปเป็น **"สกิทาคามี"**

✪ จิตพยาบาท–อาฆาต

คนที่ "อวิชชา" หรือ "โมหะ" จะยึด "จิตพยาบาท" ไว้
โดยไม่รู้ "ความจริง" และไม่รู้ตัวว่า *"ตัวเองยึดพยาบาทนั้นไว้"*
คือ ***"ยึดตัวถือสา-ยึดตัวโกรธ-ยึดตัวเคือง-ยึดตัวไม่ชอบ-ยึดตัวอึดอัด"***
จึงเรียกว่า **"ยึดติด-ไม่ปล่อย"** หรือ **"พยาบาท-อาฆาต"**
แล้วนึกว่า *"ตัวเองได้ดี รู้สึกสุขก็ได้นะ"* กลายเป็นพวก**ซาดิสม์**...*ต้องรุนแรง-ต้องตอบโต้-ต้องตบตี-ต้องยิง-ต้องแทง-ต้องเจ็บ-ต้องปะทะ (แล้วสะใจ)*

เมื่อพูดถึงสภาวะธรรมตัวนี้ อาตมา**มีอรรถะ-มีธรรมะ**อยู่ในใจ รู้ความละเอียดของ**"จิตพยาบาท-อาฆาต"**ที่ไประเริง-มันเขี้ยว-เป็นสุข แต่อาตมายังไม่เก่งใน**นิรุตติ** *(ภาษา)* **ปฏิภาณ** *(ไหวพริบ)* ไม่รู้จะใช้ภาษาอย่างไร ที่จะอธิบายสภาวะธรรมนี้

โดยสัจจะ "จิตพยาบาท-อาฆาต" ไม่ใช่ "ความสุข" เป็น "ความทุกข์" ประเภทสายโทสะ เป็น **"ความโง่"** ของคนนั้น...ที่ยึดติด-ไม่ปล่อย-ไม่โปร่ง เป็นตัว **"กิเลส"** เป็นตัว **"บั่นทอนความเจริญ"**

ผู้มี **"พยาบาท"** ก็คือ ผู้ยังมี **"มานะถือตัว"** มีตัวตน**"สักกายะ"**ใหญ่ **"สักกะ"** แปลว่า **"โต ใหญ่"** **"กายะ"** คือ **"ความประชุมของกิเลส"**
"กายของกิเลส" ใหญ่โตกว่า **"รูปกายภายนอก"** อีกนะ !
ใหญ่โตจนไม่สามารถที่จะรับอะไรอื่นได้อีก เพราะ**"จิต"**ถือสาไม่ยอม กลายเป็นตะปูตรึงใจ *(ขีละ)* แล้วก็มีหมดทั้งความไม่แน่ใจเคลือบแคลงสงสัย *(กังฆติ)* เกิดความไม่เลื่อมใส-ไม่น้อมใจเชื่อ หนักเข้าก็มีสภาพโกรธ-ไม่ชอบใจ-ถือเคือง-พยาบาท-อาฆาต หยาบก็ตาม ละเอียดก็ตาม แล้วก็จะเกิด **"จิต" อันประทุษร้าย** จะเกิดสภาพอาการอย่างที่ว่านี้ ขึ้นมาจริงๆ ในใจ ต้านไม่ให้เจริญในธรรม

สภาพ "จิตพยาบาท-ผูกอาฆาต" เป็น "นามธรรม" ที่ไม่มีตัวตน
ก็ใช้ภาษาวัตถุแทน **"จิต"** พวกนี้ว่า **"เป็นตะปูตรึงใจ"**

"สักกายะใหญ่" ของ **"พระโสดาบัน"** ก็คือ **"จิตพยาบาท"** ตัวนี้ยังเป็น **"จิต"** ที่หลงนึกว่า **"เป็นสุข"** *ต้องยึดความเห็นของตัวเองเป็นใหญ่ ไม่หลุด-ไม่คลาย-ไม่ปล่อย ผู้นี้จะไม่ยอมลงให้ใคร ไม่นับถือ ไม่เห็นกับอันอื่น*
เพราะ **ปัญญาไม่มี มีแต่อวิชชา ไม่รู้ว่า นี่คือ "ตัวทุกข์-ตัวเลว" อยู่ในตัวเอง**

พวกเราหลายคนทั้ง...*สมณะ-สิกขมาตุ-ฆราวาส* ติดมันอยู่ ยังพยาบาทกัน-ยังอาฆาตกัน-ยังถือสากัน แล้วก็ไม่หาทางขจัด จนไม่ทำงานร่วมกัน !

ทำไมไม่ปลดปล่อยออกไป ? *ทุกข์นะ ! ไม่เจริญนะ !*

แต่อาตมาเข้าใจนะว่า *"ทำไมจึงยึดติดกันนัก...ก็เพราะโง่" !*

"จิต" ที่ไม่ปลดปล่อยถือสา คือ **"จิตพยาบาท-อาฆาต"**

เป็น **สังโยชน์ตัวต้น** เป็น **"สักกายทิฏฐิ"** ที่ยังไม่ปลดปล่อย

สังโยชน์ตัวที่ ๒ "วิจิกิจฉา" ก็จะไม่คลาย

สังโยชน์ตัวที่ ๓ "สีลัพพตปรามาส" ก็จะไม่หลุดพ้น

ผู้ใด "ไม่ปลดปล่อย-ไม่ยอมคลาย" ผู้นั้นจะไม่หมด "กาม" ทั้งหลายในโลก

จะไม่ปราศจากอารมณ์...***ราคะ-โลภะ-พอใจ-รักใคร่-กระหาย-เร่าร้อน-อยาก***

จะเกิด **"สภาพจิต"** พวกนี้ ทำให้ตัวเอง...*อึดอัด-ไม่โปร่ง-ไม่สบาย-ไม่เจริญ*

คนมี **"โลภะ-โทสะ-โมหะ"** ก็คือ **"คนมีโรค"** โรคนี้เป็นโรคทางธรรมจริงๆ

ธรรมะที่อาตมาอธิบายอยู่นี้ เป็น "อธิปัญญา"
เพื่อยกระดับ "จิต" ให้ได้ศึกษาเรียนรู้ และให้ได้รู้ตัว

ใครก็ตามที่ยัง **"ถือสา-พยาบาท-อาฆาต"** อยู่ จงรู้ว่า **"เป็นจิตที่เลวร้ายมาก"**

เป็นความไม่ปลดปล่อย ยังไม่ยอม นั่นแหละเป็น **"ตะปูตรึงใจ"**

ถ้าไม่รีบแก้ไข-ปรับปรุง-เปลี่ยนแปลง **"ภราดรภาพ"** จะไม่เกิดกว้างเกื้อ และจะไม่เกิดการสนิทเนียน *(สันติภาวะ)* ในหมู่พวกเรากันเอง

แล้วจะเข้ากับใครก็ไม่ได้ เข้าได้ก็ไม่สนิท แม้มี **มโนธรรมสำนึก** อยู่ ก็ฝืนทำ ทำได้ก็ชั่วคราว เพราะต้นรากไม่ปล่อย-ไม่กำราบ-ไม่ปราบ **"จิตถือสา"** ลงจริงๆ ยังมี **"อวิชชา"** จับ **"จิต"** ตัวเองไม่ถูก แล้วก็ไม่เพียรขัดเกลาถอน **"ตะปูตรึงใจ"** นั้น

ต้องเพียรรู้ตัว "มีสติ มีธัมมวิจัย มีวิริยะ" คนนี้เป็นคู่อาฆาต มีอะไรกันอยู่ -ยังยึดอยู่ สัมผัสเมื่อใดต้องรู้สึกตัวเสมอ แม้นึกขึ้นมาใน **"จิต"** เมื่อไร ก็ต้องรู้ตัว

แล้วต้องพยายามหาวิธีการ **"ดับจิต"** ตัวที่เป็น **"อกุศล"** กับ...ผู้นี้-เรื่องนี้-อาการนี้...ให้ได้ **ต้องทำจริงๆ ทำบ่อยๆ ทำเสมอๆ !**

จึงต้องศึกษาเรียนรู้ **"กุศล"** ให้ถูกตรง แล้วทำ **"กุศล"** ให้มากๆ

✪ มานะใหญ่-อัตตาใหญ่

ผม *(กล่าวกับนักบวช)* **อยู่กับพวกคุณ ผมสบายใจขึ้นทุกวัน**

แต่พร้อมกันนั้น **ผมก็เห็น "จิต" ของคนที่ถือสา** *(พยาบาท)* จิตลามกไม่ปล่อย *(อุปนาหะ)* ลบหลู่คุณท่าน *(มักขะ)* ยกตนข่มเทียบเท่าท่าน *(ปลาสะ)* หลอกตน *(มายา)* หยิ่งยโส *(สาเ*ฐ*ยยะ)* ดื้อด้าน *(ถัมภะ)* เอาชนะ *(สารัมภะ)* หลงตน *(มานะ)* ไม่เห็นเป็นบุญ -เป็นคุณ *(อติมานะ)* ล้วนเกิดจาก **"จิต"** จริงๆ (อุปกิเลส ๑๖)

อย่าง **"พระ"** ที่ลาออกไปแล้ว เพราะเกิดจิต **"มานะ-อัตตา"** จัด **"จิต"** ตัวนี้ ก็พาออกไป-พาตกต่ำ **ไม่ได้เข้ากระแสเป็น "โสดาบัน" หรอก !**

เพราะ **"สักกายะ"** ตัวแรก ที่จะทำให้เป็น **"โสดาบัน"** ไม่ทำลาย ก็คือ **"ไม่พ้นสักกายทิฏฐิ"** ที่พูดนี้ไม่ได้กด-ไม่ได้ข่ม แต่สงสาร ! ทุกวันนี้ก็ยังสงสาร !

ก่อนจะไปขอให้คิดจริงๆ ตรวจสอบอย่างสุจริตอย่าลำเอียง
มีหมู่กลุ่มไหนที่ดีกว่า "อโศก" นี้ ที่เราจะไปอยู่ร่วมได้
ถ้าไม่มีหมู่กลุ่มไหนดีกว่าแล้ว อย่าไปเลย ไปแล้วเราจะลำบาก

เพราะอยู่กับหมู่นี้ เราก็เคยชินแล้ว บางคนอยู่ด้วยกันมาร่วม ๒๐ ปี *ผิดใจวูบเดียวก็จะไปแล้ว น่าเสียดายไหม ? โดยเฉพาะบางคนแก่แล้วด้วย ก็ยังคิดจะออกไป โธ่ ! เมรุก็มีไว้ให้แล้ว จะออกจากหมู่ไปทำไม ?*

เพราะสิ่งที่รู้ดีแล้ว จะแกล้งไม่รู้ก็ไม่ได้ ออกไปก็อยู่กับเขาไม่ได้ จะกลับมาก็ **มี "มานะ" จิตวิญญาณเราจะทุกข์ร้อนอับเฉา** หนักเข้าก็ไม่มีที่จะอยู่

ผมสงสารผู้ที่หลุดออกไปแล้วจากหมู่กลุ่ม ด้วยอำนาจ "มานะ-อัตตา-ถือดี"

แล้วผมก็ได้แต่เห็น ไม่รู้จะว่าอย่างไร ?

บอกตรงๆ นะ ***"ผมไม่มีใจโกรธเคืองเลย" ใครไม่เชื่อก็ตามใจ !!!***

จะโกรธไปทำไมให้ทุกข์ โกรธไม่ว่าระดับไหน เป็นทุกข์ทั้งนั้น เป็นทุกข์จริงๆ ผมว่า *"ผมชำ่ชองในการทำออก แล้วผมจะเอามัน (โกรธ) ไว้ทำอะไร ?"*

ใครก็ตามที่ยังหลงเหลืออยู่ ก็เพราะยังไม่ชำ่ชองในวิธีทำออก-วิธีเอาออก !

"กิเลส" เศษธุลีนิดน้อยขั้นเล็กละเอียด ที่เรียกว่า **"อนุสัยจิต-อนุสัยกิเลส"** ไปจนกระทั่ง **"ปริยุฏฐานกิเลส"** หรือ **"วิติกมกิเลส"** ก็เป็น **"กิเลส"** ที่จะต้องถอดถอน ถ้าเรารู้วิธีทำออก-สลัดออก จะไปเหลือ *(กิเลส)* ไว้ทำไม ?

ผู้มี "ศีล" จงมาเถิด ผมไม่ประสงค์จะให้ใครออกไปจากที่นี่ !

ส่วน **ผู้ผิดพลาด** ถ้ากลับมา *ก็ต้องยอมรับโทษทัณฑ์ จะพอแก้ไขตัวได้ไหม ?*

วิธีการของ **"สังฆาทิเสส"** ที่ทำกับ **พระอาบัติ** ที่ต้องอยู่กรรม เป็นวิธีการของ **"พระพุทธเจ้า"** ด้วยพระเมตตากรุณาธิคุณยิ่ง ไม่ใช่เรื่องโหดร้ายทารุณ

"พระพุทธเจ้า" วางระเบียบวินัย **"สังฆาทิเสส"** ไว้ ให้ลงโทษต้องอยู่กรรมเท่านั้นเท่านี้ปี ให้นั่งอยู่ท้ายแถว ในพระบาลีบอกไว้ชัดว่า *"จะต้องเอาหัวเช็ดเท้าผู้ที่เป็นพระบริสุทธิ์"* ต้องทำถึงปานนั้น อ่านรายละเอียดของ **"สังฆาทิเสส"** ให้ดีๆ

*แต่คนทุกวันนี้ **ให้ทำอย่างนั้น ทำไม่ลงหรอก***

*เพราะ **"มานะใหญ่ อัตตาใหญ่ สักกายะใหญ่"** เขาทำไม่ได้จริงๆ*

ผมก็เข้าใจ-เห็นใจ จึงไม่บังคับถึงขนาดนั้น แต่ใครทำได้-ทำดี ก็ดีของเขา

คำตรัสของ "พระพุทธเจ้า" ที่บอกสอนเตือนเราไว้ เป็นจริงเหลือเกิน แต่เพราะไม่มีปัญญา-ไม่มีวิชชา "อัตตา-มานะ" จึงพาให้เรานึกว่า "ตัวเองแน่จริงๆ"

มีใช่ไหม ! ที่คุณก็ว่า **"คุณแน่ คุณถูก"** !

ผมก็ว่า **"ผมถูก"** ก็ขัดกันแล้วใช่ไหม ?

ถ้าผมเชื่อว่า "สิ่งนี้ถูกแล้ว...ผมก็ต้องว่าถูก ถ้าผิด...ผมก็ต้องว่าผิด แล้วผมก็ยอมรับผิด ตั้งหลายครั้ง หลายคราว"

แต่บางครั้งผมรู้ด้วยซ้ำว่า "ผมไม่ผิด ผมมีเหตุผลชัดที่สุด ผมก็ยังต้องยอมอนุโลมให้พวกคุณ" เพราะเห็นว่า "ถ้าผมดึงให้เคร่งกว่านี้...ยาก !"

ก็ต้องอนุโลมให้ทำขนาดนี้ไปก่อน ให้พวกคุณเข้าใจไปอย่างนี้ก่อน ตามใจคุณที่เชื่อว่า...ถูก แล้วค่อยว่ากันทีหลัง อย่างนี้ก็เคยมีมาแล้ว

ผู้ที่ **ไม่มี "มานะ-อัตตา" มาก ก็ต้องยอมยกให้ผม...ใช่ไหม ?** แม้ใจจริงๆ จะยังยึดอยู่ว่า *"เราถูกอยู่นะ พ่อท่านสิ...ไม่ถูก !"*

ส่วนผู้ที่ **มี "มานะ-อัตตา" มาก** เขาก็ไม่ยอมยกให้ผมหรอก

โดยรายละเอียดแล้ว ผมเห็นใจ ผมเข้าใจ **"จิต"** ตัวนี้ เป็น **"สัจจาภินิเวส"** คือ ***"จิต"*** *ที่ยึดความจริงของกู ความถูกต้องของกู ตามภูมิของกู*

คุณก็ใช้ปัญญาของคุณ คุณก็ต้องนึกว่า *"ตัวเองแน่ ตัวเองถูก"*

ถ้า **คุณก็ฉลาด ผมก็ฉลาด** โดยง่ายๆตื้นๆ *"ผมเป็นอาจารย์คุณ ผมก็ต้องฉลาดกว่าใช่ไหม ? ผมก็น่าจะถูกกว่าคุณใช่ไหม ?"*

พูดแล้วเหมือน...**ทวงบุญคุณ-อวดอ้างตัว** ก็ไม่อยากจะพูดมาก

ถ้าคุณมี **"มานะ"** คุณก็จะมี **"มานะ"** โตใหญ่กว่าผม !

เพราะฐานะคุณเล็กกว่า แต่คุณมาโต้กับผมที่มีฐานะใหญ่กว่า !

เมื่อคุณอยู่ในหมู่มวลมิตรดี-สหายดี-สังคมสิ่งแวดล้อมดี *(คือ ทั้งหมดทั้งสิ้นของ "พรหมจรรย์")* **การศึกษาธรรมวินัยต่างๆ ก็ได้จากครูอาจารย์ จากเพื่อนสพรหมจรรย์** ที่คิดว่า *"จะให้ความรู้แก่เราได้มากที่สุด"* แล้วคุณเกิดอาการ...*ไม่น้อมใจ-ไม่เลื่อมใส-เข้ากันไม่ได้ (มีมานะ-อัตตา)...ในหมู่พรหมจารี* **"การศึกษา"** ก็ย่อมไม่ได้

มีแต่ **"ตัวกู"** นี่ใหญ่ ไปแสวงหาหมู่ใหม่ไม่ได้ ก็ตั้งตัวเองเป็นใหญ่

✪ อติมานะ (ดูหมิ่น)

ผม *(กล่าวกับนักบวช)* **ขอบอกพวกคุณโดยตรงว่า *"ตัวผมนี้กำลังรังสรรค์สิ่งที่ดีตามภูมิปัญญาของผม"*** จะว่าผมหลงตัวหลงตนก่อนก็ได้ เพราะคุณบางคนอาจจะยังไม่แน่ใจ ก็จงพิสูจน์เถิดว่า ***"สิ่งที่ผมปฏิบัติอยู่นี้ ถูกหรือไม่ อย่าเพิ่งเชื่อว่า ผมถูกแล้ว ๑๐๐ %"*** อันใดที่คุณเห็นชัดแล้วว่า **"ถูก"** ก็ทำตามเถิด !

บางคนมองหยาบๆ เผินๆ จะเห็นว่า ***"บางสิ่งบางอย่างที่พาทำผิด ไม่งาม"*** *แล้วคุณก็ตัดสิน* ***"ไม่เอาเลย"*** *ก็ไม่ว่ากัน เพราะพวกคุณยังไม่เข้าใจ*

แต่ก็ **อย่าเพิ่งคิดดูถูกผมนัก** เพราะถ้าดูถูกผู้เป็น **"ครู"** แล้ว จะเกิดศรัทธาเลื่อมใสน้อย นับถือน้อย เราก็ไม่ได้วิชา ก็จะเจริญช้า เพราะ **"ครู"** เราก็ยังดูถูกแล้วเราก็เกิด **"มานะ"** ขึ้น เป็น **"อติมานะ"** คือ **"ยึดตัว-ยึดตน-ถือตัว-ถือตน"**

"อติมานะ" นอกจากยึดตัว-ยึดตนแล้ว ยังดูหมิ่นถิ่นแคลนผู้อื่นด้วย

โดยเฉพาะผู้ที่เราเลือกสรรแล้วว่า *"เป็นครู ยกให้เป็นครู ผู้เป็นตัวอย่าง ผู้เป็นสรณะที่พึ่ง ผู้ให้คำแนะนำสั่งสอน"* เมื่อเราดูถูก-ดูหมิ่น **"ครู"** เราก็ต้องใหญ่กว่าทุกอย่างในโลกแล้ว ฉะนั้นแม้แต่เศษเสี้ยวความเป็น **"อติมานะ"** เพียงเล็กน้อยก็ตาม เราก็เริ่มต้นเป็นผู้ที่ได้รับประโยชน์จาก **"ครู"** น้อยลงไปทันที

ยิ่ง **มี "อติมานะ" มาก** ผู้นั้นก็ยิ่งได้รับประโยชน์น้อยลงๆๆ ตามจำนวนของ **"อติมานะ"** ที่เป็น **"สัพพาสวะ"** หรือเป็น **"อาสวะ"** อันเกิดจริงเป็นจริงแน่นอนที่สุด

ผมระลึกถึง "พระพุทธเจ้า" เป็น "ครู" ผมอ่าน "พระไตรปิฎก" แม้เขาอาจจะแปลผิด ผมก็ไม่เคยดูถูกก่อนว่า *"ทำไม 'พระพุทธเจ้า' ทำอย่างนี้ดูเผินๆ เหมือนผิด"* ผมเองก็ต้องพยายามยั้งไว้ก่อน ไม่ดูถูกก่อน

แล้วพยายาม...*ไตร่ตรอง-พิจารณา-ทบทวน-แทรกซอน-หยั่งรู้เข้าไป* จนเห็น

แท้จริงว่า *"เรื่องนี้ไม่ถูกนะ...เขาแปลผิด-เขาจำมาผิด หรือว่าเราเข้าใจยังไม่ถึง"*

ฉะนั้น **สิ่งใด-เรื่องใด ที่ควรทดสอบลองดู ก็ทดลองเลย**

จนเห็น **จนเข้าใจได้ ก็อ๋อ !** เหลี่ยมมุมเป็นอย่างนี้เอง เราเข้าใจไปอีกอย่าง แต่พอเหตุปัจจัยครบแล้ว ก็ไม่เป็นอย่างนั้น **"ธรรมะ"** เป็นอย่างนี้เอง

เหมือนคณิตศาสตร์ธรรมดาง่ายๆ ๒+๒=๔ เมื่อพิสูจน์ลึกเข้าไปจริงๆ มีสิ่งพิเศษที่เพิ่มเติมขึ้น ๒+๒=๕ ก็ได้ เพราะ**มี "อรูป" ที่เกินคาด** ซึ่งเราหาไม่พบมาบวกเข้า สิ่งที่เป็น **"อรูป"** ที่คิดไม่ถึง อยู่เหนือความคาดเดา-เกินคาดคิดคะเนคำนวณที่จะเห็นได้เป็นธรรมดา ส่วนใหญ่ก็เห็นกันไม่ได้ง่ายๆ ในโลก เป็นของพิเศษที่เพิ่มขึ้น ชาวโลกค้นพบเจอะเจอยาก แต่สิ่งเหล่านี้มีอยู่จริง เป็นสิ่งที่เหนือ sense ธรรมดา เป็นตาที่ ๓ **"ตาทิพย์"** หรือ **"อภิญญา"** ของผู้ประเสริฐจริงๆ ที่เห็นได้จริงๆ

✪ อุปกิเลส ๑๖ (ธรรมเครื่องเศร้าหมอง)

"อภิชฌาวิสมโลภะ" เป็นความโลภชนิดหนึ่ง ที่โลภเอาความไม่ดีไว้ในใจ โลภยึดราคะ-ก็เป็นราคะ โลภยึดโทสะ-ก็เป็นพยาบาท โลภยึด "อุปกิเลส ๑๖" ไว้ ก็กลายเป็นคนมีธาตุ "จิตพยาบาท-อาฆาต"

*(**อภิชฌา** คือ เพ่ง-ไม่ปล่อย **วิสม-โลภะ** คือ ไม่สงบอย่างยิ่ง-ในความโลภ)*

"อุปกิเลส ๑๖" ทั้งสาย คือ *"๑. อภิชฌาวิสมโลภะ ๒. พยาบาท ๓. โกธะ ๔. อุปนาหะ ๕. มักขะ ๖. ปลาสะ ๗. อิสสา ๘. มัจฉริยะ ๙. มายา ๑๐. สาเฐยยะ ๑๑. ถัมภะ ๑๒. สารัมภะ ๑๓. มานะ ๑๔. อติมานะ ๑๕. มทะ ๑๖. ปมาทะ"*

อารมณ์ **"ปฏิฆะ"** *(หงุดหงิดขุ่นเคือง)* อยู่ในสาย ***"โกธะ"***

อารมณ์ **"อรติ"** *(อึดอัด)* อยู่ในสาย ***"อุปนาหะ"*** *(ผูกโกรธ)*

แล้ว **"อุปนาหะ"** ก็อยู่ในสายเดียวกันกับ ***"พยาบาท"*** คือ ***"ผูกอยู่ไม่ปล่อย"***

ยิ่งสั่งสมพยาบาทผูกโกรธไม่ยอมปลดปล่อย จะเกิด ***"มักขะ"*** *ลบหลู่-ไม่เชื่อมั่น-ไม่เลื่อมใส-ไม่น้อมใจเชื่อ ในธรรมะ-ในสังฆะ-ในสิกขา-ในสพรหมจรรย์ ไม่ว่าใครๆ ก็ลบหลู่คุณ-ดูถูกไปหมด* **ก็ไม่มีมิตรดี-สหายดี ไม่มีสังคมสิ่งแวดล้อมดี**

เป็นเหตุปัจจัยกันจริงๆ ตั้งแต่ ***"มักขะ ปลาสะ อิสสา มัจฉริยะ"*** แล้วก็เป็น ***"มายา"*** เป็นตัวลวงเราเอง จนเกิด **"จิต"** ที่ไม่ดีอยู่เรื่อยๆ **"อกุศล"** ก็เกิดงอกงามไพบูลย์ได้ โดยที่เราไม่รู้ตัวเลยนะ พูดแล้วเสียวสยอง !

เกิด ***"สาเฐยยะ"*** *ใจที่ลามกโอ้อวด* แล้วก็เป็น ***"ถัมภะ"*** จิตดื้อด้าน เป็น ***"สารัมภะ"*** *หยิ่งผยองแข่งดี* แล้วก็เกิด ***"มานะ อติมานะ"*** *ถือตัว-ดูหมิ่น* กลายเป็น ***"มทะ"*** *คนเมาไม่มีความคมชัดถูกต้อง* ถ้าอารมณ์ตัว ***"มทะ"*** เข้าไปเป็นเจ้าเรือน ก็พูดกันยากแล้ว ชีวิตตกต่ำอยู่ในฐานะ ***"ปมาทะ"*** แล้ว คำว่า **"สติ"** นั้น ก็ใช้ไม่ได้เลย กลายเป็น **"มิจฉาสติ"** เป็นความระลึกสำนึกรู้ตัวแบบโจร ที่มี **"สติ"** รู้ตัวตั้งใจจะไปทำร้าย *(แล้วก็ภาคภูมิใจ ที่สามารถทำได้เลวร้ายฉกาจฉกรรจ์)*

ฉะนั้น **"สักกายะ"** ของผู้ที่ยังไม่เข้าสายของ **"โสดาบัน"** คือ **"อุปกิเลส ๑๖"** ที่มีบทบาทอยู่ทุกตัว ยิ่งมีมากก็ยิ่งเป็น **"ปุถุชน"** หรือ **"พาลชน"** ไปเลย

✪ กิเลส ตัณหา อุปาทาน

"กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน" ก็คือ "สิ่งที่ไม่ดีทั่วไปทั้งหมด ทำให้เศร้าหมอง ทำให้เลว ไม่เจริญ เป็นทุกข์ เดือดร้อน"

"กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน" มีลักษณะแท้ๆ ต่างกันอย่างนี้

"กิเลส" เป็นตัวเริ่มต้นก่อให้เกิดสิ่งที่เป็นภาวะผิด-ไม่ดี สั่งสมไว้ในจิต

"กิเลส" เป็นคำกลางๆ ทั่วไป ที่ไปรับสัมผัสอะไรๆ แล้ว **เกิดชอบ-ชัง** *(ดูด-ผลัก)* **"ภาวะกิเลส"** ก็เกิดขึ้นแล้ว มีสภาพ...***ชอบ-ชัง-รัก-โลภ-โกรธ-หลง*** ทำให้ตนเองเสื่อมต่ำเป็นทุกข์ เรียกว่า **"กิเลส"** ทั้งหมด

"พลังจิต" ที่ยึดถือเอาไว้ ไม่ว่า **"ราคะ-โลภะ-โทสะ-โมหะ"** ก็ตาม เป็นตัวออกบทบาทที่เป็น **"พลังงานศักย์"** นั่นคือ **"อุปาทาน"**

แล้วก็แสดงบทบาทออกมาเป็น **"พลังงานจลน์"** และนี่คือ **"ตัณหา"** ซึ่งเกิดต่อจากสภาพ **"กิเลส"** หรือเกิดต่อจากสภาพ **"อุปาทาน"** ก็เป็น **"ตัณหา"**

อาการที่เป็นแรงของอำนาจ "ราคะ-โลภะ-โทสะ-โมหะ" นั้น เกิดบทบาททำหน้าที่ขึ้นมาในปัจจุบันขณะนั้น เรียกว่า **"ตัณหา"**

เช่น *ปัจจุบันเห็นเดี๋ยวนี้ แล้วเกิด* ***"กิเลส"*** *รัก-ชอบ-ชัง-อยาก-โกรธ...ตอบทันที เป็นอาการปัจจุบันเกิดต่อจาก* ***"กิเลส"*** *ก็เป็น* ***"ตัณหา"***

ถ้าไม่เป็นปัจจุบัน แต่ก็ยังสั่งสมลงเป็น **ชอบ-ชัง** ก็เป็น **"อุปาทาน"** แล้ว

"อุปาทาน" จึงเป็นอาการที่เกิด **ชอบ-ชัง** *(ดูด-ผลัก)* ยึดถือสั่งสมลงใน **"จิต"** ขึ้นเรื่อยๆ ถ้าไม่เกิดบทบาท **"ตัณหา"** ขึ้นมา เป็นความอยากตามอำนาจของ **ชอบ**

-ชัง ก็ยังเป็น **"อุปาทาน"** นอนเนื่อง-กด-กัก-เก็บ-ทับ...อยู่นานหลายชาติ

แต่ ถ้ารับรู้ด้วย **"จิต"** ธรรมดาสามัญ แล้วไม่ชอบ-ไม่ชัง ก็ไม่สั่งสม

เช่น *ไปสัมผัสเห็นรับสิ่งไม่ดีนี้ รู้แล้ว-ก็วาง รู้สักแต่ว่ารู้ แล้วปล่อยวาง ไม่เกิดอารมณ์ชอบ-ชังใดๆ สั่งสมลงใน **"จิต"** ชอบ-ชังไม่มี สิ่งเหล่านี้ (กิเลส...ชอบ-ชัง) ก็จะไม่เกิดสั่งสมลงมาเป็น **"อุปาทาน"** (ยึดไว้ เกาะไว้)*

ที่จริง "อุปาทาน" กับ "ตัณหา" มันก็ตัวเดียวกันนั่นแหละ !

"การปฏิบัติธรรม" ที่ให้เห็น **"สมุทัย"** ก็คือ เห็น **"ตัณหา"** นั่นเอง

สิ่งที่ **"พระพุทธเจ้า"** ให้ดับ เรียกว่า **"ตัณหา"**

เพราะ **"ตัณหา"** เป็นตัวภาวะปัจจุบัน มีอาการลักษณะที่สามารถจับได้ทันที

ฉะนั้น บทบาทที่แท้จริงแล้ว เวลาปฏิบัติท่านจึงใช้คำว่า **"ดับตัณหา ๓"** *(กามตัณหา-ภวตัณหา-วิภวตัณหา)* คือ ต้อง **"ดับตัณหา"** เจ้าตัวบทบาท ก็สมบูรณ์ได้

หรือ **"ดับอุปาทาน"** หมด ก็สมบูรณ์ได้

ส่วน **"กิเลส"** นั้น โอ้โฮ ! เยอะแยะมากมายหลากหลาย

จึงไม่มีหลักในการดับ **"กิเลส"** เท่าไร

✪ มิตรดี สหายดี

"พระพุทธเจ้า" ตรัสเตือนว่า *"เราเป็น มิตรดี-สหายดี ของเธอนะ เมฆียะ"*

อาตมาอ่านแล้วซาบซึ้งมากจนน้ำตาไหล เข้าใจลึกๆ *"โอ้โฮ ! **จิตสมานัตตตา** นี้ ยิ่งใหญ่มาก"* คำตรัสนี้...มีเรื่อง-มีเหตุ...สื่อบอกให้รู้ว่า *"พระพุทธเจ้า ลดตัวลงมาขนาดไหน เป็นพระเมตตา เป็นน้ำใจ เราเป็นมิตรดี-สหายดีของเธอนะ"* แต่ **เมฆียะ** ไม่รู้ตัวว่า *"ผู้ใหญ่พยายามที่จะช่วยเหลือเกื้อกูล" (เป็นลักษณะจิตที่ไม่ดีของพระเมฆียะ)*

พวกคุณฟังแล้วง่ายๆ อาตมาฟังภาษา-อ่านตำนาน-ตำราของ **"พระพุทธเจ้า"** แล้ว อาตมามีภาวะซาบซึ้งที่มากมาย เพราะหยั่งลึกละเอียดลออมากกว่า

อาตมาก็พยายามนำมาอธิบายให้พวกคุณเข้าใจ เพราะซับซ้อนลึกซึ้งมาก ยังมีความหมายอื่นอีกหลายนัย อาตมาไม่ได้ข่มใครนะ แต่พูดความจริงให้ฟัง

อาตมาไม่ได้ลอกเลียน **"พระพุทธเจ้า"** แต่อาตมาก็มีใจลึกๆ อย่างนั้น

คือ มีใจเสมอเหมือน **"พระพุทธเจ้า"** แม้อาตมาจะไม่ยิ่งใหญ่เท่า

เพราะใจอย่างนี้ เป็นใจประเสริฐ **"พระพุทธเจ้า"** แสดงออกแล้วชัดเจน

อาตมาเห็นความมีน้ำใจของ **"พระพุทธเจ้า"** ที่มีใจอันเสมอ มีเมตตาไม่ข่มขี่

อาตมาซาบซึ้งใจตัวนี้ เพราะอาตมาก็มีใจอันนี้ อาตมาจึงเห็นใจ **พระพุทธเจ้า** และเห็นความยิ่งใหญ่ของใจ **พระพุทธเจ้า** ที่ยิ่งใหญ่กว่าอาตมามากเหลือเกิน

อาตมามี **"จิต"** *(พุทธะ)* เท่านี้ มีนิดเดียวแค่นี้ ลดลงมาเป็น **"สมานัตตตา"** ก็ยังเห็นว่า *"เป็นความดี เป็นจิตที่ประเสริฐ"*

ไม่ได้คุยโม้นะ ! อวดจิตประเสริฐ *(อุตริมนุสสธรรม)* ของมนุษย์ให้คุณฟัง

ใครมีจริง คนนั้นก็จะรู้จัก **"สมานัตตตา"** จิตอันเสมอ

ใครมีจริง ก็จะซาบซึ้งในความจริง และจะรู้สึกซาบซึ้ง **"พระพุทธเจ้า"** มาก

อาตมายิ่งตรวจสอบตำรา-คัมภีร์ ของ "พระพุทธเจ้า" แล้ว ก็ยิ่งมั่นใจ

เพราะอาตมามีส่วนที่คล้ายคลึงเข้าหาทิศทางอย่างนี้ สภาพอย่างนี้ แม้ไม่ได้มากมายเทียบเคียงเท่า แต่ก็มีสภาพรูปรอยที่เข้ามาสู่สภาพนี้อย่างจริงจัง

พวกเราจงพยายามฝึกฝนกระทำตนตามที่ **"พระพุทธเจ้า"** ตรัสสอนเถิด

จงสังเคราะห์จิตให้ถึง **"อัตถจริยา"** มี **"สมานัตตตา"** มีการเสมอสมานกัน

"อัตถจริยา" คือ พฤติกรรมที่ดีงามเป็นแก่นสาร มี "อาริยทรัพย์ ๔ ศรัทธา-ศีล-จาคะ-ปัญญา" เมื่อเข้าถึงแล้ว ชีวิตก็เป็นแก่นสาร เรียกว่า "อัตถะ"

"ศรัทธา" *คือ จิตของเราเชื่อมั่นใน...พระพุทธ-พระธรรม-พระสงฆ์*

"ศีล" *คือ ข้อวัตรปฏิบัติจนเข้าถึง มีพฤติกรรมถือศีลเป็นเนื้อแก่น*

"จาคะ" *คือ ได้สลัดทุจริตออกไปแล้ว*

"ปัญญา" *คือ เห็นแจ้งรู้รอบที่ได้ทรงสภาพดีนี้อย่างยั่งยืน เป็น* ***ปัญญาวิมุติ***

"โสดาบัน" มีคุณธรรมความดีอย่างนี้ เรายังไม่เสมอก็รู้ ก็ต้องปฏิบัติตามให้

มีคุณธรรมเสมอท่าน โสดาเสมอโสดา แล้วก็เจริญต่อไปอีก เป็น **"โสดาบัน"** แล้ว ก็ต้องไปเสมอ **"สกิทาคามี"** ให้ได้ สูงขึ้นไปเรื่อยๆ อธิๆ ยิ่งๆ ขึ้นไป

สร้าง **"คุณธรรม"** ให้ **"เสมอสมาน"** สูงขึ้นไปเรื่อยๆ จนถึง **"อรหันต์"**

ก็จะกลมกลืน-เปลี่ยนแปลง-ปรับมาให้ **"เสมอสมาน"** กันได้ รู้พี่-รู้น้องด้วย **"คุณธรรม"** แล้วก็จูงดึงกันสูงขึ้นไปๆ ก็มี **"สมานัตตตา"** ด้วยประการฉะนี้

✪ จิตว่าง อะไรว่าง

"จิตว่าง" ชนิดนั่งสะกดจิตให้ว่างๆ เฉยๆ เอาจิตไปเพ่งที่ใดที่หนึ่ง

เพ่งกสิณ...*ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ-ลูกแก้ว-รูปปั้น* หรือเอาความรู้สึกไปเพ่ง-จดจ่อ-จดจ้องที่...*ลมหายใจเข้า-ออก เรียกว่* ***"อาณาปานะ"***

หยุดคิด-หยุดรับรู้-หยุดเอาใจใส่-ไม่นึกคิดสิ่งอื่น-ตัดหมด...อยู่กับสิ่งนั้นสิ่งเดียว ฝึกทำบ่อยๆ ก็เกิดความเป็นหนึ่ง **"จิต"** ก็ **"ว่าง"** จากอะไรๆ ไปได้หมดเหมือนกัน

ทางยุโรป อเมริกา ติดนั่ง "สมาธิ" ว่างๆ แบบนี้ เพราะชีวิตต้องแก่งแย่งแข่งขัน ไม่มีเวลาหยุด-วุ่นมาก-ทุกข์มาก...จนเป็นโรคปวดหัวไมเกรน-เครียดต่างๆนานา พอมีวิธี **นั่งสะกดจิต** หยุดพักบ้าง **จิตก็ว่าง** สุขจริงๆ ก็ชอบ ก็ติด ! คนเป็นอาจารย์สอนทำ **"สมาธิ"** อย่างนี้ได้ ก็รวยค่าสอนวิชานี้

"จิตว่าง" แบบนั่งอยู่ในภพ สร้างภพว่างๆ อย่างนี้ ฤาษีทำได้มากมาย ศาสนา "สะกดจิต-นั่งสมาธิ" อย่างนี้ จะมีอยู่ตลอดกาลนาน ไม่ว่ายุคไหนๆ ก็มีหมด ไม่ว่างเว้นขาดหายไปจากโลก

"พระพุทธเจ้า" ไปเรียนรู้กับอาฬารดาบส และอุทกดาบส ที่จริงพระองค์ไม่ต้องไปเรียนก็ได้ เพราะ**บำเพ็ญโพธิสัตวภูมิ**โดยบารมีพระองค์ศึกษามาฝึกมาหมดแล้ว ไม่รู้กี่ภพชาติมากมายนับชาติไม่ถ้วน เรียนรู้มาแล้วมีมาเก่าแก่แต่ปางบรรพ์

เพียงแต่ไปดูว่า *"อาจารย์คนนี้สอนอย่างไร อ๋อ...สอนนั่งสะกดจิตเป็นรูปฌาน อรูปฌาน จนถึงฌาน ๗ ฌาน ๘ พระพุทธองค์ปฏิบัติเดี๋ยวเดียวก็ทำได้แล้ว"*

แต่ **"พระพุทธเจ้า"** เห็นว่า **"นั่นไม่ใช่ทาง"**

อย่าว่าแต่ "พระพุทธเจ้า" เลย อาตมาก็ไม่ได้เรียนรู้จากใคร ไปฝึกฝนนิดหน่อย ก็รู้ ก็อ๋อ ไม่ยากอะไร เป็นบารมีเก่าของเรา เคยฝึกมาแต่ชาติก่อนๆ แล้ว

ชาตินี้ก็สบาย ฝึกได้ง่าย ไม่ยาก เพราะเป็นมาแล้ว-ได้มาแล้ว ตั้งแต่ชาติปางก่อนๆ ได้สั่งสมมาเป็นกุศลวิบากของเราแล้วในเรื่องนี้ มีมาก่อนเป็นของเราเอง เป็น **"สยังอภิญญา"** เป็น **"ปัจเจก"** เป็นของของตนแล้ว ทำได้ในตนเอง

ชาตินี้มาลองทำดู ก็ทำได้ง่ายเหมือนกับเขาได้ ซึ่งไม่ใช่เรื่องของ **พุทธศาสนา** แล้วอาตมาก็รู้ว่า **"ไม่ใช่ทาง"** ทิศทางของ **"พระพุทธเจ้า"** ต้องเป็นอย่างนี้ **"ความว่าง"** ของ **"พระพุทธเจ้า"** ล้ำหน้า **"ความว่าง"** แบบฤาษีนี้ไปไกล

ใน "มหาสุญญตสูตร" หรือ "จุลสุญญตสูตร" ๒ สูตร นี้ สอน "ความสูญ" ตั้งแต่เป็นรูปธรรมข้างนอกไปเลย

"สูญ" คือ *"ว่างจากอะไร ? จิตวิญญาณว่างอย่างไหน ? ว่างอย่างไร ? อะไรที่จะให้ว่าง ? แล้วว่างลงได้จริงหรือไม่ ? หมดไปจริงหรือไม่ ? ปราศจากสิ่งที่ต้องการให้ว่างนั้นจริงหรือไม่ ?"* **ต้องมีญาณหยั่งรู้จริงๆ**

"อารมณ์ของจิต" ที่ **"กิเลส"** เบาบาง หรือ **"ไร้กิเลส"** เป็นอย่างไร ?
"ธรรมรส" ของ **"วิมุติรส"** เป็นอย่างไร ?
ต้อง **มี "ญาณ"** เป็นตัวสอดรู้ อ่านรู้ของจริง ต้องรู้เองด้วยตนจริงๆ
ถ้า **ไม่มี "ญาณทิพย์" ที่วิเศษ** ที่ละเอียดพอ ก็จะจับอาการนั้น ไม่ได้
ต้อง **มี "ญาณทิพย์" ที่ละเอียดลออจริงๆ** จึงจะจับอาการ **"อนุสัยกิเลส"** หรือ **"อาสวกิเลส"** ได้ แม้บางเบามาก-ก็ถูกรู้ได้ จะรู้ถูก-รู้ผิด ตัวเองก็ต้องรับรองเอง
ไม่ใช่พูดลอยๆ ว่า *"ว่าง อะไรๆ ก็ว่างๆ"* แล้วไม่มีหลักเกณฑ์-ไม่มีที่หมาย-ไม่มีความคมชัด ไม่ใช่ **"จิตว่าง"** แล้ว **"ว่างจากความรู้"** นะ !

ต้อง "ว่างจากกิเลส" ต้อง "ดับกิเลส" สิ้นเกลี้ยง !

"นามธรรม" ที่เป็น **"ปัญญา"** หรือ **"ญาณทัสสนวิเศษ"** หรือ **"ตาทิพย์"** ของเรานี่ ต้อง **รู้ "อารมณ์" ความละเอียด-ความว่าง-ความเป็น** ว่า *"อาการอย่างนี้ ...คือ...กิเลส, คือ...ตัณหา, คือ...อุปาทาน ตั้งแต่หยาบ-กลาง-ละเอียด"* ต้องรู้ชัดจนกระทั่งถึง **"อนุสัย-อาสวะ"** ที่เป็น **"กิเลส" อย่างละเอียด-อย่างลึกซึ้ง-อย่างน้อยที่สุด** ขั้นสุดท้ายแล้ว แทบจะจับไม่ติดแล้ว **แทบจะรู้ไม่ได้แล้ว ก็ต้องรู้ให้ชัด**
อาการ **"กิเลส"** เหลือน้อยเท่าธุลีละออง กับไม่มีจนหมดสนิท ต้องเห็นจริงๆ มีจริงๆ ด้วยตัวเอง จึงจะเห็นสภาวะ **"นามธรรม"** ของ **"ความว่าง"** จาก **"กิเลส"** จนหมดตัวตน ก็หมดภพ-จบชาติ-สูญ...เป็น **"สุญญตา"** เรียกว่า **"จิตว่าง"** จึงตรงข้ามกันเป็นคนละเรื่องกันเลยนะ **"ว่าง"** *(ฤาษี)* **อันหนึ่ง** ***"สร้างภพ"*** **"ว่าง"** *(พุทธ)* **อีกอัน** ***"หมดภพ-จบชาติ" สูญ-ไม่มีเกิด-ไม่มีที่ไป-ไม่มีที่มา***

"นิพพาน" เป็น "ความว่าง" คือ "ใจว่างจากกิเลส เป็นสุญญตา"
"นิพพาน" เป็น "สภาพที่ถูกรู้" โดย "ญาณทัสสนวิเศษ" ของ "พระอาริยะ"

✪ ศาสนาแห่งการงาน (สัมมาอาชีวะ)

"ศาสนาพุทธ" คือ "ศาสนาแห่งการงาน"

ถ้าเรากินของเขาใส่บาตร หรือเขามาประเคนให้ เรากินใช้แล้ว ก็ไม่ขวนขวาย ไม่ขยันทำงานที่ควรจะทำ ไม่ลงมือทำอะไรเลย นั่งงอมืองอเท้า ไม่ได้หรอก !

ประเด็นนี้แหละสำคัญนัก ที่เป็นเครื่องชี้ชัดได้ว่า *เป็น* ***"ศาสนาพุทธ"*** *หรือ* ***"ศาสนาเดียรถีย์"*** *ที่นิยมสมาธิหลับตาเอาแต่หลบผู้คน แม้ไม่หลับตาก็จะอยู่ว่างๆ*

"ศาสนาพุทธ" มีสัมมากัมมันตะ มีสัมมาอาชีวะ มีวิริยารัมภะ มีการงาน มีการทำประโยชน์ มีการสร้างสรร มีความขยันหมั่นเพียร มีความอุตสาหะขวนขวาย มีการปรารภความเพียรเสมอๆ ไม่หยุดอยู่นิ่ง

พวกที่เป็น **"สุขสงบ"** *แบบไม่ยอมสร้างสรรอะไรเลย แบบอยู่นิ่งๆ ว่างๆ วางๆ อย่าไปเอาอะไร อย่าไปทำอะไรมาก อย่าไปขวนขวายอะไรๆ ให้เรื่องมาก เมื่อย !* เอาแต่ **"สุขสบาย"** แบบอยู่ว่างๆ *เสพติดความสงบ-เสพติดความหยุดพัก-เฉื่อย-เฉย-เนือย-เปล่าประโยชน์-ไม่มีงาน-ไม่ทำอะไรดีกว่า-ปล่อยไปตามยถากรรม* **ก็...เชิญ ! นิมนต์ ! "สุข-สงบ-สบาย" แบบนั้น เป็นคนละพวก-คนละแนวทาง...กับอาตมา**

อาตมาว่า **"สุข-สงบ-สบาย" แบบอยู่ว่างๆ ไม่ทำอะไร นี่ไม่ใช่ "พุทธ" !**

(ข้อความต่อจากนี้ เก็บความจาก "ความล้มเหลวของเศรษฐศาสตร์สมัยใหม่ เพราะไม่สนใจเศรษฐศาสตร์เชิงพุทธ" แปลจาก SMALL IS BEAUTIFUL ของ E.F. Schumacher เฉพาะบท BUDDHIST ECONOMIC หน้า ๑๑ และหน้า ๑๖)

"สัมมาอาชีวะ" เป็นข้อหนึ่งใน **"มรรคองค์ ๘"** ของ **"พระสัมมาสัมพุทธเจ้า"**

...ซึ่งในทัศนะของ **"พุทธศาสนิกชน"** ถือว่า ***"การทำงาน"*** *นั้น มี* ***"คุณ"*** *มี* ***"ค่า"*** *ในตัวของมันเองอย่างน้อย ๓ ประการ คือ*

๑. ทำให้มนุษย์มีโอกาสเป็นคนที่มีประโยชน์ และพัฒนาความสามารถของตน

๒. ทำให้มนุษย์สามารถล้างความเห็นแก่ตัว (ล้างอัตตา) ด้วยการต้องทำงานร่วมมือร่วมประสานกับคนอื่นๆ

๓. ทำให้มนุษย์ได้มาซึ่งผลผลิต และก็ได้อาศัยผลผลิตของตนนั้นแหละ ตอบแทน หรือแลกเปลี่ยน เลี้ยงชีวิตอยู่

...คนที่แสวงหาแต่ **"การพักผ่อน"** หรือ **อยู่ว่างๆ** แทนที่จะ **"ทำงาน-ทำการ"** นั้น ก็นับว่า เป็น **"ความหลงผิด"** *(มิจฉาทิฏฐิ)* อย่างมาก ...ฯลฯ

พุทธเศรษฐศาสตร์ จึงคำนึงถึง "การว่างงาน" ของมนุษย์เป็นสำคัญยิ่ง *การช่วยให้คนมีงานทำ ยังจะดีเสียกว่าการสร้างเครื่องจักรขึ้นมาแย่งงานของคนไปหมด*

.....ฯลฯ.....

"การเสียสละ" ทำคนให้เป็นคน "สูงแท้" *(ไม่ได้สูง เพราะโลภมากสะสม)*

"การโลภโมโทสัน" หวงหอบ-กอบโกย-สะสม มาให้แก่ตัวเองร่ำรวยมากๆ

ได้ไม่หยุดหย่อน-ได้ไม่มีพอ แล้วก็เอาทุนของตัวเองออกไปอาละวาด ขูดรีดออกดอกออกผล ดูดเอาของคนอื่นกลับมาให้แก่ตัวเองได้มากมายทับทวี **ก็ไม่ได้ทำให้เป็นคนสูง-เป็นคนมีประโยชน์** ยุคสมัยนี้ *(พ.ศ. ๒๕๕๒)* **"เศรษฐกิจพอเพียง"** กำลังเฟื่องฟู แล้วที่พยายามพูดกันว่า *"เศรษฐกิจพอเพียง ก็รวยได้"* พูดจนเต็มบ้านเมือง ก็เพราะกลัวว่า *"ถ้าไม่ให้สะสม ไม่ให้รวยแล้ว คนจะไม่ขยันขวนขวาย"*

นั่นไม่จริง ! เขาไม่พูดความจริงกัน ก็เพราะเขาไม่รู้จริง !

เราจะต้องเข้าใจ คำว่า **"สันโดษ"** หรือ **ความรู้จักพอ** *(คนละเรื่องกับขี้เกียจนะ)*

"สันโดษ" จะต้องมีสมรรถนะสูง-ขยัน-ขวนขวาย-อุตสาหะ-สร้างสรรได้มาก แล้วสามารถพัฒนาขีดความสามารถให้มีสมรรถนะเพิ่มสูงขึ้นไปได้เรื่อยๆ แต่ตัวเองรู้จักพอเพียงจริงๆ **กินเท่านี้-ใช้เท่านี้...เพียงพอแล้ว ก็จะไม่เอา !** *(เสียสละได้-ให้ได้)*

อาตมาพูดอย่างจริงใจ ตามที่ได้พิสูจน์แล้วว่า *การสร้างสรรเสียสละไม่สะสม นี่แหละ...ทำให้คน "เป็นคนสูง-เป็นคนสุข" ที่ได้เสียสละ-ที่ได้ให้-ที่ได้สร้างสรร*

แม้อายุจะมากขึ้นๆ จนแก่...แก่เฒ่าไปเพียงใด ก็ตาม !

เป็นคนแก่เฒ่าแล้ว ก็ยังสามารถเสริมสร้างพลังสร้างสรรได้

"พลังทางกาย" แม้ทำไม่ได้มาก แต่ **"พลังทางสมอง-ทางความรู้"** สามารถสูงขึ้นได้ไม่หยุดยั้งจริงๆ ขอยืนยัน !

อาตมายังมั่นใจว่า *"แม้อาตมาอายุมากขึ้นๆ ๗๐, ๘๐, ๙๐ ขึ้นไป เรื่อยๆ ถ้ายังไม่ตาย อาตมาว่า อาตมาก็ยังคงขมีขมันขวนขวายแข็งแรง ทำงานสร้างสรรเสียสละ จะทำประโยชน์ได้มากขึ้น ก็ลองสังเกตดูพิสูจน์ไป"*

✪ ชาวพุทธต้องรู้อัตตา

*(**อัตตา ๓** คือ **๑. โอฬาริกอัตตา** การได้อัตตาที่หยาบ ที่มีรูปประกอบด้วยมหาภูต ๔ บริโภคกวฬิงการาหาร **๒. มโนมยอัตตา** การได้อัตตาที่สำเร็จด้วยใจ มีอวัยวะน้อยใหญ่ครบถ้วน มีอินทรีย์ไม่บกพร่อง **๓. อรูปอัตตา** การได้อัตตาที่หารูปมิได้ สำเร็จด้วยสัญญา ...พระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๐๒)*

การปฏิบัติธรรมถึงขั้นไม่ยึด "รูป-นาม-ขันธ์ ๕" ได้นั้น เราต้องล้าง "กิเลส" หยาบๆ ให้ได้ก่อน ต้องให้จิตสะอาดเสียก่อนจาก "กิเลส" หยาบ-กลาง-ละเอียด

การเรียนรู้ **"ศาสนาพุทธ"** จึงต้องรู้ **"อัตตา"** ต่างๆ ที่ปรุงแต่งกันตั้งแต่หยาบ

แม้ที่สุดลึกเข้าไปถึง **"นามธรรม"** เป็นความสวย-ความงาม-ความไพเราะ-ความหอม-เป็นรส-เป็นชาติ-เป็นสัมผัส...*ทางตา-หู-จมูก-ลิ้น-กาย-ใจ* แล้วยึดเรื่อง

นี้-ต้องได้อย่างนี้ เรื่องนั้น-ต้องได้อย่างนั้น เป็นเรา *(อัตตา)*-เป็นของเรา *(อัตนียา)*

ถ้าไม่ละล้างยังติดยึดถืออยู่ ก็เป็น **"อัตตา"** ทั้งนั้น **"อัตตา" มีอยู่ ๓ ระดับ**

๑. <u>โอฬาริกอัตตา</u> ที่ใจยึด...รูป-รส-กลิ่น-เสียง-สัมผัส-อายตนะต่างๆ เป็นเรา-เป็นของเรา รวมเรียกอยู่ใน "โอฬาริกอัตตา" ก็ได้

หรือ จะเอาแต่ **"นามธรรม"** ว่า *ต้องรสอย่างนี้ รูปร่าง-สีสัน-ส่วนโค้ง-ส่วนเว้าอย่างนี้ เสียงต้องคม-แหลม-บางอย่างนี้ ฯ* ซึ่งเป็น ***"ความรู้สึก"*** *ตามที่ปรุงแต่งสมมุติไว้ในใจ ใช่เลย ! ยึดแล้วก็ต้องได้ตามขนาดประมาณอย่างนี้ ล้วนสมมุติไว้ในใจตัวเองทั้งสิ้น เขาก็สมมุติของเขา ! เราก็สมมุติของเรา ! ก็ต่างกัน ต่างคน-ต่างยึด-ต่างสมมุติ* **นี่แหละคือ "ความยึดถือ" ที่เป็น "โอฬาริกอัตตา"**

ความจริงแล้ว **"ไม่จริง"** เป็นของหลอกลวงเรียกว่า **"อัลลิกะ"**

๒. <u>มโนมยอัตตา</u> อันใจเราไปปั้นจนเป็น **"อัตตา"** ที่ไปยึดติดอย่างมาก คนเราจะมี **"โอฬาริกอัตตา"** กับ **"รูปอัตตา"** ที่หยาบๆ เห็นได้ชัดๆ ทิ้งได้ง่ายกว่า **"ใจ"** ที่เราไปปั้นเป็น **"มโนมยอัตตา"** *(จินตนาการปั้นจนเป็นรูป-เป็นภาพ เรียกว่า รูปนิมิต)*

๓. <u>อรูปอัตตา</u> เป็น **"อัตตา"** ที่หารูปไม่ได้ ไม่มีรูปหยาบให้เห็นชัดๆ จับไม่ติด-ไม่เป็นชิ้น-เป็นอัน **เป็นนามธรรม-เป็นอรูปธรรม** เป็นความว่างด้วยซ้ำ เหมือนลม-เหมือนอากาศ ที่ละเอียดบางเบา...ยิ่งกว่าอากาศ-ยิ่งกว่าแก๊ส ไม่มีสรีระ ไม่เป็นรูปนิมิต แต่ก็มีสภาวะนั้นจริง **เป็นอารมณ์ความรู้สึกทางวิญญาณ**

(ความเชื่อมต่อจาก ***"โอฬาริกอัตตา"*** *ก็มาเป็น* ***"อรูป"*** *ได้*
"อรูป" *นี้ อยู่กึ่งระหว่าง* ***"วัตถุ"*** *กับ* ***"นาม"*** *เนื่องเกี่ยวกันอยู่)*

"รูป" คือ **"สิ่งที่ถูกรู้"** **"นาม"** คือ **"ตัวเข้าไปรู้"**
และ **"สิ่งที่ถูกรู้"** ก็คือ **"รูป"** ที่เราเรียกว่า **"อรูป"**
ดังนั้น **จิต** ที่มีอาการต่างๆ ก็เป็น **รูป** ด้วย เมื่ออยู่ในสภาวะเป็น **สิ่งที่ถูกรู้**
เช่น *สะกดจิตหลับตาลงไปแล้ว ก็อยู่ในภพ (ตา-หู-จมูก-ลิ้น-กาย ไม่รับรู้) มีแต่ภพใจในใจ รู้สึกถึงอารมณ์ว่างๆ โล่งๆ ไม่มีที่สิ้นสุด เป็น* ***"อากาสานัญจายตนะ"***
"สิ่งที่ถูกรู้" ว่า **"ว่าง"** คือ **"รูป"** ที่เรียกว่า **"อรูป"** จึงเรียกว่า **"อรูปภพ"**
ส่วน **"นามธรรม"** คือ **"ธาตุรู้"** ของเรา ที่ไปรู้สิ่งนั้น เรียกว่า **"นาม"**
และ **"รูป"** ที่เรากำลังพูดถึงอยู่นี้ เป็น **"รูป"** ในขั้น **"อรูป"** ที่ไม่มีรูปอะไร ที่จะให้เราเข้าไปรู้ได้ง่ายๆ แต่ก็รู้ได้ว่า *"เป็นความว่างมากๆ"*
จนถึงที่สุด **"รู้อารมณ์"** ของเรา ที่ **"ปราศจากกิเลส-ตัณหา-อุปาทาน"**

✪ การหมดอัตตา(ตัวกู) – อัตนียา(ของกู)

"คุณงามความดี" ที่เราทำโดยสุจริต เป็น "กุศลวิบาก" เป็น "กัมมสก" ของเราจริงๆ ก็ควรจะเป็นเรา *(อัตตา)* **เป็นของเรา** *(อัตนียา)*

ก็เราทำ-ก็ต้องใช่เรา...*เราทำดี-พูดดี-ใจดี-ช่วยเหลือ-เกื้อกูล-สร้างสรร-เสียสละให้แก่ผู้อื่น เราทำอยู่ก็* ***"เป็นเรา-เป็นของเรา"*** *นั่นแหละ* คนอื่นๆ ก็รับรู้ยอมรับว่า *"เราเป็นผู้ให้ เป็นคนดี มีน้ำใจ มีความประเสริฐ มีประโยชน์ มีคุณค่า เป็นคนที่มีบุญ มีคุณงามความดี เป็นคนที่เกิดมาเพื่อจะเป็นประโยชน์ต่อผู้อื่น"*

แต่ **เราก็ต้องทำใจในใจ** คือ **ทำที่ใจ "โยนิโสมนสิการ"** ทำใจให้ถ่องแท้-ให้ลึกซึ้ง ทำใจให้จริง ทำใจให้ถึงจุดสูงสุดให้ได้ความละเอียด ฝึกที่ใจของเราเอง ว่า ***"อย่ายึดมั่น-ถือมั่น...เป็นเรา-เป็นของเรา" ให้เป็น "กิเลส"*** *(ทั้งๆ ที่เป็น "คุณงามความดี" ของเราจริงๆ)* จึงจะ **หมด "อัตตา-อัตนียา"** จึงจะเป็น **"อนัตตา"**

แม้ว่า *"ใจของเราจะไม่ยึด-ไม่ติด-ไม่มีอุปาทาน-ไม่มี* ***'อภินิเวสายะ'*** *ไม่ได้ยึดว่า เป็นเราแล้ว"* ก็ไม่ได้หมายความว่า *"สิ่งนั้นไม่ใช่เรา"*

จึงเป็นเรื่องของ **"นามธรรม"** ที่มีสภาพย้อนแย้งอยู่ในตัว

"พระพุทธเจ้า" มีคุณงามความดีมากมายเป็นที่ยอมรับ แต่ "ใจไม่ยึดเป็นเรา-เป็นของเราเลย" ฉะนั้นใครจะมาลบหลู่ ดูถูก ใครจะว่า ***"ไม่ใช่ของเรา ไม่เป็นของเรา"*** *ท่านก็วางเฉย ไม่ไปเสียอก-เสียใจ* ***เพราะวางแล้ว-ไม่ยึดแล้วที่ใจ***

ทั้งๆ ที่ ท่านนั่นแหละ เป็นคนทำ เป็นคนเป็น มีสิทธิโดยธรรมเต็มที่

แต่ **"ไม่ยึดเป็นเรา-เป็นของเรา"** นี่เป็นความลึกซึ้งที่สุดของ **"ศาสนาพุทธ"** **"จิตวิญญาณ"** ที่ทำใจในใจได้อย่างนี้ วางปล่อย เป็น **อนัตตา** เป็น **สุญญตา** ว่างจากตัวตน ว่างจากตัวเราของเราได้สนิท **หมดสิ่งที่ยึดเป็นเรา-เป็นของเราได้แล้ว "กิเลส" ตั้งแต่หยาบ-ละเอียด-ดับหมด** หรือ **ดับ "อนุสัยกิเลส" หมดเกลี้ยง** ก็บรรลุธรรมสูงสุดเป็น **"พระอรหันต์"** จึง **"ปรินิพพาน"** ดับสนิทหมดได้

"พระอรหันต์" หมดกิเลสแล้ว ก็ยังเป็นคนมี "ขันธ์ ๕" *(รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ)* **ก็ยึดไม่ได้เหมือนกัน** ทั้งๆ ที่ ก็เป็นเรา-เป็นตัวเรา กรรมวิบากที่เราทำมาเยอะแยะ ก็ยังเป็นของเรา เป็นคุณงามความดี เป็นกุศลตั้งเยอะแยะ แต่ท่านก็ **ต้องทำที่ใจในใจเท่านั้น อย่ายึดแม้แต่ว่า** *"นี่เนื้อเรา หนังเรา ตัวเรา ของเรา อย่ายึดเป็นเราของเรา"* ต้องทำใจในใจถึงขนาดนั้น ไม่ยึดในรูปเป็นเรา ไม่ยึดแม้แต่

อารมณ์-เวทนา ก็ไม่ยึดเป็นเรา **"เวทนา" คือ "อารมณ์ความรู้สึก" ก็ไม่ใช่ของเรา**

การหมด "อัตตา" เป็น **"อนัตตา"** ไม่ใช่แค่ท่องว่า ***"ทุกอย่างเกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไป-ไม่เที่ยง ไม่มีอะไรเป็นของเรา-ของเขา"*** นั่นเป็นเพียง **เหตุผล-ตรรกะ**

ทุกวันนี้ได้แต่สวดท่องว่า *"ไม่ยึด 'อุปาทานขันธ์ ๕" แต่ไม่ปฏิบัติละหยาบๆ* *มาก่อนตั้งแต่ **'โอฬาริกอัตตา'** บ้านเรา ที่ดินเรา สมบัติเรา เพชรพลอยเรา ลูกเรา เมียเรา เพื่อนเรา ฯลฯ ก็ยังยึดกันอยู่นั่นแหละ ยังไม่ยอมพรากจากกัน ใครมาแตะ-มาต้องไม่ได้ จะต้องสู้-จะต้องแย่งเอามาเป็นเรา-ของเราให้ได้"*

กิเลส **"อุปาทาน"** ที่ยึดเป็นเรา-เป็นของเรา เป็น **"อัตตา-อัตนียา"** หยาบๆ อย่างนี้ แค่นี้ ยังไม่ได้ละวางเลย ยังปลดจิต-วางใจไม่ได้-ปล่อยไม่ได้ พฤติกรรมของตัวเองยังไม่รู้อาการ **"จิต"** ที่เป็น **"อนัตตาปรมัตถ์"** ก็อย่าหวังเลยว่า ***"จะวางรูปไม่ใช่เรา-เวทนาไม่ใช่เรา-สัญญาไม่ใช่เรา-สังขารไม่ใช่เรา-วิญญาณไม่ใช่เรา"***

เห็น "อนัตตา" *(ไม่มีตัวตน)* **เกิดอยู่ ก็คือ *"เห็น 'กิเลส' หมดสิ้นเกลี้ยงไม่มีแล้ว แม้แต่อาการอารมณ์ 'ชอบใจ' นิดหนึ่ง หรือ 'ไม่ชอบใจ' หน่อยหนึ่ง"***

เห็น "สุญญตา" ชัดแจ้ง ก็คือ *"กระทบสัมผัสอย่างไร ก็วางเฉยได้จริง ไม่มี (สูญ) แม้แต่...อโสกะ-วิรัชชะ มีแต่ 'จิต'...เขมัง-เกษม-ผ่องแผ้ว-สะอาด-สมบูรณ์"*

✪ สัญญาใด-ควรดับ สัญญาใด-ควรเกิด

"พระพุทธเจ้า" ตรัสว่า...*กุลบุตรบวชแล้วตั้งตัวบำเพ็ญตนอยู่ใน **"ศีล-สมาธิ-ปัญญา"** (สิกขา ๓) อย่างต่อเนื่อง เมื่อปฏิบติ **"ศีล"** ถูกทาง จะเกิด **"สมาธิ"** เกิด **"ปัญญา"** รู้แจ้ง-เห็นจริง...ได้จริงๆ จะเกิด **"ฌาน"** (เกิดการเพ่งเผากิเลส)*

*เมื่อได้ **"ฌาน ๑"** แล้ว **"กามสัญญา"** ที่เคยมียอมดับไป **"สัญญา"** อันละเอียดอันเป็นจริงใน **"ปีติ-สุข"** อันเกิดแต่ความสงบสงัดจาก **"กาม"** จะเกิด*

*อารมณ์ **"ปีติ"** อิ่มเอมใจฟูใจเกิดขึ้น...ก็ยังเป็น **"วิปัสสนูปกิเลส"** เราก็เกิด **สัญญารู้-กำหนดรู้ "ปีติ"** เป็น **"วิปัสสนูปกิเลส"** อย่างไร เพราะเป็นสุขที่เราไปเสพสม เราลดกามสุขแล้ว เราลดปีติแล้ว เมื่อกำหนดรู้ได้ จึงเลื่อนมาเป็น **"ฌาน ๒"***

*อารมณ์ **"ฌาน"** เป็น **"สุข"** เพราะมีความสงบสงัดรำงับจากกามเกิดขึ้น (**"สุข"** เพราะสงบรำงับ ไม่ใช่สุขเพราะบำเรอกาม...อยากได้ใคร่อะไรมาเสพ-ก็ได้เสพสมใจ)*

นี้คือ **"สัญญา"** อันหนึ่งดับไป อันหนึ่งเกิดขึ้น เพราะ **การศึกษา "สิกขา ๓"**

"กามสัญญา" ก็คือ *"สัญญากำหนดรู้ว่า กิเลสกามเป็นอย่างไร ?"*

เมื่อเรา **"สัญญา"** การกำหนดรู้อารมณ์ **"กิเลสกาม"** *(อารมณ์ที่น่ารักน่าใคร่)* แล้ว การกำหนดรู้ที่เป็น **"ปัญญาญาณ"** ก็เกิดขึ้น รู้แล้วก็ **"ลดกาม"** ให้สงบระงับลงไปได้ ความรู้สึก **"เวทนา"** บรรเทา-สงบลง...สุขน้อยลง-ทุกข์น้อยลง ไม่ได้บำเรอสุขแบบโลกีย์กาม...ความสงบระงับก็เกิดขึ้น ความเป็น **"พระอาริยะ"** ก็เกิดขึ้น

"เวทนา-สัญญา-สังขาร" *(เจตสิก ๓)* **ทำงานร่วมกัน**

"เวทนา" รู้สึก **"สัญญา"** กำหนดรู้ทั่วไปหมด **"สังขาร"** ก็เอามาร่วมปรุงแต่ง **การกำหนดรู้...สิ่งที่เกิด-ที่ดับ ก็ล้วนเป็นสภาพที่ปรุงแต่งติดยึด**

"สัญญา" ของคน เกิดขึ้น-ดับไป โดยมีเหตุปัจจัย

นั่นคือ **"สัญญา"** อันหนึ่ง...ย่อมเกิดขึ้นเพราะ **"สิกขา"**

"สัญญา" อันหนึ่ง...ย่อมดับไปเพราะ **"สิกขา"**

โดย **การศึกษา "ศีลสิกขา-จิตสิกขา-ปัญญาสิกขา" นี่แหละ**

จะ **ทำให้ "สัญญา" อันหนึ่งเกิดขึ้นได้ อันหนึ่งดับไปได้**

ดังนั้น **เราต้องเรียนรู้ "สิกขา ๓"** *(ศีลสิกขา-จิตสิกขา-ปัญญาสิกขา)* โดยชัดแจ้งของตนเอง เพื่อให้รู้ว่า ***"สัญญา" ใด ควรเกิด-ให้เกิด, "สัญญา" ใด ควรดับ-ให้ดับ***

✪ เที่ยงแท้–มั่นคง ต่อ "อนัตตา"

"การกำหนดสัญญาว่าเที่ยง" ถือเป็นการหลง "สมมุติสัจจะ" เป็นการยึดติด ไม่ยอมเปลี่ยนแปลง ทั้งๆที่สภาพองค์ประกอบความจริงเปลี่ยนไปแล้ว-ไม่เที่ยงแล้ว -ไม่จริงแล้ว ก็ยังยึดถือตาม **"สมมุติสัจจะ"** ของตน เป็น **"สัญญายนิจานิ"** ในความเป็นคน การยึดติดในอะไรๆ ทั้ง **"สัจจะ-สมมุติ-ปรมัตถ์"** ก็เป็น **"ทุกข์"**

แม้ที่สุด ***ยึดความเห็น-ยึดความเชื่อ-ยึดความติดใจ-ยึดถือตนเองว่า "ดี"***

ถ้ายังเพ่งอยู่ว่า *"ก็เห็นๆ อยู่แล้วว่า **'ดี'** ก็ต้องยึดสิ ไม่ยึดได้อย่างไร คนที่ยึดความเห็นของตน...เป็นทิฏฐิของตน คนอื่นเห็นอย่างนี้ แต่ตนเองไม่เห็นด้วย ก็เป็นความเห็นที่แตกต่างกันได้"* **ถ้าคนนั้นยังยึดอยู่...ก็ "ทุกข์" อยู่**

เพราะ **คนที่ไม่ใช่ "พระอรหันต์" นั้น ต่างยึดมั่น-ถือมั่นอยู่ทั้งหมด**

ถ้า **เลิกยึด-รู้จักปล่อยวาง...ก็หมดทุกข์** แล้วแต่ว่า *"จะยอมยกให้แค่ใด"*

สิ่งเหล่านี้เป็นเรื่องยิ่งใหญ่มาก นั่นคือ *"การปล่อยวางใจเป็นที่สุดของมนุษย์*

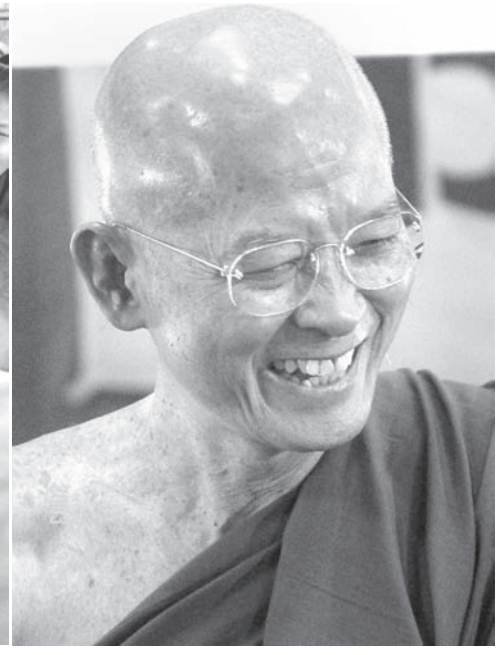

*ที่เห็นสมควร ด้วยเหตุอะไร-ด้วยปัจจัยใดก็ตาม ที่สมควรที่สุดตามมหาประเทศ โดยหมู่ โดยความเห็น อันมีภูมิปัญญาที่ไม่มีอคติ ที่รู้จักสัจจะในสมมุติที่ควรใช้ โดยเฉพาะรู้จัก **'ปรมัตถสัจจะ'** แล้วก็ทำสัจจะนั้น ให้สมบูรณ์แบบ"*

"จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน" เรียกว่า "ปรมัตถสัจจะ" เป็นเรื่องลึกซึ้ง ของ **"อาการทางจิต"** ของคนผู้ปฏิบัติสัจธรรม จนกระทั่งสามารถเรียนรู้ **"กิเลส"** แล้วล้าง **"กิเลส"** ออกจาก **"จิต"** จนหมดเกลี้ยงสมบูรณ์ ถึงขั้น **"จิตเป็นอนัตตา"** ไม่ใช่ตัวตน ไม่ยึดมั่นเป็นเรา-ของเรา ไม่สำคัญมั่นหมายเป็นเรา-เป็นของเรา เป็น **"จิตสะอาดบริสุทธิ์"** เป็น **"พระอรหันต์"** แล้ว

แต่ "พระอรหันต์" ก็ไม่ใช่คนเหลาะแหละ-ไม่ใช่คนไม่เที่ยง
"จิตวิญญาณ" ของท่าน "นิจจัง" เที่ยงแล้ว มั่นคงแล้ว ต่อ "อนัตตา"

โดยตรรกภาษา จะว่า อะไรไม่มี-ไม่ได้ เพราะยังไม่ตาย ยังมีวิญญาณความรับรู้ ก็ยังต้องมี เป็นแต่เพียง **"อาลยวิญญาณ"** เป็นวิญญาณที่อาศัยทำงานเท่านั้น

คนเราจึงเข้าใจ **"พระอรหันต์"** ไม่ได้ง่ายๆ เข้าใจได้ยาก !

"พระอรหันต์" จะอยู่กับ "สมมุติสัจจะ" เป็น "สัจจะ" ที่เป็นไปตามความควร -ไม่ควร อนุโลม-ปฏิโลม...ไปตามความควร-ไม่ควร อย่างบริสุทธิ์ใจไม่มีอคติ มีความเป็นกลางเป็นที่สุด มี **"ภูมิปัญญา"** เป็นตัวประกอบในการตัดสิน

การตัดสิน **"สมมุติสัจจะ"** ตาม **"ภูมิธรรมของพระอรหันต์"** บางรูป **ไม่เหมือน**

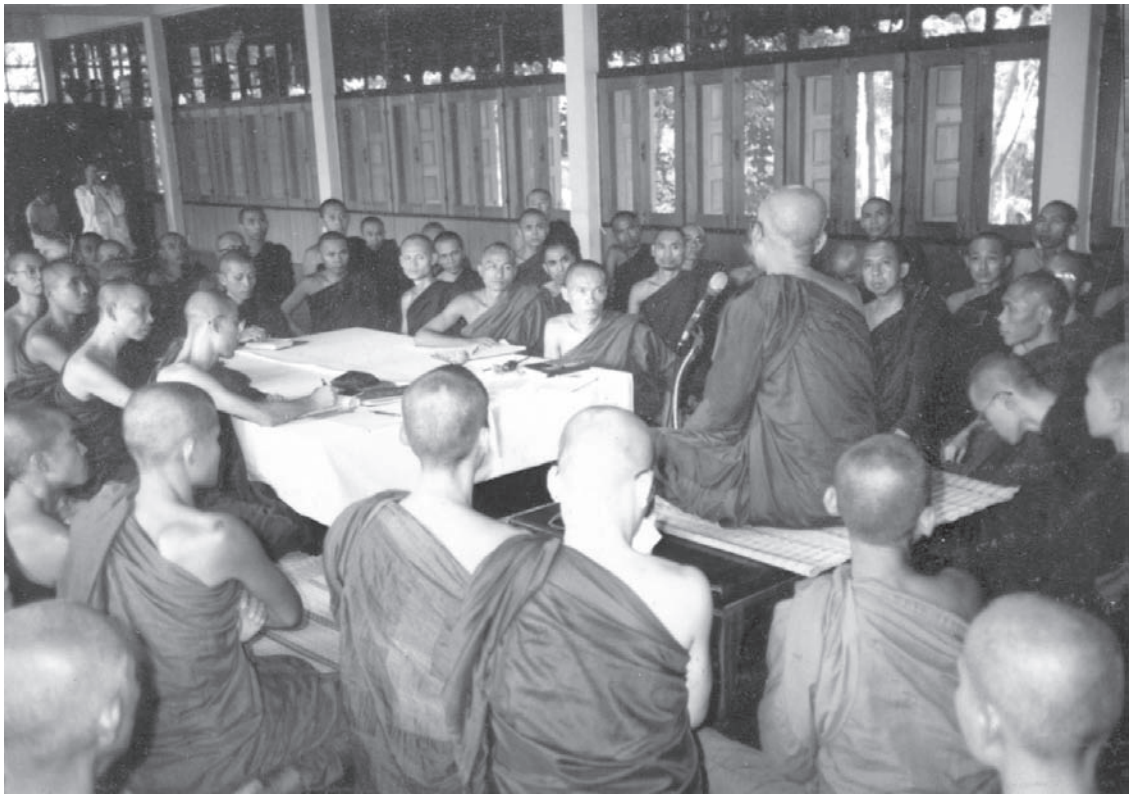

กัน-ไม่เท่ากัน เป็นทิฏฐิความเห็นที่ไม่ตรงกันได้-ขัดแย้งกันได้ ตามที่เข้าใจจริงๆ

*ทำไม **"พระอรหันต์"** เห็นต่างกันได้ เห็นขัดแย้งกันได้ ? ก็เป็นไปได้จริงๆ*

แต่ **ท่านไม่ยึด-ไม่มีทิฏฐุปาทาน** *(ความยึดในทิฏฐิ) เมื่อถึงคราว-ถึงเวลา ...จบ-ยุติ ท่านก็จบ-หยุด* **"นมัญยติ"** ไม่มีอะไรยึดมั่น-ถือมั่นว่า *"อันเป็นเรา-ของเรา หมดตัวตน-วาง-ว่าง-ปล่อย-สบาย-เบา-โปร่ง-โล่ง-ไม่มีอะไรตกค้าง ทุกอย่างยุติได้ ไม่ทะเลาะกัน ไม่มีวิวาทะ"* **นี่เป็นจุดสุดยอด**

สุดท้ายแล้วเป็นไปอย่างไร "พระอรหันต์" ก็วาง...ไม่ยึดอะไร แม้เป็นศีล-เป็นพรต...ก็ไม่ติดยึด *(สีลัพพตุปาทาน)* **"พระอรหันต์"** อยู่กับหมู่ ท่านเองเห็นอย่างนี้ เป็นทิฏฐิต่าง แต่หมู่เห็นเป็นอย่างนั้น ก็ไม่เป็นไร ก็เอาตามศีลพรตที่เป็นไปได้ตามธรรมวินัย ระเบียบ หลัก กฎเกณฑ์ ที่หมู่กลุ่มส่วนใหญ่ตกลงกันเห็นอย่างนั้น เอาความเห็นส่วนใหญ่เป็นที่สุด **แม้ขัดแย้งกับความเห็นของท่าน ท่านก็วาง !**

"ยุติ" แปลว่า "หยุด จบ หรือถูกต้องแล้วก็ได้"

"ยุติธรรม" ก็เป็นธรรมที่ถูกต้อง เป็นธรรมะที่สุดสูงสุดแล้ว ถูกที่สุดแล้ว จบแล้ว เป็นธรรมะที่ยุติแล้ว เที่ยงแท้ที่สุดแล้ว ไม่ผิด ตกลงกันได้เป็นที่สุดแล้ว

"ยุติ" คำเดียวนี้จะแปลว่า **"หยุด-จบ-ที่สุด-เที่ยงธรรม-ถูกต้อง ได้ทั้งนั้น"**

✪ ความสุดโต่งสองข้าง

คนทุกวันนี้พยายามคิดค้นสังขารปรุงแต่ง "วัตถุ" เรื่องราวต่างๆ ทั้งการกิน-การอยู่-การใช้ขึ้นมา...จนเกินเหตุ ไม่ใช่ความเก่งนะ ยิ่งแย่-ยิ่งทำลาย...จนเป็นพิษแก่ตัวเอง โดยเฉพาะปรุงแต่งเกินเหตุใน "ความคิด" จิตวิญญาณเป็นพิษก่อนแล้ว

แต่ชาวโลกมองไม่ออก เพราะประมาณไม่เป็น **ไม่รู้จัก "ความพอดี" โต่งไป-เกินไป...ก็ผิดพลาดแล้ว** เหมือนเงินเฟ้อล้นเกิน...ก็กลายเป็นความเสื่อมเสียหาย

ในความหมายของ **"ความเกิน"** ก็ดี หรือ **"ความขาด"** ก็ตาม คนไม่ค่อยรู้-ไม่ค่อยเข้าใจกัน ! **"พระพุทธเจ้า" สอน "ความสุดโต่งสองข้าง"** *(ซึ่งไม่เที่ยง)*

พวกเราชาวอโศก ก็ยังโต่งอยู่เท่าที่มี ก็ต้องมาเรียนรู้ "ความมักน้อย" แล้ว จะเหลือที่ยังเป็นความโต่งอีกมาก ไม่ว่าอะไรก็แล้วแต่ในชีวิต ที่เราไปยึดติด-สะสม จะต้องเอา-ต้องมี-ต้องเป็น ก็ต้องให้น้อยลงๆ เรื่อยๆ จะได้มีความน้อยลงไปตามลำดับ ความเป็นลำดับของ **"ศาสนาพุทธ"** ลึกซึ้งซับซ้อนที่สุด

เช่น ***"กาม"*** *กับ* ***"อัตตา"*** *จะถ่วงดุลกัน พอลด* ***"กาม"*** *ลง* ***"อัตตา"*** *ก็จะโต่งขึ้นมาขนาดนี้ เราก็จะต้องลด* ***"อัตตา"*** *ลงไปอีก แล้วจึงจะลด* ***"กาม"*** *ลงไปได้อีก พอ* ***"กาม"*** *ลดน้อยลงไปได้อีกเหลือน้อยๆ* ***"อัตตา"*** *ก็จะโต ก็จะต้องลด* ***"อัตตา"*** *ลงไปอีก จะถ่วงกันไปอย่างนี้ เรียกว่า* ***"สุดโต่งทั้ง ๒ ข้าง"*** *ระหว่าง* ***"กามสุขัลลิกานุโยค"*** *กับ* ***"อัตตกิลมถานุโยค"*** *(กิลมถะ=ทุกข์-ทรมาน เพราะ "อัตตา" หรือทรมานตนเองให้ลำบาก)*

"กามสุขัลลิกานุโยค" เพราะหลง **"กามสุข"** แล้วก็ทำให้ตนเองลำบากลำบน

"อัตตกิลมถานุโยค" เพราะหลง **"อัตตา"** แล้วก็ทำให้ตนเองลำบากลำบน

ถ้าเรารู้จัก "กาม-อัตตา" แล้วลดละล้างสิ่งที่เป็น "กาม-อัตตา" ลงไปเรื่อยๆ ความลำบากจะลดลง ต้องค่อยๆ ลดละล้างลงไปเรื่อยๆ "ความโต่ง" ก็จะยังโต่งอยู่ ที่สุดก็จะโต่งน้อยลงๆ จนหมดสิ้นเกลี้ยง ! *(ความสุดโต่งทั้ง ๒ ข้าง)*

"กาม" กับ **"อัตตา" ก็จะถ่วงกันอยู่อย่างนี้ "ธัมมจักกัปปวัตตนสูตร"** จึงเป็นคำสอนบทแรกเริ่มต้นให้ **"ล้างกาม-ล้างอัตตา" ให้หมด** จนเป็น **"พระอรหันต์"**

"ศาสนาพุทธ" ก็มีเท่านี้ เรียนรู้ "กาม" *(โลกนอก)* **เรียนรู้ "อัตตา"** *(โลกใน)* จริงๆ **มีเท่านี้ ที่จะดับ "วัฏสงสาร"** แต่สามารถพูดอธิบายได้นิรันดร

ฉะนั้น **อย่าประมาทว่า *"เราเรียนรู้แล้ว คำสอนมีเพียงเท่านี้"*** นั่นคือ **ความไม่รู้จัก "สัจธรรม" ของ "พระพุทธเจ้า" !**

✪ อนุสัย อาสวะ

โอรัมภาคิยสังโยชน์ *(ต่ำ) ๑.สักกายทิฏฐิ ๒.วิจิกิจฉา ๓.สีลัพพตปรามาส ๔.กามฉันทะ ๕.พยาบาท*
อุทธัมภาคิยสังโยชน์ *(สูง) ๑.รูปราคะ ๒.อรูปราคะ ๓.มานะ ๔.อุทธัจจะ ๕.อวิชชา*

เมื่อปฏิบัติธรรมลดละ "กิเลสหยาบๆ" ได้แล้ว อาการติดใน "กามราคะ" เรา ก็อยากให้หมดสิ้นเกลี้ยง อยากให้ตายด้าน-ดับสนิท ก็ยังทำได้ไม่ง่ายเลย !

คนที่สามารถหมด "กามราคะ" ได้ จึงเหนือธรรมชาติ !
และน้อยคนนักที่จะทำได้ ! จึงต้องกราบเคารพกันจริงๆ

คนที่ปฏิบัติธรรมถึงขั้น "อนาคามี" จะต้องเรียนรู้ระดับของ "กิเลส"
ต้องรู้อาการติดในจิต ที่เป็น **"อุปาทาน"** แห่ง **"โลภมูลจิต"** กับ **"โทสมูลจิต"** ที่เรียกว่า **"อนุสัย"** หรือ **"อาสวะ"** ที่จะต้องต่อสู้กัน จนกว่าจะเบาบาง

คือ **"สังโยชน์เบื้องต่ำ"** ต้องล้างไปให้หมด **หมดกามราคะ หมดพยาบาท**

เมื่อไม่เป็น "กามราคะ" ที่หยาบใหญ่ เกี่ยวเนื่องดำเนินไป กับวัตถุข้าวของ...รูป-รส-กลิ่น-เสียง-สัมผัส **"ภายนอก"** แล้ว...

ก็จะเป็นแต่เพียงอยู่ใน **"ภพของจิต"** ไม่ออกฤทธิ์มาวุ่นวายภายนอกหนักหนา เป็นเนื้อตัวจริงจังก็แต่เฉพาะ **"จิตในจิต"** เท่านั้น เรียกว่า **"ภวราคะ"**

"ภวราคะ" จะเป็นขนาด **"รูปราคะ"** หรือลดจางเหลือน้อยละเอียดเบาบางไปหาขั้น **"อรูปราคะ"** ก็แล้วแต่ผู้นั้นๆ ยังมี-ยังเหลืออยู่จริงๆ ของตนๆ นั่นเอง

ถ้า **"ปัญญินทรีย์"** หรือ **"เนื้อปัญญา"** ของผู้ใด **เกิด "รู้" จับ "ราคะ"** นั้นๆ ได้ชัดมาก ก็มี **"สิ่งที่ถูกรู้" เป็นรูปร่าง-ตัวตน ให้ "รู้" ได้ดี** จึงเรียกว่า **"รูปราคะ"** คือ **"รูปในจิต"** หรือ **"รูปจิต"** ของเรานั่นเอง

ถ้า **"ราคะ"** เบาบางลง **จับตัวมัน-รู้ตัวมันยากขึ้น ไม่เป็น "สิ่งที่ถูกรู้" ได้ง่าย** เป็นสิ่งที่ตาม **"รู้"** ไม่ได้ง่ายๆ แล้ว ในความเป็นตัวตนอยู่ใน **"จิต"** ของเรา ก็เรียกว่า **"อรูปราคะ"** คือ **"อรูปในจิต"** หรือ **"อรูปจิต"**

"รูปราคะ-อรูปราคะ" เป็นอารมณ์-เป็นสภาพ ที่คนเรารู้ได้ว่า *"ยังมีไม่ดีอยู่ที่ตัวเรา"* เราก็ต้องล้าง **"สังโยชน์เบื้องสูง"** นี้ ออกไปให้หมด

"กิเลส" หยาบๆ *(วิติกกมกิเลส)* เอาออกไปได้ ก็รู้ว่า **"ดี"**

"กิเลส" กลางๆ *(ปริยุฏฐานกิเลส)* เอาออกไปได้อีก ก็รู้ว่า **"ดีประเสริฐ"**

"กิเลส" ละเอียดๆ *(อนุสัยกิเลส)* ส่วนที่ยังเหลืออีกน้อยนิด *(อนุสัย, อาสวะ)* ถ้าเอา

ออกไปให้หมดได้ **ก็ยิ่งดีประเสริฐ** *เพราะตราบใดที่ยังเห็นหลงเหลืออยู่อีกเมื่อไร ก็จะเกิดอาการไม่สบายใจ-ละอายใจ-เป็นทุกข์-กินแหนงแคลงใจตัวเองด้วยซ้ำ !*

ลักษณะอาการของ **"รูปราคะ-อรูปราคะ" จะไม่ชวนเราให้เป็น "สุข" เลย**

ถ้าสภาพจิตเป็นจริงแล้ว **จะเห็น "ทุกข์" ที่ชัดเจน เป็น "ทุกข์อาริยสัจ"** เห็น **"เหตุแห่งทุกข์"** แล้ว คนนั้น...**จะพยายามจัดการ "กิเลส" ให้หมดสิ้นเกลี้ยง !**

✪ อาสวักขยญาณ (สุดยอดวิชาความรู้ของพุทธ)

"วิชชา" *(รู้แจ้ง)* **เป็นความรู้ที่ควรรู้ยิ่ง เป็นความฉลาดที่ควรฉลาดอย่างยิ่ง** เพราะ **เป็นประโยชน์ทั้งต่อตนเอง และผู้อื่น**

นั่นคือ **"ความรู้-ความฉลาด" ในการละ "กิเลส" ไม่ทำร้ายตนเอง-ไม่เห็นแก่ตัว-เสียสละ-สร้างสรร-เกื้อกูล** สุดท้ายสามารถล้าง **"กาม-อัตตา"** ออกไปได้หมด

ดังนั้น **"พระอรหันต์" ย่อมรู้แจ้งใน "อาริยสัจ ๔"** ไม่ใช่รู้แจ้งเรื่องอื่น-งานอื่น-ภาระอื่น-กิจอื่น และไม่ใช่ **"ความเก่ง"** อย่างอื่นเป็นอันขาด

แม้ **"พระอรหันต์"** จะเก่งมี **"ตาทิพย์-หูทิพย์-ระลึกชาติได้-รู้ชาติกำเนิดของผู้อื่น-รู้วาระจิตของผู้อื่น"** ก็ตาม ก็ไม่ใช่ **"วิชชา"** หรือไม่ใช่ **"ความเก่ง"** ที่เป็น **"เงื่อนต้น"** จุดสำคัญจุดแรกของ **"พุทธศาสนา"**

หลักสำคัญแท้ๆ เป็นเงื่อนต้น-เบื้องต้น-จุดเอก-จุดแรก ที่พุทธศาสนิกชนจะต้องตั้งทิศให้ถูกตรง มุ่งหมายให้ได้ก่อน "วิชชา" อื่นๆ หรือก่อน "อภิญญา" ใดๆ

ก็คือ **"อาสวักขยญาณ" ที่จะทำให้เราพ้น "ทุกข์อาริยสัจ"** นั่นเอง

"อาสวักขยญาณ" คือ "ญาณ" อย่างไร ?

"อาสวักขยญาณ" คือ "ปัญญา ความรู้ อันแหลมคม ละเอียดอ่อน สามารถรู้ความกระเพื่อมไหวของ 'จิต' ตัวเองได้"

แม้กระเพื่อมไหว...อย่างอ่อน-อย่างเบา-อย่างบาง สุดลึกซึ้งก้นบึ้งของ **"จิต"** และทุกดวงแห่ง **"จิต"** ที่ **"เกิด"** กระเพื่อมไหว เราก็สามารถจับได้ไล่ทัน อ่านออกทุกขณะ ซึ่งคนธรรมดาๆ จะรู้ไม่ได้เป็นอันขาด เพราะเป็น **"ความไว"** ของประสาทสัมผัสชั้นยอดเยี่ยม ที่เหนือยิ่งกว่ามิเตอร์ทางวัตถุใดๆ จะตรวจวัดได้

นอกจากจับ **"จิต"** ที่ **"เกิด"** ได้ทุกดวงแล้ว ยังสามารถหยั่งลึกทะลวงทะลุลงไปล่วงรู้แจ้ง **"เหตุ-ปัจจัย"** ที่มาปรุงแต่งให้ **"จิตขั้นลึก"** อันบางเบานั้น **"เกิด"** *(อาสวะ)*

และสามารถที่จะ **"ดับความเกิด"** นั้น ได้ด้วยตนในทุกขณะที่ต้องการ

ความเป็น "บัณฑิต" ของ "พุทธศาสตร์" หรือ "การจบปริญญาตรีทางพุทธศาสตร์" จึงคือ **การรู้แจ้งแทงตลอดใน "อริยสัจ ๔" เท่านั้น ที่ "พระอรหันต์" ทุกองค์ ต้องมีประดับตน**

อันคือ ***"รู้ทุกข์แท้ๆ*** *(ทุกข์)*, ***รู้เหตุแห่งทุกข์*** *(สมุทัย)*, ***รู้อาการของความดับแห่งทุกข์แท้ๆ*** *(นิโรธ)* ***และรู้จักทางที่จะนำพาตนไปสู่ความดับทุกข์แท้ๆ ให้ได้*** *(มรรค)"*

นี่คือ **บัณฑิต "อรหันต์" ขั้นต้น ของ "พุทธศาสนา"**

เมื่อ "พระอรหันต์" เหล่านั้น จบปริญญาตรีแล้ว ท่านจะ "บำเพ็ญจิต" ของ ท่านให้บรรลุ **"อภิญญา"** อื่นๆ สำเร็จวิชชา **"อิทธิปาฏิหาริย์, อาเทสนาปาฏิหาริย์, อนุสาสนีปาฏิหาริย์"** ที่กว้างขวางยิ่งๆ ขึ้นไปอีก ก็เป็นเรื่องของท่าน

ความเป็น **"บัณฑิต"** ของ **"พระอรหันต์"** ดังกล่าว ก็มิได้สูญสิ้นไป แต่จะเป็น **"บัณฑิต"** ที่มี **"วิชชา"** อื่นๆ เพิ่มเติมสูงขึ้นๆ ไปตามความเป็นจริง เป็นการสั่งสม **"บารมี"** ของแต่ละองค์ อันจะเป็นปริญญาโท, ปริญญาเอก

ดังเช่น **"พระอนุตตรสัมมาสัมพุทธเจ้า"** ผู้มิได้ครบทุกปาฏิหาริย์ ก็ไม่ใช่เรื่องที่จะเป็นไปไม่ได้ เป็นไปได้ และจะเป็นไปดังนั้นด้วย

ผู้ที่เข้าใจว่า **"อรหันต์"** คือ *"การจบ-การสิ้นสุด-ไม่มีการได้-ไม่มีการเรียนอะไรอีก-ไม่ก่ออะไรต่อ"* จึงต้องพยายามทำความเข้าใจให้ได้ เข้าใจให้ถูกต้อง

"พระอรหันต์" ย่อมไม่หยุดในกุศลทั้งปวง และไม่มีองค์ไหน "หยุด" จริงๆ ทุกองค์ยังบำเพ็ญต่อ ทุกองค์ยังศึกษาต่ออยู่ทั้งสิ้น มีการถกปัญหาธรรม มีการบำเพ็ญธุดงคธรรม มีการได้ **"อภิญญาธรรม"** มาเพิ่มเติมอยู่เสมอทั้งสิ้น

แม้พระพุทธองค์เอง ก็ไม่เคยปล่อยปละละเลยการบำเพ็ญ !

จงทำความเข้าใจให้ถูกต้องถ่องแท้ แต่ก็ยากที่จะเข้าใจดังนี้ได้ เพราะ **"ปฏิเวธธรรม"** คือ **"ปัจจัตตัง"** และ **"สันทิฏฐิโก"** เป็นอาการส่วนตน-เฉพาะตนเท่านั้น

ผู้ยืนอยู่บันไดขั้นที่ ๑ ย่อมเห็นขั้นที่ ๒ พอได้ จะมองไปดูขั้นที่ ๓ ก็ยาก ยิ่งมองดูขั้นที่ ๔ ขั้นที่ ๕ อันยิ่งสูงขึ้นไป ก็ยิ่งจะเห็นชัด-เห็นแจ้งได้ยากยิ่งขึ้น !

ต้องผู้ไปยืนขั้นนั้นๆ จริงๆ จึงจะเห็นขั้นที่ตนยืน และขั้นที่สูงขึ้นไปกว่าได้อย่างถูกต้องกว่า ไปตามลำดับได้จริงๆ ไม่ผิดเพี้ยน หรือเดาสุ่ม

พระพุทธองค์ มีวิธีให้พุทธบริษัทฝึกหัด เรียกว่า "สติปัฏฐาน ๔" คือ ให้

หัดมี "สติ" อย่าลืมตัว-อย่าทำอะไรก็ทำไปโดยไม่รู้ว่า ***"เรากำลังทำอะไร ?"***

ต้อง **มี "สติ...ความระลึกรู้ตัว" ทุกขณะจิต !**

แม้จะ **"คิด-พูด-ลงมือทำ"** ก็ต้องให้รู้ใน **"กรรม"** หรือใน **"การกระทำ"** นั้นๆ ของตนให้ได้ แล้วก็ต้องใช้ **"ปัญญา"** พิจารณา **"การกระทำ"** ของเราให้ออกว่า ***"สิ่งที่เรากำลังกระทำอยู่นั้น เรากำลัง ทำดี หรือ ทำชั่ว"***

ถ้าแจ้งใจว่า **"เรากำลังทำดี" ก็จงทำต่อไป...**

ถ้าแจ้งใจว่า **"เรากำลังทำชั่ว" ก็จงรีบระงับการกระทำนั้นให้ได้**

✪ อุภโตภาควิมุติ

"บรรลุธรรม" ต้องบรรลุ ๒ ส่วน เรียกว่า "อุภโตภาควิมุติ"

คือ **"ภาคจิต"** ที่เป็นอำนาจพลังเชิงรุก-บุก-สลาย ที่เรียกว่า **"เจโตวิมุติ"**

และอีกส่วนหนึ่ง คือ **"ภาคปัญญา"** เป็นอำนาจปัญญาเชิงรับรู้ความเป็น-ความมีจริง เรียกว่า **"ปัญญาวิมุติ"** *(จะให้เกิดหรือตายก็ได้)*

"วิมุติ" ของ **"พุทธ"** ต้องมีทั้ง ๒ ส่วน ที่มีฤทธิ์แรงจริง จึงจะสมบูรณ์

ใครมี **"อุภโตภาควิมุติ"** ในอบายมุข ก็จะไม่เกิดรสอร่อยในอบายมุขอีก

ถ้ามีอำนาจ "เจโตวิมุติ" สลาย "กิเลส" ได้ แต่ไม่รู้ว่า ***"หมด หรือ ไม่หมด"***

คือ **"ปัญญา" ไม่รู้ถึงอนุสัย-อาสวะ** ไม่รู้ถึงรากเค้า ไม่รู้ถึงกรรมกิริยาของ ...ราคะ-โลภะ-โทสะ-โมหะ...อย่างหยาบ-กลาง-ละเอียด จนถึง **อาสวะ** หรือ **อนุสัย** ก็อาจมี **"วิมุติ"** ได้บางส่วน แต่ **"ศาสนาพุทธ" ไม่รับรองความเป็น "อาริยะ"**

เพราะ **ไม่ได้ปฏิบัติพิสูจน์ตาม "มรรคองค์ ๘" สัมผัสอยู่กับโลก ได้อ่านจิตรู้ใจของตนว่า "อยู่เหนือโลกทุกอย่าง" ถ้ายังไม่รู้...ก็เป็น "พระอรหันต์" ไม่ได้**

แม้โลกในภพอาการของจิตใจระดับ "พระอนาคามี" ก็รู้ว่า ***"ทรงไว้ซึ่งอาการอย่างนี้ เล็กๆ น้อยๆ"*** เรียกว่า **"โอปปาติกะ"** เกิดในทาง **"จิตวิญญาณ"** เท่านั้น

"พระอนาคามี" คือ ***"ผู้ที่รู้ 'จิตวิญญาณ' มีราคะ-โลภะ-โทสะ-โมหะ เล็กๆ น้อยๆ ไม่มาก ไม่แรง จนคนอื่นไม่อาจรู้ได้ ไม่เห็นอาการได้ง่ายๆ"***

"พระอนาคามี" จึงต้องเรียนรู้ **"อนุสัย-อาสวะ"** อย่างละเอียดยิบสนิทเนียน จนกระทั่งถอนรากโคนสิ้นเกลี้ยง ไม่มีสนิท สิ่งเหล่านี้เป็นเรื่องละเอียดลออมาก

"พระอนาคามี" อยู่เหนือ **"โลกกาม-โลกธรรม"** แล้ว ก็จะเป็นผู้ที่สอนคนให้

ถอนตัวออกมาจากโลกหยาบๆ เหล่านั้น **"ภูมิจิต"** เป็น **"พระอนาคามี"** ก็เริ่มต้นเป็นประโยชน์ต่อโลกแล้ว ยิ่งเป็น **"พระอรหันต์"** แล้ว ยิ่งมีประโยชน์ต่อโลกมาก

คำสอนของ "ศาสนาพุทธ" เป็นไปเพื่อประโยชน์ต่อมวลมนุษยชาติ

"พหุชน หิตายะ พหุชน สุขายะ" ไม่ใช่หนีไปอยู่ป่าอยู่เขาเข้าถ้ำ

อาคามี = ผู้มาเกิด **อนาคามี** = ผู้ไม่มาเกิด
อรหันต์ = ผู้ไม่มีกิเลส **โยคะ** = ผู้เพียร
ญาณ = รู้ตัวตนกิเลส แม้ปลดปล่อยยังไม่ได้ ก็เกิด **ญาณ** แล้ว
ฌาน = เพ่งเผากิเลส เผากิเลสหมด **ญาณ** ก็รู้ว่า กิเลสหมดไป

"พระอรหันต์" ที่เป็นลูกศิษย์ของ "พระพุทธเจ้า" มีฐานของ "มรรคองค์ ๘" ปฏิบัติละเอียดลออได้ ก็ได้รูปเดียว สืบทอดต่อสู้อะไรไปได้ยาก !

จนกว่าจะมีแม่ทัพ มีเสนาบดีใหญ่มาตั้ง **"กองทัพธรรม"** แล้วก็อาศัยพลพรรคบุกบั่นไปด้วยกัน จึงจะฝึกตนเป็นจอมยุทธ์ได้ตามลำดับขึ้นมา

ก็เป็น **"พระอรหันต์"** ที่ตาม **"พระโพธิสัตว์"** นำพาไปสืบทอดทำงานธรรมทายาท ทำหน้าที่ **"โพธิกิจ"** ของตนต่อไปชั่วชีวิตหนึ่ง อย่างขยันหมั่นเพียรไม่หลบเลี่ยง

ถ้าขมีขมันขยันขึ้นอีก ไม่ขอเป็นแค่ **"พระอรหันต์"** แล้ว จะขอกลับใจเป็น **"พระโพธิสัตว์"** ก็เป็นได้ หรือแม้จะไม่เป็น **"พระโพธิสัตว์"** ก็ไม่เป็นไร

ถ้าเป็นสมณะของพุทธ ระดับ ๔ ที่เรียกว่า "พระอรหันต์" แล้ว จะเป็นผู้มี "อายุห" คือ *"มีความเพียรเป็นอายุ"* *(แค่มีความขยันพอสมควร ก็ยังไม่ใช่ "อรหันต์")*

*ถ้ายังมีเชื้อขี้เกียจ ก็ยังเป็น **"อบายมุข"** อยู่ ยังไม่ใช่ **"พระอรหันต์"***

"พระอรหันต์" ที่ขี้เกียจ...ไม่มี ! *หลบอยู่ในป่าเขาถ้ำไม่สอนใคร ไม่มี !*

เพราะตัวตน **"กิเลส"** ตายหมดแล้ว ก็เหลือแต่ความเพียร-เบิกบาน-แจ่มใส-ร่าเริง ไม่หลบลี้-ประจันผจญได้-ไม่กลัวเกรง-ไม่อาย-ไม่เขิน หมด **"อุทธัจจะ"**

คนที่ยังหลบลี้มีตัวตนไม่กล้าก่อกิจการงาน กลัวคนเขาจะว่า *"เราไม่เก่ง"* ก็ยังมีมานะอยู่ **"พระอรหันต์"** หมดมานะแล้ว ไม่กลัวใครเขาจะว่า *"ไม่เก่ง"*

มีการงานอะไรดี ก็ต้องทำดีที่สุด **"พระอรหันต์"** ต้องออกมาทำงานสืบสานศาสนา สอนคนจะเก่งหรือไม่...ท่านก็ต้องมีฤทธิ์แรงพอสมควรช่วยเหลือคนได้ ตามฐานะขั้นตอนของท่าน ตามปฏิภาณบารมีของท่าน

ใครจะบอกจะว่า ***"ท่านมีดีเท่านี้หรือ ?"***

ท่านก็ยอมรับได้ว่า ***"มีเท่านี้ ด้วยความบริสุทธิ์ใจ เต็มใจ จริงใจ"*** ไม่อาย ไม่เขิน ไม่เก้อ ไม่ยาก ไม่ลำบาก *(ถ้ายังมีเก้อเขินอยู่ ก็ไม่ใช่พระอรหันต์)*

ก็เป็น **"พระอรหันต์"** ที่เก่งเท่านี้ มีภูมิเท่านี้ ก็มีความสามารถได้เท่านี้

เขาชมเชย-เขายกย่อง...ก็ไม่ลอย ! เขาข่ม-เขาว่า-เขาติเตียน...ก็ไม่หดหู่ !

จิตใจ **"พระอรหันต์"** โปร่ง-โล่ง-ว่าง-เบา-สบาย จริงๆ !

✪ ผัสสะพาให้บรรลุ

อาตมานำพาพวกเราให้ทำงาน ยิ่งทำงาน...ก็ยิ่งมีเรื่องมาก-ผัสสะมาก ก็ มีคนคิดว่า *"เอ อาตมานี่ พามาทำงานอย่างนี้ แล้วจิตใจจะสงบได้อย่างไร ไม่เชื่อถือแล้วล่ะว่า จะพาไป **นิพพาน** ได้ เพราะพามาทำแต่งาน ไม่มีทางไป **นิพพาน** หรอก"*

"มนสิการ" แปลว่า "การทำใจในใจ กระทำที่ใจ ทำให้เกิดที่ใจให้ได้"

ทีนี้ใจของเราอยู่ข้างใน ก็พาซื่อว่า **"ใน"** ก็ไม่ต้องออกมาข้างนอกเลย

คนที่พาซื่อก็คิดว่า **"การทำใจในใจ"** *(มน-มนสิ=ใจ, การ=กระทำ)* ต้องมานั่งนิ่งๆ ให้อยู่แต่ข้างในๆ อยู่ **"ในใจ"** อย่าออกมาข้างนอกนะ !

ก็เลย **ปิดประตูทวารทั้ง ๖ ไม่รับรู้ข้างนอก** รับแต่ใจ...ในใจๆ มีความเข้าใจกันอย่างนั้นจริงๆ **ทางสายนั่งหลับตา...จะไม่รับรู้ "ผัสสะ"** ทาง...*ตา-หู-จมูก-ลิ้น-กาย* เพราะออกนอกตัว ดังนั้น **"เรื่องงานการ"** ก็ไม่ต้องพูดถึง ไม่เอาเลย !

"พระพุทธเจ้า" ตรัสว่า *"เหตุสำคัญมาจากผัสสะ**"***

เราเรียน **"มูลสูตร"** มาแล้ว นี่ เป็นประเด็นสำคัญมากเลย **"ศาสนาพุทธ"** มี **"ผัสสะ"** เป็นเหตุเกิด เป็นสมุทัย ไม่เหมือนศาสนาฤาษี ที่เอาแต่หนี **"ผัสสะ"**

พอ **"ผัสสะ"** แล้ว ก็เกิดการปรุงแต่งที่จิต รวมลงที่ใจ พอปรุงแต่งเสร็จ ก็เป็นเวทนา ปรุงเร็วมากเป็นธรรมชาติเลยนะ ถ้าไม่เรียนรู้ พอสัมผัสปั๊บ-ปรุงปุ๊บ มีตัวแทรกเข้าไป คือ *ตัวสมุทัย* ก็เกิดกิเลสเข้าผสม เป็นสุข-เป็นทุกข์ เกิดที่ใจทั้งนั้น

*(**"มูลสูตร ๑๐"** **๑.ฉันทะ**-เป็นมูล **๒.มนสิการ**-เป็นแดนเกิด **๓.ผัสสะ**-เป็นเหตุเกิด **๔.เวทนา**-เป็นที่ประชุมลง **๕.สมาธิ**-เป็นประมุข **๖.สติ**-เป็นใหญ่ **๗.ปัญญา**-เป็นยิ่ง **๘.วิมุติ**-เป็นแก่น **๙.อมตะ**-เป็นที่หยั่งลง **๑๐.นิพพาน**-เป็นที่สุด...หน้า ๔๘๙)*

เมื่อรู้ใจ-จับใจได้ เหตุเกิดมาจากไหน ก็มาจาก "ผัสสะ" *(มีผัสสะเป็นสมุทัย)*

แล้ว **"จิต"** จะปรุงเร็วมากจนเป็น **"เวทนา"** ถ้าแยกไม่ออก จาก **"ผัสสะ"**...ก็

เป็น **“เวทนา”** พอ **“เวทนา”**แล้วก็โง่เง่าต่อไป ฝังรากลึกยึดติดเป็น **“อุปาทาน”** ทุกอย่างเป็นไปตามลำดับ **ผัสสะ-เวทนา-ตัณหา-อุปาทาน**

ดังนั้น ต้นเหตุแห่งการเกิด **“ทุกขสมุทัย” ก็คือ “กิเลส-ตัณหา”** ก็ต้องอ่านตัว **“ทุกขสมุทัย”** ที่เป็น **“กิเลส-ตัณหา”** พวกนี้ ให้ออก จับแยกให้ได้ โดยมี **“ธัมมวิจัยสัมโพชฌงค์”**

เมื่อเกิด “ทุกข์” คนไม่รู้ธรรมะก็จะดิ้นรนให้ใจเป็นสุขแบบ “เคหสิตเวทนา” ถ้าเรียนรู้ธรรมะ **รู้เหตุแห่งทุกข์แล้ว** ก็ต้องตั้งใจ **“เนกขัมมะ”** ออกจาก **“กิเลส-ตัณหา”** เหล่านี้...ให้ได้ โดยอาศัย **“โพชฌงค์ ๗”** พากเพียรเรียนรู้ แล้วประหารตัวที่เป็น **“ทุกขสมุทัย”** คือ **“กิเลส-ตัณหา”** ที่ซ้อนอยู่ในเวทนา ต้องจับอาการให้ได้ ตีให้แตก และต้องทำลายประหาร **“กิเลส-ตัณหา”** ให้ได้ ด้วยวิธี **“สมถะ วิปัสสนา”** จนกว่าจะรู้ว่า *“เราประหารได้แล้ว”*

✪ สัจจะแห่งกรรม

ลักษณะธรรมะของ “ศาสนาพุทธ” มี “กรรม” เป็น “สัจจะ” เป็น “สรณะ” *(กัมมปฏิสรโณ)* และ **“พระรัตนตรัย”** ก็เป็น **“สรณะ”** สูงสุดของชาวพุทธด้วย

“พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์” เกิดขึ้นได้ด้วย **“กรรม”** ทั้งสิ้น ต้องปฏิบัติ **“กรรม”** จนถึง **“ธรรม”** เป็น **“อาริยะ”** เป็น **“พระรัตนตรัย”** ที่เป็น **“สรณะ”**

เพราะฉะนั้น **“กรรม” กับ “พระรัตนตรัย” จึงเท่าเทียมกัน**

“พระพุทธเจ้า” เป็น “พระพุทธเจ้า” ได้ ก็ด้วย “กรรม”

แล้วทรงถ่ายทอดเทศนาออกมาเป็น **“พระธรรม”** คำสอน

ส่วน **“พระธรรม”** จริงๆ นั้น คือ ***“สิ่งที่เกิดขึ้น ทรงขึ้น มีขึ้นที่บุคคล”*** จะเกิดมีขึ้นในตนได้ ก็ต้องปฏิบัติ-ประพฤติ...ทั้งกายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม สั่งสม **“กรรม ๓”** จนเกิดผลทาง **“จิต”** จริงๆ มี **“กัมโยนิ”** *(กรรมเป็นกำเนิด)*

มี **“กัมมพันธุ”** *(กรรมเป็นเผ่าพันธุ์)* เป็น **“เผ่าพันธุ์อาริยะ”** ขึ้นมาจริงๆ

สั่งสม **“กรรม”** อย่างไร ก็ได้พึ่งพาอาศัย **“กรรม”** นั้น สั่งสม **“กุศลกรรม”** จนวิมุติหลุดพ้นกิเลสจริง ก็ได้พึ่งจริงเป็น **“กัมมปฏิสรโณ”** เป็นที่พึ่งอันเกษมสูงสุด ยอดบริบูรณ์เป็น **เขมัง** ได้ ก็เกิดจากการกระทำเท่านั้นเป็นของเรา **“กัมมัสโกมหิ”**

อาตมาเป็น “เผ่าพันธุ์พุทธ” เป็นลูกในคอก-ในใส้ คือ “อยู่ในศีล-ในธรรม

ได้ปฏิบัติแก้ไขพฤติกรรมให้ดีแล้ว" เมื่อทำได้จริง-เป็นได้จริง-เกิดได้จริงมั่นคง ก็เป็น **"กัมมโยนิ"** เกิดเป็นลูกแท้ๆ เป็น **"เผ่าพันธุ์พุทธ"** เดียวกันกับ **"พระพุทธเจ้า"**

นี่คือ **"กรรมพันธุ์"** ต่อเผ่าต่อพันธุ์ด้วย **"กรรม"**

"กรรมพันธุ์" หรือ "พันธุกรรม" ในทางชีววิทยา ควรเรียกว่า "สรีรพันธุ์" เพราะ เป็นเรื่องของ **"รูปธรรม"** เรื่องของเซลล์-ยีนส์-ดีเอ็นเอ-โครโมโซม เป็น **"สรีระ"** ที่ถ่ายทอดมาได้จาก ปู่-ย่า-ตา-ยาย-พ่อ-แม่ ไม่ใช่ถ่ายทอดมาจาก **"กรรม"**

เพราะฉะนั้น คำว่า **"กรรมพันธุ์"** ที่เอามาใช้กันทุกวันนี้ ผิด !!!

"กรรมพันธุ์" เป็นภาษาของ "พระพุทธเจ้า" เป็นภาษาที่ลึก ถ่ายทอดทาง "สรีระ" จากพ่อ-แม่-ปู่-ย่า-ตา-ยายไม่ได้ ทุกคนทำ **"กรรม"** ใดแล้ว ย่อมรับมรดกกรรมของตน ไม่รับไม่ได้ **"จิตวิญญาณวิบาก"** เป็นของตนเอง

คนเกิดมาก็ทำแต่ **"กรรม"** สั่งสมได้แต่ **"กรรม"** เรื่องอื่นๆ เป็นเรื่องรอง

"กรรม" เป็นหลัก เป็นของจริง เป็นทรัพย์ เป็นสมบัติ เป็นสิ่งที่ไปกับเรา-อยู่กับเรา-เกิดกับเรา-ตายกับเรา ใครทำ **"กรรมชั่ว"** อะไรไว้ อาจหนีพ้นเงื้อมมือกฎหมายได้ **แต่หนีไม่พ้น "กฎแห่งกรรม"** **ยิ่งปกปิดไว้ได้นานเท่าไร ก็เท่ากับโกหกซ้อนลงไปอีกนานเท่านั้น** **"กรรม"** **ก็ยิ่งหนักทับซ้อน** **!**

"กรรม" จึงเป็น **"สรณะ"** ที่พึ่งพาอาศัยจริงๆ ด้วยประการฉะนี้

ทุกวันนี้คนเราไม่คำนึงถึง "กรรม" ไม่กลัวบาป ไม่กลัวกรรม กายกรรม -วจีกรรม-มโนกรรม จึงทำเลอะเทอะเละเทะ สร้างหนี้บาป-หนี้เวร-หนี้กรรมใส่ตน

*การสั่งสม **"กรรมดี"** เรียกว่า **"บารมี"***

*การสั่งสม **"กรรมเลว"** ก็เรียกว่า **"สันดาน"***

"**กรรมวิบาก**" ในโลก มีความลึกซึ้งซับซ้อนมาก เป็นเรื่องเกินคิด-เกินอธิบาย *(อจินไตย ๔ คือ ๑. พุทธวิสัย ๒. ฌานวิสัย ๓. วิบากของกรรม ๔. ความคิดเรื่องโลก)*

ฉะนั้น **"กรรม"** จึงสำคัญมาก ถ้าไม่ศึกษาเรียนรู้ทฤษฎี **"กรรม"** จริงๆ จะไม่เชื่อ **"กรรม"** ไม่ระวัง **"กรรม"** ก็จะไปก่อเวร-สร้างกรรม-ทำบาป !

ขนาด **"กรรม"** ที่ไม่เจตนายังเป็น **"บาป"** เลย ถ้ายิ่งเจตนาก็ยิ่งบาปมาก

อีกกี่ชาติๆ ก็จะมี "กรรมวิบาก" ที่สั่งสมติดตัวไป ทำกรรมใดแล้ว ทั้งที่ลับที่แจ้ง ไม่มีใครบิดพลิ้วได้-ลบก็ไม่ได้-แบ่งทิ้งก็ไม่ได้-ไม่เอาก็ไม่ได้-ไม่มีรั่วหกตกหล่น-ไม่มีระเหิดระเหย อยู่ครบถ้วนเป็นมรดกกรรมของตน นี่คือ **"สัจจะแห่งกรรม"**

“กรรมวิบาก” จึงสังเคราะห์ครบครัน ของเก่าก็ยังมีฤทธิ์อยู่นะ ไม่ใช่ว่าจะหายไป มีบุญกุศลใหม่มาก็สังเคราะห์ไป มีบาปมาใหม่ก็สังเคราะห์ใหม่ ก็จะช่วยกันสังเคราะห์อยู่ ไม่มีสูญสิ้น ฉะนั้น พึ่ง **“กรรม”** จริงกว่าพึ่ง **“พระเจ้า”**

“กรรม” พาเกิด-พาเป็น-พาไป...อย่างที่เราทำ

(กัมมัสโกมหิ กัมมทายาโท กัมมโยนิ กัมมพันธุ กัมมปฏิสรโณ กัมมังสัตเตวิภัชติ)

“กรรม” เป็นผู้ลิขิตชีวิตจำแนกสัตว์ให้เป็นไปต่างๆ นานา *(กัมมังสัตเตวิภัชติ)*

จงเชื่อกรรม ! จงเชื่อวิบาก ! “กรรมชั่ว” อย่าทำเสียเลยดีกว่า

มี “กิเลส” อยากจะทำชั่วอย่างไร-ก็ต้องไม่ทำ *ต้องอดทน-ข่มฝืน...สู้ **“กิเลส”** ให้ได้ อย่าได้ลดหย่อนโอนอ่อนผ่อนตามเป็นอันขาด*

สู้ไม่ได้จริงๆ อย่าอยู่คนเดียว *จงวิ่งเข้าหาเพื่อนดี-หาหมู่กัลยาณมิตร เพื่อนสหธรรมิกจะช่วยเราได้ ฉุดดึงเราไว้จากการทำชั่วได้*

ต้องเข้าใจให้ได้ว่า *“คนเราเกิดมา เพื่อทำกรรม”*

และจะ **“ปฏิบัติธรรม”** ให้ได้สูงขึ้นๆ ก็ด้วย **“กรรม”**

“กรรม” ก็มีอยู่ ๓ เท่านั้น จึงต้องควบคุม-ดูแล-สำรวม-สังวร **“กาย-วาจา-ใจ”** ของเราให้ดี **ฐานะเราขนาดไหน จะต้องทำ “กรรม” ขนาดไหน**

อาตมาบอกคุณว่า *อาตมาเป็น **“พระโพธิสัตว์”*** ไม่ใช่พูดเล่นๆ นะ พูดอย่างนี้ พูดอย่างโอหัง พูดอย่างรู้ๆ แล้วต้องทำจริงๆ ใครอยากได้ก็ต้องทำ-ต้องสั่งสม

อาตมาจะมีความรู้ลึกซึ้งอย่างไรใน **“สัจธรรม”** ก็เพราะ **“กรรม”** ของอาตมาทำมา-สั่งสมมา-บำเพ็ญมา สั่งสมสร้าง **“กรรม”** มาอย่างนี้ ด้วยบุญบารมี ด้วย **“กรรมวิบาก”** ของเราเอง ถึงได้มี-ได้เป็นอย่างนี้ ไม่ใช่เรื่องเสแสร้งเอาได้

ขอสารภาพว่า *“ชาตินี้อาตมาไม่มีอาจารย์ ไม่ได้ศึกษาสร้างสมวิธีคิดจากสำนักสถาบันไหน และไม่เป็นคนช่างนึกคิด มีแต่ควัก (ความรู้) ออกมาสดๆ เป็นเรื่องปกติธรรมดา อาตมาไม่มีเวลาไปนั่งปรุงนึกคิด เรื่องนั้น-เรื่องนี้...แวบรู้-ผุดรู้ขึ้นมา...ก็ของเก่า จะนึกคิดบ้างเป็นครั้งคราว บางทีก็ยังลืมต้องคอยจดไว้โน้ตไว้”*

อาตมาเชื่อกรรม-เชื่อวิบาก ใครทำชั่ว-ทำดี “วิบากกรรม” ก็เป็นของคนทำ

อาตมาจึงสร้างคน เพราะคนเป็นตัวอย่าง ช่วยกัน **“ทำดี”** คนละเล็กละน้อย แต่ละคนต่างคนต่างก็มุ่งหมาย **มีทิศทางมาเรียน-มาศึกษา-มาทำกรรม** มีจุดที่จะกระทำประกอบกัน **เป็น “เอโกธัมโม” สอดคล้องไม่ค้านแย้งกัน เป็นไปเพื่อความ**

ละ-หน่าย-คลาย-เสียสละ-ไม่เห็นแก่ตัว-ไม่เบียดเบียน-เมตตา-เกื้อกูล-ช่วยเหลือ

ฉะนั้น ***ในหมู่พวกเรา ใครจะทุจริต-ทำไม่ดี-ไม่งาม...ยักยอกเงินส่วนกลาง อาตมาไม่ติดใจ-ไม่ลำบากใจจริงๆ แต่ "กรรม" เป็นของเขาไหม ? "กรรม" เป็นของจริง ไม่หก-ไม่ตก-ไม่หล่น-ไม่รั่วซึม-ไม่ระเหยระเหิด...ได้ไปครบๆ เต็มๆ***

อาตมาไม่ต้องการคนไม่ดีเข้ามาอยู่ในนี้ **ทำบาปในที่บุญ ราคาบาปสูงกว่าทำบาปในที่บาป** อาตมาก็ไม่อยากให้ใครมาทำบาป ไม่อยากให้ใครเลวลง

ถ้าพวกเราจับกันไม่ได้ *(คนไม่ดี)* ก็แล้วไป จับได้ก็ต้องพิจารณาโทษกัน !

คนเราต้องรู้จัก "กรรม" เชื่อ "วิบาก" เชื่อว่า *"กรรมเป็นอันทำ ผลของกรรมมีฤทธิ์-มีอำนาจแรง"* เชื่อว่า *"กรรมนี่แหละบันดาล กรรมจำแนกสัตว์ กรรมพาเป็น-พาไป-พาเกิด-พาหมุนเวียน ที่สุด 'กรรม' เป็นที่พึ่งอาศัย"*

"พระพุทธเจ้า" เป็นเจ้าศาสดาที่มีสัจธรรม ตรัสรู้แนวทางแห่งชีวิตอันประเสริฐ แล้วก็มีสาวกได้ฟังธรรม เอาไปปฏิบัติพิสูจน์ผล จนได้ผลตามที่ศาสดาทรงสอน

เมื่อเห็นดี ใจศรัทธา เชื่อความตรัสรู้ของ **"พระพุทธเจ้า"** ยอมรับว่า ***"เราควรเป็นสาวก นำธรรมะที่ท่านตรัสรู้ถ่ายทอดสอนให้ ไปดำเนินชีวิตในทางธรรมนี้"***

ก็จงปฏิญาณตนยอมรับ **"พระพุทธ-พระธรรม-พระสงฆ์" เป็นที่พึ่ง เป็นสิ่งที่เราจะศึกษาเรียนรู้** *ก็จะได้พึ่ง **"พระรัตนตรัย"** เป็น **"สรณะ" เอาไปปฏิบัติสร้าง "กรรม" ให้เกิด "ธรรมะ" ในตน** ให้เป็น **"กัมมปฏิสรโณ"***

นั่นคือ มี **"กรรม"** ของเราเป็นเครื่องอาศัย ตราบที่ยังไม่ดับขันธ์ปรินิพพาน

✪ "กรรม" กับ "กาล"

ชีวิตมนุษย์ในโลกนี้ คือ "กรรม" ที่ดำเนินไปกับ "กาล" เท่านั้น

ชีวิตมนุษย์ จึงไม่มีอะไรนอกไปจาก **"กรรม"** กับ **"กาล"**

"กาล เวลา" ไม่มีใครมีสิทธ์จะไปควบคุมได้ !

มีแต่ **"กรรม" เท่านั้น ที่เราจะต้องควบคุมให้ได้ !**

"กาล" เกิดจากการเคลื่อนหมุนเวียนของทุกอย่าง ตั้งแต่มหาจักรวาลดวงดาว ดำเนินไปตราบเท่าที่มหาจักรวาลนี้ ยังเคลื่อนต่อไป ไม่มีที่สิ้นสุดนิรันดร

เมื่อเกิดมีสัตวโลก มีจิตวิญญาณ ลึกเข้าไปถึง **"นามธรรม"** ที่เป็นวัฏจักรของ **"กรรมวิบาก"** ทุกอย่างก็เกี่ยวเนื่องกับ **"กาล"** ตรงนี้

ถ้ามนุษย์ไม่ศึกษา "กรรม" ก็ไม่รู้จัก "กรรม" ของตัวเอง ทำชั่ว-ไม่รู้ชั่ว ทำดี-ไม่รู้ดี "กรรม" ทุกอย่างก็จะหมุนเวียนวนไปกับ "กาล" เรียกว่า "สังสารวัฏ"

"ความดี-ความชั่ว" เป็นเรื่องที่ลึกซึ้งสำคัญมาก มนุษย์ไม่ศึกษา **"สัจธรรม"** ในเรื่องนี้ ก็จะทำชั่ว แล้วก็ไม่รู้ตัว จนชีวิตหมุนเวียนอยู่ใน **"สังสารวัฏ"** แบบโลกีย์ **ตกต่ำ** เรียกว่า **นรก, เจริญสูงขึ้น** เรียกว่า **สวรรค์** ก็หมุนเวียนกันอยู่อย่างนี้

ใน **"สังสารวัฏ"** นี้ มี **นรก-สวรรค์** ทั้งแบบ **"โลกีย์"** กับ **"โลกุตระ"**

เมื่อไม่ศึกษาเรียนรู้ "ศาสนาพุทธ" ก็จะไม่รู้ "โลกุตระ" เลย ศาสนาอื่นๆ นั้น ไม่มี **"โลกุตระ"** มีแค่ **"โลกีย์"** ธรรมดา เรียกว่า **"กัลยาณชน"** เป็นคนดีสร้างสรรเสียสละได้จริงเหมือนกัน แต่ไม่มี **"นิพพาน"** เพราะไม่มีการเรียนรู้ **"กิเลส"** ที่แท้จริง ไม่ได้หยั่งลึกเข้าไปถึง **"ต้นเหตุแห่งความชั่วร้าย"** คือ **"กิเลส"**

เมื่อ **"กิเลส"** เกิดแล้ว ก็จะมีบทบาทสัมพันธ์กันกับ **"กรรม"** *(กาย-วจี-มโน)* จึงเป็นเหตุให้ก่อแต่เรื่องชั่วบาป ให้ทุกข์ยากเดือดร้อน **"กิเลส" ไม่เคยก่อเรื่องดี !**

คนหรือชุมชน ที่ไหนก็แล้วแต่ ถ้ามี "กิเลส" มากๆ คนหรือชุมชนนั้น ไม่เป็นสุข มีแต่ทุกข์เดือดร้อนซับซ้อนที่ยากจะรู้ หนักหน้าขึ้นไปทุกวัน

ทุกวันนี้เรื่องที่คิดกันขึ้นมา มีแต่ **"กิเลส"** ทับถมวุ่นวายเดือดร้อน จนมีความซับซ้อนมาก ยากที่จะรู้ ถ้าไม่ล้างสิ่งที่ปกปิดอัดอั้นทับถม เราจะไม่สามารถหยั่งลึกลงไปถึงก้นรากต้นเค้า ของสิ่งที่เป็นจุดต้นที่สุดของการเกิด **"ทุกข์-อวิชชา"** *(โง่)* ได้

ซึ่งเราจะต้องค้นหาไปจนถึงที่สุดให้ได้ ! *(หาต้นเหตุแห่งทุกข์ แล้วดับมันให้ได้)*

"ศาสนาพุทธ" เรียนรู้ "กิเลส" ที่แท้จริง รู้จัก "กิเลส" จริงๆ อย่างชัด แท้จับมั่นคั้นตาย แล้วลดละ **"กิเลส"** ได้จริงๆ อย่างถาวรถึงที่สุด เป็นผลสำเร็จอันสมบูรณ์ ทำให้ **"กิเลส"** ดับสนิท จึงมี **"อรหันต์"** หรือ **"นิพพาน"**

"สมุทัยอาริยสัจ" คือ **"กิเลส"** ที่ก่อทุกข์ ถ้าดับเหตุไม่ได้ ไม่มีทางเจริญสูงสุด

"กิเลส" เป็นนามธรรมอยู่ใน **จิตวิญญาณ** นอก **จิตวิญญาณ** ไม่มี **"กิเลส"**

"คน" เป็นหลอดทดลอง ที่มี **"จิตวิญญาณ"** อยู่ในตัวคนทุกคน ซึ่งเป็นตัว subject แท้ๆ ที่ทุกคนสามารถพิสูจน์หาความจริงในหลอดทดลองนี้ได้แน่นอน

ความรู้ทาง "วิทยาศาสตร์" ทุกวันนี้ ก็ยังจับ "จิตวิญญาณ" ไม่ได้ !
แต่ "พระพุทธเจ้า" ค้นหาวิธีจับ-วิธีพิสูจน์ "จิตวิญญาณ" ได้ !

ไม่มีเครื่องมืออะไร ที่จะรู้จัก **"จิตวิญญาณ"** ได้ดีที่สุด เท่า **"จิตวิญญาณ"** เอง

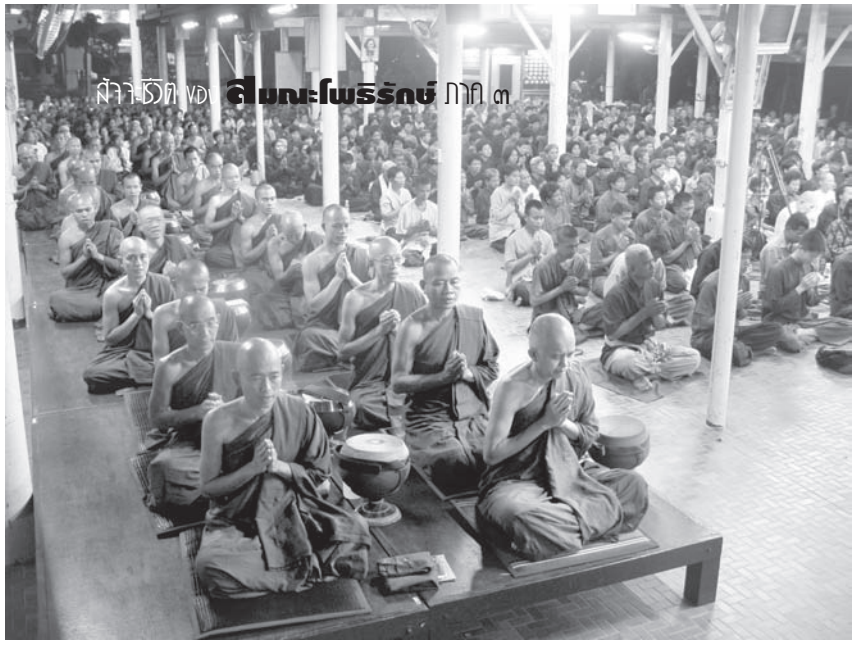

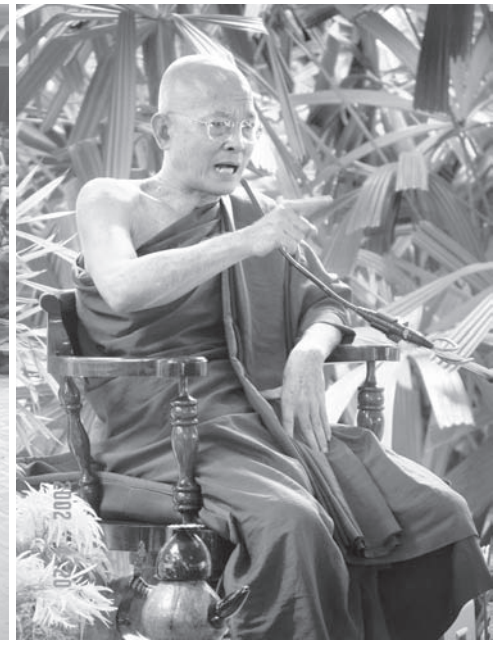

และไม่มีอะไรที่จะจับ **"กิเลส"** ได้ดีที่สุด เท่า **"จิตวิญญาณ" !**

"จิตวิญญาณ" เป็นตัวธาตุรู้ เป็นปัญญา เป็นญาณทัสสนวิเศษ ที่สามารถ จับ **"กิเลส"** มาพิสูจน์ จนรู้จัก **"กิเลส"** วิจัย **"กิเลส"** ต่างจาก **"จิต"** แล้วทำลาย **"กิเลส"** ให้ได้มากๆ ก็ยิ่งรู้จัก **"จิตวิญญาณ"** ยิ่งขึ้น เพราะ **"กิเลส"** แปลงตัวครอบงำ **"จิตวิญญาณ"** จนเหมือนกับเป็น **"จิตวิญญาณ"** เหมือนเป็นตัวเรา เหมือนเป็นเจ้าของร่างกายชีวิต แต่แท้จริงเป็นตัวปลอม เรียกว่า **"อาคันตุกะ"** เป็นแขกจรเข้ามาอยู่อาศัยยึดครอง จนเจ้าตัวเองถูกครอบงำหลงว่า **"เป็นของจริง"**

เมื่อมีวิธีการ และลองหัดลดละได้แล้วจริงๆ ก็จะจับ **"กิเลส"** ได้จริง

"ศาสนาพุทธ" จึงมีความเที่ยงแท้ ที่สามารถกำราบ "กิเลส" ได้ เมื่อจิตเข้า กระแสเป็น **"โสดาบัน"** ก็มีความเที่ยงแท้ *(นิยตะ)* คือ ไม่ตกต่ำไปกว่านั้น มีแต่จะเดินทางไปสู่ที่สูงอันสูงสุดของมนุษย์เป็นที่สุด *(ABSOLUTE)* คือ **"นิพพาน"**

ผู้ใดยังไม่มีคุณธรรม-คุณภาพ ถึงขั้นเข้ากระแส **"โสดาบัน"** ชีวิตจะหมุนเวียนเป็น **"วัฏจักร"** ไม่แน่นอน อาจตกต่ำหนัก หรือสูงขึ้นไปขนาดไหนก็ได้ อย่างโลกีย์เป็นสวรรค์โลก-สวรรค์ลวง-สวรรค์เสพสมสุขสม ได้สวยงาม-ได้อิ่มอร่อย...กับ **"กามคุณ ๕"** ได้ร่ำรวย **"โลกธรรม"** *(ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-สุข)* นี่คือ **สุขสูงอย่างโลกีย์**

"การเสพสุขสมใจ" ก็ยังคือ **"การเห็นแก่ตัว"**

ส่วน **"สุขโลกุตระ"** คือ **สุขอย่างลด-เบา-ว่าง-สงบ ดับ "กิเลส" เสพสม**

ละการเสพสมให้น้อยลงได้เท่าไหร่ ความเห็นแก่ตัวก็น้อยลง จะมีพลังงานทำกรรมกิริยาสร้างสรรช่วยเหลือเกื้อกูลผู้อื่นได้มาก ตามความรู้-ความเชี่ยวชาญ

เมื่อยก็พัก ไม่เมื่อยก็เพียร สร้างสรรเสียสละไปจนกว่าจะตาย !

ตายแล้วอยากจะหมุนเวียนมาเกิด สร้างสรรต่อไปอีก ก็มีหลักประกันแท้ แน่นอน เพราะ **"กิเลส"** ความเห็นแก่ตัวลดละได้จริง สิ่งที่ได้เหล่านี้ ได้แล้วได้เลย รับประกันยืนยันชัดเจนเป็นหลักเป็นฐาน เข้ากระแสแล้วไม่ตกต่ำเป็นธรรมดา

ยิ่งเป็น **"พระอรหันต์"** จะหมุนเวียนมาเกิดอยู่ใน **"สังสารวัฏ"** อีกกี่ชาติๆ ก็มีแต่ความรอบรู้เชี่ยวชาญที่เจริญงอกงามไปสู่ความเป็น **"พระพุทธเจ้า"** ในอีกกี่แสนชาติก็ตาม ก็เป็นคุณของโลก เป็นประโยชน์ต่อสังคมมนุษยชาติ

✪ คิด พูด ทำ

คนเราเมื่อไม่รู้จัก "กิเลส" ก็จะเอาเป็น-เอาตาย เพื่อจะให้ได้มาเสพสุขสมใจ จนกล้า "คิด-พูด-ทำ"...ไปในทาง "อกุศลกรรม"

และ **"คิด-พูด-ทำ" ก็ล้วนเป็น "กรรม"**

ฉะนั้น **"ธรรมะ"** ข้อไหนก็แล้วแต่ จึงตีความเข้าหา **"กรรม"** ได้หมด

"กรรม" แปลว่า **"การกระทำ"** แปลว่า **"การงาน"**

"การงาน" ที่สร้างสรรสุจริต-ก็เจริญ **"การงาน"** ที่เสื่อมเลวทุจริต-ก็หายนะ

กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม "ดี" หรือ "ชั่ว" ก็ล้วนเกิดจาก "จิต" เป็นประธาน "จิต" เป็นตัวสั่งการให้ "กาย-วจี" เป็นไปตาม "อำนาจจิต"

ต้องมีสติ-มีวิจัยรู้ดีเสมอว่า **"กรรม" ใด เป็น "กุศล-อกุศล"** *(ธัมมวิจัย)* เรื่องที่ระลึกรู้ได้ทั้ง **"กาย-วจี-มโน"** ต้องวิเคราะห์วิจัยให้ออกว่า **"ชั่ว"** หรือ **"ดี"**

แล้วต้องระมัดระวัง **มี "สติปัฏฐาน"** รู้ตัว ทั่วพร้อม

ถ้า **"ไม่ดี" ต้องรีบรู้ตัว ปรับเปลี่ยน "ให้ดี"** ก่อแต่ **"กุศลกรรม"** ทาง กาย-วจี-มโน แล้วเพียรทำให้มากๆ ให้เป็น **"วิริยสัมโพชฌงค์"**

แม้แต่ **ลมหายใจเข้า-ออก** ก็ต้องตามดูให้ดีๆ อาจก่อกรรม-ก่อเวร-เบียดเบียนกันได้ หายใจเข้า-ออก...ก็ให้ได้ลด **"กิเลส"**

จงทำ "กรรม" ทุกขณะเวลา จะทำอะไรก็แล้วแต่ "คิด-พูด-ทำ" ต้องทำให้ได้ทั้ง "การสร้างสรร" และลดละ "กิเลส" ต้องทำให้เกิดคุณค่าทั้ง **"สมมุติสัจจะ"** และ **"ปรมัตถสัจจะ"** นั่นคือ การศึกษาที่รู้ **"จิตวิญญาณ"** รู้ **"กิเลส-ตัณหา"** ของตน

จงรู้อาการใน "จิต" แล้วจะปรับเปลี่ยน "จิตใจ" ด้วยวิธีไหน ก็จงทำ !

โดยเฉพาะอารมณ์จิตไม่ดี-หม่นหมอง-โกรธเคือง *(สาย "โทสมูลจิต")* ต้องรีบเอา

ออกทันทีไม่มีข้อแม้ **อย่าปล่อยให้ทุกข์ครอบงำ จนพาลให้อื่นๆ เสียหาย**

จงปรับเปลี่ยนให้จิตยินดี-ร่าเริง-เบิกบาน-แจ่มใส-ปรารถนาดี ต้องหัดทำจิตอย่างนี้ให้ได้ก่อนอื่น กำไรก่อน หมั่นฝึกซ้อมอบรมพากเพียรตนทำไปให้ได้จริงๆ

"ศาสนาพุทธ" สอนเรื่อง "กรรม" เป็นหลักใหญ่ ซึ่งมี "ผล" ทั้งดี และชั่ว
ทำกรรมใดแล้ว ก็เป็นกรรมของตน เป็นทายาทรับมรดกกรรมของตน
"กรรม" จะทำให้เราเกิดเป็นเทวดา หรือผีนรก ก็เป็นจริงๆ ตามที่เราทำ

✪ ทางเอก

"พระพุทธเจ้า" ตรัสยืนยันไว้อย่างชัดเจนว่า...
-เอเสวะ มัคโค นัตถัญโญ *มีทางนี้ทางเดียวเท่านั้น ไม่มีทางอื่น*
-ทัสสนัสสะ วิสุทธิยา *ที่จะนำไปสู่ความบริสุทธิ์แห่งทัศนะ*
-เอตัญหิ ตุมเห ปฏิปัชชถะ *พวกเธอจงเดินตามทางนี้เถิด*
-มารัสเสตัง ปโมหนัง *บนทางสายนี้ พญามารมักพาให้หลงทางได้เสมอ*
-เอกายน มัคโค *มีทางนี้ทางเดียว เป็น **"ทางเอก"** เป็นทางที่จะไปถึงที่สุด*
หมายความว่า *"ทางที่จะเดินไปสู่ทัศนะอันวิเศษ หรือไปสู่ความบริสุทธิ์ (นิพพาน)* ***มีทางนี้ทางเดียว*** *ไม่ใช่เดินไปได้หลายทางอย่างที่เข้าใจกัน หรือพูดกันทั่วๆ ไป"*
สรุปรวมในเบื้องต้น ก็คือ การปฏิบัติตามหลัก **"สติปัฏฐาน"**

ในสังคมชาวพุทธทุกวันนี้ ก็เอา "ทิฏฐิ" *(ความเห็น)* **ของตัวเองเข้ามาประกอบ** เพราะมีความแปลกแตกต่างกันอยู่ในบุคคล แล้วก็คิดว่า ***"ความแปลกแตกต่าง ที่ไม่ลงตัวกันเหมาะเจาะทีเดียวนั้น เป็นเรื่องของคนละทาง"***

แล้วก็ประกาศก้องตามคารมตนว่า *"ทางไป **นิพพาน** นั้น ย่อมมีได้หลายทาง อย่ายึดมั่นถือมั่น-อย่าเถียงกัน-อย่าทำความแตกแยก"* ทั้งๆ ที่ กำลังแยกกันหลงไปคนละทิศทางแล้ว จึงเป็นคำกล่าวที่ค้านพระดำรัสของพระพุทธองค์

ซึ่งบ้างก็ **หลงออกไปอย่างไม่เหลือหลอ เพราะไปมีทางสายอื่นเดิน** ไปมีแนวทางอื่นปฏิบัติ ชื่อภาษาก็เป็นอื่น หลักการก็อย่างอื่น การกระทำก็แบบอื่น แล้วก็เชื่อกันว่า *"เป็นหนทางแห่งการบรรลุ" เช่น การนั่งหลับตา การนั่งยกมือ การเพ่งความใสแห่งดวงแก้ว การคิดค้นด้วยปัญญาให้เห็นแจ้งทุกสิ่งอย่างเป็นอนัตตา ฯลฯ*

หรือบางพวกก็ยัง **หลงเหลือใช้ภาษาคำความเดิมแห่งธรรมอยู่** แต่ทว่ามีเหลือ

อยู่จริงก็เพียงสำเนียงของคำกล่าวเรียกอยู่เท่านั้น ส่วนแบบแผนพฤติกรรมสำคัญแห่งกรรมทางกาย-ทางใจนั้น ไม่ได้เป็นเช่นพุทธแท้ตามความหมายเดิมแล้ว ไปมีพฤติกรรมใหม่-แบบแผนใหม่ อันกลับเข้าไปเป็นฤาษี-เดียรถีย์ ที่มีระบบเก่าก่อนพุทธเกิดก็มี บ้างก็หลงเป็นนักคิดค้นพบคำใหม่-เหตุผลใหม่-เป็นตรรกะ แล้วก็หลงว่า *"ตนบรรลุ ตนรู้แจ้งอนัตตา-สุญญตา ตนเห็นชัดแล้วซึ่งนิพพาน"*

ที่แน่ๆ นั่นก็คือ **"สภาพของผู้ที่ถูกพญามารเล่นงานเอา"** *(มารัสเสตัง ปโมหนัง)*

แล้วก็ได้หลงทางออกไปๆๆ จาก **"ทางเอก"** สายนี้

อันคือ **"สติปัฏฐาน ๔"** เป็นต้นเครื่อง

"มรรคองค์ ๘" เป็นเฟืองรอบ

"โพธิปักขิยธรรม ๓๗" เป็นองค์ประกอบศิลป์สมบูรณ์

เพื่อนชาวพุทธเอ๋ย ! โปรดสดับ และใช้ปัญญา

อย่าได้หลงทางตามพญามารไปเลย *(มารัสเสตัง ปโมหนัง)*

"หลง" นั้นคือ *"ถูกล่อให้เห็นตาม-เชื่อตาม ในทางผิด-ในสิ่งผิด"*

ผู้ใดจะ "ปฏิบัติธรรม" ของ "พระพุทธเจ้า" แล้ว ก็มีทางนี้ทางเดียว การปฏิบัติอาจไม่ลงตัวกันเสียทีเดียว มีความแปลกกันอยู่บ้าง อันเนื่องมาจากจริต-จากบุญ-จากขั้นตอนของแต่ละบุคคล ที่ต้องทำเป็นเบื้องต้น-ท่ามกลาง-บั้นปลาย ต้องใช้วิธีปฏิบัติขัดเกลาเน้น-แรง-หนัก-สูง-ต่ำต่างกันตามจริต **แต่ก็ต้องไม่ใช่คนละทาง**

บางคน **"ราคจริต" มีราคะ-โลภะมาก** มีความติดยึดมาก มีการดึงดูด-เกาะกุมไว้-รวบรวมเอามา ก็ต้องใช้กรรมวิธีปฏิบัติขัดเกลาเน้นแรงหนักตีให้แตก

บางคน **"โทสจริต" มีโทสะ-พยาบาทแรงจัด** เป็นการตีผลัก-ตีแตก-ตีห่าง ก็ต้องรวมเข้าไว้ ก็ต้องปฏิบัติเน้นหนักไปต่างกัน ถ่วงกันไปคนละด้าน

*ผู้ใดมีจริตในทาง **"โทสะ"** ก็ต้องมีแนวโน้มไปในทางดึงรวมเข้ามา*

*ผู้ใดมีจริตในทาง **"ราคะ"** ก็ต้องตีให้แตก แยกให้ขาด*

ก็มีลักษณะที่เน้นหนักแรงต่างกัน ตามแต่ละจริตเท่านั้น !

จริตอื่นๆ ก็เหมือนกัน ไม่ว่า *"โมหจริต พุทธจริต วิตกจริต ศรัทธาจริต"* ก็มีจุดเน้น หรือจุดที่เหมาะกับตัว ที่เรียกว่า **"สักกายะ"**

คือ อะไรที่เป็นจุดร้าย เป็นตัวการใหญ่ เป็นที่ประชุมหนักรุนแรงอยู่ที่ตัวเรา ที่ต้องขจัดออกไปก่อน เรียกว่า **"สักกายะ"** ซึ่งอาตมาแปลว่า **"ตัวการใหญ่"**

นักปฏิบัติธรรม ต้องรู้จัก-ต้องเห็น-ต้องเข้าใจ "ตัวการใหญ่" ของแต่ละ บุคคลเสียก่อน เรียกว่า **ต้องรู้จัก "สักกายทิฏฐิ"** หรือ **พ้น "สักกายทิฏฐิ"**

และก่อนจะ **พ้น "สักกายทิฏฐิ"** ก็ต้อง **พ้น "มิจฉาทิฏฐิ"** เสียก่อน

พ้น "มิจฉาทิฏฐิ" ก็คือ **ต้องเข้าใจว่า ทางปฏิบัติ** *(มรรค)* **คืออย่างนี้ ต้องปฏิบัติด้วยการมี "ผัสสะ" ใน "ทวาร ๖" แล้วรู้เท่าทัน "ทวาร ๖" นี้...เป็นทางเดียว**

ผู้ใดมี "ญาณทัสสนะ" มีความคิดนึกเข้าใจจะรู้ว่า สิ่งที่ "ผัสสะ" ทุกอย่างนั้น "ไม่เที่ยง" *อารมณ์ที่แสวงหาเสพสุข-เสพสม เป็นของควรได้-ควรมี-ควรเป็น-ควรเสพ แล้วก็เสวยอารมณ์ให้อารมณ์เป็น* ***"โลกียสุข"*** *นั้น* ***"ไม่เที่ยง"*** *(ความสุข-ไม่เที่ยง)*

เช่น อาตมาเคยมานักแล้ว ดื่มเหล้า ชนแก้วดื่มบ้าๆ บอๆ ไปตามเรื่อง แก้วแรกกระหายเต็มที่อาจจะอร่อย แก้วที่ ๒ ไม่อร่อยเท่า แก้วที่ ๓ ยิ่งลดอร่อยลง ยิ่งแก้วท้ายๆ แล้ว ก็ค่อยๆ จิบ หมดอร่อย มีแต่เมากับเมา อร่อยไม่เหลือ

ความอร่อยไม่เที่ยง สวรรค์ไม่เที่ยง เป็น "อนิจจัง"

คนกินเหล้า ก็นึกว่า...อร่อย ! คนไม่เคยกิน ก็ว่า...ไม่อร่อย !

แท้จริง **"รสอร่อย" ไม่มี "ความอร่อย" นั้น เป็น "มายา"**

แต่ **"จิตวิญญาณ"** คนเราถูกครอบงำ-ถูกหลอก จนหลงว่า...**อร่อย** แล้วก็เชื่อสนิทจนหลงติด นี้เป็นธรรมชาติสามัญของมนุษย์ปุถุชน ก็เป็นอย่างนี้ทั้งนั้น

"รสอร่อย" เหล่านี้ เป็น **"ค่านิยม"** ที่สร้างให้แก่โลกมานานหลายแสนปี

อารมณ์อร่อย **"รสอร่อย"** หรือ **"อัสสาทะ"** นี้คือ **"ตัวหลอกโลก"** *(ทั้งโลก)*

จะต้องเข้าใจให้ได้ว่า ***"สิ่งเหล่านี้ ไม่จริง ไม่เที่ยง ไม่จีรังไม่ยั่งยืน เรายึดเอาเป็นความสุขเกษมตลอดนิรันดร์ไม่ได้"***

แล้วอะไร ? แบบไหน ? อย่างไร ? คือ "ความเที่ยง"

"ความเที่ยง" แบบ **"นิยตะ"** นี้ ก็คือ **"ความหมด ความสูญ ความไม่มี"** นั่นคือ **หมด-สูญ-ไม่มี "รสอร่อย" ของโลก ภาวะอารมณ์ความรู้สึก จึงเที่ยง** *(นิยตะ)* ไม่ขึ้นๆ ลงๆ อารมณ์มีความมั่นคง-ไม่พลิกแพลง-ไม่เปลี่ยนแปลง...เป็นไปอย่างนี้เสมอ...ไม่แปรปรวน ไม่เดี๋ยวสุข-เดี๋ยวทุกข์ ไม่เดี๋ยวมาก-เดี๋ยวน้อย

✪ โพชฌงค์ ๗

ชาวพุทธทุกวันนี้ ฟั่นเฝือเข้าใจผิดว่า *"การปฏิบัติธรรมจะต้องไปวัดนั่งหลับตาสะกดจิตเข้าไปทำจิตให้สงบ ว่างๆ เบาๆ เท่านั้น จึงเป็นการทำสมาธิ"* ก็เลยเน้นเอาการนั่งหลับตา หาสถานที่เงียบๆ สงบๆ ไม่มีผู้คน ไม่มีเสียงโลกๆ รบกวน ซึ่งก็มีส่วนถูก แต่ยังถูกไม่จริง เพราะไม่รู้โลก หนักเข้าก็นั่งนิ่งหลับดับดิ่งตัดหมดไม่รับรู้ **"ทวาร ๖"** *(ตา-หู-จมูก-ลิ้น-กาย-ใจ)* อย่างนั้นเป็นลัทธิฤาษี-เดียรถีย์ ที่ปฏิบัติมาก่อน **"พระพุทธเจ้า"** จะอุบัติ เป็นวิธีการ **"สมถภาวนา"** พุทธก็รู้ ก็ทำบ้าง *แต่นั่นไม่ใช่ **"วิธีการเอก"** ไม่เข้าองค์แห่งมรรคที่เจริญสู่...**อาริยคุณ** เพราะไม่มี...**สติสัมโพชฌงค์** ไม่เป็น...**ธัมมวิจัยสัมโพชฌงค์** ความเพียรก็ไม่ถึงขีดให้เกิด...**วิริยสัมโพชฌงค์***

"วิธีการเอก" ที่สำคัญของศาสนาพุทธ คือ "วิปัสสนาภาวนา" ในหลัก "มรรค องค์ ๘" หรือ **"โพธิปักขิยธรรม ๓๗"** เรียกว่า จะต้องมี **"สัมมาทิฏฐิ"** มีความเห็น-ความเข้าใจ ในทิศทางที่ถูกต้องก่อนเป็นเบื้องแรก

ต่อมาก็ต้องมี **"สติรู้ตัว"** เสมอว่า *"การงานที่เราทำอยู่เป็นส่วนมาก ทั้งในทางคิด-พูด-ทำ ทุกสิ่งอย่าง เราได้ปฏิบัติธรรมไปพร้อมๆ กัน เป็นประจำตลอดเวลาอย่างต่อเนื่อง"* ชีวิตเราต้องปฏิบัติธรรมอยู่ในการงาน จึงจะเป็น **"สัมมาอาชีวะ"**

การปฏิบัติที่เข้าหลัก "โพชฌงค์ ๗" จะเกิดการขัดเกลา...*อาการโลภ-โกรธ-หลง-กามฉันทะ-พยาบาท-ถีนมิทธะ-อุทธัจจกุกกุจจะ-วิจิกิจฉา* จะลดลงได้เรื่อยๆ จนเข้าสู่ **"สมาธิ"** เข้าสู่ความเป็น **"ฌาน"** เรียกว่า **"สัมมาสมาธิ"** *(ในมหาจัตตารีสกสูตร)*

การปฏิบัติธรรมในศาสนาพุทธ **ขาด "โพชฌงค์ ๗" ไม่ได้** หลักข้อแรก คือ ***"ต้องมีสติรู้ตัวทั่วพร้อมอยู่เสมอๆ" กระทบผัสสะแล้วต้องตรวจตนเอง**...เกิดกิเลส-เกิดทุกข์-เกิดสุข-เกิดชอบ-เกิดชังหรือไม่ เป็นไปตามอำนาจกิเลสหรือไม่ ในขณะที่มีกายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม มีชีวิตตื่นลืมตาปกติรู้เห็น...รูป-รส-กลิ่น-เสียง-*

สัมผัสข้างนอก-สัมผัสข้างในครบ ๖ ทวาร ***แล้วฆ่ากิเลสให้ได้ ดับกิเลสให้ได้*** *จึงต้องรู้ตัวในทุกอิริยาบถ ไม่ใช่แค่นั่งหลับตาทำ* ***"อานาปานสติ"*** *อยู่ในท่าเดียวเท่านั้น*

"พระพุทธเจ้า" เกิด แล้วเดิน ๗ ก้าว หมายถึง "การเกิดขึ้นของพุทธะ"

"พระพุทธเจ้า" ตรัสไว้ชัดๆว่า ***"พระพุทธเจ้า เกิด 'โพชฌงค์ ๗' จึงเกิด ถ้าไม่มีพระพุทธเจ้าเกิด 'โพชฌงค์ ๗' ก็ไม่เกิด"*** *...ก็ชัดเจนโต้งๆ อยู่อย่างนี้*

"โพชฌงค์ ๗" จึงคือ **การก้าว-การเดิน...ของคนที่มุ่งไปสู่ "นิพพาน"**

การปฏิบัติให้เข้าหลัก "โพชฌงค์ ๗" มี "สติ-ธัมมวิจัย-วิริยะ" ก็จะเกิด **"ปีติ-ปัสสัทธิ-สมาธิ-อุเบกขา"** ซึ่งเป็นผลแห่งการปฏิบัติ

"ปีติ" คือ เรา **"ได้ดี"** แล้ว แต่ถ้าเรายังไปหลงระเริงยินดีกับสิ่งที่เรา **"ได้ดี"** นั่นคือ **"ปีติ"** มีมากเท่าไร ก็ยังเป็น **"กิเลส"** มากเท่านั้น

ฉะนั้น **"ได้ดี"** แล้ว ก็อย่าหลงติดใจยินดีที่เรา **"ได้ดี"**

ต้องลด **"ปีติ"** ให้เป็น **"ปัสสัทธิ"** ก็เข้าสู่ **"ฌาน"** ที่สูงขึ้นเรื่อยไป สู่ **"ฌานที่ ๓, ๔"** สู่ความสงบ มี **"อุเบกขา"** เป็นเหตุให้ **"สติ"** บริสุทธิ์อยู่

"ปัสสัทธิ" คือ **"ความสงบ" ที่ไม่ดับจิตวิญญาณธาตุรู้ ดับแต่กิเลสเท่านั้น**

แล้วสั่งสมลงเป็น **"สมาธิสัมโพชฌงค์"** ที่มีองค์แห่งการ **"ตรัสรู้"**

สั่งสม **"สัมโพชฌงค์ ๗"** จนลึกซึ้งถึงที่สุด ก็เป็น **"อุเบกขาสัมโพชฌงค์"** *(ความเฉยที่มีองค์ธรรมที่ฉลาดลึกซึ้ง)*

"ปัสสัทธิ" ก็ยังเป็น "กิเลส" อีกชนิดหนึ่ง *(วิปัสสนูปกิเลส)*

แม้แต่ **"สมาธิ"** ขั้นไหนก็ตาม แม้ที่สุด **"อุเบกขา"** ก็ยังเป็น **"กิเลส"** ได้

ถ้า **"หลงติด"** ก็ยังเป็นอัตตา นึกว่า *"ความสงบเป็นของตน ชื่นชมยินดี ยังเสพรสของความสงบอยู่ เป็นอัสสาทะ ก็จะติดอยู่ที่ตรงนั้น"*

ฉะนั้น **"สงบ"** ได้แล้ว ก็อย่าไปหลงติดอยู่กับ **"ความสงบ"**

ฟังให้เข้าใจแล้วไปสังวรตน มี "สติอาริยสัมโพชฌงค์" รู้ทุกอิริยาบถ คิด-พูด-นึก-ทำ ให้เป็น **"สัมมา"** ละ **"มิจฉา"** ดำเนิน **"สัมมา"** ตลอดเวลา

เข้าสู่ **"สัมมาอาริยมรรค"** ได้ผลอยู่ ก็รู้อยู่ เห็นอยู่

ต้องพยายามปฏิบัติให้ได้เป็นขั้นตอน **"กิเลส"** ละเอียดๆ ค่อยมาเรียนรู้ให้ลึกซึ้งอีกที ค่อยๆ ลดละไปเรื่อยๆ ก็จะถึงที่สุดแห่ง **"ความสมบูรณ์"** ได้

✪ สติมนุษย์

อาตมาแบ่ง "สติ" ออกเป็น ๓ ระดับ อย่างง่ายๆ

๑. สติปุถุชน คือ สติสามัญแบบเก่าๆ โลกีย์ เคยเสพสุขอะไร ก็ระเริงไปอย่างนั้น เป็น **"สติ"** ในการแสวงหา **"โลกธรรม"** ซึ่งมีความฉลาด มีเล่ห์เหลี่ยมกลโกง-เอาเปรียบ-เอาชนะ **"สติ"** อย่างนี้ ไม่ใช่ **"สติสัมโพชฌงค์"**

ยิ่งไม่เกรงกลัวบาปมากเท่าไร ก็ยิ่งมี **"สติ"** เบียดเบียน ถึงขั้นทำร้ายได้ด้วย เป็น **"สติบาป"** เป็น **"สติของคนร้าย"** เป็น **"มิจฉาสติ"**

๒. สติกัลยาณชน คือ สติชั้นดีขึ้น มีความสำนึกพอสมควร ก็เพียรทำดี ตามอินทรีย์-พละ มีสติสามัญสำนึกระลึกรู้ตัวขั้นธรรมดา ที่จะระงับเท่าที่ตัวเองรู้ว่า *"โลภ โกรธ หลง คือ อะไร ?"* แต่ยังไม่รู้อารมณ์จิต ไม่รู้ตัวปรมัตถ์จับสภาวะ "จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน" ยังไม่แม่น

คนอย่างนี้ มีเยอะ ถือว่า *"เป็นคนดี อยู่ในสังคม"*

"ความชั่ว" ไม่สุดวิสัย หรือทนได้...ก็ไม่ทำ แต่ถ้าทนไม่ได้...ก็ทำ แม้รู้อยู่ว่า *"ทุจริต ขี้โกง เอาเปรียบ ก็ฉวยโอกาสทำอยู่บ้าง ไม่มีจิตหักห้ามมากมาย"*

เพราะ **กิเลส...โลภ-โกรธ-หลง ยังมีอยู่มิใช่น้อย แต่ก็มีสติสำนึกรู้** แล้วก็ไม่ได้คิดอ่านจะทำอะไร ให้จิตสำนึกสูงขึ้นกว่านี้

เช่น *ทำงานได้เปรียบตามอัตราสังคม แม้รู้ก็ยังทำ ถือว่า "ได้มาโดยสุจริต" หรือ ไม่ฆ่าสัตว์ ให้ฆ่าเองไม่ทำ แต่ก็ยังกิน เป็นเชื้อให้คนอื่นฆ่า*

"พระพุทธเจ้า" *ทรงห้ามการซื้อขายเนื้อสัตว์ (มิจฉาวณิชชา)*

"ชาวพุทธ" *จริงๆ ต้องไม่ซื้อ-ไม่ขาย-ไม่กินเนื้อสัตว์ เพราะการซื้อ-การกิน เป็นสัญญาณอย่างหนึ่ง ให้เขาฆ่ามาขาย*

ผู้มี **"สติสำนึก"** มากขึ้น ก็พยายามปฏิบัติธรรมมากขึ้น เรียกว่า **"กัลยาณชนชั้นสูง"** คือ *"คนที่มีจิตสำนึกพากเพียรทำดีมากขึ้น ขยัน ซื่อสัตย์ เสียสละ"* ก็เป็น **"สติขั้นดีขึ้น"** ไม่ทำทุจริตหยาบๆ อยู่ในศีล ในธรรม จนกระทั่งบริสุทธิ์สะอาดมากขึ้นๆ ถึงขั้น **"สติอาริยชน"**

๓. สติอาริยชน คือ สติที่เป็นสัมโพชฌงค์ เข้าขั้นองค์แห่งการตรัสรู้ อยู่ใน อาริยมรรค เดินอยู่ในทางเดินของอาริยชน จับ **"จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน"** ได้

"จะคิด" ก็รู้ตัวว่า ***"มิจฉาสังกัปปะ คือ อะไร ?"*** ดำริ = เริ่มคิด ไปในกาม

-พยาบาท-เบียดเบียน *(มิจฉาสังกัปปะ ๓)* **ก็มีสติรู้ตัว** แล้วหยุดอย่าให้เป็นไป ต้องให้อยู่ในขอบเขตของศีล-อธิศีล จิตก็จะสูงขึ้น ละเอียดขึ้น สมบูรณ์ขึ้น

ผู้ใด ขณะใด มี **"สติสัมโพชฌงค์"** ก็ต้องมี **"สัมมัปปธาน ๔"** องค์แห่ง **"โพธิปักขิยธรรม ข้อ ๒"** มีการสังวรระมัดระวังตน ปฏิบัติตามหลักที่ตัวเองตั้งให้แก่ตน เพื่อประหาร-ฆ่า-ทำลาย ตัวที่ **"ติดยึด"** เป็น **"กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน"** อันเป็นตัวเหตุปัจจัยของ **"ทุกขสมุทัย"** ที่แท้

อาการอยาก-ใคร่-โกรธ-แค้น-เคือง เป็นอย่างไร ? ต้องรู้ด้วยตาทิพย์ของเรา

อาตมาก็บรรยายได้แต่ภาษาให้ฟัง เวลานำไปปฏิบัติเวรมณี-เว้นขาด-ตัดฤทธิ์-ตัดแรง ให้กิเลสอ่อนลง ต้องใช้ทั้งวิธี **"สมถธุระ"** และ **"วิปัสสนาธุระ"**

มี **"ผัสสะ"** มายั่วให้เกิด **"กิเลส"** จะเสพ จะอร่อย เรื่องอะไรๆ ก็ตาม ต้องมี **"มนสิการ"** ทำใจในใจ ไม่ให้เกิด **"กาม"**

เมื่อไม่ให้เสพ ก็รู้ทั้งรู้ว่า *"เราเจตนาไม่ให้เสพสมสุขสม"* เป็นการตั้งตนอยู่ในความลำบาก เมื่อไม่ได้เสพสมอยาก ก็จะเกิดอาการดิ้นรน **เกิดทุกข์โลกียะ** เป็นทุกขเวทนาของความอยาก เป็น **"ทุกขายะ อัตตานัง ปทหติ"**

ก็ต้องอ่าน **เวทนา** ให้เห็น **อาการจิตอยาก** เป็นอย่างนี้ ที่ยัง **"ทุกขเวทนา"** ก็เพราะมีตัณหา-มีสมุทัย-มีเหตุแห่งความอยาก เกิดอยู่ เราก็ต้องใช้ทุกกระบวนวิธีทั้ง **"สมถะ"** และ **"วิปัสสนา"** ในการปราบ **"กิเลส"**

แต่ถ้าสัมผัสอยู่ ยังไงๆ ก็ทนไม่ได้ กิเลสเรื่องนี้สู้ไม่ได้จริงๆ อ่อนแอแพ้ทุกทีเรื่อยไปๆๆ อย่างนี้ **"กิเลส"** ของเราก็ช่างร้ายแรงเหลือเกิน ยางเหนียวของเรามากเหลือเกิน ก็จำเป็นต้องใช้วิธีพรากไม้ที่ชุ่มด้วยยางออกจากน้ำ คือ *ต้องพรากตนเองออกก่อน อย่าให้มีสัมผัสเป็นปัจจัย ต้องห่างไปก่อนเลย พักไว้ก่อน*

"พระพุทธเจ้า" สอนไว้ทุกวิธี เมื่อสู้ไม่ได้จริงๆ

ก็ไปปฏิบัติ **"ศีล"** ข้ออื่น ที่สัมผัสแล้ว พอตั้งหลักได้ พอสู้ได้ มีสติ-ธัมมวิจัย-วิริยะแรงพอ ที่จะพากเพียรทำได้ สร้างจิตวิญญาณให้เกิดฤทธิ์แรงกำลัง ในเรื่องอื่นของตัวเองเสียก่อน รู้อาการกิเลส-ตัณหา รู้สึกอยาก เราก็สู้ ! ฟันกิเลสจนอ่อนแรง จางคลายเบาลงๆ สู้ได้เรื่อยๆ แล้วมีญาณปัญญารู้จริงตามความเป็นจริง

เห็น **ทุกขเวทนา** ค่อยๆ อ่อนแรงลงๆ **เวทนา** ก็รวมลงสู่ **อุเบกขา** สู่ **อทุกขมสุข** รวมลงเป็น **"สโมสรณา"** เรื่อยๆ อย่างแท้จริง ทำให้ได้บ่อยๆ วนเวียนอย่างนี้

ฉะนั้น "การปฏิบัติธรรม" จึงอยู่ที่ตัวเรา จะไปอยู่ที่ไหน ประกอบกรรม-ทำ

การงาน-มีอิริยาบถอย่างไร ก็ปฏิบัติธรรมได้ จะอยู่ในเมืองก็ได้ โดยมี **สัปปายะ ๔** คือ **เสนาสนสัปปายะ บุคคลสัปปายะ อาหารสัปปายะ ธรรมสัปปายะ** *(สัปปายะ แปลว่า เจริญ หรือเกิดคุณค่าประโยชน์)* หรือแม้เพื่อนรอบตัวเป็นคนร้าย เราก็ต้องปฏิบัติให้ได้ตามโอกาสบุญบารมีของตน ตาม **"ทฤษฎีมรรคองค์ ๘"** ของ **"พระพุทธเจ้า"**

แต่ถ้าได้มาวัดพบ **สัตบุรุษ**บ่อยๆ ก็จะเป็นความเจริญ เป็น **วุฑฒิ ๔ จักร ๔**

✪ มูลสูตร ๑๐

ในหลัก "มูลสูตร ๑๐" *(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๕๘)*

๑. มี **"ฉันทะ"** เป็นมูล **๒.** มี **"มนสิการ"** เป็นแดนเกิด
๓. มี **"ผัสสะ"** เป็นเหตุเกิด **๔.** มี **"เวทนา"** เป็นที่ประชุมลง
๕. มี **"สมาธิ"** เป็นประมุข **๖.** มี **"สติ"** เป็นใหญ่
๗. มี **"ปัญญา"** เป็นยิ่ง **๘.** มี **"วิมุติ"** เป็นแก่น
๙. มี **"อมตะ"** เป็นที่หยั่งลง **๑๐.** มี **"นิพพาน"** เป็นที่สุด

"พระพุทธเจ้า" ตั้งหลักเกณฑ์เหล่านี้มา สุขุม-ประณีต-ละเอียดลออ-ลึกซึ้งจริงๆ เป็นเรื่องที่เกินกว่าการคาดคะเนด้นเดา เมื่อพระองค์ตรัสรู้แล้ว ได้นำออกมาอธิบายชี้ลักษณะเอาไว้ เรามาศึกษาตาม โดยลำพังเราเอง ไม่มีปัญญารู้แน่

อาตมาเองบางทียังสับสนเลย ในความละเอียดพวกนี้

ปฏิบัติข้อ ๑-๔ ไปเรื่อยๆ แรกๆ ก็ยังไม่ตั้งมั่น

เพราะการไปสู่ **"อุเบกขา"** ไม่ใช่เรื่องง่ายนัก ต้องปฏิบัติให้ครบองค์มรรค ก็จะค่อยๆ สั่งสมประชุมลงไปเรื่อยๆ มี **"เวทนา"** เป็นที่ประชุมลง *(สโมสรณา)*

ก็จะสั่งสมลงเป็น **"สัมมาสมาธิ"** ทุกวันเวลา จนเป็นประมุข เป็นหัวหน้า

ใน "มูลสูตร" เราต้องใช้ "สติ" กำกับการปฏิบัติตลอดเวลา คือ ในภาคปฏิบัติเราต้องมี "สติ" เริ่มต้นที่เป็น "มรรค" มาก่อน "สมาธิ"

แต่เมื่อปฏิบัติจนได้ "สมาธิ" เป็นผลขั้น "ประมุข"

"สติ" ก็จะเป็นกำลังแข็งแรงตาม เป็น **"อธิปไตย"**ใหญ่ เป็นตัวที่กำกับว่า *"เป็นอธิปไตย เป็นใหญ่จริงๆ มีอำนาจมาก"*

ฉะนั้น **"สติ"** ตัวนี้ ไม่ใช่ **"สติ"** เมื่อเริ่มต้นปฏิบัติ จึงตามหลัง **"สมาธิ"**

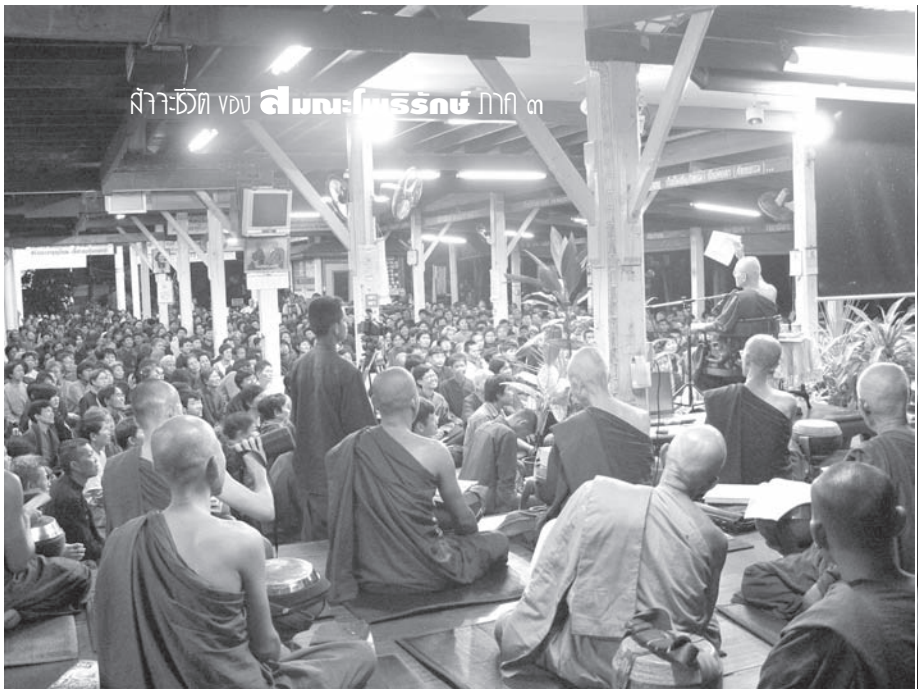

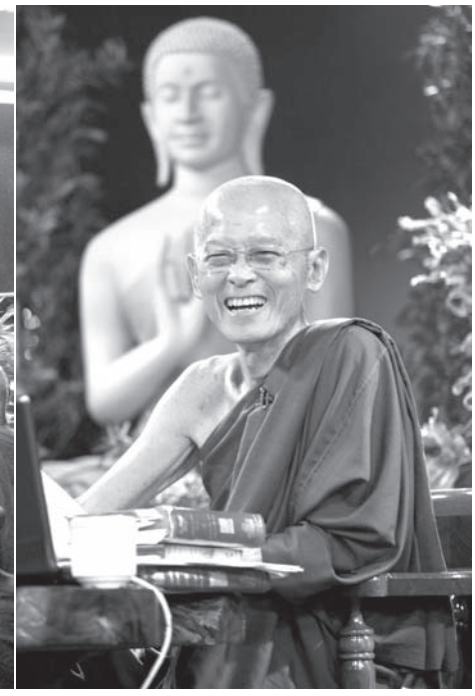

คือ **มี "สติ" เป็นอธิปไตย** *รู้ตัวทั่วพร้อม **"กิเลสร้าย"** จะมาสังขาร-ปรุงแต่ง-ซ่อนแฝง-แปลงตัว-พรางลวง-หลอกล่อ เราไม่ได้ง่ายๆ อีกแล้ว*

"สติสัมโพชฌงค์" ก็จะเป็นไปเอง แข็งแรง รู้ตัว

เราจะมี "ปัญญา" เป็นยิ่ง *(อุตระ)* **เกิดเฉลียวฉลาดรู้รอบ เป็น "โลกวิทู"** อยู่เหนือ-รู้เท่าทันในสิ่งที่เราจะ **"ละเลิก"** ในเรื่องใด-เหตุปัจจัยใด ก็แล้วแต่

และแข็งแรงขึ้นเรื่อยๆ เป็น **"อธิ"** ทั้ง **"ศีล-สมาธิ-ปัญญา"**

แล้วเราจะหลุดพ้นแรงของ **"กิเลสตัณหา"** เหตุใหญ่ที่พาให้เกิดเลว-ชั่ว-ต่ำ

เมื่อ "วิมุติ" หลุดพ้นแล้ว อาการเป็นอย่างไร เราก็จะรู้สาระแก่นสารของ "วิมุติ" เป็นอย่างไร จึงมี "วิมุติ" เป็นแก่นสาระจริงๆ

"วิมุติ" หลุดพ้น "กิเลส" ตาย เป็นภาวะอย่างนี้เอง !

แม้ยั่วยวนสัมผัสอยู่ **ก็ไม่มีฤทธิ์แรง "ครอบงำใจ" เราได้อีกต่อไป !**

คนอื่นเขาทนไม่ได้ *พ่ายแพ้...เสร็จ **"กิเลส"** เรียบร้อยไปแล้ว*

แต่เรา **"ชนะ"** แล้วจริงๆ อยู่เหนือได้จริงๆ จนตั้งมั่น กระทบผัสสะทีไร เราก็ได้ประโยชน์ทุกที **"ชนะ"** ข้าศึก *(กิเลส)* บ่อยๆ มากๆ ก็มีผลที่แข็งแรงนำหน้าได้

"อุเบกขาเวทนา" เป็นอย่างไร ? "อทุกขมสุข" เกิดหรือยัง ? ก็รู้ชัด !

เห็นอารมณ์อาการ ไม่ทุกข์ ไม่สุข วางเฉยได้ เห็นจิตเป็นกลาง แข็งแรง เป็นอำนาจ เป็นฤทธิ์ มีธาตุรู้ร่วมอยู่ด้วย ไม่ใช่เฉยเด๋อๆ ไม่รู้เรื่อง !

อาการตระหนี่-ยึดมั่น-หวงแหน-พะวง-รักใคร่พึงใจ-ความกำหนัดพอใจ ก็เป็นอาการที่ละเอียดลึกซ้อนอยู่ภายในจิต ก็ต้องมาศึกษากันจริงๆ

โสดา สกิทา ยังอ่านเห็นอาการจิตไม่ค่อยชัด จนกว่าจะศึกษาหลายๆ ด้าน หลายๆ เรื่อง หลายๆ เหตุปัจจัย หลายๆ ตัวอย่าง ก็จะค่อยๆ รู้สภาพเหล่านี้ละเอียดลออชัดเจนขึ้น มี **"ตาทิพย์"** ยิ่งขึ้น มี **"จุตูปปาตญาณ"**

ปฏิกิริยาของจิตพวกนี้ ซับซ้อน ลึกซึ้ง อาตมามีของจริง ก็นำเอาสภาวะมาอธิบายความยาวๆ อย่างพิสดารสู่กันฟัง ขยายจิตที่ละเอียดบางเบาออกมา ให้พวกเราได้ศึกษาเล่าเรียน เป็นเรื่องที่เกินมนุษย์จะรู้ได้

✪ ปฏิจจสมุปบาท

(๑.อวิชชา ๒.สังขาร ๓.วิญญาณ ๔.นามรูป ๕.สฬายตนะ ๖.ผัสสะ ๗.เวทนา ๘.ตัณหา ๙.อุปาทาน ๑๐.ภพ ๑๑.ชาติ...ชรา-มรณะ-โสกะ-ปริเทวะ-ทุกข์-โทมนัส-อุปายาส จากพระไตรปิฎก เล่ม ๔ ข้อ ๑)

ใน"ปฏิจจสมุปบาท" ขึ้นต้นด้วย "อวิชชา" เป็นปัจจัย จึงมีสังขาร...แล้วก็ไปจบที่ทุกข์ คือ **"โสกะ-ปริเทวะ-ทุกข์-โทมนัส-อุปายาส"** เป็นหมู่แห่งความทุกข์ทรมานทั้งหลาย เป็นสภาวะ**"ทุกขอาริยสัจ"**ที่เราจะต้องอ่านให้รู้ว่า *"คนเราทุกข์อยู่ที่อารมณ์ในจิต (ไม่ใช่รูปกายภายนอก) จิตเป็นทุกข์"* เช่น

คนที่มี **สำนึกดี** *ไปพบสัมผัสสะเกี่ยวข้องกับ* ***สิ่งไม่ดี-ชั่ว*** *ก็รู้สึก* ***"ทุกข์"***

แต่คนที่ **สำนึกไม่ดี** *(โมหะ-อวิชชา-หลงผิด-โง่เง่า) กลับรู้สึก* ***"สุข"***

ทั้งๆ ที่สัมผัส **สิ่งไม่ดี** อย่างเดียวกัน *แต่คนมีจิตสำนึก-สติปัญญา-ความรู้สึกต่างกัน จึงมีสิ่งเกิดใน* ***"จิต"*** *ต่างกัน คนหนึ่ง* ***"ทุกข์"*** *อีกคนหนึ่ง* ***"สุข"***

เห็นไหมว่า *"ทุกข์-สุข...เกิดที่จิตใจ-ที่จิตสำนึก-ที่ความรู้สึก"*

ซึ่งอาการในกลุ่มของ "โสกะ-ปริเทวะ-ทุกข์-โทมนัส-อุปายาส" ทั้ง ๕ ตัวนี้ เป็นกลุ่มของ "อาการจิต" ที่ไม่สบาย เป็นความทุกข์ทรมาน

โสกะ = *ทุกข์โศก เศร้าหมอง เดือดร้อนใจ*

ปริเทวะ = *ต้อยติ่ง ยืดเยื้อ ต่อเนื่อง พิรี้พิไรรำพัน เป็นความร่ำไร คร่ำครวญบ่นเพ้อ ไม่ขาด ไม่ตัด ไม่รู้จักจบ ไม่รู้จักแล้ว ในความไม่สบายใจในทุกข์โศก*

ทุกขะ = *เป็นความทุกข์ทั้งภายนอก-ภายใน เป็นภาวะตั้งอยู่ได้ยาก-ลำบาก*

โทมนัส = *เป็นอาการที่ไม่สบายอยู่ในจิต เสียใจ ทุกข์ใจ*

อุปายาส = *เป็นความยังไม่โล่ง ไม่โปร่ง ไม่ทะลุ ยังอึดอัดขัดข้อง เป็นอาการอารมณ์ที่ยังไม่เกลี้ยง ไม่ว่าง ไม่สูญ ไม่หมดสิ้นแห่งสิ่งที่เป็นธุลีละอองในเรื่องราวอะไรๆ ก็แล้วแต่ ก็คือ* ***"ยังไม่พ้นทุกข์"***

ทีนี้ในกลุ่มของ "ทุกข์" ถ้าไม่เข้าใจ "สภาวะในจิตใจ" ของเรา ไม่รู้อาการความรู้สึกต่างๆ ในจิตของเราว่า "ทุกข์" คืออะไร ? สาเหตุอยู่ที่ไหน ?

ก็คือ **"เราไม่รู้จัก 'อริยสัจจะ ๔'** *(ไม่รู้ทุกข์-ไม่รู้เหตุ-ไม่รู้การดับ-ไม่รู้วิธีดับ)"*

นั่นก็เพราะ **เราไปหลงยินดีกับ "ผัสสะ" ว่า "เป็นสุข"** เมื่อได้กิน-ได้เสพ-ได้สัมผัส-ได้สมใจใน...**กิเลส-ตัณหา-อุปทาน** ก็เกิด**ภพ**-เกิด**ชาติ**-เกิด**สุข** เป็นความรื่นเริงบันเทิงใจ-สุขสมใจ ก็เพราะ **"อวิชชา"** ความหลงผิด นักปฏิบัติธรรมจะรู้ดี เช่น *เราสัมผัสกับอาหาร จะเกิดสภาพการปรุงแต่งในตัวเองอย่างรวดเร็ว เป็นความรู้สึก (เวทนา) เป็นความอร่อย-เป็นความสุข...ที่ได้เสพ ซึ่งเป็นสภาพ **"หลงผิด"***

สภาพ **หลง "สุข" นี่แหละคือ "โมหะ"** *(อวิชชา)* จงจำไว้ !

เมื่อรู้จัก **"ทุกข์"** และ **"รู้เหตุแห่งทุกข์"** แล้วว่า **"เพราะหลงสุข"** ก็ต้องมาตั้ง **"ศีล"** ตั้ง **"กฎเกณฑ์"** ฝึกหัดปฏิบัติ เพื่อจะลด จะเลิก จะละเว้น เวรมณี ไม่แตะต้อง ไม่ผัสสะ ไม่เอาเข้ามาเสพ

ทีนี้เมื่อไม่ได้เสพสุขสมใจ ก็จะอ่านเห็นอาการ "ทุกข์" แล้วก็ไล่เรียงไปตาม "ปฏิจจสมุปบาท" ก็เพราะ **"อวิชชา"** ความหลงผิด-ความรู้ผิด นั่นเอง

แล้ว ***"อวิชชา"** มีอะไรเป็นอาหาร ก็มี **"นิวรณ์ ๕"** เป็นอาหาร*

***"นิวรณ์ ๕"** มี **"ทุจริต ๓"** เป็นอาหาร*

***"ทุจริต ๓"** มี **"การไม่สำรวมอินทรีย์"** เป็นอาหาร*

***"การไม่สำรวมอินทรีย์"** มี **"การไม่มีสติสัมปชัญญะ"** เป็นอาหาร*

***"การไม่มีสติสัมปชัญญะ"** มี **"การไม่โยนิโสมนสิการ"** เป็นอาหาร*

***"การไม่โยนิโสมนสิการ"** มี **"ความไม่ศรัทธา"** เป็นอาหาร*

***"ความไม่ศรัทธา"** มี **"การไม่ฟังสัทธรรม"** เป็นอาหาร*

***"การไม่ฟังสัทธรรม"** มี **"การไม่คบ-ไม่พบสัตบุรุษ"** เป็นอาหาร*

ฉะนั้น **เมื่อไม่คบสัตบุรุษ เพื่อฟังสัทธรรม ก็ไม่มีทางเลยที่จะพ้น "อวิชชา"**

✪ เจโตปริยญาณ ๑๖

[คือ การกำหนดรู้ใจของสัตว์อื่น *(จิตชั้นต่ำในตน)* ของบุคคลอื่น *(จิตชั้นสูงในตน)* ด้วยใจ ได้แก่ **๑.สราคจิต** *(จิตมีราคะ)* **๒.วีตราคจิต** *(จิตไม่มีราคะ)* **๓.สโทสจิต** *(จิตมีโทสะ)* **๔.วีตโทสจิต** *(จิตไม่มีโทสะ)* **๕.สโมหจิต** *(จิตมีโมหะ)* **๖.วีตโมหจิต** *(จิตไม่มีโมหะ)* **๗.สังขิตตจิต** *(จิตหดหู่)* **๘.วิขิตตจิต** *(จิตฟุ้งซ่าน)* **๙.มหัคคตจิต** *(จิตเจริญขึ้น)* **๑๐.อมหัคคตจิต** *(จิตไม่เจริญขึ้น)* **๑๑.สอุตตรจิต** *(จิตมีจิตอื่นยิ่งกว่า)* **๑๒.อนุตตรจิต** *(จิตไม่มีจิตอื่นยิ่งกว่า)* **๑๓.สมาหิตจิต** *(จิตตั้งมั่นและเป็นประโยชน์)* **๑๔.อสมาหิตจิต** *(จิตตั้งมั่นแต่ไม่เป็นประโยชน์)* **๑๕.วิมุตตจิต** *(จิตหลุดพ้น)* **๑๖.อวิมุตตจิต** *(จิตไม่หลุดพ้น)*]

คำว่า "ญาณ" นั้นคือ ***"ความรู้ ความเข้าใจ ความปรากฏแจ้งในใจ"***

ใครก็ตาม **รู้อะไรๆ ได้** ก็คือ ***คนนั้นมี "ญาณ" หยั่งรู้ในสิ่งนั้น-เรื่องนั้น***

ถ้า **มีความรู้ "จิตในจิต"** รู้ว่า ***จิตมีราคะ-โทสะ-โมหะ-หดหู่-ฟุ้งซ่าน-ไม่เจริญ -ไม่ตั้งมั่น-ไม่หลุดพ้น มี*** *หรือ* ***ไม่มี*** *ก็รู้ได้ชัด รู้ใน* ***อาการ-ลิงคะ-นิมิต*** *(เครื่องหมาย) ของ* ***"จิต"*** *นั้นๆ แตกต่างกันอย่างไร ?* ก็คือ **มี "เจโตปริยญาณ ๑๖"**

"อาการจิต" ที่อ่อนจางลง เปลี่ยนแปลงไป ความต่างกันของความแรงมาก-แรงน้อย ก็ต้องเข้าใจให้ชัด รู้ให้ถูกทิศถูกทาง

ถ้ามี "เจโตปริยญาณ ๑๖" จริง ทำได้จริงๆ "กิเลส" ก็จะลดละ จางคลายได้จริงๆ ประมาณหนึ่ง คนที่ได้ปฏิบัติมาจะรู้ จะเข้าใจ

"กิเลส" บางตัว ที่เราปฏิบัติจนมีสภาวธรรม **ลดละได้แล้ว** แต่**อารมณ์จิต** ยังไม่โปร่ง-ไม่ผ่องใส-ยังต้องสังวร-ระวัง-เกร็ง-ขุ่น-ไม่เบา -ไม่คลาย-ยังรู้สึกหดหู่ เป็น **"สังขิตตจิต"** แต่ก็ยังพอทนทุกข์อยู่ได้ ก็รู้

หรือ ลดละได้เหมือนกัน แต่ก็ยังไม่ดีเท่าไร ได้ไม่เป็นโล้เป็นพายอะไร -ยังจับไม่ติด-ยังกระเด็น-กระดอน-กระเส็น-กระสาย-กระจาย-ยังไม่เป็นชิ้นเป็นอัน-ยังจับไม่มั่น-ไม่ชัดเจน-จิตยังฟุ้งซ่านอยู่ เป็น **"วิกขิตตจิต"** ก็รู้

เราก็ต้องทำให้ดียิ่งๆ กว่านั้นอีก **ให้จิตเจริญขึ้น** เป็น **"มหัคคตจิต"**

หรือ ทำอย่างนี้ไม่สูง-ไม่ถูก **จิตไม่เจริญขึ้น** ก็เป็น **"อมหัคคตจิต"**

"เจโตปริยญาณ" เป็นความรู้รอบในจิตของตนเอง เป็นตาทิพย์ที่แท้จริง ที่ เรียกว่า ***"ญาณหยั่งรู้จิตรู้ใจของตัวเอง"*** ต้องตรวจสอบ-ไตร่ตรอง-ตรวจทาน มีปัญญารู้ในใจตนเองให้เก่ง ไม่ได้ไปรู้อื่น แล้วไม่ต้องกลัวว่า...*จะไม่รู้ใจของคนอื่น*

เมื่อ **รู้-เห็น "กิเลส" แล้ว** ก็มาเรียนรู้ชีวิตว่า *"เราควรจะต้องลดทุกข์-ลดสิ่งที่ ไม่ดีไม่งามอะไรบ้าง แล้วก็ปฏิบัติลดละจนกระทั่งถึง* ***'จิตวิญญาณ'*** *ที่จริง"*

แล้ว **ปรับ-ดัด "จิต" ให้ดีขึ้น** เป็น **"สัมมา"** จน **"สุจริต"** อยู่เสมอๆ ให้ได้ตลอดเวลา เป็น **"กุศล"** สมบูรณ์ขึ้นมาให้ได้ นี่แหละคือ ***การทำ "ฌาน" เพ่งเผากิเลส ได้ปฏิบัติ "ฌาน" อยู่ตลอดเวลา เป็นความเจริญแท้ "จิต" จะแววไวขึ้น***

ฉะนั้น **"นิโรธของพุทธ"** จึงดับเฉพาะ **"กิเลสตัณหา"** เท่านั้น *(ไม่ใช่ดับจิตทั้งหมด)*

"จิต" ของเรา "มีกิเลส-มีทุกข์" ก็รู้ว่า "มีกิเลส-มีทุกข์"

แล้ว **จงเรียนรู้ทุกข์** ให้เป็นความรู้สุดยอดขั้น **"อริยสัจ"** ซึ่งเป็นสัจจะที่วิเศษสุด ที่พระบรมศาสดาได้ทรงค้นพบแล้วถ่ายทอดก่อนให้กับ **ปัญจวัคคีย์ ทั้ง ๕ รูป**

ใน **"อนัตตลักขณสูตร"** สอนตั้งแต่บทแรกๆ เริ่มต้นมา เพื่อให้เรียนรู้สัจจะว่า ***"โลกุตระ"*** *เป็นอย่างนี้* ***"สุดโต่ง ๒ ส่วน"*** *เป็นอย่างนี้ (กามสุขัลลิกานุโยค-อัตตกิลมถานุโยค)*

แล้ว **ปัญจวัคคีย์ ทั้ง ๕ รูป** ก็สามารถเรียนรู้ **"อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา"** จนกระทั่ง **บรรลุธรรมได้จริงๆ** ซึ่งเป็นไปไม่ได้ง่ายๆ เลย แต่ **ปัญจวัคคีย์ ทั้ง ๕** นั้น **มีบุญบารมีมาเก่า** เรียนรู้อีกนิดเดียวก็บรรลุ **"อรหันต์"** ได้ทันที

✪ ญาณ ๑๖ หรือโสฬสญาณ ๑๖

ผู้ใดประพฤติปฏิบัติจริงตรงตาม "สัมมาอาริยมรรค ๘" ดำเนิน แท้ตามหลัก **"ศีล-สมาธิ-ปัญญา"** และพากเพียรให้ได้ตามองค์ธรรมของ **"สัมโพชฌงค์ ๗"** หรือ **"โพธิปักขิยธรรม ๓๗"**

"ญาณ ๑๖" ทั้งหลายทั้งปวง ย่อมเกิดจริงในบุคคลผู้ประพฤติจริง

"โสฬสญาณ ๑๖" คือ "ความรู้แจ้งเห็นจริงตามลำดับของการวิปัสสนา" หรือคือ **"ความรู้ความเข้าใจในชีวิตการเป็นอยู่แท้ๆ ของตนเอง ที่ได้รู้แจ้งเห็นจริงถึงสิ่งที่ควรหลุดพ้น และหลุดพ้นได้อย่างแท้จริง"** ชีวิตดำเนินไปสู่จุดสูงขึ้น-ดีขึ้น-พ้นทุกข์ขึ้น-เบาว่างขึ้น และเป็น **"คนดีแท้จริง"** ให้แก่สังคมโลก

เพราะได้...ลดราคะ-ละโลภะ-ตัดโทสะ-หมดโมหะ...ไปตามลำดับ

ขอให้เราเรียนรู้ชีวิต ที่สามารถสอบรู้ได้ด้วยตนเอง โดยเริ่มต้นตรวจสอบที่ตนเอง และปฏิบัติให้บรรลุได้แท้ๆ จริงๆ ไปตามลำดับขั้น

จุดเริ่มต้นที่จะเริ่ม "รู้" หรือเริ่ม "มีญาณ" ก็คือ "เริ่มตั้งต้นรู้ได้ที่ตนเอง" ว่า *ตนติดอะไร ? (=สุราเมรยมัชชปมาทัฏฐานา) ตนยึดอะไร ? (อุปาทาน หรืออภินิเวสายะ=หลงว่าเป็นที่อยู่อันแสนสำราญก็เลยปักหลักยึดมั่น) ตนโง่หลงงมงายเป็นทาสอะไร ? (โมหะ)*

ผู้เริ่ม **"มีญาณ"** จะค่อยๆ รู้มากขึ้น-เพิ่มขึ้น-สูงขึ้น-ละเอียดซ้อน-หมุนรู้รอบเป็น **ญาณ ๑-๑๖** จะเป็นผู้เลิก-ละ-ทิ้ง-วาง...สิ่งที่ฟุ้งเฟ้อฟุ่มเฟือยเกินความจำเป็นอันแท้จริง *(กิเลส)* ได้ขึ้นมาเรื่อยๆ และเรื่องอื่นสิ่งอื่นก็เริ่มเกิด **ญาณ ๑-๑๖** วนรู้ซับซ้อนป้อนให้แก่ผู้ตั้งใจประพฤติธรรมที่แท้จริง ให้มีวิริยะอุตสาหะยิ่งๆ ขึ้นไป

ผู้มี **"ญาณ ๑๖"** เป็นที่สุด ก็จะเป็นผู้ใช้ **"ความรู้"** *(วิชชา)* ที่แจ้งแล้วว่า **"ดีที่สุด"** นั้น เกื้อกูลตน-เกื้อกูลโลกต่อไป จนกว่าจะดับขันธ์สิ้นลมปราณ

โลกต้องการ...ผู้มี **"ญาณ ๑๖"**...อย่างยิ่ง !

"ญาณ ๑๖" ไม่ใช่การไปรู้สิ่งที่ตนเองไม่ได้เกี่ยวข้อง หรือเรื่องที่ไกลตนจนเกินเหตุปัจจัยแท้ ที่ตนเกี่ยวข้องอยู่ในชีวิตจริงๆ

อันนี้สำคัญมาก เพราะคนชอบไปรู้สิ่งที่เฟ้อ หรือสิ่งที่ไม่มีไม่อยู่ในฐานะที่ต้องเอามาเป็นภาระ แต่ไปคว้าเอามาเป็นภาระ เอามาติดยึดจริงจัง เป็นความรู้รอบตัว ความรู้ก้าวหน้า ความรู้ทันโลก แต่ไม่ใช่ **"พหูสูต"** คือ *รู้มาก รู้กว้าง รู้ไกล รู้เยอะ อะไรๆก็เที่ยวได้รู้ไปหมด แต่ไม่มีเนื้อ-ไม่มีแก่นจริงๆในตน และไม่ได้ช่วยตัวเองให้...พ้นทุกข์-พ้นภัย-พ้นกิเลส-ตัณหา-อุปาทาน* อย่างนี้มี **"ญาณ"** เหมือนกัน แต่ **"ไม่อยู่ในญาณ ๑๖"** เพราะเป็น **"ความรู้ที่ออกนอกญาณ ๑๖"**

ใครไปใฝ่รู้-มุ่งรู้-หลงรู้ ที่ไกลเกินฐาน ไกลเกินสิ่งที่ตนสัมพันธ์อยู่ติดยึดอยู่จริง คนนั้นกำลังมี **"ปมาทัฏฐานา"** คือ *"มัวเมาหลงผิดฐานะที่แท้ของตนอย่างดื้อด้าน จะไม่ได้รู้แจ้งเห็นจริงเป็นอันขาด และจะไม่เกิด **'ญาณ ๑๖'** ในตน"*

ผู้จะเกิด "ญาณ ๑๖" ได้ จะต้องเข้าใจ "ฐาน" ที่แท้จริงให้ได้

"ฐาน" ที่ต้องประพฤติให้แจ้ง กระทำกับตนให้รู้จริง *(กรรมฐาน)* **ก็คือ กาย** *เราสัมพันธ์อยู่กับสิ่งใดเรื่องใดในทุกวันนี้ ?* **เวทนา** *(ความรู้สึกรับรสชาติ) เราเกิดแล้วเกิดเล่าเกี่ยวข้องอยู่กับสิ่งใดเรื่องใดกันในทุกวันนี้ ?* **จิต** *เราคิดนอกปรุงในอยู่กับสิ่งใดเรื่องใดกันนักหนาในทุกขณะนี้ ?* ต้องรู้ให้ถูก**กาย** ถูก**เวทนา** ถูก**จิต** ของเราจริงๆ ให้ได้เรื่อยๆ เราจึงต้อง **"เรียนรู้"** คำว่า **"ชีวิต" ให้ซาบซึ้ง**

เพราะ **"ญาณ ๑๖"** คือ ตัวรู้-เกิดรู้เองเป็น **ปัจจัตตัง** คือ **ภูมิ** คือ **ปัญญาแท้** คือ **วิมุติจริง** ที่เจ้าตัวมีเองเป็น **เวทิตัพโพ** เป็น **วิญญูบุคคล** เองแท้ๆ ตั้งแต่...

๑. นามรูปปริจเฉทญาณ รู้แจ้งแยกรูป-แยกนามได้ คือ "มีความรู้แจ้งจริงชัดในรูปและนาม เข้าใจรูป-เข้าใจนามชัดถูกตรง ตามสภาวะธรรมที่ตนสามารถเข้าใจได้" *รู้ว่า กายเรา-จิตเรา ไปเกรอะกรังหอบหิ้วโหยหาอยู่กับอะไร ? รู้ได้แค่ขั้นหยาบๆง่ายๆ ก็เป็นขั้นหยาบๆ ถ้ารู้ได้ละเอียดขึ้นสูงขึ้นไป ก็เป็น **ญาณ** ขั้นสูงขึ้นๆ*

"รูป" คือ **"สิ่งที่ถูกรู้"** หรือสภาวะที่นามเข้าไปรู้สิ่งนั้น

"นาม" คือ **"ตัวผู้รู้"** หรือสภาวะรู้ที่เข้าไปสัมผัสกับรูปนั้นๆ

*เช่น บุหรี่ เสื้อสวย อาหารอร่อย คำพูดถูกใจ ฯลฯ เป็น **รูป***

*...จิตของคนที่ไปหลงติดในสิ่งเหล่านั้น เป็น **นาม***

*ขั้นละเอียดต่อมา...จิตที่ปั้นรูปต่างๆ ในมโนภาพ (สร้างนิมิต) เป็น **รูป***

*ความรู้สึกรับรู้รับรสจากมโนภาพนั้น เป็น **นาม***

*ขั้นละเอียดต่อไปอีก...ความไหวรู้ในจิต หรือการกระทบรู้ในจิต ที่ไม่ต้องหยาบถึงขั้นเป็นมโนภาพ หรือเป็นรูปจิตชัดๆ เป็นเพียง **อรูป** ก็เป็น **รูป***

*จิตที่เข้าไปรับรู้ หรือรับสัมพันธ์กับ **อรูป** นั้น จนสามารถส่งผลให้เกิดเป็นเจตนา แล้วล่วงพ้นออกมาเป็นวจีกรรม-กายกรรม หรือแม้ไม่ก่อเป็นวจีกรรม-กายกรรม มีเพียงมโนกรรม ก็เป็น **นาม***

๒. ปัจจัยปริคคหญาณ รู้แจ้งเหตุปัจจัยแก่กันของนามรูป คือ "มีความรู้แจ้งชัดจริง...ในเหตุ-ในปัจจัย ที่ทำให้ตน..วางไม่ลง-ปลงไม่ได้-หยุดไม่เป็น-คลายไม่ออก ยังยึดไว้-ยังติดอยู่-ยังหวงแหนอยู่-ยังไม่ยอมเลิก-ยังไม่ยอมตัดขาด-ยังไม่ยอมให้หลุดพ้นไปจากตน" *(สังขารทั้งหลาย **มีนาม และรูป** ร่วมทำงานกันอยู่เสมอ)*

จึงต้อง**รู้ให้ได้ว่า***...เราหลงยึด-หลงติด-หลงแบก-หลงหาม-หลงห่วง-หลงโหยหา สิ่งนั้น-สิ่งนี้ว่า...เป็น **ปัจจัย** เป็นสิ่งที่ต้องได้-ต้องมี-ต้องเป็น-ต้องเอา-ต้องหวงแหน-ต้องสะสม (ปริคคหะ) อยู่นั้น...* ***ถูกแล้วหรือ ? ดีจริงหรือ ?***

ถ้า **ไม่ลองตัด "เหตุ" แล้วเรียนรู้ "จิต"***...ที่เป็นตัวโง่-หลงโหยหา-ยึดติด* อันเป็น **"ปัจจัย"** สำคัญ ก็ไม่ได้สัมผัส **"สภาวธรรมแท้"** และจะไม่รู้ **"ปัจจัยปริคคหะ"** ตัวจริง ก็ย่อมดับมัน *(ดับอุปาทานจิต)* ฆ่ามัน *(ฆ่าตัณหา)* ไม่ถูกตัว

เช่น *คนติดบุหรี่...ก็ยังมี **อุปาทาน**...จึงยังมี **ตัณหา** อยู่ ก็ต้องเรียนรู้ให้ได้ว่าเพราะ **บุหรี่** เป็น **เหตุ จิตของตนที่ติดยึด** นั่นแหละเป็น **ปัจจัย** ใหญ่ ที่มัวเมาผูกพันอยู่ ทำให้หลุดพ้นจากบุหรี่ไม่ได้ ต้องหวงแหน-ติดยึดบุหรี่อยู่ (ปริคคหะ=หวงแหน, ยึดถือ)* จึงยังมี **โลก**...มีการเกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไป *(สังขาร)* มีการร่วมรสชาติ *(สังวาส)* **หลงผิดว่า *"เป็นสุข-เป็นสวรรค์...อันจะเสพ *(สังสัคคะ)* อยู่ไม่สิ้นสุด"**

สิ่งอื่น-เรื่องอื่น ที่ใครยังหวงแหน-ยังเสพติด-ยังยึดถืออยู่ ก็นัยเดียวกันทั้งนั้น ขอให้วิจัยวิจารณ์ให้หนัก **แล้วลองหัดทิ้งละลดลงบ้าง** จะได้มีฐานะความหลงยึดถือเสพติดที่เล็กลงๆ จนเหลือเบาบาง **เป็นผู้พ้นทุกข์เป็นที่สุด** ทั้งจะเป็นผู้ช่วยเหลือโลก สงเคราะห์โลกได้อย่างดีที่สุดด้วย

...ดูกรมาคัณฑิยะ **กามทั้งหลาย... แม้ในอดีตกาล...ถึงในกาลอนาคต ก็มีสัมผัสเป็นทุกข์ มีความร้อนยิ่งใหญ่ และมีความเร่าร้อนมาก สัตว์เหล่านี้เป็นผู้ยัง **ไม่ปราศจากความกำหนัดในกาม ถูกกามตัณหาเคี้ยวกินอยู่ ถูกความเร่าร้อนที่เกิดขึ้น เพราะปรารภกามเผาอยู่ มีอินทรีย์อันโทษกำจัดแล้ว กลับได้ความสำคัญผิดในกาม อันมีสัมผัสเป็นทุกข์นั้นแลว่า เป็นสุข** (มาคัณฑิยสูตร ๑๓/๒๐๙/๒๗๖)*

๓. สัมมสนญาณ รู้แจ้งนามรูปเป็นไปตามไตรลักษณ์ คือ "มีความรู้แจ้งชัดเจน...ในนาม-ในรูป-ในเหตุ-ในปัจจัยเริ่มรู้บทบาทแห่งการเกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไป ของสังสารวัฏใดๆ รู้การเกี่ยวข้องของ...รูป กับ นาม"

ซึ่งมี **"รูป"** กับ **"นาม"** ๒ ตัวนี่เอง ที่มาร่วม **สังวาส** กันอยู่ **สังขาร** กันอยู่ **สังสัคคะ** กันอยู่ เพราะมัน **สังโยชน์** *(ผูกพันร้อยรัด)* กับคนผู้นั้น จึงยังเป็น **สังสารวัฏ** อยู่ ไม่เลิก **สังสารวัฏ** ลงได้

เช่น *รู้ชัดว่า บุหรี่เป็น **"รูป"** **จิต** ของคนที่เข้าไปยึดเป็น **"นาม"** และยังมีการสูบบุหรี่อยู่ ก็เพราะตน **แยกจิต** ที่ติดบุหรี่ออกยังไม่ชัด จึงยังมี **"ปริคคหะ"** คือ "ยังติดยึด-ยังหวงแหน-ยังมีไว้-ยังถือเอาอยู่ แยกบุหรี่ออกไปจากตนไม่ได้"*

เพราะดับความติด *(คืออุปาทานจิต)* ฆ่าความอยาก *(คือตัณหา)* ที่จิตของตนยังไม่ได้ จึงยังมี **"ไตรลักษณ์"** เกิดบทบาทเป็นเรื่องราว-ไม่หยุด-ไม่ขาดสันตติ-ยังเป็นตัวตน -ยังมีหมุนเวียน *(โลกทุกข์ๆ สุขๆ)* ยังมีการร่วมรสร่วมชาติกันอยู่ *(สังวาส)* ยังเสพ-ยังอร่อยอยู่ วิมุติหลุดพ้นจาก **สังสารวัฏ** แค่โลกแห่งการวนเวียน...ในสภาพตนต้องติดอยู่กับบุหรี่ไม่ได้ **อ่านนาม คือ จิตของตนไม่ออก** จึงเรียกว่า **ไม่รู้นาม-ไม่รู้รูป**

โดยเฉพาะ ก็คือ **"ไม่รู้ 'นาม' ตัวร้ายของตนนั่นเอง"**

ผู้ยังติดยึดอะไรอยู่ตั้งแต่ขั้น อบายมุข โลกธรรม กามคุณ อุปกิเลส

หรือขั้นละเอียด **"อัตตา"** ที่เกี่ยวกับ **"จิต"** อันคือ **จิตสงบ จิตสุข จิตว่าง**

ก็เพราะ **ยังไม่เกิด "ญาณ"** ยังไม่รู้แท้ ยังเข้าใจไม่ได้จริงๆ *(อวิชชา)* แยกรูป -แยกนามไม่ออก แยกจิตสงบ *(รูป)* ไม่ออก แยกจิตตัวที่เข้าไปเสพติด *(นาม)* ไม่ออก

จึงจับให้มันพรากกัน-แยกจากกัน-หลุดพ้นจากกัน ไม่ให้มัน **สังขาร** กัน ไม่ให้มัน **สังวาส** กัน ไม่ได้ ก็ยังมีละครชีวิตเรื่องนั้นหรือโลกนั้นๆ เกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไปอยู่ในตน ไม่ดับสิ้นลงได้

๔. อุทยัพพยญาณ รู้แจ้งความเกิดและดับ คือ "มีการรู้แจ้งเห็นชัดแยกออกได้ในการเกิดขึ้น เพื่อจะดำรงความตั้งอยู่ และการเสื่อมลงของสิ่งต่างๆ"

จึงคือ ผู้รู้เห็นชัดใน **"สังสารวัฏ"** ว่า โลกนี้เต็มไปด้วย **"สังสารวัฏ"** ที่ตัวเองก่อให้ตัวเอง ผูกให้ตัวเองไว้ทั้งนั้น ซึ่งล้วนแต่เกิดๆ ดับๆ มีๆ เสื่อมๆ อยู่เท่านั้น

เริ่มเห็นบทบาทของการ **เกิดขึ้น** เพราะ **จิตของตนมี***...กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน* และเมื่อทำอะไรให้เกิด ***ไม่ว่าเกิดการเสพใดๆ ก็ยังเป็น "กามสุขัลลิกานุโยค"**

กระทั่งละเอียดไปจน เสพความยิ่งใหญ่ เสพความรู้ ยึดเอามานะใดๆ เป็นตัวตน ก็ยังเป็น **"สุขัลลิกะ"** *(สุขตอแหล)* เป็น **"อัตตกิลมถะ"** *(ทำตนให้ลำบาก)* อยู่แท้ๆ

สุดท้ายแม้ **หลงเสพ...จิตสงบ-จิตสุข-จิตว่าง** ก็ยังมีบทบาทการ **"เกิดขึ้น"** อยู่ ก็ยังมี **"อัตตกิลมถานุโยค"** อยู่ทั้งสิ้น

เมื่อ **มีเกิด-ก็จะมีดับ** ความหมุนเวียนของ **"ไตรลักษณ์"** ก็จะยังคงดำเนินอยู่

ถ้าใครสร้าง **ความเกิด** ใดๆ ให้แก่ตนมาก...คนนั้นก็มี **สังสารวัฏ** มาก ใครมีน้อย...คนนั้นก็พ้น **สังสารวัฏ** ออกไปทุกทีๆ ได้ ก็ **ดับโลก** ของตนลงไปได้เรื่อยๆ

เช่น *อยากสูบบุหรี่ *(อยาก-ทุกข์)* ก็คือ **จิต** ของตน **เกิด** ขึ้นแล้ว **จิตตัวอยาก** เป็น **"ปฏิสนธิวิญญาณ"** แล้ว **การสูบบุหรี่ก็เกิดขึ้น** *(สมอยาก-สุข)* เป็น **"สังสารวัฏ"** วนเวียนเกิดเป็นบทบาท-เป็นกายสังขารออกมาชัดๆ *(สูบบุหรี่)* **อันมีสุข-มีทุกข์**...ปนเป-ปรุงอยู่-ร่วมอยู่-คลุกคลีอยู่...**พ้นสุข-พ้นทุกข์ไปไม่ได้**

เนื่องจากความหลงไปยึดติดว่า **"เป็นสุขเมื่อได้เสพ"** อันคือ *"สุขจอมปลอมหลอกลวงชัดๆ" (สุขัลลิกะ)* แล้วก็ติดยึดหลงเสพอย่างไม่รู้ *(อุปาทาน-อวิชชา)*

และแล้ว **"ตัณหา"** ก็เกิดตามก้น **"อุปาทาน"** ต้อยๆ

เสร็จแล้วความอยากก็ดับลง-หยุดไปพักหนึ่ง แต่ไม่หยุดเด็ดขาด เพราะยังตัด **"สันตติ"** ไม่ได้ ยังมีความผูกพัน *(สังโยชน์)* ที่ยังโง่อยู่ อันเป็น **"อุปาทานจิต"**

**...สัตว์ทั้งหลาย...เสพกามอยู่ด้วยประการใดๆ กามตัณหาย่อมเจริญแก่สัตว์เหล่านั้น และสัตว์เหล่านั้นก็ถูกความเร่าร้อนที่เกิดเพราะปรารภกามเผาอยู่ด้วยประการนั้นๆ และจะมีความเป็นของน่ายินดี-น่าพอใจสักหน่อยหนึ่ง ก็เพราะอาศัยกามคุณทั้ง ๕ เท่านั้น... (มาคัณฑิยสูตร ๑๓/๒๐๙/๒๗๖)*

๕. ภังคญาณ รู้แจ้งว่าทุกสิ่งต้องเสื่อมสลาย คือ "มีความรู้แจ้งชัดในการแตกสลาย-การทำลายไป เข้าใจในสิ่งที่ 'เกิดขึ้น' ใดๆ ก็ล้วนแล้วแต่เดินทางไปสู่ความเสื่อมสลาย เข้าใจความสลายแตกทำลายของสิ่งต่างๆ ชัด"

มีญาณรู้ว่า **"ในการเสพใดๆ"** ก็คือ ***"กำลังทำลาย กำลังเผาผลาญ กำลังทำความสลายลงไปให้กับสิ่งที่ตนเสพนั้น แม้เป็นนามธรรม ผู้มีญาณก็จะจับรู้ สัมผัสเห็นได้ในตัวเองจริงๆ"***

ถ้า **ใครเสพสิ่งที่ไม่ใช่ประโยชน์จริงแห่งชีวิต อันเกินกว่า "ปัจจัย ๔"** และ

เครื่องบริขารที่จำเป็น ก็คือ **"คนหลงมัวเมา"** ที่ยังมีภาระมาก-ยังหนัก-ยังไม่เบา-ยังไม่ว่าง ยังเป็นนักสร้าง-นักทำลาย ที่ยังโง่อยู่ ผู้เห็นการสลาย-การทำลาย *(ภังคะ)* และเข้าใจถึงการสลาย ก็จะเกิด **"หิริ โอตตัปปะ"** ขึ้นมาทันที

สิ่งใดเรื่องใดที่ตนรู้ทันว่า *"เป็นการทำลายที่ไม่คุ้มแก่ประโยชน์แท้จริง เป็นการเผาผลาญเกินความจำเป็น เพียงเพราะยังมีอารมณ์ติดอร่อยในรสเสพ (สังสัคคะ) ผู้นั้นก็จะคิดผ่อนคลาย จะคิดหาทางเลิกละ (นิสสัคคะ)"*

๖. ภยญาณ รู้แจ้งภัยอันน่ากลัวของกิเลส คือ "มีความรู้แจ้งชัดเห็นในอันตราย-ในภัยของสิ่งที่ตนติด-ตนอยากเสพ เกิดความกลัวในสิ่งที่ตนยังมีเกินขอบเขตนั้น" ในจิตจะบอกชัดว่า "สิ่งที่ตนยังติด-ยังอยาก ยังเป็นภาระ-เป็นสิ่งที่หนักเหนื่อย-เป็นสิ่งที่ทำให้เดือดร้อน-เป็นอุปสรรคของชีวิต"

แม้เชื้อ **"อุปาทาน"** อันเป็นความยึดในจิต ก็รู้ชัดได้จริงเป็นลำดับๆ ว่า *"ถ้ายังให้มีในจิต ยังไม่ล้าง **อารมณ์จิต** อย่างนี้ออกไป ก็เป็นภัยจริงๆ เป็นเหตุแห่งทุกข์แท้ๆ ที่จะทำงานอย่างไม่รู้จบ ถ้าไม่ตัดเหตุนี้เสีย ก็ยังมีภัยต่างๆ อยู่นั่นเอง"*

ผู้เกิด **"ภยญาณ"** ในตนจริงๆ **จะเห็นภัยในกิเลสที่ติด "รสอร่อย"** *(อัสสาทะ) เพราะ รูป-รส-กลิ่น-เสียง-สัมผัส ทั้งหลาย* **เห็นภัยจริงแน่แท้** ไม่ใช่ปากพูด จะเกิดความกลัวแล้ว-ขยาดแล้ว-เกรงแล้ว ในสิ่งที่ตนหลงติด-หลงยึด หลงเห็นว่า...น่ารัก-น่าใคร่

จะรู้ชัดในสภาวะที่ตนแจ้งชัดว่า ***"เป็นภัยจริงๆ จะไม่มีกะจิตกะใจไปติด-ไปรัก-ไปผูกพันกันหนักหน่วง อย่างแต่เก่าก่อนนั้นๆ อีกแล้วจริงๆ"***

แม้เห็นภัยแล้ว จึงต้อง **ล้างจิต** ที่ยังหลงรสที่เคยเสพ-เคยยึดนั้นๆ ให้หลุดเป็น **"เจโตวิมุติ"** ให้ได้ สำหรับผู้วางขาดไม่ได้ทันที ก็ต้องเพียรล้างแล้วล้างอีก

๗. อาทีนวญาณ รู้แจ้งโทษชั่วของกิเลส คือ "มีความรู้แจ้งชัดในโทษของสิ่งที่ตนติด-ตนอยากเสพนั้น จะเห็นโทษมากกว่าเห็นคุณ"

ผู้ยังไม่เห็นทุกข์-เห็นภัย-เห็นโทษในสิ่งใดๆ ผู้นั้นก็ยังข้องติดในสิ่งที่เกินกว่า **"ปัจจัย ๔"** อยู่จริงๆ เท่านั้นๆ จึงพ้นภาระหนักๆ กันไม่ได้

ผู้เห็นโทษแท้ แม้แต่ **ปัจจัย ๔** ก็จะรู้จักหยุด-รู้จักพอ จะไม่พยายามมีมากๆ

๘. นิพพิทาญาณ รู้แจ้งในจิตที่เบื่อหน่ายกิเลส คือ มีความรู้ชัดรู้แจ้งขึ้นมา

ในสิ่งที่ตนยึด-ตนติดอยู่ว่า "เป็นความโง่" *(โมหะ อวิชชา)* **เป็นความหลงใหลตามโลก *เห็นโทษเต็มที่ เห็นภัยเต็มรูป จึงเบื่อ จึงทิ้ง จึงผลักไสสิ่งนั้นได้**

สิ่งใด-เรื่องใด-สภาวะใดที่เกิด **"นิพพิทาญาณ"** ในจิตแล้ว จิตเบื่อแท้จริงนั้น มันเบื่อจริงๆ ถ้าไม่มีความจำเป็นต้องหน่วงเหนี่ยวไว้ ไม่จำเป็นจะต้องคลุกคลีเกี่ยวข้องแล้ว คนผู้นั้นจะตัดขาดเลิกวางไม่แตะต้องจริง

เช่น *ผู้เกิด **"นิพพิทาญาณ"** ใน **เมถุนธรรม** เขาจะเลิกจริงๆ จะหยุดจริงๆ*

หรือ *ผู้เกิด **"นิพพิทาญาณ"** ใน **โลกธรรม** เขาจะไม่มี **"ความชื่นใจ"** (อัสสาทะ) กับการได้...ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-โลกียสุข...จริงๆ*

หรือ *ที่ละเอียดขึ้นไปถึงขั้นอัตตาในจิต เช่น จิตหลงเก่ง จิตสงบ จิตว่าง ฯลฯ ก็เหมือนกัน ผู้เกิด **"นิพพิทาญาณ"** จริง จะปล่อย-จะวาง-จะเบื่อ-จะไม่ยึดไว้จริงๆ*

.....

...เรานั้น **"รู้" ความเกิด-ความดับ-คุณ-โทษ และอุบายเครื่องออกไป...แห่งกามทั้งหลาย ตามความเป็นจริง แล้วละตัณหาในกาม ได้บรรเทาความเร่าร้อนที่เกิดขึ้นเพราะปรารภกามได้แล้ว เป็นผู้ปราศจากความกระหาย มีจิตสงบในภายในอยู่

เรานั้น เห็นหมู่สัตว์อื่น ที่ยังไม่ปราศจากความกำหนัดในกาม ถูกกามตัณหาเคี้ยวกินอยู่ ถูกความเร่าร้อนที่เกิดขึ้นเพราะปรารภกามเผาอยู่ เสพกามอยู่

*เรานั้น ย่อมไม่ทะเยอทะยานต่อสัตว์เหล่านั้น ไม่ยินดีในกามนั้น **ข้อนั้นเพราะเหตุไร เพราะยินดีอยู่ด้วยความยินดีที่เว้นจากกาม เว้นจากอกุศลอยู่ ทั้งเป็นความยินดีที่ล่วงเลยความสุขอันเป็นทิพย์ตั้งอยู่ จึงไม่ทะยานต่อธรรมอันเลว ไม่ยินดีในธรรมอันเลวนั้นเลย**... (มาคัณฑิยสูตร ๑๓/๒๐๙/๒๗๖)*

๙. มุญจิตุกัมยตาญาณ รู้แจ้งจิตที่มันปลดเปลื้องกิเลสออกไป คือ "จิตตัวรังเกียจไม่ยอมรับจริงๆ ในสิ่งที่ตนรู้แล้วว่า 'เป็นโทษ-เป็นภัย-น่าเบื่อ-น่าทิ้ง' จิตตัวนี้จะหาหนทางเปลื้องออก-ปลดออก-ผลักออก-พรากจาก-ละเลิก-หลุดพ้น-ทิ้ง

ถ้าเป็นวัตถุสิ่งของที่ทิ้งได้-ปลดเปลื้องได้อย่างง่ายๆ ก็จะปลดเปลื้องออกทันที ไม่มีเยื่อใยกันเลยก็ได้ และจิตจะประสงค์ให้เป็นเช่นนั้นด้วย ที่ยังเปลื้องไม่ออก ก็เพราะความจำเป็นอื่น ไม่ใช่เพราะตนเลย

ผู้ใดเกิด **"ญาณ"** ตัวนี้ ในสิ่งใด-เรื่องใด จะทิ้งสิ่งนั้นง่ายที่สุด

เช่น *คนติดเหล้า-ติดบุหรี่ ญาณนี้เกิด จะหยุด-เลิก-ทิ้งได้ทันที*

"ญาณ ๙" นี้ เป็นจิตที่ผลักใส-ต้องการพราก-ต้องการหลุดพ้น อย่างแรงสุด เป็นจิตตัวที่ปรารถนาจะทิ้งแรงกล้ากว่า **ญาณ ๗-๘** *(**มุญจิตุ**=ปล่อย-เปลื้องออก, **กัมยตะ**=ปรารถนา-ใคร่)* จะเห็นทุกข์ชัดขึ้นๆ จากที่ตนยังจำเป็นต้องคลุกคลีอยู่

๑๐. ปฏิสังขาญาณ รู้แจ้งทบทวนว่า "กิเลส" ออกจริงไหม คือ "เป็นจิตละเอียดขึ้น-สูงขึ้น ที่ไตร่ตรองใคร่ครวญอีกที ไม่เข้าข้างฝ่ายตนฝ่ายเดียว เป็นปัญญาความรู้ขั้นพิจารณาความถ่องแท้ อ่านความจำเป็น-ความแท้จริง ที่เกิดขึ้นในตนและผู้อื่น ทบทวนตน-ทบทวนผู้อื่น เป็นจิตพิจารณาแท้จริง เป็นญาณรู้ที่กว้างไกลขึ้น ทั้งในตนก็ไม่ยึดมั่น-ถือมั่นในจิตของตนเอง"

ผู้เกิด **"ญาณ"** ถึงขั้นนี้ ก็คือ *"ผู้ผ่านโลภะมาได้แล้ว แต่ยังมีโทสะอยู่ เพราะ **ไม่อยาก** เพราะ **วิภวตัณหา"*** เมื่อมี **"ญาณ"** นี้ ก็จะลดโทสะลง **"วิภวตัณหา"** อันเป็นตัณหาขั้นอุดมการณ์ ก็จะเจริญขึ้น **"ความไม่อยากในจิต"** ก็จะเบาลง

เหลือแต่ **"ความรู้จริง" ในสิ่งที่ควร และไม่ควร**

ผู้เกิด **"ญาณ ๑๐"** จะเข้าใจ และเห็นความจริง ในผู้อื่นได้ว่า *"คนที่ยังไม่เกิดญาณ ในส่วนลึกของจิตจะยังรัก-ยังหวง-ยังเห็นคุณมากกว่าโทษจริงๆ"* หรือแม้ในตนเองก็ตาม **สิ่งใดไม่ติดแล้ว-ไม่ยึดแล้ว** แต่เห็นคุณประโยชน์มากเพียงพอ **บางทีก็ต้องแตะ-ต้องคลุกคลี ถ้าจำเป็น** และในสิ่งที่เห็นแท้แล้วว่า *"ไม่ควรแตะต้องคลุกคลี เช่น เหล้า บุหรี่ เนื้อสัตว์ ก็จะเว้นขาดได้อย่างเด็ดขาดจริงๆ"*

๑๑. สังขารุเปกขาญาณ รู้แจ้งความเป็นกลางปราศจากกิเลส คือ "เป็นผู้สามารถทนต่อ 'สังขาร' ที่ตนเข้าใจ หรือ 'ความปรุงแต่ง' ที่ตนรู้แจ้งว่า เป็น 'สมมุติสัจจะ' รู้ความจริงเพิ่มขึ้น ไม่ยึดมั่นเอาจริงเอาจัง จนไม่รู้เขา-ไม่รู้เรา แต่จะรู้ยึด-รู้วางตัวแท้ รู้ว่า *'เขายังยึดอยู่-ก็อยู่ที่เขา เราวางได้แล้ว-เฉยได้แล้ว'* ก็ดีแล้ว"

ผู้เกิด **"ญาณ"** นี้ จะ **"วางเฉย"** ใน **"สังขาร"** การปรุงแต่งนั้นๆ ได้ จะ **"วางเฉยต่อสังขารแห่งจิต"** ของตนได้ชัดๆ ทั้ง **"สังขารโลก"** ทั้งปวง ก็จะรู้เท่าทันขึ้นตามลำดับแห่งการ **"ปฏิสังขา"** หรือพิจารณาธรรม และเมื่อ **"วางเฉยในจิต"** ได้แล้ว ก็ **"วางเฉยต่อสังขารโลก"** ได้ทุกสิ่งทุกอันในปั้นปลาย

เช่น *ผู้รู้ว่า **การกินเหล้าไม่ดี-เป็นโทษ-เป็นภัย** เกิดจิตเบื่อ-จนเลิกได้ ถ้าผู้นี้ไม่มี **"ปฏิสังขาญาณ"** คือ "ไม่พิจารณาทบทวนหาความแท้จริงอีก ก็จะเกลียดเหล้า*

โกรธคนกินเหล้า ไม่ชอบการกินเหล้าอย่างยิ่ง ก็จะยังไม่พ้นทุกข์ได้แท้ จะพ้นทุกข์ได้เพียงไม่โลภะในเหล้า...คือตนไม่กิน แต่ตนจะยังทุกข์เพราะโทสะในเรื่องเหล้า จะวางเฉยกับเหล้าเด็ดขาดไม่ได้"

ผู้มี **"สังขารุเปกขาญาณ" จะเป็นผู้วาง-เป็นผู้เฉย**...ใน **สังขาร** ทั้ง **๒** คือ **"สังขารใน** กับ **สังขารนอก"** เราไม่มีการกินเหล้า และจิตเราก็ไม่ปรุงแต่งคลุกเคล้าระคนนึกคิดกับเหล้านั้น ไม่โลภะ-ไม่โทสะ-ไม่เดือดร้อน-ไม่รำคาญ-ไม่ถือโทษ-ไม่โกรธคนอื่น แม้จะนั่งอยู่ในวงเหล้า ก็วางเฉยได้จริง

แต่เราควรจะไปนั่งในวงเหล้าหรือไม่นั้น ก็เป็น **"ปัญญา"** ขั้นสูงขึ้นไปอีก **"ผู้รู้"** ย่อมรู้ว่า "ควรหรือไม่ ตามฐานะ ตามกาลเทศะ"

ไม่ว่า **"สังขาร"** ใด ผู้รู้แท้ คือ **"ผู้มีญาณแทงตลอดในสังขาร"** เพราะรู้แจ้งจริง-พ้นอวิชชาจริง ใน **"สังขาร"** ผู้นั้นทำ **"อุเบกขาจิต"** กับ **"สังขาร"** นั้นๆ ได้แล้ว มีญาณ-มีปัญญาแท้ใน **"สังขารุเปกขาญาณ"** ผู้นั้นก็จะ **"พ้นทุกข์สนิท"** จะไม่เดือดร้อน แม้จะยังต้องให้มี **"สังขาร"** นั้นๆ เกิดอยู่คลุกคลีเกี่ยวข้องในตน คนผู้นั้นก็จะอยู่ได้-วางได้ เป็นผู้เฉย-เป็นผู้สงบใจ-เป็นผู้พ้นทุกข์ที่แท้จริง **"จิต" ร่อนหลุดจาก "สังขาร" ได้จริง "วิมุติแท้ๆ"** ไม่วนกลับ ไม่ติดยึดกันอีก

สภาวะของ **"อุเบกขาธรรม"** จะมีในผู้มี **"สังขารุเปกขาญาณ"** นี้จริงๆ เป็น **"ฌาน ๔"** อันมี **"อุเบกขา"** เป็น **"เอกัคคตา"** *(จิตมีอารมณ์เป็นหนึ่ง)* มีตลอดเวลาลืมตา หรือแม้หลับตา มิใช่จะมี **"อุเบกขา"** เป็น **"เอกัคคตา"** ได้เฉพาะตอนนั่งหลับตาเท่านั้น จึงจะไม่เรียกว่า **"อัตตกิลมถานุโยค"**

๑๒. สัจจานุโลมญาณ รู้แจ้ง "อาริยสัจ ๔" ทั้งอนุโลม ปฏิโลม คือ "ปัญญาที่รู้แจ้งความจริงแท้ ที่เรียกว่า 'สมมุติสัจจะ' กับ 'ปรมัตถสัจจะ' ได้ชัดเจนถูกต้อง"

รู้ว่า อะไรเป็น **"สังขาร สังวาส สังสัคคะ สังโยชน์ สังสารวัฏ"**

และรู้ชัดว่า **"สังขาร"** ทั้งหลายเหล่านี้ ล้วนเป็น **"สมมุติสัจจะ"**

เมื่อหยุด **"สังขาร"** เสียได้ ก็จะดีที่สุด-สูงที่สุด-สบายที่สุด-สุขที่สุด ยิ่งกว่าสุขที่ไปมัวเมามีสิ่งเหล่านั้นอยู่ จึงเรียกว่า **ยิ่งกว่าสุข "ปรมัง สุขัง"** มันหยุดได้เป็นที่สุดสำหรับตน เรียกว่า **"พ้นทุกข์แท้ๆ"** นี่แหละคือ **"ปรมัตถสัจจะ"**

คือ หยุดสังขาร *(หยุดปรุงแต่ง)* หยุดสังวาส *(หยุดร่วมรสร่วมชาติ)* หยุดสังสัคคะ *(หยุดคลุกคลี-เกี่ยวข้อง-เพลิดเพลิน-หลงเป็นสวรรค์)* หยุดสังโยชน์ *(หยุดผูกยึด-เกาะเกี่ยว-ร้อยรัด)*

ผู้มี "สัจจานุโลมญาณ" ที่สูงลึกละเอียด มี "ปฏิสังขาญาณ" ที่กว้างไกลจริง จะเป็นผู้ **"พ้นโทสะ"** ได้มาก จะเป็นผู้ **"ไม่เพ่งโทษ"** ผู้อื่นได้จริง จะรู้ความพอดี-รู้ **"มัชฌิมา"** ตามฐานะแห่งตน-แห่งบุคคลอื่นๆ ตามกาลเทศะโดยจริง

รู้อนุโลม-ปฏิโลม ผ่อนสั้น-ผ่อนยาว ให้เกิดประโยชน์สูง-ประหยัดสุด รู้ความจริง *(สัจจะ)* ในผู้อื่น เขายังหลงสมมุติอยู่ ยังหยุดเช่นเราไม่ได้ ก็ต้องเข้าใจ และอนุโลมให้แก่เขาบ้างตามฐานะที่แท้จริง ในสิ่งที่จำเป็นที่สุดที่พออนุโลมกันได้

สิ่งไหน **ควรตัดเด็ดขาด** จะเข้าใจในความควรนั้น **จะไม่ยอมอนุโลมเลย**

สิ่งไหน **ควรรับบ้าง-ไม่รับบ้าง** ก็จะเข้าใจในความควรนั้นๆ สำหรับตนเองนั้น ไม่ได้รับอะไร-ไม่ได้ติดยึดอะไรเลยจริงๆ แม้จะรับสิ่งนั้นอยู่ตาม **"สมมุติสัจจะ"** นั้นๆ เป็น **"กายกรรม-วจีกรรม"** แต่ **"มโนกรรม"** ท่านเป็น **"สูญ"** จริงๆ

ผู้มี "สัจจานุโลมญาณ" แท้ๆ จะไม่มีพยาบาทนิวรณ์ใดเลยจริงๆ จะมีแต่เมตตา-กรุณา ชี้โทษ-แจ้งภัย...ให้แก่ผู้อื่นที่ยังไม่รู้ จะช่วยแนะความจริงให้ บอกทางให้ละ-เลิก...จากสิ่งที่เขาติดยึดอยู่ ซึ่งมิใช่ไปเพ่งโทษ หรือยกตนข่มเขา แต่จะทำด้วยความอนุเคราะห์จริงๆ เจตนาช่วยผู้ที่ควรช่วย หรือต่ำกว่าจริงๆ ซึ่งบางทีก็จะถูกผู้ที่ต่ำกว่าดูแคลนเอา-เยาะเย้ยเอา-ด่าให้ด้วย ก็เป็นเรื่องจริง

ผู้ใดยังไม่มี "สัจจานุโลมญาณ" ในภูมิขนาดใด ผู้นั้น ก็คือ *"ผู้มีภูมิขนาดนั้นแค่นั้น ก็จะยังเพ่งโทษผู้อื่นที่ต่ำกว่า หรือเท่ากัน หรือสูงกว่า" (ไม่รู้อนุโลม-ปฏิโลม)*

๑๓. <u>โคตร</u>ภู<u>ญาณ</u> รู้แจ้งรอยต่อระหว่าง ปุถุ<u>ชน</u>กับ<u>อาริยชน</u> คือ ความรู้แจ้งชัดในจิตตัว "โคตรภู" จิตที่ยังมีตัวเกิด จิตที่ยังก่อตัว-ก่อรูป-ก่อนาม *คือ "สภาวะอย่างไร ขนาดไหน"* เป็นผู้มีญาณขั้น "รู้นาม-รู้จิต" ของตนชัดๆ ว่า *"มีอารมณ์ (ธรรมารมณ์) มีการเกิด (โอปปาติกะ) มีการปรุง (สังขาร) มีการทำงานแล้วจริง" (รู้จักปฏิสนธิวิญญาณ รู้จักปวัตติวิญญาณ)* และ แบ่งรู้-แยกรู้ชัด ว่า *"กำลังอยากอย่างนั้น-กำลังดิ้นไปสู่สิ่งนั้น-กำลังปรุงแต่งเรื่องนั้น"*

ผู้มี **"ญาณ ๑๓"** จริง รู้แจ้งในการ **"ตัดโคตรภู"** ก็จะเอาความเก่งที่มีมาใช้ คือ **"<u>ทำความเฉยลง-หยุดลง</u>" ให้กับ "จิต" ที่มันเกิด-ที่มันก่อตัว ได้ทันที** ผู้นี้จะ **"ดับจิตโคตรภู"** หรือ **"หยุดโคตรภู"** ของตนได้ **"ตัดสันตติ"** แห่งความเกิด **สิ้น "ปฏิสนธิวิญญาณ" แท้ๆ** จะรู้ตัวได้ทันทีว่า **"<u>ตนดับ 'ความเกิดในจิต' ของตนได้</u>**

ดับ 'อุปาทานจิต' ของตนลงได้" ตนกำลัง **ตัดชาติ-ตัดภพ** ตนกำลังเป็น **ผู้ไม่เกิด** ตนกำลังเป็น **ผู้จบอยู่ ชาติสิ้นลง-ภพจบอยู่...ก็กำลังรู้ที่ตน**

รู้ได้ **เพราะเราทำเอาเอง อย่างมีสติ-มีสัมปชัญญะ-มีปัญญาแท้**

บางครั้งบางคราว "จิต" เราก็ดูลืมๆ เฉยๆ ได้บ้าง แต่แล้วมันก็ยังกลับมา "มีรส-มีชาติ" *(มีสุข-มีทุกข์)* อีกใหม่ในโอกาสใหม่ได้อีก ก็เรียกว่า *"ได้ฝึกหัดตัด **'สันตติ'** ฝึกหัดทำการตัดขาด ฝึกหัดเลิกการเชื่อมต่อของ...กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน ลงไปได้บ้างบางครั้งบางคราวนั่นเอง"* แต่ยังไม่ขาดแท้เป็น **"สมุจเฉท"**

เมื่อใด **"จิต" ที่เกิด "รสนิยมโลกๆ"** *(สุขเวทนา-ทุกขเวทนา)* เกิดสืบต่อกัน-ติดเนื่องกันอยู่ เรารีบรู้เท่าทันให้ได้จริงๆ แล้วรีบ **"หยุดจิต-ดับจิต-หยุดรส-ดับรส"** นั้นๆ ลงให้ได้ อย่าให้มันอยาก-อย่าให้มันเสพ

ถ้า **"หยุดลงได้จริง-ดับลงได้แท้"** ในขณะใด ทำ **"จิต"** ให้เฉยๆ ได้จริงทีใด **"จิต"** ไม่ทุกข์-ไม่สุขทีนั้น ก็นั่นแหละคือ ***"เราทำให้ 'สันตติ' ขาดลงไป ทุกทีไป"***

"ทำได้มาก-ทำได้นาน" ก็คือ *"เราสามารถตัด **'สันตติ'** แห่ง...กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน ให้ขาดลงได้มาก และนานด้วย"*

จะหยุดได้ เพราะกดข่ม หรือทำลืมๆ หรือหาเรื่องอื่นมาขัดจังหวะ มาพรากจากมันไปเสียก็ดี หรือจะหยุดได้ ด้วยปัญญาพิจารณาเห็นโทษ-ภัย เห็นเป็นอสุภะเป็นของไม่น่ายินดี-ไม่น่ารักน่าใคร่ แล้วก็ **ดับจิตลง-หยุดรสอยาก-หมดรสเสพลงได้ในบัดดลนั้น** ก็ยิ่งดี ขอให้รู้เท่าทันเช่นนี้ และฝึกหัดเช่นนี้เสมอๆ เถิด

นี่คือ **"การปฏิบัติธรรม"** นี่คือ **"การวิปัสสนาแท้ๆ"**

จงหัดโดยนัยอย่างนี้ กับ...*กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน*...ทุกชนิด-ทุกเรื่อง ให้ขาดถึง **"โคตรภู"** ให้ได้จริงๆ เป็น **"สมุจเฉท"** กับ **"รูป"** นั้นๆ สิ่งนั้นๆ จริงจนกระทั่งเรา **"ตัดกิเลสขาด"** จาก...*รูป-รส-กลิ่น-เสียง-สัมผัส ใดๆ ได้*

ผู้ใด *ตัด **"โคตรภู"** ได้จาก...กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน...ในสิ่งใด-ในรูปใด*
ผู้นั้น *ก็ขาด **"สันตติ"** ได้เด็ดขาดจริง หมดการโยงใยผูกพันกันแท้ๆ*
"จิต" ของคนผู้นี้ *ย่อมตัดขาดจาก **"การติด-การยึด"** ไม่มีรส...รัก-ชอบ-ชัง*

และยิ่งเราเป็นผู้มี **"สังขารุเปกขาญาณ"** ในสิ่งใด เราก็พ้นจาก **"กิเลสกาม"** *(กามราคะ)* ในสิ่งนั้นได้อย่างแท้จริง

ยิ่งเป็นผู้มี **"สัจจานุโลมญาณ"** ในสิ่งใด ก็ยิ่งเป็นผู้หลุดได้-พ้นได้จาก

"อัตตา" ขั้นลึกซ้อนสนิท ปราศจาก **"ปฏิฆะ"** ได้ในสิ่งนั้นอย่างจริงแท้

และยิ่งมี **"โคตรภูญาณ"** รู้จิตตัวเกิด ถึงขั้นฟุ้งออกมา *(อุทธัจจะ)* ได้ ผู้นั้นก็ **"พันอวิชชา"** อย่างที่สุดในสิ่งนั้นๆ โดยเด็ดขาด

๑๔. มรรคญาณ รู้แจ้งในข้อปฏิบัติสู่การเป็นอาริยบุคคล คือ "ความรู้ในวิถีทาง หรือวิธีทำให้ตน 'ตัดโคตรภู' ลงได้ รู้ว่า *'เราทำได้อย่างไร จึงตัดกิเลส-ตัณหา-อุปาทานได้จริง รู้วิธีทำ รู้วิถีทางที่ได้ประพฤติ รู้การกระทำที่เกิดผลมาเป็นระยะๆ ของตน'* เกิดความเห็นแจ้ง เกิดความรู้ชัดใน 'มรรค' หรือในระดับแห่งการเดินทาง จากเริ่มต้น...รู้กิเลส-ดับกิเลส มาเรื่อยๆ"

"มรรคญาณ" จึงเป็นปัญญา ที่รู้ละเอียด-รู้ชัดในกลวิธี ในเหตุ-ในปัจจัย-ในผลนั้นๆ ตามรูป-ตามนาม-ตามรอย-ตามวิถี ที่เกี่ยวข้องต่อเนื่องกันละเอียดลออ

ที่จริงผู้ใดประพฤติจนถึงขั้น **"โคตรภูญาณ"** จน **"ตัดโคตรภู"** ได้แล้ว ก็เป็นอันบรรลุจบแล้ว ไม่ต้องมาทบทวนรู้ **"มรรค"** ก็ได้ชื่อว่า **"เป็นผู้จบแล้ว-สิ้นภาระแล้วสำหรับตน"** เพราะ **"มรรค"** หรือทางประพฤตินั้น ได้ทำแล้วจริง แม้จะเพียงเป็นมรรค-เป็นวิธี-เป็นวิถีทางประพฤติ ที่ได้รู้มาจากครู-อาจารย์บอกก็ตาม

เมื่อกระทำตนถึงขั้น **"ตัดโคตรภู"** ได้ ก็มี **"มรรค"** ของตนแล้วในตนจริงๆ มี **"สัมมาอาริยมรรค ๘"** แล้ว ตัวเองบรรลุแล้ว แม้จะจำไม่ได้ว่า *"วิธีทำอย่างไร ก็ไม่เป็นไร"* หรือไม่รู้วิธีชัด *"จะเอามาพูด-นำมาชี้แจงไม่ออก หรือหยิบมาบอกไม่ถูกก็เป็นได้"* นั่นเป็นเพราะ **ไม่มี "มรรคญาณ"**

ผู้ที่จะเกิด "มรรคญาณ" รู้แจ้งในวิถี หรือการเดินมาตามทางของตนอย่างละเอียด-ชัดเจน-แจ่มแจ้งนั้น ก็จะต้องอาศัย **ปฏิสังขา** และ **ปัจจเวกขณะ** พิจารณา-นึกคิด-ทบทวน ซ้ำแล้ว-ซ้ำเล่า ย้อนไป-ย้อนมา ใน **"มรรค"** กับ **"ผล"**

"รู้" ละเอียด-หยาบ-ถูกตัว **"ตรงมรรค-ตรงผล"** ลงตัวกันหมด ว่า *"ทำอย่างนี้...ผลออกมาเป็นอย่างนี้ ทำแบบนี้-ขนาดนี้...มีผลออกมาแบบนี้-ขนาดนี้"*

จึงจะรู้ชัดเจนใน **"มรรค"** แท้ๆ ได้ ถูกฝา-ถูกตัว-ถูกขนาด-ถูกคู่แท้ๆ ได้

๑๕. ผลญาณ รู้แจ้งในอาริยผลที่ทำได้ คือ "ความรู้แจ้งในสภาวะ ที่ตนได้-ตนมี-ตนเป็น" อันคือ "การตัดโคตรภูของตน" จาก...*กิเลส-ตัณหา-อุปาทานแต่ละอัน-แต่ละอย่างมานั่นเอง* ตั้งแต่...*อบายมุข โลกามิส ๘ กามคุณ ๕ อัตตา ๓*

ในจิตของตน **ผู้มีผลแท้-รู้แจ้งเป็นญาณ ก็รู้จริง เพราะมีจริงด้วย เข้าใจถ่องแท้ด้วย**

"ผลญาณ" ก็คือ **"วิมุตติญาณทัสสนะ"** ก็คือ **"การรู้แจ้งแทงตลอดในการหลุดพ้นจากสิ่งที่ตนเคยติดยึด-เคยเสพติดทั้งหลาย"** รู้ทั้งการหลุดแล้ว-พ้นแล้ว-ตัดขาดแล้ว...จากจิตของเรา *(ตัดโคตรภู)* และรู้ทั้ง **"ผลแห่งจิต"** ที่ได้หลุดแล้ว-พ้นแล้ว-ตัดขาดแล้ว-วางเฉยได้สนิทแล้วนั้น ว่า *"เป็นอารมณ์...เบาว่าง-เฉยสนิท-เย็นสราญแท้ๆ"* ไม่ใช่สุขอย่างโลกๆ แต่ **"ยิ่งกว่าสุข"** เป็น **"นิพพานัง ปรมัง สุขัง"**

"ผลญาณ" เป็นความรู้ชัดเจน-แจ่มแจ้ง ที่เกิดจาก "ปฏิสังขา" และ **"ปัจจเวกขณะ'** ที่รู้ในตนว่า *"ตนเลิก **'อบายมุข'** ต่างๆมาได้ เลิกขาดจาก **'กามคุณ'** ได้ ละวาง **'ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-สุข'** ลงได้ แม้ **'อาตมัน'** หรือ **'อัตตา'** หรือ **'จิตหลงวิชชา-หลงความรู้-หลงยกตัว-หลงถือตน'** เราก็ไม่ติดหลงยึดถือได้จริงๆ"*

แม้ที่สุด หลงติดยึดใน **"นิพพาน"** เป็นขั้นสุดท้าย ก็ยังต้องวางให้เป็นที่สุด ไม่ให้เหลือแม้แต่ **"นิมิต-นิพพาน"** ต้องเพิกต้องวางให้เป็น **"อนิมิตนิพพาน"** ให้ได้ และแม้จะมี **"อรูป"** เหลือเป็น **"ปณิหิตนิพพาน"** อยู่ ก็จะต้องเพิกต้องละให้ได้สิ้นหมดเป็น **"อัปณิหิตนิพพาน"** จบลง สูญลง เป็น **"สุญญตนิพพาน"** ให้ได้

ผู้ใดมีแล้ว-ได้แล้ว-แจ้งแล้ว ใน "ผลญาณ" แท้ๆ จงนำออกแสดง-ออกอวด -บอกกล่าว...ทางปฏิบัติสิ่งนั้นๆ ให้แก่ผู้ยังติด-ยังเสพ-ยังหลงอยู่ ให้เขาเลิกละ-ปลงวางลงบ้างเถิด ผู้รู้ทั้งหลายเอ๋ย **การอวดอุตริมนุสธรรมที่มีในตนจริง** แด่ผู้ควรอวด-ควรรู้-ควรรับไป ตามกาลเทศะ ตามลำดับขั้นนั้น ช่วยศาสนาจริงๆ

ผู้มีพรหมจรรย์ ผู้มีศาสนา หรือผู้ละอะไรได้ จงทบทวน-ไตร่ตรอง-คิดค้น-พิจารณา *(ปัจจเวกขณะ)* ให้ดีๆ ในตัวของเรา เมื่อแจ้งใน **"มรรคญาณ"** และ **"ผลญาณ"** ที่ตน **"ตัดโคตรภู"** มาได้จริงๆ แม้ขั้นต้น-กลาง-ปลายขนาดเท่าใดๆ ก็จงประกาศ-จงอวด-จงสอนคน-จงบอกคน **ชี้ผล** ที่ตนเห็นแจ้ง-เข้าใจ รู้ความดี-รู้ประโยชน์ในการไม่ติดยึด คนผู้ใดมีภูมิสูงพอแนะได้ *(อุปสัมบัน)* ก็แนะสูงทันที ผู้ใดภูมิไม่สูงพอ *(อนุสัมบัน)* ก็แนะแค่ขั้นไม่สูง-ไม่มาก ก็ชี้แนะกันให้ถูกต้องตรงตัว

การปิดปากเสีย **ไม่ให้อวดอุตริมนุสธรรม ไม่ให้พูดมรรค-ผล-นิพพาน** แล้วจะ **"บรรลุมรรค-ผล-นิพพาน"** กันได้อย่างไร ?

๑๖. <u>ปัจจเวกขณ</u>ญาณ รู้แจ้งตรวจสอบชัดว่า วิมุติไหม คือ ความรู้ที่เกิดจากการทบทวนไปมา เป็นความเข้าใจ-แจ่มแจ้ง-ชัดลึก-แน่แท้-ละเอียดขึ้น-สุขุมขึ้น

ตั้งแต่ "ญาณ ๑-๑๕" หรืออื่นๆใดๆ ก็ตามที่เป็นธรรม เป็นไปเพื่อความละคลาย

ผู้จะมี "ญาณ" หรือมีความแจ่มชัดได้แท้ๆ ต้องอาศัยการ "ปัจจเวกขณะ"
คือ *"ทวนแล้ว-ทวนเล่า พิจารณาแล้ว-พิจารณาอีก...ย้อนไป-ย้อนมา"*

ผู้ใดมี "ผลแท้ๆ" จะยิ่งคิด-ยิ่งไตร่ตรอง-ยิ่งเพ่งทบทวน...พิจารณา
ลงไปในผลนั้นๆ ยิ่งมาก-ยิ่งลึก-ยิ่งจริงแท้ๆ เท่าใดๆ ก็จะยิ่งแทงทะลุตลอดใน **"ธรรม"** ได้มากแท้ยิ่งขึ้น จะยิ่งแจ้งโลก-ยิ่งชัดในความหลอก-ความเป็นภาระ...ของ **"โลกียะ"** มากเท่านั้น ก็จะยิ่งเกิดศรัทธา-เกิดความเชื่อมั่น *(ธรรม)*

ยิ่งเห็นแท้-เห็นจริง ยิ่งชัดใน **"วิมุตติรส"** นั้นๆ ก็จะยิ่งเร่งเร้า-ส่งเสริม-ให้อยากได้ **"วิมุตติ"** ในสิ่งใหม่-เรื่องใหม่-อันใหม่ ที่ตนยังติด-ยังยึดอยู่อีก

"ความจริง" จะอุปการะผู้ปฏิบัติตรง ผู้ปฏิบัติถูก ผู้เป็นเจ้าของ **"มรรคผล"** ที่แท้จริงอย่างนี้จริงๆ

✪ นิพพาน

"นิพพาน" มีอยู่ ๓ ระดับ ซึ่งมีนัยที่ต่างกันอยู่
ใน **"สอุปาทิเสสนิพพาน อนุปาทิเสสนิพพาน และปรินิพพาน"**

"พระอรหันต์" ที่เป็นๆ ยังมีชีวิต-มีรูปนามขันธ์ ๕ ยังไม่ตาย
แต่ **"กิเลส" ตายหมดไม่เกิดอีก** เรียกว่า **"สอุปาทิเสสนิพพาน"**
คือ **ผู้มี "นิพพาน" แล้ว ตั้งแต่ยังไม่ตาย** ยังเป็นคนเป็นๆ มีชีวิตอยู่

"พระอรหันต์" ที่ตายครบ-ตายรอบ-ตายหมด-ตายดับขันธ์-หมดลมหายใจ
คือ **"ร่างกายชีวิตตายจบสิ้นสุด"** เรียกว่า **"อนุปาทิเสสนิพพาน"**

"พระอรหันต์" ที่ไม่ตั้ง "จิตโพธิสัตว์" เกิดต่ออีกกับ "พระพุทธเจ้า" จะตาย
อย่างที่เรียกว่า **"ปรินิพพาน"** คือ **"ตายจบสิ้นสุดไม่มีอะไรสืบต่อก่อเกิดอีก"**

ถ้ายังได้ชื่อว่า "เป็นพระโพธิสัตว์ อยู่ตราบใด" ก็ยังไม่ "ปรินิพพาน"
ตราบนั้น จะมี **"สอุปาทิเสสนิพพาน"** หรือ **"อนุปาทิเสสนิพพาน"**
อีกกี่ที-กี่รอบ ก็เรื่องของ **"พระโพธิสัตว์" ผู้ยังไม่ "ปรินิพพาน"**

"นิพพาน" เป็นสภาพที่ถูกรู้โดย "ญาณทัสสนวิเศษ" ของ "พระอาริยะ"

รู้ว่า **"จิตของเราว่างจาก 'กิเลส'...หยาบ-กลาง-ละเอียด"** แม้แต่ได้ **นิพพาน** แล้ว ก็อย่ายึดว่า *"นิพพานนั้น เป็นเรา-เป็นของเรา"* มีสอนไว้ในพระไตรปิฎก

ฉะนั้น **"จิต"** ที่ยึดถือดี-ยึดถือตัวเอง-ยึดถือหัวไอ้เรือง-ยึดถือความรู้-ความเก่ง-ความดี-ความมีคุณค่าของตน ทั้งๆ ที่มีจริง แล้วก็ยึดเป็นเรา-เป็นของเราอยู่ เรียกว่า **"อรูปอัตตา" ถ้าเรายังยึดอยู่ เราก็ยัง "มีภพ-มีชาติ" ยังไม่ "ปรินิพพาน"** ยังไม่สูญไปจากสภาพตัวตนของเรา ก็จะยังมีวิบาก-มีการสืบต่อ-มีแรงดึงดัน ให้ต้องเกิดเป็นทุกข์-เป็นสุขอีก

"พระอรหันต์" จะมีชีวิตอยู่ด้วย "เมตตวิหาร" และ "สุญญตวิหาร"

"วิหาร" แปลว่า **"เครื่องอยู่ ที่อยู่ สิ่งอาศัย"**

ท่าน **ทำ "กรรม" อะไรออกไป ก็เป็นเพียง "กิริยา" สักแต่ว่าทำเท่านั้น ไม่เป็นบาป-เป็นบุญ** ที่จริงเป็น **"บุญ"** แต่ท่านวาง **ไม่ติดยึด "บุญ" ของตน** นี้เป็นการตัดปล่อยเฉพาะตัว ใจในใจ *(มนสิการ)* ท่านไม่ติด-ไม่เอา **"ทำบุญ"** แล้ว ใจไม่เอาเป็นอย่างไร พระอาริยเจ้าองค์นั้น ท่านทำของท่านเอง *(ต้องเรียนรู้จริงๆ ว่า ทำได้หรือไม่ ? ถ้าทำได้อย่างไม่ถูก ก็ทำได้ไม่ถูกอยู่อย่างนั้น ! จนกว่าจะทำได้ และทำถูกต้องด้วย ก็จะเป็นจริง !)*

แต่ **"บุญ"** ก็เป็น **"บุญ"** ของท่าน ถ้าท่านตั้งจิต **"โพธิสัตว์"** ต่ออีก **"บุญ"** นั้นก็จะเป็น **"วิบากบุญ"** ของท่านต่อไปอีก ท่านจะเกิดอีก **"บุญ"** นั้นก็สนองต่ออีก

สำหรับ "พระโพธิสัตว์มหาสัตว์" ท่านรู้จัก-รู้แจ้ง-รู้จริง "นิพพาน" แล้ว

ท่านจะยึด **"นิพพาน"** เป็นเรา-เป็นของเราอยู่ ก็เป็น **"สุญญตวิหาร"** เป็น **"เมตตวิหาร"** คือ **"การมีเมตตากรุณาเกื้อกูลต่อสรรพสัตว์"**

มี **"เมตตา"** มี **"สุญญตา"** เป็นสิ่งอาศัย เพราะยังมี **"รูปนามขันธ์ ๕"** ยังไม่ **"ปรินิพพาน"** ร่างกายแตกดับหมดภพจบชาติ ก็จะเกิดอีก-ได้ **รูปนามขันธ์ ๕** อีก

ถ้าเราได้สั่งสมสร้าง "ภูมิธรรม-บุญบารมี" เป็น "อาริยภูมิ" เป็น "โสดา-สกิทา-อนาคา-อรหันต์" เมื่อได้แล้ว-ได้เลย เป็นความเที่ยงในแต่ละระดับ

ถ้า **"จิต" ไม่เป็น "พระอาริยะ" จริง ไม่เป็นคนโลกใหม่ คือ *"โลกโลกุตระจริง"* จะแก้ไขปัญหาตัวเอง และสังคมไม่ได้ พึ่งพิงไม่ได้** *(เพราะกิเลสไม่หมดจริง)*

เมื่อ ***"จิต" คนเรา ไม่ลดโลภ-โกรธ-หลง ไม่ลดลาภ-ยศ-สรรเสริญ-โลกียสุข***

ก็คือ ***"เราไม่ได้เรียนรู้ 'โลกุตระ' ตามที่ 'พระพุทธเจ้า' พาเป็น"***

จึง ***ไม่เป็น "อาริยชน" ไม่ได้ "ความดีสูงสุด" แบบพุทธที่แท้จริง***

✪ อาริยชาติ (มงคล ๓๘)

“อาริยชาติ” หมายความว่า “การเกิดเป็นอาริยะ”

หลักเดิมของแผนภูมิ “อาริยชาติ” คือ พระบาลีคำสอนของ “พระพุทธเจ้า” ในพระไตรปิฎก ที่เรียกว่า **“มงคลสูตร” เป็นเรื่องของหลักแห่งความเจริญ** หรือ **ความประเสริฐ** หรือ **ความดีงามที่แท้จริง ๓๘ ประการ**

เริ่มประวัติจากเทวดาถกเถียงกันว่า ***“อะไรเป็นมงคล อะไรเป็นความประเสริฐ อะไรเป็นความเจริญที่แท้จริง ?”*** ซึ่งถกเถียงกันไม่เป็นที่ตกลง

ก็เลยไปทูลถาม **“พระพุทธเจ้า”** ก็ตรัสให้ฟังว่า *“มงคล หรือความเจริญ เป็นอย่างนี้ มีหัวข้อหลักๆ ถึง ๓๘ ระดับ แต่ละระดับก็มีความหมาย แต่ละความหมายก็ยังมีสภาพซับซ้อนหมุนรอบเชิงซ้อนอีก”*

“โอวาทปาฏิโมกข์” เป็นหลักคำสอนสรุปเอาความหมายสั้นที่สุด ๓ หลัก ว่า “ละชั่ว-ประพฤติดี-จนจิตสะอาดผ่องใสเป็นจิตบริสุทธิ์”

แต่ “อาริยชาติ” ขยายเป็นหลักการที่จะนำเอามาประพฤติเป็นขั้นตอน ตั้งแต่ขั้นที่ ๑ อย่าคบคนพาล ไปจนถึงขั้นที่ ๓๘ จิตบริสุทธิ์ผ่องใสเกษม *(เขมัง)*

มีอยู่คราวครั้งหนึ่ง อาตมาปลีกตัวไปหยุดพักผ่อน อยู่ในป่า-ในเขา นานกว่า ๒๐ วัน อาตมาก็ได้เห็น **“มงคล ๓๘”** นี้ ทั้งพระบาลี ทั้งคำแปล ซึ่งผู้แปลก็แปลตามความเห็นของตน เป็นชั้นเชิงระดับหนึ่ง ซึ่งอาตมาเข้าใจทั้งระดับที่เขาแปลกันและทั้งในระดับที่สูงละเอียดสัมพันธ์กันซับซ้อน อย่างหมุนรอบเชิงซ้อนลึกซึ้งมาก

[อาริยชาติ (มงคลชีวิต) นี้ เขียนขึ้นโดย “พระโพธิรักษ์” เมื่อคราวออกปฏิสัลลีนะ (=ผู้หลีกเร้น) ครั้งแรก ณ ทิวเขาในป่ากาญจนบุรี ประมาณกลางคิมหันตฤดู ของปีพุทธศักราช ๒๕๑๗]

อาตมามีญาณหยั่งรู้ ด้วยความลึกซึ้งวิเศษ เห็นความหมาย “มงคล ๓๘” เป็นระดับ แต่ละข้อ-แต่ละหมวด สอดร้อยซ้อนขยายเป็นข้อร้อยเรียงกัน จนกระทั่งถึงความเกษมถึงที่สุด อย่างสะอาดหมดจดของ **“จิตมนุษย์”**

ศึกษาให้ดีๆ แล้วจะชัดเจนที่สุด ***“โอ้โฮ ! ลึกซึ้งซับซ้อนละเอียดลออเด่นชัด”*** ก็เลยตั้งใจไว้ว่า *“จะนำมาอธิบายสู่กันฟังให้ละเอียด-ให้เห็นความซับซ้อน เท่าที่อาตมาจะสามารถ” [แม้ขยายความบรรยายให้ฟังในครั้งนี้ (๒๗ ก.พ. ๒๖) ก็ยังไม่ละเอียด]*

เพราะเท่าที่อาตมารู้เห็นโดยญาณในคราวครั้งนั้น **เรื่องนี้ยิ่งใหญ่เหลือเกิน หลักศาสนาพุทธ รวมไว้อย่างพิสดารอยู่ใน “มงคล ๓๘” นี้ ทั้งสิ้น รวมขั้นตอนการ**

พัฒนาตนเองไว้ทั้งหมด ตั้งแต่ต้นสุด-จนสูงสุด เป็นความละเอียดลึกซึ้งซับซ้อนที่สุด จนกระทั่งชีวิตทั้งชีวิตของอาตมานี้ ก็คงกล่าวได้ไม่หมด !

ในครั้งนั้นอาตมารวบรวมแล้ว เนื้อหาแท้ๆ ของแต่ละระดับนั้น เหมือนกัน เพียงแต่ว่า **มีต่ำ-กลาง-สูง** หรือ **มีต้น-กลาง-ปลาย** ซับซ้อนอยู่อีกมากมาย

เนื้อหาอันล้วนเป็นความหมายของ **"มงคลสูตร ๓๘" สุขุมคัมภีรภาพ...เขยิบฐานะทาง "จิตวิญญาณ" สูงยิ่งๆ ขึ้นไปตามลำดับ** *(สู่กัลยาณชน-สู่อาริยชน-สู่อรหันตชน)*

"มงคล ๓๘" อาตมาแบ่งออกเป็น ๑๐ หมวด ดังนี้

หมวดที่ ๑ บุคคลสปายะ
หมวดที่ ๒ เสนาสนสปายะ
หมวดที่ ๓ อาหารสปายะ
หมวดที่ ๔ ธรรมสปายะ
หมวดที่ ๕ แผ่สัมพันธภาพ
หมวดที่ ๖ เพิ่มอนันตภาพ
หมวดที่ ๗ สร้างภราดรภาพให้แผ่กว้าง
หมวดที่ ๘ เคร่งปราบสัมพันธภาพที่เพ่งร้ายในอัตภาพของตน
หมวดที่ ๙ ไม่หลงยึดอาริยสมบัติ
หมวดที่ ๑๐ ทำให้สมบูรณ์เป็นอรหันตชน

เช่น **หมวดที่ ๑ "บุคคลสปายะ" มี ๓ ข้อ** แต่ละข้อแปลเป็น ๓ ปริวัฏฏ์

ข้อที่ ๑ "อเสวนา จ พาลานัง" ก็ขยายเป็น...

ปริวัฏฏ์ที่ ๑ (สู่กัลยาณชน) ไม่คบคนพาล
ปริวัฏฏ์ที่ ๒ (สู่อาริยชน) ไม่สังคมกับคนที่ประพฤติในสิ่งที่ชั่ว สิ่งที่ไม่ควร
ปริวัฏฏ์ที่ ๓ (สู่อรหันตชน) ใจจะโกรธเกลียดคนชั่วแรง จะไม่อนุโลมเลย ระวัง ! ต้องหัดวาง และสร้างเมตตา

แล้วยังเขยิบเข้าไปรวมความแบบ **"ปฏิโลม"** อีก คือ *"ไม่เป็นไปกับหมู่คนชั่ว แต่จะช่วยฉุด-ช่วยสร้างคนชั่วให้ดี จึงคบคนชั่วเท่าที่คบได้"*

"อาริยชาติ-ปฏิโลม" เป็นภาษาของอาตมา หมายความว่า "ย้อนทวนให้เห็นว่า มีสภาพตีสลับ ตีครบ สรุปตัว สรุปหัวข้อ"

ข้อที่ ๒ "ปัณฑิตานัญ จ เสวนา" ก็ขยายเป็น...

ปริวัฏฏ์ที่ ๑ (สู่กัลยาณชน) สมาคมกับบัณฑิต
ปริวัฏฏ์ที่ ๒ (สู่อาริยชน) สังคมกับ คนที่ดีกว่าตน
หรือ คนที่มีพฤติจะนำพาตนสู่สูงขึ้นๆ
*ปริวัฏฏ์ที่ ๓ (สู่อรหันตชน) ใจจะชอบ จะรัก **"คนดี"** มากไป จะยึด*
ระวัง ! ก็ให้หัดวางได้ด้วย

แล้วยังเขยิบเข้าไปรวมความแบบ **"ปฏิโลม"** อีก คือ *"สังคมกับหมู่ชนที่ดีอย่างแน่นแฟ้น และอนุโลมกับคนชั่วตามสมควร"*

ข้อที่ ๓ "ปูชา จ ปูชนียานัง" ก็ขยายเป็น...

ปริวัฏฏ์ที่ ๑ (สู่กัลยาณชน) บูชาคนที่ควรบูชา
ปริวัฏฏ์ที่ ๒ (สู่อาริยชน) วางสิ่งไม่น่ายึดถือเพิ่มขึ้น แจ้งชัดในความถูกต้อง
ของคนที่ควรบูชา หรือในสิ่งที่ดีกว่ายิ่งๆขึ้น
ปริวัฏฏ์ที่ ๓ (สู่อรหันตชน) รู้บาป รู้บุญได้ยิ่งๆ ขึ้น จะเคารพเทิดทูนบุญ และ
ผู้มีบุญบารมี แนบแน่นขึ้น-เป็นทวีขึ้น-ชัดขึ้น

แล้วยังเขยิบเข้าไปรวมความแบบ **"ปฏิโลม"** อีก คือ *"รู้จักเคารพเทิดทูนคนดีจริงๆ และสิ่งดีแท้ๆ อย่างเปิดเผยชื่นชมเต็มใจ"*

...ฯลฯ... *(ศึกษาเพิ่มเติมได้จาก...แผนภูมิอาริยชาติ...ในหนังสือ "ดวง")*

ผู้ใฝ่ "มงคลธรรม" เมื่อได้ประพฤติตนมุ่งสั่งสม "ธรรม" ให้แก่ตน

จงตรวจตนตาม **"มงคลญาณ"** อย่างพิสดาร อันมาแต่ **"มงคลสูตร ๓๘"** ด้วยอนุโลม-ปฏิโลม การอ่าน หรือการวัดความสูงขึ้นของ **"ภูมิจิต"** ของตน หรือของผู้อื่นก็ตาม ให้เรียงระดับไปตั้งแต่ระดับ ๑-๓๘ ในปริวัฏฏ์ที่ ๑ สู่กัลยาณชน...ฯลฯ

ผู้ใดมีความสูงขึ้นของ **"ภูมิจิต"** มี **"ภูมิธรรม"** ตามนั้นครบ ก็เรียกว่า **"ดีเยี่ยมแล้ว"** ในฐานะ **"ปุถุชน"** เป็น **"กัลยาณชน"** ที่แท้จริง

ในทุกๆ "ปรมาณูแห่งเอกภพ" นั้น ล้วนแล้วแต่ ความถูก หรือ ความจริง ทั้งสิ้น ไม่มีใครผิดเลยโดย "ปรมัตถ์"

"จงเลือก" และ **"จงเลิก"** จากสภาพ **"ความจริง"** และ **"ความถูก"** ที่เราเคยยืนยันให้แก่ตน ออกไปสู่ **"สภาพใหม่"** ที่เรา **"เลือก" ให้ดีกว่า** ด้วย **"ปัญญา"** ตามแบบอย่าง **"ผู้สูง"** หรือ **"อาริยชน"** ให้ได้ยิ่งๆขึ้น

คุณจะ **"เลือก"** เอา **"ความถูก"** หรือ **"ความแท้"** ชนิดใด ก็จง **"เร่งเรียนรู้"** และ **"รีบสั่งสม"** ให้แก่ตนเทอญ...

✪ อรหันต์ยุคจรวด

อาตมาประกาศความเป็น "อาริยะ" อาตมาก็ว่าไปตามขั้นตอน

อาตมายังไม่ได้ประกาศ **"อรหันต์"** ส่วนคนจะเข้าใจอย่างไรว่า "อาตมาเป็น หรือไม่เป็น อาตมาจะเสียหายอะไร ?"

เมื่อยังเข้าใจความเป็น **"อรหันต์"** ไม่ได้ ก็มากล่าวหาว่า ***"อาตมาเป็นอรหันต์ยุคจรวด"*** แล้วก็ซัดอาตมาโครมๆ ก็ใช่...อาตมาเกิดในยุคจรวด !

แล้ว **อาตมาเป็น "อาริยะ" จริง หรือปลอม ? ก็ต้องมาพิสูจน์กันสิ !**

อาตมาเปรียบเหมือนเศรษฐี มีเพชร ๑๐ เม็ด อยู่ในตัวที่ใครแย่งไปไม่ได้

คนก็ว่า *"ไม่จริง ไม่เชื่อ !"* ใครจะว่าอย่างไรก็ช่าง ก็คำพูดเขา **เมื่ออาตมามีจริงจะไปมีปัญหาอะไร** ถ้าอาตมาไม่หลง มีจริงๆ ใครจะว่า *"ไม่มี ก็ไม่แปลกอะไร"*

อาตมาเอาออกโชว์ทีละเม็ด สองเม็ด สามเม็ด สี่เม็ด ขนาดนี้ก็แสบหูแสบตาหมั่นไส้กันแล้ว อาตมายังไม่ได้เอาออกมาโชว์ถึง ๑๐ เม็ด

แล้วก็หาว่า *"อาตมาไม่มีความถ่อมตน"*

อาตมารู้ว่า *"อาตมาถ่อมตนหรือเปล่า"*

มาพิสูจน์กันสิว่า *"อาตมามีจริงหรือไม่ ?"* มีอย่างที่พูดนั้น...จริง หรือโกหก

ก็ต้องมาคบหาเรียนรู้กัน *"วันเวลาจะเป็นเครื่องพิสูจน์"*

แล้วจะรู้ว่า *"โธ่ ! ที่จริงท่านมีมากกว่าที่พูดเสียอีก"*

หรือจนแต้มแล้ว เราเหนือกว่าแล้ว ก็จะรู้เองว่า *"อาตมาก็มีแค่นี้ หมดแล้ว"*

ถ้ายังไม่หมดก็จะเห็นว่า *"อาตมายังมีสิ่งดีๆ ที่เรายังรับเอาได้"* เราก็จะรู้เอง

อาตมาก็แค่เพียงบอก "ความจริง" ของอาตมาเท่านั้น

ใครจะเชื่อ หรือไม่เชื่อ ก็ไม่มีปัญหาอะไร อาตมาไม่เดือดร้อน

เพราะ **อาตมาได้รับประโยชน์จากศาสนาแล้ว** และแน่ใจว่า ***เป็นศาสนาของ "พระพุทธเจ้า" ที่มีทฤษฎี "มรรคองค์ ๘" เป็นเอก*** อาตมาปฏิบัติตามแล้วเกิดการลดละ-วิมุติหลุดพ้นจาก...ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-โลกียสุข อาตมาไม่ได้ติด-ไม่ได้ใฝ่หาใน **"โลกธรรม"** อาตมาก็พูด **"ความจริงใจ"** ของอาตมาว่า นี้คือ **"เนื้อหาของศาสนา"**

อาตมาเห็นว่า ***"เนื้อหาของศาสนา...อยู่ที่ความรู้ว่า 'โลกียสุข' คืออะไร ? 'โลกธรรม' คืออะไร ?"***

อาตมาไม่ได้รู้สึกเป็น **"ทุกข์"** เพราะเสื่อมลาภ-เสื่อมยศ แล้วที่ได้รับคำนินทาอยู่นี้ ก็พิสูจน์อยู่แล้วว่า *"อาตมาไม่ได้ทุกข์"* ลาภ-ยศ...อาตมาก็ไม่ได้มากมาย

อาตมายึดถือหลักเกณฑ์ว่า ***"อาตมาไม่ได้ทำผิดธรรมวินัย แล้วก็ยืนหยัดปฏิบัติตามธรรมวินัย"*** นี่เป็นการแสดง **"ความจริงใจ"** ของอาตมา

แล้วเนื้อหาสาระของ "ศาสนา" ที่อาตมาเอามาใช้กับพวกเรา *(ชาวอโศก)* พวกเราก็สามารถลดละ...*ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-โลกียสุข* **"พันโลกีย์"** ออกมาได้ โดยค่าเฉลี่ยก็มีคุณภาพ-มีประสิทธิภาพดีอยู่

ถ้าพวกเรา *(ชาวอโศก)* แน่ใจแล้วว่า *"สิ่งที่ทำอยู่ดีแล้ว-ถูกต้องแล้ว ก็จงพยายามพากเพียรฝึกฝนตนทำให้ดียิ่งขึ้นไปอีก เราก็จะได้ความดีนั้นให้แก่ตนเอง เมื่อพวกเราแต่ละคนสร้างคุณงามความดีได้ดีจริงๆ แล้ว จะทำให้สังคมดีขึ้นด้วย"*

เราทำตัวเราเองนี่แหละ **แก้ไขตนเอง** ให้ดีขึ้นๆ **รักษาตัวเราให้ดีเป็นสำคัญ**

ถ้าเราไม่ได้อยู่ในฐานะที่จะ...ไปบอก-ไปสอน-ไปแนะนำใคร บอกสอนใครไม่ได้...ก็ไม่ต้องบอก เพราะการแก้ไขผู้อื่นนั้น...ยากมาก ! ส่วนผู้อื่นจะแก้ไขตาม บอกได้ก็บอก ก็บอกสอนเขาบ้าง เท่าที่พอบอก-พอแนะนำได้

✪ สัตบุรุษ ธรรมกถึก

อาตมาเป็นสัตบุรุษ เป็นผู้บรรยายธรรม ด้วยความพากเพียรตั้งใจ พยายามหาหนทางที่จะเผยแพร่สัจธรรมไปตลอดเวลา เพื่อให้เกิด "พหูสูต" ขึ้นจริงๆ ให้ได้

เมื่อคุณเกิด **"พหูสูต"** แล้ว คุณจะเชื่อถือ-จะเชื่อฟังปฏิบัติตาม ทำให้ศรัทธาเจริญขึ้น ขอให้คุณปฏิบัติพิสูจน์ **"ศีล"** จริงๆ แล้วคุณก็จะเป็น **"ธรรมกถึก"**

มี "ศีล" ขัดเกลา "กิเลส" ไปเรื่อยๆ ก็ยิ่งเห็นของจริง คือ "เกิดปัญญา" เห็น ความจริงตามความเป็นจริง เห็นความเจริญ ลดละจางคลาย จะเห็น **ปรมัตถสัจจะ** เห็น **ปรมัตถธรรม** ปฏิบัติไปอีกจนกระทั่งมี **พหูสูต** เพิ่มเติมเข้าไปอีก ก็ยิ่งทำให้เกิด **อธิศีล** เป็น **อริยกันตศีล** เป็น **ปาริสุทธิศีล**...ศีลที่สะอาด-ศีลที่แข็งแรงมีฤทธิ์มีเดช

ข้อปฏิบัติของ **"ศีล" ที่ให้ละ-ให้เว้น-ให้ขาด เมื่อเราเว้นขาดห้ามตัวเองได้ง่ายยิ่งๆ ขึ้นไป** นั่นคือ **กำลังของ "ฌาน-ปัญญา-วิมุตติญาณทัสสนะ" สูงขึ้นๆ**

เป็น **"ปัญญินทรีย์"** เป็น **"ศรัทธินทรีย์"** เป็น **"ปัญญาพละ"** เป็น **"ศรัทธาพละ"**
ก็จะขัดเกลา **"กิเลส"** ลงไปได้จริงๆ !
ยิ่ง **"กิเลส"** น้อยลงๆๆ จนไม่มีแรง ก็จะยิ่งมีแต่อำนาจพลังของ **"ศีล"**
วิถีชีวิตความเป็นอยู่ ก็จะดำเนินไปในทิศทางตามที่ **"พระพุทธเจ้า"** ทรงสอน

เมื่อปฏิบัติ "ศีล" ให้เป็นไปได้จริงๆ จนเป็น "พระอาริยะ" จริงๆ เราก็เป็น "ธรรมกถึก" ที่แท้จริง คือ *"ธรรมกถึก" จะต้องมีผลในการปฏิบัติ-มีอธิศีล-มีอธิจิต -มีอธิปัญญา-มีญาณ-มีวิมุติ...ตามลำดับจริงๆ และเป็นผู้ที่สามารถสาธยายธรรม เป็นสัตบุรุษผู้แสดงธรรมได้จริงๆ"* ไม่ใช่รู้แต่เพียงภาษา เรียนรู้แต่ปริยัติเท่านั้น
คนธรรมดาๆ ก็เป็น **"พระอาริยะ"** ได้ **ถ้ามี "คุณธรรม" มี "อุตริมนุสธรรม"** อันนี้จริงๆ ก็เป็น **"ธรรมกถึก"** ที่จะไปแสดงธรรมได้
ไม่ใช่เป็น **"ธรรมกถึก"** แต่เพียงวาจา *สาธยายธรรมแบบนกแก้ว-นกขุนทอง ท่องบ่นแต่ตำรา ท่องพุทธพจน์ได้มาก จำได้มาก แต่ตัวเองไม่บรรลุธรรมอะไร เป็น **"ปทปรมะ"** มีแต่โวหารปริยัติที่ไม่มีเนื้อแท้* ไม่ใช่นะ ! ต้องมีปฏิบัติ-มีปฏิเวธด้วย

ถ้าเรายังไม่มีของจริง เราจะไม่อาจหาญ จะไม่กล้าไปโชว์กับคนหลายๆ คน ไม่กล้าเข้าสู่บริษัท เพราะของจริงของเราไม่ชัด ของจริงของเราไม่แน่ ยังไม่จริง
แต่พวกที่ **บ้าๆ บอๆ มีเลือดบ้า ก็แน่เหมือนกัน พาบ้ากันไปหมด ประเภทไม่มีของจริง หน้าด้าน โกหก ทำเป็นขลังว่า *"ตัวเองมีของจริง-ของดี"*** แต่ไม่ได้เรื่อง ไม่เข้าท่าเละเทะเลอะเทอะ ระวัง ! อาจไปเจอคนบ้าพวกนี้นะ อย่างนี้ก็มีเหมือนกัน
จึงต้องพิสูจน์ให้ดีๆ ต้องมีวิจารณญาณดีๆ **คนดีที่มีของจริง จะมีลักษณะไม่เหมือนกันอยู่ในที** หาวิธีการพิสูจน์เอาเองเถอะ !

คนที่เขา "อวดอุตริมนุสธรรม" ที่ไม่มีจริงในตน อาตมาก็เคยได้ยิน ได้ฟังบ้าง แต่ไม่ได้ตามไปพิสูจน์ ไม่ได้ไปหาเรื่องอะไรกับใครเขา
คือ เราทำงานของเรา ก็ไม่มีเวลาแล้ว จะแย่อยู่แล้ว
อาตมาจึงไม่ไปพิสูจน์ใคร คุณก็ต้องรักษาตัวเอง ระมัดระวังตัวเอง
ถูก **ธรรมกถึก** ที่เป็น **ธรรมกระโถน** หลอกเอา ก็เป็นความโชคร้ายของคนที่ไปพบ

ถ้าเรามี "ศีล" ยังไม่บริสุทธิ์ ถึงขั้น "อเสขศีล" จนถึง "ปาริสุทธิศีล" กำลัง "อินทรีย์พละ" ของเราจะไม่แก่กล้า ยิ่ง **"พหูสูต"** เราไม่มีมาก ก็ต้องเพิ่ม **"พหูสูต"** ด้วยการเรียนรู้เพิ่มเติม มี **"ปริยัติ"** เพิ่ม **"ปฏิบัติ"** เพิ่ม ให้ **"ศีลขัดเกลากิเลส"** เพิ่ม

ก็จะเป็น **"ธรรมกถึก"** ที่มั่นใจใน **"พหูสูต"** มีสภาวะจริง จะกล้าหาญจริงๆ ไม่กลัว จะเป็นผู้เริ่มต้นที่จะบรรยายธรรมะได้ แม้พูดภาษากับโลกไม่ค่อยได้ ไม่เข้ายุคสมัยของโลก คุณก็จะมีภาษาของคุณเองตาม **"ความซื่อ"**

เขาว่า *"พูดภาษาผิด ก็ยอมรับ"* เพราะภาษาเราไม่ตรงกับเขาเท่านั้นเอง

คนเก่งภาษา ไม่เก่ง **"สภาวะ"** อาตมาไม่กลัวหรอก ! ถ้าเก่ง **"สภาวะ"** แล้วละก็ ภาษาผิดจะอะไรกันนักหนา **"สภาวะ"** อย่าให้ผิดก็แล้วกัน !

อาตมาไม่กลัวใครๆ อยู่ทุกวันนี้ ก็คือ *"อาตมาไม่กลัวตรงที่อาตมามั่นใจในสภาวะ"* ส่วนภาษานั้น บางทีก็ยอมแพ้ เพราะไม่ค่อยเก่ง

อาตมาไม่ได้เป็นนักรู้-นักเรียนอะไรมามากมาย ชาตินี้ไม่ได้เรียนมากเสียด้วย มีวิบากไม่ได้เรียนสูงๆ กับเขา จึงไม่มีหลักประกัน ที่ใครๆ เขาจะมายอมรับ

แต่ก็ซ้อนเชิง ก็ไม่ได้เรียนนี่แหละ เป็นการท้าทายชนิดหนึ่งว่า ***"ไม่ได้เรียนมาสูงๆ แล้วมีดีไหม ?"*** มี **"ดี"** โดยไม่ได้เรียนนี่ น่าทึ่งกว่า เป็นการพิสูจน์ตัวจริง พวกที่เรียนมามากๆ สูงๆ แล้ว **"ไม่มีดี"** นี่สิ ! น่าทุบ-น่าถอง-น่าตำหนิ !

เขาก็ว่าอาตมา *"ไม่ได้เรียนมาจากใคร จะตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้าเองหรือ ?"*

อาตมาก็ว่า ***"เอ...อาตมาก็รู้มาเองจริงๆ นะ จะว่าตรัสรู้เอง ...ก็น่าพูดอยู่เหมือนกัน จะว่าไปก็พอมีนะ"***

แล้วคำว่า **"ตรัสรู้"** หมายถึงอะไร ? ก็หมายถึง ***"รู้ปรมัตถธรรม รู้สิ่งที่วิเศษของศาสนา เป็นญาณ เป็นอุตริมนุสธรรม"***

พออาตมาบอกว่า *"อาตมารู้ด้วยญาณ"* ก็เอาญาณของอาตมา ไปแปลความหมายผิด บอกว่า *"อาตมารู้บาลีด้วยญาณ"*

อาตมาไม่ได้หมายความว่า ***"อาตมาท่องภาษาบาลีเก่ง แปลไวยากรณ์ภาษาบาลีเก่ง อาตมารู้บาลี...โดยการเอามาเทียบกับสภาวะ-อะไร-แค่ไหน ?"***

อาตมาก็ว่า ***"อาตมารู้บาลีนี้ ตามที่อาตมาวัดกับสภาวะ"*** แล้วอาตมาก็เอาไปขยายความ แปลสู่พวกเราฟัง นี่คือ อาตมารู้บาลีด้วย **"ญาณ"** อย่างนี้

ไม่ได้หมายความว่า *"อาตมาต้องไปเก่งไวยากรณ์บาลี วิภัต-ปัจจัย อะไรๆ ?"*

เรื่องนี้ อาตมาไม่แข่ง ไม่เถียง ไม่เก่งจริงๆ

แต่ถ้าเรื่อง "สภาวะ" ไม่ได้ท้าทายนะ อาตมามั่นใจ !

"พระธรรมกถึก" จะมี "สภาวะ" สิ่งจริงนี้ รองรับ

การเป็น "พระธรรมกถึก" เมื่อเข้าสู่บริษัท ก็จะมีปัญหาผัสสะมาก !

แต่ถ้า **เราไม่เข้าสู่บริษัท จะไม่มีผัสสะเป็นปัจจัย** ก็เป็น **"พระธรรมกถึก"** ที่ไม่แข็งแรง ไม่แกล้วกล้า ไม่อาจหาญ ศรัทธาไม่มั่น !

พวกเข้าสู่บริษัทอาจหาญมากเกินไป **ก็เครียด !** เสร็จแล้วก็ระเบิด ไม่ได้เรื่องเหมือนกัน ต้องประมาณตนให้ดี...เราทำได้แค่ไหน ?

เข้าสู่บริษัทที่ละก้าวที่ละขั้น มีผัสสะเป็นปัจจัย แล้วก็เรียนรู้ทวารทั้ง ๖ รู้อนิจจัง-ทุกขัง จนกระทั่งทำให้เกิด "อนัตตา" ได้ไหม ?

ต้อง **"มีผัสสะเป็นปัจจัย"** อย่างนั้นจริงๆ แล้วก็ต้องปฏิบัติจริง ยิ่งเห็นของจริง **ยิ่งสู้ได้ต่อผัสสะ สามารถลดละ "กิเลส" ได้จริง** ก็มีของจริงที่แข็งแรงยิ่งขึ้น ก็ยิ่งเข้าสู่บริษัทได้แกร่งขึ้น กล้าขึ้น กว้างขึ้น มากขึ้น อาจหาญยิ่งๆ ขึ้นไป

เป็น **"พระธรรมกถึก"** ที่ซ้อนเชิงขึ้นไปอีก เข้าสู่บริษัทใหญ่ขึ้นไปอีก

กล้าหาญ ชาญชัย องอาจ ที่จะแสดงธรรมกับบริษัทใหญ่ขึ้นไปได้อีก จริงๆ เพราะ **ศรัทธา-เชื่อมั่น "ความจริง-ของจริง" ที่ตนเองมีจริง !**

ยิ่งทรงวินัย หมายความว่า *"ยิ่งรู้นัยละเอียดลึกซึ้งของอะไรต่ออะไรต่างๆ"* ได้ศึกษามามากมายก่ายกองเป็นนัยที่เยี่ยมยอด *(วินโย จ สุสิกฺโต)* ทั้งหลักเกณฑ์ของทางโลก *(สมมุติสัจจะ)* ทั้งหลักเกณฑ์ของทางธรรม *(ปรมัตถสัจจะ)* วินัยที่ห้ามปฏิบัติอย่างนั้น-อย่างนี้ เป็น **"อภิสมาจาร"** ยิ่งๆ ขึ้น ก็ทำได้ ก็ปฏิบัติได้ ก็ยิ่งทรงวินัย

สำหรับ **วินัย** ที่ลึกซึ้งขึ้นไปอีกตามหลัก **อาริยะ** เป็น **อาริยวินัย** แม้ไม่ได้กำหนดเป็นหลักเกณฑ์ที่ต้องห้ามเป็นอาบัติลงโทษ เราก็จะยิ่ง **"ทรงวินัย"** ที่ลึกซึ้งมากขึ้นๆ รู้รอบขอบเขต ที่ลึกซึ้งขึ้นไปอีก ก็ยิ่งแจ้ง-ยิ่งชัด ก็ยิ่งเป็น **"พระธรรมกถึก"** ชั้นสูง

"ความศรัทธา-ความเชื่อมั่น" ก็ยิ่งแน่น ยิ่งแน่ ยิ่งแน่ว

✪ ศรัทธาพระรัตนตรัย

อาตมา "ศรัทธา" พระพุทธ-พระธรรม-พระสงฆ์ "ศรัทธา" ยิ่งกว่าพวกคุณ

อย่าหาว่าข่มเลย น้ำหนัก **"ศรัทธา"** ของพวกคุณ สู้อาตมาไม่ได้หรอก !

อาตมามี **"อาริยทรัพย์"** นี้ ในตัวแล้ว เป็นเรื่องของอาตมาที่จะ **"ศรัทธา"**

อาตมาไม่ได้ "ศรัทธา" รูปร่างเนื้อหนัง ตัวตนรูปหยาบของ "พระพุทธเจ้า"

อาตมาจำรูปร่างเนื้อหนังของ **"พระพุทธเจ้า"** ไม่ได้ รูปร่างหน้าตาอย่างไร ไม่รู้

แต่เนื้อหาของ **"พระธรรม"** หรือ **"พุทธธรรม"** ของ **"พระพุทธเจ้า"** อาตมาจำได้แม่นมาก จำได้แม่นกว่า อาตมา **"ศรัทธา"** สิ่งนี้ **"ศรัทธา"** เนื้อหาแก่นสารสาระสัจจะ และจะเอา **"พุทธธรรม"** เป็น **"ทรัพย์"** ติดตัวไปอีกนานเท่านาน

ทีนี้คนที่ "ศรัทธา" อาตมา ยังติดรูป-ติดนามอยู่ ก็จะ "ศรัทธา" ทั้งรูปร่างตัวตนและนาม คนที่รู้เน้นลึกเข้าไปอีก ก็จะ **"ศรัทธา"** แต่เฉพาะนาม จะไม่ติดรูป รูปจะตาย-ฝัง-เผา ก็ไม่เสียดาย ตายก็ตายไปสิ ! ก็แค่ร่างกายตาย !

ถ้าเราได้ **"พุทธธรรม พุทธคุณ"** เป็นทรัพย์สมบัติในตัวเราจริงๆ จนเป็นเนื้อเป็นตัวเรา ก็จะรู้สึกว่า *"เราไม่ได้ศรัทธารูปร่างกายตัวตนอะไร เราศรัทธาเนื้อหา"*

และเราก็ได้เนื้อหานั้น มีปัญญา-มีความเชื่อ ชัดเจนไหมว่า *"เราได้สิ่งนั้น ถูกตัว ถูกสภาพ ถูกคุณลักษณะ"* ถ้าได้แล้วก็เป็นทรัพย์แล้ว ใครมาแย่งไปก็ไม่ได้

แล้วเราจะชัดเจนว่า *"ธรรมวินัยนี้ ไม่ใช่ของพระพุทธเจ้าทีปังกร ไม่ใช่ของพระพุทธเจ้าสิขี ไม่ใช่ของเจ้าชายสิทธัตถะ ไม่ใช่ของพระพุทธเจ้าองค์ไหนๆ"*

"สัจจธรรม" นี้ ไม่ใช่ของ **"พระพุทธเจ้า"** ไม่ใช่ของใคร เป็นสาธารณะ แต่ก็เป็นของ **"พระพุทธเจ้า"** เพราะ **"พระพุทธเจ้า"** ทุกพระองค์ได้สร้างไว้ อย่าสับสน อย่างง อย่าหาว่า *"อาตมาลบหลู่ดูถูกพระพุทธเจ้า"*

ต้องปฏิบัติให้ถึง "ความเป็นจริง" อย่างที่ว่า เมื่อเป็นจริงแล้ว เราจะไม่กลัวความพลัดพราก แม้เราได้คุณธรรมนั้นๆ แล้วจริง ก็ต้องมาวางว่า *"ไม่ใช่ของเรา"*

ต้องฝึกหัด **"ธรรมทาน"** ในฐานะของคุณอีก

ขอให้แน่ชัดก่อนเถอะ ! จะเห็นว่า ***"การวางนี้ เป็นการวางอีกตัวหนึ่งนะ วางโดยนัยลึกนะ"*** คือ **วาง...ก็เหมือน...ไม่วาง !** *(เอาไว้เป็นฐานอาศัย)*

โดยพฤติกรรมที่ยังมีขันธ์ ๕ ยังมีชีวิต ยังมีกรรมกิริยา เราต้องเป็นผู้สร้างและเป็นผู้ให้ได้จริงๆ แก่ สรรพสัตว์ มนุษยชาติ โดยจิตใจไม่ติดยึดเป็นของตน **"วางแล้ว จบแล้ว"** เป็น **"ธรรมทาน"** สุดยอด สุดประเสริฐ

อาตมาวาง "พระธรรม" แล้ว ไม่ยึดถือเป็นของของตน !
แต่อาตมาก็สร้าง "พระธรรม" อยู่ สร้างไม่หยุดหย่อน !

อาตมามีฉันทะ-วิริยะ-จิตตะ-วิมังสา สร้างพุทธศาสนา สร้างพุทธธรรมนี้อยู่ ปุถุชนฟังแล้ว...ไม่เข้าใจ เพราะเป็น **"ปฏินิสสัคคะ ปฏิโสตัง"** ทวนกระแส บอกว่า *"ไม่ต้องการ-ไม่เอา"* ดูรูปร่างเหมือนไม่ต้องการ แต่ก็เห็นขวนขวาย

-ขยัน-เพียร-สร้างอยู่ ไม่เห็นหยุดหย่อนเลย !

บอกว่า *"ไม่เป็นของเรา แต่ก็ดูหวงอยู่"* แล้วใครจะไปเชื่อ !

ตัว "วาง" ไม่ยึดถือเป็น "อัตนียา" ไม่ถือเป็นของของเรา ไม่มีใครรู้-ไม่มีใครเห็นได้ด้วยเรา เรารู้-เราเห็นของเรา *(อหเมตัง น ชานามิ อหเมตัง น ปัสสามี ติ)*

ดังนั้น สิ่งที่เป็น **"ทรัพย์"** ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของเรา เราก็ต้อง **"วาง"** ต้อง **"ปล่อย"** ต้อง **"ตัดขาด"** สิ่งนั้นให้ได้ จะสร้างสรรได้เก่งกาจขนาดไหน **"พระโพธิสัตว์"** ก็ต้องหัดวาง เป็น **"พระพุทธเจ้า"** จึง **"วาง" ได้อย่างหมดสูญสิ้นสนิท** ถ้าอาตมาไม่รู้ว่า "อาตมาวางได้" อาตมาก็จะไม่เชื่อว่า "พระพุทธเจ้าวางได้"

พวกคุณ ! *แค่...เพชรเม็ดหนึ่ง-ผัวคนหนึ่ง-เมียคนหนึ่ง-สมบัติกระจอกๆ ชิ้นหนึ่ง* ก็ยังวางไม่ได้ ยังปล่อยกันไม่ได้เลย แล้วจะ "วาง" อะไร ที่ยิ่งใหญ่ไปกว่านี้ !

"มตะ มติ" เป็นธาตุจิต ที่เป็นตัวกำหนด

คือ ***"มี 'จิต' ที่ยังมีความเป็นไป มีตัวรู้ในความเป็นไป แล้วก็มีความเป็นไปที่ดีงาม จะเป็นไปโดยหยุด หรือจะเป็นไปโดยไป ก็ตามใจ"***

"มตะ" แปลว่า **"ตายก็ได้ เกิดก็ได้"** แปลว่า **"รู้ก็ได้ ไม่รู้ก็ได้"** และเพื่อการเข้าถึงความเป็น **"อมตะ"** เราจะต้องเป็นผู้ **"ไม่ยึดถือ"** ใน **"มตะ"** ตัวนี้ ไม่ว่าจะ**เป็นไป**...หรือ**ไม่เป็นไป** ไม่ว่าจะ**รู้**...หรือ**ไม่รู้** ก็ตาม นั่นคือ **เราจะไม่เดือดร้อนอะไรๆ เลย** จึงเรียกว่า **มี "อมตะ" เป็นที่สุด**

✪ ชีวิตมีค่า เกิดอย่างมีคุณ

"ชีวิต" คืออะไร ? "เกิด" อย่างไร จึงจะมี "คุณค่า"

ทุกคนควรระลึกว่า **"ชีวิต"** ก็คือ **"สิ่งที่ยังไม่ตาย ยังมีพลังงานของชีวะ"**

และ **"ชีวิต"** ก็คือ **"การเดินทางไปสู่ความตาย"**

ผู้ใดมี "ความรู้" หรือ "ฉลาด" ก็จะระมัดระวังการใช้ชีวิต

ในช่วงระยะเวลาที่ยังไม่ตาย ยังมีชีวิตอยู่ ยังดำเนินชีวิตไปวันต่อวันอยู่ ยังต้องประกอบ "กรรม" อยู่ จะให้ชีวิตเดินทางผ่าน...วัน-เวลา-วาระ-กรรม-กิริยาไปสู่ "ความตาย" นั้น เราจะทำอย่างไร...จึงจะทำชีวิตให้มี "คุณค่ามากที่สุด" ?

นี้สิ ! สำคัญ ! ที่เราต้องมาเรียนรู้กันให้ดีๆ ให้ชัดๆ

ชีวิตคนในโลกนี้ เกิดมาไม่มีอะไรเป็นโล้เป็นพาย-เป็นคุณค่า ที่จะได้พึ่งพาอาศัยยิ่งไปกว่า "กรรม" ตราบใดที่ยังไม่ **"ปรินิพพาน"** ยังไม่สูญสิ้น **"ขันธ์ ๕"** ยังต้องเวียนว่ายตายเกิดใน **"วัฏสงสาร"** ก็ต้องอาศัย **"กรรมวิบาก"** เป็นเครื่องอาศัย เป็น **"กัมมปฏิสรโณ"** แล้ว **"กรรม"** จะติดตามเราไปเป็น **"กัมมพันธุ"** นำพาเราเกิด-เราตาย ตราบเท่าที่เรายังมี **"วัฏสงสาร"** ยังไม่ดับดิ้น...จนสิ้นการเกิด-การตาย

ตราบใดยังไม่สิ้นการเกิด-การตาย จะต้องเข้าใจให้ได้ว่า ***"กรรมนี่แหละ ไม่มีอื่น เป็นสิ่งสำคัญที่สุด จะต้องสังวรสำรวมระวังจริงๆ"***

ต้องประกอบแต่ **กรรมดี** ประกอบสิ่งที่เป็น **บุญ-กุศล** ต้องให้ชีวิตเดินทางไปจนกว่าจะถึงวาระ **"ตาย" อย่างมีประโยชน์-มีคุณค่า-มีบุญ-มีกุศล-มีความเจริญ**

"กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม" ของเรา เราทำ-เราเป็น-เราปฏิเสธไม่ได้

จงรู้บาป-รู้บุญให้ชัด ชั่วเป็นชั่ว ดีเป็นดี บาปเป็นบาป บุญเป็นบุญ

ผู้ใด **ทำบาป** ด้วย **ความไม่รู้** *ก็ย่อมเป็น **ความบาป** ของผู้ไม่รู้นั้น*

ผู้ใด **ทำบาป** ทั้งที่ **รู้ๆ** *ก็น่าสังเวชใจว่า "ทั้งที่ **รู้** ก็ยัง **ทำบาป** อยู่" เกินคนจริงๆ*

ทุกวันนี้อาตมาก็สอน-ก็ห้าม-ก็ปราม-ก็เตือนสติอยู่เสมอๆ สำหรับ **"ผู้รู้"** ก็น่าจะรู้ตัว **อย่าทำบาปเลย แม้นิด แม้น้อย !**

งดบาปทั้งปวง หยุดบาปทั้งหลาย ให้ได้จริงๆ *(สัพพปาปัสสะ อกรณัง)* **ไม่ทำบาป-ไม่ทำสิ่งที่ชั่วเลว-ไม่ดี-ไม่งามต่างๆ ทั้งกายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม**

สิ่งใดเป็นบาป-ทุจริต-อกุศล เป็นมิจฉา-ไม่ดี-ไม่งาม ถึงขั้น **"บาป" อย่าทำ !**

ต้องยังกุศลให้ถึงพร้อม *(กุสลัสสูป สัมปทา)* **ด้วยความไม่ประมาท**

ทำ "ชีวิต" ให้มีกุศล ให้มีความเจริญ ให้เป็นคนเจริญ เป็นคนประเสริฐ เป็น "อาริยชน" คือ เป็น "โสดาบัน-สกิทาคามี-อนาคามี-อรหันต์"

ต้องมีชีวิตที่มีคุณค่าอย่างนี้ แม้ยากก็ต้องทำ **ชีวิตที่เกิดมา จึงจะมีคุณค่า** และเมื่อ **"ตาย"** แล้ว ! **ไปเกิดใหม่อีก ก็จะมีคุณค่า !**

ทุกกรรมกิริยาล้วนสั่งสม...เป็นวิบาก-เป็นผล **"ทำดี-ได้ดี, ทำชั่ว-ได้ชั่ว"**

"อะไรบาป-อะไรบุญ" เป็นเรื่องที่ทุกคนต้องศึกษา จากคำสอนศาสนา แล้ว ประพฤติปฏิบัติ **"ละเว้นบาป"** แล้วพากเพียร **"บำเพ็ญบุญ"** อย่างจริงจังให้ยิ่งๆขึ้นไป

อาตมาเกิดมาทำความดี-มาทำบุญ-มาสร้างกุศล-มาทำสิ่งที่ดีๆ ให้แก่มวลมนุษยชาติ ด้วยความมุ่งมั่นตั้งใจ แม้เหน็ดเหนื่อยต่อสู้ มีอุปสรรคมากอยู่ อย่างที่เป็นอยู่ ก็ไม่เคยท้อถอย ไม่ได้หม่นหมองอับเฉาอะไร กำลังวังชาก็ยังแข็งแรงดี

อาตมาขอยืนยันได้ว่า *"ยังไม่ท้อถอย ยังไม่เหนื่อยหน่ายอะไร"* ที่จริงเหนื่อยน่ะเหนื่อย ! *ใครเห็นว่า "อาตมาไม่เหนื่อย !"* เหนื่อย ! *ถึงแม้เหนื่อย แต่อาตมาก็ไม่ได้หน่ายอะไร*

✪ กรรมวิบากจัดสรร

อาตมาเกิดมาชาตินี้ คุณว่า *"อาตมาฉลาด หรือโง่ ที่ไม่มีปริญญาสักใบ ?"*

ก่อนนี้อาตมาเคยรู้สึกว่า *"อยากได้ปริญญาเหมือนกับคนอื่นเขาบ้าง แต่ไม่ได้ดิ้นรนมากเท่าไรนัก ก็มีอยู่ไม่กี่ศาสตร์ที่อาตมาคิดว่า...ควรจะได้ปริญญามา"*

ธรรมศาสตร์ ก็เข้าไปสมัครเป็นนักศึกษา **คณะเศรษฐศาสตร์** ได้แต่เสียเงินค่าบำรุง ไม่เคยเสียค่าสมัครสอบวิชาละ ๑๐ บาท เลยสักครั้ง !

จุฬาฯ ก็ตั้งใจไปสมัคร **คุรุศาสตร์** อาตมาไม่ได้จบสายครู แต่ทำงานครู จนกระทั่งมีระยะเวลาเพียงพอที่จะไปสมัครเรียนได้ สุดท้ายก็มาบอกว่า *"แผนกนี้ยังไม่เปิดสอน โธ่ ! แล้วเอาหลักฐานเราไปทำไม ?"*

ที่น่าจะได้เรียนอีก และน่าจะต้องไปสอบให้ได้ ก็คือ **นิเทศศาสตร์ จุฬาฯ** เริ่มตั้งคณะนี้ขึ้นรุ่นแรกเลย เรียนภาคค่ำ ตอนนั้นใช้ชื่อว่า **แผนกสื่อสารมวลชน** ก็รู้สึกว่า *"เรียนเอาปริญญาสักใบเถอะ คณะนี้เหมาะสมที่สุดแล้ว แค่ปีสองปีก็จบแล้ว ปริญญารุ่นแรก"* สมัครได้แต่ไม่มีเวลาไปเรียนอีก เพราะช่วงหัวค่ำต้องทำรายการ

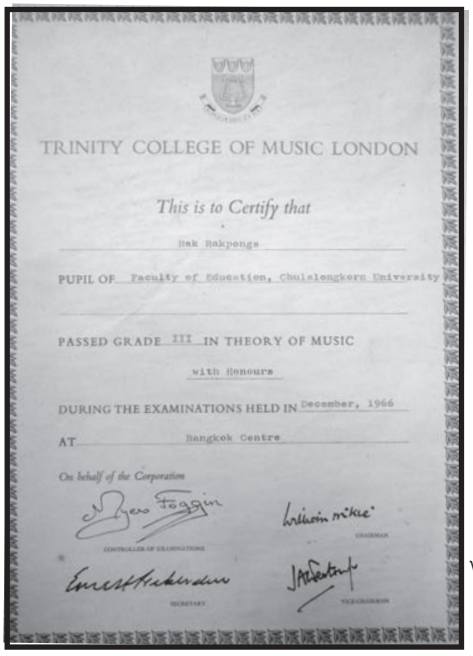
TRINITY COLLEGE OF MUSIC LONDON

This is to Certify that

Mak Makpongs

PUPIL OF Faculty of Education, Chulalongkorn University

PASSED GRADE III IN THEORY OF MUSIC

with Honours

DURING THE EXAMINATIONS HELD IN December, 1966

AT Bangkok Centre

On behalf of the Corporation

เหมาเกือบทั้งหมด ตั้งแต่ ๕ โมง ๖ โมง ทุ่มหนึ่ง รายการอาตมามาก เสนอหน้าเกือบทุกวัน ใครๆ ก็รู้จัก บางวันหลายรายการ ก็ไม่ได้เรียนอีก ได้แต่ไป **เรียนวิชาดนตรีกับ ดร.กำธร** ไปอาศัยห้องเรียนที่ คณะครุศาสตร์ จุฬาฯ จนได้เกรด ๓ หรือ ๔ เรียนในนาม...มหาวิทยาลัยทรีนิตี้ของอังกฤษ ได้ใบประกาศนียบัตร *(certificate)* เทียบแล้วก็แค่ชั้นประถม-มัธยมเท่านั้น ต้องได้เกรด ๑๒ จึงจะมีสิทธิ์ไปเรียนระดับขั้นปริญญาตรี สุดท้ายก็ไม่ได้ไปเรียนเอาปริญญาแม้สักแห่ง ไม่ได้ไปสอบเอาปริญญาแม้สักใบ

ทุกคนก็คงยอมรับว่า *"อาตมาก็มีไอคิว มีมันสมอง มีปฏิภาณ-ปัญญา-ไหวพริบ ฉลาดพอที่จะจบปริญญาตรี หรือโท ก็พอได้ แต่ก็ไม่ได้เรียน"* จบการศึกษาแค่ปวส. เทียบเท่าอนุปริญญา ก็สามารถทำงานหาเงินสร้างหลักฐาน กระทั่งฐานะดีได้

ทุกวันนี้อาตมาเข้าใจแล้วว่า *"ทำไมจึงเป็นอย่างนี้ ทุกอย่างก็เป็นไปตามสัจจะ อาตมาไม่ได้รู้สึกทุกข์ร้อนน้อยเนื้อต่ำใจ"*

แม้จะทำงานโทรทัศน์ ก็ทำงานที่มีประโยชน์คุณค่าสร้างสรรให้กับสังคม ได้จัดรายการสาระสร้างสรรสั่งสอนเด็ก *เปิดร.ร.โทรทัศน์สอน...ภาษาอังกฤษ-สังคม-วาดเขียน-พุทธศาสตร์-วิทยาศาสตร์ รายการผู้ใหญ่ สารคดี วิชาการต่างๆ นานา*

คนอื่นเขาไม่ทำกันหรอก แต่อาตมาทำ ต้องทำงานพวกนี้ ทั้งๆ ที่อยากทำงานด้านบันเทิง เพราะสาระวิชาการต่างๆ พวกนี้ อาตมาไม่ได้เรียนมา ไม่มีความรู้

หลายคนเข้าใจว่า *"อาตมาเรียนจบปริญญามา"* เพราะทำแต่รายการวิชาการ สาระความรู้ต่างๆ ตอนนั้นคนก็เห่อทีวี อยากออกทีวี ทีวีก็มีแค่ช่อง ๔ กับช่อง ๗

อาตมาอยู่ช่อง ๔ เป็นช่องใหญ่กว่าดังกว่า อาตมาจะจัดใคร หรือนึกถึงใคร ก็ไปติดต่อคนนั้นคนนี้ให้ออกทีวีได้ เป็นที่รู้จักกว้างขวางในวงราชการ อธิบดี ผู้อำนวยการ นักวิชาการ นักชำนาญการ เวลาออกทีวีอาตมาก็เป็นผู้ประสานงาน-เป็นผู้จัด-เป็นผู้ดูแล จะเอาเรื่องราวสาระอะไรอย่างไร บางทีก็ทำสคริปให้

ในเรื่องโรงเรียนต่างๆ โรงเรียนไหนจะออกทีวีต้องติดต่ออาตมา ครูบาอาจารย์รู้จักอาตมาดี มีความเชื่อถือจนกระทั่งว่า *"โรงเรียนไหนอาตมาเอาเด็กไปฝาก ก็ไม่ต้องสอบ เข้าเรียนได้เลย"*

ก็ไม่ใช่เรื่องโก้เก๋อะไรนะ นึกถึงแล้วก็ยังรู้สึกเหนียมๆ ที่ใช้อภิสิทธิ์ไม่เข้าท่า

อาตมาถนัดในทางบันเทิงมากมายหลายแขนง ตั้งแต่เป็นนักเรียนเพาะช่าง ก็เคยกำกับการแสดง ระดับ operetta คือ *โอเปร่าเล็กๆ เป็น musical play เรื่อง **"เหลือมาแต่อดีต"** ร้องเป็นเพลงหมดทั้งเรื่อง คำพูดโต้ตอบกันก็เป็นเพลง ไม่มีการพูด เพลงก็แต่งเองทั้งเนื้อร้อง-ทำนอง ท่าทางลีลาการแสดงก็ออกแบบเอง แต่ละคนต้องแสดงต่อเนื่องประสานกันไปทั้งหมด ต้องจำแม่น-ต้องท่องทุกจังหวะ ใครเล่นขาดหกตกหล่นไม่ได้เลย เพราะดนตรีต่อเนื่องกันไปจนจบ*

อ.สมโรจน์ เป็นอาจารย์คณะอักษรศาสตร์จุฬาฯ อยากเอาเรื่องนี้ไปแสดงในงานศิลปหัตถกรรมอีก ขณะนั้น อ.จิตร บัวบุศย์ เป็นผู้อำนวยการ ร.ร. เพาะช่าง อาตมาจบออกมาทำงานทีวีแล้ว ก็ยังมาตามขอให้ไปซ้อมไปฝึกไปหัดเด็กให้อีก

เรื่องการละคร-การเพลง จึงเป็นเรื่องง่ายสำหรับอาตมา ไม่มีปัญหา

ทั้งๆที่มีความสามารถและมุ่งหมายมาทางบันเทิง เขียนบทละครก็เป็น กำกับการแสดงก็ได้ แสดงเองก็ได้ เขาก็ไม่ให้ทำ ไม่ส่งเสริม ก็ได้จัดแค่รายการเพลงขวัญดาว ส่วนละครไม่เคยได้จัดเองเลย กลับถูกผลักดันให้ไปทำสารคดี การศึกษาวิชาการ จึงเป็นเรื่องตลก ทั้งๆ ที่งานด้านบันเทิงมีความสามารถมากกว่า

นี่คือ **"กรรมวิบาก"** หรือ **"บารมีจัดสรร" ไม่ให้ไปเด่นดังทางบันเทิง**

อาตมาก็ยิ่งเห็น-ยิ่งเข้าใจว่า *"คนเราเกิดมาจะมีคุณค่า มีเนื้อหาสาระก็ขึ้นอยู่กับการงานที่มีสาระ และทำอย่างมีสมรรถนะ-เบิกบาน-แจ่มใส-ร่าเริง"*

และจะ **ได้ดี-มีสุข-มีทุกข์-สูงส่ง-ตกยาก** ก็ด้วย **ความจริง** ด้วย **พลวปัจจัย** ของ **"กรรมวิบาก"** ที่ทุกคนทำ แล้ว **"กรรมวิบาก" ก็เป็นผู้ "จัดสรร" ทุกอย่าง**

แม้อาตมาไม่มีความรู้มากมาย ไม่ได้จบปริญญา ไม่ได้เป็นนักวิชาการ

แต่อาตมาก็ต้องทำงานที่มีเนื้อหาสาระทางวิชาการอย่างนี้ตลอดมา กระทั่งปัจจุบันอาตมาก็กำลังทำงานด้าน **รัฐศาสตร์ นิติศาสตร์ สังคมศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ ศึกษาศาสตร์ พาณิชย์ศาสตร์ เกษตรศาสตร์ ฯลฯ** อยู่อย่างสำคัญ

อาตมาไม่ได้ทำงานด้านบันเทิง ที่ถนัดและอยากทำอย่างแต่ก่อน ไม่ได้เอาใจใส่อีก แม้แต่แต่งเพลง-กลอน-ฉันทลักษณ์ ใจยังคิดจะทำอยู่ แต่ก็ปลีกเวลาไม่ได้

ต้องทำงานหน้าที่ครู-หน้าที่บริหาร ต้องประชุมปรึกษาหารือ เอานโยบายมาวิจัยวิจารณ์จัดการอยู่อย่างนี้แหละ มาทำงานที่เป็น **"สาระสัจจะ"**

สรุปแล้ว อาตมาไม่ต้องเรียนจบศาสตร์ใดๆ ของโลก อาตมาก็ทำงานได้

และ **อาตมาก็มีความรู้ความสามารถ** ที่จะเข้าใจสร้างสรรงานในแขนงต่างๆ ที่มีอยู่ในสังคม ก็ทำได้ด้วยบ้าง โดยไม่ต้องมีใบปริญญาบัตรรับรองด้านวิชาการทางโลก ไม่จำเป็นต้องไปเข้าเรียนในมหาวิทยาลัย ก็มีความรู้ทางโลกได้

อาตมาว่า *"อาตมารู้ และเข้าใจ"*

ส่วนคนอื่นเขาจะมองว่า *"อาตมาไม่เข้าใจ ไม่มีความรู้อะไร ก็ไม่เป็นไร"*

"พระพุทธเจ้า" เกิดมาศึกษาเรื่องของคน เรื่องของสังคมมนุษยชาติ ชาติแล้วชาติเล่า กว่าจะบำเพ็ญได้เป็น "พระพุทธเจ้า" ต้องผ่านการศึกษามีประสบการณ์มากมาย...ไม่รู้กี่ล้านชาติ ชาตินี้ศึกษาเรื่องนี้เด่น ชาตินั้นศึกษาแขนงนั้น **ได้พบ "พระพุทธเจ้า" องค์ก่อนๆ มากว่าห้าแสนพระองค์** การได้เกิดมาพบ **"พระพุทธเจ้า"** ไม่ใช่เรื่องง่ายๆ ไม่ได้พบง่ายๆ นะ ไม่รู้กี่ร้อยพันชาติกว่าจะได้พบสักที

ทำไม ***อาตมายืนยันว่า "พระพุทธเจ้า ศึกษาอย่างนั้น"***

ก็เพราะ ***อาตมาเดินตามรอย "พระพุทธเจ้า" และอาตมาก็ทำอย่างนั้น***

อาตมา ***ทำงานสร้างสรรหมู่กลุ่มมาได้ขนาดนี้-แค่นี้ ก็เพราะศึกษามาอย่างนี้***

ทุกวันนี้ *พวกคุณ คือ อุปกรณ์ในการศึกษาของอาตมา*

แล้ว *พวกคุณยินดีเป็นอุปกรณ์การศึกษา ให้แก่อาตมาศึกษาหรือเปล่า ?*

"พระพุทธเจ้า" พิสูจน์แล้ว อาตมาก็ได้พิสูจน์ตาม ได้สั่งสม ได้ประสบการณ์ เหล่านั้น มาเป็น **"โพธิสัตว์"** และได้เกิดมาแล้วไม่รู้กี่ภพชาติ ได้สั่งสม **"กรรมวิบาก"** มาไม่รู้กี่ชาติๆ จึงเห็นความจริงว่า ***"กรรมวิบากเป็นเรื่องจริง เป็นเรื่องจัดสรรให้เราเป็นไปต่างๆ นานา"***

✪ พอเพียง พออย่างไร อะไรพอ

ยุค "เศรษฐกิจพอเพียง" กำลังเฟื่องฟูนี่ ต้องเข้าใจคำว่า "พอ หรือ สันโดษ" ชีวิตคนเรา ถ้ารู้จักพอจริงๆ แล้ว เรากินเท่านี้-ใช้เท่านี้...พอ ก็จะไม่เอา !

แล้วยิ่งสามารถพัฒนาสมรรถนะขีดความสามารถให้เพิ่มสูงขึ้นได้เรื่อยๆ *(ไม่พอในกุศล)* แม้อายุมากขึ้นจนแก่ไปเรื่อยๆ ก็ยังสามารถเสริมสร้างพลังสร้างสรรได้ พลังทางกายทำไม่ได้มาก แต่พลังทางสมอง-ทางความรู้...สูงขึ้นได้ไม่หยุดยั้งจริงๆ

อาตมาขอยืนยัน และยังมั่นใจว่า *"แม้ตัวเองจะอายุมากขึ้นๆ ก็จะทำประโยชน์ให้มากขึ้นๆ ก็ลองสังเกตดู พิสูจน์กันไป"*

อาตมาอายุ ๘๐, ๙๐ ขึ้นไปเรื่อยๆ ถ้ายังไม่ตาย อาตมาว่า *"อาตมาก็ยังคงขมีขมัน-ขวนขวาย-แข็งแรง...ทำงานสร้างสรรเสียสละ-ไม่สันโดษในกุศล"*

"การเสียสละ" ทำคนให้เป็น "คนสูง" อย่างแท้จริง มีแต่ต้องเสียสละออกไปเท่านั้น "ความเป็นคนสูง" ไม่ได้สูงเพราะ "การสะสม" กระทั่งร่ำรวยมั่งมีเงินทอง

"การโลภโมโทสัน" หอบหวง-กอบโกยมาให้แก่ตัวเองร่ำรวยได้มากๆ ขูดรีด-ดูดเอา...ของคนอื่นมาไม่หยุดหย่อน แล้วเอาทุนของตัวเองไปอาละวาด **"ออกดอก-ออกผล"** ดูดกลับมาให้แก่ตัวเองได้มากมายอีก **ไม่รู้จักพอ เป็นคนไม่มีประโยชน์**

คนพวกนี้ไม่พูดความจริงกัน แล้วพยายามพูดว่า *"เศรษฐกิจพอเพียง...ก็รวยได้"* พูดจนเต็มบ้านเมือง เพราะกลัวว่า *"ถ้าไม่ให้รวย คนจะไม่ขยันขวนขวาย"*

อาตมาขอพูดอย่างจริงใจที่พิสูจน์แล้วว่า *"การสร้างสรรเสียสละไม่สะสมนี่แหละ จะเป็นคนสูง-เป็นคนสุข...ที่ได้เสียสละ-ที่ได้ให้-ที่ได้สร้างสรร"*

และ **พวกที่เป็นสุขสงบอยู่นิ่งๆ ไม่ยอมทำอะไร** *เอาแต่สบายอยู่ว่างๆ อย่าไปเอาอะไร อย่าไปขวนขวายทำอะไรมาก-เรื่องมาก-เมื่อย ว่างๆ แบบไม่สร้างสรรอะไรเลย ปล่อยไปตามยถากรรมดีกว่า* **เชิญ นิมนต์ เป็นคนละแนวทางกับอาตมา**

อาตมาว่า *"นี่ไม่ใช่พุทธ **ศาสนาพุทธ** ขยันหมั่นเพียร (วิริยารัมภะ) มีแต่อุตสาหะขวนขวายปรารภความเพียร ไม่อยู่นิ่ง ไม่หยุดอยู่ ไม่สันโดษในกุศล"*

✪ ปัญหาสังคมที่แก้ไม่ได้ (เพราะไม่ศึกษาสัจธรรม)

การใฝ่ศึกษา-แสวงหา-มุ่งหมาย-พุ่งเพ่งเข้าหา "ความจริง" เป็นสิ่งประเสริฐ

ทุกวันนี้ ยิ่งมีความจำเป็นต้องรีบเร่งขวนขวายศึกษา "สัจธรรม"

เพราะ **มนุษย์ถูกมอมเมาให้มี "กิเลส" มากขึ้น** ด้วยการใช้สื่อโฆษณา-ใช้กลวิธีนานาสารพัดมากขึ้น เพื่อให้คนเชื่อถือกันมากขึ้นว่า *"สิ่งที่โลกสังขารปรุงสร้างขึ้นนั้น เป็นเรื่องที่น่าได้-น่ามี-น่าเป็น ไม่ว่าจะเป็นทางวัตถุ และทางอารมณ์"*

โลกพยายามก่ออารมณ์ จนกระทั่งซับซ้อนซ่อนเชิงหยาบหนากร้าน ให้เป็นรสอร่อยของ "โลกีย์" ตามที่เขาสมมุติกันขึ้น แล้วก็หลงใหลติดยึดกันมากมาย ในรูป-รส-กลิ่น-เสียง-สัมผัสต่างๆ นานาสารพัด เป็นวัตถุลาภ-ยศชั้น-สรรเสริญ-สุข

ล้วนแล้วแต่ **ทำให้คนหลงใหลอยากได้แสวงหาแย่งชิงกัน ได้มากเท่าใดๆ ก็ไม่มีวันพอ** ได้มาแล้วก็เอามาอวดอ้างเบ่งข่มทับถมกัน

ผู้ใดมีมาก ถือว่า *"เป็นผู้เก่งประสพผลสำเร็จยิ่งใหญ่ยิ่งยอดน่านิยมชมชื่น"*

ส่วนใหญ่ก็เชื่อถืออย่างนี้ตามๆกัน แล้วหาวิธีการกลไกศึกษาร่ำเรียนกัน เพื่อ **หาหนทางให้ได้เปรียบกลับมาให้ได้มากที่สุด** แล้วสร้างเครือข่ายขยายออกไป เพื่อให้ได้มามากที่สุด คนที่เต็มไปด้วย **"กิเลส-โลภโมโทสัน"** ชอบทั้งนั้น

แล้วคนในโลกนี้ **มีความโลภเป็นแกนชีวิต** จึงชอบอย่างนี้กันเป็นส่วนมาก

อาตมากลับเห็นว่า *"ผู้ที่ประสพผลสำเร็จทางโลกีย์อย่างนั้น กลับประสบความบรรลัยเป็นหนี้กรรมมหาศาล เป็นบาปเวรมหาศาล"*

อาตมาพูดอย่างนี้ **"ทวนกระแสโลก"** เขาฟังไม่รื่นหูนัก ไม่ชื่นชอบ

ทุกวันนี้ **เราแก้ปัญหาสังคมไม่ได้** ก็เพราะคนในสังคมไปนิยมชมชื่นสิ่งที่เขาหลอกกันมากมาย อาตมาก็พยายามเปิดเผยความจริงเหล่านี้ ให้โลกรับรู้

ถ้าคนเราสามารถดำรงชีวิต-มีความเป็นอยู่...โดยไม่โลภโมโทสัน ก็ไม่ต้องคิด-ไม่ต้องศึกษา-ไม่ต้องเหนื่อยมาก เพื่อสร้างเครือข่ายที่จะให้ตนเองได้เปรียบ

แต่ **การสร้างเครือข่ายเสียสละ ไม่เอาเปรียบ กระจายประโยชน์คุณค่าให้แก่ประชาชน ก็จะมีเครือข่ายขยายออกไปซับซ้อน มีนัยคล้ายกันได้**

และเครือข่ายเหล่านี้ ยิ่งขยายซับซ้อนออกไปมากเท่าใด ก็ยิ่งไหลเลื่อนไปเป็นประโยชน์ต่อประชาชนวงกว้างมากขึ้นเท่านั้น การกระทำ *(สัมมากัมมันตะ-สัมมาอาชีวะ)* ก็ต้องยิ่ง...ซื่อสัตย์-ประณีต-สุขุม-ประหยัด-ขวนขวาย-ขยัน-อุตสาหะ-เสียสละ ทั้งแรงงาน-ทุนรอน ทั้งต้องฝึกตนให้มักน้อย-สันโดษ-กินน้อย-ใช้น้อย-จิตใจดี

เราก็จะ **เป็นคนมีบุญ "สวรรค์-นิพพาน" ก็เป็นอันหวังได้แน่นอน**

แต่ถ้า **"จิตใจ" ยังไม่นิยมในทางบุญอย่างนี้ ก็จะทุกข์...มีชีวิตอยู่ทางนี้ไม่ได้**

ดังนั้น **ยิ่งลด "กิเลส" ได้หมดสิ้นสูญสนิทจาก "จิตใจ" จน "นิพพาน"**

ก็ยิ่ง **เป็นคนทำประโยชน์คุณค่าดีงามได้สูงสุดในสังคม**

แล้วก็ตัดสินตัวเองว่า ***"จะตายสูญ หรือจะเกิดมาอีกเป็นพระโพธิสัตว์"***

✪ บุญ-บาป ติดตามไป (ทุกภพ-ชาติ)

"ศาสนาพุทธ" สอนเรื่อง "กรรม" เราเป็นผู้รับมรดกของ "กรรม"

อาตมากล่าวด้วย **"ความจริง"** ขอยืนยันว่า **คนเราต้องเชื่อ "กรรม"**

เราต้องรู้ตัวเองเสมอๆว่า ขณะนี้เรา **คิด-พูด-ทำ** เป็น **"บุญ"** หรือ **"บาป"**

ผู้ใดเชื่อถือศรัทธาในคำสอนของ **"พระพุทธเจ้า" มีกัมมสัทธา-วิปากสัทธา -กัมมัสกตาสัทธา-ตถาคตโพธิสัทธา** ก็ต้อง **"เชื่อในกรรม-เชื่อในวิบาก"**

ต้องเชื่อถือศรัทธาว่า ***"คนเราเกิดมาทุกคน มี 'กรรม' เป็นสมบัติของตน เป็นทรัพย์แท้ๆ ของตน และมีผลของกรรมสั่งสมลง เรียกว่า วิบาก"***

"กรรม ๓" (กาย-วาจา-ใจ) คือ "กรรม" ใหญ่ของมนุษย์

เมื่อคนเรามีความเชื่อในเรื่อง **"กรรม"** ก็จะไม่ประมาทใน **"กรรม"** รู้อิริยาบถ พฤติกรรมของเราเอง เรากระทำ **"กรรม"** ใดๆ ก็เป็น **"กัมมโยนิ"** ของเรา

ทำดี-ก็เกิดดี, ทำชั่ว-ก็เกิดชั่ว, ทำบุญ-ก็เกิดบุญ, ทำบาปก็-เกิดบาป

"กรรม" ที่สั่งสมลงไปเป็นของของเรา ทำแล้วเป็นอันทำ เป็นเหตุปัจจัยของ เรา ไม่ว่าจะอ่อน-กลาง-หนัก-เบาอย่างไร ก็ต้องเป็น **"กรรม"** ของเรา ตามความเป็นจริงนั้นๆ แบ่งให้ใคร-ก็ไม่ได้ ใครขโมย หรือโกงไป-ก็ไม่ได้ ไม่ว่าบุญ-บาป-กุศล-อกุศล **ทำจริงเป็นจริง** จะยัดเยียด หรือตัดทิ้งไปให้ใคร-ก็ไม่ได้

และ **ไม่มีพิธีกรรมใดๆ ทำให้เราพ้นบาปกรรมได้ ล้างบาปทิ้งไป ก็ไม่ได้ !**

"บุญ-บาป" ต้องรับไปเต็มๆ ทั้งหมด เราเป็นทายาทผู้รับ **"มรดกกรรม"**

"บุญ-บาป" ไม่หายไปไหน แก้ไม่ได้ ล้างทิ้งไม่ได้ เป็นแต่เพียงว่า *"เราจะต้องทำบุญให้มากๆ เข้าไว้ เพื่อเจือจางให้ฤทธิ์บาปน้อยลง"*

เช่น *แดงคือบาป น้ำเงินคือบุญ ถ้าใส่แดงลงไปมากกว่าน้ำเงิน-ก็ออกฤทธิ์แดง ถ้าใส่น้ำเงินลงไปมากกว่าแดง-ก็ออกฤทธิ์น้ำเงิน*

ก็เหมือนกับการ **"ทำบาป-ทำบุญ"** ทั้ง **"บุญ-บาป"** ไม่หายไปไหน เพียงแต่ว่า **"กรรม"** ใดมากกว่า ก็ออกฤทธิ์ตาม **"กรรม"** นั้น

ทำ **"บุญ"** มาก ก็ทุกข์น้อย สุขมาก, ทำ **"บาป"** มาก ก็สุขน้อย ทุกข์มาก

คนที่มักบ่นว่า *"ทำดีไม่เห็นได้ดีสักที"* ก็เพราะคุณยังทำดีไม่มากพอ

ก็คุณไปก่อ **"กรรม"** ทำ **"บาป"** มามาก ตั้งแต่เมื่อไรก็ไม่รู้ ก็ต้องออกฤทธิ์แต่ **"บาป"** ให้ทุกข์ร้อนอยู่ร่ำไป โน่นแน่ะแน่ๆ แต่ชาติปางก่อน แต่ละคนๆได้ก่อ **"กรรม"** ทำบาปทุจริตอกุศลเอาไว้ไม่มากก็น้อย แม้แต่อาตมา แม้แต่ **พระพุทธเจ้า**

ผู้ใดรู้จัก "กรรม" รู้จักกิริยากาย-วาจา-ใจ โดยเฉพาะรู้ถึง "จิตวิญญาณ" มี "กรรม" อะไรเกิดอยู่ ก็แบ่งแยกออก รู้ชั่ว-รู้ดี, รู้กุศล-รู้อกุศล *(ธัมมวิจัย)*

รู้ว่า ***"กรรมชั่ว"*** *เราต้องละเว้นจริงๆ ส่วน* ***"กรรมดี"*** *อันใดเป็นกุศลดีงาม ยิ่ง*

ต้องทำมากๆ ให้แข็งแรงมั่นคง มีคุณภาพสูงๆ ชีวิตก็มีแต่ความเจริญทิศเดียว

พวกเราทุกคนสามารถ **เปลี่ยนแปลงชีวิตของเราเองให้ดียิ่งๆ ขึ้นได้** ด้วย ...**กายกรรม-วจีกรรม** อันเป็นพฤติกรรมของมนุษย์ ซึ่งมาจาก **"มโน"** นั่นคือ *มาจาก...ใจเราสั่ง ใจเราเป็นตัวบงการ ใจเราเป็นประธาน ใจเราเป็นตัวต้นเหตุทั้งสิ้น*

"มโนปุพพังคมา ธัมมา มโนเสฏฐา มโนมยา" ก็คือ *"ทุกสิ่งที่เจริญขึ้น-ประเสริฐขึ้น ล้วนสำเร็จได้ด้วยใจ"*

"กรรมวิบาก" เป็นเรื่องอจินไตย อธิบายได้ยากมาก ก็อธิบายเท่าที่อธิบายได้ เพื่อให้เข้าใจ ให้รู้จัก **"กรรมวิบาก"** จะได้รีบเร่งสร้างบุญเสียสละ เพราะ**ตายไปแล้วก็ยังมี "กรรมวิบาก"** ต่อไปใน **สังสารวัฏ** อีกยาวนาน *(ชีวิตเกิดตายแค่ชาติเดียว...สั้นไป)*

และ **"วิญญาณ" ก็ไปตาม "กรรมวิบาก"** ไปไหนก็ไปเองเดี่ยวๆ อยู่โดดๆ *(เอกจรัง)* ไม่มีรูปร่าง *(อสรีรัง)* ไม่มีที่สิ้นสุด-ไม่มีขอบเขตขีดขั้น-ไปได้หมด *(อนันตัง สัพพโตปภัง)* ไปได้ไกล *(ทูรังคมัง)* มนุษย์อวกาศยังไปได้ไม่ไกลเท่า โลกลูกนี้แตกดับ **"วิญญาณ"** ยังไม่ **"ปรินิพพาน"** ก็ไปเกิดต่อที่อื่นใหม่ตาม **"วิบาก"** ของตน ลงนรก-ขึ้นสวรรค์ ตาม **"กรรม"** ที่แท้จริง **"จิตวิญญาณ"** ที่ตายแล้ว ถ้าทุกข์-ก็ทุกข์จริง สุข-ก็สุขจริง เป็นโลกส่วนตัวของ **"จิตวิญญาณ"** เท่านั้น จะไปร้องให้ใครช่วยไม่ได้

"ศาสนาพุทธ" ไม่มีการล้างบาป "บุญ-บาป" ต้องเป็นของเราไปทุกภพชาติ

จนกว่าจะ **"ปรินิพพาน"** นั่นแหละ หมายความว่า *"จนกว่าจะสามารถทำให้ตนเองตาย...แล้วก็ขาดสูญ-พินาศ-ไม่เกิดอีก"* จะต้องตายจบสิ้นสุดอย่างนั้น !

ผู้ที่เป็น **"พระอรหันต์"** มี **"อรหัตตผล"** ในตนอย่างแท้จริง ไม่ประสงค์ต่อภพ-ต่อภูมิ ก็สามารถ **"ตาย"** อย่างพินาศขาดสูญได้ *(ปรินิพพาน)*

แต่อย่าไปกล่าวว่า *"พระอรหันต์ ตายแล้ว จะต้องขาดสูญ จะต้องพินาศ จะต้องไม่เกิดอีก อย่าไปกล่าวเช่นนั้น เพราะเป็นการกล่าวตู่คำสอน"*

"พระพุทธเจ้า" ไม่ได้สอนว่า *"พระขีณาสพ หรือพระอรหันต์ตายแล้วย่อมขาดสูญ ย่อมพินาศไม่เกิดอีก"* **ท่านไม่สอนเช่นนั้น**

เพราะยังไม่แน่ "พระอรหันต์" บางองค์ อาจจะยังไม่ขาดสูญ อาจจะเกิดอีก นี้เป็นเรื่องลึกซึ้ง ทางเถรวาทศึกษาไม่สมบูรณ์ แต่ที่อาตมากล่าวนี้ เป็นคำสอนของ **เถรวาท** ใน **ยมกสูตร** จาก **พระไตรปิฎก** โดยแท้จริง

และประเด็นนี้ ก็ยังเป็นประเด็นที่ขัดแย้งกันอยู่ ในวงการศาสนา

✪ ประโยชน์ตน-ประโยชน์ท่าน (อาริยมรรค ๘)

ชาวพุทธพากันเข้าใจผิดคิดว่า *"ผู้ที่บรรลุธรรมเป็นพระอาริยะ จะต้องเป็นผู้ที่อยู่ป่า-เขา-ถ้ำ นั่งหลับตา-สงบ-ไม่รู้-ไม่เห็น-ไม่เกี่ยวข้องอะไรๆ เลย"*

โดยสัจจะความจริงแท้แล้ว คนเช่นนั้นแหละ คือ *"คนที่ไม่มีคุณค่า ไม่เป็นประโยชน์ในสังคม หรือต่ออะไรๆ ใครๆ ในโลกเลย"* ลัทธิความเชื่อ หรือความเห็นอย่างนี้ เป็นความเห็นที่เข้าใจผิด และมีอยู่ดาษดื่นมากมาย

อาตมาขอยืนยันว่า ***ศาสนาพุทธ เป็นศาสนาที่สอนให้คนมี "ประโยชน์ตน" และ "ประโยชน์ท่าน" ไปพร้อมๆ กัน ด้วยความไม่ประมาท***

"ประโยชน์ตน" ก็คือ ***"ตัวเราสามารถลดละกิเลสของตัวเองได้จริง"***

"ประโยชน์ท่าน" ก็คือ ***"สร้างสรรสิ่งที่เป็นกุศล แล้วเสียสละให้ไปให้หมด"***

ยิ่งลดละ **"กิเลส"** ถอนอนุสัยอาสวะได้หมดสิ้น เป็น **"พระอรหันต์"** ก็ยิ่งเป็นประโยชน์สูงสุดยอด นี้เป็นประโยชน์ยิ่งใหญ่อย่างยอด เป็น **"ปรมัตถประโยชน์"**

ดังนั้น **"ประโยชน์ตน"** จึงไม่ได้หมายความว่า *"ลดละกิเลสอย่างเดียว ที่เป็นประโยชน์ตน"* ต้องมี **"มรรคองค์ ๘"** ร่วมด้วย ซึ่งเป็นแนวทางการปฏิบัติ ที่นำพาไปถึง **"พระนิพพาน"** นั่นเอง ต้องรวมถึงการมีความรู้ มีความสามารถ มีสมรรถนะสร้างสรร กอบก่อ ทำกิจการงาน เป็น **"สัมมากัมมันตะ"** เป็น **"สัมมาอาชีวะ"**

"พระพุทธเจ้า" ตรัสสอนไว้ชัดเจนใน "มหาจัตตารีสกสูตร"

การปฏิบัติธรรม ต้องมีการนึกคิด มีการพูด-การกระทำ มีอาชีพ เป็นสัมมาอยู่ในหลัก "มรรคองค์ ๘" คือ การปฏิบัติ **"มรรคทั้ง ๗"** จะเป็นปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ตั้งแต่ ***"สัมมาทิฏฐิ-สัมมาสังกัปปะ-สัมมาวาจา-สัมมากัมมันตะ-สัมมาอาชีวะ-สัมมาวายามะ-สัมมาสติ"*** แล้วจะสั่งสมสังเคราะห์กันเกิดเป็นผลของ **"สมาธิพุทธ"** เรียกว่า **"อาริโยสัมมาสมาธิ"** คือ **"สมาธิของพระอาริยะ"** เป็นสมาธิพิเศษที่ **"พระพุทธเจ้า" ทรงค้นพบ ไม่ใช่ "สมาธิ" ทั่วไป** *(ที่นั่งหลับตาสะกดจิต)* แล้วจะเกิดผลเป็น **"สัมมาญาณ-สัมมาวิมุติ"** ที่แท้จริงของ **"ศาสนาพุทธ"** *(มรรค ๘ ผล ๒)*

เมื่อ **ลดละ "กิเลส" ได้จริง** ก็ยิ่งคิดได้ดี และยิ่งมี **"โลกวิทู"** คือ *"รู้โลกได้กว้างขวาง ก็ยิ่งรู้แยกแยะแบ่งความแตกต่างของ **'จิต'** ได้ลึกซึ้ง"*

เกิด **"ญาณทัสสนวิเศษ"** เห็นเอง เป็น **"ปัจจัตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหิ"** ไม่ว่าจะเป็น **"กิเลส"** สายไหน *(ราคะ-โลภะ-โทสะ-โมหะ)* ก็สามารถแยกตระกูลออกได้

ชีวิตของคนเรา จะต้องปฏิบัติธรรมให้ถูก "ทางเอก-ทางวิเศษ"

"มรรคองค์ ๘" เป็นทางประเสริฐ และเป็นทางเอกทางเดียว ไม่มีทางอื่น *(เอเสวมัคโค นัตถัญโญ)* **ที่จะทำให้ชีวิตเรามีคุณค่า มีประโยชน์ได้อย่างสูงสุด**

ไม่ใช่อย่างที่พูดกันว่า *"ทางไปนิพพานมีหลายทาง"* ซึ่งค้านแย้งกับคำสอน

และ "อาริยมรรค" จะบริสุทธิ์ได้ ก็ต้องขจัดทั้ง ๕ อย่างนี้ ออกไป

๑. **เสพนิทรา** ติดรสการนอน การหยุด การเฉย การว่าง *(รสนิยมของฤาษี)*

๒. **เสพตันหิ** ความเกียจคร้าน

๓. **เสพวิชัมภิกา** ขี้เกียจจนขี้นขน คือ ขี้เกียจจนเป็นเดรัจฉานแล้ว

๔. **อรติ** ความไม่ยินดี

๕. **เจตโส จ ลีนัตตัง** จิตใจหดหู่ เศร้าหมอง

✪ "บารมี ๑๐" ก็คือ การให้ไปให้หมด

"ศาสนาพุทธ" สอนไม่ให้ยึดดี ไม่ให้ยึดเป็นตัวเป็นตน จึงสุดยอดจริงๆ

เพราะ *คนเราจะให้ไปให้หมด วางให้หมด ปล่อยให้หมด สละให้หมด ไม่เหลืออะไรไว้เป็นเรา-เป็นของเรา คือ สุดยอดไม่เอาอะไรเลย หมดตัวตน หมดความยึดถือเป็นเรา-ของเรา (อนัตตา-สุญญตา)* **ไม่ใช่เรื่องทำกันได้ง่ายๆ**

ฉะนั้น **"กรรมดี" ก็เป็นเพียงเครื่องอาศัย ไม่ใช่ของตัวของตน** *(ปฏินิสสัคคะ)*

"บารมี ๑๐ ทัศ" นั้น ขึ้นต้นด้วย "ทาน"

ส่วน **"บารมี"** ข้ออื่นๆ ก็เป็นเครื่องดำเนินไป เพื่อให้เกิด **"การทาน"** ทั้งสิ้น

๑. **ทาน** ก็คือ *ทำแล้ว สร้างแล้ว ก็ให้ไปหมด ไม่เอาไว้*

๒. **ศีล** ก็คือ *การปฏิบัติขัดเกลา เพื่อให้ เพื่อล้าง เพื่อละออก*

๓. **เนกขัมมะ** ก็คือ *การออกจากโลกีย์-โลกธรรม-กาม-พยาบาท-โลภ-โกรธ-หลง* **"เนกขัมมะสูงสุด"** *ก็คือ* ***"ปล่อยออกหมดทุกอย่าง ให้จนไม่เหลืออะไร"***

๔. **ปัญญา** ก็คือ *ความรู้เพื่อการสร้างบารมีทั้งหมดนี้*

๕. **วิริยะ** ก็คือ *การพากเพียรเอาออก-สละออก-สลัดออก*

๖. **ขันติ** ก็คือ *ต้องอดทนในการสละออก (เพราะต้องฝืนใจ ทำไม่ได้ง่ายๆ)*

๗. **สัจจะ** ก็คือ *ส่วนเสริม ที่ต้องเอาจริง ในการให้ ในการทาน*

๘. **อธิษฐาน** ก็คือ *ต้องรู้ฐานะของตัวเองเสมอๆ ต้องตั้งใจให้เจริญขึ้นๆ มี*

ดีเขยิบขึ้นเรื่อยๆ ทุกวินาที ทุกขณะต้องเจริญขึ้น ไม่หยุดอยู่

๙. เมตตา ก็คือ *การให้-การช่วยเหลือ ด้วยจิตยินดีมีมิตรไมตรี*

๑๐. อุเบกขา ก็คือ *การให้สูงสุด ว่าง วาง หมดความยึดถือเป็นเรา-ของเรา*

เมื่อ "ทาน" จนบรรลุสูงสุด ชีวิตที่ยังไม่ "ปรินิพพาน" ก็จะมี "เมตตา" และ "อุเบกขา" เป็นฐานอาศัยของตน ส่วน "ทาน" เป็นพฤติกรรมที่ทำอยู่ตลอดชีวิต

ผู้ที่จบกิจแล้ว-รู้จักวางแล้ว ก็คือ ผู้ที่ **"ทาน"** ถึงขั้น **"นิพพาน"** ก็ไม่ยึดแล้ว คือ *"ผู้ที่เป็น **พระเจ้าแท้** หรือผู้มี **พรหมวิหาร ๔** มีแต่พฤติกรรมแห่ง **ทาน** ด้วย **เมตตา** มี **อุเบกขา** (รูปฌานที่ ๔) เป็นเหตุให้สติบริสุทธิ์อยู่ เป็นฐานอาศัยใช้งาน"*

"พระอรหันต์" จึงคือ คนที่มีแต่ "ทำทาน" ตลอดเวลา แล้วมี **"อุเบกขาวิหาร** หรือ **สุญญตวิหาร"** เป็นฐานอาศัยในจิต...เฉย-ว่าง-วาง-ปล่อย-กลาง

"พระอรหันต์" ที่ต่อภพต่อชาติอีก ก็เพื่อทำทาน เพื่อเป็นพระเจ้าที่ยิ่งใหญ่ เป็นผู้รื้อขนสัตว์ **มี "เมตตา-กรุณา-มุทิตา-อุเบกขา"** ปรารถนาให้ผู้คนพ้นทุกข์ แล้วก็ลงมือกรุณาช่วยให้พ้นทุกข์ ยินดีกับผลดีนั้นๆ แล้วก็วาง **"อุเบกขา"**

ที่สุดของชีวิตมนุษย์ จึงเกิดมาเพื่อสั่งสม **"กรรมดี"** เลิก **"กรรมชั่ว"** แล้วก็ให้ไปให้หมด คือ ปล่อยวาง-สละออก-เนกขัมมะ-จาคะ-ทานให้ไปหมด-ไม่เอาไว้

เชื่อหรือไม่ ? ว่า "สิ่งที่เราให้ไป" ก็คือ "สิ่งที่เราได้มา" !

แม้เราทำดีในที่ลับ-เสียสละให้ไป คนอื่นไม่รู้-ไม่เห็นด้วย เราก็รู้อยู่-เห็นอยู่ว่า *"เราเป็นคนทำ **ยิ่งมีปัญญา 'รู้ดี-รู้ชั่ว' อย่างลึกซึ้ง** เราก็วินิจฉัยทำแต่ **"กุศล"** ได้แล้วก็ **ทำดี-ทำกุศล** ได้อย่างถูกต้อง นั่นก็คือ **การยังกุศลให้ถึงพร้อม**"*

✪ วัตถุทาน อภัยทาน ธรรมทาน

"วัตถุทาน-อภัยทาน-ธรรมทาน" ไม่ได้แยกจากกัน อยู่ด้วยกัน เป็นองค์รวมเหมือน "ศีล-สมาธิ-ปัญญา" ก็ไม่ได้แยกจากกัน

"วัตถุทาน" ก็คือ ***"เรามีวัตถุสิ่งของอะไร ก็แจกๆ ให้ไป ก็เป็นโลกียกุศลของเราจริงๆ"*** นอกจากทานวัตถุข้าวของแล้ว **"แรงงาน"** ก็ยังเป็น **"วัตถุทาน"**

พร้อมๆ กับการให้วัตถุ ก็ต้องมี **"อภัยทาน"** ด้วย เพราะถ้า **การให้ ยังมีโลภ** อยู่-ยังแลกเปลี่ยน-ยังยึดไว้ในใจอยู่เป็นของเราทำ ก็ยังเป็น **ภัย** ไม่ใช่ **"อภัยทาน"** ยังเป็นภัยต่อตน-ต่อผู้อื่นอยู่ ก็คือ ***"ยังเป็นกิเลสสมโลภอยู่"***

"โลภ-โกรธ-หลง" เป็น "ภัย" ของตน และผู้อื่น

ต้องลด **"โลภ-โกรธ-หลง"** จึงจะ**"อภัย"** ต้องทำจริงๆ วางใจ ปล่อยใจ อย่ายึดติด...โกรธ-เคือง-พยาบาท-แค้น หรือโลภยึดเป็นเราของเราอยู่

ทาน วัตถุ-แรงงาน ก็ต้องมี **"อภัยทาน"** ซ้อนเสมอ จึงจะเข้าหา **"ธรรมทาน"**

"ธรรมทาน" ยอดสุด ก็คือ *"มีวัตถุข้าวของก็สละออกหมด จนไม่มีวัตถุอะไรจะให้แล้ว จึงให้สิ่งที่ยิ่งกว่าวัตถุ นั้นคือ การสละออกสิ่งที่เป็นธรรมะ"*

แต่การพิมพ์หนังสือธรรมะแจก **ไม่ใช่"ธรรมทาน" นะ เป็นแค่ "วัตถุทาน"**

"วัตถุทาน" ที่จะเป็นบุญกุศล เป็นวิบากบุญของเราจริงๆ ต้องมีองค์ประกอบ

๑. วัตถุ ที่ได้รับมรดกมา เป็น "กุศลวิบาก" ของเราเอง

๒. วัตถุ ที่เราทำเอง ลงแรง ออกแรง มีสมรรถนะความสามารถสร้างสรรจากหยาดเหงื่อแรงงานโดยสุจริต **เป็นสิทธิของเรา** ก็เป็นทานของเราที่ได้เต็มๆ แท้ๆ

๓. แรงงาน ด้วยการออกแรงทำงานให้แก่ผู้อื่น ก็คือ ***การทานแท้ๆ*** *ที่ได้กุศลโลกียะ **"วัตถุทาน"** ทันที อย่างชัดเจน-จริงจัง-แน่ชัด-แท้เที่ยงที่สุด ไม่ต้องสอบทาน*

"แรงงาน" ที่เป็น **"งานกุศล"** อันสุจริตอย่างยุติธรรม เป็น **"วัตถุทาน"** ของผู้เสียสละออกแรงจริงๆ สดๆ แท้ๆ ที่ได้ช่วยทำงาน-ได้ช่วยสร้างงาน แล้วก็ให้ไปหมด ไม่สะสม ก็ยิ่งเป็นความดี เป็นกุศลกรรม เป็นกุศลวิบาก

การให้ทานวัตถุไปแล้ว ถ้าใจเราได้ลดโลภ-ไม่เอา-ไม่แลกคืน-ไม่จดจำ ก็ได้ทานทั้งวัตถุ ได้ทานทั้งสิ่งที่เป็นภัยต่อตนและผู้อื่น มีทั้งกรรมกิริยาภายนอก คือ ได้ทำทานวัตถุ-แรงงาน และได้ปฏิบัติธรรมอ่านใจ-รู้ใจ อ่านกายในกาย-เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม วิเคราะห์วิจัยอารมณ์เวทนา-จิต-เจตสิกของเรา

รู้เวทนาในเวทนา ก็คือ *รู้อารมณ์ต่างๆ แยกได้ถึง ๑๐๘ เวทนา แยกออกเป็น **"เนกขัมมะ"** กับ **"เคหสิตะ"** นี่แหละสำคัญ*

รู้จิตในจิต ก็คือ **"เจโตปริยญาณ ๑๖"** รู้ว่า *"จิตมี **ราคะ-โทสะ-โมหะ** เป็น **สังขิตตัง** (หดหู่) หรือ **วิกขิตตัง** (ฟุ้งซ่าน) ก็ได้ปฏิบัติลดละลงไปเป็น **วีตราคะ-วีตโทสะ-วีตโมหะ** ต้องทำให้ได้อย่างชัดเจนมั่นคงเป็น **มหัคคตะ** (จิตเจริญขึ้น)"*

รู้ธรรมในธรรม คือ รู้ระดับ **จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน-ปรมัตถธรรม** *(อัตถ = ประโยชน์-ผล-เนื้อหา)* แยกอารมณ์ได้ จิตอย่างนี้เป็น **"เนกขัมมะ"** เป็นการปลดปล่อย-เอาออก-ทาน-ให้-ไม่เอา-วางจริงๆ จากการติดอยู่-ยึดอยู่ เป็น **"โอฬาริกอัตตา"**

จนถึง **"อรูปอัตตา"** ก็ต้องอ่านอาการเหล่านั้น ให้ออกจริงๆ

แม้สุดท้ายได้นิพพาน ก็ไม่ให้ยึดจิตสะอาดบริสุทธิ์ หรือนิพพาน ต้องทานอีก เป็น "ธรรมทาน" คือ "อย่ายึดเป็นเราของเรา" เพราะจะเป็นมานะ-ถือดี-ยึดดี

กระบวนการทานทั้งหลาย "ธรรมทาน" ชนะการทานทั้งปวง ค่าสูงราคาแพง

อาตมาก็แน่ใจว่า *"ได้แสดงสัจธรรม ไม่แสดงอสัจธรรมเป็นอันขาด"*

อาตมาก็มี **"ธรรมทาน"** มี **บุญ** อย่างนี้ ซับซ้อนเป็นบุญสูงขึ้นไปตามขั้นตอนอยู่ตลอดเวลา ถ้าอาตมาจะทำงาน **"โพธิสัตว์"** อีก ต่อชีวิตเกิดอีก เปลี่ยนขันธ์ใหม่ มีฐานะ-มีภูมิ...ที่ดีขึ้นเหนือกว่าเก่าอีก แล้วอาตมาจะต้องไปกลัวอะไรกับชาติหน้า

อาตมาถ่ายทอดให้ได้ ก็แค่ "ธรรมเทศนามัย" ได้แต่...ชี้ทาง-บอก-สอน

"ธรรมเทศนา" เป็น **"ธรรมทาน"** เบื้องต้นๆ ตื้นๆ ที่หยาบเป็นรูปธรรมเท่านั้นเอง ความจริงแล้วยัง **ไม่ใช่ "ธรรมทาน" แท้ๆ** ไม่ต่างจากการที่เราพิมพ์หนังสือธรรมะแจก **การให้คำสอนก็เหมือน "วัตถุทาน" ที่เป็น "วจีกรรม"**

"ธรรมเทศนา" ของเราจะเป็น **"ธรรมทาน"** หรือไม่ ? *อยู่ที่เราต้องไปสร้าง **"ธรรม"** ให้แก่ตัวเอง ให้ตัวเองมี **"ธรรม"** เกิดขึ้นในตนจริงๆ จึงจะ **"ทาน"** ได้*

ถ้ายังไม่มี **"ธรรม"** ของตัวเอง แล้วจะเอาอะไรไป **"ทาน"**

ฟังเทศน์ หรืออ่านหนังสือธรรมะแล้ว ต้องเอาไปทำ-เอาไปประพฤติ-ประกอบก่อกรรมขึ้นมา จนเกิด **วิราคานุปัสสี** กิเลสลดลงเรื่อย จน **นิโรธานุปัสสี** จนบรรลุธรรมตามคำสอน-ตามธรรมะ ที่ได้ฟัง-ได้อ่าน *(สาวก=ผู้ฟัง)*

"ธรรมทาน" สุดท้าย จึงต้องมี "ธรรม" ก่อน ถึงจะ "ธรรมทาน" ได้

ในโลกนี้ไม่มีอะไรเลย นอกจาก "การทำทาน-การเสียสละ" เท่านั้น

ศาสนาทุกศาสนา จึงสอนให้คนมีพฤติกรรมแห่ง **"การเสียสละ-การทาน"** ทั้งสิ้น ซึ่งเป็นคุณค่าที่แท้จริงของมนุษย์ เป็นสุดยอดของศาสนาแห่งมนุษย์

ศาสนาพระเจ้า มีมากกว่าพุทธ เห็นง่าย รู้ง่าย และทำได้ง่ายกว่า ไม่ซับซ้อน แต่ไม่มีศาสนาใด ที่จะมี **"ปรมัตถธรรม"** สูงสุดเหมือน **"ศาสนาพุทธ"**

ศาสนาพุทธ เสียสละสุดยอด มี "ธรรมทาน" ถึงขั้น...น มัญญติ ถึงขั้น...มะมะ

คือ **"ไม่สำคัญมั่นหมาย"** *(น มัญญติ)* **ว่า "เป็นเรา-ของเรา"** *(มะมะ, มมัง)*

"น มัญญติ" แปลว่า ***"ไม่สำคัญมั่นหมาย ไม่ติดยึดลึกละเอียดลงไปถึงขั้นสุดยอดในสิ่งสุดท้าย ก็ไม่ยึดเป็นเรา"*** ทาน-ปล่อย-ให้ เป็น **"ธรรมทาน"** แท้ๆ

"ทาน" แม้แต่ **"นิพพาน"** **ก็ไม่ยึดมั่นถือมั่นว่า "เป็นเรา-ของเรา"** **"พระอรหันต์"** จึงสร้างสรรเกื้อกูลช่วยมนุษย์อยู่ แม้แต่มี **"นิพพาน"** ก็ยังต้องทำ **"ทาน"** นี่คือ **"ธรรมทาน" ขั้นสูงสุดยอด**

✪ เมตตา มิตร ไมตรี

เกิดมาเป็นคน คนทุกคนก็ต้องมีหน้าที่ประกอบกิจการงานหาเลี้ยงชีพตน "ความรู้" ในกิจการงานทำมาหากิน ยังไม่มีคุณค่าสูงส่งเท่า "ความรู้" ในเรื่องของ "จิตวิญญาณ-ศีลธรรม-ชีวิตอันประเสริฐ" สิ่งเหล่านี้เป็น "ความรู้" ที่ลึกซึ้งดีงาม

และในวิถีความเป็นชีวิตคน คนทุกคนก็จะต้องมีองค์ประกอบของ "เมตตา-มิตร-ไมตรี" ทั้ง ๓ คำ นี้ มาจากรากศัพท์อันเดียวกัน

อาตมาสอนและแนะนำให้...ประพฤติปฏิบัติตามหลัก "สาราณียธรรม ๖"

*[**สาราณียธรรม ๖** ธรรมอันเป็นที่ตั้งแห่งการระลึกถึง คือ ๑.กายกรรม-**เมตตา** ๒.วจีกรรม-**เมตตา** ๓.มโนกรรม-**เมตตา** ๔.แบ่งปันลาภ (ลาภธัมมิกา) ๕.ศีลเสมอกัน (สีลสามัญญตา) ๖.ความเห็นเสมอกัน (ทิฏฐิสามัญญตา) ...พระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๘]*

ใน **"กรรมกิริยา ๓"** *(กาย-วาจา-ใจ)* **ต้องมีลักษณะที่พอเหมาะด้วย "เมตตา"** เพราะองค์ประกอบต่างๆไม่เที่ยง แต่ละบุคคล แต่ละกาล ก็ไม่ตายตัว เราต้องรู้ตัวเอง แล้วฝึกหัดให้เป็นคนที่ละเอียดลออ...มีปฏิภาณ-ปัญญา-ไหวพริบ ประมาณ **"ความเมตตา"** ให้ถูกเป้าหมายประโยชน์เนื้อแท้

การเป็น **"สัตบุรุษ"** จึงต้องรู้จักเข้าหาหมู่กลุ่มบุคคล ฝึกเรียนรู้จากบุคคลตลอดเวลา มีศีล มีวินัย มีการปรุงแต่ง **"ความเมตตา"** ให้ได้สัดส่วนพอเหมาะ

"สัตบุรุษ" ต้องมีองค์แห่ง **"ธรรมกถึก"** เป็นผู้แกล้วกล้าอาจหาญแสดงธรรม คนก็จะรู้จักและได้รับศรัทธาเอง ต้องสร้าง **"ศรัทธา"** ให้มีลักษณะ ๑๐ ประการ

*[**ศรัทธา ๑๐** คือ ธรรม ๑๐ ประการที่ก่อให้เกิดความเลื่อมใส ๑.มีศรัทธา ๒.มีศีล ๓.เป็นพหูสุต ๔.เป็นพระธรรมกถึก ๕.เข้าสู่บริษัท ๖.แกล้วกล้าแสดงธรรมแก่บริษัท ๗.ทรงวินัย ๘.อยู่ป่าเป็นวัตร ๙.ได้ฌาน ๔ ๑๐.แจ้งในเจโตวิมุติ-ปัญญาวิมุติ อันหาอาสวะมิได้ ...พระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๘]*

การไปนั่งหลับหูหลับตาอยู่ในป่าเขาถ้ำ เพื่อจะเป็น **"อาริยะ"** เป็น **"สัตบุรุษ"** มี **"สัปปุริสธรรม"** จึงไม่มีทางเป็นไปได้เลย เรื่องนี้สำคัญมากๆ นะ !!!

คนที่มี "คุณธรรม" เป็นผู้ไม่โลภ-ไม่โกรธ-ไม่หลง ขยันหมั่นเพียร-สร้างสรร-เสียสละ-เกื้อกูล รู้จัก "สัปปุริสธรรม" ก็คือ *"รู้จักการประมาณให้พอเหมาะ ให้ได้*

สัดส่วนพอดี ควรจะมี 'เมตตา' ขนาดไหน-อย่างไร ก็รู้ประมาณได้ดี"

บางที-บางครั้ง **"ความเมตตา"** ก็ต้องเด็ดขาด บางคนมีกิริยา **เมตตาอ่อนโยน** *แต่ดูแล้วอ้อนแอ้นหน่อมแน้มอ่อนเกินไป ก็ไม่มีพลัง-ไม่มีประโยชน์* บางคน **เมตตา** *แต่ก็ดูแข็งๆ เป็นจริตที่ยังดัดไม่เสร็จ ยังไม่ดี ก็ดูแล้วดัดจริต*

กว่าจะลงตัวเหมาะสมได้สัดส่วนที่ดี ต้องมี **"สัปปุริสธรรม"** อย่างดีจริงๆ ต้องรู้กรรมกิริยาที่จะใช้...จะแข็ง-จะอ่อน ก็ให้ดูดี ก็จะเกิดพลัง **"ความเมตตา"**

"พลังจิตวิญญาณเมตตา" ไม่ใช่ลักษณะใช้อำนาจ-เบ่งกด-ข่มขี่ ให้คนกลัว "เมตตา" ต้องไม่กระด้าง-ไม่บาดเจ็บ-ไม่รุนแรง-เกื้อกูล-เผื่อแผ่-ช่วยเหลือ-เสียสละ -มีน้ำใจ-มีคุณค่า-มีประโยชน์-มีบุญคุณ คนอื่นๆ พึ่งพาได้ด้วยวัตถุ ถ้าไม่มีวัตถุที่จะสละให้แล้ว ก็ใช้แรงงาน-ความรู้-ความสามารถช่วยเหลือ คนเขาก็จะศรัทธา

"เมตตาบารมี" เป็นตัวการงาน ที่มีองค์ประกอบของ "บารมี ๑๐ ทัศ" ไล่ไปจนถึงข้อสุดท้าย "อุเบกขาบารมี" ก็เป็น "วิหารธรรม" เป็นฐานพัก -อาศัย-เฉย-วาง-หยุด-สงบ-สันติ เป็นลักษณะไม่มีปฏิกิริยา

"เมตตา" *เป็นจิตใจที่มีความปรารถนาดี ต้องการให้ผู้อื่นพ้นทุกข์ เป็นตัวนำของ **"จิต"** เป็นตัวงานที่ต้องเกิดก่อน แล้วพฤติกรรมที่ดีงามต่างๆ จะเกิดตามมา*

"กรุณา" *ก็ตามมา คือ ลงมือช่วยจนสำเร็จ*

"มุทิตา" *ช่วยได้แล้ว ก็ยินดีที่ได้ช่วยเขาให้พ้นทุกข์*

"อุเบกขา" *ก็รู้จบ-หยุด-วางจิต-วางใจ...เป็น*

กรรมกิริยาของ "เมตตา" จึง "ประเสริฐสุด" *(พรหมวิหาร ๔)*
"เมตตา" เป็นวิธีการสำคัญ ที่จะนำไปสู่ "สันติภาพ" ได้

✪ อย่าประมาท

วันนี้ *(๑๗ พ.ค. ๒๔)* **เรามาร่วมชุมนุมกัน เพื่อแซ่ซร้องเปิดเผยประกาศสัจธรรมที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรัสรู้ ให้กระจายเผยแพร่ ให้ย้ำยืนยัน**

ยังมีอีกหลายสิ่ง-หลายอย่าง-มากอย่างเหลือเกิน ที่ควรรู้-ควรเห็น ในความละเอียดลึกซึ้งของ **"พระพุทธเจ้า"** ที่ยังไม่ได้พูดถึง ที่พูด-ที่กล่าว **"สัจธรรม"** เหล่านี้ อาตมาก็ไม่ได้หยิบยกเอาตำราของใคร-อาจารย์ไหนมากล่าว **"ความรู้" ต่างๆ เกิดจาก "ญาณทัสสนะ" ของอาตมาเอง** ซึ่งอาตมาต้องเห็นจริง-เป็นจริง-ถึงจริง

อาตมาเป็นผู้ศึกษาน้อยทั้งทางโลก และทางธรรม อาตมาเป็นผู้ไม่มีเบื้องหลังการศึกษาธรรมะมาก่อน คนในสังคมไทย จึงไม่ค่อยเชื่อถือ

อาตมารู้สึกเห็นใจ...คนที่ดูถูกอาตมา-ประมาทอาตมา เพราะอาตมาในชาตินี้ไม่มีครูบาอาจารย์ในทางธรรม ไม่เคยเรียนธรรมะจากอาจารย์รูปใด

ตอนปฏิบัติธรรมอาตมาเคยไปนั่งยกมืออยู่กับอาจารย์แป้น *(จากสุพรรณ)* แล้วไปเห็นอาจารย์ทำอะไรอย่างหนึ่งไม่เข้าเรื่อง...ก็ไม่เอาด้วย แล้วก็ไปดูสำนักนั้น-สำนักนี้...ปฏิบัติอย่างไรเท่านั้น จึงไม่เคยเป็นลูกศิษย์ใครในชีวิตนี้

และ "ความรู้...ที่รู้" อาตมาก็ "รู้" ไม่เหมือนเขา !
ที่ "รู้" ไม่เหมือนเขานี้แหละ พวกคุณควรฟังบ้าง !

เพราะสิ่งที่พวกคุณรู้อยู่เก่า **ถ้าดี-ถูกต้อง-เป็น "สัมมาทิฏฐิ" ปฏิบัติ ๗ ปี** เท่านั้น **ต้องได้มรรค-ได้ผล...เป็น "พระอรหันต์"** ตามที่ **"พระพุทธเจ้า"** ตรัสท้าไว้

๗ ปี ปฏิบัติธรรม ที่เป็น **"สัมมาทิฏฐิ"** อย่างจริงจัง
ถ้าไม่บรรลุ **"อรหันต์"** ก็ต้องได้ **"อนาคามี"**

ถ้าไม่บรรลุอะไร เชื่อเถอะรู้ไม่ถูก ปฏิบัติไม่เป็นสัมมา ก็ไปไม่รอดหรอก !

"ศาสนาพุทธ" ไม่ใช่ศาสนาตื้นเขิน ชั้นประถม ชั้นอนุบาล มีการเรียนรู้ไป ตามลำดับต้น-กลาง-ปลาย อย่างเรียบร้อยราบรื่นแท้จริง อย่าไปตัดลัดเลอะเทอะ

"ธรรมะของพระพุทธเจ้า" เป็นธรรมะที่ละเอียดสุขุมประณีต เป็นเรื่อง เป็นฐานะของผู้มีปัญญาเท่านั้น จึงจะปฏิบัติเรียนรู้ถึงที่สุดได้ ไม่ใช่เรื่องของผู้ไม่มีปัญญา

ถ้าไม่มีปัญญาแล้วไซร้ ยากลำบากที่จะบรรลุธรรมของ**"พระพุทธเจ้า"**

ก็ขอให้ท่านสาธุชนทั้งหลาย "<u>อย่าประมาทเลย</u>" ได้ธรรมะเล็กๆ น้อยๆ ก็อย่าเพิ่งหลงตัว อย่าอวดดี-อวดได้ อย่านึกว่าตัวเองได้ของดีแล้ว

"มานะทิฏฐิ" นั้น ร้ายแรงนัก **เป็นสังโยชน์เบื้องสูง** *(อุธัมภาคิยสังโยชน์)* ไม่ใช่สังโยชน์เบื้องต่ำ *(โอรัมภาคิยสังโยชน์)* เป็นสังโยชน์ที่ลึกซึ้งรู้ตัวรู้ตนได้ยาก

"พระอนาคามี" ยังมีกิเลส **"มานะ"** ไม่มากนัก ขนาด **"อนาคามี"** ยังมี **"มานะ"** เหลืออยู่ ป่วยการกล่าวถึงคนระดับต่ำ **"มานะ"** ก็ต้องใหญ่มากขึ้นเป็นธรรมดา

ก็ขอให้ระมัดระวังตน อย่าอวดดี-อวดได้-อวดเป็น...เร็วนัก ขอให้ทบทวนแล้ว-ทบทวนอีก ซ้อนแล้ว-ซ้อนอีก สุขุมแล้ว-สุขุมอีก จึงจะถึงที่สุดได้

<u>ขอให้</u><u>ทุกคนได้พึงเพียร ได้ประสบธรรมกันถ้วนทั่วทุกตัวบุคคลเทอญ</u>

✪ อภิวัฒน์ (อภิ=ยิ่ง, วัฒนะ=เจริญ)

โลกร้อนแรง เลวร้าย และเดือดร้อน ยิ่งขึ้นทุกวัน ผู้ตื่นแล้ว-ผู้เห็นทางออกแล้ว ก็ไม่ควรจมอยู่กับโลกที่เลวร้ายนั้น ควรจะต้องช่วยทั้งตนเองและช่วยโลกบ้าง ด้วยการผนึกกัน-รวมตัวกันพื่อพัฒนาตนเองทำให้สังคมกลุ่มเกิด...เป็นชุมชน-กลุ่มชนที่มีพลังในการแสดง **"ความจริง"** สร้างความเป็นจริง...ให้เป็นรูป-เป็นร่าง-เป็นตัว-เป็นตนของ **"มนุษย์อาริยะ"** ที่เป็น **"ชาวโลกุตระ"** ให้แก่มนุษย์โลกได้รู้แจ้งเห็นทางว่า... **โลกนี้ไม่ใช่มีทิศทางเดียว** คือ **"โลกีย์"** เท่านั้น ที่เขาจะเป็นไปกัน

โลกนี้ยังมีอีกทิศทางหนึ่ง คือ **"โลกุตระ"** ซึ่งเป็นทิศทางที่ **พระพุทธเจ้า** ทรงค้นพบ และได้ประกาศแก่มนุษย์โลกมาตั้งแต่ทรงตรัสรู้แล้ว ขณะนี้ยังดำเนินอยู่ ยังสามารถที่จะนำตนเข้ามาพิสูจน์ความจริงของโลก **"โลกุตระ"** ได้อยู่

"ธรรมของพระพุทธเจ้า" มาถึงวันนี้ ก็ยัง "อกาลิโก" ยุคนี้ไม่น่าจะสอนได้ ไม่น่าจะพัฒนาได้ ก็พัฒนาได้ จนพวกเราสามารถหลุดออกมาจากบ่วงของ **"โลกีย์"** ได้ แม้ยังไม่มากนักก็ตาม อาตมาจะพากเพียรทำไป จะพยายามจนถึงที่สุด จะดื้อไม่ยอมตายง่ายๆ เป็นความตั้งใจจริง แต่จะเป็นไปอย่างไรไม่รับรอง

การปฏิบัติธรรมลดละช่วยเหลือตนเอง ตามทฤษฎีของ **"พระพุทธเจ้า"** จนได้มรรคผล **"โลกุตระ"** *(ปรมัตถประโยชน์ หรือประโยชน์ทางธรรม)* มีผลซ้อนในตัว เราคนเดียวนี้แหละ one in two หนึ่งอยู่ในสอง คือ *"เราช่วยตน ก็ได้ช่วยโลกไปด้วย เป็นประโยชน์สองส่วนอย่างชัดเจน"* ***(อุภยัตถะ** คือ ได้ทั้งประโยชน์ตน-ประโยชน์ท่าน)*

จริงๆ แล้ว ผู้บรรลุสูงสุดถึง **"อุตตมัตถะ"** ประโยชน์สูงสุด หรือสุดยอดแห่งประโยชน์แล้ว คือ **"นิพพาน"** หรือ **"ความเป็นอรหันต์"** ผู้นั้นมีประโยชน์เดียว คือ **"ประโยชน์ท่าน"** เท่านั้น เพราะ **"ประโยชน์ตน"** จบกิจที่ต้องทำให้ตนแล้ว

พวกเรา *(ชาวอโศก)* **จะเป็นผู้ดำเนินไปสู่ทาง ที่ "พระพุทธเจ้า" ได้ชี้ทางให้แก่เราไว้แล้ว** และก็ได้ช่วยชาวโลกด้วยกันไปเป็นประโยชน์สองส่วน เป็น **"อุภยัตถะ"** แก่โลก-แก่ตน-แก่สังคม ยิ่งเป็นกลุ่ม-เป็นชุมชน-เป็นสังคม...มีวิถีการดำเนินชีวิตที่มีความเป็นจริงทำได้ถึงขนาดนี้ อาตมาก็ภาคภูมิใจแล้ว ที่เอา **ธรรมะของพระพุทธเจ้า** มาพิสูจน์ท่ามกลางสังคม ที่ร้อนแรงเป็น **"โลกียะ"** ที่จัดจ้านอย่างทุกวันนี้

๔ ทศวรรษ *(พ.ศ.๒๕๑๓-๒๕๕๓)* **ที่อาตมาทำงานศาสนามานี้ กิจการงานมีผลเจริญ มีความก้าวหน้าพัฒนายิ่งๆ ขึ้นมาตามลำดับ เรียกว่า "อภิวัฒน์"**

คือ **ก้าวหน้าพัฒนาเกิดเป็น "สังคมอโศก"** *ที่มีรูปแบบวัฒนธรรม มีจารีต มีประเพณี มีกิจการงานที่ดีงามส่งเสริมขึ้นมาเรื่อยๆ เป็นประโยชน์ต่อตน ต่อหมู่กลุ่ม ต่อสังคมส่วนรวม อันเป็นความสำคัญของชีวิต ของสังคม เป็นการช่วยตน และช่วยโลก เป็นการดำเนินไปแล้วด้วยดี* ที่เรียกว่า **"สุคโต"**

"สังคมอโศก" เป็นสถาบันน้อยๆ คือ *"เป็นสภาพที่มีองค์ประกอบลักษณะของตนเองที่ถาวรแข็งแรง มีพฤติภาพ-มีคุณลักษณะ-มีเอกลักษณ์-มีแนวคิด ที่คมชัด-ทวนกระแส-พึ่งตนเอง-รักษาตนเองไปได้รอด"* **อาตมามั่นใจ "อโศก" เกิดแล้ว ถอนราก-ถอนโคนยาก** รับรองไม่สูญหาย-ไม่แตกสลาย-ไม่ดับ-ไม่หยุด !

"ชาวอโศก" เมื่อได้พากเพียรปฏิบัติขัดเกลากิเลสตนจน "เบาภาระ" ได้แล้ว ก็ต้อง **"เอาภาระ"** ตามฐานะ ตามอินทรียพละ ต้องหมั่นพิจารณาตน ไม่เป็นคนดูดาย ไม่ปล่อยปละละเลย ไม่ผัดวันประกันพรุ่ง ไม่เป็นคนเนิ่นช้าเสียเวลาเปล่า

"มรรคองค์ ๘" คือ *ธรรมะของ **"พระพุทธเจ้า"** ต้องทำงานเอาใจใส่ตามฐานะ*

"โพธิปักขิยธรรม ๓๗" คือ *สูตรหลัก ใช้ฝึกฝนตนอย่างนี้ไป ก็จะได้รับผล **"เบาภาระ"** แล้วก็จะ **"เอาภาระ"** สร้างสรรตน สร้างสรรหมู่กลุ่ม ตาม **ระบบ "บุญนิยม" ชีวิตจะพ้น "มิจฉาชีพ ๕"** ขึ้นมาเรื่อยๆ กระทั่งสะอาดได้ จนรู้ว่า **"เราควรจะทำงานกับหมู่กลุ่มไหน อย่างไร ไม่มอบตัวอยู่ในหมู่กลุ่มผิดๆ งานผิดๆ"***

อาตมาขอยืนยันว่า *"เมื่อปฏิบัติตนเรียนรู้จนเข้าถึง **'พุทธธรรม'** แล้ว จะได้รับความรู้ทาง **'เศรษฐศาสตร์ รัฐศาสตร์ สังคมศาสตร์ นิติศาสตร์'** โดยอัตโนมัติ เพราะเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับชีวิต และความเป็นอยู่ของมนุษย์โดยแท้จริง และถ้ามี **'บุพเพนิวาสานุสติญาณ'** ก็จะได้ความรู้ทาง **'ประวัติศาสตร์'** อย่างลึกซึ้ง ยิ่งทำงานเพื่อมนุษย์ เพื่อสังคม ก็ยิ่งจะมี **'ศิลปศาสตร์'** ขั้นมงคลอันอุดม ขั้นอภิปรัชญา"*

ฉะนั้น **เรื่องของชีวิตความเป็นอยู่ในโลก มนุษย์จำเป็นต้องเรียนรู้หลักการที่ "พระพุทธเจ้า" พาทำ-พาเป็น ซึ่งเป็น "ศาสตร์" ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในโลก**

ถ้าทำไม่ถูกหลัก *ก็ทำลายตน-ทำลายสังคม-ทำลายชาติ-ทำลายโลก !*

✪ อารยะ อริยะ <u>อาริยะ</u>

ก่อนจะมีประเทศไทย "ศาสนาพุทธ" ก็ได้หยั่งรากเหง้ามา ๒,๐๐๐ กว่าปีแล้ว ในแคว้นสุวรรณภูมินี้ พระอุตตระ และพระโสณะ เป็นผู้นำมาเผยแพร่

พอตั้งเมืองไทย **ก็มี "ศาสนาพุทธ" เป็นศาสนาประจำชาติ** มาตั้งแต่ครั้งกระโน้นจนบัดนี้ ก็ไม่จำเป็นต้องไปบรรจุในรัฐธรรมนูญ และ **"ศาสนาพุทธ"** ทุกวันนี้ ก็ยังมีเนื้อหาเป็น **"อาริยะ"** ไม่ใช่แค่ **"ปุถุชน"** หรือ **"กัลยาณชน"**

คำว่า "อารยะ" เป็นภาษาสันสกฤต "อริยะ" เป็นภาษาบาลี หมายความเหมือนกัน แต่คนไทยเก่งเอาของเขามาใช้ได้ทั้ง ๒ คำ ในความหมายที่ดี

โดย **"อารยะ" หมายถึง *"สภาพความเจริญภายนอก"*** *เป็นความหมายกว้างๆ ของโลก เป็นความรู้ความสามารถของสังคมโลก ที่เป็นความเจริญทางวัตถุรูปนอก เป็นความเจริญของวัตถุธรรมต่างๆ หรือเป็นขนบธรรมเนียมประเพณีที่ดีงามของสังคมโลก เป็นอารยธรรม หรืออารยประเทศชาติ*

ส่วน **"อริยะ" หมายถึง *"บุคคลที่บรรลุคุณวิเศษ ของพระพุทธเจ้า"***

แต่ **คำว่า "พระอริยะ" ก็ได้เพี้ยนไปแล้ว โดยเข้าใจผิดว่า** *"คือ พระที่เก่งเดรัจฉานวิชา-เก่งไสยศาสตร์-เก่งอิทธิวิธี-อาเทสนาปาฏิหาริย์-อิทธิปาฏิหาริย์"*

แล้วศรัทธากรูเกรียว โฆษณากันอยู่ทั้งหนังสือ-ทั้งวิทยุ หนังสือพิมพ์หน้าเกี่ยวกับศาสนาจะเป็นเรื่องเกี่ยวกับ...*พระเครื่อง-ของขลัง-เครื่องราง สังคมนั้นจะทำน้ำมนต์ สังคมนี้จะทำปลุกเสก เป็นเรื่องไสยศาสตร์-เดรัจฉานวิชาทั้งสิ้น*

พระเกจิอาจารย์ที่แก่ๆ เก่งๆ รูปไหนได้บุกป่าฝ่าดงเป็นพระธุดงค์ ก็จะขลังยกย่องกันเหมือนกับสังคมทุนนิยม ที่พยายามสร้างดาราหนุ่มสาวโปรโมทขึ้นมาให้ดัง ทางนี้ก็ปั้นดาราแก่ หาพระแก่ๆ มายกย่องทำประวัติสร้างให้ขลัง แล้วนั่งปลุกเสก

คนส่วนใหญ่ในเมืองไทย มีความเชื่อถือค่อนไปในทาง **"พระอริยะ"** อย่างนี้ *ถ้าเสกได้จริง...ก็บรรลุแล้ว-รวยกันหมดแล้ว แก้ปัญหาเศรษฐกิจของประเทศชาติได้ง่ายสบายมากยากอะไร ก็สร้างเป็นสถาบันเลยสิ !* **ซึ่งเป็นเรื่องที่งมงาย !**

ทั้ง ๒ คำนี้ จึงได้เพี้ยนออกไปแล้ว ไม่ตรงแล้ว จะเอาคำว่า **"อารยะ"** หรือ **"อริยะ"** มาใช้ เขาก็เอาไปใช้ในความหมายอื่นแล้ว

อาตมาก็เอาคุณภาพดีๆ ของ "อารยะ" และ "อริยะ" มารวมกัน เป็นคำว่า "อาริยะ" มีความหมายเป็น "ความเจริญ" ทั้งสภาพนอกและใน ทั้งกว้างและลึก

"อาริยะ" จึงเป็นความเจริญทั้งสภาพนอกและใน ขั้นประเสริฐระดับเหนือสามัญ มีผลเปลี่ยนแปลงในทาง "จิตวิญญาณ" จากที่อยู่ในรอบของปุถุชน หรือกัลยาณชน ที่ยังเป็นทาสโลกธรรม-ทาสโลกียสุข หลุดพ้นมาเป็น"โลกุตรธรรม"

เป็นธรรมที่อยู่เหนือ...*ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-โลกียสุข* **จิตอยู่เหนือสิ่งเหล่านั้นจริงๆ ไม่มี "กิเลส-ตัณหา" ที่จะต้องยอมสยบให้ นี่เป็นเนื้อแท้ของ "ศาสนาพุทธ"**

ทุกวันนี้ "พระอาริยะ" ของ "พุทธ" ซึ่งเป็นผู้ทำ "จิต" ให้มีพลังแห่งบุญ-มีกุศลที่แท้จริง *ไม่งมงาย-รู้-ตื่น-เบิกบาน-แจ่มใส-มัธยัสถ์-สุภาพ-สงบ-หมดความอยาก-สิ้นความเสพ-คล่องแคล่ว-แววไว-มีปฏิภาณ* **เป็น "พหูสูต" ช่วยสังคมได้ก็กลับคิดว่า** *"เป็นพระอยากดัง ไม่สงบเสงี่ยมไปยุ่งกับโลก ไม่อยู่ส่วนพระ"*

✪ สังคมพระศรีอาริย์

"สังคมพระศรีอาริย์" คือ *"สังคมที่มีความรู้สึกนึกคิด...ที่ตรงกัน-เหมือนกัน-เข้าใจถูกต้องเป็นสัมมาทิฏฐิ"* *(เชื่อว่า ทำดี-ได้ดี ทำทานดี พิธีกรรมที่เฟ้อเกินตัดออก)*

ก็คือ **"เมืองพุทธ" แท้ๆ ที่ผู้คนในสังคมมีความรู้เป็น "ศรีอาริยเมตไตย" มีศรี-มีอาริยะ-มีไมตรี ต่างคนต่างมีเมตตาแก่กันและกัน มีคุณงามความดีกันเป็นส่วนมาก เป็นความดี เป็นความฉลาดของมนุษย์ ที่กระทำต่อมนุษย์ด้วยกัน**

เมืองใดมีสิ่งเหล่านี้จริงๆ เมืองนั้นเป็นเมือง **"พระศรีอาริย์"**

อาตมาได้นำพาผู้คนมาฝึกหัด "ปฏิบัติธรรม" จนมีหมู่กลุ่มชาวพุทธ เกิดสังคมพุทธ มีชุมชนพุทธ ที่มี "อาริยบุคคล"

นั่นคือ **บุคคลใน "โลกโลกุตระ" ซึ่งเป็นอีกโลกหนึ่ง ที่ "พระพุทธเจ้า" ทรงค้นพบ** ซึ่งเริ่มนับตั้งแต่ ***"โสดาบันบุคคลขึ้นไป จนถึงอรหันต์ หรือโพธิสัตว์มหาสัตว์ ก็ด้วย"*** คนเหล่านี้อยู่รวมกันแล้ว ***"จะมีคำสอนของชีวิต-มีแนวคิด-มีวัฒนธรรม-มีจารีต-มีประเพณี"*** ซึ่งเชื่อมั่นได้ว่า ***"เป็นชีวิตที่มีจิตบริสุทธิ์สะอาด ได้ทำกุศลตลอดเวลา"*** ชีวิตอย่างนี้ **"ประเสริฐ"** ที่พึงให้เป็น-ให้มี

"โลกียะ" แย่งชิง "ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-โลกียสุข" *(โลกธรรม)* *เป็นจุดมุ่งหมายของชีวิต...สุดประเสริฐ-สุดสมบูรณ์-สำเร็จสุดของชีวิต สุขแบบเสพสมกามสุข หรือสุขที่ได้โลกธรรมมาบำเรอ หรือเสพสมอัตตามานะ...ก็เป็นสุข*

"โลกุตระ" ทวนกระแส ไม่ได้เอา "โลกธรรม" สุขสมโลกีย์ เป็นเครื่องวัด

"โลกุตระ" ไม่มุ่งหวังที่จะไปแย่งชิงเอา "โลกธรรม" *แต่ไม่ได้หมายความว่า **"โลกุตรบุคคล"** หรือ **"อาริยบุคคล"** จะไม่มี **"โลกธรรม"** ไม่มี **"สุข"** ไม่ใช่ !!!*

เรียกภาษาว่า **"สุข"** แต่ไม่ใช่ **"สุข"** อย่าง **"โลกียสุข"** เป็น **"โลกุตรสุข"** หรือ **"วูปสโมสุข"** เป็น **"สุข"** อีกอย่าง **"สุข"** ด้วยความสงบระงับ ไม่ติดยึด ปลดปล่อยได้

วัฒนธรรม-กรรมกิริยา-กิจกรรม-พิธีกรรมต่างๆ ของ "ชาวโลกุตระ" เป็นไปเพื่อประโยชน์ตน-ประโยชน์ท่าน *ไม่ว่าจะเป็น...นักกสิกรรม-นักค้าขาย-นักการศึกษา-นักเศรษฐศาสตร์-นักรัฐศาสตร์-นักนิติศาสตร์-นักสาธารณสุข ฯลฯ*

อาตมาพาสร้างอาชีพต่างๆ เหล่านั้น เพื่อให้รู้ว่า "เราก็ทำได้-เป็นได้" แต่ไม่เหมือนกันในเนื้อหาของ "จิตวิญญาณ"

"ชาวโลกุตระ" จึงไม่เหมือนกับ "ชาวโลกียะ" !

"โลกุตระ" กับ "โลกียะ" จึงต่างกันแน่ๆ !

พวกเราต้องเป็น "คนฉลาด" ที่ "ฉลาดเสียสละ" ไม่ใช่ "ฉลาดเอาเปรียบ"

เราต้องมีส่วนเหลือที่จะให้แก่ประชาชน-แก่มนุษยชาติ นั่นแหละคือ **"บุญ"**

เมื่อ **มีแต่คนคิด "สร้างสรร-ขยันทำ" จนเหลือเฟือ...**

แล้ว **"จิตใจ" ไม่โลภ-แจกจ่าย-บริจาค-เสียสละ โลกย่อมอุดมสมบูรณ์**

นี้ **เป็น "คุณค่า" ทั่วโลก** ไม่ใช่เป็น **"คุณค่า"** เฉพาะแต่ในประเทศไทยเท่านั้น

อาตมาขอยืนยันว่า *"ทฤษฎีของ 'พระพุทธเจ้า' นี้ ยังเป็นไปได้"*

"การปฏิบัติธรรม" ก็คือ ***"การได้ช่วยเหลือสังคมมนุษยชาติจริงๆ"***

"การแก้ไขตนเอง" ก็คือ ***"การแก้ไขสังคม"***

"ผู้เชี่ยวชาญ" ก็คือ ***"ผู้ที่ทำสิ่งที่ตนทำยังไม่ได้...จนได้"***

ผู้ใดรู้และศรัทธาเลื่อมใสแล้ว ต้องมาช่วยกันสร้างสังคมใหม่ สังคมยูโทเปีย หรือ "สังคมพระศรีอาริย์" ให้ แข็งแรง-เข้มข้น-ทนทาน-ยืนนาน-แน่นลึก-นึกนบ

☆ **ธรรม** คือ "สิ่งที่เกิดขึ้น-มีขึ้น-ทรงขึ้น" เป็นคำกลางๆ ไม่ดี-ไม่ชั่ว

ถ้า **"ไม่ดี"** ก็ต้องระบุให้ชัดว่า **"อกุศลธรรม"**

ถ้า **"ดี"** ก็ต้องระบุให้ชัดว่า **"กุศลธรรม"**

นักปราชญ์-ศาสดา-เจ้าลัทธิ...ต่างก็หยั่งรู้ **"ธรรม"** ได้ละเอียดลออลึกซึ้งต่างกัน และต่างก็รู้ว่า "ควรจะให้มีความเกิด (ธรรม) อันใด เกิดขึ้น-มีขึ้น-ทรงขึ้น"

"ธรรมชาติ" ก็เป็นสิ่งที่เกิดขึ้น-มีขึ้น-ทรงขึ้น อย่างมีกฎเกณฑ์ตาม "ธรรม"

ภาคผนวก

“เวลา” ของ “คนผู้ประเสริฐ”

จะไม่มีไว้เพื่อ **“ฉลอง”** หรือ **“ชื่นบาน”** กับการที่เรา **“ได้ดี”**
แต่จะมีไว้เพื่อ **“ทำงานที่ดี”** นั้นๆ ให้มากที่สุด
กับ **“ตรวจแก้ส่วนที่ยังไม่ดียิ่งๆ”** ให้ได้อีกเสมอ

๑๓ มกราคม พ.ศ. ๒๕๒๑

ลำดับเหตุการณ์ต่างๆ ใน "สัจจะชีวิตของสมณะโพธิรักษ์"

เกิดเมื่อ **วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๗๗ แรม ๘ ค่ำ เดือน ๗ ปีจอ**

อยู่กับลุง พ.ศ. ๒๔๗๙-๒๔๘๓ **อายุ ๒-๖ ปี**

สู่อ้อมอกแม่ พ.ศ. ๒๔๘๓ **อายุ ๖ ปี**

การศึกษา พ.ศ. ๒๔๘๔ **อายุ ๗ ปี** จบ ป.๒ ร.ร.วัดหลวงพ่อโต จ.ศรีสะเกษ
พ.ศ. ๒๔๘๕ **อายุ ๘ ปี** จบ ป.๓ ร.ร.วัดหลวงพ่อโต
พ.ศ. ๒๔๘๖ **อายุ ๙ ปี** จบ ป.๔ ร.ร.เทศบาลวารินฯ จ.อุบลฯ
พ.ศ. ๒๔๘๗ **อายุ ๑๐ ปี** จบ ม.๑ ร.ร.เทพอำนวย จ.อุบลฯ
พ.ศ. ๒๔๘๘ **อายุ ๑๑ ปี** จบ ม.๒ ร.ร.สิทธิธรรมวิทยา จ.อุบลฯ
พ.ศ. ๒๔๘๙ **อายุ ๑๒ ปี** จบ ม.๓ ร.ร.วัดกลาง จ.อุบลฯ
พ.ศ. ๒๔๙๐ **อายุ ๑๓ ปี** จบ ม.๔ ร.ร.วัดกลาง จ.อุบลฯ
พ.ศ. ๒๔๙๑ **อายุ ๑๔ ปี** จบ ม.๕ ร.ร.อุบลวิชาคม จ.อุบลฯ
พ.ศ. ๒๔๙๓ **อายุ ๑๖ ปี** จบ ม.๖ ร.ร.เบ็ญจะมะมหาราช จ.อุบลฯ
พ.ศ. ๒๔๙๓ **อายุ ๑๖ ปี** เข้ากรุงเทพฯ เพื่อศึกษาต่อ ม.๗
พ.ศ. ๒๔๙๔ **อายุ ๑๗ ปี** จบ ม.๗ ร.ร.สีตบุตรบำรุง กรุงเทพฯ
พ.ศ. ๒๔๙๖ **อายุ ๑๙ ปี** เรียนต่อ ร.ร.เพาะช่าง กรุงเทพฯ
พ.ศ. ๒๕๐๑ **อายุ ๒๔ ปี** จบ ปวส. ร.ร.เพาะช่าง กรุงเทพฯ

การงาน **พ.ศ. ๒๕๐๑ อายุ ๒๔ ปี** เข้าทำงานที่ บริษัท ไทยโทรทัศน์ จำกัด

ไสยศาสตร์ **พ.ศ. ๒๕๐๓ อายุ ๒๖ ปี** เริ่มศึกษาเรียนรู้วิชา **"ไสยศาสตร์"**

ปฏิบัติธรรม **พ.ศ. ๒๕๑๐ อายุ ๓๓ ปี** เริ่มปฏิบัติธรรมตามหลักศาสนาพุทธ

ลาออกจากงาน **วันที่ ๓๑ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๑๓ อายุ ๓๖ ปี**

ออกบวช **วันที่ ๗ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๑๓ อายุ ๓๖ ปี**
ที่วัดอโศการาม จ.สมุทรปราการ

ชาวอโศก **วันที่ ๔ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๑๔ อายุ ๓๗ ปี**
สิกขมาตุมาบรรจบ เถระวงศ์ *(สม.นัยนา เถระวงศ์)* ลาออกจากงาน ขอสมัครเป็นศิษย์ **"ปฏิบัติธรรม"** ตามแนวทางของ **"พ่อท่าน"** นับเป็น **"ชาวอโศก"** คนแรก *(ปัจจุบันลาออกจากนักบวชชาวอโศกแล้ว)*

แดนอโศก **๒๐ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๑๖ อายุ ๓๙ ปี**
เกิดหมู่กลุ่มร่วม **"ปฏิบัติธรรม"** ตามแนวทางของ **"พ่อท่าน"**
ทั้งนักบวชชาย นักบวชหญิง และนาค รวม ๑๖ ชีวิต
ทั้งหมดตัดสินใจเดินทางออกจาก **วัดอโศการาม**
ก่อตั้งหมู่กลุ่ม**"ชาวอโศก"** ร่วมบำเพ็ญธรรม ณ **แดนอโศก**

โปรดสัตว์ **๑๕ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๑๖ อายุ ๓๙ ปี** ออกบิณฑบาตโปรดสัตว์
ช่วยดับยุคเข็ญในเหตุการณ์วันมหาวิปโยค **๑๔ ตุลาคม ๒๕๑๖**

พระบรมสารีริกธาตุ **๑๗ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๑๘ อายุ ๔๑ ปี**
ได้รับ "พระบรมสารีริกธาตุ ๑๒ องค์" จากโยมผู้หญิงท่านหนึ่ง
ขณะบิณฑบาต เมื่อกลับมาฉันที่ลานด้านทิศตะวันออกของ
องค์พระปฐมเจดีย์ จ.นครปฐม **ก็เกิดแผ่นดินไหว**

นานาสังวาส **๖ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๑๘ อายุ ๔๑ ปี ประกาศ"นานาสังวาส"**

ถูกควบคุมตัว **๑๙ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๓๒ อายุ ๕๕ ปี ถูกควบคุมตัวดำเนินคดี**
ในความผิด ก. ผิดกฎหมายบ้านเมือง ข. ประพฤติผิดวินัยสงฆ์
(ยอมเปลี่ยนชุดสมณะสีกรัก เป็นชุดขาวอย่างชีพราหมณ์ นุ่งผ้าถุง ใส่อังสะ และมีผ้าห่มครอง)

ขึ้นศาล **๒๑ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๓๒ ขึ้นศาลครั้งแรกในชีวิต** *(ยื่นประกัน)*

อัยการฟ้อง **๓ มกราคม พ.ศ. ๒๕๓๓ อายุ ๕๖ ปี**

ศาลชั้นต้น **พิพากษา ๒๙ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๓๘ อายุ ๖๑ ปี**
ให้จำคุก ๖ เดือน แต่ให้รอการลงโทษจำคุกไว้มีกำหนด ๒ ปี

ศาลอุทธรณ์ **พิพากษายืน ๑๙ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๓๙ อายุ ๖๒ ปี**

รูปแบบสมณะ **พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๔๑ อายุ ๖๔ ปี เมื่อรอลงอาญาครบ ๒ ปี**
พ่อท่านได้เปลี่ยนชุดจากนุ่งขาว-ห่มขาว และสมณะได้เปลี่ยนจาก
การใส่เสื้อแขนกระบอกสีกรัก-ห่มผ้าขาว มาเป็นการนุ่งห่มสีกรัก
ในรูปแบบของ **"สมณะชาวอโศก"**
ซึ่งแตกต่างไปจาก **"พระภิกษุสงฆ์ในคณะสงฆ์ไทย"**

✡

เพลงด้วยใจด้วยจริง

เสียงครวญประหนึ่งประท้วง ดังหวีดก้องอยู่ทั่ว...
“ยกตนข่มท่านๆๆๆๆ ! คุยโม้โอ้อวดๆๆๆๆ !”
เสียงนี้ เราได้ยิน เรารู้ชัด เราเข้าใจ
แต่ *เราจะตอบอย่างไร จึงจะดี จึงจะกระจ่างได้หนอ !*
เพราะ *ถ้าตอบไม่ชัด ก็เหมือนแก้ตัวลดเลี้ยว*

แต่ถึงอย่างไร ก็น่าที่จะได้ทำความเข้าใจ ด้วยการไขขาน
มิใช่ต้านโต้ เพื่อโอ่ตัว ให้เข้าใจไปว่า “ชั่ว” ซ้ำเสริมอีก
แต่หลีกไม่ได้เลย ที่จะเผยตนตามจริง *(ยถาภูตัง อัตตานัง อาวิกัตตา)*
และขอยืนยันว่า *“ไม่ได้โอ่ ไม่ได้มีเล่ห์อะไร ?” (อสโฐ อมายาวี)*
แต่ก็คงไม่พ้นจะต้องโดนตู่เอาอีกว่า *“ยกตน...โอ่อวด...ข่มท่าน...ฯลฯ”*
สำหรับท่านผู้ยังยึดมั่น ไม่ยอมจาง วางใจ
ซึ่งก็ไม่เป็นไรดอก เพราะเพียงจะบอกแก่ผู้พึงควรเท่านั้น
จึงต้องขออภัยแด่...**“ผู้ฟังไม่ขึ้น-ไขให้ไม่เข้า”** ด้วยอย่างยิ่ง

พระพุทธศาสดา ทรงเน้นไว้แล้วว่า...
“บัณฑิตตั้งตนไว้ในคุณอันสมควรก่อน พร่ำสอนผู้อื่นภายหลัง จักไม่มัวหมอง”
เมื่อเราได้ทำ **“คุณอันสมควร”** นั้นแล้วในตนก่อน จึงพร่ำสอน
แต่เราก็โดนตู่ยอกย้อนว่า *“เราดีแล้ว ทำไมไปว่าคนอื่นเขา”*

เราจึงใคร่ขอให้คิดทบทวนกันดูดีๆ เถิด !
*จะให้แต่ **“คนไม่ดี”** นั่นเท่านั้นหรือ ? **ว่า...ท่าน** ได้ !*
*คนผู้มี **“ดีแล้ว”** จะ **ว่า...ท่าน** บ้าง ไม่สมควรหรือ ?*
อันไหน ? อย่างไรหนอ ? สมควรกันแน่ ?
“ผู้ไม่มีดี”...ว่าเรา-ด่าเรา** กับ **“ผู้มีดีแล้ว”...ว่าเรา-ด่าเรา
ปัญญาชนเอ๋ย ! ไตร่ตรองกันดูเถิด !

อีกอนึ่ง เมื่อเรามี "คุณอันสมควร" นั้น จริง !
*ครั้นไปชี้โทษ-ชี้ภัย **"อันไม่สมควร"** นั้น แก่ผู้ที่ยังไม่ละ-ไม่เลิก*
*เรา **"ผู้มีดี"** นั้น ก็ย่อมยังคงมีสภาพที่เป็น **"คุณอันสมควร"** นั้นๆ อยู่ที่ตนอยู่ดี*
"ผู้ไม่มีดี" ที่ถูกสอน-ถูกเตือน เพื่อให้ละ **"โทษอันไม่สมควร"** นั้น
กลับร้องว่า **"ผู้มีดี เอา...'ดี'...มาข่ม !"**
*จะให้ **"ผู้มีดี"** นั้น ถอด **"ความดี"** ออกเป็น **"คนเลว"** อย่างท่านเป็นคน **"ไม่มีคุณอันสมควร"** เสียก่อน ค่อยสอน ค่อยตำหนิ หรือค่อยไปชี้โทษ-ชี้ภัย-ชี้ชั่ว แก่ **"คนชั่ว"*** จึงจะถูกกระนั้นหรือ ?

พระพุทธองค์ทรงชี้ชัดว่า...*"ตนที่ฝึกดีแล้ว เป็นแสงสว่างของบุรุษ"*
ก็ **"ตน"** คนใด ที่ได้ **"ฝึกดี"** แล้ว **"มีดี"** แล้ว
ก็ย่อม **"มีดี"** นั้นๆ แล้ว อยู่ที่ **"ตน"** ผู้นั้นเอง
ก็น่าจะเป็น"**แสงสว่าง**" ทั้งความเป็นบุรุษในตัวตนของตน
และเป็น "**แสงสว่าง**" ทั้งให้แก่บุรุษอื่นพึงได้-พึงถึงตาม
ก็ทำไมเล่าจะไม่ให้ **"ผู้ฝึกตนดีแล้ว"** พึงเป็น"**ตัวอย่างอันสว่าง**" เช่นนั้นอยู่ ?

การไม่รู้ ไม่เข้าใจ ในสัจธรรม ว่า...
ผู้มีคุณอันสมควรแล้ว ย่อม **"มีดี"** นั้นๆ ทรงในตนอยู่แท้
แม้ไม่อวดอ้าง ก็เห็น ก็มีอยู่ ในผู้นั้นๆ เพราะเป็น **"ผู้ทรงธรรม"** นั้นๆ แล้ว
ครั้นเกิดไปเกี่ยวพัน เกิดเข้าเคียงคู่กับ **ผู้ไม่มีคุณ มีแต่โทษ**
หรือยิ่ง **"ผู้มีคุณ"** ซึ่งก็น่าจะเป็นผู้พร่ำสอน เข้าบอกใกล้ๆ แก่ **"ผู้มีโทษ"**
ก็จะยิ่งเห็นเทียบ-เห็นเปรียบชัดว่า...*"ผู้มีคุณ" นั้น มีสภาพเหนือกว่า*
"ผู้มีโทษ" นั้น มีสภาพด้อยกว่า ตามสัจธรรม
ย่อมเห็น-ย่อมเป็น **"ความเหนือกว่า"** คงอยู่ชัดๆ กับ **"ความด้อยกว่า"** นั้น
จะให้ **โยน "ความจริง" นี้ออกทิ้งไป** ไม่ให้เห็น-ไม่ให้รู้อย่างไรได้เล่า !

คนผู้มีจิตมานะ-มีริษยา ไม่ปรารถนาเห็นความดีกว่าตนเหนือกว่าตนเกิดนั่นแหละ
จึงจะร้องว่า *"เขาข่มฉัน เขามาข่ม เขายกตนข่ม และตู่ว่า เขายกตนข่มท่าน"*

ทั้งๆ ที่ **"ผู้มีคุณ"** นั้น ไม่ได้ยก ไม่ต้องยก
เพราะ **"มีดี"** นั้น **"เหนือเขา"** อยู่แล้ว โดยธรรม
ซึ่งก็ต้องเห็นว่า *"ดีกว่า เหนือกว่า จึงข่มอยู่ตามจริง ในสภาพจริงที่สุดเลี่ยง"*

เสียงร้อง "เขายกตนข่มท่าน" นั้น
จึงเป็นเสียงร้อง ที่ช่วยไม่ได้เท่านั้น
อัน "**ผู้มีดี**" ในตนแล้ว ก็สิ้นท่า จนปัญญาเหมือนกันที่จะช่วย
เพราะจะยกเอา **"คุณอันสมควร"** ในตนออกไปทิ้ง หรือแกล้งไม่ให้มี ก็ไม่ได้
อนึ่ง **การจะช่วยกันนั้น**
ก็ต้องให้ผู้ **"มีดีแล้ว"** ไปช่วยคนผู้ **"ยังไม่มีดี"** มิใช่หรือ ?
แล้วจะให้ทำอย่างไรเล่าเอ่ย...!
"คุณอันสมควร"** นั้น จึงจะไม่ข่ม **"โทษอันไม่สมควร"
ซึ่งตามจริงแล้ว **"คุณ"** ก็ควรข่ม **"โทษ"**
และ **"ความดี"** ก็ควรข่ม **"ความไม่ดี"** มิใช่หรือ ?

แต่โลกปัจจุบันนี้ "วิปริต" ไปมากแล้วจริงๆ !
เพราะเต็มไปด้วย **"โทษ" ข่ม "คุณ"** และ **"ความไม่ดี" ข่ม "ความดี"**
"ความไม่เป็นคุณ" กลบ หรือท่วม **"ความเป็นคุณ"** กันจนเกลื่อนกล่นถมเถ
ข่มกัน กลบกัน และพยายามทำให้ท่วมกันเอามากๆ เสียด้วย

ครั้น "ความดี" จะปรากฏโผล่ขึ้น ข่ม "ความไม่ดี" บ้างเท่านั้น
***"ความไม่ดี"** ก็แสร้งร้องลั่น โอดโอย จะเป็น จะตาย ให้คนสงสาร*
*เพื่อจะได้ถูก **หมู่ผู้ตกอยู่ในความไม่ดี** ด้วยกัน รวมหัวประท้วง*
"ความดี" จะได้กลัวเกรง **"ความดี"** จะได้หลบลี้ หนีหายหน้าไป
อย่าได้มาปรากฏอยู่ในโลก ที่เต็มไปด้วย **"ความไม่ดี"** นี้

ถึงครา "ความดี" ต้องหมดสิทธิ์เงยสง่าปรากฏตัวกันแล้ว เช่นนั้นหรือ ?

เราจะปล่อยให้โลก เป็นเช่นนี้กันอยู่ ตลอดไปละหรือ ?

โลกนี้ จะผงาด-เด่นโดด-โอ่อวดได้ ก็แต่ ***"ความไม่ดี"*** *เท่านั้นหรือ ?*

"ความดี" จะเบิกโรงขึ้นมาปรากฏตัวในโลกนี้บ้าง จะไม่มีสิทธิ์แล้วหรือ ?

"คุณอันสมควร" จะขอยืนขึ้นบ้าง แม้จะไม่ถึงผงาดดื่นดาษมากหลาย ก็จะไม่ให้ผุด-จะไม่ให้โต-จะไม่ให้โผล่ขึ้นมาเด่น ได้บ้างเชียวหรือ ? ทำไมจะต้องช่วยกันตบ-ช่วยกันตี-ช่วยกันโค่น **"ความดี"** ลงไปเล่า ?

ก็ขนาด ***"ผู้รู้"*** *บางคน ที่รู้อยู่ว่า นี่* ***"ดี"*** *ควรจะชี้-จะชวนกัน*

แต่ทำไม ***"ใจ"*** *จึงไม่กล้าช่วย-ไม่กล้าเชิด* ***"ความดี"*** *นั้น*

มันเป็น **"ความกล้า"** ที่ผิด เช่นนั้นหรือ ? **ถาม "ใจ" ผู้รู้เองดูบ้าง**

เลวนักหรือ ถ้า "ความดี" จะองอาจผงาดเด่นขึ้นในสังคม-ในโลก

ทั้งๆ ที่ในใจของผู้มี **"คุณอันสมควร"** แล้ว นั้น

ก็ได้ศึกษา และได้อบรมตนแล้ว ***"ไม่ให้หลงตน ไม่ให้หลงดี ไม่ให้ติดดี"***

เราก็ทำได้แล้ว เราก็รู้ตนอยู่ และได้วางแล้วสำหรับตนอยู่ **แน่ใจ มั่นใจ ว่า "ได้ทำถูกแล้วอยู่"**

อาจจะรู้ได้ยาก สำหรับผู้ไม่ใช่ "เรา" เจ้าตัว

เพราะเกิด **"ความเป็นได้"** ก็ที่จิต-ที่ใจ ของใคร-ของมัน

แม้เราจะยืนยันว่า ***"เราไม่ได้โอ่ว่า...ตนดี เราไม่ได้โม้ว่า ...ตนดี ด้วยความอยาก ด้วยอารมณ์อร่อยอะไร"***

แต่เมื่อเรา ***"มีดีที่ตน"*** *และพูดถึง* ***"ดี"*** *ตามจริงเข้าเท่านั้น*

พูดถึง ***"ดี"*** *ทีใด ก็เหมือน* ***"คุยอวดตน"*** *ทุกที !*

พูดถึง ***"ไม่ดี"*** *ทีใด ก็เหมือน* ***"ว่าผู้อื่น ข่มผู้ไม่ดี"*** *ทุกทีไป*

ดิ้นไม่ออกจริงๆ ต้องเป็นอยู่ดังนี้ ในท่ามกลางดงพงรกแห่ง **"ความไม่ดี"** เยี่ยงนี้ มันย่อมโดดเด่นแปลกจากที่เขาเคยเป็น ย่อมเป็นสภาพที่ **"ตัดกัน"** อย่างเห็นได้ชัด

เพราะ **ภูมิคนส่วนใหญ่ ยัง "ต่าง" กันมาก !**

มันเป็นสัจธรรม เป็นไปตามจริง ตามกาลต่างหาก เมื่อเราทำงาน เมื่อเราพร่ำสอน เมื่อเราเผยแพร่ เมื่อเราเป็น **"แสงสว่าง"** ของบุรุษ

ก็ทำไมเล่า จะให้เราดับ "แสงสว่าง" นั้นเสีย ?
*จะเอาอะไร...มาบัง-มาพราง **"แสงสว่าง"** นั้น ทำไม ?*
*จะให้เราทำตัวมัวๆ หมองๆ เพียงเพื่อจะได้ไม่ข่ม **"ผู้ยังไม่ดี"** เท่านั้นหนะหรือ ?*
ปัญญาชนทั้งหลายเอ๋ย !
พึงพิจารณาถึง **"ความจริง"** อันสมควรเหล่านี้ด้วยเถิด !

ก็เหลือปัญหาที่น่าพิจารณายิ่ง อยู่ประเด็นเดียวเท่านั้น
ที่จะต้องพิสูจน์ให้ยิ่ง-ให้แท้ คือ *เราผู้มี **"คุณอันสมควร"** นี้ ได้มี **"ดี"** มี **"คุณ"** ที่ถูกแท้ ถูกพุทธธรรมจริงๆ หรือไม่ เท่านั้น*

ช่วยตรวจเราด้วยความเป็นธรรม หรือหวังดีต่อกันด้วยเถิด !
*เราก็ประสงค์จะ **"รู้"** อย่างยิ่งเหมือนกันว่า **"เราหลงตนหรือ ?"** เราเพ้อกับ **"คุณอันสมควร"** นี้ โดยไม่จริงหรือ ?*

เราบอกทุกท่านได้ด้วยความสัตย์ ที่เราพึงภาคภูมิ และเทิดทูนยิ่งชีวิตว่า...
"เราพูด เราทำทุกอย่าง ด้วยความจริงใจ ด้วยใจที่จริง ด้วยใจที่ซื่อสัตย์ที่สุด เราได้เราถึง เรามีความรู้สึกตามจริง เรามีปัญญาเช่นไร เราก็แสดงออกเช่นนี้ๆ"
เราว่า **"เราไม่ได้โอ่อวด เราถ่อมตนด้วยซ้ำ" !**

แต่ "ความถ่อมตน" ของเรา อาจจะรู้กันได้ยาก !
ซึ่งเรารู้อยู่แท้ๆ จริงๆ และประมาณตนอยู่เสมอ **"ให้ตนต้องถ่อมตน"** เพราะแท้จริง...*เรายังมี **"สิ่งที่จะอวด"** มากกว่านี้ สูงกว่านี้ แรงกว่านี้อยู่อีก* หรือเรามีอะไร...*จะข่มท่าน-จะว่าท่าน-จะตำหนิท่าน ยิ่งกว่านี้ ได้อีกมากมาย*
แต่เราก็ยังเพลาๆ มือ ยังยับยั้ง ยังไตร่ตรองให้ดีแล้วก่อน จึงตำหนิเสมอ ยังไม่ได้ชักส่วนลึกออกมา *ยังไม่ได้กระหน่ำซ้ำส่วนตื้นๆ หยาบๆ กว่านี้อีกมาก* ยังไม่ได้ชี้ส่วนละเอียดยิ่ง *ให้หนักแรง ยิ่งกว่านี้ไปอีกเท่านั้น*
แต่ก็ได้ค่อยๆ **ชักลึกขึ้น ชี้ส่วนหยาบ ส่วนละเอียดเพิ่มขึ้นๆ** ไปตามกาล
พูดอย่างนี้ **ก็เป็นความโอ่อวด ยกตนข่มท่านขึ้นมาอีกแล้ว** ใช่ไหม ?

เราเลี่ยงไม่ได้จริงๆ เราเห็นจริงตาม "พระพุทธองค์"
และต้องเป็นจริงดั่ง **"พระพุทธพจน์"** ว่า...
ที่เป็นอยู่นี้-ไม่ใช่ความโอ่อวด ที่มีอยู่นี้-ไม่ใช่เล่ห์มายาอันใด *(อสโฐ โหติ อมายาวี)*
มันเป็นความจริงตามจริง ที่เปิดเผยตนเองด้วยตนเองอยู่ *(ยถาภูตัง อัตตานัง อาวิกัตตา)*

ก็ได้แต่ขอร้อง และก็ขอบอกอีกว่า *"ที่ทำอยู่นี้ ด้วยความถ่อมตน"*
จงช่วยพิสูจน์เราด้วยเถิด ! ช่วยดูเราด้วยเถิด !
เราหลงตน เราไม่เป็นจริง เราไม่ถูกต้องแท้ๆ หรือ ?
แต่อย่าดูด้วย ฉันทาคติ โทสาคติ หรืออคติอื่นอีก ก็แล้วกัน !

ก็ถ้าเผื่อว่า เรานั้นเป็น "ความจริง"
อันคือ "สัจธรรม" ที่ทุกคนกำลังเสาะแสวงหา
พยายามค้นคว้าอยู่อย่างเหน็ดเหนื่อยเล่า
แม้จะไม่ครบพร้อมสมบูรณ์ งามผุดผ่อง จนไม่มีที่ติ
*แม้จะเป็นเพียง **"คุณอันสมควร"** ขนาดใด ขนาดหนึ่ง*
อันเด่นชัด-แข็งแรง-มั่นคง-จริงแท้ เท่าที่มันได้-มันเป็นอยู่นี้แล้วบ้าง
มันก็ไม่น่าจะช่วยกันเพิ่มพูน อุดหนุนให้ยิ่งๆ ดอกหรือ ?

ที่เราได้แสดงออกมาตั้งแต่ต้นจนถึงที่นี้นั้น
*หากจะเป็น **"ความโอ่อวด"** ยังจะเป็นการ **"ยกตนข่มท่าน"***
*หรือจะเป็นการ **"ถ่อมตน"** เป็น **"ความพอดีแล้ว"** อย่างไร ก็ตามที*
เราก็ต้องยอมรับจากท่านทุกประการ โดยดุษณีแล้วเท่านี้ๆ

๑๖ ก.พ. ๒๕๒๕

เครือแหชาวอโศก

พ่อท่าน “สมณะโพธิรักษ์”
นักบวชชาวอโศก
ญาติธรรมชาวอโศก

องค์กรชาวอโศก

๑. พุทธสถาน

๒. สังฆสถาน

๓. องค์กรบุญนิยม

มูลนิธิ, สมาคม, สถาบัน
บริษัท, พรรคการเมือง,
ชุมชน, ชมรม, กลุ่ม

นักบวชชาวอโศก

ปฏิปทา : ประพฤติธรรมตามธรรมวินัยของพระพุทธเจ้า

รูปแบบที่เน้นเห็นได้ชัดทันที

๑. ละเว้นการบริโภคเนื้อสัตว์
๒. ละเว้นการบริโภคเกินวันละ ๑ ครั้ง
๓. ละเว้นสิ่งเสพย์ติดทุกชนิด เช่น บุหรี่ หมากพลู ยานัตถุ์
๔. ละเว้นการนอนกลางวัน (ตั้งแต่ ๕.๐๐-๑๘.๐๐ น.) ยกเว้นอาพาธ
๕. ละเว้นการสวมรองเท้า
๖. ละเว้นการใช้ย่าม และร่ม
๗. ละเว้นการมีเงินมีทอง หรือเครื่องตกแต่งประดับประดาเกินฐานะสมณเพศ โดยเฉพาะเงินทอง หรือแม้สื่อแลกเปลี่ยนอื่นใดก็ตาม ก็จะต้องไม่มีเป็นกรรมสิทธิ์อย่างแน่จริงเป็นจริง
๘. ไม่รดน้ำมนต์ ไม่ทำน้ำมนต์
๙. ไม่ทำพระเครื่อง-พระบูชา
๑๐. ไม่บูชาด้วยไฟ ด้วยควันเป็นสื่อ ไม่บูชาด้วยน้ำเป็นสื่อ เป็นต้น

“สมณะโพธิรักษ์” เป็นผู้อบรมสั่งสอนธรรมะ
และข้อวัตรปฏิบัติให้แก่ “นักบวชชาวอโศก” ทุกรูป
มีการออกจาริกธุดงค์เผยแผ่พระพุทธศาสนา
และรับกิจนิมนต์บรรยายธรรมตามสถานที่ต่างๆ ทั้งภาครัฐ และเอกชน

รายชื่อ “สมณะชาวอโศก” ณ สิงหาคม ๒๕๕๔

(๖ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๑๘ สมณะโพธิรักษ์ พร้อมด้วยหมู่สงฆ์ ๒๑ รูป สามเณร ๒ รูป ประกาศลาออกจากการปกครองของมหาเถรสมาคม)

ที่	ชื่อ	ฉายา	วันบวช
๐๐๑.	สมณะรัก	โพธิรักขิโต	๗ พ.ย. ๑๓
๐๐๒.	สมณะดินดี	สันตจิตโต	๗ ส.ค. ๑๘
๐๐๓.	สมณะกรรมกร	กุสโล	๗ ส.ค. ๑๘
๐๐๔.	สมณะเดินดิน	ติกขวีโร	๗ ส.ค. ๑๘
๐๐๕.	สมณะบินบน	ถิรจิตโต	๗ ส.ค. ๑๘
๐๐๖.	สมณะผืนฟ้า	อนุตตโร	๗ ส.ค. ๑๘
๐๐๗.	สมณะเสียงศีล	ชาตวโร	๒๘ ก.ค. ๑๙

(สมณะเสียงศีล...**ชาตวโร** เป็น **สมณะชาวอโศกองค์แรก** ที่ **“พ่อท่าน”** เป็น **พระอุปัชฌาย์** พา เข้าหมู่สงฆ์ ๒๒ รูป เพื่อให้การอุปสมบท โดยมี **พระกรรมวาจาจารย์** ฉายา **“พระอัคควัณโณ”**)

๐๐๘.	สมณะพิสุทธิ์	พิสุทโธ	๘ ก.ย. ๑๙
๐๐๙.	สมณะเลื่อนลิ่ว	อรณชีโว	๘ ต.ค. ๑๙
๐๑๐.	สมณะมั่นแจ้ง	พุทธชาโต	๒๖ มี.ค. ๒๐
๐๑๑.	สมณะเด็ดขาด	จิตตสันโต	๒๕ มี.ค. ๒๑
๐๑๒.	สมณะถ่องแท้	วินยธโร	๒๕ มี.ค .๒๑
๐๑๓.	สมณะพอแล้ว	สมาหิโต	๕ ส.ค. ๒๑
๐๑๔.	สมณะแน่วแน่	สีลวัณโณ	๒๕ พ.ย. ๒๑
๐๑๕.	สมณะน่านฟ้า	สุขฌาโน	๑๑ ม.ค. ๒๒
๐๑๖.	สมณะแดนเดิม	พรหมจริโย	๑๕ มิ.ย. ๒๓
๐๑๗.	สมณะกล้าดี	เตชพหุชโน	๒๗ ก.ค. ๒๓
๐๑๘.	สมณะสร้างไท	ปณีโต	๒๔ ส.ค. ๒๓
๐๑๙.	สมณะเมืองแก้ว	ติสสวโร	๒๐ เม.ย. ๒๕
๐๒๐.	สมณะคิดถูก	ทิฏฐุชุกัมโม	๒๒ ส.ค. ๒๕
๐๒๑.	สมณะกอบชัย	ธัมมาวุโธ	๒๖ ก.พ. ๒๖

ที่	ชื่อ	ฉายา	วันบวช
๐๒๒.	สมณะขยะขยัน	สรณีโย	๒๖ พ.ค. ๒๖
๐๒๓.	สมณะฝุ่นฟ้า	อัคคชโย	๒๗ พ.ย. ๒๖
๐๒๔.	สมณะชนะผี	ชิตมาโร	๒๕ ก.ย. ๒๗
๐๒๕.	สมณะณรงค์	จันทเสฏโฐ	๒๔ ก.พ. ๒๘
๐๒๖.	สมณะซาบซึ้ง	สิริเตโช	๒๔ ก.พ. ๒๘
๐๒๗.	สมณะเบิกบาน	ธัมมนิยโม	๒๒ มี.ค. ๒๘
๐๒๘.	สมณะร่มเมือง	ยุทธวโร	๙ มิ.ย. ๒๘
๐๒๙.	สมณะหม่อน	มุทุกันโต	๑๕ ธ.ค. ๒๘
๐๓๐.	สมณะฟ้าไท	สมชาติโก	๑๑ ต.ค. ๒๙
๐๓๑.	สมณะลือคม	ธัมมกิตติโก	๑๔ ม.ค. ๓๑
๐๓๒.	สมณะเน้นแก่น	พลานีโก	๓ เม.ย. ๓๑
๐๓๓.	สมณะมองตน	เมตตจิตโต	๓ เม.ย. ๓๑
๐๓๔.	สมณะผองไท	รตนปุญโญ	๒๐ พ.ค. ๓๑
๐๓๕.	สมณะนึกนบ	ฉันทโส	๒ ต.ค. ๓๑
๐๓๖.	สมณะกล้าจริง	ตถภาโว	๒ ต.ค. ๓๑
๐๓๗.	สมณะเด่นตะวัน	นรวีโร	๒ ต.ค. ๓๑
๐๓๘.	สมณะชาติดิน	ชัญโญ	๑๔ พ.ค. ๓๒
๐๓๙.	สมณะเทินธรรม	จิรัสโส	๑๔ พ.ค. ๓๒
๐๔๐.	สมณะร้อยดาว	ปัญญาวุฑโฒ	๑๗ ก.ค. ๓๒
๐๔๑.	สมณะสมชาย	ตันติปาโล	๑๗ ก.ค. ๓๒
๐๔๒.	สมณะดวงดี	ฐิตปุญโญ	๑๘ ก.ค. ๓๒
๐๔๓.	สมณะเลื่อนฟ้า	สัจจเปโม	๓ ส.ค. ๓๒
๐๔๔.	สมณะคมคิด	ทันตภาโว	๒๘ มี.ค. ๓๕
๐๔๕.	สมณะลานบุญ	วชิโร	๒๙ ส.ค. ๓๕
๐๔๖.	สมณะคำจริง	วจีคุตโต	๒๙ ส.ค. ๓๕
๐๔๗.	สมณะแก่นผา	สารุปโป	๒๙ ส.ค. ๓๕
๐๔๘.	สมณะแก่นเกล้า	สารกโร	๑๗ เม.ย. ๓๖

ที่	ชื่อ	ฉายา	วันบวช
๐๔๙.	สมณะนาทอง	สิงคีวัณโณ	๑๗ เม.ย. ๓๖
๐๕๐.	สมณะดงเย็น	สีติภูโต	๑๗ เม.ย. ๓๖
๐๕๑.	สมณะดาวดิน	ปฐวัตโต	๒๔ ก.ค. ๓๖
๐๕๒.	สมณะนาไท	อิสสรชโน	๕ ก.ย. ๓๖
๐๕๓.	สมณะชัดแจ้ง	วิจักขโณ	๕ ก.ย. ๓๖
๐๕๔.	สมณะถนอมคูณ	คุณกิตตโณ	๑๒ ก.พ. ๓๗
๐๕๕.	สมณะดินไท	ธานิโย	๑๒ ก.พ. ๓๗
๐๕๖.	สมณะฝนธรรม	พุทธกุโล	๑๒ ก.พ. ๓๗
๐๕๗.	สมณะหินกลั่น	ปาสาณเลโข	๒ ก.ค. ๓๗
๐๕๘.	สมณะมือมั่น	ปูรณกโร	๒๘ ม.ค. ๓๘
๐๕๙.	สมณะดินทอง	นครวโร	๑ ก.ค. ๓๘
๐๖๐.	สมณะบินก้าว	อิทธิภาโว	๑ ก.ค. ๓๘
๐๖๑.	สมณะตรงมั่น	อุชุจาโร	๒๐ พ.ย. ๓๘
๐๖๒.	สมณะหนักแน่น	ขันติพโล	๒๐ พ.ย. ๓๘
๐๖๓.	สมณะลั่นผา	สุชาติโก	๒๐ พ.ย. ๓๘
๐๖๔.	สมณะข้าฟ้า	ฐานรโต	๑๔ มิ.ย. ๓๙
๐๖๕.	สมณะโพธิสิทธิ์	โพธิสิทโธ	๒๕ พ.ย. ๓๙
๐๖๖.	สมณะหินมั่น	สีลาปากาโร	๑๓ ต.ค. ๔๐
๐๖๗.	สมณะหินเพชร	ธัมมธีโร	๑๓ ต.ค. ๔๐
๐๖๘.	สมณะธรรมทาบฟ้า	รวิวัณโณ	๒๐ ก.ค. ๔๑
๐๖๙.	สมณะพันเมือง	ภทันโต	๑๙ มี.ค. ๔๒
๐๗๐.	สมณะแก่นหล้า	วัฑฒโน	๖ ก.ย. ๔๒
๐๗๑.	สมณะวิเชียร	วิชโย	๖ ธ.ค. ๔๒
๐๗๒.	สมณะฟ้ารู้	นโภคโต	๖ ธ.ค. ๔๒
๐๗๓.	สมณะหนึ่งดี	สุยิฏโฐ	๑๐ ก.ค. ๔๓
๐๗๔.	สมณะเด็ดแท้	วิเสสโก	๑๐ ก.ค. ๔๓

ที่	ชื่อ	ฉายา	วันบวช
๐๗๕.	สมณะพอจริง	สัจจาสโภ	๑๐ ธ.ค. ๔๓
๐๗๖.	สมณะธาตุดิน	ปฐวีรโส	๑๐ ธ.ค. ๔๓
๐๗๗.	สมณะถักบุญ	อาจิตปุญโญ	๕ มิ.ย. ๔๔
๐๗๘.	สมณะฟ้าแสง	ปภากโร	๑๗ ธ.ค. ๔๔
๐๗๙.	สมณะใต้ดาว	เหฏฐานักขัตโต	๑๑ มิ.ย. ๔๕
๐๘๐.	สมณะลึกเล็ก	จุลลคัมภีโร	๑๗ มิ.ย. ๔๕
๐๘๑.	สมณะเมฆฟ้า	นภมังคโล	๔ พ.ย. ๔๕
๐๘๒.	สมณะชุบดิน	วิชชานันโต	๒๕ พ.ค.๔๖
๐๘๓.	สมณะสยาม	สัจจญาโณ	๗ ก.ค. ๔๖
๐๘๔.	สมณะแด่ธรรม	ธัมมลักขิโต	๒๗ พ.ย. ๔๗
๐๘๕.	สมณะฟ้าตื่น	นมักกาโร	๒๐ มิ.ย. ๔๘
๐๘๖.	สมณะขุนศึก	อโยมโน	๒๐ มิ.ย. ๔๘
๐๘๗.	สมณะด่วนดี	สุชโว	๒๑ ก.ค. ๔๘
๐๘๘.	สมณะสอน	โสปาโก	๒ มิ.ย. ๔๙
๐๘๙.	สมณะขยันยอม	วิริยธโร	๒๒ ม.ค. ๕๐
๐๙๐.	สมณะธาตุบุญ	ธาตุปุญโญ	๑ มิ.ย. ๕๑
๐๙๑.	สมณะจนแจ้ง	อัสสกจาโร	๑ มิ.ย. ๕๑
๐๙๒.	สมณะฮังดิน	ภูมิคโต	๑๐ ธ.ค. ๕๑
๐๙๓.	สมณะแม่นใจมั่น	จิตถาวโร	๑๐ ธ.ค. ๕๑
๐๙๔.	สมณะค้ำดิน	ภูมิปูรโณ	๕ พ.ค. ๕๒
๐๙๕.	สมณะเพียงพอ	สันตุฏฐิธัมโม	๕ พ.ค. ๕๒
๐๙๖.	สมณะหินจริง	วีรปาสาโณ	๕ พ.ค. ๕๒
๐๙๗.	สมณะแสนดิน	ภูมิพุทโธ	๑๒ ก.ย. ๕๒
๐๙๘.	สมณะคมเย็น	ถามวโร	๑๑ ก.ย. ๕๓
๐๙๒.	สมณะควรทน	ขันติโก	๑๑ ก.ย. ๔๓
๐๙๙.	สมณะอ้วน	อภิมันโต	๑๔ ต.ค. ๒๕

สมณะชาวอโศก คือ “ผู้สละจากเพศฆราวาสชาย ผ่านพิธีการบวชของชาวอโศก แต่งกายตามแบบที่กำหนด ถือศีล ๑๐, จุลศีล มัชฌิมศีล, มหาศีล และวินัย ๒๒๗ ข้อ ตามพุทธบัญญัติ”

รายชื่อ “สามเณรชาวอโศก” ณ สิงหาคม ๒๕๕๔

๑. สามเณรขาวดี คุณาวงศ์	๑๗ ธ.ค. ๔๔
๒. สามเณรกวี ปริกัมศีล	๘ ส.ค. ๕๔
๑. สามเณรพ้นพิษ สิ้นป่าโลกีย์	๒๒ ส.ค. ๕๔

สามเณรชาวอโศก คือ ผู้สละจากเพศฆราวาสชาย ผ่านพิธีการบวชของชาวอโศก แต่งกายตามแบบที่กำหนด ถือศีล ๑๐ ระยะเวลาในการปฏิบัติไม่น้อยกว่า ๔ เดือน จึงจะมีสิทธิ์ขอบวชเป็น **“สมณะชาวอโศก”**

รายชื่อ “นาคชาวอโศก” ณ สิงหาคม ๒๕๕๔

๑. นาคสู่บุญ นนทวงค์

นาคชาวอโศก คือ ผู้ปฏิบัติธรรมเพศชาย แต่งกายตามแบบที่กำหนด ระยะเวลาในการปฏิบัติไม่น้อยกว่า ๔ เดือน จึงจะมีสิทธิ์ขอบวชเป็น **สามเณรชาวอโศก**

รายชื่อ “ผู้ปฏิบัติชายชาวอโศก” ณ สิงหาคม ๒๕๕๔

๑. ปะพอตัว พรหมสุรินทร์

ปะชาย คือ ผู้ปฏิบัติธรรมเพศชาย แต่งกายตามแบบที่กำหนด ระยะเวลาในการปฏิบัติไม่น้อยกว่า ๔ เดือน จึงจะมีสิทธิ์ขอบวชเป็น **“นาคชาวอโศก”**

รายชื่อ “สิกขมาตุชาวอโศก” ณ สิงหาคม ๒๕๕๔

ที่	ชื่อ	สกุล	วันบวช	ชื่อ-สกุลเดิม
๑	สม.ผุสดี	สะอาดวงศ์	๗ ส.ค. ๑๘	ผุสดี สะอาดวงศ์
๒	สม.จินดา	ตั้งเผ่า	๗ ส.ค. ๑๘	จินดา ตั้งเผ่า
๓	สม.เสริมขวัญ	วรรณาบุตร	๗ ส.ค. ๑๘	สุพร วรรณาบุตร
๔	สม.อ่านตน	อโศกตระกูล	๒๖ พ.ค. ๑๙	ลออ ศรีเรือง
๕	สม.บุญแท้	ปลาทอง	๑๐ มิ.ย. ๒๑	บุญเทียม ปลาทอง
๖	สม.รินฟ้า	นิยมพุทธ	๑๕ มิ.ย. ๒๓	เยาวลักษณ์ ดิษสุข
๗	สม.กล้าข้ามฝัน	อโศกตระกูล	๑๙ ธ.ค. ๒๔	บุญปลูก ลมูลมอญ
๘	สม.หยาดพลี	อโศกตระกูล	๑๖ มิ.ย. ๒๗	ตลับ โชติธรรม
๙	สม.บุญจริง	พุทธพงษ์อโศก	๙ มิ.ย. ๒๘	นุจรี ปัญญามีเสมอ
๑๐	สม.ฝนเย็น	อโศกตระกูล	๙ มิ.ย. ๒๘	มาลัย เพชรงาม
๑๑	สม.ต้นข้าว	อโศกตระกูล	๑๕ พ.ย. ๒๙	อนุรีย์ เลิศการัตน์
๑๒	สม.สร้างฝัน	อโศกตระกูล	๙ ต.ค. ๓๑	พิกุลแก้ว ไชยสัตย์
๑๓	สม.พูนเพียร	ชาวหินฟ้า	๙ ต.ค. ๓๑	ลิ้นจี่ นาคตระกูล
๑๔	สม.นวลนิ่ม	ชาวหินฟ้า	๑๑ พ.ค. ๓๔	นวลศรี อัจฉริยศรีสุข
๑๕	สม.มาลินี	โภคาพันธ์	๒๕ ก.ย. ๓๖	มาลินี โภคาพันธ์
๑๖	สม.ผาแก้ว	ชาวหินฟ้า	๒๕ ก.ย. ๓๖	บุปผา งามจันทร์
๑๗	สม.มนทิพย์	เรืองศรี	๗ พ.ค. ๓๗	มนทิพย์ เรืองศรี
๑๘	สม.ทองพราย	ชาวหินฟ้า	๑๙ พ.ค. ๔๐	วัลยา ทองเจริญพูลพร
๑๙	สม.เป็นหญิง	อโศกตระกูล	๖ ธ.ค. ๔๐	พินิจ พูนทัศน์
๒๐	สม.ใจขวัญ	เบญจโศภิษฐ์	๓๐ ม.ค. ๔๒	อนงค์ศรี เบญจโศภิษฐ์
๒๑	สม.เทียนคำเพชร	อโศกตระกูล	๘ ม.ค. ๔๔	เอมอร เกตุคำ
๒๒	สม.แสงฝน	อโศกตระกูล	๓๐ พ.ย. ๔๗	แสงวรุณ แซ่ตั้ง
๒๓	สม.ตรงธรรม	ลีฬหรัตนรักษ์	๒ พ.ย. ๕๒	รำไพ ลีหรัตนรักษ์
๒๔	สม.ศิริพร	วิภาษา	๒ พ.ย. ๕๒	ศิริพร วิภาษา

สิกขมาตุชาวอโศก คือ "ผู้สละจากเพศฆราวาสหญิง มาอยู่ในเพศนักธรรม โดยผ่านพิธีการบวชของชาวอโศก แต่งกายตามแบบที่กำหนด ถือศีล ๑๐ และประพฤติธรรมตามธรรมวินัยของพระพุทธเจ้า ซึ่งไม่ใช่ภิกษุณี หรือสิกขมานา"

การบวชเป็น **สิกขมาตชาวอโศก** ต้องอยู่ในสัดส่วนสัมพันธ์กับสมณะ ดังนี้

* จำนวน **สมณะชาวอโศก ตั้งแต่ ๑-๑๐๐ รูป**

สามารถบวช **สิกขมาตุ** ได้ในอัตราส่วน **สมณะ ๔ รูป ต่อ สิกขมาต ๑ รูป**

* จำนวน **สมณะชาวอโศก เพิ่มขึ้นเป็น ๑๐๑-๒๐๐ รูป**

สามารถบวช **สิกขมาตุ** ได้ในอัตราส่วน **สมณะ ๒ รูป ต่อ สิกขมาต ๑ รูป**

(ปรับกฎเกณฑ์ใหม่ในวันมหาปวารณา ๗ พ.ย.๒๕๕๒ จากเดิม ๓ ต่อ ๑ เป็น ๒ ต่อ ๑)

รายชื่อ "กรักชาวอโศก" ณ สิงหาคม ๒๕๕๔

๑. กรักฟ้าคุณคูณ อโศกตระกูล
๒. กรักน้ำใจ อโศกตระกูล
๓. กรักเพียงแก้ว อโศกตระกูล
๔. กรักน้อมบุญ อโศกตระกูล

กรักชาวอโศก คือ ผู้ปฏิบัติธรรมเพศหญิง แต่งกายตามแบบที่กำหนด ระยะเวลาการปฏิบัติในฐานะ **กรัก** ไม่น้อยกว่า ๑๘ เดือน จึงจะมีสิทธิ์ขอบวชเป็น **"สิกขมาตชาวอโศก"** ได้ ตามอัตราส่วนสัมพันธ์กับสมณะ

รายชื่อ "ผู้ปฏิบัติหญิงชาวอโศก" ณ สิงหาคม ๒๕๕๔

๑. ปะสร้อยฟ้า อโศกตระกูล
๒. ปะพัดชา ชาวหินฟ้า
๓. ปะดาวบุญ ชาวหินฟ้า
๔. ปะงามงาน นาวาบุญนิยม
๕. ปะฟ้านวล นาวาบุญนิยม
๖. ปะใบลาน ชุ่มอินทรจักษ์
๗. ปะตรงเตือน นาวาบุญนิยม
๘. ปะฝนฟ้า นาวาบุญนิยม
๙. ปะไฟพร นาวาบุญนิยม

ปะหญิง คือ ผู้ปฏิบัติธรรมเพศหญิง แต่งกายตามแบบที่กำหนด ระยะเวลาการปฏิบัติในฐานะ **ผู้ปฏิบัติ** ไม่น้อยกว่า ๖ เดือน จึงจะมีสิทธิ์ขอบวชเป็น **"กรักชาวอโศก"**

❍ พุทธสถาน และ สังฆสถาน

๑. พุทธสถาน "ศีรษะอโศก" ก่อตั้งเมื่อ ๒๓ มกราคม พ.ศ. ๒๕๑๙
ที่อยู่ ต.กระแชงใหญ่ อ.กันทรลักษ์ จ.ศรีสะเกษ

๒. พุทธสถาน "ศาลีอโศก" ก่อตั้งเมื่อ ๖ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๑๙
ที่อยู่ ต.โคกเดื่อ อ.ไพศาลี จ.นครสวรรค์

๓. พุทธสถาน "สันติอโศก" ก่อตั้งเมื่อ ๗ สิงหาคม พ.ศ.๒๕๑๙
ที่อยู่ ๖๕/๑ ถ.สุขาภิบาล ๑ ซ.เทียมพร คลองกุ่ม บางกะปิ กรุงเทพฯ โดย นางสันติยา วีระพันธุ์ เป็นผู้บริจาคที่ดิน และสิ่งปลูกสร้าง

๔. พุทธสถาน "ปฐมอโศก" ก่อตั้งเมื่อ ๒๘ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๒๓
ที่อยู่ ๖๖ หมู่ ๕ ถ.พระประโทน ๑๑ ต.พระประโทน อ.เมืองฯ จ.นครปฐม

๕. พุทธสถาน "สีมาอโศก" ก่อตั้งเมื่อ ๑๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๓๓
ที่อยู่ ต.หนองบัวศาลา อ.เมืองฯ จ.นครราชสีมา

๖. พุทธสถาน "ภูผาฟ้าน้ำ" ก่อตั้งเมื่อ ๔ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๔๓
ที่อยู่ ๓๑/๑ หมู่บ้านแม่เลา ต.ป่าแป๋ อ.แม่แตง จ.เชียงใหม่

๗. พุทธสถาน "ราชธานีอโศก" ก่อตั้งเมื่อ ๔ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๔๓
ที่อยู่ ๙๕ หมู่ ๖ ต.บุ่งไหม อ.วารินชำราบ จ.อุบลราชธานี

๘. สังฆสถาน "ทะเลธรรม" ***(ชื่อเดิม...ทักษิณอโศก)*** **ก่อตั้งเมื่อ ๔ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๔๓** ที่อยู่ ๔๑ หมู่ ๓ ต.บ้านควน อ.เมืองฯ จ.ตรัง

๙. สังฆสถาน "หินผาฟ้าน้ำ" ก่อตั้งเมื่อ **๔ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๔๔**
ที่อยู่ ๒๖๖ หมู่ ๑ ซ.สุขาภิบาล ๕ ต.หนองไผ่ อ.แก้งคร้อ จ.ชัยภูมิ

– *พุทธสถาน ที่บอกเลิกแล้ว*

๑. พุทธสถาน "แดนอโศก" ต.ทุ่งลูกนก อ.กำแพงแสน จ.นครปฐม
ก่อตั้งเมื่อ ๒๒ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๑๖ ยกเลิกเมื่อ ๒๑ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๒๒ ปัจจุบันญาติโยมซื้อไว้แล้วบริจาคให้เป็น **"อนุสรณ์สถานแดนอโศก"**

๒. พุทธสถาน "ปราการอโศก" ต. บางเมือง อ.เมือง จ.สมุทรปราการ
ก่อตั้งเมื่อ ๑๓ เมษายน พ.ศ. ๒๕๒๐ ยกเลิกเมื่อ ๔ มีนาคม ๒๕๒๔

❍ พรรคการเมืองบุญนิยม

พรรคเพื่อฟ้าดิน ก่อตั้งเมื่อ ๕ เมษายน ๒๕๔๓

❍ องค์กรการกุศลบุญนิยม

๑. มูลนิธิธรรมสันติ	ก่อตั้งเมื่อ ๑๙ สิงหาคม ๒๕๒๐
๒. กองทัพธรรมมูลนิธิ	ก่อตั้งเมื่อ ๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๒๔
๓. มูลนิธิเพื่อนช่วยเพื่อน	ก่อตั้งเมื่อ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๓๖
๔. สมาคมผู้ปฏิบัติธรรม	ก่อตั้งเมื่อ ๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๒๗
๕. ธรรมทัศน์สมาคม	ก่อตั้งเมื่อ ๑๔ กันยายน ๒๕๓๑
๖. สมาคมนักศึกษาผู้ปฏิบัติธรรม	ก่อตั้งเมื่อ ๑๕ กันยายน ๒๕๔๗
๗. มูลนิธิบุญนิยม	ก่อตั้งเมื่อ ๕ เมษายน ๒๕๔๙

นโยบายสำคัญ ของ มูลนิธิ สมาคม

๑. **ห้ามมี “กองทุน” ที่อยู่ในลักษณะสะสมกักตุนไว้เพื่อเก็บกิน เก็บใช้ แต่ดอกผล** เป็นอันขาด เงินทุกบาท ต้องพยายามสะพัด ให้เกิดประโยชน์สูง-ประหยัดสุด

๒. **ห้ามเรี่ยไร** แม้ในเชิงแอบแฝงใด ๆ

๓. **ผู้ไม่รู้เป้าหมาย หรือ ไม่รู้กิจกรรมสารัตถะของมูลนิธินี้เลย หรือ ยังไม่รู้จักกันพอสมควร จะเอาอะไรมาบริจาค หรือทำบุญด้วยนั้น ห้ามรับ !** ผู้มีสิทธิ์จะบริจาค หรือมีสิทธิ์ทำบุญด้วยนั้น จะต้องรู้เป้าหมายกิจกรรม และสารัตถะของมูลนิธินี้ดี หรือไม่ก็จะต้องได้มาพบ คบหากันกับกลุ่มมูลนิธินี้ อย่างน้อย ๗ ครั้งขึ้นไป

❍ พาณิชย์บุญนิยม

๑. บริษัท พลังบุญ จำกัด ก่อตั้งเมื่อ ๗ พฤษภาคม ๒๕๓๐
๒. บริษัท ฟ้าอภัย จำกัด ก่อตั้งเมื่อ ๒ มกราคม ๒๕๓๓
๓. บริษัท แด่ชีวิต จำกัด ก่อตั้งเมื่อ ๗ มีนาคม ๒๕๓๙
๔. บริษัท ขอบคุณ จำกัด ก่อตั้งเมื่อ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๔
๕. บริษัท เดินหน้าฝ่ามหาสมุทร จำกัด ก่อตั้งเมื่อ ๑๒ เมษายน ๒๕๕๐

– **ร้านค้าบุญนิยม**

๑. ร้านมังสวิรัติ	สันติอโศก	กรุงเทพฯ
๒. ร้านมังสวิรัติ	จตุจักร	กรุงเทพฯ
๓. ร้านมังสวิรัติ	ปฐมอโศก	จ.นครปฐม
๔. ร้านมังสวิรัติ	ลานนาอโศก	จ.เชียงใหม่
๕. ร้านมังสวิรัติ	สีมาอโศก	จ.นครราชสีมา
๖. ร้านกู้ดินฟ้า	สันติอโศก	กรุงเทพฯ
๗. ร้านน้ำใจ	ศรีษะอโศก	จ.ศรีษะเกษ

❍ สถาบันบุญนิยม

สถาบันขยะวิทยาด้วยหัวใจ บริหารจัดการของเสียไม่ให้เสียของด้วยหัว-ใจ
ร้านสถาบันขยะวิทยาด้วยหัวใจ *(ส.ข.จ.)* สันติอโศก กรุงเทพฯ

นโยบายสำคัญ ของ พาณิชย์บุญนิยม

๑. ของดี ราคาถูก
๒. ไม่ฉวยโอกาส
๓. ขยัน อุตสาหะ
๔. ประณีต ประหยัด
๕. ซื่อสัตย์ เสียสละ มีน้ำใจ

เครือข่าย ชุมชน วัฒนธรรม และกลุ่ม *ชาวอโศก*

นโยบายสำคัญ ของ ชุมชนบุญนิยม

๑. ปลอดอบายมุขสิ่งเสพติดทุกชนิด
๒. งดเว้นเนื้อสัตว์ มีศีล ๕ เป็นอย่างต่ำ
๓. ขยัน อุตสาหะ
๔. ประณีต ประหยัด
๕. ซื่อสัตย์ เสียสละ มีน้ำใจ

นี่คือ “เรือนไทย” หลังหนึ่ง เมื่อพ่อท่านรับทำประโยชน์ในปีพ.ศ. ๒๕๑๙ จึงกลายมาเป็น พุทธสถาน“สันติอโศก”

สภาพ “สันติอโศก” ยุคเริ่มต้น ด้วยน้ำพักน้ำแรงแห่งศรัทธา พื้นดินดงหญ้าน้ำเน่าถูกพัฒนา ที่ดินถูกขุดใช้เป็นสระ เอาดินขึ้นมาถมที่เพื่อได้ใช้อาศัย กุฏิถูกสร้างขึ้น ต้นไม้ก็เริ่มเติบโต หลายๆ อย่างเกิดขึ้นแล้ว และกำลังดำเนินไป

พ่อท่านแสดงธรรมที่ “พุทธสถานสันติอโศก” ใต้ถุนเรือนทรงไทย ญาติโยมก็ค่อยๆ เข้าใจขึ้น และเริ่มสนใจมาฟังธรรมกัน แม้ปัจจุบันนี้ ใครๆเข้าไปใน “สันติอโศก” ก็จะรู้สึกว่า “ยังมีโลกอีกโลกหนึ่ง ซึ่งรอการพิสูจน์ของมนุษย์”

นิทรรศการทางพุทธศาสนาชุดแรกเริ่มแสดงที่ “พุทธสถานสันติอโศก” ญาติโยมผู้คนต่างให้ความสนใจ
กิจกรรมก้าวหน้ามีผลเจริญ การเผยแพร่ธรรมมีปาฏิหาริย์จนผู้คนเลื่อมใสออกบวช

ผู้คนหลั่งไหลสนใจมาฟังธรรม จนใต้ถุนเรือนทรงไทยคับแคบ ต้องต่อเติมเป็นศาลาใหญ่ต้อนรับศรัทธาญาติโยม
พ.อ.จำลอง ศรีเมือง *(ยศขณะนั้น)* ก็เริ่มติดตามมาฟังธรรมแล้วเอาไปทำ จนกระทั่งได้แสดงธรรม

๑๙ ส.ค. ๒๐ เกิดมูลนิธิธรรมสันติ เรือนไทยนอกจากใช้ฟังธรรมแล้ว ยังใช้ทำกิจกรรมต่างๆ เผยแพร่ธรรม และวิถีไทๆ

พ่อท่านสร้างคนดี
แล้วคนดีก็สร้างโลก
สร้างสังคมให้ดีเอง

พุทธสถานสันติอโศก วันนี้มีพระวิหารพันปี มีปฐพีพุทธ มีชาวอโศก ร่วมก่อกิจกรรมเพื่อมวลมนุษยชาติมากหลาย

พ่อท่าน อบรมเยาวชนไทยให้เป็นอนาคตที่ดีของชาติ ในกิจกรรมอบรมเยาวชนคนสร้างชาติที่ สันติอโศก

บรรยากาศสุดแสนประทับใจ ณ ศาลาฟังธรรมสันติอโศก จบกิจกรรมอบรมเยาวชนด้วยความเบิกบาน

กราบเท้าพ่อ

สิบนิ้วลูกนี้ น้อมกราบลงตรงแทบเท้า
พ่อพระผู้พาก้าว พ้นอบายหน่ายโลกีย์
โลกร้อนเพลิงกาม เหยียดหยามกันบั่นชีวี
สู่ยุคมืดกาลี แล้งน้ำใจไร้คุณธรรม

ก่อนนั้นลูกหลง โลภโกรธนักรักแต่ตน
พ่อน้อมนำกมล เมตตาชนเกิดสุขล้ำ
ดับทุกข์เย็นใจ จึ่งเห็นจริงแจ้งบุญกรรม
ฉุดรั้งสังคมต่ำ ศีลธรรมฟื้นคืนโลกา

โพธิรักษ์โพธิกิจ พ่ออุทิศให้ทั้งชีวี
เลือดเนื้อวิญญาณพลี เพื่อมวลชนพ้นทรมาน
เหนื่อยเข็ญเพียงใด พ่อไม่เคยท้อเลยนำพา
สร้างสรรฟันฝา อุปสรรคร้าย-พลันคลายคลอน

กราบเท้าซาบซึ้ง ถึงค่าบุญคุณพ่อชัด
ช่วยเหลือรื้อขนสัตว์ ข้ามธาราฝ่าทุกข์ร้อน
จะขอแทนคุณ แผ่ผลบุญเอื้ออาทร
ร่วมผองภราดร โพธิสัตว์ปัดเป่าปวงภัย.

ภารกิจเพื่อสังคม

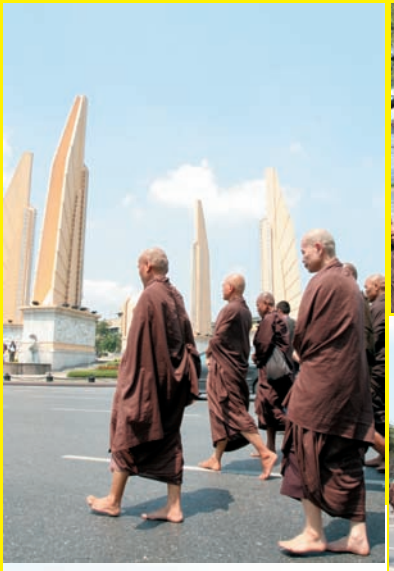

ธรรมยาตรา “กู้ชาติ” ๒๕๔๙

เศรษฐกิจ
พอเพีย
16 5 2004

18 5 2004

เพลง อ้าอโศก

พระราชนิพนธ์ ร.๖

อ้าดู อโศกนี้
ศรีไสว วิไลตา
อยู่หว่าง กลางพนา
เป็นสง่า แห่งแนวไพร
ชุ่มชื่น รื่นอารมณ์
ลมเพยพัด ระบัดใบ

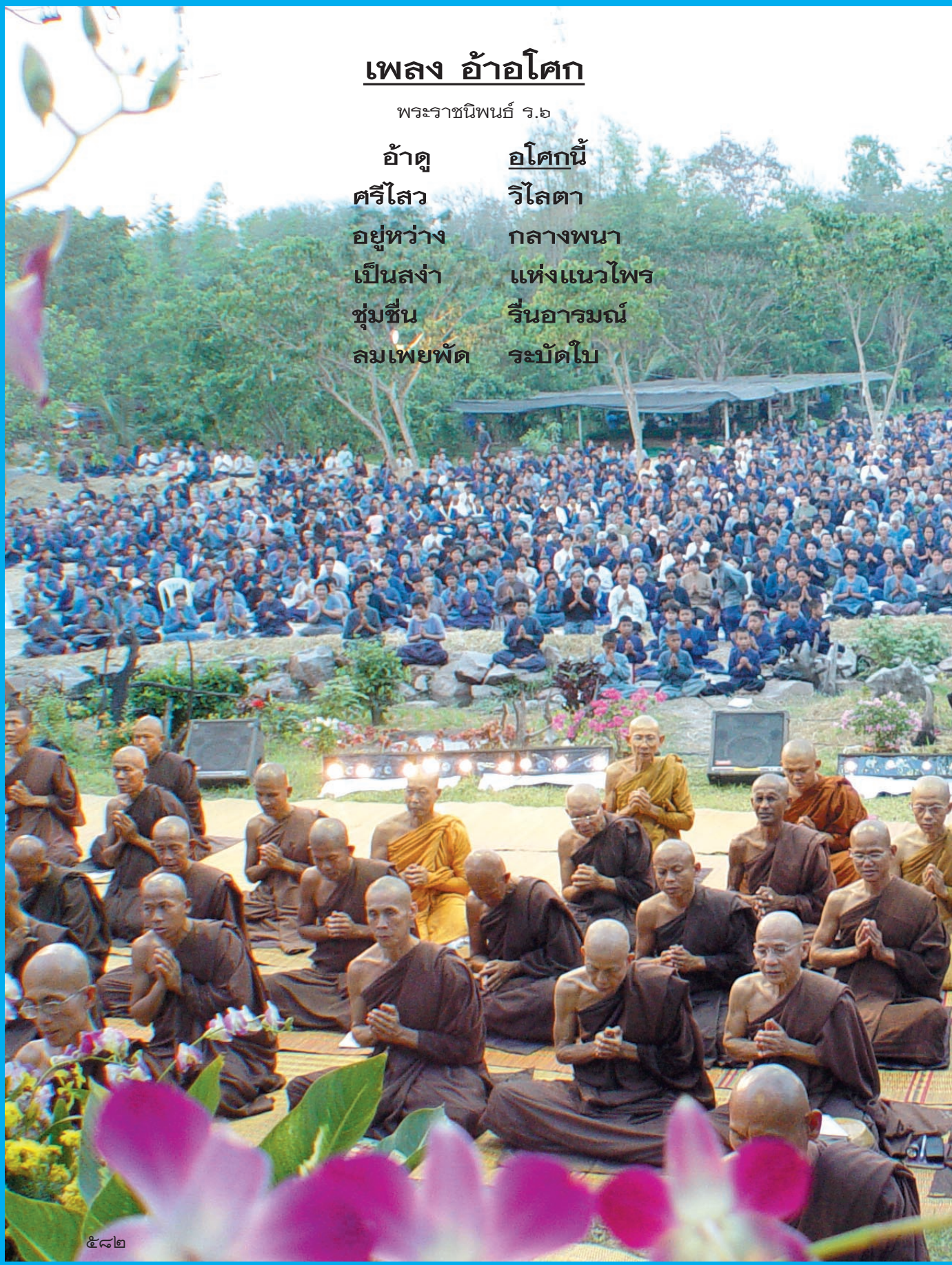

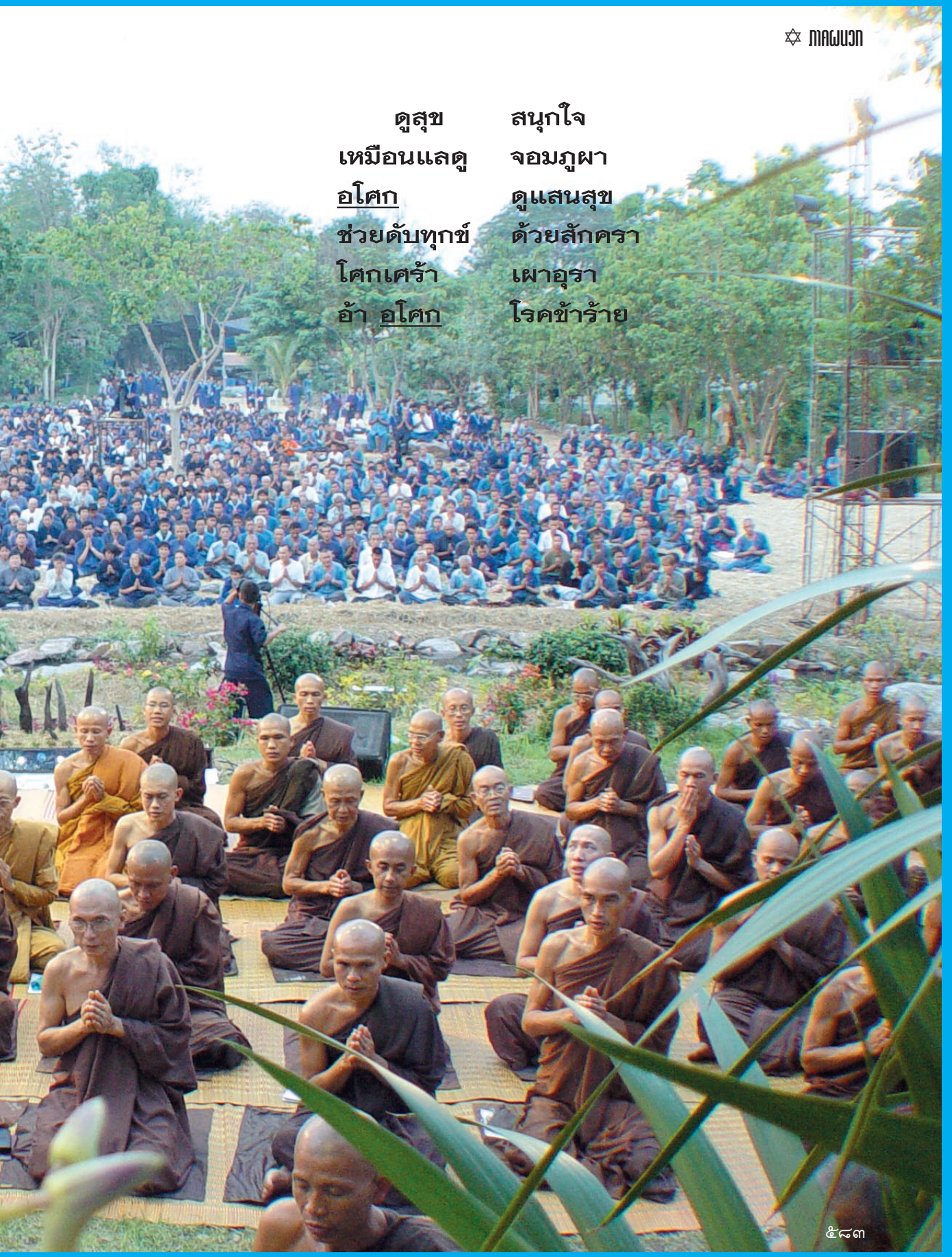

ดูสุข สนุกใจ
เหมือนแลดู จอมภูผา
<u>อโศก</u> ดูแสนสุข
ช่วยดับทุกข์ ด้วยสักครา
โศกเศร้า เผาอุรา
อ้า <u>อโศก</u> โรคข้าร้าย

2003 5 15

เพลง กองทัพพุทธธรรม

ขอกองทัพพุทธธรรม นำพาสันติสุขมาสู่แด่หมู่ชน

เหนือฟ้ายังมีฟ้า คนเหนือคนยังมีแน่

แต่เป็นคนเหนือคน ผู้เพียรลดละสละตน

หัดอยู่กินเพียงน้อย เลิกมลทินสินบน

เข็นคนจนคนรวยให้ช่วยๆ กันแบ่งปันน้ำใจ

เขาเป็นจอมแห่งยุทธ์ อาวุธคือมือเปล่าๆ

แต่เฝ้าเพียรรบรา ฆ่าคนลึกซึ้งถึงแก่นใน

เลือดจะสร้างสุขสันต์ นั่นมันฝันของใคร

ไร้ความเป็นไปได้ ที่โลกจะดีด้วยอาวุธนำ

ต้องเป็นคนหัวใจเหนือในยศลาภ

เพียรล้างคราบคดโกงเล่ห์ลมคมขำ

ข้อเขียนคมลิ้นศิลปานานาสื่อนำ

ฆ่าตัวเองซ้ำแม้ทำด้วยรักโฉดโกรธโลภหลง

ต้องเพียรค้นคั้นจนเห็นจริงถึงสุด
เจียนถอนขุดร้ายใดไม่พึงประสงค์
จะหลงติดถือดีมีภัยเศษผง
มุ่งธรรมเป็นธงทิศเดียวซื่อตรงมั่นคงแข็งแรง
พร้อมมวลผู้บูชาปรารถนาพาสันติสุขสู่ชน
เมื่อสร้างคนจนเกิดตนพ้นโลก
นี้โชคดีที่สังคมมืดจมจะได้ชมแสง
หากรวมกันปรับกันฟื่นเกลียวใจไม่ระแหง
ไม่แฝงกลจนหลงผิดเป็นเห็นว่าดี
เกิดกองทัพธรรมกรำย่ำไปทุกถิ่น
ชุบชีพชีวินสิ้นงมงายกลับกลายเป็นสุขี
ช่วยปวงชนให้พ้นเลวแรงร้ายราวี
<u>เชิญพร้อมพลีกิเลสเถิด จะเกิดเป็นกองทัพธรรม</u>

๑๐ ส.ค. ๓๐

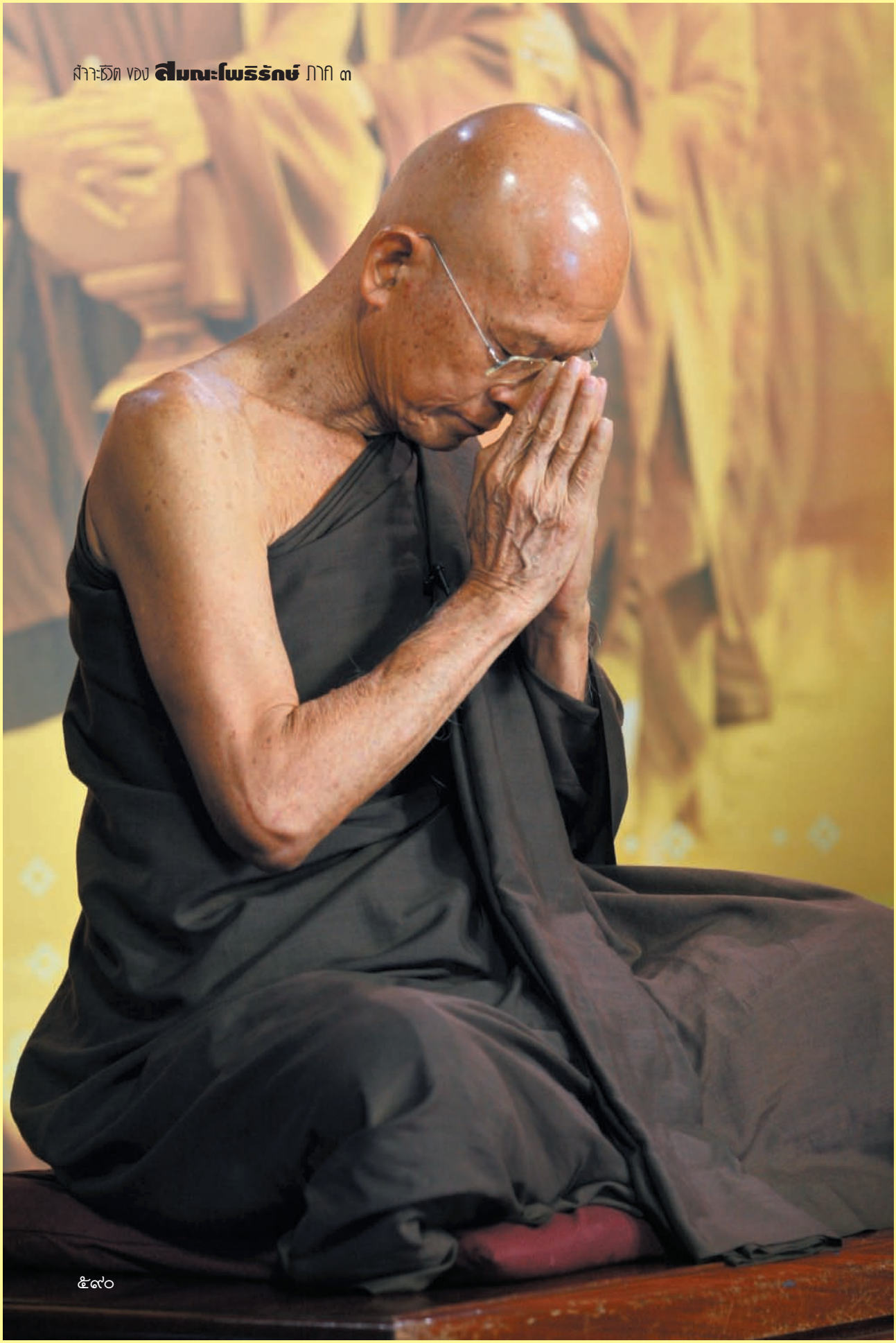

อาศิรพจน์

อิติปิ โส ภควา
อรหัง สัมมาสัมพุทโธ
วิชชาจรณะสัมปันโน
สุคโต โลกวิทู
อนุตตโร ปุริสทัมมสารถิ
สัตถา เทวมนุสสานัง
พุทโธ ภควาติ

ขอนอบยอบ หมอบกราบคารวะ ด้วยสุดเกล้า สุดเศียร สุดกระหม่อม ของข้าน้อยนี้ แนบเช็ด เกลือกกลู รองรับ อยู่ใต้ละอองผงคลีธุลีแห่งฝ่าพระบาทของสมเด็จพ่อ ผู้เป็น "พระอนุตตรสัมมาสัมพุทธเจ้า" พระผู้มี "พุทธคุณ" ดังกล่าวข้างต้นนั้น อย่างสุดเทิดสุดบูชายิ่ง

ข้าน้อย ผู้เป็น.....

สมณพราหมณา สัมมัคคตา สัมมาปฏิปันนา
เย อิมัญจ โลกัง ปรัญจ โลกัง
สยัง อภิญญา
สัจฉิกัตวา ปเวเทนฺตีติ

.....ได้ทำกิจแล้ว อันคือ "**ย่อมประกาศ ให้ผู้อื่น ได้รู้ทั่วตามแล้ว**" *(ปเวเทนฺตีติ)* ตามที่ข้าน้อยได้ "**ทำ ให้รู้แจ้งแล้ว**" *(สัจฉิกัตวา)* อย่างจริงๆ เป็นใจของตัวเอง จริงๆ เป็นเจตนาแท้ของข้าน้อยเอง (**สยัง อภิญญา**)

ด้วยสุดเกล้าสุดเศียรสุดกระหม่อมฯ
ข้าน้อย **"สัมมาสัมพุทธสาวก"**

คณะทำงานฝ่ายสมณะ

๑. สมณะเดินดิน ติกขวีโร

๒. สมณะบินบน ถิรจิตโต
๓. สมณะเสียงศีล ชาตวโร
๔. สมณะพิสุทธิ์ พิสุทโธ
๕. สมณะมั่นแจ้ง พุทธชาโต
๖. สมณะแน่วแน่ สีลวัณโณ
๗. สมณะกอบชัย ธัมมาวุโธ
๘. สมณะเพาะพุทธ จันทเสฏโฐ
๙. สมณะหนักแน่น ขันติพโล

คณะทำงานฝ่ายสิกขมาตุ

๑. สิกขมาตุจินดา ตั้งเผ่า

๒. สิกขมาตุรินฟ้า นิยมพุทธ
๓. สิกขมาตุบุญจริง พุทธพงษ์อโศก
๔. สิกขมาตุพูนเพียร ชาวหินฟ้า
๕. สิกขมาตุมาลินี โภคาพันธ์

คณะทำงานฝ่ายฆราวาส

๑. พลตรีจำลอง ศรีเมือง
๒. พ.ต.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์
๓. เรือตรีแซมดิน เลิศบุศย์
๔. นายสมพงษ์ ฟังเจริญจิตต์
๕. นายแสงศิลป์ เดือนหงาย
๖. นายธำรงค์ แสงสุริยจันทร์
๗. นายวิชาญ จิระเวชบวรกิจ
๘. นายสุนัย เศรษฐ์บุญสร้าง
๙. ภก.สงกรานต์ ภาคโชคดี
๑๐. นายอภิสิน ศิวยาธร
๑๑. นายนดาศักดิ์ ธานี
๑๒. นายดินหิน รักพงษ์อโศก
๑๓. นายธีรศักดิ์ ลิ้มประสิทธิศักดิ์
๑๔. นพ.วีระพงศ์ ชัยภัค
๑๕. นายวิศิษฏ์ จิตตนุปัสน์
๑๖. ทพ.ทศพล เปี่ยมสมบูรณ์
๑๗. นางวนิดา วงศ์พิวัฒน์
๑๘. น.ส.ขวัญบุญ นาวาบุญนิยม
๑๙. น.ส.วรรณภาณุ์ กาญจนาลัย
๒๐. ทญ.ฟ้ารัก ทิพยธรรม
๒๑. น.ส.ผ่องบุญ อโศกตระกูล
๒๒. รศ.ดร.ทญ.วันดี อภิณหสมิต
๒๓. ดร.รินธรรม อโศกตระกูล
๒๔. น.ส.รัตนศิริ สุขัคคานนท์
๒๕. น.ส.รวงข้าว ชาวหินฟ้า
๒๖. นางบุญสิริ จันทนาทิพ
๒๗. น.ส.เพ็ญเพียรธรรม สิ้นป่าโลกีย์
๒๘. น.ส.ฟ้านวล นาวาบุญนิยม
๒๙. น.ส.แววฟ้า สิทธิพันธุ์
๓๐. น.ส.ฟ่องฟ้า ศรีวรพรกุล
๓๑. น.ส.ขวัญดิน สิงห์คำ
๓๒. น.ส.ลัดดา ปิยะวงศ์รุ่งเรือง
๓๓. น.ส.ปัทมาวดี กสิกรรม
๓๔. พันโทหญิงสุวิไล วงศ์ธีระสุต
๓๕. นางฟ้างาย คำอโศก
๓๖. น.ส.เบ็ญจวรรณ เจริญวงษ์